

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

25. 1. 1903.
ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ .

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E .

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN SEXTUM

B I P O N T I
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
C I O I O C C X C

B. St.

~~I-9a-3~~ 14

L
G
ft
en
fi
le
N

E I K O N E Σ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἢ τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπασχον οἱ τὴν Γοργῶν ἰδόντες, οἷόν ἐγὼ ἑναγχος ἔπαθον, ὦ Πολύστρατε, παγκάλην τινὰ γυναῖκα ἰδών. αὐτὸ γὰρ τὸ τοῦ μύθου ἐκεῖνο μικροῦ δέω λίθος ἐξ ἀνθρώπου σοι γεγονέναι, πεπηγὼς ὑπὸ τοῦ θαύματος.

ΠΟΛ. Ἡράκλεις ὑπερφυῖς τι τὸ θέαμα φῆς, καὶ δεινῶς βίαιον, εἶγε καὶ Λυκῖνον ἐξέπληξε γυνή τις οὔσα. σὺ γὰρ ὑπὸ μὲν τῶν μεираκίων καὶ πάνυ ῥαδίως αὐτὸ

1 EIKONES) Vid. Schol. 1 ΥΠ. EIK.

I M A G I N E S.

LYCINUS ET POLYSTRATUS.

Lyc. **N**UMQUID ergo tale quid usu veniebat his, qui Gorgonem vidissent, quale usu nuper mihi venit, Polystrate, pulcherrimam quandam feminam videnti? Parum enim abest, quin, ut habet fabula, lapis tibi ex homine sim factus, ac prae admiratione dirigerim.

Pol. Insolitum, Hercle, spectaculum ais, & valde violentum, si quidem Lycinum etiam mulier aliqua perculit. Nam ab adolescentulis tu quidem, idque facile admodum,

Lucian. Vol. VI.

A

πάσχεις ὥστε θᾶπτον ἂν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μετακινήσειεν, ἢ σὲ τῶν καλῶν ἀπάγοι, μὴ οὐχὶ παρεστάναι αὐτοῖς κεχηνότα, καὶ ἐπιδακρύντά γε πολλάκις, ὥσπερ ἐκείνην αὐτὴν τὴν τοῦ Ταντάλου. ἀτὰρ εἶπέ μοι, τίς ἡ λιθοποιὸς αὕτη Μέδουσα ἡμῖν ἐστι, καὶ πόθεν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἴδοιμεν; οὐ γὰρ, οἶμαι, Φθονήσεις ἡμῖν τῆς θέας, οὐδὲ ζηλοτυπήσεις, εἰ μέλλοιμεν πλησίον που καὶ αὐτοὶ παραπεπηγέναι σοι ἰδόντες.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἶδέναι χρή σε, ὡς καὶ ἐκ περιωπῆς μόνον ἀπίδης ἐς αὐτὴν, ἀχανῆ σε, καὶ τῶν ἀνδριάντων ἀκινήτοτερον ἀποφανεῖ. καίτοι τοῦτο μὲν ἴσως εἰρηνηκώτερόν ἐστι, καὶ τὸ τραῦμα ἦττον καίριον, εἰ αὐτὸς ἴδοις· εἰ δὲ καὶ ἐκείνη προσβλέψει σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀποστῆναι αὐτῆς; ἀπάξει γάρ σε ἀναδησαμένη ἔνθα ἂν ἐβέλη, ὅπερ καὶ ἡ λίθος ἡ Ἡρακλεία δρᾷ τὸν σίδηρον.

1 Σίπυλον) *Ὅρος Λυδίας παρὰ τὴν Σμύρναν, ἐν ᾗ ἡ Νιόβη ἐκ λίθου πιποίηται. V.

fic afficeris, ut facilius aliquis totum Sipylum loco moveat, quam te abducat a pulchris, quo minus adstes illis hians, & saepe illacrimans etiam, ut illa ipsa Tantali *filia*. Verum dic mihi, quae nobis est illa Medusa saxifica, & unde? ut nos quoque eam videamus. Neque enim, puto, invidis nobis spectaculum, neque zelotypia accenderis, si ex propinquo nos etiam velimus iuxta te in illo obrigescere:

Lyc. Quin illud scito, illa te, si vel ab alta eam specula adspexeris, attonitum, & magis, quam statuae sunt, immotum redditura est. Quamquam hoc quidem forte pacatius fuerit, & minus letale vulnus, ipse si videas: si vero ipsa quoque te adspiciat, qua ratione ab illa abscedes? Revinctum enim te, quorsum voluerit, abducat, quod magnes facit in ferro.

ΠΟΛ. Παύου, ὦ Λυκίне, τεράστιόν τι κάλλος ἀνα- 2
πλάττων, ἀλλ' εἰπέ μοι τίς ἡ γυνή ἐστιν;

ΛΥΚ. Οἶε γάρ με ὑπερβαλέσθαι τῷ λόγῳ, ὃς δέ-
δια μή σοι ἰδόντι ἀσθενής τις ἐπαινέσαι δόξῃ, παρὰ
ποσοῦτον ἀμείνων φανεῖται· πλὴν ἀλλὰ ἥτις μὲν, οὐκ ἂν
εἰπεῖν ἔχοιμι, θεραπεία δὲ πολλή, καὶ ἄλλη περὶ αὐ-
τὴν παρασκευὴ λαμπρά, καὶ εὐνούχων τι πλῆθος, καὶ
ἄβραι πάνυ πολλαί, καὶ ὅλως μείζον γε, ἢ κατὰ ιδιω-
τικὴν τύχην ἐδόκει τὸ πρᾶγμα εἶναι.

ΠΟΛ. Οὐδὲ τούνομα ἐπύθου σύ γε, ἥτις καλοῖτο;

ΛΥΚ. Οὐδαμῶς, ἡ τοῦτο μόνον, τῆς Ἰωνίας ἐστὶ. τῶν
Θεατῶν γάρ τις ἀπιδὼν ἐς τὸν πλησίον, ἐπεὶ παρῆλθε,
Τοιαῦτα μέντοι, ἔφη, τὰ Σμυρναϊκὰ κάλλη καὶ θαυ-
μαστόν οὐδέν, εἰ ἡ καλλίστη τῶν Ἰωνικῶν πόλεων τὴν
καλλίστην γυναῖκα ἤνεγκεν. ἐδόκει δέ μοι Σμυρναῖος
καὶ αὐτὸς ὁ λέγων εἶναι, οὕτως ἐσεμνύνετο ἐπ' αὐτῇ.

Pol. Define, Lycine, portentofam pulchritudinem effin-
gere; fed dic mihi, quae fit mulier?

Lyc. Putas enim, me dicendo modum excedere, qui me-
tuam, ne tibi, cum videris, imbecillis in laudando videar:
tanto illa apparebit praestantior. Verum quae fit, non ha-
beo dicere. Ministerium vero multum, & alius circa illam
apparatus splendidus, & eunuchorum multitudo, & ancil-
lae sane multae, atque in univcrsum maior, quam pro for-
tuna privata, res videbatur esse.

Pol. Neque nomen audiebas tu quidem, quomodo vocaretur?

Lyc. Nequaquam, nisi hoc solum, ex Ionia est. Specta-
torum enim aliquis, vicinum respiciens, cum transfret, *Ta-
les quidem*, inquit, *sunt formae Smyrnenfes*; nec mirum, si pul-
cherrima Ionicarum urbium, mulierem pulcherrimam protulit. Vi-
debatur autem mihi Smyrnaeus ipse quoque esse, qui dice-
bat; adeo illa gloriabatur.

3 ΠΟΛ. Οὐκοῦν ἐπεὶ λίθου τοῦτό γε ὡς ἀληθῶς ἐποίησας, οὔτε παρακολουθήσας, οὔτε τὸν Σμυρναῖον ἐκεῖνον ἐρόμενος, ὅστις ἦν, καὶ τὸ εἶδος ὡς οἷόν τε ὑπόδειξον τῷ λόγῳ, τάχα γὰρ ἂν οὕτω γνωρίσαιμι.

ΛΥΚ. Ὅρας ἡλίκον τοῦτο ἤτησας, οὐ κατὰ λόγων δύναμιν, καὶ μάλιστα γὰρ τῶν ἐμῶν, ἐμφανίσαι οὕτω Θαυμασίαν εἰκόνα, πρὸς ἣν μόλις, ἂν ἡ Ἀπελλῆς, ἡ Ζεῦξις, ἡ Παρράσιος, ἱκανοὶ ἔδοξαν, ἡ εἴ τις Φειδίας, ἡ Ἀλκαμένης. ἐγὼ δὲ λυμανοῦμαι τὸ ἀρχέτυπον ἀσφενεία τῆς τέχνης.

ΠΟΛ. Ὅμως, ὦ Λυκῖνε, ποῖά τις ἦν τὴν ὄψιν; οὐ γὰρ ἐπισφαλές τὸ τόλμημα, εἰ φίλῳ ἀνδρὶ ἐπιδείξαις τὴν εἰκόνα, ὅπως ἂν τῆς γραμμῆς ἔχει.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἀσφαλέστερον αὐτὸς ποιήσῃ μοι δοκῶ, τῶν παλαιῶν τινὰς ἐκείνων τεχνιτῶν παρακαλέσας ἐπὶ τὸ ἔργον, ὡς ἀναπλάσειάν μοι τὴν γυναῖκα.

7 Ἀπελλῆς) Ζωγράφων ὀνόματα παλαιῶν καὶ σμυνῶν. G.

Pol. Quandoquidem igitur hoc vere pro lapide fecisti, qui neque secutus sis, neque interrogaveris Smyrnaeum illum, quatenus esset: certe formam illius, quantum eius fieri potest, sermone ostende. Forte enim sic eam agnovero.

Lyc. Vides, quantum sit, quod petisti: non est facultatis dicendi, meae praesertim, declarare admirabilem adeo imaginem, cui vix Apelles, aut Zeuxis, aut Parrhasius, apti videantur, aut si quis Phidias vel Alcamenes. Ego vero corrupero exemplum artis imbecillitate.

Pol. Tamen, Lycine, qualis erat specie? Neque enim periculosus ille conatus, si viro amico ostendas imaginem, quomodocunque lineae se habeant.

Lyc. Quin tutius mihi facturus videor, si veterum illorum artificum quosdam ad opus advocem, uti mulierem mihi effingant.

ΠΟΛ. Πῶς τοῦτο Φῆς; ἢ πῶς ἂν ἀφίκοντό σοι πρὸ τοσούτων ἐτῶν ἀποθανόντες;

ΛΥΚ. Ῥαδίως, ἤνπερ σὺ μὴ ὀκνήσῃς ἀποκρίνεσθαι τί μοι.

ΠΟΛ. Ἐρώτα μόνον.

ΛΥΚ. Ἐπεδήμησάς ποτε, ὦ Πολύστρατε, τῇ Κνιδίῳ; 4

ΠΟΛ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ τὴν Ἀφροδίτην εἶδες πάντως αὐτῶν;

ΠΟΛ. Νῆ Δία, τῶν Πραξιτέλους ποιημάτων τὸ κάλλιστον.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς, ὡς ἐρασθεῖη τις τοῦ ἀγάλματος, καὶ λαθὼν ὑπολειφθεὶς ἐν ἱερῷ, συγγένοιτο, ὡς δυνατὸν, ἀγάλματι τοῦτο μὲν σοι ἄλλως ἱστορεῖσθω. σὺ δὲ (ταύτην γὰρ, ὡς Φῆς, εἶδες) ἴθι μοι, καὶ τόδε ἀπό-

Pol. Quomodo hoc intelligis? aut quomodo veniant tibi tot ante annos mortui?

Lyc. Facile, si quidem tu non graveris aliquid mihi respondere.

Pol. Interroga modo.

Lyc. Peregrinatusne aliquando es, Polystrate, in urbe Cnidiorum?

Pol. Sane.

Lyc. Igitur omnino etiam Venerem illorum vidisti?

Pol. Ego vero, ita me Iuppiter, operum Praxitelis pulcherrimum.

Lyc. Sed fabulam etiam audisti, quam narrant de ea civis, amore aliquem captum statuae, clam cum relictus esset in templo, couisse, quoad eius fieri potuerit, cum statua. Atque illud quidem alias tibi referatur: iam vero, (hanc enim, ut ais, vidisti) age, mihi illud quoque respon-

κριναι, εἰ καὶ τὴν ἐν κήποις Ἀθήνησι, τὴν Ἀλκαμένους
ἑώρακας.

ΠΟΛ. Ἡ πάντων γ' ἂν, ὦ Λυκῖνε, ὁ ραθυμότα-
τος ᾗν, εἰ τὸ κάλλιστον τῶν Ἀλκαμένους πλασμάτων
παρεῖδον.

ΛΥΚ. Ἐκεῖνο μὲν γε, ὦ Πολύστρατε, οὐκ ἐξερήσο-
μαί σε, εἰ πολλάκις ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθὼν, καὶ τὴν
Καλάμιδος Σωσάνδραν τεθέασαι.

ΠΟΛ. Εἶδον καὶ κείνην πολλάκις.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα μὲν ἱκανῶς τῶν δὲ Φειδίδου
ἔργων τί μάλιστα ἐπήνεσας;

ΠΟΛ. Τί δ' ἄλλο ἢ τὴν Λημνίαν, ἣ καὶ ἐπιγράψαι
τοῦνομα ὁ Φειδίας ἠξίωσε; καὶ, νῆ Δία, τὴν Ἀμαζόνα,
τὴν ἐπερειδομένην τῷ δορατίῳ.

5 ΛΥΚ. Τὰ κάλλιστα, ὦ ἑταῖρε, ὥστε οὐκέτ' ἄλλων
τεχνητῶν δεῆση. Φέρε δὴ ἐξ ἀπασῶν ἤδη τούτων, ὡς οἶόν

de, an illam etiam in hortis apud Athenas, Alcamenis Ve-
nerem vidisti?

Pol. Equidem omnium, Lycine, sum negligentissimus;
si pulcherrimum Alcamenis signorum praetervidissem.

Lyc. Illud quidem, Polystrate, non exquiram, an, cum
faepe escenderis in arcem, Calamidis Sofandram contem-
platus fueris?

Pol. Vidi & illam saepius.

Lyc. Sed satis ista. Inter Phidiae vero opera, quod ma-
xime laudasti?

Pol. Quod vero aliud, quam Lemniam [Minervam], cui
etiam inscribere nomen suum Phidias voluit? & Amazo-
nem, per Iovem, innixam hastae.

Lyc. Pulcherrima, sodalis. Itaque aliis artificibus opus
non habebis. Age iam ex omnibus hisce, ut potest, coag-

τε συναρμόσας, μίαν σοι εικόνα ἐπιδείξω, τὸ ἑξαίρετον παρ' ἐκάστης ἔχουσιν.

ΠΟΛ. Καὶ τίνα ἂν τρόπον ταυτὶ γένοιτο;

ΛΥΚ. Οὐ χαλεπὸν, ὦ Πολύστρατε, εἰ τὸ ἀπὸ τοῦδε παραδόντες τὰς εἰκόνας τῷ λόγῳ, ἐπιτρέψαι μιν αὐτῶ μετακοσμεῖν, καὶ συντιθέναι, καὶ ἀρμόζειν, ὥς ἂν εὐρυθμότατα δύναιτο, φυλάττων ἅμα τὸ συμμιγῆς ἐκεῖνο, καὶ ποικίλον.

ΠΟΛ. Εὖ λέγεις· καὶ δὴ παραλαβὼν δεικνύτω· ἐθέλω γὰρ εἶδέναι ὅ, τι καὶ χρήσεται αὐταῖς, ἢ ὅπως ἐκ τοσούτων μίαν τινὰ συνθεῖς, οὐκ ἀπάδουσιν ἀπεργάσεται.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἤδη σοι ὁρᾶν παρέχει γιγνομένην τὴν 6 εἰκόνα, ὧδε συναρμόζων, τῆς ἐκ Κνίδου ἠκούσης μόνον τὴν κεφαλὴν λαβὼν· οὐδὲν γὰρ τοῦ ἄλλου σώματος, γυμνοῦ ὄντος, δεήσεται· τὰ μὲν ἄμφι τὴν κόμην, καὶ μέτωπον, ὁ Φρύων τε τὸ εὐγραμμον, ἑάσεις ἔχειν, ὥσπερ ὁ Πραξιτέλης ἐποίησε, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρόν

mentatam tibi unam imaginem ostendam, quod in singulis eximium est, habentem.

Pol. Et quomodo illud fieri potest?

Lyc. Non difficile est, Polystrate, si iam dicendi facultati tradamus illas imagines, permittamusque illi aliter eas ornare, & componere, & concinnare, quam commodissime possit, servata simul commiscendi proportione, & varietate.

Pol. Recte. Sumat fane atque ostendat. Volo enim videre, quomodo illis usura sit, aut quomodo ex tot diversis componens unam aliquam, non absurdam effectura sit.

Lyc. Atque iam tibi videndam praeber, dum existit, imaginem, de illa, quae Cnido venit, solum caput sumens; reliquo enim corpore, cum nudum sit, nihil opus habebit. Et comam quidem, ac frontem, & supercilia quasi ad amissum facta fines eam habere, ut fecit Praxiteles. Etiam

ἄμα τῷ Φαιδρῷ, καὶ κεχαρισμένῳ, καὶ τοῦτο διαφυλάξει κατὰ τὸ Πραξιτέλει δοκοῦν· τὰ μῆλα δέ, καὶ ὅσα τῆς ὀψέως ἀντωπὰ, παρ' Ἀλκαμένους καὶ τῆς ἐν κήποις λήψεται· καὶ προσέτι, χειρῶν ἅκρα, καὶ καρπῶν τὸ εὐρυθμον, καὶ δακτύλων τὸ εὐάγωγον, ἐς λεπτὸν ἀπολῆγον, παρὰ τῆς ἐν κήποις καὶ ταῦτα· τὴν δὲ τοῦ παντὸς προσώπου περιγραφήν, καὶ παρειῶν τὸ ἀπαλόν, καὶ ῥῖνα σύμμετρον, ἡ Λημνία παρέξει, καὶ Φειδίας ἔτι, καὶ στόματος ἁρμογὴν ὁ αὐτὸς, καὶ τὸν αὐχένα παρὰ τῆς Ἀμαζόνος λαβών· ἡ Σωσάνδρα δὲ καὶ ὁ Κάλαμις αἰδοὶ κοσμήσουσιν αὐτήν· καὶ τὸ μειδίωμα λεπτὸν καὶ λεληθὸς, ὥσπερ τὸ ἐκείνης ἔσται· καὶ τὸ εὐσταλὲς δὲ καὶ κόσμιον τῆς ἀναβολῆς παρὰ τῆς Σωσάνδρας· πλὴν ὅτι ἀκάλυπτος αὐτὴ ἔσται τὴν κεφαλὴν. τῆς ἡλικίας δὲ τὰ μέτρον ἡλίκον ἂν γένοιτο; κατὰ τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μάλοιστα· καὶ γὰρ καὶ τοῦτο κατὰ τὸν Πραξιτέλη μεμετρήσθω. τί σοι, ὦ Πολύστρατε, δοκεῖ καλὴ γενήσε-

oculorum mobilem hilaremque gratiam, prout Praxiteli visum est, servabit. Malas autem, & quae in adverso vultu eminent, ab Alcamene & illa in hortis *Venere* assumet, & insuper manus extremas, & volarum proportionem, & molles digitos, in tenuitatem exeuntes, haec, inquam, & ipsa ab Hortensi. Totius vero vultus circumscriptionem, & genas teneras, & nasi proportionem, Lemnia praebebit & Phidias: etiam oris commissuram idem, & cervicem sumtam ab Amazone. Sosandra vero & Calamis verecundia ornabunt illam; & risus tenuis ac latens sicut illius erit, itemque compositus & decens amictus a Sosandra, nisi quod haec nuda caput erit. Aetatis autem atque incrementi mensura quatenam fuerit? secundum Cnidiam illam maxime. Nam hoc etiam secundum Praxitelem metiamur. Quid tibi;

σθαι ἡ εἰκὼν; καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀποτελεσθῆι;

ΠΟΛ. Ἐτι γὰρ, ὦ γενναῖότατε, καταλέλοιπές τι 7
κάλλος ἔξω τοῦ ἀγάλματος, οὕτω πάντα ἐς τὸ αὐτὸ
συμπεφορηκώς;

ΛΥΚ. Τοῦτο μικρότατον, ὦ Φιλότης, εἰ μὴ σοι δοῖται
ὀλίγα πρὸς εὐμορφίαν συντελεῖν χροῶς, καὶ τὸ ἐκάστω
πρέπον· ὡς μέλανα μὲν εἶναι ἀκριβῶς, ὅποσα μέλανα,
λευκὰ δὲ ὅσα τοιαῦτα χρῆ, καὶ τὸ ἐρυθρὸν ἐπανθεῖν
καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει τοῦ μεγίστου ἔτι ἡμῖν προσ-
δεῖν· πόθεν οὖν καὶ ταῦτα πορσιαίμεθ' ἂν, ἢ παρακαλέ-
σαι μὲν δηλαδὴ τοὺς γραφεῆς, καὶ μάλιστα ὅποσοι αὐ-
τῶν ἄριστοι ἐγένοντο κεράσασθαι τὰ χρώματα, καὶ εὐ-
καιρὸν ποιῆσθαι τὴν ἐπιβολὴν αὐτῶν; καὶ δὴ παρακε-
κλήσθω Πολύγνωτος, καὶ Εὐφράνωρ ἐκεῖνος, καὶ Ἀ-
πελλῆς, καὶ Ἀετίων· οὗτοι δὲ διελόμενοι τὸ ἔργον, ὁ μὲν
Εὐφράνωρ χρωσάτω τὴν κόμην, οἷαν τῆς Ἥρας ἔγραψεν·

*Polystrate, videtur? pulchrane futura imago? & maxime,
si accuratissima ratione perficiatur?*

Pol. Scilicet adhuc reliquisti, generosissime, pulchritudi-
nis aliquid extra imaginem, qui sic omnia in illam contulisti?

Lyc. Atqui hoc minimum est, amice, nisi videntur pau-
ca tibi ad formae decus conferre color, & cuiusque rei con-
decentia, ut exacte nigra sint, quae sunt nigra, alba au-
tem, quae oportet esse talia, & ruborem ubi decet efflore-
scere. Et quantum ad haec talia, forte illud, quod maximum
est, nobis adhuc deest. Unde igitur & haec parabimus? an
advocemus scilicet pictores, & maxime, quotquot illorum
optimi fuerunt temperandis coloribus, & tempeste allin-
endis. Nempe advocetur Polygnotus, & Euphranor ille,
& Apelles, & Aëtion. At hi divisim operis, Euphranor co-
mae colorem det, qualem Iunonis pinxit, Polygnotus ve-

ὁ Πολύγνωτος δὲ ὁ Φρύων τὸ ἐπιπρεπές, καὶ παρειῶν τὸ ἐνερευθές, οἶαν τὴν Κασάνδραν ἐν τῇ λέσχῃ ἐποίησε ταῖς Δελφοῖς· καὶ ἐσθῆτα δὲ οὗτος ποιησάτω ἐς τὸ λεπτότατον ἐξεργασμένην, ὥς συνεστάλθαι μὲν ὅσα χρῆ, διηνεμῶσθαι δὲ τὰ πολλά. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς δειξάτω, κατὰ τὴν Πακάτην· μάλιστα μὴ ἄγαν λευκόν, ἀλλὰ ἑναιμον ἀπλῶς· τὰ χεῖλη δὲ οἷα Ῥωξάνης, ὁ 8 Ἀετίων ποιησάτω. Μᾶλλον δὲ τῶν ἀριστῶν τῶν γραφέων Ὅμηρον, παρόντος Εὐφράνορος καὶ Ἀπελλαῦ δεδέγμεθα. οἷον γάρ τι τοῖς Μενελάου μηροῖς τὸ χρῶμα ἐκείνος ἐπέβαλλεν, ἐλέφαντι εἰκάσας ἡρέμα πεφοινιγμένῳ, τοιόνδε ἔστω τὸ πᾶν· ὁ δ' αὐτὸς οὗτος καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς γραφάτω, βοῶπιν τινα ποιήσας αὐτήν. συνεπιλήφεται τοῦ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητής, ὥς ἰοβλέφαρον ἐξεργάσεσθαι· καὶ Φιλομείδῃ δὲ Ὅμηρος ποιήσει, καὶ λευκώλενον, καὶ ῥοδοδάκτυλον, καὶ ὅλως τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσει πολὺ δικαιότερον ἢ τὴν τοῦ 7 Ῥωξάνης) Ἀλεξάνδρου γυνὴ αὕτη. G.

ro superciliorum decorem, & ruborem suffusum genis, qualem Casandram in conciliabulo Delphis fecit. Vestem vero etiam hic faciat, subtilissime elaboratam, ut adstricta sint, quae debent, fluctuant autem pleraque. Reliquum corpus Apelles ostendat, Pacatae exemplo, praesertim ne nimis candidum, sed in quo sanguinem ineffe appareat. Labia, qualia Roxanes, faciat Aëtion. Quin optimum pictorum Homerum, Euphranore praesente & Apelle, assumimus. Qualem enim ille Menelai femoribus colorem induxit, ebori ea comparans leniter *purpurascenti*, tale sit universum. Idem vero oculos etiam pingat, & amplis quidem reddat conspiciam: adiuvabit illi opus etiam Thebanus poeta, qui supercilium elaboret. Etiam *risus amantem* faciet Homerus, & *candidis lacertis*, & *roseis digitis*, & aureae Veneri similem faciet iustius multo, quam Brisei filiam. Atque ista qui-

Βρισεύς. Ταῦτα μὲν οὖν πλαστῶν καὶ γραφέων καὶ 9
ποιητῶν παῖδες ἐργάζονται. ὁ δὲ πᾶσιν ἐπανθεῖ τούτοις,
ἡ χάρις, μᾶλλον δὲ ἅπασαι ἅμα, ὅποσαι χάριτες,
καὶ ὅποσοι ἔρωτες περιχορεύοντες, τίς ἂν μίμησασθαι
δύναιτο;

ΠΟΛ. Θεσπέσιόν τι χρῆμα, ὦ Λυκῖνε, Φῆς, καὶ
διίπετὲς ὡς ἀληθῶς, οἷόν τι τῶν ἐξ οὐρανοῦ γένοιτο. τί δὲ
πράσσουνσαν εἶδες αὐτήν;

ΛΥΚ. Βιβλίον ἐν ταῖν χεροῖν εἶχεν, ἐς δύο συνειλημέ-
νον· καὶ ἑώκει τὸ μέντοι ἀναγινώσκεσθαι αὐτοῦ· τὸ δὲ
ἤδη ἀνεγνώκεναι. μετὰξὺ δὲ προῖούσα, διελέγετο τῶν
παρομαρτούντων τινι, οὐκ οἶδ' ὅ, τί οὐ γὰρ ἐς ἐπήκοον
ἐφθέγγετο· πλὴν μειδιάσασά γε, ὦ Πολύστρατε, ὁδόν-
τας ἐξεφῆνε· πῶς ἂν εἴποιμί σοι, ὅπως μὲν λευκαὺς, ὅ-
πως δὲ συμμέτρους, καὶ πρὸς ἀλλήλους συνηρμοσμέ-
νους; εἶπου κάλλιστον ὄρμον εἶδες ἐκ τῶν στιλπνοτάτων,
καὶ ἰσομεγέθων μαργαριτῶν, οὕτως ἐπὶ στίχου ἐπεφύ-

dem statuariorum, & pictorum, poetarumque filii efficient.
Quod autem in hisce omnibus floris instar enitet, Gratia,
quin omnes simul, quotquot sunt Gratiae, & quotquot sunt
Amores, qui choreas circa illam ducunt, imitari quis possit?

Pol. Divinum quiddam dicis, Lycine, & a love revera
demissum, quale quid eorum fuerit, quae nascuntur coe-
litus. Sed quid facientem vidisti?

Lyc. Librum tenebat manibus, bifariam convolutum, vi-
debaturque alteram quidem partem illius legere, alteram ve-
ro iam legisse. Dum progreditur, disputabat cum aliquo co-
mitantium nescio quid: neque enim ita, ut exaudiri posset,
loquebatur. Verum ridens, Polystrate, dentes ostendebat,
quomodo dicam tibi? quam albos, quam aequabiles, & sibi
invicem commissos! Si quando pulcherrimum monile vi-
disti, de splendidiffimis & aequalibus margaritis; ita ad se-

κεσαν' ἐκοσμοῦντο δὲ μάλιστα τῷ τῶν χειλέων ἐρυθρήματι. ὑπεφαίνοντο γοῦν αὐτὸ δὴ τῷ τοῦ Ὀμήρου ἐλέφαντι τῷ πριστῷ ὅμοιοι, οὐχ οἱ μὲν πλατύτεροι αὐτῶν, οἱ δὲ προέχοντες ἢ διεστηκότες, οἷοι ταῖς πλείσταις, ἀλλὰ τις πάντων ἰσοτιμία καὶ ὁμόχροια, καὶ μέγεθος ἐν, καὶ προσεχεῖς ὁμοίως· καὶ ὅλως, μέγα τι θαῦμα καὶ θέαμα, πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην εὐμορφίαν ὑπερπεπαικός.

- 10 ΠΟΛ. Ἐχ' ἀτρέμας. συνίημι γὰρ ἤδη σαφῶς ἦν τινα καὶ λέγεις τὴν γυναῖκα, τούτοις τε αὐτοῖς γνωρίσας, καὶ τῇ πατρίδι· καὶ εὐνούχους δέ τινας ἔπεσθαι αὐτῇ ἔφης, νῆ Δία, καὶ στρατιώτας τινάς. τὴν βασιλεῖ συνούσαν, ᾧ μακάριε, τὴν αἰοίδιμον ταύτην λέγεις.

ΛΥΚ. Τί δέ ἐστιν αὐτῇ τούνομα;

ΠΟΛ. Πάνυ καὶ τοῦτο γλαφυρόν, ᾧ Λυκίνε, καὶ ἐπέραστον. ὁμώνυμος γὰρ ἐστὶ τῇ τοῦ Ἀβραδάτου ἐκεί-

riem nati erant. Ornabantur autem maxime rubore labiorum. Inter illa enim nitebant, *scitili* apud Homerum *ebori* similes, non hi quidem illorum latiores, alii vero eminentes, aut distantes, quales plerisque; sed quaedam omnium aequalitas, & color idem, & una magnitudo, & aequae iuncti: in universum autem magnum quoddam miraculum spectaculumque, humanam omnem pulchritudinem excedens.

Pol. Quiesce. Iam enim apertissime intelligo, quam mulierem dicas, his ipsis illud colligens, & patria. Dixisti autem etiam eunuchos aliquot eam secutos, & profecto etiam quosdam milites: illam Imperatoris coniugem, celebratissimam illam, dicis.

Lyc. Quod vero est illi nomen?

Pol. Valde ipsum quoque venustum, *Lycine*, & amabile. Est enim cognominis pulchrae illi *Abradatae* uxori. No-

νῇ τῇ καλῇ. οἶσθα πολλάκις ἀκούσας Ξενοφῶντος ἐπαι-
νούντός τινα σώφρονα, καὶ καλὴν γυναῖκα;

ΛΥΚ. Νῇ Δία, καὶ ὥσπερ γε ὁρῶν αὐτήν, οὕτω δια-
τίθεμαι, ὅποτεν κατ' ἐκεῖνό που ἀναγιγνώσκων γένω-
μαι, καὶ μονονουχὶ καὶ ἀκούῳ λεγούσης αὐτῆς, ἃ πε-
ποιήται λέγουσα, καὶ ὡς ὥπλιζε τὸν ἄνδρα, καὶ οἷα ἦν
παραπέμπουσα αὐτὸν ἐπὶ τὴν μάχην.

ΠΟΛ. Ἄλλ', ὦ ἄριστε, σὺ μὲν ὥσπερ τινὰ ἀστρα- 111
πὴν παραδραμοῦσαν ἅπαξ εἶδες αὐτήν, καὶ ἔοικας τὰ
πρόχειρα ταῦτα, λέγω δὲ τὸ σῶμα καὶ τὴν μορφὴν,
ἐπαινέειν. τῶν δὲ τῆς ψυχῆς ἀγαθῶν ἀθέατος εἶ, οὐδὲ οἶ-
σθα ὅσον τὸ κάλλος ἐκεῖνό ἐστιν αὐτῆς μακρῷ τινι ἁμει-
νον, καὶ θεοειδέστερον τοῦ σώματος. ἐγὼ δὲ, συνήθης γάρ
εἰμι, καὶ λόγων ἐκοινώνησα πολλάκις ὁμοεθνὸς ἄν. καὶ
γὰρ, ὡς οἶσθα καὶ αὐτὸς, τὸ ἡμέρον καὶ Φιλάνθρωπον,
καὶ τὸ μεγαλόφρον, καὶ σωφροσύνην, καὶ παιδείαν,
πρὸ τοῦ κάλλους ἐπαινῶ ἄξια γὰρ προκεκρίσθαι ταῦ-

sti, crebro qui audieris, Xenophontem laudare modestam
quandam & pulchram mulierem.

Lyc. Ita sane est, & quasi viderem illam, ita animatus
sum, quoribus ad illum locum legendo pervenio: ac tantum
non audio dicentem, quae dixisse traditur, & ut armave-
rit virum, & quomodo in pugnam illum deduxerit.

Pol. Verum tu quidem, vir optime, fulguris instar il-
lam praetercurrentem semel vidisti, & videris ea, quae in
promptu sunt, corpus & formam dico, laudare: bonorum
autem animae eius nihil vidisti; nec nosti, quam longe sit
ista illius pulchritudo corporis *pulchritudine* praestantior ac
divinior. Ego vero, familiaris enim sum, & saepe cum ea,
popularis quippe, locutus. Etenim, ut ipse etiam nosti,
mansuetudinem, & humanitatem, & magnanimitatem, &
temperantiam, & eruditionem, ante pulchritudinem laudo:

τα τοῦ σώματος· ἐπεὶ ἄλογον ἂν εἴη καὶ γελοῖον, ὥσπερ εἴ τις τὴν ἐσθῆτα πρὸ τοῦ σώματος θαυμάζοι. τὸ δ' ἐντελὲς κάλλος, οἶμαι, τοῦτό ἐστιν, ὅποτεν ἐς τὸ αὐτὸ συνδράμη ψυχῆς ἀρετὴ, καὶ εὐμορφία σώματος. ἀμέλει πολλὰς ἂν σοι δείξαιμι, μορφῆς μὲν εὖ ἠκούσας, τὰ δ' ἄλλα αἰσχυνούσας τὸ κάλλος, ὡς καὶ μόνον φεγγαμένων ἀποθανεῖν αὐτὸ, καὶ ἀπομαραίνεσθαι, ἐλεγχόμενόν τε καὶ ἀσχημονοῦν, καὶ παρ' ἄξιαν συνὸν πονηρᾷ τινι θεσποίῃ τῇ ψυχῇ. καί γε αἱ τοιαῦται ὅμοιαί μοι δεκοῦσι τοῖς Αἰγυπτίοις ἱεροῖς· καὶ κεῖ γὰρ, αὐτὸς μὲν ὁ νεὼς κάλλιστός τε καὶ μέγιστος, λίθοις τοῖς πολυτελέσιν ἡσκημένος, καὶ χρυσῷ καὶ γραφαῖς διηνησμένος· ἔνδον δὲ ἦν ζήτης τὸν θεόν, ἢ πίθηκός ἐστιν, ἢ ἴβις, ἢ τράγος, ἢ αἴλουρος. τοιαύτας πολλὰς ἰδεῖν ἔνεστιν. οὐ τοίγυν ἀπόχρη τὸ κάλλος, ἢν μὴ κεκόσμηται τοῖς δικαίοις κοσμήμασι. λέγω δὲ οὐκ ἐσθῆτι αἰλουργεῖ, καὶ ὄρμοις,

digna enim ista, quae praeferantur corpori; alioquin irrationale fuerit & ridiculum, velut si quis vestimentum prae corpore admiretur. Vera autem, opinor, pulchritudo illa est, cum in eodem homine conveniunt & animi virtus & forma corporis. Videlicet multas tibi ostenderim, quarum forma quidem bene habet, ceterum vero turpitudine formam afficientes, adeo ut vel loqui exorsis ea emoriatur, & marcescat, & ipso indecenti gestu fateatur, praeter dignitatem se cum mala domina, anima, vivere. Et sane videntur mihi tales similes esse sacris Aegyptiis. Nam ibi quoque ipsum templum pulcherrimum est & maximum, lapidibusque pretiosis exornatum, auro & picturis distinctum. Intus vero Deum si quaeras, aut simius est, aut ibis, aut hircus, aut feles. Tales, inquam, multas videre licet. Non ergo sufficit pulchritudo, nisi exornata sit iustis ornamentis: dico autem non vestitu purpureo & monilibus, sed ille

ἀλλ' οἷς προεῖπον ἐκείνοις, ἀρετῇ, καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ Φιλανθρωπία, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅποσοις ταῦτα ὅρος ἐστίν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ Πολύστρατε, μύθον ἀντὶ μύθου 12
ἀμειψαί αὐτῶ τῷ μέτρῳ, Φασίν, ἢ καὶ λωῖον, δύνασαι γὰρ, καὶ τινα εἰκόνα γραψάμενος τῆς ψυχῆς ἐπίδειξον, ὥς μὴ ἐξ ἡμισείας θαυμάζοιμι αὐτήν.

ΠΟΛ. Οὐ μικρὸν, ὦ ἐταῖρε, τὸ ἀγώνισμα προστάτ-
τεῖς· οὐ γὰρ ὅμοιον τὸ πᾶσι προφανὲς ἐπαινέσαι, καὶ
τὰ ἀδύνατα ἐμφανίσαι τῷ λόγῳ. καὶ μοι δοκῶ συνεργῶν
καὶ αὐτὸς δεήσεσθαι πρὸς τὴν εἰκόνα, οὐ πλαστῶν, οὐ-
δὲ γραφέων μόνον, ἀλλὰ καὶ φιλοσόφῳ, ὥς πρὸς τοὺς
ἐκείνων κανόνας ἀπευθῆναι τὸ ἄγαλμα, καὶ δεῖξαι κατὰ
τὴν ἀρχαίαν πλαστικὴν κατεσκευασμένον. Καὶ δὴ πε- 13
ποιήσθω. αὐδήσασα μὲν τὸ πρῶτον, καὶ λίγεια, καὶ τὸ
γλυκίων μέλιτος ἀπὸ τῆς γλώττης, περὶ αὐτῆς μᾶλ-

ς Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, φασί) Τῷ αὐτῷ μέτρῳ, τῇ αὐτῇ προθυμίᾳ. ἵσται
δὲ παροικῶδες. Ψ.

lis, quae praedixi, virtute, & modestia, & aequitate, & hu-
manitate, & reliquis, quae ista velut finitione cognoscuntur.

Lyc. Itaque, Polystrate, sermonem sermone compensa,
ipsa mensura, aiunt, vel melius etiam, potes enim; & quan-
dam animae imaginem depictam ostende, ne ex dimidia mo-
do parte illam admirer.

Pol. Non parvam, sodalis, materiem certaminis iniungis.
Neque enim simile est id laudare, quod in omnium ocu-
los incurrit, & ea, quae videri non possunt, sermone de-
clarare. Et videor mihi adiutoribus ipse etiam opus habere
ad hanc imaginem, non statuariis solis, neque pictoribus,
sed philosophis etiam, ut ad regulas exigere possim signum,
& ostendere antiqua illud arte perfectum. Quin iam fiat!
Eloquens primum & arguta: atque illud, Dulcior a lingua

λον ἢ περὶ τοῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου, ὃ Ὅμηρος ἂν εἴ-
 ρηκε. πᾶς δὲ ὁ τόνος τοῦ Φθέγματος, οἷος ἀπαλώτατος,
 οὔτε βαρὺς, ὥς εἰς τὸ ἀνδρεῖον ἡρμόσθαι, οὔτε πάνυ λε-
 πτὸς, ὥς θηλύτατός τε εἶναι, καὶ κομιδῇ ἔκλυτος, ἀλλ'
 οἷος γένοιτ' ἂν παιδί μῆπω ἡβασκοντι, ἡδὺς, καὶ προση-
 νῆς, καὶ πράως παραδύομενος ἐς τὴν ἀκοὴν, ὥς καὶ
 παυσαμένης ἑναυλον εἶναι τὴν βοὴν, καὶ τι λείψανον ἐν-
 διατρίβειν καὶ περιβομβεῖν τὰ ὦτα, καθάπερ ἡχώ τινα
 παρατείνουσιν τὴν ἀκρόασιν, καὶ ἵχνη τῶν λόγων μελι-
 χρὰ ἅττα, καὶ πειθούς μεστὰ ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀπολιμ-
 πάνουσιν. ὁπόταν δὲ καὶ τὸ καλὸν ἐκείνο ἄδῃ, καὶ μά-
 λιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τότε, ὥρα μὲν σιωπᾶν
 ταῦτα ἀλκυόσι, καὶ τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμουσα
 γὰρ ὥς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα· καὶ τὴν Πανδίωνος εἴτης,
 ἰδιώτης καὶ κείνη, καὶ ἄτεχνος, εἰ καὶ πολυηχέα τὴν Φω-
 14 νὴν ἀΦήσιν. Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων, οἵπερ ἐπαγα-

14 Καὶ τὴν Πανδίωνος εἴτης) Τὴν κην λέγει ἡ φιλομήλην· εἴτου ἀπ-
 Πρίκην, ἥτοι τὴν ἀνδύνα. V. Πρό- δόνα καὶ χελιδόνα. V.

favis, de ipsa potius, quam de Pylio illo sene, Homerus dixisset. Omnis autem tonus vocis, ut qui mollissimus, neque gravis, qui cum virili conveniat, neque tenuis omnino, qui & nimis muliebris sit, & omnino fractus; sed qualis fuerit pueri nondum pubescentis, suavis, & blandus, & placide in aurem se penetrans, adeo ut, etiam cum desit, resonent adhuc verba, & reliquiae quaedam intus maneant, circumsonetque aures velut echo quaedam, producat auditum, & vestigia verborum mellita quaedam, atque persuasionis plena in animo relinquens. Cum vero etiam pulchrum illud canit, & maxime ad citharam, tum enim vero tacere propter ea decet halcyones, & cicadas, & cyncnos: imperita enim cantus, ad illam si comparentur, istaec omnia. Et si Pandionis *filiam* nomines, ignara etiam illa, & rudis, etsi multipliciter sonoram vocem emittat. Orpheus autem

γύτατοι ἐγένοντο τῶν ἀκροατῶν, ὥς καὶ τὰ αἴψυχα ἐπικαλέσασθαι πρὸς τὸ μέλος, αὐτοὶ ἂν, οἶμαι, εἴ γε ἤκουσαν, καταλιπόντες ἂν τὰς κιθάρας, παρεστήκεισαν σιωπῇ, ἀκροώμενοι. τὸ γὰρ τῆς τε ἀρμονίας τὸ ἀκριβέστατον διαφυλάττειν, ὥς μὴ παραβαίνειν τι τοῦ ρυθμοῦ, ἀλλ' εὐκαίρῳ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει διαμεμετρησθαι τὸ ἄσμα, καὶ συνῶδον εἶναι τὴν κιθάραν, καὶ ὁμοχρονεῖν τῇ γλώττῃ τὸ πλήκτρον, καὶ τὸ εὐαφές τῶν δακτύλων, καὶ τὸ εὐκαμπές τῶν μελῶν, πόθεν ἂν ταῦτα ὑπῆρχε τῷ Θρακί ἐκείνῳ, καὶ τῷ ἀνὰ τὸν Κιθαيريῶνα μεταξὺ βουκολοῦντι, καὶ κιθαρίζειν μελετῶντι; ὥστε ἦν ποτε, ὦ Λυκίῃ, καὶ αἰδούσης αὐτῆς ἀκούσῃ, οὐκέτι τὸ τῶν Γοργόνων μόνον ἔση πεπονθῶς, λίθος ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν Σειρήνων εἶση, ὅποῖόν τι ἦν. παρεστήξῃ γὰρ, εὖ οἶδ' ὅτι, κεκληλημένος, πατρίδος καὶ οἰκειῶν ἐπιλαβόμενος· καὶ ἦν κηρῷ ἐπιφράξῃ τὰ ἄτα, καὶ διὰ τοῦ

9 Τῷ Θρακί) Τῷ Ὀρφεῖ. V.
10 Τὸν Κιθαيريῶνα) Ἀμφίονα λέ-

γει, ὃς τὰς Θήβας ἔκτισε τὰς Βοιωτίας, ὑπὸ αὐτῷ καὶ κιθάρα. V.

& Amphion, qui vel maxime demulcendis auditoribus valebant, ut inanimata etiam ad suum cantum allicerent, ipsi, puto, si audirent, relictis citharis adstarent silentio audientes. Servare etenim exquisitissima ratione harmoniam, ne quid rhythmum egrediatur, sed sublatione tempestiva ac positione dimensum habere cantum, & consonare citharam, & eadem tempora linguam plectrumque custodire, & faciles digitorum tactus, & molles membrorum flexus, unde haec contigissent isti Thraci, & illi alteri per Cithaerone[m] inter boum curam meditantem citharam? Itaque si quando, Lycine, etiam canentem illam audieris, non iam illud solum, quod a Gorgonibus solet, tibi usu veniet, ut lapis fias ex homine; sed etiam, quid fuerit illud, quod de Sirenibus narratur, intelliges. Adstabis enim, bene novi, delinitus, patriae oblitus & familiae. Et licet cera obtura-

κηροῦ διαδύσεται σοι τὸ μέλος. τοιοῦτόν τι ἄκουσμά ἐστι
 Τερψιχόρης τινός, ἢ Μελπομένης, ἢ Καλλιόπης αὐτῆς
 παιδεύμα, μυρία τὰ θέλγητρα, καὶ παντοῖα ἐν ἑαυτῷ
 ἔχον. ἐνὶ τε λόγῳ συνελών, φαῖν ἂν, τοιαύτης μοι τῆς
 ᾧδῆς ἀκούειν νόμιζε, οἷαν εἰκὸς εἶναι τὴν διὰ τοιούτων χει-
 λῶν, δι' ἐκείνων δὲ τῶν ὀδόντων ἐξιούσαν. ἐώρακας δὲ καὶ
 15 αὐτὸς, ἢν Φημι, ὥστε καὶ ἀκηκοέναι νόμιζε. Τὸ μὲν γὰρ
 ἀκριβὲς τοῦτο τῆς Φωνῆς, καὶ καθαρῶς Ἰωνικόν, καὶ ὅτι
 ὁμιλῆσαι στωμίλῃ, καὶ πολὺ τῶν Ἀττικῶν χαρίτων
 ἔχουσα, οὐδὲ θαυμάζειν ἄξιον· πάτριον γὰρ αὐτῇ, καὶ
 προγονικόν, οὐδὲ ἄλλως ἐχρῆν, μετέχουσιν τῶν Ἀθη-
 ναίων κατὰ τὴν ἀποικίαν. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκείνο θαυμά-
 σαιμ' ἂν, εἰ καὶ ποιήσει χαίρει, καὶ τὰ πολλὰ ταύτῃ
 ὁμιλεῖ, τοῦ Ὀμήρου πολίτης οὔσα. μία μὲν δὴ σοι, ᾧ
 Λυκίῃ, καλλιΦωνίας αὕτη, καὶ ᾧδῆς εἰκὼν, ὡς ἂν τις
 ἐπὶ τὸ ἔλαττον εἰκάσειε. σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας·

veris aures, etiam per ceram penetrabit tibi cantus: ta-
 lis auditio est Terpsichorae cuiusdam, aut Melpomenes,
 aut ipsius Calliopes e disciplina, sexcentas omnis generis
 complexa illecebras. Uno verbo comprehendens dixerim,
 eum mihi cantum audire te puta, qualem esse convenit,
 qui per labra talia, per illos dentes egrediatur. Vidisti au-
 tem ipse, quam dico: itaque puta, te etiam audisse. Accu-
 ratus enim ille sermo, & Ionica puritas, & quod arguta in
 consuetudine loquendi, & multum Gratiarum Atticarum
 habet, neque admiratione dignum, cum patrium hoc illi sit,
 & ab ipsis tractum maioribus. Neque aliter eam oportebat,
 quae ipso coloniae iure, Atticae civitatis sit particeps. Ne-
 que vero illud admiratus fuerim, si poësi etiam gaudet, &
 multum in ea versatur, quae Homeri civis sit. Nimirum
 haec una tibi, Lycine, pulchri sermonis illius & cantus
 imago, prout possit eam aliquis in deterius effingere. Sed

οὐ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεῖς ἐπιθεῖξαι
 διέγνωκα, ἥττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθέν,
 κάλλη τσαύτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν
 αὐτὸ αὐτῶ ἀνθαμιλλώμενον, ἀλλ' αἱ πᾶσαι τῆς ψυ-
 χῆς ἀρεταί, καθ' ἐκάστην εἰκὼν μία γεγράφεται, πρὸς
 τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη.

ΛΥΚ. Ἑορτὴν, ᾧ Πολύστρατε, καὶ πανδαισίαν ἐπ-
 αγγέλλεις. ὅικας δ' οὖν λώϊον ὡς ἀληθῶς ἀποδώσειν
 μοι τὸ μέτρον. ἐπιμέτρει δ' οὖν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν ἄλ-
 λο ποιήσας, μᾶλλον χαρίσαιοί μοι.

ΠΟΛ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ πάντων καλῶν παιδείαν ἡγεῖ- 16
 σθαι ἀνάγκη, καὶ μάλιστα τούτων, ὅποσα μελετητὰ,
 φέρε καὶ ταύτην ἥδη συστησώμεθα, ποικίλην μέντοι, καὶ
 πολύμορφον, ὡς μὴδὲ κατὰ τοῦτο ἀπολιποίμεθα τῆς σῆς
 πλαστικῆς. καὶ δὴ γεγράφθω πάντα συλλήβδην τὰ ἐκ

vide etiam reliquias. Neque enim unam uti tu e multis com-
 positam ostendere decrevi. Minus enim hoc fuerit, etiam
propria pictoris arte si perficiatur, tot pulchri species, &
 multiforme quiddam ex pluribus elaborare, quod secum
 ipsum *tamen* pugnet. Sed omnes animae virtutes, imagine
 sibi sua pingentur singulae, ad ipsum animale exemplum
 imitando expressa.

Lyc. Diem festum, Polystrate, & publicum epulum pro-
 mittis. Videris re vera meliorem mihi mensuram redditu-
 rus. Admetire ergo: neque enim est, in quo maiorem a me
 gratiam inire possis.

Pol. Quandoquidem igitur pulchrarum rerum omnium
 principem esse eruditionem necesse est, earum praesertim,
 quae meditatione constant; age, hanc quoque iam consti-
 tuamus, variam quidem & multiformem, ut neque hac
 parte tua illa fingendi arte inferiores simus. Pingatur ergo

τοῦ Ἑλικῶνος ἀγαθὰ ἔχουσα, οὐχ ὥσπερ ἡ Κλειώ, καὶ ἡ Πολύμνια, καὶ ἡ Καλλιόπη, καὶ αἱ ἄλλαι, ἐν τῇ ἐκάστῃ ἐπισταμένη, ἀλλὰ πασῶν, καὶ προσέτι τὰ Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος. ὅποσα γὰρ ἡ ποιηταὶ μέτροις διακοσμήσαντες, ἐξηγητόχασιν, ἡ συγγραφεῖς ἱστορήκασιν, ἡ φιλόσοφοι παρηνέκασιν, πᾶσι τοῖσι ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω· οὐκ ἄχρι τοῦ ἐπικεχρῶσθαι μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος δευσοποιοῖς τισι Φαρμάκοις ἐς κόρον καταβαθεῖσα. καὶ συγγνώμη, εἰ μηδὲν ἀρχέτυπον ἐπιδεῖξαι ταύτης δυναίμην τῆς γραφῆς. οὐ γὰρ ἐστ' ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, παιδείας περὶ μνημονεύεται, πλὴν ἀλλὰ εἴ γε δοκεῖ, ἀνακείσθω καὶ αὕτη· οὐ μεμπτή γὰρ, ὥς ἐμοὶ φαίνεται.

ΛΥΚ. Καλλίστη μὲν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πάσαις ταῖς γραμμαῖς ἀπηκριβωμένη.

2 (Ἐν τῇ ἐκάστῃ) Καὶ γὰρ τὰς Μούσας ἄλλην ἄλλης φασὶν ἔφορον εἶναι τέχνης λογικῆς καὶ ἐπιστήμης. Κλειὼ μὲν ἱστορίας, ἥς καὶ εὐρετὴν εἶναι φασί, Θάλειαν κομῳδίας,

Εὐτέρπην ἀδῶν, Μελπομένην τραγῳδίας, Τερψιχόρην φαλτηρίου, Ἑρατὴν κομβάδων, Πολυμνίαν ὀρχήσεως, Οὐρανίαν ἀστρολογίας, Καλλιόπην ποιήσεως. V.

ita, ut universum omnia de Helicone bona habeat, non tanquam Clio, aut Polymnia, aut Calliope, aut reliquae, unum quiddam unaquaeque sciens, sed quae sunt omnium; & insuper Mercurii, atque Apollinis munera. Quaecumque enim vel poetae versibus ornata protulere, aut retulerunt historici, aut philosophi admonuerunt, omnibus illis exornata imago esto, non ut colorem tantum traxerit, sed ut alte descendentibus medicamentis ad saturitatem imbuta sit. Atque ignoscendum mihi erat, si exemplum vivum ostendere huius picturae non possem. Neque enim tale inter antiquos, quantum ad doctrinam, memoratur. Verum, si videtur, ponatur haec etiam imago. Neque enim, puto, est reprehendenda.

Lyc. Pulcherrima quidem, Polystrate, & lineis omnibus absoluta.

ΠΟΛ. Μετὰ δὲ ταύτην, ἡ τῆς σοφίας καὶ συνέσεως 17
 εἰκὼν γραπτέα. δέησει δὲ ἡμῖν ἐνταῦθα πολλῶν τῶν πα-
 ραδειγμάτων, ἀρχαίων τῶν πλείστων, ἑνὸς μὲν καὶ αὐ-
 τοῦ Ἰωνικοῦ. γραφεῖς δέ, καὶ δημιουργοὶ αὐτοῦ, Διοσχί-
 νης Σωκράτους ἐταῖρος, καὶ αὐτὸς Σωκράτης, ρυμηλό-
 τατοι τεχνιτῶν ἀπάντων, ὅσω καὶ μετ' ἑρώτος ἐγραφον.
 τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἥ καὶ ὁ Ὀ-
 λύμπιος θαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς συνῆν, οὐ Φαῦλον
 συνέσεως παράδειγμα προδόμενον, ὅποσον ἐμπειρίας
 πραγμάτων, καὶ ὀξύτητος ἐς τὰ πολιτικά, καὶ ἀγχι-
 νοίας, καὶ δριμύτητος ἐκείνη προαῆν, τοῦτο πᾶν ἐπὶ τὴν
 ἡμετέραν εἰκόνα μεταγὰγωγμεν ἀκριβεῖ τῇ στάθμῃ. πλὴν
 ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινακίῳ ἐχέγραπτο, αὕτη δὲ
 κολοσσιαία τὰ μέγεθος ἐστὶ.

ΛΥΚ. Πῶς τοῦτο Φῆς;

ΠΟΛ. Ὅτι, ὦ Λυκίне, οὐκ ἰσομεγέθεις εἶναι Φημι τὰς

Pol. Post haec vero sapientiae & prudentiae pingenda
 imago est. Opus autem nobis hic erit exemplis pluribus,
 antiquis plerisque, uno quidem & ipso Ionico: pictores au-
 tem & opifices illius Aeschines. Socratis sodalis, & ipse So-
 crates, imitandi inter artifices omnes peritissimi, in quan-
 tum etiam cum amore pingebant. Nempe illam ex Mileto
 Aspasiam, quicum Olympius ille, admiratione ipse quo-
 que dignissimus, vivebat, non malum prudentiae exem-
 plum proponamus, & quantum in illa rerum peritiae, &
 acuminis circa civilia negotia, & celeritatis in cogitando,
 & acrimoniae fuit, illud omne in nostram imaginem accu-
 rata regula transferamus: nisi quatenus illa quidem in par-
 va quasi tabella picta erat, haec autem Colossaea magni-
 tudine est.

Lyc. Quorsum illud dicis?

Pol. Quod nego, Lycine, aequali magnitudine esse ima-

εἰκόνας, ὁμοίας οὐσας· οὐ γὰρ ἴση οὐδὲ ἐγγὺς Ἀθηναίων
ἢ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παρούσα τῶν Ῥωμαίων δύναμις·
ὥστε εἰ καὶ τῇ ὁμοιότητι ἡ αὐτὴ, ἀλλὰ τῷ μεγέθει γε
ἀμείνων αὐτῇ, ὡς ἂν ἐπὶ πλατυτάτου πίνακος καταγε-
18 γραμμένη. Δεύτερον δὲ καὶ τρίτον παράδειγμα, Θεανώ
τε ἐκείνη, καὶ ἡ Λεσβία μελοποιός, καὶ Διοτίμα ἐπὶ
ταύταις. ἡ μὲν τὸ μεγαλόνουν, ἡ Θεανώ, συμβαλλο-
μένη εἰς τὴν γραφὴν· ἡ Σαπφώ δὲ, τὸ γλαφυρὸν τῆς
προαιρέσεως. τῇ Διοτίμα δὲ, οὐχ ἂν Σωκράτης ἐπήνεσεν
αὐτὴν, εἰκονία ἔσται μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην σύνε-
σιν τε καὶ συμβουλίαν. τοιαύτη σοι καὶ αὐτῇ, Λυκίνε,
ἀνακείσθω ἡ εἰκὼν.

19 ΛΥΚ. Νῆ Δί', ὦ Πολύστρατε, θαυμάσιος οὐσα.
σὺ δὲ ἄλλας γράφεις, τὰς τῆς χρηστότητος, ὦ ἑταῖρε,
καὶ Φιλανθρωπίας, ἢ τὸ ἡμέρον ἐμφανεῖ τοῦ τρόπου,
καὶ πρὸς τοὺς δεομένους προσήνεις.

8 Ἡ Σαπφὸ δὲ) Ὅσον εἰς σῶ- ἄλλο ἢ ἀπὸν, ἀμόφοις τοῖς πτίλοις
μα εἰδυχθεοτάτη Σαπφὸ μικρά τε ἐπὶ μικρῷ τῷ σώματι περιελαμένη.
καὶ μέλανα ὀραμένη. καὶ τί γὰρ V.

gines, similes cum sint. Neque enim par est, ac ne prope
quidem, Atheniensium quae tum erat respublica, praesen-
ti Romanorum potentiae. Itaque licet, quantum ad simili-
tudinem, eadem sit, tamen magnitudine haec praestantior,
tanquam in tabula latiore depicta. Alterum vero ac tertium
exemplum, Theano illa, & Lesbia poetria, & super illas
Diotima. Ac Theano quidem magnitudinem sensuum con-
ferat ad picturam; Sappho autem vitae elegantiam: Dioti-
mae vero non iis solum, propter quae Socrates illam lau-
davit, similis erit, sed reliqua etiam prudentia & consilio.
Talis tibi haec etiam imago, Lycine, propofita fit.

Lyc. Admirabilis profecto. Tu vero alias iam pingere, be-
nignitatis, amice, & humanitatis, quae mansuetum inge-
nium declaret, & propitium adversus indigentes animum.

ΠΟΛ. Εἰκάσθω οὖν καὶ αὐτὴ Θεανοῖ τε ἐκείνῃ τῇ Ἀντήνορος, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς τῇ Ναυσικάᾳ, καὶ εἴ τις ἄλλη ἐν μεγέθει πραγμάτων ἐσωφρόνησε πρὸς τὴν τύχην. Ἐξῆς δὲ μετὰ ταύτην, ἢ τῆς 20
σωφροσύνης αὐτῆς γεγράφθω, καὶ τῆς πρὸς τὸν συνόντα εὐνοίας, ὡς κατὰ τὴν τοῦ Ἰκαρίου μάλιστα εἶναι τὴν σῶφρονα καὶ τὴν περίφρονα, ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου γεγραμμένην (τοιαύτην γὰρ τὴν τῆς Πηνελόπης εἰκόνα ἐκείνος ἔγραψεν) ἢ καὶ, νῆ Δία, κατὰ τὴν ὁμώνυμον αὐτῆς τὴν τοῦ Ἀβραδάτα, ἧς μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμνημονεύσαμεν.

ΛΥΚ. Παγκάλῃν καὶ ταύτην, ὦ Παλύστρατε, ἀπειργάσω, καὶ σχεδὸν ἤδη τέλος σοι ἔχουσιν αἱ εἰκόνες· ἅπασαν γὰρ ἐπελήλυθας τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ μέρη ἐπαινῶν.

ΠΟΛ. Οὐχ ἅπασαν· ἐτι γὰρ τὰ μέγιστα τῶν ἐπαίνων περιλείπεται. λέγω δὲ τὸ ἐν τήλικούτῳ ὄγκῳ γενόμενῃν αὐτὴν, μήτε τύφον ἐπὶ τῇ εὐπραξίᾳ περιβάλλεσθαι, μήτε ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον ἐπαρθῆναι, πι- 21

Pol. Similis ergo ipsa quoque reddatur cum Theano illi Antenoris uxori, tum Aretae & eius filiae Nauficaae, & si qua alia in magnis rebus moderate fortunam habuit. Deinceps vero post hanc, ipsius modestiae pingatur, & ad virum benevolentiae *imago*, ita ut Icarii filiae maxime similis sit, modestae illi & prudenti ab Homero depictae; (talem enim Penelopes imaginem ille pinxit) aut etiam, medius fidius, illi cognomini huius, Abradatae coniugi, cuius paulo ante mentionem fecimus.

Lyc. Pulchram undique hanc etiam fecisti, Polystrate. Et prope iam finem tibi habent imagines: totum enim animum persecutus es, per partes illam laudando.

Pol. Non omnem. Adhuc enim maxima laudum supersunt. Illud dico, quod in tanto fastigio constituta, neque felicitate illa inflatur, neque supra humanam mensuram est.

στεύσασαν τῇ τύχῃ· φυλάττειν δὲ ἐπὶ τοῦ ἰσοπέδου ἑαυ-
τὴν, μηδὲν ἀπειρόκαλον ἢ φορτικὸν φρονούσαν, καὶ τοῖς
προσιούσι δημοτικῶς τε καὶ ἐκ τοῦ ὁμοίου προσφέρε-
σθαι, καὶ δεξιώσεις καὶ φιλοφροσύνας φιλοφρονεῖσθαι,
τοσούτῳ ἡδέους τοῖς προσομιλοῦσιν, ὅσω καὶ παρὰ μεί-
ζονος ὁμῶς γενόμεναι οὐδὲν τραγικὸν ἐμφαίνουσιν· ὡς
ὁπόσοι τῷ μέγα δύνασθαι μὴ πρὸς ὑπεροψίαν, ἀλλὰ
καὶ πρὸς εὐποιίαν ἐχρήσαντο, οὗτοι καὶ ἄξιοι μάλιστα
τῶν παρὰ τῆς τύχης δοθέντων ἀγαθῶν ὥφθησαν. καὶ μό-
νοι ἂν οὗτοι δικαίως τὸ ἐπίφθονον διαφύγοιεν. οὐδεὶς γὰρ
ἂν φθονήσειε τῷ ὑπερέχοντι, ἢν μετριάζοντα ἐπὶ τοῖς εὐ-
τυχήμασιν αὐτὸν ὁρᾷ, καὶ μὴ κατὰ τὴν Ὀμήρου Ἄτην
ἐκείνην ἐπ' ἀνδρῶν κράατα βεβηκότα, καὶ τὸ ὑποδέεστε-
ρον πατοῦντα· ὅπερ οἱ ταπεινοὶ τὰς γνώμας πάσχουσιν
ἀπειροκαλεῖ τῆς τύχης· ἐπειδὴν αὐτοὺς ἡ τύχη μηδὲν
τοιούτον ἐλπίσαντας, ἄφνω ἀναβιβάσῃ ἐς πτηνόν τι.

6 Οὐδὲν τραγικόν) Οὐ προσ- τον, ἀλλὰ ἐνδιάθετοι καὶ ἐξ ἀληθοῦς
ποιεῖν ἢ μετ' ὑποκρίσεως γινόμε- γνώμης κατορθούμενοι. V.

fertur fortunae fiducia, sed in eodem se plano continet,
nihil ineptum aut insolens sapit, & adeuntes civiliter atque
aequaliter tractat, & in prensationibus salutationibusque
praestat humanitatem. Quae quidem tanto sunt his, qui
cum illa versantur, iucundiora, quo maior est, a qua pro-
ficiscuntur, nec tamen *fastum* tragicum prae se ferunt. Adeo
qui magnis opibus non ad superbiam utuntur, sed ad be-
neficientiam, iidem etiam maxime digni bonis a fortuna da-
tis videntur. Ac soli isti invidiam effugerint merito: neque
enim *temere* quisquam eminenti invideat, si moderate illum
uti videat felicitate, nec ad instar Homericæ illius Ates
per capita hominum ingredi, & conculcare, quidquid est
imbecillius: quale quid humilis animi hominibus, imperi-
tia quadam fortunæ, usu venit. Cum fortuna illos, nihil

καὶ μετάρσιον ὄχημα, οὐ μένουσιν ἐπὶ τῶν ὑπαρχόντων, οὐδ' ἀφορῶσι κάτω, ἀλλ' αἰεὶ πρὸς τὸ ἄναντες βιάζονται. τοιγαροῦν ὥσπερ ὁ Ἰκαρος, τακέντες αὐτοῖς τάχιστα τοῦ κηροῦ, καὶ τῶν πτερῶν περιρρέντων, γέλωτα ὀφλισκάνουσιν ἐπὶ κεφαλὴν εἰς πελάγη καὶ κλύδωνα ἐμπάπτοντες. ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον ἐχορήσαντο τοῖς πτεροῖς, καὶ μὴ πάνυ ἐπήρθησαν, εἰδότες ὅτι ἐκ κηροῦ ἦν αὐτοῖς πεποιημένα· ἐταρμιεύσαντο δὲ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον τὴν Φορὰν, καὶ ἠγάπησαν ὑψηλότεροι μόνον τῶν κυμάτων ἐνεχθέντες, ὥστε μέντοι νοτίζεσθαι αὐτοῖς αἰεὶ τὰ πτερά, καὶ μὴ παρέχειν αὐτὰ μόνῳ τῷ ἡλίῳ, οὗτοι δὲ ἀσφαλῶς τε ἅμα καὶ σωφρόνως διέπτησαν· ὅπερ καὶ ταύτην ἂν τις μάλιστα ἐπαινέσειε. τοιγαροῦν καὶ ἄξιον παρὰ πάντων ἀπολαμβάνειν τὸν καρπὸν, εὐχομένων ταῦτά τε αὐτῇ παραμεῖναι τὰ πτερά, καὶ ἐπὶ πλεῖον ἐπιρρεῖν τὰγαθά.

ΛΥΚ. Καὶ οὕτως, ὦ Πολύστρατε, γιγνέσθω. ἀξία 22

tale sperantes, subito in alatum & sublimem currum fustulit, non manent in statu, nec deorsum respiciunt, sed ardua semper urgent. Itaque velut ille Icarus, liquefacta iis subito cera, defluentibusque alis, risum debent, praecipites in mare & fluctus delapsi. Qui vero Daedali exemplo alis usi, nec nimium tolluntur, memores de cera esse factas; sed humanitus dispensant volatum, & satis habent tantum supra fluctus ferri, ut tamen semper adspergine madescant alae, nec uni eas soli praebeant: hi vero secure simul & prudenter transvolant. Quod quidem in hac vel maxime laudet aliquis. Quare etiam dignum ab omnibus fructum capit, optantibus, cum perpetuo eas illi alas manere, tum plura subinde bona affluere.

ΛΥC. Et ita fiat, Polystrate. Digna enim; quippe quae

γὰρ οὐ τὸ σῶμα μόνον, ὥσπερ ἡ Ἑλένη καλὴ εὖσα, καλλίῳ δὲ καὶ ἐρασμιωτέραν ὑπ' αὐτῶν τὴν ψυχὴν σκέπουσα. ἔπρεπε δὲ καὶ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ, χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὅποσα ἐστὶν αὐτῷ, εὐδαιμονῆσαι, ὡς ἐπ' αὐτοῦ καὶ Φῦναι γυναικὰ τοιαύτην, καὶ συνούσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνή, περὶ ἧς ἂν τις εὐλόγως τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο εἴποι, χρυσεῖη μὲν αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτὴν Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. γυναικῶν γὰρ συνόλως οὐκ ἂν τις παραβληθεῖ αὐτῇ, οὐ δέμας, οὐδὲ Φυήν, φησὶν Ὀμηρος, οὐτ' ἄρ' Φρένας, οὔτε τι ἔργα.

- 23 ΠΟΛ. Ἀληθῆ Φῆς, ὦ Λυκίε, ὥστε εἰ δοκεῖ, ἀναμίξαντες ἥδη τὰς εἰκόνας, ἥν τε σὺ ἔπλασας, τὴν τοῦ σώματος, καὶ ἃς ἐγὼ τῆς ψυχῆς ἐγραψάμην, μίαν ἐξ ἀπασῶν συνθέντες, βιβλίον καταθέμενοι, παρέχωμεν

non corpore modo, ut Helena ista, pulchra sit, sed pulchriorem & amabiliorem sub istis mentem tegat. Decebat vero etiam, magnum Imperatorem, bonus adeo & placidus qui sit, hoc etiam cum aliis, quae sunt ipsi, bonis beatum esse, ut sub illius imperio & nasceretur talis femina, & iuncta illi ipsum amaret. Neque enim parvum felicitatis argumentum mulier, de qua cum ratione aliquis Homericum illud dicat, cum aurea illam Venere de forma contendere, opera autem illam aequiparare Minervae. Mulierum enim in universum nulla ei comparetur. Non membra, ut Homerus ait, aut instar, non mentem, aut denique facta.

Pol. Vera dicis, Lycine. Quare, si videtur, permixtis iam imaginibus, tum ea, quam tu finxisti corporis, tum quas ego pinxi animae, unam ex omnibus compositam; hanc ipsum libellum proponamus, admirandamque exhibea-

ἅπασιν θαυμάζειν, τοῖς γε νῦν οὖσι, καὶ τοῖς ἐν ὑστέρω
 ἔσομένοις. μονιμωτέραι γοῦν τῶν Ἀπελλοῦ, καὶ Παρ-
 ρασίου, καὶ Πολυγνώτου γένοιτ' ἂν, καὶ αὐτὴ ἐκείνη
 παρὰ πολὺ τῶν τοιούτων κεχαρισμένη, ὅσα μὴ ξύλου,
 καὶ κηροῦ, καὶ χρωμάτων πεποιήται, ἀλλὰ ταῖς παρὰ
 Μουσῶν ἐπινοίαις εἰκασται, ἥπερ ἀπριβεστάτη εἰκὼν
 γένοιτ' ἂν, σώματος κάλλος καὶ ψυχῆς ἀρετὴν ἅμα
 ἐμφανίζουσα.

mus tum his, qui nunc sunt, tum qui erunt in posterum.
 Durabilior enim Apellis, & Parrhafii, & Polygnoti *tabulis*
 fuerit, cum ipsa quoque gratiae prae talibus multum ha-
 beat, quatenus non e ligno, aut cera, & pigmentis facta
 est, sed *adspirato* a Musis commento efficta, quae quidem
 accuratissima imago fuerit, quippe quae pulchritudinem
 corporis atque animae virtutem simul declararet.

Υ Π Ε Ρ Τ Ω Ν Ε Ι Κ Ο Ν Ω Ν .

ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

Ι ΠΟΛ. ΕΓΩ' σοι, ὦ Λυκίνε, Φησὶν ἡ γυνή, τὰ μὲν ἄλλα πολλὴν ἐνεῖδον τὴν εὐνοίαν πρὸς ἐμέ, καὶ τιμὴν ἐκ τοῦ συγγράμματος. οὐ γὰρ ἂν οὕτως ὑπερεπῆναι τις, εἰ μὴ καὶ μετ' εὐνοίας συνεγράφετο. τὸ δὲ ἐμὸν ὥς ἂν εἰδῆς, τοῖόν δέ ἐστιν· οὐδὲ ἄλλως μὲν χαίρω τοῖς κολακικοῖς τὸν τρόπον, ἀλλὰ μοι δοκοῦσιν οἱ τιοῦτοι γόητες εἶναι; καὶ ἥκιστα ἐλεύθεροι τὴν Φύσιν. ἐν δὲ τοῖς ἐπαίνοις μάλιστα, ὅταν τις ἐπαῖνῃ με, Φορτικὰς καὶ ὑπερμέτρους ποιούμενος τὰς ὑπερβολὰς, ἐρυθριῶ τε, καὶ ὀλίγου δεῖν ἐπι-

Ι ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ) Ὁ λόγος οὗτος ἀντιγραφὴ τοῦ εἰς Πάνθειαν τὴν Συμψαίαν, γυναῖκα δὲ Ὀυήρου τοῦ χρηστοῦ Καίσαρος, ἐπαίνου ἐστίν, ὃν καὶ εἰκόνες ἐπιγράφειν. V. (In Cod. M. additur: ἡ καὶ Μάρκος ὁ Καῖσαρ ἐν τοῖς εἰς ἑαυτὸν ἠθικοῖς αὐτοῦ μέμνηται.) In altero vero *Vossiano* in fol. ad

eadem verba ita commentatur Schol. Καλλους γυναικὸς ἀπαρμίλλου πλάσις. πρὸς τοὺς θειῶν ἀντιμυχρίνας τύπους, ἥκουσι κακῶς ὡς ἀπαθὸν συγχρίνας. Ἀντιλέγει πρὸς ταῦτα κομφοῖς τοῖς λόγοις, δεικνύς συμφόδους τηλικαύτας συγχρίσεις.

P R O I M A G I N I B U S .

POLYSTRATUS ET LYCINUS.

Pol. **M**AGNAM equidem, Lycine, sic ait mulier, tuam perspexi in me benevolentiam ex tuo scripto, & honoris significationem. Neque enim adeo supra modum quisquam laudaverit, nisi scribat cum benevolentia. Me autem ut noris, talis sum. Neque alias gaudeo his, qui adulatorios mores habent; sed videntur mihi tales impostores esse, & ingenio minime liberali: maxime vero in laudibus, si quis me laudet vehementer nimis, & ultra modum, excedens

Φράττομαι τὰ ὦτα, καὶ τὸ πρᾶγμα χλευή μᾶλλον ἢ
 ἐπαίνῳ εἰκέναι μοι δοκεῖ. Μέχρι γὰρ τοῦδε οἱ ἔπαινοι 2
 ἀνεκτοὶ εἰσιν, εἰς ὅσον ἂν ὁ ἐπαινούμενος γνωρίζῃ ἕκαστον
 τῶν λεγομένων προσὸν ἑαυτῷ. τὸ δὲ ὑπὲρ τοῦτο, ἀλλό-
 τριον ἤδη, καὶ κολακεία σαφής. καίτοι πολλοὺς οἶδα,
 ἔφη, χαίροντας, εἴ τις αὐτοὺς ἐπαινῶν καὶ ἃ μὴ ἔχουσι
 προσάπτοι τῷ λόγῳ οἶον, εἰ γέροντας ὄντας εὐδαιμονί-
 ζοι τῆς ἀκμῆς, ἢ ἀμόρφοις οὖσι τὸ Νιρέως κάλλος ἢ τὸ
 Φάωνος περιβείη. οἶονται γὰρ ὑπὸ τῶν ἐπαίνων ἀλλα-
 γήσεσθαι σφίσι καὶ τὰς μορφὰς, καὶ αὐτοὶ ἀνηβήσειν 3
 αὐτοῖς, ὥσπερ ὁ Πελίας ᾤετο. Τὸ δὲ οὐχ οὕτως ἔχει
 πολλοῦ γὰρ ἂν ὁ ἔπαινος ἦν τίμιος, εἴ τι καὶ ἔργον αὐ-
 τοῦ ἀπολαῦσαι δυνατόν ἦν ἐκ τῆς τοιαύτης ὑπερβολῆς.
 νῦν δὲ ὅμοιόν μοι δοκοῦσιν, ἔφη, πάσχειν, ὥσπερ ἂν εἴ
 τινι ἀμόρφῳ προσωπεῖον εὐμορφον ἐπιθείη τις Φέρων, ὃ
 δὲ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρονοή, καὶ ταῦτα περιαιρετῶ

vera, erubescō, & tantum non obturo aures: eaque res ir-
 risioni potius, quam laudi, similis mihi videtur. In tantum
 enim tolerabiles sunt laudes, quatenus agnoscit, qui lauda-
 tur, ineffe sibi, quae dicuntur, singula. Quod autem ultra
 est, iam alienum est, & manifesta assentatio. Quamquam
 multos, inquit, gaudere novi, si quis in eorum laudibus
 ea etiam, quae non habent, orationi adiungat: verbi cau-
 sa, si fenes ob ipsum maturae aetatis robur beatos praedi-
 cet, aut deformibus Nirei pulchritudinem aut Phaonis cir-
 cumponat. Putant enim a laudibus formas quoque sibi mu-
 ratum iri, & futurum ut iuvenescant denuo, velut spera-
 bat Pelias. At hoc non ita se habet. Quantivis enim pre-
 tii esset praedicatio, si rem ipsam quoque & substantiam il-
 lius percipere ex tali excessu liceret. Iam vero idem usu
 illis, inquit, venire mihi videtur, ac si deformi homini per-
 sonam formosam aliquis imponat, isque pulchritudine illa

ὄντι, καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος συντριβῆναι δυναμένῳ ὅτε καὶ γελοιότερος ἂν γένοιτο, αὐτοπρόσωπος Φανείς, οἷος ὦν ὑφ' οἷῳ κέκρυπτο· ἢ καὶ, νῆ Δί', εἴ τις ὑποδήσάμενος καθόρνους, μικρὸς αὐτὸς ὦν, ἐρίζοι περὶ μεγέθους τοῖς ἀπὸ ἰσοπέδου ὅλῳ πῆχει ὑπερέχουσιν. ἐμέμνητο γὰρ καὶ
 4 τοιούτου τινός. Ἐφη γυναῖκά τινα τῶν ἐπιφανῶν, τὰ μὲν ἄλλα καλὴν καὶ κόσμιον, μικρὰν δέ, καὶ πολὺ τοῦ συμμέτρου ἀποδέουσαν, ἐπαινέισθαι πρὸς τινος ποιητοῦ ἐν ἄσματι τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι καλὴ τε καὶ μεγάλη ἦν· αἰγείρῳ δ' αὐτῆς εἵκαζεν ἐκεῖνος τὸ εὐμηκές τε καὶ ὄρβιον· τὴν μὲν δὴ γάνυσθαι τῷ ἐπαίνῳ, καθάπερ αὐξανομένην πρὸς τὸ μέλος, καὶ τὴν χεῖρα ἐπισείειν τὸν παιητὴν τε πολλάκις τὸ αὐτὸ ἄδειν, ὁρῶντα ὡς ἤδοιτο ἐπαινομένην, ἄχρι δὴ τῶν παρόντων τινα προσκύνψαντα πρὸς τὸ οὗς εἰπεῖν αὐτῷ, Πέπαυσο, ὦ οὗτος, μὴ καὶ ἀναστῆναι

superbiat, idque cum ea auferri facile, & ab unoquoque conteri possit, quo facto magis etiam fiat ridiculus, cum sua ipsius facie conspiciendus, & qualis sit, & qua re conditus latuerit, appareat. Aut etiam, ita me Iuppiter, si quis parvus cothurnis subligatis de magnitudine contendat cum hisce, qui tota ulna ab aequo solo *super ipsum* emineant. Talis enim facti meminerat. Dicebat, mulierem quandam nobilem, pulchram de cetero & decentem, sed parvam eandem, & multum a iusta statura deficientem, laudatam a poëta in carmine, cum propter cetera, tum etiam quod pulchra & magna esset, qui populo arbori compararet proceram illius erectamque staturam. Atque illam quidem gestire ad laudem, quasi ad carminis mensuram cresceret, & manum movere: poëtam vero saepe idem canere, videntem nimirum, quantum laudibus delectaretur; donec tandem praesentium aliquis ad aurem illius inclinatus diceret, *Desine,*

ποιήσης τὴν γυναῖκα. Παραπλήσιον δὲ, καὶ μακρῶ τοῦ- 5
του γελοιότερον Στρατονίκην ποιῆσαι, τὴν Σελεύκου γυ-
ναῖκα. τοῖς γὰρ ποιηταῖς ἀγῶνα προθεῖναι αὐτὴν περὶ
ταλάντου, ὅστις ἂν ἄμεινον ἐπαινέσαι αὐτῆς τὴν κόμην.
καίτοι Φαλακρὰ ἐτύγχανεν οὔσα, καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας
τὰς ἑαυτῆς τρίχας ἔχουσα, καὶ ὁμῶς οὕτω διακειμένη
τὴν κεφαλὴν, ἀπάντων εἰδόντων ὅτι ἐκ νόσου μακρᾶς τοῦ-
το ἐπεπόνθει, ἤκουε τῶν καταράτων ποιητῶν, θαλασθίνας
τὰς τρίχας αὐτῆς λεγόντων, καὶ οὐλους τινὰς πλοκά-
μους ἀναπλεκόντων, καὶ σελίνας τοὺς μηδὲ ὅλως ὄντας
εἰκαζόντων. Ἀπάντων οὖν τῶν τοιούτων κατεγέλα, τῶν 6
παρεχόντων αὐτοὺς τοῖς κόλαξι, καὶ προσετίθει δὲ ὅτι
μὴ ἐν ἐπαίνοις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν γραφαῖς τὰ ὅμοια
πολλοὶ κολακεύεσθαι τε καὶ ἐξαπατᾶσθαι θέλουσι.
χαίρουσι γοῦν, ἔφη, τῶν γραφῶν ἐκεῖνοις μάλιστα, οἱ

5 Καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας) Εἰλη-
πται μὲν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς συντά-
ξις τῆς πλείστοι ὄσον, ἀλλὰ καὶ
κατὰ τὸ ἀντίστροφον τῆς συνθέσεως,
τὸ γὰρ ἀναφορικὸν προὔταξιν, καὶ
κατὰ τὸ ἀντικείμενον τῷ ποσῷ, τὸ

μὲν γὰρ πλείστοι ὄσον ἐστὶ, τὸ δὲ
ὅσας, ὀλίγας. V.

9 Τινὰς πλοκάμους) Σημαίνει ὅτι
βόστρυχοι μὲν ἐπὶ ἀνδρῶν, πλοκά-
μοι δὲ ἐπὶ γυναικῶν εὐσύνμας αἱ ῥη-
θεῖεν. V.

*quaeso, ne facias, ut surgat etiam mulier. Simile huic, & mul-
to magis hoc ridiculum quid Stratonicen fecisse uxorem Se-
leuci. Poëtis enim certamen proposuisse de talento, quis
melius laudaret illius comam, licet calva esset, ac ne pau-
cissimos quidem suos capillos haberet. Et tamen cum sic
affectum caput haberet, scirentque omnes, a longo hoc illi
morbo accidisse; audiebat execrabiles poëtas, cum hya-
cinthinos illius crines dicerent, & plexus quosdam infle-
xerent cincinnorum, & apitis eos, qui neque essent omni-
no, compararent. Hos itaque deridebat omnes, qui prae-
berent se adulatoribus: adiungebatque, non in laudibus so-
lum, verum etiam in picturis similiter, demulceri multos
decipique velle. Gaudent enim, inquit, inter pictores illis*

ἀν πρὸς τὸ εὐμορφότερον αὐτοὺς εἰκάσωσιν· εἶναι δέ τινες, οἱ καὶ προστάττουσι τοῖς τεχνίταις, ἢ ἀφελεῖν τι τῆς ρινός, ἢ μελάντερα γράψασθαι τὰ ὄμματα, ἢ ὅ, τι ἄλλο ἐπιθυμήσωσιν αὐτοῖς προσεῖναι, εἴτα λανθάνειν αὐτοὺς ἁλλοτρίας εἰκόνας στεφανοῦντας, καὶ οὐδὲν αὐτοῖς 7 εἰκνίας. Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔλεγε, τὰ μὲν ἄλλα ἐπαινῶσα τοῦ συγγραμματος, ἐν δὲ τούτῳ οὐ φέρουσα, ὅτι θεαῖς αὐτὴν Ἥρᾳ καὶ Ἀφροδίτῃ εἰκασας. ὑπὲρ ἐμὲ γάρ, φησι, μᾶλλον δὲ ὑπὲρ ἅπασαν ἀνθρώπινην φύσιν τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ σε οὐδ' ἐκεῖνα ἡξίουں, ταῖς ἡρώϊαις παραθεωρεῖν με, Πηνελόπῃ, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ Θεανοῖ, οὐχ ὅπως θεῶν ταῖς ἀρίσταις, καὶ γὰρ αὐ καὶ τότε πάνυ ἔφη, τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς δεισιδαιμόνως καὶ ψοφοδέως ἔχω. δέδια τοίνυν μὴ κατὰ τὴν Κασσιέπειαν εἶναι δόξω, τὸν τοιοῦτον ἔπαινον προσιεμένη. καί τοι Νηρείσιν ἐκεῖνη ἀντεξέταζετο, Ἥραν δὲ καὶ Ἀφρο-

11 Παραθεωρεῖν με) Ἀντὶ τοῦ παραβάλλειν, συγκρίνειν. V.

14 Τὴν Κασσιέπειαν) Τὴν Κηφίας λίγῃ γαμητῇ. V.

maxime, qui pulchriore illos specie exprimunt: esse autem, qui iniungant etiam artificibus, aut auferre quid a naso, aut nigriores pingere oculos, aut si quid aliud adesse sibi cupiant: deinde imprudentes coronare signa aliena, & nihil sibi similia. Haec vero ac talia dicebat mulier, reliqua laudans in libro, unum autem hoc non ferens, quod Deabus illam Iunoni & Veneri comparasti. Supra me enim, inquit, quin humanam supra omnem naturam sunt talia. Ego vero nec illud volebam, ut cum Heroinis me contenderes, Penelope, & Arete, & Theano, nedum ut cum Dearum praestantissimis. Etenim istud quoque omnino dixit, Religiose admodum & meticolose adversum Deos animo affecta sum. Metuo igitur, ne Cassiepeiae fatum simile sustinere videar, laudem cuiusmodi si admisero. Et tamen solis illa se conferebat Nereidibus: Iunonem autem & Ve-

δίτην ἔσεβεν. Ὡστε, ὦ Λυκίνε, μεταγράψαι σε τὰ 8
 τοιαῦτα ἐκέλευσεν, ἢ αὐτὴ μὲν μαρτύρασθαι τὰς θεάς,
 ὡς ἀκούσης αὐτῆς γέγραφας, σὲ δὲ εἰδέναι ὅτι ἀνιάσει
 αὐτὴν τὸ βιβλίον οὕτω περινοστοῦν, ὥσπερ νῦν σοι διά-
 κειται, οὐ μάλα εὐσεβῶς οὐδὲ ὁσίως τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς.
 ἐδόκει τε ἀσέβημα ἑαυτῆς καὶ πλημμέλημα τοῦτο δό-
 ξειν, εἰ ὑπομένοι τῇ ἐν Κνίδῳ καὶ τῇ ἐν Κήποις ὁμοία λέ-
 γεσθαι. καὶ σὲ ὑπερίμνησκέ τῶν τελευταίων ἐν τῷ βι-
 βλίῳ περὶ αὐτῆς εἰρημένων, ὅτι μετρίαν καὶ ἄτρυφογ ἔφης
 αὐτὴν, οὐκ ἀνατεινομένην ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον, ἀλ-
 λά πρόσγειον τὴν πτῆσιν ποιουμένην. ὁ δὲ ταῦτα εἰπὼν,
 ὑπὲρ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἀναβιβάζεις τὴν γυναῖκα, ὡς καὶ
 θεαῖς αὐτὴν ἀπεικάζειν. Ἡξίου δὲ σὲ μὴδὲ ἀξυνετωτέ- 9
 ραν αὐτὴν ἡγεῖσθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὃς τοῦ ἀρχιτέκτο-
 νος ὑπισχυομένου τὸν Ἄθω ὅλον μετασχηματίσειν, καὶ

14 Ἡγεῖσθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου) Σημαίνει τὸ ἀκόμψαστον καὶ συνετὸν
 καὶ ἰχίφρον Ἀλεξάνδρου. V.

nerem colebat. Talia itaque, Lycine, rescribere te & im-
 mutare iussit, alioquin ipsam se Deas testari, contra suam
 voluntatem te scripsisse, cum scias molestum sibi esse li-
 bellum ita oberrantem, uti nunc compositus est, neque
 pietate erga Deos neque religione conservata. Putabat au-
 tem impie a se factum, & suam culpam visum iri, si Cni-
 diae, aut illi, quae in hortis colitur, Veneri similem se dici
 patiatur: admonebatque te eorum, quae in fine libri de ipsa
 a te dicta sunt, cum modestam & a fastu alienam laudasti,
 quae ultra humanam se mensuram non extenderet, sed
 volatum faceret terrae vicinum: cum tu statim post haec
 ipsa dicta, supra coelum ipsum mulierem extollas, ut ipsis
 etiam Deabus eam dicas similem. Petebat porro, ne Alexan-
 dro imprudentiorem se putares, qui, pollicente architecto,
 se, toto Atho montis habitu immutato, formaturum eum

μορφώσκειν πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ ὄρος ἅπαν εἰκόνα γενέ-
σθαι τοῦ βασιλέως, ἔχοντα δύο πόλεις ἐν ταῖν χερσίν,
οὐ προσήκατο τὴν τερατείαν τῆς ὑποσχέσεως, ἀλλ' ὑπὲρ
αὐτὸν ἡγήσάμενος τὸ τόλμημα, ἔπαυσε τὸν ἄνθρωπον,
οὐ πιθανῶς Κολοσσούς ἀναπλάττοντα, καὶ τὸν Ἄθω
κατὰ χώραν ἔαν ἐκέλευσε, μηδὲ κατασμικρύνειν ὄρος
οὕτω μέγα πρὸς μικροῦ σώματος ὁμοιότητα. ἐπὶ ἡνείδε
τὸν Ἀλέξανδρον τῆς μεγαλοψυχίας, καὶ ἀνδρίαντα μεί-
ζω τούτου τοῦ Ἄθω ἔλεγεν αὐτοῦ ἀνεστάναι, ἐν ταῖς τῶν
αἰεὶ μεμνησομένων διανοαῖς· οὐ γὰρ μικρὰς εἶναι γνώ-
10 μης ὑπεριδεῖν οὕτω παραδόξου τιμῆς. Καὶ ἑαυτὴν οὖν τὸ
μὲν πλάσμα σου ἐπαινεῖν, καὶ τὴν ἐπίνοιαν τῶν εἰκόνων,
μὴ γνωρίζειν δὲ τὴν ὁμοιότητα· μὴ γὰρ εἶναι τῶν τηλι-
κούτων ἀξίαν, μηδὲ ἐγγύς, ὅτι μηδὲ ἄλλην τινὰ γυναῖ-
κά γε οὔσαν· ὥστε ἀφίησί σοι ταύτην τὴν τιμὴν, καὶ
προσκυνεῖ σου τὰ ἀρχέτυπα παραδείγματα. σὺ δὲ τὰ

ad ipsius exemplum, ut universus mons statua fieret regis,
duas manibus urbes tenens; non admisit portentosum pro-
missum, sed supra se arbitratus audacem conatum, quie-
scere hominem iussit, Colossos parum probabiliter effingen-
tem, & ut suo loco relinqueret Athon imperavit, nec mon-
tem ita magnum ad parvi corporis similitudinem attenua-
ret. Laudabat vero illam Alexandri magnanimitatem, eam-
que maiorem ipso Atho statuam sibi posuisse aiebat, in eo-
rum, qui semper illius recordaturi essent, mentibus. Neque
enim parvi animi esse, incredibiliter magnum adeo hono-
rem despicere. Se quoque ipsam igitur commentum illud
tuum laudare, & excogitatas imagines; similitudinem au-
tem non agnoscere: neque enim illis se, ac ne propemo-
dum quidem, dignam, quin neque aliam, quae quidem sit
mulier. Itaque remittit tibi hunc honorem, adoratque pri-
migenia illa tua exempla. Tu vero humanas illas ipsius vir-

ἀνθρώπινα ταῦτα ἐπαίνει αὐτὴν, μὴδὲ ὑπὲρ τὸν πόδα
ἔστω τὸ ὑπόδημα, μὴ καὶ ἐπιστομίῃ με, Φησιν, ἐμ-
περιπατοῦσαν αὐτῷ. καὶ κεῖνο δέ σοι εἰπεῖν ἐνετείλατο.
Ἀκούω, ἔφη, πολλῶν λεγόντων (εἰ δὲ ἀληθές, ὑμεῖς οἱ 11
ἄνδρες ἴστε) μὴδ' Ὀλυμπιάσιν ἐξεῖναι τοῖς νικῶσι μεί-
ζους τῶν σωμάτων ἀνεστάναι τοὺς ἀνδριάντας, ἀλλ'
ἐπιμελεῖσθαι τοὺς Ἑλλανοδίκας, ὅπως μὴδὲ εἰς ὑπερ-
βάληται τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνδριάντων
ἀκριβοστέραν γίνεσθαι τῆς τῶν ἀθλητῶν ἐγκρίσεως.
ὥστε ὅρα, ἔφη, μὴ αἰτίαν λάβωμεν ψεύδεσθαι ἐν τῷ
μέτρῳ, κατὰ ἡμῶν ἀνατρέψωσιν οἱ Ἑλλανοδίκαί τὴν εἰ-
κόνα. Ταῦτα μὲν ἔλεγεν ἐκείνη. σὺ δὲ σκόπει, ὦ Λυκί- 12
νέ, ὅπως μετακοσμήσης τὸ βιβλίον, καὶ ἀφαιρήσης τὰ
τοιαῦτα, μὴδὲ σφαλῆς πρὸς τὸ θεῖον, ὡς ἐκείνη πάνυ
γε αὐτὰ ἐδυσχέραине, καὶ ὑπέφριττε μεταξὺ ἀναγινω-
σκομένων, καὶ παρητέτο τὰς θεὰς ἰλεως εἶναι αὐτῇ,
καὶ συγγνώμη, εἰ γυναικεῖόν τι ἔπαθε. καίτοι εἰ χρῆ

1 Μὴ δὲ ὑπὲρ τὸν πόδα) Παροι- τὰ καθ' ἑαυτοὺς πράγματα. ὃ ποιεῖν
μία ἐπὶ τῶν ὑπερταίνειν ἀξιούντων φιλοῦσιν οἱ αὐχμημαῖαι. V.

tutes lauda, neque pede maior fit calceus, ne supplantet
me, inquit, in illo incedentem. Etiam illud dicere me tibi
praecepit. Audio, inquit, multis dicentibus, (utrum verum
fit, vos viri noſtis) neque Olympiae licere victoribus ma-
iores corporibus ponere ſtatuas, ſed curari ab Hellanodi-
cis, ne quis verum excedat, & accuratius ſtatuarum exa-
men inſtitui, quam ipſorum receptionem athletarum. Ergo
vide, inquit, ne accuſemur mendacii circa meſuram, ac
noſtram deinde imaginem Hellanodicae deiiciant. Haec illa.
Tu vero vide, Lycine, ut retractes librum, & talia auſe-
ras, neque in numen pecces: cum illa aegre admodum ea
tulerit, & cohorrerit, dum legerentur, & Deas, ut pro-
pitiae ſibi eſſent, deprecata fuerit. Et ignoſcendum illi, ſi
quid muliebree ei accidiffet. Ac profeſſo, ſi verum faten-

τάληθές εἰπεῖν, καὶ αὐτῷ ἐμοὶ τοιοῦτόν τι εἰπεῖν ἔδοξε. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ἀκούων, οὐδὲν ἐπλημμέλησα, ἐνορῶν τοῖς γεγραμμένοις. ἐπεὶ δὲ ἐκείνη ἐπεσημνήνατο, καὶ αὐτὸς ἄρχομαι τὰ ὅμοια γιγνώσκειν περὶ αὐτῶν· καὶ παρὰ πλῆσιόν τι ἔπαθον, οἷς ἐπὶ τῶν ὁρωμένων πάσχομεν. ἦν μὲν πάνυ ἐγγύθεν σκοπῶμεν τι, καὶ ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, οὐδὲν ἀκριβὲς διαγιγνώσκομεν· ἦν δὲ ἀποστάντες ἐκ τοῦ συμμέτρου διαστήματος ἴδωμεν, ἅπαντα σαφῶς καταφαίνεται τὰ εὖ, καὶ τὰ μὴ οὕτως ἔχοντα. Τὸ δὲ ἄνθρωπον οὖσαν Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰκάσαι, τί ἄλλο, ἢ ἀντικρὺς ἐστὶν εὐτελίζειν τὰς θεάς; ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις οὐχ αὐτῷ τὸ μικρὸν μείζον γίγνεται τῇ παραβέσει, ὥς τὸ μείζον ἀποσμικρύνεται, πρὸς τὸ ταπεινότερον κατασπώμενον· οἷον, εἴ τινες ἅμα βαδίζοιεν, ὁ μὲν μέγιστος, ὁ δὲ πάνυ τῇ ἡλικίᾳ χαμαιζήλος, εἴτεω δέησειεν ἀπισῶσαι αὐτοὺς, ὥς μὴ ὑπερέχειν πατέρου τὸν

dum est, mihi quoque ipsi tale quid dicendum videbatur. Nam primo quidem audiens *recitantem*, peccatum nullum in scriptis animadverti. At postquam illa suam significavit sententiam, ipse quoque similia de iis sentire incipio. Atque simile quid mihi usu venit iis, quae in rebus illis observamus, quas oculis cernimus. Si enim plane ex proximo, & sub ipsis oculis, videmus aliquid, nihil accurate discernimus: si vero recedentes aliquantulum, ex iustae proportionis distantia spectemus, dilucide omnia apparent, quaeque recte, quaeque minus recte habent. Nimirum homo quae sit, eam Veneri & Iunoni similem pronuntiare, quid aliud est, quam aperte detrabere Deabus? In talibus enim non tam quod parvum est, maius fit illa compositione, quam minuitur maius, dum ad humiliter deprimitur. Velut, si qui una eant, unus quidem admodum processus, at alter statura valde humili; deinde oporteat aequare

ἕτερον, οὐ τοῦ βραχυτέρου ὑπεραναιτεινομένου τοῦτο γέ-
νοιτ' αὖν, καὶν ὅτι μάλιστα ἀκροποδητὶ ἐπεγεῖρῃ ἑαυτόν.
ἀλλ' εἰ μέλλουσιν ὁμήλικες Φανεῖσθαι, ὁ μείζων ἐκεῖ-
νος ἐπικύψει, καὶ ταπεινότερον ἀποΦανεῖ ἑαυτόν. αἰσά-
τως δὲ καὶ ἐν ταῖς τοιαύταις εἰκόσιν, οὐχ οὕτως ἀνθρῶ-
πος μείζων γίγνεται, ἢν τις αὐτὸν θεῷ ἀπεικοῖσῃ, ὡς
τὸ θεῖον ἀνάγκη ἐλαττοῦσθαι πρὸς τὸ ἐνδέον ἐπικλῶ-
μεκον. καὶ εἰ μὲν ὑπὸ ἀπορίας τῶν ἐπιγείων, ἐπὶ τὰ οὐ-
ράνια ἐκτείνοιτό τις τὸν λόγον, ἦτονα αὖν ὁ τοιοῦτος αἰ-
τίαν ἔχοι ὑπὸ ἀσεβείας αὐτὸ δρᾶν. σὺ δὲ τοσαῦτα ἔχων
κάλλη γυναικῶν, Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰκάσαι αὐτὴν
ἐτόλμησας, οὐδὲν θεόν. Ὡστε τὸ ἄγαν τοῦτο καὶ ἐπί- 14
Φθονον ἀφαίρει, ὦ Λυκίε. οὐ γὰρ πρὸς τοῦ σοῦ τρόπου
τὸ τοιοῦτον, ὅς αὐδὲ ἄλλως ράδιος πρὸς τοὺς ἐπαίνους καὶ
πρόχειρος ἂν ἐτύγχανες· ἀλλὰ νῦν οὐκ οἶδ' ὅπως ἀβρόαν
πεποιήσαι τὴν μεταβολὴν, ἐπιδαψιλεύμενος, καὶ ἐκ
τοῦ τέως Φειδομένου ἄσωτος ἐν τοῖς ἐπαίνους ἀναπύφῃ-

illos, ne alter supra alterum emineat: non minore supra modum extendente se hoc fiat, si vel maxime in summos se digitos erigat: sed si debent aequalis staturae videri, maior ille inclinabit se *scilicet*, & se ostendet humiliorem: sic divinam naturam [*in tali comparatione*] minui necesse est, & ad imbecillius infringi. Ac si prae inopia terrestrium, ad coelestia sermonem extendat aliquis, minorem ille culpam sustinuerit, quasi prae impietate hoc faciat: tu, tot cum habeas mulierum formas, Veneri illam & Iunoni similem dicere ausus es, sine ulla necessitate. Itaque quod nimium est & invidiosum aufer, Lycine: neque enim tuorum tale quid morum est, qui neque alias facilis ad laudes & promptus esse soleas, sed nunc, nescio quomodo, subitam mutationem feceris ista liberalitate, atque ex parco ad illum diem prodigus in laudando exstiteris. Verum neque illud te pu-

νας. ἀλλὰ μηδὲ ἐκεῖνο αἰσχυρῆς, εἰ μεταρρυθμίζῃ τὸν λόγον ἤδη διαδεδομένον· ἐπεὶ καὶ Φειδίαν Φασὶν οὕτω ποιῆσαι, ὅποτε ἐξεργάσατο τοῖς Ἡλείοις τὸν Δία. στάντα γὰρ αὐτὸν κατόπιν τῶν θυρῶν, ὅποτε τοπρῶτον ἀναπετάσας ἐπεδείκνυε τὸ ἔργον, ἐπακούειν τῶν αἰτιωμένων τι, ἢ ἐπαινούντων· ἡτῷατο δὲ, ὁ μὲν τὴν ῥίνα, ὡς παχεῖαν, ὁ δὲ ὡς ἐπιμηκέστερον τὸ πρόσωπον, ὁ δὲ ἄλλος ἄλλο τι. εἴτ' ἐπειδὴ ἀπηλλάγησαν οἱ θεαταὶ, αὐθις τὰν Φειδίαν, ἐγκλεισάμενον ἑαυτὸν, ἐπανορθοῦν καὶ ρυθμίζειν τὸ ἄγαλμα πρὸς τὸ τοῖς πλείστοις δοκοῦν. οὐ γὰρ ἡγεῖτο μικρὰν εἶναι συμβουλήν δήμου τοσούτου, ἀλλ' αἰεὶ ἀναγκαῖον ὑπάρχειν τοὺς πολλοὺς περιττότερον ὁρᾶν τοῦ ἐνός, καὶ Φειδίας ἦν. ταῦτά σοι ἀπ' ἐκείνης κομίζω, καὶ αὐτὸς παραινῶ, ἐταῖρός τε, καὶ εὖνους ὢν.

- 15 ΛΥΚ. Πολύστρατε, οἷος ὢν ῥήτωρ ἐλελήθεις με. ῥῆσιν γοῦν οὕτω μακρὰν, καὶ κατηγορίαν τοσαύτην ἐξενηνοχας κατὰ τοῦ συγγράμματος, ὥστε μηδὲ ἐλπίδα μοι

deat, si retractes librum iam in vulgus editum: quandoquidem etiam Phidiam sic fecisse aiunt, cum Iovem Eleis elaborasset. Stantem enim post valvas *aediculae*, cum primum illis remotis opus ostenderet, audisse reprehendentes aliquid, aut laudantes. Reprehendebat autem alius quidem nasum, ut nimis crassum, alius faciem longiorem, alius aliud quid. Deinde cum discessissent, rursus Phidiam inclusum emendasse & correxisse signum de plurium sententia. Neque enim putabat, parvum esse consilium tanti populi, sed necesse semper esse, ut multi plus videant uno, si vel sit Phidias. Haec tibi ab illa afferro, & ipse hortor sodalis tuus atque amicus.

Lyc. Quantum te oratorem, Polystrate, ignoravi! Orationem quidem adeo longam, & tantam contra scriptum meum accusationem protulisti, ut neque spes mihi defen-

ἀπολογίας ἔτι καταλείπεσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐκεῖνό γε οὐ
δικαστικὸν ἐποιήσατε, καὶ μάλιστα σὺ, ἐρήμην κατα-
δαιτήσας τοῦ βιβλίου, μὴ παρόντος αὐτῷ τοῦ συνηγά-
ρου. ῥᾶστον δὲ, οἶμαι, τοῦτό ἐστι, κατὰ τὴν παροιμίαν,
Μόνον θεόντα κρατεῖν ὥστε οὐδὲν θαυμαστόν, εἰ καὶ
ἡμεῖς ἐάλωμεν, οὔτε ὕδατος ἡμῖν ἐγχυθέντος, οὔτε ἀπο-
λογίας ἀποδοθείσης. μᾶλλον δὲ τοῦτο πάντων ἀτοπώ-
τατον, οἱ αὐτοὶ κατήγοροι καὶ δικασταὶ ἦτε.· πότερα δ'
οὖν ἐβέλεις, ἀγαπήσας τοῖς ἐγνωσμένοις ἡσυχίαν ἄγω,
ἢ, κατὰ τὸν Ἱμεραῖον ποιητὴν, παλινωδίαν τινὰ συγ-
γράφω; ἢ δώσετέ μοι ἐφέσιμόν τινα γενέσθαι τὴν δίκην;

ΠΟΛ. Νὴ Δί', ἥνπερ ἔχῃς τι δίκαιον εἰπεῖν. οὐ γὰρ
ἀντιδίκους, ὡς σὺ Φῆς, ἀλλ' ἐν Φίλοις ποιήσῃ τὴν ἀπο-
λογίαν. ἐγὼ δὲ, καὶ συνεξετάζεσθαι σοι ἑτοιμος ἐπὶ
τῆς δίκης.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐκεῖνο ἀνισαρὸν, ὦ Πολύστρατε, ὅτι μὴ 16

10 (Ἱμεραῖον ποιητὴν) Τὸν Σπυρίχορον λέγει. G.

sionis ulla relicta sit. Verum enimvero hoc non pro for-
ma & consuetudine iudiciorum fecistis, tu maxime, quod
indicta causa iudicium dedisti contra libellum, non praesen-
te ipsius advocato. Facillimum autem, puto, hoc est ex
proverbio, vincere, cum solus curras. Itaque nihil mirum,
si & nos causa cecidimus, neque aqua nobis infusa, ne-
que concessa causae dicendae facultate. Potius autem, quod
quidem omnium minime conveniebat, accusatores iidem
fuitis & iudices. Utrum igitur vis, contentus decretis *ve-*
stris quiescam, an Himerensis poetae exemplo palinodiam
scribam; an vero provocandi mihi copiam dabitis?

Pol. Per Iovem, siquidem habueris, quod de iure dicas.
Neque enim adversariis, ut tu vocas, sed inter amicos cau-
sam dices. Ego vero idem iudicium tecum subire paratus sum.

Lyc. At illud molestum, Polystrate, quod non illa prae-

ἐκείνης παρούσης ποιήσομαι τοὺς λόγους· μακρῷ γὰρ ἂν οὕτως ἄμεινον ἦν. νῦν δὲ ἀνάγκη ἀπ' ἐντολῆς ἀπολογήσασθαι. ἀλλ' εἴ μοι τοιοῦτος ἀγγελιαφόρος γένοιο πρὸς αὐτήν, οἷος παρ' ἐκείνης πρὸς μὲ γεγένησαι, τολμήσω ἀναρρίψαι τὸν κύβον.

ΠΟΛ. Θάρρει, ὦ Λυκῖνε, τούτου γε ἕνεκα, ὡς οὐ Φαῦλόν με ὑποκριτὴν ἔξων τῆς ἀπολογίας, πειρώμενος διὰ βραχέων εἰπεῖν, ὡς ἂν μᾶλλον μνημονεύσαιμι.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν πάνυ μὲν ἔδει μοι μακρῶν τῶν λόγων, πρὸς οὕτω σφοδρὰν τὴν κατηγορίαν. ὅμως δέ, σοῦ ἕνεκα ἐπιτεμοῦμαι τὴν ἀπολογίαν· καὶ παρ' ἐμοῦ τοίνυν τάδε αὐτῇ ἀπάγγελε.

ΠΟΛ. Μηδαμῶς, ὦ Λυκῖνε, ἀλλ' ὥσπερ αὐτῆς ἐκείνης παρούσης λέγε τὸν λόγον, εἴτ' ἐγὼ μιμήσομαι σε πρὸς αὐτήν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδὴπερ οὕτω σοι δοκεῖ, ὦ Πολύ-

sente habebō orationem: longe enim sic esset melius. Iam vero necesse est mandata alteri causa defungi. Verum si talis mihi ad illam internuntius fueris, qualis ab illa ad me fuisti, iacere aleam audebo.

Pol. Bono animo, quantum ad hoc, esto, Lycine: nec enim malum me defensionis tuae apud illam actorem habebis, si breviter dicere studeas, quo facilius memoria complectar.

Lyc. Atqui longissima mihi oratione opus erat, adversus vehementem adeo accusationem. Verumtamen tua causa in compendium mittam defensionem. A me igitur ista illi renuntia.

Pol. Nequaquam, Lycine. Sed tanquam illa praesente habe orationem: tum ego apud illam te imirabor.

Lyc. Igitur quando ita tibi videtur, Polystrate, ipsa iam

στρατε, ἡ μὲν πάρεστι, καὶ προεῖρηκε δηλαδὴ ἐκεῖνα, ὅποσα σὺ παρ' αὐτῆς ἀπήγγειλας· ἡμᾶς δὲ χρὴ τῶν δευτέρων λόγων ἐνάρχεσθαι. καίτοι, οὐ γὰρ ὀκνήσω πρὸς σέ εἰπεῖν ὃ πέπονθα, οὐκ οἶδ' ὅπως φοβερώτερόν μοι τὸ πρᾶγμα πεποίηκας, καὶ, ὡς ὄρας, ἰδρῶ τε ἤδη, καὶ δέδοικα, καὶ μονονουχὶ καὶ ὀραῖν αὐτὴν οἶμαι, καὶ τὸ πρᾶγμα παλλὴν μοι τὴν ταραχὴν πεποίηκεν. ἄρξομαι δ' ὁμῶς· οὐ γὰρ οἷόν τε ἀναδύναι, ἤδη παρούσης.

ΠΟΛ. Καί, νῆ Δία, πολλὴν τὴν εὐμένειαν ἐπιφαινεῖ τῷ προσώπῳ· Φαιδρὰ γὰρ, ὡς ὄρας, καὶ προσηνής· ὥστε Φαῖρῶν λέγε τὸν λόγον.

ΛΥΚ. Ἐγὼ σε, ὦ γυναικῶν ἀρίστη, μεγάλη, ὡς 17
Φῆς, καὶ πέρα τοῦ μέτρου ἐπαινέσας, οὐχ ὀρῶ ὅτι τηλικούτον ἐπῆνεσα, ἡλίκον αὐτὴ σὺ τοῦτο ἐγκώμιον ὑπὲρ σεαυτῆς ἐξενήνοχας, τὴν πρὸς τὸ θεῖον τιμὴν ἐν μεγάλῳ τιθεμένη. σχεδὸν γὰρ ἀπάντων τοῦτο μείζον, ὧν εἰρηκα

adeſt, & prior dixit nimirum, quaecunque tu ab ipſa mihi renuntiasti: nos autem oportet altero iam loco dicere incipere. Quamquam, neque enim dicere apud te piget, quid mihi acciderit, terribilius mihi, neſcio qua ratione hoc negotium reddidiſti: atque, ut vides, ſudo iam, & pertimui, ac tantum non videre etiam ipſam mihi videor, multamque mihi perturbationem haec res obiecit. Verumtamen incipiam: nam ſubducere me, ipſa iam praefente, non eſt integrum.

Pol. Ac multam, ita me Iuppiter, benevolentiam ipſo vultu prae ſe fert. Hilaris enim, ut vides, & propitia eſt. Itaque fidenter orationem habe.

Lyc. Ego te, mulierum praetantiſſima, cum vehementer, ut ais, & ultra modum laudaverim, non video, qua in re laudaverim tantum, quantum ipſa de te praeconium illud pronuliſti, quod magni adeo facis honorem numinis. Prope enim

περὶ σοῦ, καὶ συγγνώμη, εἰ μὴ καὶ ταύτην σοι προσέ-
 γραψα τὴν εἰκόνα, ὑπ' ἀγνοίας με διαλαβοῦσαν. οὐ γὰρ
 ἂν ἄλλην πρὸ αὐτῆς ἐγραψάμην ὥστε ταύτη γε οὐχ
 ὅπως ὑπερβάλλεσθαι τοὺς ἐπαίνους, ἀλλὰ πολὺ κα-
 ταδέεστερόν μοι δοκῶ τῆς ἀξίας εἰρηκέαι. σκόπει γοῦν,
 ἡλίκον ταῦτο παρέλιπον, ὡς παμμέγεθες εἰς ἐπίδειξιν
 τρόπου χρηστοῦ, καὶ γνώμης ὀρθῆς· ὡς ὅσοι τὸ θεῖον μὴ
 ἐν παρέργῳ σέβουσιν, οὗτοι καὶ τὰ πρὸς ἀνθρώπους ἀρι-
 στοὶ ἂν εἴεν. ὥστε εἰ πάντως μετακοσμήσαι δεοὶ τὸν λό-
 γον, καὶ τὸ ἀγαλμα ἐπανορθώσασθαι, ἀφελεῖν μὲν
 οὐκ ἂν τι τολμήσαιμι αὐτοῦ προσθήσω δὲ καὶ τοῦτο,
 ὡς τινα κεφαλὴν τοῦ παντὸς ἔργου, καὶ κορυφὴν ἐπ'
 ἐκείνων μέντοι καὶ πάνυ πολλὴν σοι εἶδέναι τὴν χάριν
 ὁμολογῶ. ἐμοῦ γὰρ ἐπαινέσαντος τὸ μέτριον τοῦ σοῦ τρό-
 που, καὶ ὅτι μηδὲν ὑπερπετὲς, μηδὲ τύφου μεστὸν ἐνε-
 ποιήσέ σοι ἡ παρῶν ὄγκος τῶν πραγμάτων, σὺ τὰ τοι-

illis, quae de te dixi, omnibus illud maius est: & venia mihi
 debetur, si non hanc quoque tibi imaginem depinxi, quae
 propter ignorantiam me fugerit. Neque enim aliam ante il-
 lam pinxissem. Itaque hac quidem parte adeo non exce-
 disse modum in laudando mihi videor, ut potius multo te-
 nuus, quam pro dignitate, dixerim. Considera igitur, quan-
 tum hoc sit, quod praetermissi, quam immensum ad boni mo-
 ris, & recti animi demonstrationem; quatenus, quicumque
 divinum numen non obiter colunt, iidem etiam adversus
 homines optimi fuerint. Itaque si omnino retractare oratio-
 nem oporteat, & simulacrum corrigere; auferre quidem de
 illo nihil ausim, sed illud tanquam caput totius operis atque
 verticem adiecerim. Verum eo nomine gratiam tibi me, &
 magnam quidem, habere fateor. Cum enim illam animi tui
 moderationem laudaverim, & quod nihil in te superbum,
 nihil tumidum praefens rerum amplitudo produxit; tu ta-

αὐτὰ αἰτιασαμένη τοῦ λόγου, ἐπιστώσω τοῦ ἐπαίνου τὴν ἀλήθειαν. τὸ γὰρ μὴ προαρπάζειν τὰ τοιαῦτα τῶν ἐγκωμίων, ἀλλ' αἰδεῖσθαι ἐπ' αὐτοῖς, καὶ μείζω ἢ κατὰ σέ εἶναι λέγειν, μετρίας καὶ δημοτικῆς τινος διανοίας δεῖγμά ἐστι. πλὴν ἀλλ' ὅσω περ ἂν πρὸς τὸ ἐπαινέσθαι αὐτὸ οὕτω διακειμένη τυγχάνεις, τοσούτω ἀξιωτέραν ὑπερεπαινέσθαι ἀποφαίνεις σεαυτήν. καὶ σχεδὸν ἐς τὸν τοῦ Διογέους λόγον περιελήλυθέ σοι τὸ πρᾶγμα, ὅς ἐρομένου τινός, ὅπως ἂν τις ἐνδοξος γένοιτο; εἰ δόξης, ἔφη, καταφρονήσῃ· φαίην γὰρ ἂν καὶ αὐτὸς, εἴ τις ἔροιτό με, Τίνες εἰσὶ μάλιστα ἐπαίνου ἄξιοι; ὅποσοι ἐπαινέσθαι μὴ θέλουσιν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἔξα- 18 γώνια, καὶ πόρρω τοῦ πράγματος. ὑπὲρ δὲ οὐ χρὴ ἀπολογήσασθαι, τοῦτό ἐστιν, ὅτι τῇ ἐν Κνίδῳ, καὶ κήποις, καὶ Ἡρᾷ, καὶ Ἀθηνᾷ, τὴν μορφὴν ἀναπλάττων εἰκασα. ταῦτά σοι ἔκμετρα ἔδοξε, καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα. περὶ

les ob causas libellum accusans, veritatis fidem laudationi fecisti. Etenim non avide rapere ad se talia praeconia, sed pudore propter ea confundi, & maiora, quam quae tibi conveniant, dicere, id ipsum vero moderati & civilis animi specimen est. Verum quanto magis ad ipsas laudes sic affecta animo es, tanto te demonstras summis laudibus digniorem. Ac paene ad illud Diogenis dictum tibi res pervenit, qui, interrogante quodam, Quomodo gloriam quis posset consequi? si gloriam, inquit, contemserit. Nam ipse quoque, si quis ex me quaerat, Qui sint maxima laude digni? dixerim, qui laudari minime volunt. Sed ista forte extra quaestionem sunt, & a causa seiuncta. Pro quo autem nunc iam causa dicenda, illud est, quod Cnidiae Veneri, & quae in Hortis colitur, & Iunoni, & Minervae similem dixi, cum formam tuam effingerem: haec modum tibi pedemque excedere visa sunt: de his igitur ipsis dicam.

αὐτῶν δὴ τούτων ἔρῳ. καίτοι παλαιὸς οὗτος ὁ λόγος, ἀνευθύνους εἶναι ποιητὰς καὶ γραφέας. τοὺς δὲ ἐπαινούντας καὶ μᾶλλον, οἶμαι, εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροντο. ἐλεύθερον γὰρ τι ὁ ἔπαινος, οὐδ' ἔστιν αὐτοῦ μέτρον εἰς μέγεθος ἢ βραχύτητα νεγομοθετημένον, ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξάπαντος ὁρᾷ, ὅπως ὑπερβαυμάσεται, καὶ ζηλωτὸν ἀποφανεῖ τὸν ἐπαινούμενον. οὐ μὴν ταύτην ἐγὼ βαδιοῦμαι, μὴ καὶ σοὶ δόξω ὑπ' ἀπορίας αὐτὸ ὁρᾶν. Ἐκεῖνο δέ σε Φημί, τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὡς χρητὸν ἐπαινούντα, καὶ εἰκόσι καὶ ὁμοιώσεσι προσχρησθῆναι, καὶ σχεδὸν ἐν τούτῳ τὸ μέγιστόν ἐστιν εὖ εἰκασαί· τὸ δὲ εὖ, ὥδε μάλιστα κρίνοιτο· οὐκ ἦν τις τοῖς ὁμοίοις παραβάλλῃ, οὐδ' ἦν πρὸς τὸ ὑποδεέστερον ποιῇται τὴν παραβέσιν, ἀλλ' ἦν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον, ὡς οἶόν τε, προσβιβάζῃ τὸ ἐπαινούμενον. οἶον, ἦν τις κύνα ἐπαι-

Quamquam antiquum illud dictum est, ad causam dicendam non vocari poëtas, & pictores, & qui laudant, hosque minus etiam, puto, et si humi & pedestri, ut nos, oratione, non per metra ferantur. Liberum enim quiddam laus est: nec est modus illius ad magnitudinem aut brevitatem lege constitutus: sed hoc solum videt undique, ut in summa admiratione ponat, & aemulatione dignum ostendat eum, qui laudatur. Verum hac non incedam equidem, ne alterius consilii inopia hoc facere tibi etiam videar. At illud dico, tales esse nobis laudandi locos & formas, ut is, qui laudat, imaginibus similitudinibusque utatur. Et in hoc laudandi opere illud fere maximum, bene comparare. Porro illud bene, sic maxime iudicetur, non si quis paribus aliquid compareret, neque si ad vilius quid collationem instituat; verum si quis ad aliquid excellentius, quantum eius fieri potest, illud, quod laudatur, admoveat. Velut si quis

κῶν εἶποι ἀλώπεκος μείζω εἶναι αὐτὸν, ἢ αἰλαύρου, ἄρᾶ σοι ὁ τοιοῦτος δοκεῖ ἐπαινεῖν εἰδέναι; οὐκ ἂν εἴποις, ἀλλὰ μὴν οὐδ' εἰ λύκῳ Φαίῃ ἴσον αὐτὸν ὑπάρχειν, οὐδὲ οὕτω μεγάλως τι ἐπῆνεσεν. ἀλλὰ ποῦ τὸ ἴδιον τοῦ ἐπαίνου ἀποτελεῖται; ἦν ὁ κύων τῷ λέοντι εἰκέναι λέγεται, καὶ μέγεθος καὶ ἀλκὴν. ὡς τὸν Ὠρίωνος κύνα ἐπαινῶν, ἔφη ποιητῆς λεοντοδάμαν αὐτόν· οὗτος γὰρ δὴ κυνὸς ἐντελής ἐπαινος. καὶ πάλιν εἰ τις Μίλωνα τὸν ἐκ Κρότωνος ἢ Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου, ἢ Πολυδάμαντα ἐπαινέσαι θέλων, ἔπειτα λέγοι ἰσχυρότερον ἕκαστον αὐτῶν γυναικὸς γενέσθαι, οὐκ ἂν οἶε γελασθῆναι αὐτὸν ἐπὶ τῇ ἀνοίᾳ τοῦ ἐπαίνου; ὅπου γε εἰ καὶ ἐνὸς ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀμείνῳ εἶναι αὐτὸν, οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν ἂν πρὸς ἐπαινον; ἀλλὰ πῶς ἐπῆνεσε ποιητῆς εὐδόκιμος τὸν Γλαῦκον, οὐδὲ Πολυδεύκεος βίαν Φήσας ἀνατείνασθαι ἂν αὐτῷ ἐναντίας τὰς χεῖρας; οὐδὲ σιδάρεον Ἀλκμάνας τέκος; ἄρᾳ ὅποίους αὐτὸν θεοῖς εἴκασε; μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν

in laude canis dicat, illum vulpe maiorem esse, aut fele; numquid talis videtur tibi laudare scire? Non fane dixeris; Sed neque si lupo dicat parem illum esse, neque sic magno opere quidquam laudaverit. Sed ubi id, quod proprium est laudis, efficitur? Si canis leoni par dicatur & magnitudine & robore. Ut Orionis canem laudans poeta *leonum dominatorem* vocavit. Haec enim fane perfecta canis laus est. Et rursus si quis Milonem Crotoniaten, aut Glaucum ex Carysto, aut Polydamantem laudare volens, deinde dicat, fortio-rem unumquemque illorum fuisse muliere, non derisum illum iri putas ob laudis vecordiam? cum etiam si uno illum viro superiorem esse diceret, neque hoc satis esset ad laudem. Sed quomodo laudavit Gläucum nobilis poeta? *Neque Pollucis vim, dicens, protensuram adversarias illi manus, neque ferreum Alcmenae natum.* Vides, qualibus illum Diis com-

ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνε. καὶ οὔτε αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ἠγανάκτησε τοῖς ἐφόροις τῶν ἀθλητῶν θεοῖς ἀντεπαινούμενος, οὔτε ἐκείνοι ἠμύναντο ἢ τὸν Γλαῦκον, ἢ τὸν ποιητὴν, ὡς ἀσεβοῦντα περὶ τὸν ἔπαινον, ἀλλὰ εὐδοκίμουσ' ἄμφω, καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· ὁ μὲν ἐπὶ τῇ ἀλκῇ ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητῆς, ἐπὶ τε τοῖς ἄλλοις, καὶ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ μάλιστα τῷ ᾄσματι. μὴ δὲ θαυμάσης, εἰ καὶ αὐτὸς εἰκάσαι βουλόμενος, ὅπερ ἦν τῷ ἐπαινῶντι ἀναγκαῖον, ὑψηλοτέρῳ ἐχρησάμην τῷ παραδείγματι, 20 τοῦτο ὑποβαλόντος τοῦ λόγου. Ἐπεὶ δὲ καὶ κολακείας ἐπεμνήσθης, ὅτι μὲν καὶ σὺ μισεῖς τοὺς κολακικούς, ἐπαινῶ μὲν σε, καὶ οὐκ ἐχρῆν ἄλλως. ἐθέλω δέ σοι διακρίναι, καὶ ὀρίσαι τό, τε τοῦ ἐπαινῶντος ἔργον, καὶ τὴν τοῦ κόλακος ὑπερβολήν. ὁ μὲν οὖν κόλαξ, ἅτε τῆς χρείας ἕνεκα τῆς ἑαυτοῦ ἐπαινῶν, ἀληθείας δὲ ὀλίγον ποιούμενος τὴν πρόνοιαν, ἅπαντα ὑπερεπαινεῖν οἶεται δεῖν, ἐπιψευδόμενος καὶ προστιθεῖς παρ' αὐτοῦ τὰ

paraverit, vel potiorē etiam fecerit. Et neque Glaucus indignatus est, se praesidibus athletarum Diis oppositum laudari; neque illi vel Glaucum vel poetam ulți sunt, tanquam impie se circa laudem illam gerentes; sed in gloria & honore ambo apud Graecos fuere, alter roboris causa, Glaucus; poeta vero cum propter alia, tum propter hoc ipsum maxime carmen. Noli ergo admirari, si & ipse, comparatione uti cum vellem, quod erat laudaturo necessarium, exemplo usus sum altiore, ratione hoc ipsa subiiciente. Quandoquidem autem adulationis mentionem fecisti; quod odio habes adulatores, laudo te equidem, neque aliter oportebat. Volo autem tibi iam discernere, ac finire cum laudantis opus, tum adulatoris excessum. Adulator igitur, quippe qui suae ipsius utilitatis causa laudet, veritatis autem parvam admodum curam habeat, supra modum lau-

πλείω, ὥς μὴ ἂν ὀκνήσαι καὶ τὸν Θερσίτην εὐμορφότε-
ρον ἀποφῆναι τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ τὸν Νέστορα Φάναι
τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσάντων, τὸν νεώτατον εἶναι. διο-
μύσαιτο δ' ἂν καὶ τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυγκώτερον εἶναι
τοῦ Μελάμποδος, καὶ τὸν Φινέα ἑξύτερον δεδορκέναι
τοῦ Λυγκέως, ἥνπερ μόνον κερδοῦναι τι ἐλπίσῃ ἐπὶ τῷ
ψεύσματι. ὁ δέ γε αὐτὸ τοῦτο ἐπαινῶν, οὐχ ὅπως οὐδ'
ἐν ψεύσματό τι, ἢ προσθεῖν τῶν μηδὲ ὅλως προσόντων,
τὰ δ' ὑπάρχοντα αὐτῷ φύσει ἀγαθὰ, καὶ μὴ πάνυ με-
γάλα ἢ, παραλαβὼν ἐπηύξησε, καὶ μείζω ἀπέφηνε,
καὶ τολμήσειεν ἂν εἰπεῖν, ἵππον ἐπαινέσαι θέλων, φύ-
σει κοῦφον ὧν ἴσμεν ζώων, καὶ δρομικόν, ὅτι

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θένει, οὐδὲ κατέκλε.
καὶ πάλιν οὐκ ἂν ὀκνήσειε Φάναι, Ἀελλοπόδων δρόμον
ἵππων. καὶ ἣν οἰκίαν ἐπαινῇ καλὴν, καὶ ἄριστα κατε-
σκευασμένην, εἴποι ἂν

4 Ὀξυγκώτερον) Ὅτι ὁ Μελάμπος ὀξυγκῶς. V.

dando cenfet omnia: mentiens plurima ac de suo addens, ut
neque Therfiten Achille pulchriorem pronuntiare pigretur,
& Nestorem dicat eorum, qui ad Ilium pugnarunt, maxi-
me iuvenem fuisse: iuraverit autem etiam, Croesi filium au-
dire acutius Melampode, & Phineum acutius cernere Lyn-
ceo; modo lucrifacere aliquid mendacio suo speret. At al-
ter, qui id ipsum quoque facit, ut laudet, non ille quidem
is est, qui mentiatur quidquam vel addat eorum, quae pla-
ne non adfunt; sed quae natura illi bona insunt, etiam si
non nimis magna fuerint, ea sumit, auget, & facit maio-
ra. Et ausit ille dicere, cum equum laudare vult, levem in-
ter ea, quae novimus, animalia, & ad cursum aptum,

Per summas currat, nec eas confringat aristas:

& rursus non dubitet dicere procellipedum cursum equo-
rum: &, si domum laudet pulchram & optime aedifica-
tam, dicat:

Ζηγός που τοιγῆδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.
 ὁ δὲ κόλαξ τοῦτο τὸ ἔπος, καὶ περὶ τῆς συβώτου καλύ-
 βης εἶποι, εἰ μόνον τι παρὰ τοῦ συβώτου λαβεῖν ἐλπί-
 σειεν ὅπου Κύναιθος ὁ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ κό-
 λαξ, ἀπάντων αὐτῶ τῶν πρὸς τὴν κολακείαν κατανα-
 λωμένων, ἐπὶ γὰρ ὑπὸ βηχὸς ἐνοχλούμενον τὸν Δημήτριον,
 21 ὅτι ἐμμελῶς ἐχρέμπετο. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο ἐκατέρου
 αὐτῶν γνώρισμά ἐστι, τὸ τοὺς μὲν κόλακας οὐκ ὀκνεῖν,
 καὶ ψεύσασθαι τοῦ χαρίσεσθαι ἕνεκα τοῖς ἐπαινουμέ-
 νοις, ἐξαίρειν δὲ τοὺς ἐπαινοῦντας τὰ ὑπάρχοντα πειρά-
 σθαι ἅλλα καὶ κείνῳ οὐ σμικρῶ διαλλάττουσιν, ὅτι οἱ
 μὲν κόλακες, ἐφ' ὅσον οἷόν τε αὐτοῖς, χρῶνται ταῖς ὑπερ-
 βολαῖς, οἱ ἐπαινοῦντες δὲ, καὶ ἐν αὐταῖς ταύταις σω-
 φρονοῦσι, καὶ ἐντὸς τῶν ὅρων μένουσι. ταῦτά σοι ἀπὸ
 πολλῶν ὀλίγα κολακείας καὶ ἐπαινοῦ ἀληθοῦς δείγμα-
 τα, ὡς μὴ πάντας ὑποπτεύῃς τοὺς ἐπαινοῦντας, ἀλλὰ
 διακρίνῃς, καὶ παραμετρῇς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ ἐκάτερον.

Talis nimirum Iovis intus Olympii aula est.

At adulator hunc versum etiam de subulci tugurio dicat;
 si modo accipere aliquid a subulco speret: cum Cynaethus
 Poliorcetae Demetrii adulator, omnibus adulandi rationi-
 bus confutis, laudaverit vexatum a tussi Demetrium,
 quod modulate screaret. Non solum autem hic utriusque ge-
 neris character est, quod adulatores non dubitant mentiri
 etiam in gratiam eorum, quos laudant; laudatores autem
 extollere student, quae adsunt: verum etiam illa re non
 parva distant, quod adulatores, quantum possunt, utuntur
 hyperbolis; laudatores autem in his ipsis quoque sobrii sunt,
 & intra terminos se continent. Haec tibi pauca de multis
 sunt adulationis ac verae laudis specimina, ne omnes omni-
 no laudantes suspectos habeas, sed discernas, & sua utrum-

Φέρ' οὖν, εἰ δοκεῖ, πρόσαγε τοῖς ὑπ' ἐμοῦ εἰρημένοις τοὺς 2 2
 κανόνας ἀμφοτέρους, ὡς μάθοις εἴτε τούτῳ εἴτ' ἐκείνῳ
 εἰκόασιν. ἐγὼ γὰρ εἰ μὲν τινα ἄμορφον οὖσαν ἔφην τῷ
 ἐν Κνίδῳ ἀγάλματι ὁμοίαν, γόης ἂν, καὶ τοῦ Κυναῖθου
 κολακικώτερος ὄντως νομιζοίμην. εἰ δὲ τοιαύτην ὑπάρχου-
 σαν, οἷαν πάντες ἴσασιν, οὐ πᾶν ἐκ πολλοῦ διαστήμα-
 τος ἦν τὸ τόλμημα. Τάχα οὖν Φαίης, μᾶλλον δὲ ἤδη εἰ 2 3
 ρηκας, ἐπαινεῖν μὲν σοι ἐς τὸ κάλλος ἐφείσθω· ἀνεπί-
 φθονον μέντοι ποιήσασθαι τὸν ἔπαινον ἐχρῆν, ἀλλὰ μὴ
 θεαῖς ἀπεικάζειν ἄνθρωπον οὖσαν. ἐγὼ δὲ, ἤδη γάρ με
 προάξεται τάληδες εἰπεῖν, οὐ θεαῖς γε, ὧ βελτίστη, εἰ-
 κασα, τεχνιτῶν δ' ἀγαθῶν δημιουργήμασι, λίθου, καὶ
 χαλκοῦ, ἢ ἐλέφαντος πεποιημένοις. τὰ δὲ ὑπ' ἀνθρώπων
 γεγενημένα, οὐκ ἀσεβές, οἶμαι, ἀνθρώποις εἰκάζειν·
 ἐκτὸς εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι τὴν Ἀθηναῖν ὑπέιληφας, τὸ
 ὑπὸ Φειδίου πεπλασμένον, ἢ τοῦτο τὴν Οὐρανίαν Ἀφρο-

que mensura metiaris. Age igitur, si videtur, admove his;
 quae dicta a me sunt, regulam utramque, ut videas, huic-
 ne an illi convenient. Etenim si deformem quandam sta-
 tuae Cnidiae similem dicam, impostor sane, & Cynaetho
 ipso magis adulator vere habear: si vero talem, qualem
 omnes norunt, non fane magni ille aufus intervalli fuerit.
 At forte iam dixeris, quin iam dixisti, laudare quidem pul-
 chritudinis nomine tibi permissum esto. Verum invidiae non
 obnoxiam oportebat laudationem facere, nec similem Dea-
 bus dicere hominem. Verum ego; iam enim *ipsum* me ve-
 rum ad se dicendum invitabit, non profecto Deabus, o prae-
 stantissima, similem dixi *hominem*, sed bonorum artificum
 operibus, e lapide, & aere, vel ebore perfectis. Quae au-
 tem facta sunt ab hominibus, ea similia hominibus dicere,
 non puto impium: nisi forte hoc tu Minervam existimas,
 quod est effectum a Phidia, aut illud Coelestem Venerem,

δίτην, ὃ ἐποίησθ' Πραξιτέλης ἐν Κνίδῳ, οὐ πάνυ πολλῶν
 ἐτῶν. ἀλλ' ὅρα μὴ ἄσεμνον ἦ, τὰ τοιαῦτα περὶ τῶν Θεῶν
 δοξάζειν, ὧν τὰς τε ἀληθεῖς εἰκόνας ἀνεφίκτους εἶναι ἀν-
 24 θρωπίνη μιμήσει ἔγω γε ὑπολαμβάνω. Εἰ δὲ καὶ ὅ, τι
 μάλιστα σε αὐταῖς ἐκείναις εἴκασα, οὐκ ἐμὸν τοῦτο,
 οὐδὲ ἐγὼ πρῶτος ταύτην ἐτεμόμην τὴν ὁδόν, ἀλλὰ πολ-
 λοὶ καὶ ἀγαθοὶ ποιηταί· καὶ μάλιστα ὁ πολίτης ὁ σὸς
 Ὅμηρος, ὃν καὶ νῦν ἀναβιβάσομαι συναγορεύοντά μοι
 ἢ οὐδεμία μηχανή, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἀλῶναι.
 ἐρήσομαι τοίνυν αὐτὸν, μᾶλλον δὲ σὲ ὑπὲρ αὐτοῦ, (καὶ
 γὰρ διαμνημονεύεις, εὖ ποιούσα, τὰ χαριέστατα τῶν
 ἐρραψωδημένων αὐτῷ) Τί σοι ἐκεῖνο δοκεῖ, ὅποτεν περὶ
 τῆς αἰχμαλώτου λέγει τῆς Βρισηίδος, ὅτι χρυσῇ Ἀφρο-
 δίτῃ ἱκέλη, ἐπέμβει τὸν Πάτροκλον; εἶτα μετὰ μικρὸν,
 ὡς οὐχ ἱκανὸν εἰ μόνῃ τῇ Ἀφροδίτῃ εἰκνυῖα ἔσται·

Εἶπε δ' ἄρα (Φησὶ) κλαίουσα γυνὴ εἰκνυῖα θεῇσιν.

quod in Cnidō fecit Praxiteles ante annos non ita multos.
 Sed vide, ne parum deceat, talia de Diis sentire, quorum
 veras imagines supra humanam imitationem esse positas,
 equidem arbitror. Si vero vel maxime illis ipsis *Deabus* si-
 milem te dixissem, non meum istuc fuerit, neque primus
 ego istam viam secuerim; sed multi ac boni poëtae, &
 maxime civis ille tuus Homerus, quem nunc etiam advo-
 catum mihi excitabo, aut fieri non potest, quin ipse me-
 cum damnetur. Interrogabo igitur illum, potius vero te
 pro illo, (meministi enim, in quo bene facis, venustissima
 quaevis illius carminum) quid de illo tibi videretur, cum de
 captiva dicit Briseide, illam aureae Veneri similem luxisse
 mortem Patrocli: tum paulo post, quasi non satis foret,
 si soli similis Veneri sit,

Sic satur, inquit, lacrimans par sanctis femina Divis.

ἐπόταν οὖν τοιαῦτα λέγει, μισεῖς καὶ κεῖνον, καὶ ἀπορρίπτεις τὸ βιβλίον, ἢ δίδως αὐτῷ ἐλευθεριάζειν ἐν τῷ ἑπαίῳ; ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ δῶς, ὅγε τοσοῦτος αἰὼν δέδωκεν, οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐπὶ τούτῳ ἠτιάσατο, οὐδὲ ὁ μαστίξαι τολμήσας αὐτοῦ τὴν εἰκόνα, οὐδὲ ὁ τὰ νόθα ἐπισημνιάμενος τῶν ἐπῶν ἐν τῇ παραγραφῇ τῶν ὀβελῶν. εἶτα ἐκείνῳ μὲν ἐφεθήσεται, βάρβαρον γυναῖκα, καὶ ταῦτα, κλαίουσαν, τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσαι· ἐγὼ δ', ἵνα μὴ τὸ κάλλος εἶπω, διότι μὴ ἀνέχη ἀκούουσα, οὐκ ἂν παραβάλλοιμι εἰκόσι θεῶν γυναῖκα Φαιδρᾷ, καὶ μειδιῶσαν τὰ πολλὰ, ὅπερ θεοῖς ὅμοιον ἀνθρώποι ἔχουσιν. Ἐπὶ μὲν τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅρα ὅσην αὐτὸς 25 Φειδῶ ἐποίησατο τῶν θεῶν, καὶ ὡς ἐταμιεύσατο τὰς εἰκόνας ἐς τὸ σύμμετρον, ὡς ὄμματα μὲν, Φησι, καὶ κεφαλὴν ἵκελον αὐτὸν εἶναι τῷ Διὶ, τῷ Ἀρεῖ δὲ τὴν ζώην, στέρνον δὲ τῷ Ποσειδῶνι, διαιρῶν τὸν ἀνθρώπον κατὰ

4 Οὐδὲ ὁ μαστίξαι) Ὁμηρομά- σας καὶ ἀθετήσας πολλὰ τῶν Ὀμή-
στιξ ὁ Ζηνόδοτος ἐπεκλήθη, ὀβελί- ρου ἐπῶν. V.

Cum igitur dicit talia, odistine ipsum quoque, & abiicis librum, an das illi, ut libertate in laudando utatur? Verum etsi tu non dederis, tantum certe aevum illi dedit, nec est, qui hoc illum nomine accusaverit, neque iste, qui flagellis caedere statuum ipsius ausus est, neque qui obelis adicribendis supposititios illius versus notavit. Deinde huic licebit, barbaram mulierem, eamque plorantem, aureae Veneri dicere similem: ego vero, ne de pulchritudine dicam, quod audire non sustineas, non comparem statuis Dearum mulierem laeti vultus & frequenter subridentem, quod Deorum simile habent homines. Verum in Agamemnone vide, quam Diis ipse pepercerit, & quam illorum imagines proportionem quadam dispensarit, qui oculis quidem & capite similem eum dicat Iovi, quod ad balteum autem Marti, ac pedibus Neptuno, in sua hominem membra dividens pro tota

μέλη πρὸς τοσούτων θεῶν εἰκόνας· καὶ αὖ πάλιν, βροτολογῶν Ἀρεῖ, Φησὶν, ὅμοιον εἶναι, καὶ ἄλλον ἄλλω, θεοειδῆ τὸν Φρύγα τὸν τοῦ Πριάμου, θεοεἰκελον πολλάκις τὸν Πηλέως. ἀλλὰ ἐπάνειμι αὖθις ἐπὶ τὰ γυναικεῖα τῶν παραδειγμάτων· ἀκούεις γὰρ δήπου αὐτοῦ λέγοντος·

Ἀρτέμιδι ἱκέλη, ἥ ἐ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ,

Οἷη δ' Ἀρτεμις εἴσι κατ' οὔρεος.

- 26 Οὐ μόνον δὲ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς θεοῖς ἀπεικάζει, ἀλλὰ καὶ τὴν Εὐφόρβου κόμην ταῖς Χάρισιν ἀπείκασε, καὶ ταῦτα, αἵματι δεδευμένην. καὶ ὅλως, τοσαῦτά ἐστι τὰ τοιαῦτα, ὡς μηδὲν εἶναι τῆς ποιήσεως μέρος, ὃ μὴ ταῖς θεαῖς εἰκόσι διακεκόσμηται· ὥστε ἡ κακείνη ἐξαλλήλῳ, ἡ καὶ ἡμῖν τὰ ὅμοια τολμᾷν ἐφείσθω. οὕτω δὲ τὸ κατὰ τὰς εἰκόνας καὶ τὰς ὁμοιώσεις ἀνεύθυνόν ἐστιν, ὥστε Ὅμηρος καὶ τὰς θεὰς αὐτὰς οὐκ ᾤκησεν ἀπὸ τῶν ἐλαττόνων ἐπαινέσαι. τοὺς γοῦν τῆς Ἥρας

dem Deorum imaginibus. Ac rursus homicidae Marti similem ait esse, & alium alii: *Dei specie Phrygem Priami, Dei similem saepe natum Pelei.* Sed redeo rursus ad exempla muliebria. Audis enim fane illum dicentem:

Dianae similis, vel quae Venus aurea fertur, &

Qualis Diana in montibus errat.

Non solum autem ipsos homines Diis facit similes, sed Euphorbi etiam comam *Gratiis similem* dixit, eamque infectam sanguine. Atque in universum tot sunt in hoc genere, ut nulla poëseos pars sit, quin divinis imaginibus exornetur. Itaque aut illa etiam deleantur, aut nobis quoque audere similia concessum esto. Adeo autem illa imaginum & similitudinum ratio a censura libera est, ut Homerus Deas ipsas non dubitaverit laudare a deterioribus. Iunonis

ὀφθαλμούς, τοῖς τῶν βοῶν εἴκασεν. ἕτερος δέ τις ἰαβλέ-
 Φαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη· τὴν μὲν γὰρ ῥοδοδάκτυλόν τις
 ἄγνοεῖ, τῶν καὶ ἐπ' ἐλάχιστον τῇ Ὀμήρου ποιήσει ὀμι-
 ληκότων; Καίτοι τὰ μὲν τῆς μορφῆς ἔτι μετριώτερα, εἰ 27
 τις θεῶν εἰκέναι λέγεται· ἀλλὰ τὰς προσηγορίας αὐτὰς
 πόσοι ἐμιμήσαντο τὰς τῶν θεῶν, Διούσιοι, καὶ Ἥφαι-
 στίωνες, καὶ Ζήνωνες, καὶ Ποσειδώνιοι, καὶ Ἑρμαῖοι
 προσαγορευόμενοι; Λητὼ δέ, γυνή τις ἐγένετο Εὐαγόρου
 τοῦ Κυπρίων βασιλέως, καὶ ὅμως οὐκ ἠγανάκτησεν ἡ
 θεὸς, δυναμένη λίθον αὐτὴν ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀπεργά-
 σασθαι. εἰ γὰρ τοὺς Αἰγυπτίους, αἵπερ καὶ δεισιδαι-
 μονέστατοί εἰσι πάντων, ὅμως τοῖς θεοῖς ὀνόμασιν εἰς
 κόρον ἐπιχρωμένους. σχεδὸν γοῦν τὰ πλεῖστα αὐτοῖς ἐξ
 οὐρανοῦ ἐστίν. Ὅστε οὐ πρόσγε σαῦ τὸ τοιοῦτον, ψεφο- 28
 δεῶς διακεῖσθαι πρὸς τὸν ἔπαινον. εἰ γάρ τι ἐν τῷ συγ-
 γράμματι πεπλημμέληται ἐς τὸ θεῖον, σὺ μὲν ἀνεύθυ-

enim oculos comparavit bubulis: alius autem aliquis super-
 cilis violaceis Venerem dixit: roseis enim digitis insignem quis
 eorum ignorat, qui vel pauxillum in Homeri poematibus
 versati sunt? Quamquam, quae ad formam pertinent, ad-
 huc moderatiora sunt iis, si quis Deo similis esse dicatur:
 verum ipsas appellationes Deorum quot iam imitati sunt,
 Dionysii, & Hephaestiones, & Zenones, & Posidonii, &
 Hermaei cognominati? Latona autem mulier quaedam fuit
 Evagorae Cypriorum regis: & tamen non indignata est
 Dea, cum posset illam, Niobes instar, lapidem facere. Omit-
 to enim Aegyptios, qui quidem omnium sunt superstitio-
 sissimi, tamen divinis nominibus ad satietatem abutentes.
 Fere enim pleraque apud illos de coelo sunt. Itaque tur-
 non est, meticolose adeo affectam esse ad laudes. Si quid
 enim in scripto adversus numen peccatum sit, tu quidem

ρος αὐτοῦ, ἐκτὸς εἰ μὴ τινὰ νομίζεις ἀκροάσεως εὐθύνην εἶναι· ἐμὲ δὲ ἀμυνοῦνται οἱ θεοὶ, ἐπειδὴν πρὸ ἐμοῦ τὸν Ὅμηρον καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς ἀμύνονται. ἀλλ' οὐδέπω οὐδὲ τὸν ἄριστον τῶν φιλοσόφων ἡμύναντο, εἰκόνα θεοῦ τὸν ἄνθρωπον εἰπόντα εἶναι. Πολλὰ ἔτι ἔχων πρὸς σὲ εἰπεῖν, Πολυστράτου ἕνεκα τούτου παύσομαι, ὥς καὶ ἀπομνημονεύσαι δυνηθῇ τὰ εἰρημένα.

- 29 ΠΟΛ. Οὐκ οἶδα, εἰ μοι τοῦτο δυνατόν ἔτι, ὦ Λυκῖνε· μακρὰ γὰρ εἴρηται σοι καὶ ταῦτα καὶ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὸ ἐγχυνόμενον· πειράσομαι δ' ὅμως ἐπιμνησθῆναι αὐτῶν. καὶ ὡς ὁρᾷς, ἥδη ἀποσοβῶ παρ' αὐτήν, ἐπιβυσάμενος τὰ ὦτα, ὡς μὴ τι παρεμπεσὸν ἄλλο συγχέῃ τὴν τάξιν αὐτῶν, εἴτά μοι συρίττεσθαι συμβῇ πρὸς τῶν θεατῶν.

ΛΥΚ. Αὐτῷ σοὶ μελήσει, ὦ Πολύστρατε, ὅπως ἄριστα ὑποκρίνῃ· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ περ ἅπαξ σοι τὸ δράμα παρὰ δέδωκα, νῦν μὲν ἐκ ποδῶν ἀποστήσομαι· ὁπόταν δὲ

4 *Ἀριστοὶ τῶν φιλοσόφων) Τὸν Πλάτωνα δηλοῦσι. G.

rea minime illius es: nisi quam putas etiam auditionis poemam esse. Me vero tum Dii punient, cum ante me Homerum & alios poëtas ulți fuerint. At illi nondum nec optimum philosophorum ulți sunt, qui Dei imaginem esse dixit hominem. Multa adhuc ad te dicenda cum habeam, Polystrati huius causa desinam, ut meminisse possit dictorum.

Pol. Nescio, si adhuc possim hoc, Lycine. Longa enim a te habita est oratio, idque ultra infusam tibi aquam. Studebo tamen illorum meminisse, &, ut vides, iam ad illam abire festino, obturatis auribus, ut ne quid incidens aliud ordinem illorum confundat, ac deinde accidat mihi, ut exsibiler a spectatoribus.

Lyc. Ipsi tibi curae erit, Polystrate, ut optime agas. Ego vero, quandoquidem semel personam tibi tradidi, nunc sta-

τὰς ψήφους ἀνακηρύττωσι τῶν κριτῶν, τότε ἤδη καὶ αὐτὸς παρέσομαι, ὁψόμενος ὁποῖόν τι τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος ἔσται.

tim discedam. Cum vero sententias renuntiabunt iudicum, tum iam ipse quoque adero, visurus, quis certaminis exitus futurus sit.

ΤΟΞΑΡΙΣ Η ΦΙΛΙΑ.

ΜΝΗΣΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΤΟΞΑΡΙΣ.

Ι ΜΝΗΣ. **Τ**Ι Φῆς, ὦ Τόξαρι; θύετε Ὀρέστη καὶ Πυλάδῃ ὑμεῖς οἱ Σκύθαι, καὶ θεοὺς εἶναι πεπιστεύκατε αὐτούς;

ΤΟΞ. Θύομεν, ὦ Μνήσιππε, θύομεν· οὐ μὴν θεοὺς γε οἰόμενοι εἶναι, ἀλλὰ ἀνδρας ἀγαθοὺς.

ΜΝΗΣ. Νόμος δὲ ὑμῖν καὶ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς ἀποθανοῦσι θύειν ὥσπερ θεοῖς;

ΤΟΞ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐορταῖς καὶ πανηγύρεσι τιμῶμεν αὐτούς.

ΜΝΗΣ. Τί θηρώμενοι παρ' αὐτῶν; οὐ γὰρ δὴ ἐπ' εὐμενείᾳ θύετε αὐτοῖς, νεκροῖς γε οὖσιν.

ΤΟΞ. Οὐ χεῖρον μὲν ἴσως, εἰ καὶ οἱ νεκροὶ ἡμῖν εὐμε-

TOXARIS SEU AMICITIA.

MNESIPPUS ET TOXARIS.

Mnes. **A**IN' tu, Toxari, sacra facitis Orestæ ac Pyladi vos Scythæ, & Deos esse illos creditis?

Tox. Sacra facimus, Mnesippe, sacra facimus: verum non quo Deos arbitremur esse, sed viros bonos.

Mnes. Lex autem apud vos viris etiam bonis post mortem sacrificare tanquam Diis?

Tox. Non hoc modo, sed diebus festis etiam celebritatibusque illos honoramus.

Mnes. Quid inde venantes? Neque enim sane, ut propitii vobis sint, sacrificatis illis, utpote mortuis.

Tox. Fortasse neque istuc male, si mortui etiam sint no-

νεῖς εἶεν· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράττειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμῶντες ἀποθανόντας. ἡγούμεθα γὰρ οὕτως ἂν ἡμῖν πολλοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐβελῆσαι γενέσθαι.

ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὀρθῶς γινώσκετε. Ὅρε- 2
στην δὲ καὶ Πυλάδην, τίνος μάλιστα θαυμάσαντες ἰσοθέους ἐπαίσασθε, καὶ ταῦτα, ἐπήλυδας ὑμῖν ὄντας, ἢ τὸ μέγιστον, πολεμίους; οἶγε, ἐπεὶ σφᾶς ναυαγία περιπεσόντας οἱ τότε Σκύθαι συλλαβόντες ἀπῆγον, ὡς τῇ Ἀρτέμιδι καταθύσοντες, ἐπιθέμενοι τοῖς δεσμοφύλαξι, καὶ τῆς Φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, τὸν τε βασιλέα πτείνουσι, καὶ τὴν ἱέρειαν παραλαβόντες, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἀρτεμιν αὐτὴν ἀποσυλήσαντες, ὥχοντο ἀποπλέοντες, καταγελάσαντες τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν νόμου. ὥστε εἰ διὰ ταῦτα τιμᾶτε τοὺς ἄνδρας, οὐκ ἂν φθάνοιτε πολλοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐξεργασάμενοι. καὶ τοῦντεῦθεν αὐ-

15 Οὐκ ἂν φθάνοιτε) Ἀπὸ τοῦ, τάχιστα ἂν πάντας ἐπὶ τὰ ὅμοια παρακαλέσente. V.

bis propitii. Verumtamen etiam viventium ratione melius nios arbitramur facturos, si memoriam virorum praestantissimorum usurpemus, mortuos etiam honore prosequentes: putamus enim, sic futurum, ut plures nobis illorum similes velint fieri.

Mnes. Recte ista statuitis. Sed quo inprimis nomine admirati Oresten ac Pyladen honore Diis aequavistis, idque, apud vos advenae cum essent, & quod maximum, hostes? qui quidem, cum illos naufragio eiectos, qui tum erant Scythae, comprehensos abduxissent, immolandosque Dianae, insidiati carceris custodibus, superatoque praesidio, & regem interfecerint, & adscita sibi sacerdote, quin ipsa derepta Diana, navigio, derisa communi Scytharum lege, evaserint. Itaque propter ista si honoratis illos viros, fieri non potest, quin multos illis reddatis similes. Atque hinc

τοὶ ἤδη πρὸς τὰ παλαιὰ σκοπεῖτε, εἰ καλῶς ἔχει ὑμῖν πολλοὺς εἰς τὴν Σκυθίαν Ὀρέστας καὶ Πυλάδας καταίρειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖτε τάχιστα ἀν' οὕτως ἀσεβεῖς αὐτοὶ καὶ ἄθεοι γενέσθαι, τῶν περιλοιπῶν θεῶν τὸν αὐτὸν τρόπον ὑμῖν ἐκ τῆς χώρας ἀποξενωθέντων· εἴτ', οἶμαι, ἀντὶ τῶν θεῶν ἀπάντων, τοὺς ἐπ' ἐξαγωγῇ αὐτῶν ἦκοντας ἄνδρας ἐκβείασετε· καὶ ἱεροσύλοις ὑμῶν οὗσι θύσετε
 3 ὡς θεοῖς. Εἰ γὰρ μὴ ἀντὶ τούτων Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμᾶτε, ἀλλ' εἴπερ τι ἄλλο; ὦ Τόξари, ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσαντο, ἀνθ' οὗτου πάλαι οὐ θεοὺς εἶναι δικαίωςαντες αὐτοὺς, νῦν τὸ ἔμπαλιν θύσαντες αὐτοῖς, θεοὺς εἶναι νενομίκατε, καὶ ἱερείοις ὀλίγου δεῖν τότε γενομένοις ἱερεῖα νῦν προσάγετε; γελοῖα γὰρ ἀν' ταῦτα δόξετε, καὶ ὑπεναντία τοῖς πάλαι.

ΤΟΞ. Καὶ ταῦτα μὲν, ὦ Μνήσιππε, γενναῖα τῶν

ipſi iam ad antiqua respicite, utrum bene vobis eveniat; multos in Scythiam Orestes & Pyladas appellere. Etenim mihi quidem videmini quam celerrime hac ratione impij ipſi & ſine Diis futuri, ſi reliqui Diſ eodem modo e veſtra vobis regione in peregrinam abducantur. Nempe deinde puto, pro Diis omnibus viros, qui eorum educendorum cauſa venerint, conſecrabitis, & ſacrilegij qui apud vos fuerint, iis tanquam Diis ſacra facietis. Quod ſi enim non harum rerum cauſa Oreſten ac Pyladen honoratis; verum aliud forte, Toxari, beneficium vobis praefſtitere; quo tandem nomine illos, cum olim Deos non haberetis, iam contra ea ſacrificando Deos iudicaſtis, atque his, qui parum aberat, quin ipſi fierent tum victimae, victimas nunc offerriſ? Ridicula enim iſtaec videri poſſunt, & rebus olim geſtis contraria.

Tox. Etiam iſta quidem, Mneciſippe, generoſa illorum vi-

ἀνδρῶν ἐκείνων, ἃ κατέλεξας. τὸ γὰρ, δύο ὄντας, οὕτω μέγα τόλμημα τολμῆσαι, καὶ τοσούτον ἀπὸ τῆς αὐτῶν ἀπάραντας, ἐκπλεῦσαι εἰς τὸν Πόντον, ἀπείρατον ἔτι τοῖς Ἑλλήσιν ὄντα, πλὴν μόνων τῶν ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς ἐς τὴν Κολχίδα στρατευσάντων, μὴ καταπλαγέοντας, μήτε τοὺς μύθους τοὺς ἐν αὐτῷ, μήτε τὴν προσηγορίαν καταδείσαντας, ὅτι ἄξενος ἐκαλεῖτο, οἶα, οἶμαι, ἀγρίων ἐθνῶν περιοικούντων· καὶ ἐπειδὴν ἐάλωσαν, οὕτως ἀνδρείως χρήσασθαι τῷ πράγματι, καὶ μὴ ἀγαπήσαι εἰ διαφεύζονται μόνον, ἀλλὰ τιμωρησαμένους τὸν βασιλέα τῆς ὕβρεως, καὶ τὴν Ἀρτεμιν ἀναλαβόντας, ἀποπλεῦσαι· πῶς ταῦτα οὐ θαυμαστά, καὶ θείας τινὸς τιμῆς ἄξια παρὰ πάντων, ὅπως αἰρετὴν ἐπαινοῦσιν; ἀλλὰ οὐ ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστη καὶ Πυλάδῃ ἐνιδόντες, ἥρωσιν αὐτοῖς χρώμεθα.

ΜΝΗΣ. Λέγοις ἂν ἤδη ὅ, τι σεμνὸν καὶ θεῖον ἄλλο 4

rorum facta, quae enarraſti. Quod enim, duo cum essent, magnum adeo facinus ausi, longam adeo a sua patria navigationem ingressi, expeditionem in Pontum susceperē, intentatum adhuc Graecis, praeter illos, qui Argo *veſti* bellum Colchidi intulerant; nec perhorrescentes *portentosas* de iſto fabulas, neque appellationem timentes, cum Inhospitalis vocaretur, feris nimirum, ut interpretor, populis circum eum habitantibus; quod, capti cum essent, viriliter adeo in ea re se geſſerunt, nec satis habuere, si incolumes ipsi evaderent, verum, vindicata regis iniuria, & ablata Diana, inde solverunt: quomodo haec non admiranda, non divino quodam apud omnes, qui virtutem laudant, honore digna? Verum non ista nos in Oreste & Pylade spectantes pro Heroibus illos tractamus.

Mnes. Dic ergo iam, quid praeclarum & divinum aliud

ἐξεργάσαντο. ἐπεὶ ὅσον ἐν τῷ πλῶ καὶ τῇ ἀποδημίᾳ, πολλοὺς ἂν σοὶ θειοτέρους ἐκείνων ἀποδείξαιμι τοὺς ἐμπόρους, καὶ μάλιστα τοὺς Φοίνικας αὐτῶν, οὐκ ἐς τὸν Πόντον, οὐδὲ ἄχρι τῆς Μαιώτιδος καὶ τοῦ Βοσπόρου μόνον ἐσπλέοντας, ἀλλὰ πανταχοῦ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ βαρβαρικῆς θαλάττης ναυτιλλομένους· ἅπασαν γὰρ οὗτοι ἀκτὴν, καὶ πάντα αἰγιαλὸν, ὥς εἰπεῖν, διερευνησάμενοι καθ' ἕκαστον ἔτος, ὅψε τοῦ μετοπώρου εἰς τὴν αὐτῶν ἐπανίασιν. οὓς κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον θεοὺς νόμιζε, καὶ ταῦτα, καπήλους καὶ ταριχωπώλους, εἰ τύχοι, τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ὄντας.

5 ΤΟΞ. Ἄκουε δὴ, ὦ θαυμάσιε, καὶ σκόπει καθ' ὅσον ἡμεῖς οἱ βάρβαροι εὐγνωμονέστερον ὑμῶν περὶ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίνομεν, εἴγε ἐν Ἀργεὶ μὲν καὶ Μυκῆναις, οὐδὲ τάφον ἐνδοξόν ἐστιν ἰδεῖν Ὀρέστου ἢ Πυλάδα· παρ' ἡμῖν δὲ καὶ νεῶς ἀποδέδεικται αὐτοῖς ἅμα ἀμφοτέροις, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἑταίροις γε οὖσι καὶ θυσίαι προσάγον-

perfecerint. Quantum enim ad navigationem profectio-
nemque, multos ego tibi diviniore illis mercatores ostende-
rim, & inter hos maxime Phoenices, non in Pontum mo-
do, neque ad Maeotida usque & Bosporum navigantes,
sed utique & Graecum mare percurrentes & Barbarum.
Omne enim isti litus, & oram omnem, ut ita loquar, per-
scrutati singulis annis, sero actumni domum suam rever-
tuntur. Hos tu eadem ratione Deos puta, idque, cum cau-
pones & falfamentarii sint eorum forte plerique.

Tox. Quin audi, carissime, & vide, quantum barbari nos
aequius de bonis viris, quam vos, iudicemus: quandoqui-
dem Argis & Mycenis neque monumentum nobile videre
est Orestae aut Pyladis; apud nos autem & templum illis
exstructum est simul ambobus, ut conveniebat fodalibus,
& sacrificia offeruntur, & alius omnis honos habetur. Ne-

ται, καὶ ἡ ἄλλη τιμὴ ἅπασα· κωλύει τε οὐδὲν, ὅτι ξέ-
 νοι ἦσαν, ἀλλὰ μὴ Σκύβαι, ἀγαθοὺς κεκρίσθαι. οὐ γὰρ
 ἐξετάζομεν ὅθεν οἱ καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ εἰσιν, οὐδὲ φθονοῦ-
 μεν, εἰ μὴ Φίλοι ὄντες ἀγαθὰ εἰργάσαντο· ἐπαινοῦντες
 δὲ ἃ ἔπραξαν, οἰκείους αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἔργων ποιοῦμεθα.
 ὃ δὲ δὴ μάλιστα καταπλαγέντες τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων
 ἐπαινοῦμεν, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡμῖν ἔδοξαν Φίλοι οὗτοι δὴ
 ἄριστοι ἀπάντων γεγενῆσθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις νομοθέ-
 ται καταστῆναι, ὡς χρὴ τοῖς Φίλοις ἀπάσης τύχης κοι-
 νωνεῖν, καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τῶν ἀρίστων θεραπεύεσθαι.
 Καὶ ἃ γε μετ' ἀλλήλων, ἢ ὑπὲρ ἀλλήλων ἔπαθον, ἀνα- 6
 γράψαντες οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐπὶ στήλης χαλκῆς, ἀνέ-
 θεσαν εἰς τὸ Ὀρέστειον, καὶ νόμον ἐποίησαντο, πρῶτον
 τοῦτο μάθημα καὶ παιδεύμα τοῖς παισὶ τοῖς σφετέροις
 εἶναι τὴν στήλην ταύτην, καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς γεγραμμένα
 διαμνημονεῦσαι. Θᾶττον γοῦν τοῦνομα ἕκαστος αὐτῶν

que quidquam obstat, quod peregrini, non Scythae fue-
 runt, quo minus boni viri iudicati sint. Neque enim in-
 quirimus, cuiates honesti bonique viri sint, neque invidē-
 mus, licet amici non fuerint, si honesta perpetrarunt. Dum
 vero quae fecere laudamus, nostrates, quantum ad res
 gestas, facimus. Quod autem maxime attoniti in viris illis
 laudamus, hoc est, quod nobis visi sunt amici hi optimi
 omnium fuisse, & velut legislatores aliis constituti, quo-
 modo oporteat in societatem omnis fortunae cum amicis
 venire, & sic ab optimis quibusque Scytharum coli. Et,
 quae secum invicem aut pro se subierunt, ea relata in li-
 teras maiores nostri in aerea columna dedicarunt in Ore-
 steo, lata lege, primam disciplinam & institutionem pueris
 nostris esse hanc columnam, & quae scripta in illa sunt,
 uti memoria comprehendant. Itaque facilius fui patris no-

ἐπιλάβοιτο τοῦ πατρὸς, ἢ τὰς Ὀρέστου καὶ Πυλάδου πράξεις ἀγνοήσειεν· ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ νεῶ τὰ αὐτὰ, ὅποσα ἢ στήλῃ δηλοῖ, γραφαῖς ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰκασμένα δείκνυται· πλέων Ὀρέστης ἅμα τῷ Φίλῳ, εἴτα ἐν τοῖς κρημνοῖς διαφθαρείσης αὐτῶν τῆς νεῶς συνειλημμένος, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένος, καὶ ἡ Ἰφιγένεια ἥδη κατάρχεται αὐτῶν· καταντικρὺ δὲ ἐπὶ τοῦ ἐτέρου τοίχου, ἥδη ἐκδεδυκὼς τὰ δεσμά γέγραπται, καὶ Φονεύων τὸν Θόαντα, καὶ πολλοὺς ἄλλους τῶν Σκυθῶν· καὶ τέλος ἀποπλέοντες, ἔχοντες τὴν Ἰφιγένειαν, καὶ τὴν θεόν. οἱ Σκύθαι δὲ, ἄλλως ἐπιλαμβάνονται τοῦ σκάφους ἥδη πλέοντος, ἐκπρεμαννύμενοι τῶν πηδαλίων, καὶ ἐπαναβαίνειν πειρώμενοι, εἴτ' οὐδὲν ἀνύσαντες, οἱ μὲν αὐτῶν τραυματαίαι, οἱ δὲ καὶ δέει τούτου, ἀπονήχονται πρὸς τὴν γῆν. ἐνθα δὴ καὶ μάλιστα ἴδοι τις ἂν ὅποσῃ ὑπὲρ ἀλλήλων εὖνοιαν ἐπεδείκνυντο ἐν τῇ πρὸς τοὺς Σκύθας συμπλοκῇ. πεποίηκε γὰρ ὁ γρα-

men unusquisque illorum obliviscatur, quam Orestae atque Pyladis facta ignoret. Sed in conspecto etiam templi eadem, quae columna indicat, picturis expressa ab antiquis, ostenduntur; navigans Orestes simul cum amico; deinde inter rupes fracta illorum navi comprehensus, & ad sacrificium paratus; & Iphigenia iam illos immolat; e regione vero in altero muro, iam exutus vinculis depictus est, Thoan-tem interficiens, & Scytharum multos alios; ac denique ut solvunt, Iphigeniam habentes ac Deam; Scythae autem frustra manus iniciunt navi iam eunti, suspensi e gubernaculis, ac tentantes inscendere; tum ut nihil proficiunt, partim iam vulnerati, partim eius rei metu, terram natatu repetunt. Hic vero vel maxime videat aliquis, quantam sibi invicem benevolentiam in conflictu cum Scythis exhibuerint. Fecit enim pictor utrumque, negligentem oppositos

Φεὺς ἑκάτερον, ἀμελοῦντα μὲν τῶν καθ' ἑαυτὸν πολεμίων, ἀμυνόμενοι δὲ τοὺς ἐπιφερομένους θάτερω, καὶ πρὸ ἐκείνου ἀπαντᾶν πειρώμενοι τοῖς τοξέμασι, καὶ παρ' οὐδενὶ τίθεμενον, εἰ ἀποθανεῖται, σώσας τὸν φίλον, καὶ τὴν ἐπ' ἐκεῖνον φερομένην πληγὴν προαρπάσας τῷ αὐτοῦ σώματι. Τὴν δὲ τοσαύτην εὐνοίαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς 7 δεινοῖς κοινωνίαν, καὶ τὸ πιστόν, καὶ φιλέταιρον, καὶ τὸ ἀληθές, καὶ βέβαιον τοῦ πρὸς ἀλλήλους ἔρωτος, οὐκ ἀνθρώπινα ταῦτα ᾤθημεν εἶναι, ἀλλὰ τινος γνώμης βελτίονος, ἢ κατὰ τοὺς πολλοὺς τούτους ἀνθρώπους, οἱ μέχρι μὲν κατ' οὖρον ὁ πλοῦς εἴη, τοῖς φίλοις ἀγανακτοῦσιν, εἰ μὴ ἐπίσης κοινωνήσουσι τῶν ἡδέων· εἰ δέ τι καὶ μικρὸν ἀντιπνεύσειεν αὐτοῖς, οἷχονται, μόνους τοῖς κινδύνοις ἀπολιπόντες. καὶ γὰρ οὖν καὶ τόδε ὅπως εἰδῆς, οὐδενὶ Σκύθαι Φιλίας μῆζον οἶονται εἶναι, οὐδ' ἐστὶν ἐφ' ὅτῳ ἂν τις Σκύθης μᾶλλον σεμνύναιτο, ἢ ἐπὶ τῷ συμπονήσαι φίλῳ ἀνδρὶ, καὶ κοινωνῆσαι τῶν δεινῶν ὥσπερ οὐδεν

7 Φιλέταιρον) Φιλέτερος καὶ φιλεταῖρος. G.

sibi hostes, depellentem autem, qui irruunt in alterum, & pro illo occurrere tentantem telis, & nihili curantem, si ipse moriatur, modo servet amicum, & intentatam illi plagam suo corpore *velut* praecripiat. Hanc nempe tantam illorum benevolentiam, & malorum communionem, & fidem, & socialitatem, & veritatem firmitatemque amoris mutui, haec, inquam, non humana esse putavimus, sed praestantioris cuiusdam animi, quam est in plerisque his hominibus, qui, dum secundus est cursus, indignantur amicis, si non in aequam iucundorum partem veniant: si vero vel paulum quiddam illis reflaverit, *ilicet* abeunt, solos periculis relinquentes. Etenim, ut hoc etiam scias, nihil Scythae amicitia maius esse existimant; nec est, in quo Scythes magis sibi placeat, quam si cum amico laborare illi contingat, & in societatem adversorum illius venire: quem-

ὄνειδος μείζον παρ' ἡμῖν, τοῦ προδότην Φιλίας γεγενῆσθαι δοκεῖν. διὰ ταῦτα Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμῶμεν, ἀρίστους γενομένους τὰ Σκυθῶν ἀγαθὰ, καὶ ἐν Φιλίᾳ διενεγκάντας, ὃ πρῶτον ἡμεῖς ἀπάντων θαυμάζομεν, καὶ τοῦνομα ἐπὶ τούτοις αὐτῶν ἐβέμεθα, Κοράκουσ καλεῖσθαι· τούτο δέ ἐστιν, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Φωνῇ, ὥσπερ ἂν εἴ τις λέγοι, Φίλοι δαίμονες.

- 8 ΜΝΗΣ. ὦ Τόξαρι, οὐ μόνον ἄρα τοξεύειν ἀγαθὰ ἦσαν Σκύθαι, καὶ τὰ πολεμικὰ τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀλλὰ καὶ ῥῆσιν εἰπεῖν ἀπάντων πιθανώτατοι. ἐμοὶ γοῦν τέως ἄλλως γινώσκοντι, ἥδη καὶ αὐτῶ δίκαια ποιεῖν δοκεῖτε, οὕτως Ὀρέστην καὶ Πυλάδην ἐκθειάσαντες. ἐλελήβεις δέ με, ὦ γενναῖε, καὶ γραφεὺς ἀγαθὸς ὢν. πάνυ γοῦν ἐναργῶς ἐπέδειξας ἡμῖν τὰς ἐν τῷ Ὀρεστείῳ εἰκόνας, καὶ τὴν μάχην τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὰ ὑπὲρ ἀλλήλων τραύματα. πλὴν ἀλλ' οὐκ ᾤθηθην ἂν οὕτω ποτὲ περισπού-

admodum maius nullum apud nos probrum, quam si quis prodidisse amicitiam videatur. Propter haec Orestem honoramus & Pyladem, qui praestiterint Scytharum bonis, & in amicitia eminuerint, quod primum omnium admiramur. Etiam nomen propterea illis posuimus, ut Coracos appellaremus: id autem est nostra lingua, ut si quis praefides amicitiae genios dicat.

Mnes. Igitur non sagittis modo, Toxari, boni fuerunt Scythae, & rebus bellicis praestantiores aliis, verum etiam in dicendo maxime omnium probabiles. Mihi quidem, aliter ad hunc diem sentienti, iam & ipsi recte facere vide-mini, cum divinis adeo honoribus Orestem Pylademque afficitis. Sed nesciebam, vir optime, te pictorem etiam bonum esse. Lucidissime enim nobis, quae sunt in Oresteo, imagines ostendisti, & pugnam virorum, & quae pro se invicem *excepere* vulnera. Verum neque hoc putabam, ita stu-

δαστον εἶναι Φιλίαν ἐν Σκύθαις· ἅτε γὰρ ἄξένους καὶ ἀγρίους ὄντας αὐτοὺς, ἔχθρα μὲν αἰεὶ συνεῖναι, καὶ ὀργῇ καὶ θυμῷ, Φιλίαν δὲ μηδὲ πρὸς τοὺς οἰκειοτάτους ἐπαναιρεῖσθαι· τεκμαιρόμενος τοῖς τε ἄλλοις ἃ περὶ αὐτῶν ἀκούομεν, καὶ ὅτι κατεσθίουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας.

ΤΟΞ. Εἰ μὲν καὶ τᾶλλα ἡμεῖς τῶν Ἑλλήνων καὶ δι- 9
καίότεροι τὰ πρὸς τοὺς γονέας καὶ ὁσιώτεροι ἐσμεν, οὐκ ἂν ἐν τῷ παρόντι Φιλοτιμηθεῖην πρὸς σέ· ὅτι δὲ οἱ Φίλοι Σκύθαι πολὺ πιστότεροι τῶν Ἑλλήνων Φίλων εἰσὶ, καὶ ὅτι Φιλίας λόγος πλείων παρ' ἡμῖν, ἢ παρ' ὑμῖν, ῥάδιον ἐπιδείξαι· καὶ πρὸς θεῶν τῶν Ἑλλήνων, μὴ πρὸς ἀχθιδόνα μου ἀκούσης, ἣν εἶπω τι ὧν κατανενόηκα, πολὺν ἤδη χρόνον ὑμῖν συγγνώμενος. ὑμεῖς γάρ μοι δοκεῖτε τοὺς μὲν περὶ Φιλίας λόγους ἄμεινον ἄλλων εἰπεῖν ἂν δύνασθαι, τὰ ἔργα δὲ αὐτῆς, οὐ μόνον οὐ κατ' ἀξίαν τῶν λό-

diſe coli inter Scythas amicitiam: quippe ut inhospitales & agrestes, in inimiciis semper versari illos arbitrabar, & ira, & excandescencia; amicitiam vero neque inter coniunctissimos suscipi; colligens ista tum e reliquis, quae de iis audimus, tum inde, quod parentes mortuos in cibo habent.

Tox. Utrum in reliquis etiam nos & iustiores adversum parentes Graecis, & religiosiores sumus, de eo in praesenti tecum non contenderim. Amicos autem Scythas multo Graecis amicis fideliores esse, & maiorem amicitiae rationem inter nos esse, quam apud vos, demonstratu facile est. Et, per ego te Graecorum Deos oro, ne molestus me audias, si quid eorum dixerō, quae, postquam diu inter vos versor, observavi. Vos enim mihi videmini verba quidem de amicitia melius aliis posse facere; at opera illius non tantum non pro dignitate illorum verborum meditari atque

γων ἐκμελετᾶν, ἀλλ' ἀπόχρη ὑμῖν ἐπαινέσαι τε αὐτὴν, καὶ δεῖξαι ἡλίκον ἀγαθόν ἐστίν· ἐν δὲ ταῖς χρείαις προδόντες τοὺς λόγους, δραπετεύετε, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐκ μέσων τῶν ἔργων. καὶ ὅποτε ὑμῖν οἱ τραγωδοὶ τὰς τοιαύτας Φιλίας ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβιβάσαντες δεικνύουσιν, ἐπαινεῖτε, καὶ ἐπικροτεῖτε, καὶ κινδυνεύουσιν αὐτοῖς ὑπὲρ ἀλλήλων οἱ πολλοὶ καὶ ἐπιδακρύετε, αὐτοὶ δὲ οὐδὲν ἄξιον ἐπαίνου ὑπὲρ τῶν Φίλων παρέχεσθαι τολμάτε, ἀλλ' ἦν του Φίλος δεηθεὶς τύχῃ, αὐτίκα μάλα, ὥσπερ τὰ ὀνείρατα, οἷχονται ὑμῖν ἐκ ποδῶν ἀποπτάμεναι αἱ πολλαὶ ἐκεῖναι τραγωδαί, τοῖς κενοῖς τούτοις καὶ κωφοῖς προσωπείοις εἰκότας ὑμᾶς ἀπολιποῦσαι, ἃ διηρημένα τὸ στόμα, καὶ παμμέγεθες κεχηνότα, οὐδὲ τὸ σμικρότατον φθέγγεται· ἡμεῖς δὲ ἔμπαλιν, ὅσον γὰρ δὴ λειπόμεθα ἐν τοῖς περὶ Φιλίας λόγοις, τοσούτον ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῖς
 10 πλεονεκτοῦμεν. Εἴγ' οὖν δοκεῖ, οὕτω νῦν ποιῶμεν, τοὺς μὲν παλαιοὺς Φίλους ἀτρεμεῖν ἑάσωμεν, εἴ τινας, ἣ ἡ-

exercere: sed sufficit vobis laudasse illam, & quantum sit bonum ostendisse. Cum autem opus ea est, proditores orationis vestrae, nescio quomodo mediis ex operibus transfugitis. Et quando vobis tragoedi tales amicitias in scenam productas ostendunt, laudatis & plauditis, illisque pro se invicem periclitantibus plerique etiam illacrimamini: ipsi vero nihil laude dignum praestare pro amicis audetis; sed si qua re indigeat forte amicus, subito, velut insomnia, aufugiunt vobis avolantque e vestigio multae illae tragoediae, inanibusque his & mutis personis similes vos destituunt, quae diducto rictu, & immane quantum hiantes, ne minimum quidem sonum edunt. Nos contra ea, quantumcunque disputationibus de amicitia habendis inferiores forte sumus, tantum rebus ipsis praestamus. Quare, si videtur, ita nunc agamus. Antiquos amicos patiamur quie-

μεῖς, ἢ ὑμεῖς τῶν πάλαι καταριθμεῖν ἔχομεν· ἐπεὶ κατὰ γε τοῦτο πλεονεκτοῖτε ἂν, πολλοὺς καὶ ἀξιοπίστους μάρτυρας τοὺς ποιητὰς παρεχόμενοι, τὴν Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου Φιλίαν, καὶ τὴν Θησέως καὶ Πειρίθου, καὶ τὴν ἄλλην ἑταιρείαν, ἐν καλλίστοις ἔπεσι καὶ μέτροις ῥαψῳδοῦντας. ὀλίγους δὲ τινες προχειρισάμενοι, τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς, καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν διηγησάμενοι, ἐγὼ μὲν τὰ Σκυθικὰ, σὺ δὲ τὰ Ἑλληνικὰ· καὶ ὁπότερός ἂν ἐν τούτοις κρατῇ, καὶ ἀμείνους παράσχηται τοὺς Φίλους, αὐτὸς τε νενικηκώς ἔσται, καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνακηρύξει, κάλλιστον ἀγῶνα καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενος· ὡς ἔγωγε πολὺ ἥδιον ἂν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἡττηθεῖς, ἀποτμηθῆναι τὴν δεξιάν, ὅπερ τῆς Σκυθικῆς ἐπιτίμιόν ἐστιν, ἢ χεῖρων ἄλλου κατὰ Φιλίαν πεκρίσθαι, καὶ ταῦτα Ἕλληνας, Σκύθης αὐτὸς ὢν.

ΜΝΗΣ. Ἔστι μὲν, ὦ Τόξари, οὐ Φαῦλον τὸ ἔργον II

fcere, si quos aut nos, aut vos de prisco aevo annumerare possimus: nam hac quidem parte vos viceritis, multos eosque dignos fide testes dantes poëtas, qui Achillis & Patrocli amicitiam, & Thesei atque Pirithoi, reliquumque sodalitium, pulcherrimis versibus & numeris canant: sed paucos quosdam de his, qui nostro ipsorum tempore vixerunt, promamus, quorum enarremus facta, ego quidem Scythica, tu autem Graeca: & uter his vicerit, & meliores produxerit amicos, ille victor erit, suamque praeconio patriam ornabit, pulcherrimo & honestissimo peracto certamine. Nam multo equidem libentius mihi videor solitaria pugna superatus dextram praecidendam praebere, quae Scythicae gentis poena est, quam deterior alio in amicitia iudicari, idque Graeco, cum ipse Scythia sim.

Μνησ. Est quidem, Toxari, opus minime contemibile,

ἀνδρὶ οἷῳ σοὶ, πολεμιστῇ μονομαχῆσαι, πάνυ εὐστόχους
καὶ τεθηγμένους παρσκευασμένῳ τοὺς λόγους· οὐ μὴν
ἀγεννῶς γε οὕτω καταπροδούς ἐν βραχεὶ τὸ Ἑλληνικὸν
ἅπαν, ὑποχωρήσομαί σοι. καὶ γὰρ ἂν εἴη πάνδεινον, ὑπὸ
δυσὶν μὲν ἐκείνοις ἡττηθῆναι τοσούτους τῶν Σκυθῶν, ὁπό-
σους οἱ τε μῦθοι δηλοῦσι, καὶ αἱ ὑμέτεραι παλαιαὶ γρα-
φαί, ἃς μικρῷ πρόσθεν εὖ μάλα ἐξετραγώδησας Ἑλ-
ληνας δὲ πάντας, τοσαῦτα ἔβη, καὶ τοσαύτας πόλεις
ἐρήμην ὑπὸ σοῦ ἀλῶναι. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, οὐ τὴν δε-
ξιάν ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ τὴν γλῶτταν ἀποτμηθῆναι κα-
λόν. πότερον δὲ ὠρίσθαι χρή τὸν ἀριθμὸν ἡμῖν τῶν Φιλι-
κῶν τούτων πράξεων, ἢ ὁπόσῳ ἂν τις πλείους ἔχη λέγειν,
τοσούτῳ εὐπορώτερος δόξειεν ἂν πρὸς τὴν νίκην;

ΤΟΞ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' ὠρίσθω μὴ ἐν τῷ πλήθει αὐ-
τῶν τὸ κράτος, ἀλλ' εἰ ἀμείνους, καὶ εἰ τομώτεραι φαί-
νονται αἰσαὶ τῶν ἐμῶν, ἴσαι τὸν ἀριθμὸν οὖσαι· καιριώ-

cum viro, qualis tu, bellatore pugnam solitariam inire;
qui tam apta ad scopum, & acuta argumenta habeas. Ve-
rumtamen neque ego ignave adeo ac tam cito prodens
omnem Graeciam, tibi concessero. Indignissimum enim fue-
rit, a duobus illis tantum Scytharum esse superatum, quot
fabulae indicant, & antiquae vestrae picturae, quas paulo
ante praeclare, velut in tragica scena enarrasti: Graecos
vero universos, tot gentes, & tot urbes, deserta causa a
te superari. Hoc enim si fiat, non dextram, ut apud vos,
sed linguam abscindi, iustum fuerit. Utrum vero finiri no-
bis oportet numerum amicarum actionum; an quo plures
quis proferendas habuerit, tanto ad victoriam videbitur in-
fructior?

Τοx. Nequaquam. Sed definitum hoc esto, ne in multi-
tudine earum insit robur, sed in eo, quae sint praestantiores:
& si penetrabiliores tuae narrationes tanquam tela meis, ae-

τέρα δηλονότι ἐργάσονται μοι τὰ τραύματα, καὶ θᾶττον ἐνδώσω πρὸς τὰς πληγὰς.

ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις, καὶ ὠρίσθωσαν ὅποσαι ἱκαναί. πέντε ἔμοιγε δοκοῦσιν ἑκατέρῳ.

ΤΟΞ. Καί μοι δοκεῖ, πρότερος δὲ λέγε, ἀλλὰ ἐπομοσάμενος ἢ μὴν ἀληθῆ εἶρῃν. ἄλλως γὰρ ἂν πλάττειν τὰ τοιαῦτα, οὐ πάνυ χαλεπὸν, καὶ ὁ ἑλεγχος ἀφανής. εἰ δὲ ὁμύσειας, οὐχ ὅσιον ἀπιστεῖν.

ΜΝΗΣ. Ὁμούμεθα, εἴ τι καὶ ὅρκου δεῖν νομίζεις. τίς δέ σοι πῶν ἡμετέρων θεῶν; ἄρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος;

ΤΟΞ. Καὶ μάλα· ἐγὼ δὲ τὸν ἐπιχώριον ὁμούμεναι σοι ἐν τῷ ἑμαυτοῦ λόγῳ.

ΜΝΗΣ. Ἰστω τοίνυν ὁ Ζεὺς ὁ Φίλιος, ἢ μὴν ὅποσα 12
ἂν λέγω πρὸς σέ, ἢ αὐτὸς εἰδώς, ἢ παρὰ ἄλλων, ὅποσον οἶόν τε ἦν, δι' ἀκριβείας ἐκπυθνανόμενος, εἶρῃν, μηδὲν παρ' ἑμαυτοῦ ἐπιτραγώδων. καὶ πρώτην γέ σοι τὴν Ἀ-

quales licet numero, graviora nempe facient mihi vulnera, eoque celerius plagis concedam.

Mnes. Recte dicis: & finiantur, quot satis sint. Quinque mihi quidem unicuique videntur *sufficere*.

Tox. Et mihi videtur: Dic prior, sed iurato prius, te vera dicturum. Alioquin enim fingere talia non admodum difficile, & convincendi obscura ratio. Si vero iuraveris, fidem negare irreligiosum fuerit.

Mnes. Iuremus, si quid opus esse iurato arbitraris. Quis vero tibi Deorum nostrorum — num idoneus est Philius?

Tox. Sane. Ego autem patrium tibi in mea oratione iurabo *iusiurandum*.

Mnes. Audiat igitur Iuppiter Philius, me, quaecunque ad te dixero, aut, quae ipse sciam, dicturum, aut quae ab aliis, quanta fieri potuit cura, exquisiverim, neque quidquam tragicæ fabulositatis additurum. Ac primum Agatho-

γαθοκλέους καὶ Δεινίου Φιλίαν διηγῆσομαι, αἰοίδιμον ἐν τοῖς Ἴωσι γενομένην. Ἀγαθοκλῆς γὰρ οὗτος ὁ Σάμιος οὐ πρὸ πολλοῦ ἐγένετο, ἄριστος μὲν ἐς Φιλίαν ὡς ἔδειξε, τᾶλλα δὲ οὐδὲν ἀμείνων Σαμίων τῶν πολλῶν, οὔτε ἐς τὸ γένος, οὔτε ἐς τὴν ἄλλην περιουσίαν. Δεινία δὲ τῷ Λυσίωνος Ἐφεσίου, Φίλος ἐκ παίδων ἦν· ὁ δὲ Δεινίας ἐπλούτεια ἄρα εἰς ὑπερβολήν· καὶ ὥσπερ εἰκός, νεόπλουτον ὄντα, πολλοὺς καὶ ἄλλους εἶχε περὶ αὐτὸν, ἱκανοὺς μὲν συμπιεῖν, καὶ πρὸς ἡδονὴν συνεῖναι, Φιλίας δὲ πλεῖστον ὅσον ἀποδόντας. τέως μὲν οὖν ἐν τούτοις καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐξητάζετο, καὶ συνῆν, καὶ συνέπινεν αὐτοῖς, οὐ πάνυ χαίρων τῇ τοιαύτῃ διατριβῇ· καὶ ὁ Δεινίας οὐδὲν αὐτὸν ἐντιμότερον εἶχε τῶν κολάκων· τελευταῖον δὲ καὶ προσέκρουε, τὰ πολλὰ ἐπιτιμῶν. καὶ Φορτικός ἐδόκει, ὑπομνησκῶν αἰεὶ τῶν προγόνων, καὶ Φυλάττειν παραγγέλλων, ἃ μετὰ πολλῶν καμάτων ὁ πατὴρ αὐτῷ κτη-

elis & Diniae amicitiam enarrabo, decantatam inter Iones. Nempe Agathocles hic Samius non diu est cum vixit, amicitiae quidem causa, ut ostendit, praestantissimus, ceterum vulgo Samiorum nihil melior, neque genere, neque copiis aliis: Diniae autem, Lyfionis filio, Ephesio, amicus a pueris inde fuerat. Dives erat Dinias ultra fidem, &, quod facile credas de homine divitias nuper demum nato, multos quoque alios circa se habebat, ad comptandum quidem idoneos, & volupratem suo convictu parandam, ab amicitia autem tantum, quantum est maximum, remotos. Adhuc quidem igitur in hisce numerari etiam Agathocles, & una esse, & una potare, quamquam non valde illa consuetudine gauderet. Dinias etiam nihilo maiore illum in pretio habere, quam adulatores. Tandem etiam offensus est, quod crebro illum reprehenderet, & importunus visus, qui maiorum illum admoneret suorum, & servare iu-

σάμενος κατέλιπεν ὥστε διὰ ταῦτα οὐδὲ ἐπὶ τοὺς κώ-
 μους ἐπῆγεν ἔτι αὐτὸν, ἀλλὰ μόνος μετ' ἐκείνων ἐκώ-
 μαζε, λανθάνειν πειρώμενος τὸν Ἀγαθοκλέα. Καὶ δὴ 13
 ποτε ὑπὸ τῶν κολάκων ἐκείνων ὁ ἄθλιος ἀναπείθεται, ὡς
 ἐρήν αὐτοῦ Χαρίκλεια, Δημόνακτος γυνή, ἀνδρὸς ἐπι-
 Φανούς, καὶ πρώτου Ἐφεσίων τὰ πολιτικά καὶ γραμ-
 ματεῖά τε εἰσεφοῖτα παρὰ τῆς γυναικὸς αὐτῶ, καὶ στέ-
 Φανοι ἡμιμάραντοι, καὶ μῆλ' αἵ τιν' ἀποδοεδηγμένα, καὶ
 ἄλλα ὅποσα αἱ μαστροποὶ ἐπὶ τοῖς νέοις μηχανῶνται,
 κατὰ μικρὸν αὐτοῖς ἐπιτεχνῶμεναι τοὺς ἔρωτας, καὶ
 ἀναφλέγουσαι τὸ πρῶτον ἐρᾶσθαι νομίζοντας. ἐπαγω-
 γότατον γὰρ τοῦτό γε καὶ μάλιστα τοῖς καλοῖς εἶναι
 οἰομένοις, ἄχρις ἂν λάβωσιν εἰς τὰ δίκτυα ἐμπεσόντες.
 ἡ Χαρίκλεια δὲ ἦν ἀστεῖον μὲν γύναιον, ἐταιρικὸν δὲ
 ἐκτόπως, καὶ τοῦ προστυχόντος αἰεὶ, καὶ εἰ πάντῃ ἐπ'
 ὀλίγῳ ἐβελήσειέ τις, καὶ εἰ προσίδοι τις μόνον, εὐθύς ἐπέ-

beret, quae multo labore parta pater ipsi reliquisset. Itaque
 propter ista neque ad comissiones amplius illum adhibuit,
 sed solus cum istis potavit, subducereque se Agathocli stu-
 duit. Iamque ab adulatoribus illis persuaderi aliquando sibi
 miser patitur, amore ipsius accensam Charicleam Demona-
 eis uxorem, clarissimi viri, & in civitate Ephesiorum pri-
 mi. Iamque ventitant illi a muliere codicilli, & coronae fe-
 mimarcidulae, & mala quaedam demorsa, & alia, quae ma-
 chinantur contra adolescentulos lenae, dum paulatim suis
 artificii amores illis instruunt, & accendunt ultro amari se
 putantes. Maxime enim hoc ad illiciendum valet apud eos
 praefertim, qui pulchri sibi videntur, dum imprudentes in
 retia incidunt. Erat autem Chariclea muliercula haud ille-
 pida, sed supra modum meretrix, quae eius semper esset,
 in quem forte incideret, etiam si parvo admodum *amare* quis
 vellet: & si quis adsperceret modo, innuebat statim, nec un-

νευε, καὶ δέος οὐδέν ἦν, μή ποί ἀντείποι Χαρίκλεια. δεινὴ δὲ καὶ τᾶλλα τεχνίτις, παρ' ἣν τινα βούλει τῶν ἐταίρων ἐπισπάσασθαι ἐραστήν· καὶ ἀμφίβολον ἔτι ὄντα, ὅλον ὑποποιήσασθαι, καὶ ἐνεχόμενον ἤδη ἐπιτεῖναι, καὶ προσεκκαῦσαι, ἄρτι μὲν ὄργῃ, ἄρτι δὲ κολακείᾳ, καὶ μετὰ μικρὸν ὑπεροψία, καὶ τῷ πρὸς ἕτερον ἀποκλίνειν δοκεῖν, καὶ ὅλη συγκεκρότητο ἀπανταχόθεν ἡ γυνή, καὶ πολλὰ μηχανήματα παρεσκευάστο κατὰ τῶν ἐραστῶν.

- 14 Ταύτην οὖν τότε οἱ Δεινίου κόλακες παραλαμβάνουσιν ἐπὶ τὸ μειράκιον, καὶ τὰ πολλὰ ὑπεκωμῶδουν, συνωθοῦντες αὐτὸν εἰς τὸν ἔρωτα τῆς Χαρίκλειας. ἡ δὲ πολλοὺς ἤδη νέους ἐκτραχηλίσασα, καὶ μυρίους ἔρωτας ὑποκριναμένη, καὶ οἴκους πολυταλάντους ἀνατρέψασα, ποιήσον τι καὶ πολυγύμναστον κακόν, παραλαβοῦσα εἰς τὰς χεῖρας ἀπλοῖκόν καὶ ἄπειρον τῶν τοιαύτων μηχανημάτων νεανίσκον, οὐκ ἀνῆκεν ἐκ τῶν ὀνύχων, ἀλλὰ περι-

12 Ἐκτραχηλίσασα) Τὸ ἐν τῇ συνθεσίᾳ παρ' ὧν μιν ἐκείριτο. V.

16 Ἐκ τῶν ὀνύχων) Ὡς ἐπὶ ἄγρας ἰεράκων ἢ ἀετῶν μετελήθε τὸν λόγον. V.

quam merus, ne forte Chariclea repugnaret. Erat etiam alioquin mira artifex, supra quamvis meretricem, alliciendi amatorem, & ambiguus qui adhuc effert, subiugandi totum, & qui iam teneretur intendendi, & magis accendendi nunc ira, nunc adulatione, & paulo post fastidio, & simulata ad alium inclinatione: ac tota undique ad haec composita erat mulier, multasque paraverat ad amatores machinas. Hanc ergo tum adfiscunt Diniae adulatores contra adolescentem, & ut secundarum partium actores subserviunt, in Charicleae illum amorem impellentes. Illa vero, quae multos iam adolescentes supplantaverat, & mille amores simulaverat, & domus opulentas everterat, multiplex quoddam & subactum longa exercitatione infortunium; haec igitur nata intra manus suas simplicem & imperitum talium artificiorum iuvenem, non dimisit ex un-

ἔχουσα πανταχόθεν, καὶ διαπείρασα, ὅτε ἤδη παντά-
 πασιν ἐκράτει, αὐτὴ τε ἀπώλετο ὑπὸ τῆς ἄγρας, καὶ
 τῷ κακοδαίμονι Δεινίᾳ μυρίων κακῶν αἰτία ἐγένετο. τὸ
 μὲν γὰρ πρῶτον εὐθὺς ἐκείνα ἐπ' αὐτὸν καθίει τὰ γραμ-
 μάτια, καὶ συνεχῶς περιπομένη τὴν ἄβραν, ὡς ἐδάκρυ-
 σε, καὶ ἐπηγρύπνησε, καὶ τέλος, ὡς ἀπάγξει ἑαυτὴν ἡ
 ἀθλία ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἕως δὴ ὁ μακάριος ἐπέισθη κα-
 λὸς εἶναι, καὶ ταῖς Ἐφεσίων γυναιξὶ περιπόθητος. καὶ
 πού συνηνέχθη πολλὰ ἰκετευθεῖς. Καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἤδη 15
 ῥᾶον, ὡς τὸ εἶκος, ἀλώσεσθαι ἔμελλεν ὑπὸ γυναικὸς
 καλῆς, καὶ πρὸς ἡδονὴν τε ὁμιλῆσαι ἐπισταμένης, καὶ
 ἐν καιρῷ δακρύσαι, καὶ μεταξὺ τῶν λόγων ἐλεεινῶς
 ὑποστενάξαι, καὶ ἀπύοντος ἤδη λαβέσθαι, καὶ εἰσελ-
 θόντι προσδραμεῖν, καὶ καλλωπίζεσθαι, ὡς ἂν μάλι-
 στα ἀρέσειε, καὶ πού καὶ ἄσαι, καὶ κιθαρίσαι οἷς ἅπα-
 σι κατὰ τοῦ Δεινίου ἐκέχρητο. καὶ ἐπεὶ ἤσθετο πονήρως

guibus, sed complexa undique & configens, cum iam ex
 omni parte illum teneret, & ipsa a sua praeda periit, &
 misero-Diniaie mille malorum causa fuit. Nam primo statim
 illos demittit in eum *hami instar* codicillos, & allegatam sub-
 inde ancillam, ut lacrimetur, & vigilet, tandem ut suspen-
 sura se fit prae amore misera; donec persuasum est beatu-
 lo, pulchrum esse, & Ephesiorum uxoribus expetitur. Ac
 tandem multis precibus exoratus cum ea congregitur. Et
 hinc iam facile, ut apparet, fuit illum expugnari a pulchra
 muliere, quae sciret ad voluptatem attemperare suos ser-
 mones, & plorare opportune, & inter sermones miserabi-
 liter ingemiscere, & abeuntem iam complecti, & ingredien-
 ti occurrere, & eum ornatum adhibere, quo maxime pla-
 ceret, & interdum canere etiam, ac citharam pulsare, qui-
 bus illa omnibus adversus Diniam usa est. Et cum senti-

ἔχοντα, καὶ διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ τακερὸν γεγενημένον, ἄλλο ἐπὶ τούτοις ἐπενόει, καὶ τὸν ἄθλιον ἀπώλλυε. κύειν τε γὰρ ἐξ αὐτοῦ σκήπτεται. ἱκανὸν δὲ καὶ τοῦτο, βλάβη ἐραστὴν προσεκπυρῶσαι. καὶ οὐκέτι ἐφοίτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπὸ τὰνδρὸς λέγουσα, πεπυσμένου τὸν ἔρωτα· ὃ δ' οὐκέθ' οἶός τε ἦν Φέρειν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ ἠνείχετο μὴ ὁρᾶν αὐτὴν, ἀλλὰ ἐδάκρυε, καὶ τοὺς κόλακας ἐσέπεμπε, καὶ τὸν ὄνομα τῆς Χαρικλείας ἐπεβοᾶτο, καὶ τὴν εἰκόνα περιβαλὼν αὐτῆς (ἐπεποιήτο δὲ λίθου λευκοῦ) ἐκώκυε, καὶ τέλος καταβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τοῦδαφος ἐκυλίνδετο, καὶ λῦττα ἦν ἀκριβῆς τὸ πρᾶγμα. τὰ μὲν γὰρ δῶρα, οὐ κατὰ μῆλα καὶ στεφάνους ἀντεδίδοτο αὐτῇ, ἀλλὰ συνοικίαι ὄλαι, καὶ ἀγροὶ, καὶ θεράπαινοι, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ χρυσὸν ὅποσον ἐθελήσειε. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεῖ ὁ Λυσίωνος οἶκος ὀνομαστότατος τῶν ἐν Ἰωνίᾳ γενόμενος, ἐξήντητο ἤδη, καὶ
 16 ἐξεκεκένωτο. Εἶτα ὡς ἤδη αὖτος ἦν, ἀπολιπούσα αὐτὸν,

ret iam illum laborare, & maceratum ab amore molliumque esse, aliud insuper excogitat, quo perderet miserum, nempe uterum se etiam ex illo gerere: valet autem hoc etiam ad stolidum amatorem magis accendendum: nec amplius ad illum ventitat, custodiri se a viro dicens, qui audierit de amore. At ille rem non ferre, neque pati posse, quod non videret illam, sed lacrimari, & intro mittere adulatorum, & nomen Charicleae inclamare, eiusque statuat (de candido marmore facta erat) amplectens eiulare. Tandem humi se abiciens volvitur, resque in confessum furorem exit. Dona enim non pro portione malorum & corollarum illi reddebantur, sed aedes totae, & agri, & servae, & vestes floridae, & auri, quantum vellet. Et quid multa? Brevi tempore Lysionis domus, nobilissima per Ioniam quae fuerat, exhausta iam & vacuefacta erat. Dein-

ἄλλον τινὰ Κρήτα νεανίσκον τῶν ὑποχρύσων ἐθήρα, καὶ μετέβαινεν ἐπ' ἐκεῖνον, καὶ ἦρα ἤδη αὐτοῦ, καὶ κεῖνος ἐπίστευεν. ἀμελούμενος δ' οὖν ὁ Δεινίας, οὐχ ὑπὸ τῆς Χαρικλείας μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν κολλάκων, καὶ κεῖνος γὰρ ἐπὶ τὸν Κρήτα ἤδη τὸν ἐρώμενον μετεληλύθεσαν, ἔρχεται παρὰ τὸν Ἀγαθοκλέα, καὶ πάσαι εἰδότα ὡς ἔχοι πονηρῶς τὰ πράγματα αὐτῷ. καὶ αἰδούμενος τὸ πρῶτον, ὅμως διηγεῖτο πάντα, τὸν ἔρωτα, τὴν ἀπορίαν, τὴν ὑπερσφίαν τῆς γυναικὸς, τὸν ἀντεραστὴν τὸν Κρήτα, καὶ τέλος, ὡς οὐ βιώσεται μὴ οὐχὶ συνῶν τῇ Χαρικλείᾳ. ὁ δὲ ἄκαιρον εἶναι νομίσας ἐν τούτῳ ἀπομνημονεύειν τῷ Δεινίᾳ, διότι οὐ προσέτετο μόνον αὐτὸν τῶν φίλων, ἀλλὰ τοὺς κόλακας αὐτοῦ προετίμα, τότε, ἣν μόνην εἶχε πατρίαν οἰκίαν ἐν Σάμῳ, ἀπεμπολήσας, ἤκεν αὐτῷ τὴν τιμὴν κομίζων τρία τάλαντα. λαβὼν δὲ ὁ Δεινίας οὐκ ἀφανὴς εὐθὺς ἦν τῇ Χαρικλείᾳ, καλὸς ποθεὶν αὐτῇς γε-

de cum iam ficcus ille & aridus esset, eo relicto, alium quendam Cretensem iuvenem, de auratis illis, venata, ad illum transiit: & illum iam amabat, & ille *amari se credebat*. Dinias igitur, neglectus iam non a Chariclea solum, sed etiam ab adulatoribus, nam hi quoque iam ad Cretensem illum amasium transierant, venit ad Agathoclem, qui iam diu sciret, quam malo loco res ipsius essent; ac primum non sine pudore, enarrat tamen omnia, amorem, indigentiam, superbiam mulieris, rivalem Cretensem, & denique se vivere non posse, nisi esset cum Chariclea. At ille intempestivum ratus eo tempore exprobrare, quod solum se amicum non admisisset, sed praeulisset sibi adulatores, tum vendita, quam solam habebat Sami, domo paterna, venit pretium illi ferens tria talenta. His acceptis Dinias iam non obscurus esse Charicleae, pulcher quodam-

γενημένος· καὶ αὖθις ἡ ἄβρα, καὶ τὰ γραμματεῖα, καὶ
 μέμψις, ὅτι μὴ πολλοῦ χρόνου ἀφίκετο, καὶ οἱ κόλα-
 κες συνέθειον, ἐπικαλαμησόμενοι, ὁρῶντες ἐδώδιμον ἔτι
 17 ἅντα τὸν Δεινίαν. Ὡς δὲ ὑπέσχετο ἤξειν παρ' αὐτὴν, καὶ
 ἦκε περὶ τὸν πρῶτον ὕπνον, καὶ ἔνδον ἦν, ὁ Δημόναξ ὁ
 τῆς Χαρίκλειας ἀνὴρ, εἴτε καὶ ἄλλως αἰσθόμενος, εἴτε
 καὶ ἀπὸ συνθήματος τῆς γυναικὸς, ἄμφω γὰρ λέγε-
 ται, ἐπαναστὰς ὥσπερ ἐκ λόχου, τὴν τε αὐλιον ἀπο-
 κλείειν ἐκέλευε, καὶ συλλαμβάνειν τὸν Δεινίαν, πῦρ
 καὶ μάστιγας ἀπειλῶν, καὶ ξίφος ὡς ἐπὶ μοιχὸν спа-
 σάμενος. ὁ δὲ συνιδὼν οὐ κακῶν ἦν, μοχλόν τινα πλη-
 σίον κείμενον ἀρπάσας, αὐτόν τε ἀποκτείνει τὸν Δημό-
 νακτα, πατάξας εἰς τὸν κρόταφον, καὶ τὴν Χαρίκλειαν,
 ἣ μὴ πληγὴ ταύτην, ἀλλὰ καὶ τῷ μοχλῷ πολλά-
 κισ, καὶ τῷ ξίφει τοῦ Δημόνακτος ὕστερον. οἱ δ' οἰκέ-
 ται τέως μὲν ἐστήκεσαν ἄφωνοι, τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγ-

modo factus denuo: & rurfus ancilla, & codicilli, & re-
 prehensio, quod diu non venisset: adulescentes etiam con-
 currere, facturi spicilegium, cum viderent, esse adhuc Di-
 niam talem, quem comederent. Cum autem, venturum se
 ad illam, condixisset, & venisset circa primam quietem, &
 intrus esset; Demonax, Charicleae maritus, sive temere il-
 lud senserit, sive re cum uxore composita, utrumque enim
 dicitur, confurgens velut ex insidiis claudi iubet ianuam
 aulae, & comprehendi Diniam, ignem minatus ac flagella,
 strictoque velut in adulterum gladio. At ille, videns quan-
 tis in malis esset, correpto vestī quodam prope iacente,
 tum ipsum Demonactem percussio tempore interficit, tum
 Charicleam, nec una hanc plaga, verum & vestī saepius,
 & deinde Demonactis gladio. Servi autem, qui muti ad-
 huc adstiterant inopinata re perculsi, iam comprehendere

ματος ἐκπεπληγμένοι, εἴτα πειρώμενοι συλλαμβάνειν, ὡς καὶ αὐτοῖς ἐπῆει μετὰ τοῦ Ξίφους, ἐκεῖνοι μὲν ὑπέφυγον, ὁ Δεινίας δὲ ὑπεξέρχεται, τηλικούτον ἔργον ἐργασάμενος· καὶ τὸ μέχρι τῆς ἑω παρὰ τῷ Ἀγαθοκλεῖ διέτριβεν, ἀναλογιζόμενοι τὰ πεπραγμένα, καὶ περὶ τῶν μελλόντων, ὃ, τι ἀποβήσεται σκοποῦντες· ἔωθεν δὲ οἱ στρατηγοὶ παρήσαν, (ἤδη γὰρ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο) καὶ συλλαβόντες τὸν Δεινίαν, οὐδ' αὐτὸν ἔξαρνον ὄντα μὴ οὐχὶ πεφονευκέναι, ἀπάγουσι παρὰ τὸν ἄρμωστήν, ὃς ἤρμοξε τὴν Ἀσίαν τότε· ὁ δὲ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ ἀναπέμπει αὐτόν· καὶ μετ' οὐ πολὺ κατεπέμφθη ὁ Δεινίας εἰς Γύαρον νῆσον τῶν Κυκλάδων, ἐν ταύτῃ Φεύγειν εἰς αἰὲ τεταγμένος ὑπὸ τοῦ βασιλέως. Ὁ δὲ Ἀγαθοκλῆς 18 καὶ τᾶλλα μὲν συνῆν, καὶ συναπῆρεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ συνεισηλθεν εἰς τὸ δικαστήριον μόνος τῶν Φίλων, καὶ πρὸς οὐδέν ἐνεδέχσεν. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἔφυγεν ὁ Δεινίας, οὐδὲ τότε ἀπελείφθη τοῦ ἐταίρου· καταδικάσας δὲ αὐτὸς

12 Γύαρον) *Aude aliquid brevis esse aliquid. Iuvenal. G. vibus Gyaris & carcere dignum, Si ibid. Φύγων) Exfulare. G. illum conati, cum ipsos quoque gladio invaderet, se subducunt. Dinias, patrato facinore, clanculum exit, & ad auroram usque moratur apud Agathoclem, ubi perpendunt acta, & de futuris, quem res exitum habitura esset, considerant. Mane vero adfunt magistratus, (re tam rumoribus dilata) & comprehensum Diniam, qui nec ipse caedem a se factam negaret, ad Praesidem, qui tum regebat Asiam, abducunt. At ille mittit ad Imperatorem: nec ita multo post deportatur Dinias in Gyarum insulam, unam Cycladum, exfulare in ea perpetuo iussus ab Imperatore. Agathocles autem cum alias illum comitatus est, tum navigavit cum illo in Italiam, & in iudicium venit amicorum solus, & nulla in re illi defuit. Et cum iam exfularet Dinias, neque tum a sodali destitutus est, qui velut ipse se damnans, in*

ἑαυτοῦ, διέτριβεν ἐν Γυάρῳ, καὶ συνέφευγεν αὐτῷ· καὶ ἐπειδὴ παντάπασιν ἠπόρουν τῶν ἀναγκαίων, παραδοὺς ἑαυτὸν τοῖς πορφυρεῦσι, συγκατεδύετο, καὶ τὸ γινόμενον ἐκ τούτου ἀποφέρων, ἔτρεφε τὸν Δεινίαν, καὶ νοσήσαντα δὲ ἐπιμήκιστον ἐθεράπευσε, καὶ ἀποθανόντος οὐκέτι ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἠθέλησεν, ἀλλ' αὐτοῦ ἐν τῇ νήσῳ ἔμεινεν, αἰσχυρόμενος καὶ τεθνεῶτα ἀπολιπεῖν τὸν Φίλον. τοῦτό σοι ἔργον Φίλου Ἕλληνας, οὐ πρὸ πολλοῦ γεγόμενον· ἔτη γὰρ οὐκ οἶδα εἰ πέντε διελήλυθεν, ἀφ' οὗ Ἀγαθοκλῆς ἐν Γυάρῳ ἀπέθανε.

ΤΟΞ. Καὶ εἴθε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώμοτος ἂν ταῦτα ἔλεγες, ἵνα καὶ ἀπιστεῖν ἂν ἐδυνάμην αὐτοῖς, οὕτω Σκυθικόν τινα Φίλον τὸν Ἀγαθοκλέα τοῦτον διηγῆσω· πλὴν δέδια μή τινα καὶ ἄλλον ὅμοιον εἴπης αὐτῷ.

19 ΜΝΗΣ. Ἀκουε τοίνυν καὶ ἄλλον, ὦ Τόξαρι, Εὐθύδικον τὸν Χαλκιδέα. διηγεῖτο δὲ μοι περὶ αὐτοῦ Σίμυ-

3 Τῷς πορφυρεῦσι) Τῷς τὰς πορφύρας ἀνάγουσι, ὡς τὸ πορφυροῦν αἶθος. G.

Gyaro moratus, exfularet cum illo, &c, cum omnino rebus necessariis deficerentur, locata purpurariis opera, cum his urinalet, mercedulaque inde accepta, aleret Diniam. Aegrotantem quoque diutissime curavit; ac ne mortuo quidem illo redire in patriam voluit, sed ibidem in insula manfit, qui mortuum etiam amicum relinquere pudori sibi duceret. Hoc tibi factum amici Graeci non ita diu ante contigit. Anni enim nescio an quinque abierint, a quo Gyaris mortuus est Agathocles.

Tox. Utinam iniuratus, Mnesippe, ista narrasses, ut etiam fidem negare illis possem; adeo Scythicum quendam amicum, Agathoclem istum narraſti. Verum metuo, ne quem alium dicas illi similem.

Mnes. Audi ergo alium etiam, Toxari, Euthydicum Chalcidenſem: narraſt autem mihi de illo Simylus nauclerus

λος ὁ ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς, ἐπομοσάμενος ἢ μὴν αὐ-
 τὸς ἐωρακέναι τὸ ἔργον. πλεῖν μὲν γὰρ ἔφη ἐξ Ἰταλίας
 Ἀθήναζε περὶ δύσιν Πληιάδος, συλλογιμαίους τινὰς
 ἀνθρώπων κομίζων, ἐν δὲ τούτοις εἶναι τὸν Εὐθύδικον, καὶ
 μετ' αὐτοῦ Δάμωνα τὸν Χαλκιδέα, καὶ τοῦτον ἐταῖρον
 αὐτοῦ· ἡλικιώτας δὲ εἶναι, τὸν μὲν Εὐθύδικον ἐρρώμενον
 καὶ καρτερόν· τὸν δὲ Δάμωνα ὑπώχρον καὶ ἀσθενικόν,
 ἄρτι ἐκ νόσου μακρᾶς, ὡς ἐδόκει, ἀνιστάμενον. ἄχρι
 μὲν οὖν Σικελίας εὐτυχῶς διαπλεῦσαι ἔφη ὁ Σίμυλος
 σΦᾶς. ἐπεὶ δὲ τὸν πορθμὸν διαπεράσαντες, ἐν αὐτῷ ἤδη
 τῷ Ἰονίῳ ἔπλεον, χειμῶνα μέγιστον ἐπιπεσεῖν αὐτοῖς.
 καὶ τὰ μὲν πολλὰ, τί ἂν τις λέγοι, τρικυμίας τινὰς,
 καὶ στροβίλους, καὶ χαλάζας, καὶ ἄλλα, ὅσα χειμῶ-
 νος κακά; ἐπεὶ δὲ ἤδη σΦᾶς κατὰ τὴν Ζάκυνθον εἶναι
 ἀπὸ ψιλῆς τῆς κεραίας πλεόντας, ἔτι καὶ σπείρας τινὰς
 ἐπισυρομένους, ὡς τὸ ρόβιον ἐπιδέχεσθαι τῆς ὀρμῆς, περὶ
 μέσας νύκτας, οἷον ἐν τοσούτῳ σάλῳ ναυτιάσαντα τὸν

Megarensis, iurans, se factum vidisse. Navigasse nimirum
 se dixit ex Italia Athenas versus circa Vergiliarum occa-
 sum, cum vectoribus hinc inde collectis: in hisce autem
 fuisse Euthydicum, & cum illo Damonem Chalcidensem,
 hunc illius sodalem: fuisse autem aequales, ceterum Euthy-
 dicum valentem ac robustum, Damonem vero subpalli-
 dum & imbecillum, qui e longo morbo videretur modo
 convaluisse. Atque ad Siciliam usque feliciter ipsos navi-
 gasse, retulit mihi Simylus. Superato autem freto, in ipso
 iam Ionio navigantes, tempestate oppressos maxima. Quid
 attinet dicere multa illa, fluctus decumanos, & turbines,
 & grandines, & reliqua tempestatis mala? Cum vero iam
 prope Zacynthum essent, nude navigantes antenna, & spi-
 ras quasdam ad impetum undae excipiendum trahentes, me-
 dia circiter nocte, nauseantem, ut in tantā agitatione, Da-

- Δάμωνα, ἐμείν-ἐγκυκλύφοντα εἰς τὴν θάλασσαν· εἶτα, οἶμαι, τῆς νεῶς βιαίότερον ἐς ὃ κεκύφει μέρος ἐπικλί-
 θείσης, καὶ τοῦ κύματος συναπώσαντος, ἐκπεσεῖν αὐ-
 τὸν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ πέλαγος, οὐδὲ γυμνὸν τὸν
 ἄβλιον, ὡς ἂν καὶ ῥᾶον δύνασθαι νεῖν· εὐθύς οὖν βοᾷν
 πνιγόμενον, καὶ μόγις ἑαυτὸν ὑπερέχοντα τοῦ κλύδωνος.
- 20 Τὸν δὲ Εὐθύδικον, ὡς ἤκουσε, (τυχεῖν δὲ γυμνὸν ἐν τῇ εὐνῇ
 ὄντα) ῥίψαι ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ καταλαβόν-
 τα τὸν Δάμωνα ἤδη ἀπαγορεύοντα (φαίνεσθαι γὰρ
 ἐπιπολὺ ταῦτα, τῆς σελήνης καταλαμπούσης) συμ-
 παρανήχεσθαι, καὶ συγκουφίζειν. σφᾶς δὲ ἐπιθυμεῖν
 μὲν αὐτοῖς βοηθεῖν, καὶ ἐλεεῖν τὴν συμφορὰν τῶν ἀνδρῶν,
 μὴ δύνασθαι δὲ, μεγάλῳ τῷ πνεύματι ἐλαυνομένους·
 πλὴν ἐκεῖνά γε ποιῆσαι, φελλοὺς τε γὰρ πολλοὺς ἀφεί-
 ναι αὐτοῖς, καὶ τῶν κοντῶν τινας, ὡς ἐπὶ τούτων ἀπονή-
 ξαιντο, εἴ τινα αὐτῶν περιτύχοιεν, καὶ τέλος καὶ τὴν ἀπο-
 βάθραν αὐτὴν, οὐ μικρὰν οὔσαν. ἐννόησον τοίνυν πρὸς

monem vomuisse proclinato versus mare corpore. Tum navi, puto, violentius in eam partem, in quam incubue-
 rat, inclinata, & fluctu simul depellente, praecipitem ex-
 cidisse in pelagus, ne nudum quidem miserum, ut natare
 posset facilius. Statim igitur clamasse iam suffocandum, &
 vix supra fluctus se tenentem. Euthydicum vero, cum au-
 disset, (fuisse autem forte in cubili nudum) abiecisse se in
 mare, & comprehenso Damoni, iam victo ac despondenti
 animum, (videri potuisse autem pleraque fulgente luna)
 adnataffe, eumque sublevasse. Illos autem cupiisse quidem
 opem ferre, & miseratos casum hominum, sed non potuisse,
 a magno vento actos: at illa certe fecisse, suberis frustra mul-
 ta illis proiecisse, & contos aliquot, ut illorum ope enata-
 rent, si quid illorum nanciscerentur, & ipsum denique na-
 vis pontem non parvum. Cogita iam, per Deos, quod quis

θεῶν, ἢν τινα ἂν τις ἄλλην ἐπίδειξιν ἐπιδείξαιτο εὐνοίας
 βεβαιωτέραν πρὸς ἄνδρα Φίλον, ἐν νυκτὶ ἐκπεσόντα εἰς
 πέλαγος οὕτως ἡγριωμένον, ἢ κοινωνήσας τοῦ θανάτου;
 καὶ μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν λάβε τὴν ἐπανάστασιν τῶν κυ-
 μάτων, τὸν ἦχον τοῦ ὕδατος ἐπικλωμένου, τὸν ἀφρὸν
 περιζέοντα, τὴν νύκτα, καὶ τὴν ἀπόγνωσιν, εἴτα ἀπο-
 πνιγόμενον ἐκεῖνον, καὶ μόγις ἀνακύπτοντα, καὶ τὰς
 χεῖρας ὀρέγοντα τῷ ἐταίρῳ, τὸν δὲ ἐπιπηδῶντα εὐθὺς,
 καὶ συνέοντα, καὶ δεδιότα μὴ προαπόληται αὐτοῦ ὁ Δά-
 μων. οὕτω γὰρ ἂν μάθοις, ὥς οὐκ ἀγενῆ σοι καὶ τοῦτον
 Φίλον τὸν Εὐθύδικον διηγησάμεν.

ΤΟΞ. Πότερον δὲ ἀπώλοντο, ὦ Μνήσιππε, οἱ ἄνδρες, 21
 ἢ τις αὐτοῖς ἐκ παραλόγου σωτηρία ἐγένετο; ὥς ἐγὼ γε
 οὐ μετρίως δέδοικα ὑπὲρ αὐτῶν.

ΜΝΗΣ. Θάρρει, ὦ Τόξари, ἐσώθησαν, καὶ ἔτι καὶ
 νῦν εἰσιν Ἀθήνησιν, ἄμφω φιλοσοφούντες. ὁ μὲν γὰρ Σί-
 4 Καὶ μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν) Διατύψεις αἰζητικῇ τοῦ πάθους. V.

aliud specimen ostendat firmiter benevolentiae adversus ami-
 cum, delapsum noctu in mare adeo efferatum, quam si in
 mortis ipsius societatem veniat? Et intueri mihi animo flu-
 ctus insurgentes, sonum aquae fractum, circum ferventem
 spumam, noctem, desperationem: deinde illum iam suffo-
 candum, & vix capite eminentem, tendentemque manus
 amico: hunc vero desilientem statim, & natantem una, ac
 metuentem, ne ante se Damon pereat: sic enim discas, mi-
 nime ignavum me tibi hunc etiam amicum narrasse, Eu-
 thydicum.

Tox. Utrum vero interierunt, Mnesippe, illi viri, an
 aliqua illis ex insperato salus contigit? nam haud mediocri-
 ter equidem illis metuo.

Mnes. Bono esto animo, Toxari: servati sunt, & nunc
 adhuc sunt Athenis, ambo philosophi, Simylus enim haec

μυλος ταῦτα μόνα εἶχε λέγειν, ἃ ποτε εἶδε τῆς νυκτός·
 τὸν μὲν ἐκπύπτοντα, τὸν δὲ ἐπιπηδῶντα, καὶ νηχομένους,
 ἐς ὅσον ἐν νυκτὶ καθοραῖν ἐδύνατο. τὰ δὲ ἀπὸ τούτου οἱ
 ἀμφὶ τὸν Εὐθύδικον αὐτοὶ διηγούνται. τὸ μὲν γὰρ πρῶ-
 τον, Φελλοῖς τισι περιπεσόντας, ἀνέχειν ἐπὶ τούτων ἑαυ-
 τοὺς, καὶ ἀπονήχασθαι πανήρως· ὕστερον δὲ τὴν ἀποβά-
 θραν ἰδόντας, ἤδη πρὸς ἑώ, προσνήξασθαι τε αὐτῇ, καὶ
 τὸ λοιπὸν ἐπιβάντας, εὐμαρῶς προσενεχθῆναι τῇ Ζα-
 22 κύνθῳ. Μετὰ δὲ τούτους οὐ Φαύλους ὄντας, ὡς ἔγωγ' ἂν
 εἴποιμι, ἄκουσον ἤδη τρίτον ἄλλον οὐδέν τι χεῖρονα αὐ-
 τῶν. Εὐδαμίδας Κορίνθιος Ἀρεταίῳ τῷ Κορινθίῳ καὶ
 Χαριξείνῳ τῷ Σικυνωνίῳ φίλοις ἐκέχρητο εὐπύροις οὔσι,
 πενέστατος αὐτὸς ὢν· ἐπεὶ δὲ ἀπέθνησκε, διαθηκὰς ἀπέ-
 λιπε, τοῖς μὲν ἄλλοις ἴσως γελοίους, σοὶ δὲ οὐκ οἶδα εἰ
 τοιαῦται δοξοῦσιν, ἀνδρὶ ἀγαθῷ, καὶ Φιλίαν τιμῶντι,
 καὶ περὶ τῶν ἐν αὐτῇ πρωτείων ἀμυλλωμένῳ, ἐγγράπτο
 γὰρ ἐν αὐταῖς, Ἀπολείπω Ἀρεταίῳ μὲν τὴν μητέρα μου

sola habuit dicere, quae quondam illa nocte viderat, exci-
 dere alterum, alterum saltu istum sequi, natate ambos,
 quantum videre noctu poterat: reliqua ipse narrat Euthy-
 dicus: primo quidem cum in suberis quaedam frustra inci-
 dissent, illis se sustinuisse, & aegre natasse; postridie au-
 tem ponte navis conspecto, versus lucis exortum, ad il-
 lum adnatasse, eoque conscenso, quantum supererat spatii,
 facile ad Zacynthum appulisse. Post hos autem non malos,
 ut ego dixerim, audi iam tertium alium, nihil illis deterio-
 rem. Eudamidas Corinthius Aretaeo Corinthio & Charixe-
 no Sicyonio amicis usus fuerat, copiosis hominibus, pau-
 perimus ipse. Moriens autem testamentum reliquit, aliis
 forte ridiculum; tibi vero nescio an tale videatur, viro
 bono & magni amicitiam aestimanti, & de primo illius
 praemio certanti. Scriptum autem in illo erat, *Relinquo*

τρέφειν, καὶ γηρωκομεῖν, Χαρίζειν δὲ τὴν θυγατέρα μου ἐκδοῦναι μετὰ προικὸς, ὅπως ἂν πλείστην ἐπιδοῦναι παρ' αὐτοῦ δύνηται (ἦν δὲ αὐτῷ καὶ μήτηρ πρεσβύτις, καὶ θυγάτριον ὠραῖον ἤδη γάμου) ἦν δὲ τι ἄτερος αὐτῶν ἐν τοσούτῳ πάθῃ, καὶ τὴν ἐκείνου μερίδα, Φησὶν, ἐχέτω ὁ ἕτερος. τούτων ἀναγνωσθεῖσιν τῶν διαθηκῶν, οἱ τὴν πενίαν μὲν εἰδότες τοῦ Εὐδαμίδα, τὴν Φιλίαν δὲ, ἢ πρὸς τοὺς ἀνδρας ἦν αὐτῷ, ἀγνοοῦντες, ἐν παιδιᾷ τὸ πρᾶγμα ἐποιοῦντο, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ γελαῶν ἀπηλλάττετο, οἷον Ἀρεταῖος καὶ Χαρίζεινος οἱ εὐδαίμονες κληρὸν διαδέχονται, λέγοντες, εἴπερ ἀποτίσουσιν Εὐδαμίδα, καὶ ζῶντες αὐτοὶ κληρονομηθήσονται ὑπὸ τοῦ νεκροῦ. Οἱ κλη- 23
ρονόμοι δὲ, οἷς ταῦτα κατελέλειπτο, ὥς ἤκουσαν, ἤκον εὐθύς διαιτῶντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. ὁ μὲν οὖν Χαρίζεινος πέντε μόνας ἡμέρας ἐπιβιούς, ἀπέθανεν· ὁ δὲ Ἀρεταῖος, ἄριστος κληρονόμων γενόμενος, τὴν τε ἐκείνου, καὶ τὴν αὐτοῦ μερίδα παραλαβὼν, τρέφει τε τοῦ Εὐδαμίδα

5 Ἐν τοσούτῳ) Ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ μεταξὺ. V.

Aretaeo alendam matrem meam, curandamque illius senectutem; Charixeno autem filiam meam collocandam dote, quam maximam dare e re sua familiari poterit. Erat nempe illi mater anus, & puella nuptiis iam matura. Si vero alterutri illorum, sic pergit, aliquid humanitus interea accidat, etiam illius partem alter habeat. His apertis tabulis, qui paupertatem scirent Eudamidae, amicitiam autem, quam cum illis viris habuerat, ignorarent, pro ludo rem habere, & nemo non ridens abire. Quantam, inquiebant, Aretaeus & Charixenus, beati illi; hereditatem accipient, si quidem solvant Eudamidae, & viventes ipsi heredem habebunt mortuum! At heredes, quibus relicta ista fuerant, cum audissent, veniunt statim, hereditatem ex tabulis cernunt. Ac Charixenus quidem quinque solis diebus superstes moritur: Aretaeus autem optimus heredum, tum illius, tum sua parte adscita, & matrem alit Eudamidae, &

τὴν μητέρα, καὶ τὴν θυγατέρα οὐ πρὸ πολλοῦ ἐκδέδω-
κεν, ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧς εἶχε, δύο μὲν τῇ αὐτοῦ θυ-
γατρὶ, δύο δὲ τῇ τοῦ Φίλου ἐπιδούς, καὶ τὸν γάμον γε
αὐταῖν ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας ἤξιώσε γενέσθαι. τί σοι δοκεῖ,
ὦ Τόξари, ὁ Ἀρεταῖος οὗτος; ἄρα Φαῦλον παράδειγμα
Φιλίας παρεσχῆσθαι, τοιαῦτα κληρονομήσας, καὶ μὴ
προδούς τὰς διαθήκας τοῦ Φίλου; ἢ τίθεμεν καὶ τοῦτον ἐν
ταῖς τελείαις ψήφοις μίαν τῶν πέντε εἶναι;

ΤΟΞ. Καὶ οὗτος μὲν καλός· ἐγὼ δὲ τὸν Εὐδαμίδαν
πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τοῦ θάρσου, ὃ εἶχε περὶ τοὺς
Φίλους. ἐδήλου γὰρ ὡς καὶ αὐτὸς ἂν τὰ ὅμοια ἐπραξεν
ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ καὶ ἐν διαθήκαις ταῦτα ἐνεγέγραπτο,
ἀλλὰ πρὸ τῶν ἄλλων ἦκεν ἂν ἄγραφος κληρονόμος τῶν
τοιούτων.

24 ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις. τέταρτον δέ σοι διηγῆσομαι, Ζη-
νόθεμιν τὸν Χαρμόλεω, Μασσαλίηθεν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν
Ἰταλίᾳ πρεσβεύοντι ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καλὸς ἀνὴρ, καὶ

filiam nuper elocavit, de quinque, quae habebat, talentis
duo quidem filiae suae, duo autem amici *filiae* in dotem tri-
buens, nuptiis utrarumque in eundem diem collatis. Quid
tibi videtur, Toxari, Aretaeus hic, parvumne se exemplum
amicitiae praestitisse, tanta hereditate adita, non prodito
amici testamento? an ponimus hunc quoque in perfectis
calculis, ut de quinque unus sit?

Tox. Etiam hic honestus. At ego Eudamidam multo ma-
gis admiratus sum fiducia causa, quam de amicis habuit.
Ostendit enim, se quoque eadem pro illis fuisse facturum,
etiam si non scripta essent ista in tabulis, sed ante alios nec
scriptum talium heredem venturum fuisse.

Mnes. Recte dicis. Sed quartum tibi narrabo Zenothe-
min Charmolei filium, Massiliensem. Ostensus autem est mi-
hi in Italia, cum legatione pro patria fungerer, vir hone-

μέγας, καὶ πλούσιος, ὡς ἐδόκει· παρεκάθητο δὲ αὐτῷ
 γυνὴ ἐπὶ ζεύγους ὁδοιποροῦντι, τὰ τε ἄλλα εἰδεχθῆς,
 καὶ ξηρὰ τὸ ἥμισυ τὸ δεξιόν, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκε-
 κομμένη, πανλώβητόν τι καὶ ἀπρόσιτον μορμολύκειον.
 εἶτα ἐπεὶ ἐθαύμασα εἰ καλὸς αὐτός καὶ ὠραῖος ὢν ἀνέ-
 χεται παροχουμένην τοιαύτην αὐτῷ γυναῖκα, ὁ δειξας
 μοι αὐτὸν, διηγεῖτο τὴν ἀνάγκην τοῦ γάμου, ἀκριβῶς
 εἰδὼς ἕκαστα· Μασσαλιώτης δὲ καὶ αὐτὸς ἦν. Μενε-
 κράτει γάρ, ἔφη, τῷ πατρὶ τῆς δυσμόρφου ταύτης Φί-
 λος ἦν ὁ Ζηνόθεμις, πλουτοῦντι καὶ τιμωμένῳ ὁμότιμος
 ὢν. χρόνῳ δὲ ὁ Μενεκράτης ἀΦηρέθη τὴν οὐσίαν ἐκ κατα-
 δίκης, ὅτε περ καὶ ἄτιμος ἐγένετο ὑπὸ τῶν ἐξακοσίων, ὡς
 ἀποφηνάμενος γνώμην παράνομον. οὕτω δὲ αἱ Μασσα-
 λιῶται κολάζομεν, ἔφη, εἴ τις παράνομα γράψειεν. ἐλυ-
 πεῖτο οὖν ὁ Μενεκράτης, καὶ ἐπὶ τῇ καταδίκῃ, καὶ ἐπεὶ

6 Παροχουμένην) Ἡ παρὰ τὴν πλαιότητα. G. Corrupte. Forſan,
 ἢ παρ' αὐτὸν πλησιότητα.

ſtus, & magnus, & dives, ut videbatur. Affidebat autem
 illi mulier iumentis iunctis iter facienti, tum alias deformis,
 tum dimidia parte, dextra, arida, & excuſſo oculo
 foeda, contumelioſiſſime habitum a fortuna, & cui appropinquare nolles, terri-
 culamentum. Deinde cum admirarer, quod pulcher iſte & formoſus ſuſtineret vehi ſecum talem
 mulierem, ille, qui virum mihi oſtenderat, qui accurate
 noſſet omnia, Maſſilienſis & ipſe, neceſſitatem illarum nu-
 ptiarum mihi enarravit. Menecrati, nimirum ait, patri de-
 formis iſtius mulieris amicus erat Zenothemis, diviti, ho-
 norato, eiufdem ipſe quoque ſaſtigii. *Procedente* vero tem-
 pore Menecrates iudicio facultatibus ſuis privatus eſt, quo-
 tempore etiam honos illi a ſexcentis ſenatoribus ademtus,
 ut qui ſententiam contra leges tuliffet: ita autem, inquit,
 Maſſilienſes punimus, ſi quis contra leges aliquid promul-
 get. Triftis ergo Menecrates tum propter damnationem,

ἐκ πλουσίου πένης, καὶ ἐξ ἐνδοξοῦ ἄδοξος ἐν ὀλίγῳ ἐγένετο. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἡνία θυγάτηρ αὐτῇ, ἐπίγαμος ἤδη, καὶ ὀκτωκαιδέκεις οὔσα, ἣν οὐδὲ μετὰ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἣν γε πρὸ τῆς καταδίκης ἐκέκτητο, ἡξίωσεν ἂν τις τῶν γε ἀγεννῶν καὶ πενήτων ραδίως παραλαβεῖν, οὕτω κακοδαίμονα οὔσαν τὴν οὔσιν. ἐλέγετο δὲ

25 καὶ καταπίπτειν πρὸς τὴν σελήνην αὐξανομένην. Ὡς δὲ ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνοθέμιν ἀπωδύρετο, Θάρρει, ἔφη, ὦ Μενέκρατες, οὔτε γὰρ ἀπορήσεις τῶν ἀναγκαίων, καὶ ἡ θυγάτηρ σου ἄξιον τοῦ γένους εὐρήσει νυμφίον τινά· καὶ ταῦτα ἅμα διεξιὼν, λαβόμενος αὐτὸν τῆς δεξιᾶς, ἤγεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ τὴν τε οὔσιαν πολλὴν οὔσαν ἐνείματο πρὸς αὐτόν· καὶ δεῖπνον παρασκευασθῆναι κελεύσας, εἰστία τοὺς Φίλους, καὶ τὸν Μενεκράτην, ὡς δὴ τινὰ τῶν ἐταίρων πεπεικῶς ὑποστῆναι τῆς κόρης τὸν γάμον. ἐπεὶ δὲ ἐδεδείπνητο αὐτοῖς, καὶ ἔσπεισαν τοῖς θεοῖς, ἐνταῦθα δὴ μεστὴν αὐτῷ τὴν Φιάλην προτείνας, Δέδεξο, εἶπεν,

tum quod ex divite pauper, & ex nobili ignobilis parvo adeo intervallo factus esset, maxime cruciabatur ob filiam hanc, nubilem iam & duodeviginti annorum, quam nec cum omni patris substantia, quam ante damnationem habuerat, voluisset aliquis vel ignobilium & pauperum facile, cum infelici illa forma, ducere. Dicebatur autem etiam concidere ad lunae incrementa. Haec cum deploraret apud Zenothemin, ille, *Bono*, inquit, *animo esto*, *Menecrates*, nec enim necessaria tibi deerunt, & filia tua dignum suo genere sponsum inveniet: ac cum his dictis dextra illius prehensa domum secum suam illum deducit: suasque opes, quae magnae erant, cum illo dividit, & coena parari iussa amicos excipit convivio, ipsumque Menecratem, velut amicorum aliqui persuasisset puellae nuptias. Cum vero coenati essent, & Dis libassent; hic plenam illi phialam propinans, *Accipe*,

ὦ Μενέκρατες, παρὰ τοῦ γαμβροῦ Φιλοτήσιαν ἄξομαι
 γὰρ ἐγὼ τήμερον τὴν σὴν θυγατέρα Κυδιμάχην· τὴν
 προῖκα δὲ πάλαι εἴληφα, τάλαντα πέντε καὶ εἴκοσι.
 τοῦ δὲ ἄπαγε λέγοντος, μὴ σύγε, ὦ Ζηνόθεμι, μὴ οὕτω
 μανεῖν, ὥς περιιδεῖν σε νέον καὶ καλὸν ὄντα κόρη αἰσχρᾶ
 καὶ λελωβημένη συγκαταζευγνύμενον. ὁ δὲ, ταῦτα διεξ-
 ῥόντος, ἀράμενος τὴν νύμφην, ἀπῆε ἐς τὸν θάλαμον
 καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθε, διακορήσας αὐτήν. καὶ τὸ ἀπ'
 ἐκείνου σύνεστιν ὑπεραγαπῶν, καὶ πάντῃ ὡς ὄρας περι-
 αγόμενος αὐτήν. Καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰσχύνεται τῷ γά- 26
 μῳ, ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικεν, ἐπιθικνύμενος ὡς
 καταφρονεῖ μὲν τῶν ἐν σώματι καλῶν, ἢ αἰσχρῶν, καὶ
 πλούτου, καὶ δόξης, ἀφορᾷ δὲ ἐς τὸν Φίλον, καὶ τὸν Με-
 νεκράτην· οὐδὲ οἶεται χεῖρῳ πρὸς Φιλίαν ὑπὸ τῆς ψήφου
 τῶν ἐξακοσίων γεγονέναι. πλὴν ἤδη γε τούτων οὕτως αὐ-
 τὸν ἡμεῖψατο καὶ ἡ τύχη· παιδίον γὰρ πάγκαλον ἐκ τῆς

inquit, a genero poculum amicitiae! ducam enim ego hodie tuam
 filiam Cydimachen: dotem accepi olim, talenta quinque & viginti.
 Illo vero dicente, *Apaga*, noli hoc facere, *Zenothemi*: nec
 ita ego infaniam, ut videre te possim, iuvenem & pulchrum, pulch-
 rae turpi & male affectae iunctum. At ille, haec dicente patre,
 ablata sponsa in thalamum abit, & inde prodit paulo post
 virginitate illius interfecta: & ab illo inde tempore cum il-
 la vivit, vehementer illam amans, & ubique, uti vides, il-
 lam secum circumducens. Et tantum abest, ut huius eum
 matrimonii poeniteat, ut potius glorianti eo videatur simi-
 lis, ostendens contemni a se vel pulchra vel turpia corpo-
 ris, & divitias, & splendorem; respici vero amicum & Me-
 necratem, quem non putet deteriore ad amicitiam suf-
 fragiis sexcentorum factum. Verumtamen pro his hoc iam
 ipsi praemium fortuna retulit: puer enim illi pulcherrimus

αἰσχίστης αὐτῷ ταύτης ἐγένετο· καὶ πρῶην γε, ἐπεὶ
 ἀράμενος αὐτὸ εἰσεκόμισεν ὁ πατὴρ εἰς τὸ βουλευτήριον,
 θαλλῷ ἰσπερμένον, καὶ μέλανα ἀμπεχόμενον, ὥς
 ἐλευσιότερον Φανείῃ ὑπὲρ τοῦ πάππου, τὸ μὲν βρέφος
 ἀνεγέλασε πρὸς τοὺς βουλευτάς, καὶ συνεκρότει τῷ χεῖ-
 ρει ἡ βουλὴ δὲ ἐπικλασθεῖσα πρὸς αὐτὸ, ἀφίησι τῇ
 Μενεκράτει τὴν καταδίκην, καὶ ἤδη ἐπίτιμός ἐστι, τη-
 λικούτῳ συνηγόρῳ χρησάμενος πρὸς τὸ συνέδριον, τοιαῦ-
 τα ὁ Μασσαλιώτης ἔλεγε τὸν Ζηνόθεμιν εἰργάσθαι
 ὑπὲρ τοῦ Φίλου, ὥς ὀρεῖς, οὐ μικρά, οὐδὲ ὑπὸ πολλῶν.
 ἀν' Σκυθῶν γεγόμενα· αἶγε καὶ τὰς παλλακὰς ἀκριβῶς
 27 τὰς καλλίστας ἐκλέγεσθαι λέγονται. Λοιπὸς ἡμῖν ὁ
 πέμπτος· καὶ μοι δοκῶ οὐκ ἄλλον εἶρεῖν, Δημητρίου τοῦ
 Σουινέως ἐπιλαβόμενος. συνεκπλεύσας γὰρ εἰς τὴν Αἴ-
 γυπτον ὁ Δημήτριος, Ἀντιφίλῳ τῷ Ἀλωπεκῆδεν, ἐταί-
 ρῳ ἐκ παίδων ὄντι καὶ συνεφίβῳ, συτὴν καὶ συνεπαι-
 δεύετο, αὐτὸς μὲν τὴν Κυνικὴν ἀσκήσιν ἀσκούμενος ὑπὲρ

ex turpissima hac natus est. Et nuper, cum suis illum ma-
 ribus intulisset in Senatum pater, ramo *olivæ* redimitum,
 & pulla veste indutum, ut miserabilior videretur pro avo
deprecans, arrisit Senatoribus puer, & plausum manibus de-
 dit. Fractus autem eo *spectaculo* Senatus, damnationem rei
 misit Menecrati; & iam honoribus restitutus est, advoca-
 to tali apud Senatum usus. Talia, Massiliensis dixit, acta
 a Zenothemi in amici gratiam, non parva, ut vides, neque
 a Scythis multis exspectanda, qui quidem pellices etiam pul-
 cherrimas cum cura dicantur eligere. Supereſt nobis quin-
 tus: & videor mihi non alium dicturus, Sunienti Demetrio
 praetermiſſo. Cum navigaſſet enim in Aegyptum Deme-
 trius cum Antiphilo Alopecienſi, ſuo a pueris inde ſodali &
 æquali, *ibi* una vivebat atque inſtituebatur, Cynicas ipſa

τῷ Ῥοδίῳ ἐκείνῳ σοφιστῇ· ὁ δὲ Ἀντίφιλος ἱατρικὴν ἄρα
 ἐμελέτα. καὶ δὴ ποτε ὁ μὲν Δημήτριος ἔτυχεν ἐς τὴν Αἴ-
 γυπτον ἀποδημῶν κατὰ θέαν τῶν πυραμίδων καὶ τοῦ
 Μέμνονος. ἤκουε γὰρ ταύτας, ὑψηλὰς οὖσας, μὴ παρ-
 ἔχασθαι σκιάν· τὸν δὲ Μέμνονα βοᾶν πρὸς ἀνατέλλον-
 τα τὸν ἥλιον. τούτων ἐπιθυμήσας Δημήτριος, θέας μὲν
 τῶν πυραμίδων, ἀκροάσεως δὲ τοῦ Μέμνονος, ἀναπε-
 πλεύκει κατὰ τὸν Νεῖλον, ἕκτον ἤδη μῆνα· ὀκνήσαντα
 πρὸς τὴν ὁδὸν καὶ τὸ θάλασπος, ἀπολιπὼν τὸν Ἀντίφιλον.
 Ὁ δὲ ἐν τῷ σφύτῳ συμφορᾷ ἐχρήσατο, μάλα γενναίου 28
 τινὸς φίλου θεομένη. οἰκίτης γὰρ αὐτοῦ Σύρος, καὶ τοῦ-
 νομα, καὶ τὴν πατρίδα, ἱεροσύλαις τισὶ κοινωνήσας, συγ-
 εισηλθέ τε αὐτοῖς ἐς τὸ Ἀνουβείδιον, καὶ ἀποσυλήσαν-
 τες τὸν θεόν, χρυσᾶς τε Φιάλας δύο, καὶ κηρύκιον χρυ-
 σοῦν καὶ τοῦτο, καὶ κυνοκεφάλους ἀργυροῦς, καὶ ἄλλα
 τοιαῦτα, κατέθεντο πάντα παρὰ τῷ Σύρῳ· εἴτ' ἐμπε-

sectatus exercitationes, sub Sophista illo Rhodio: Antiphi-
 lus autem medicinam meditabatur. Aliquando Demetrius
 peregrinatur per Aegyptum Pyramidas visurus & Memno-
 nem. Audierat enim, illas, quantumvis altas, umbram non
 praeberē; Memnonem autem ad orientem solem exclama-
 re. Horum ergo cupidus, nempe videndarum Pyramidum,
 ac Memnonis audiendi, adverso Nilo sextum iam mensem
 navigaverat, relicto Antiphilo, quem via & aestus deter-
 ruerant. At hic interim in calamitatem incidit, quae maxi-
 me generoso amico indigeret. Servus enim illius Syrus no-
 mine & patria, societate cum sacrilegis quibusdam inita,
 ingressus cum illis est templum Anubidis. Hi, spoliato Deo,
 phialas ex auro duas, & sceptrum aureum ipsum quoque,
 & canino capite sigilla Dei argentea, aliaque id genus, de-
 ponunt apud Syrum omnia. Deinde incidentes in vincula,

σόντες (ἐάλωσαν γάρ τι ἀπεμπολοῦντες) ἅπαντα εὐ-
 θὺς ἔλεγον στρεβλούμενοι ἐπὶ τοῦ τροχοῦ, καὶ ἀγόμενοι
 ἦκον ἐπὶ τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀντιφίλου, καὶ τὰ Φώρια ἐξέ-
 φερων ὑπὸ κλίνῃ τινὶ ἐν σκοτεινῷ κείμενα. ὁ, τε οὖν Σύρος
 ἐδέδετο εὐθὺς, καὶ ὁ δεσπότης αὐτοῦ Ἀντίφιλος· οὗτος
 μὲν καὶ μεταξύ ἀκροώμενος τοῦ διδασκάλου ἀνασπα-
 σθεὶς ἐβοήθει δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ καὶ οἱ τέως ἐταῖροι, ἀπέ-
 στρέφοντο ἕως τὸ Ἀνουβείδιον σεσυληκότα, καὶ ἀσέβημα
 αὐτῶν ἡγοῦντο εἶναι, εἰ συνέπιόν ποτε ἡ συνειστιάθησαν
 αὐτῶ. καὶ οἱ λοιποὶ δὲ τῶν οἰκετῶν, δύο ὄντες, ἅπαντα
 29 ἐκ τῆς οἰκίας συσκευασάμενοι, ὥχοντο Φεύγοντες. Ἐδέ-
 δετο οὖν ὁ ἄβλιος Ἀντίφιλος πολὺν ἤδη χρόνον, ἅπαν-
 των, ὅσοι ἦσαν κακοῦργοι ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ, μιαινώτα-
 τος εἶναι δοκῶν. καὶ ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν Αἰγύπτιος, δεισ-
 θαίμων ἄνθρωπος, ὥτεο χαριεῖσθαι καὶ τιμωρήσειν τῷ
 θεῷ, βαρὺς τῷ Ἀντιφίλῳ ἐφεστώς. εἰ δ' ἀπολογοῖτό

(deprehenſi enim fuerant vendentes aliquid) omnia ſtatim,
 rota cum torquerentur, faſſi ſunt, ductique in hoſpiti-
 um Antiphili venerunt, protuleruntque res furtivas ſub lectu-
 lo quodam in obſcuro iacentes. Syrus ergo vinctus ſtatim
 eſt, & herus illius Antiphilus; hic quidem, dum magiſtrum
 audit, abſtractus, auxiliante nemine, ſodalibus, qui adhuc
 fuerant, eum, velut qui Anubidis aedem ſacrilegio violaſ-
 ſet, averſantibus, impiatoſque ſe putantibus, ſi quando
 cum ipſo computationem aut coenam obiiſſent. Ceteri au-
 tem ſervi duo, conſalatis, quae in domo erant, omni-
 bus, auſugere. Vinctus igitur miſer Antiphilus iam ſatis
 diu, & pro impuriſſimo omnium, quotquot malefici in car-
 cere erant, habitus fuerat: & commentarienſis Aegyptius,
 ſuperſtitioſus homo, putabat gratum facere ſe Deo, & il-
 lius ulciſci iniurias, ſi gravis inſtaret Antiphilo. Si vero

ποτε λέγων, ὥς οὐδὲν τοιοῦτον εἶργασται, ἀναίσχυντος
 εἶδοκει, καὶ πολὺ πλεον ἐπὶ τούτῳ ἐμισεῖτο. ὑπενόσει τοι-
 γαροῦν ἤδη, καὶ πονήρως εἶχεν, οἷον εἰκὸς χαμαὶ καθεύ-
 δοντα, καὶ τῆς νυκτὸς οὐδὲ ἀποτείνειν τὰ σκέλη δυνάμε-
 νον, ἐν τῷ ξύλῳ κατακεκλεισμένα· τῆς μὲν γὰρ ἡμέρας
 ὁ κλοιὸς ἤρκει, καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ πεπεδημένη· εἰς δὲ τὴν
 νύκτα ἔδει ὅλον καταδεδεῖσθαι· καὶ μὴν καὶ τοῦ οἰκήμα-
 τος ἡ δυσοσμία, καὶ τὸ πνίγος, ἐν ταυτῷ πολλῶν δεδε-
 μένων, καὶ ἰστενοχωρημένων, καὶ μόλις ἀναπνεόντων,
 καὶ τοῦ σιδήρου ὁ ψόφος, καὶ ὕπνος ὀλίγος, ταῦτα πάν-
 τα χαλεπὰ ἦν καὶ ἀφόρητα, οἷα ἀνδρὶ ἐκείνων ἀήθει,
 καὶ ἀμελετήτῳ πρὸς οὕτω σκληρὰν τὴν δίαιταν. Ἀπα- 30
 γορεύοντος δὲ αὐτοῦ, καὶ μηδὲ σῖτον αἰρεῖσθαι θέλον-
 τος, ἀφικνεῖται ποτε καὶ ὁ Δημήτριος, οὐδὲν εἰδὼς τῶν
 ἤδη γεγενημένων. καὶ ἐπειδὴ ἔμαθεν, ὥς εἶχεν, εὐθύς ἐπὶ
 τὸ δεσμωτήριον ὁρμαῖος ἐλθὼν, τότε μὲν οὐκ εἰσεδέχθη,

quando causam diceret, se nihil tale fecisse, impudens vi-
 debatur, maioriq[ue] eam ipsam ob causam erat in odio. Iam
 igitur aegrotabat aliquantum, & male habebat, ut proba-
 bile erat, qui iaceret humi, & ne noctu quidem extenden-
 dorum pedum facultatem haberet, inclusorum nempe ner-
 vo: interdum enim numella sufficiebat, & manus altera com-
 pedita; noctu autem vinciri totum oportebat. Verum etiam
 foedus odor carceris, & aestus, multis in eodem loco vin-
 ctis & anguste confertis, vixque respirantibus, & ferri strid-
 or, & parum somni; haec omnia difficilia erant atque in-
 tolerabilia, velut infueto talium viro, & ad durum adeo
 victum non exercitato. Iam despondebat animum, iam nec
 cibum capere volebat; cum tandem redit etiam Demetrius,
 nihil eorum sciens, quae contigissent. Ubi vero rescivit ut
 erat, curriculo statim veniens ad carcerem, tum quidem non

ἑσπέρα γὰρ ἦν· καὶ ὁ δεσμοφύλαξ πάλαι κεκλεισμένως
 τὴν θύραν ἐκάθευδε, Φρουρεῖν τοῖς οἰκέταις παρακελευ-
 σάμενος· ἔωθεν δὲ εἰσέρχεται, πολλὰ ἰκετεύσας· καὶ
 παρελθὼν ἐπιπολὺ μὲν ἐξήτει τὸν Ἀντίφιλον, ἄδηλον ὑπὸ
 τῶν κακῶν γεγενημένον, καὶ περιῶν ἀνεσκοπεῖτο καθ'
 ἕκαστον τῶν δεδεμένων, ὥσπερ εἰώθασιν οἱ τοὺς οἰκείους
 νεκροὺς, ἥδη ἐώλων ὄντων ἀναζητοῦντες ἐν ταῖς παρατά-
 ξεσι. καὶ εἰ γε μὴ τοῦνομα ἐβόησεν, Ἀντίφιλον Δεινο-
 μένους, καὶ ἐπιπολὺ ἠγνόησεν ἂν ὅστις ἦν, τοσούτον ἡλ-
 λακτο ὑπὸ τῶν δεινῶν, ὡς δὲ τὴν Φωνὴν αἰσθόμενος ἀνε-
 βόησε, καὶ προσιόντος, διαστείλας τὴν κόμην, καὶ ἀπ-
 αγαγὼν τοῦ προσώπου αὐχμηρὰν καὶ συμπεπιλημέ-
 νην, ἔδειξεν αὐτὸν ὅστις ἦν, ἅμω μὲν αὐτίκα πίπτουσιν
 ἰλιγγιάσαντες ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκῆτι θείᾳ. χρόνῳ δὲ ἀνα-
 λαβὼν αὐτὸν τε καὶ τὸν Ἀντίφιλον ὁ Δημήτριος, καὶ
 σαφῶς ἕκαστα ὡς εἶχεν ἐκπυθόμενος παρ' αὐτοῦ, θάρ-

admittitur: erat enim vespera, commentariensis clausa diu
 ianua quiescebat, custodia reliqua servis tradita. Mane au-
 tem, cum multum supplicasset, intro mittitur. Ingressus er-
 go diu requirit Antiphilum, qui iam prae malis nosci vix
 poterat, & circumiens singulos victorum inspicit, ut so-
 lent, qui suos mortuos, iam corruptos, requirunt in acie.
 Et nisi nomen exclamasset, Antiphilum Dinomenis filium,
 diutius etiam, quis esset, ignoraturus erat: adeo malis il-
 lis immutatus fuerat. Cum vero voce agnita exclamaret,
 & illi accedenti, dimovens atque abducens a vultu comam
 squalidam conciliatamque, se, quis esset, ostenderet; ambo
 quidem statim, vertigine ab inexpectato spectaculo cor-
 reпти, concidunt. Spatio autem temporis recipiens se pa-
 riter, atque Antiphilum *recreans* Demetrius, distincte singu-
 la, uti se haberent, ab eo cum sciscitando comperisset, bono

ῥῆν τε παρακελεύεται καὶ διελὼν τὸ τριβώνιον, τὸ μὲν
 ἥμισυ αὐτὸς ἀναβάλλεται, τὸ λοιπὸν δὲ ἐκεῖνα δίδωσιν,
 ἃ εἶχε πιναρὰ καὶ ἐκτερυχωμένα ῥάκη περισπάσας.
 Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, πάντα τρόπον συνῆν, ἐπιμελούμε- 31
 νος αὐτοῦ καὶ θεραπεύων. παραδούς γὰρ ἑαυτὸν τοῖς ἐν
 τῷ λιμένι ἐμπόροις, ἔωθεν εἰς μέσσην ἡμέραν, οὐκ ὀλίγον
 ἀπέφερεν ἀχθοφορῶν. εἴτ' ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ ἔργου, μέ-
 ρος μὲν τοῦ μισθοῦ τῷ δεσμοφύλακι καταβαλὼν, τι-
 θασσὸν αὐτῷ καὶ εἰρηνικὸν ἀπειργάζετο αὐτόν· τὸ λοι-
 πὸν δὲ εἰς τὴν τοῦ Φίλου θεραπείαν ἱκανῶς αὐτῷ διήρκει,
 καὶ τὰς μὲν ἡμέρας συνῆν τῷ Ἀντιφίλῳ παραμυθούμε-
 νος· ἐπεὶ δὲ νύξ καταλάβοι, ὀλίγον πρὸ τῆς θύρας τοῦ
 δεσμοτηρίου, στιβάδιόν τι ποιησάμενος, καὶ φύλλα
 ὑποβαλλόμενος, ἀνεπαύετο. χρόνον μὲν οὖν τινα οὕτω
 διῆγον, εἰσιὼν μὲν ὁ Δημήτριος ἀκωλύτως, ῥᾶον δὲ Φέ-
 ρων τὴν συμφορὰν ὁ Ἀντίφιλος. Ὑστερον δὲ ἀποθανόν- 32

illum animo esse iubet, & diviso palliolo dimidia ipse par-
 te amicitur, alteram dat illi, detractis sordidis detritisque,
 quos habuerat, pannis. Atque ab eo inde tempore, quo-
 cunque modo poterat, cum illo erat, curam illi & mini-
 sterium suum accommodans. Locata enim mercatoribus in
 portu opera sua, a mane inde ad meridiem, non parvam
 pro gestandis oneribus mercedem referebat. Tum rediens ab
 opere, parte mercedis commentariensi soluta, mansuetum
 sibi illum ac placatum reddebat, reliquum autem ad ami-
 cum curandum sufficiebat. Ac interdum erat cum Antiphilo
 eius solandi causa; nocte autem ingruente non procul a
 ianua carceris, in lectulo, quem substratis sibi foliis fecerat,
 quiescebat. Aliquanto igitur tempore hunc in modum vixe-
 re, intrans nullo prohibente Demetrius, Antiphilus autem
 lenius ita ferens calamitatem. Postea, cum latro aliquis in

τος ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ληστοῦ τινος ὑπὸ Φαρμάκων, ὡς ἑδόκει, Φυλακή τε ἀκριβὴς ἐγένετο, καὶ σὺκέτι παρήει τις ἐς τὸ οἶκημα τῶν λελυμένων. ἔφ' οἷς ἀπορῶν καὶ ἀνιάμενος, οὐκ ἔχων ἄλλως παρεῖναι τῷ ἐταίρῳ, προσ-
 αγγέλλει ἑαυτὸν προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ, ὡς εἴη κοι-
 νωνικῶς τῆς ἐπὶ τὸν Ἄνουβιν ἐπιβουλῆς. ὡς δὲ τού-
 το εἶπεν, ἀπήγετο εὐθύς εἰς τὸ δεσμωτήριον, καὶ ἀχθεὶς
 παρὰ τὸν Ἀντίφιλον (τούτο γοῦν μόλις πολλὰ ἱκετεύ-
 σας τὸν δεσμοφύλακα ἐξεργάσατο παρὰ αὐτοῦ πλη-
 σίον τῷ Ἀντιφίλῳ καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδένθαι)
 εἴθα δὴ καὶ μάλιστα ἔδειξε τὴν εὐνοίαν, ἣν εἶχε πρὸς
 αὐτὸν, ἀμελῶν μὲν τῶν καθ' ἑαυτὸν δεινῶν καίτοι ἐνό-
 σησε καὶ αὐτός· ἐπιμελούμενος δὲ ὅπως ἐκεῖνος μάλι-
 στα καὶ καθευδήσει, καὶ ἦττον ἀνιάσεται· ὥστε ῥᾶον
 33 ἔφερον μετ' ἀλλήλων κακοπαθοῦντες. Χρόνῳ δὲ καὶ
 τοιόνδε τι προσπεσὼν ἔπαυσεν ἐπὶ πλέον αὐτοὺς δυστυ-
 χοῦντας· εἰς γὰρ τῶν δεδεμένων, οὐκ οἶδ' ὅθεν, ῥίνης εὐ-

carcere mortuus esset a veneno, ut putabatur: & custodia accurate fieri, nec admitti quisquam solutorum in carcerem. Qua de re inops consilii & aegre ferens, cum alia conditione adesse non posset amico, Legatum Praefecti adiens ipse se defert, ac si expeditionis contra Anubin susceptae socius fuisset. His autem dictis abducitur statim in carcerem, & [ductus] ad Antiphilum. Hoc enim aegre multum supplicans a commentariensi impetraverat, ut prope Antiphilum, & numellis iisdem includeretur. Hic ergo vel maxime benevolentiam declaravit, qua illum complecteretur: qui sua mala negligeret, quamvis ipse quoque aegrotans, curaretque, ut ille & quiesceret plurimum, & minus affligeretur. Itaque paulo lenius ferebant mala communia. Aliquamdiu post vero eiusmodi quiddam incidens, ulteriori illorum infelicitati finem imposuit. Vincitorum enim unus li-

πορήσας, καὶ συνωμότας πολλοὺς τῶν δεσμωτῶν προσ-
 λαβῶν, ἀποπρίει τε τὴν ἄλυσιν, ἣ ἐσέδεντο ἐξῆς, τῶν
 κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων, καὶ ἀπολύει ἅπαντας· οἱ
 δὲ ἀποκτείναντες εὐμαρῶς ὀλίγους ὄντας τοὺς Φύλακας,
 ἐκπηδῶσιν ἀβρόοι. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὸ παραυτίκα, ἔνθα
 ἐδύνατο ἕκαστος, διασπαρέντες, ὕστερον συνελήφθησαν
 οἱ πολλοί. ὁ Δημήτριος δὲ καὶ ὁ Ἀντίφιλος κατὰ χώραν
 ἔμειναν, καὶ τοῦ Σύρου λαβόμενοι ἤδη ἀπιόντος. ἐπεὶ δὲ
 ἡμέρα ἐγένετο, μαθὼν ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος
 τὸ συμβεβηκός, ἐπ' ἐκείνους μὲν ἔπεμψε τοὺς διωξο-
 μένους, μεταστειλάμενος δὲ τοὺς ἀμφὶ τὸν Δημήτριον,
 ἀπέλυσε τῶν δεσμῶν, ἐπαινέσας ὅτι μόνοι οὐκ ἀπέδρα-
 σαν· ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνοί γε ἠγάπησαν, οὕτως ἀφιέμενοι·
 ἐβόα δὲ ὁ Δημήτριος, καὶ δεινὰ ἐποίει, ἀδικεῖσθαι σφᾶς
 οὐ σμικρὰ, εἰ δόξουσι κακοῦργοι ὄντες, ἐλέω ἢ ἐπαίνα
 τοῦ μὴ ἀποδρᾶναι, ἀφείσθαι. καὶ τέλος ἠνάγκασαν τὸν

mae copiam nescio unde nactus, assumtis in coniurationem
 compeditorum pluribus, diffecat catenam, qua deinceps vin-
 cti erant, infertis in illam numellis, & solvit omnes. At illi,
 interfectis facile paucis custodibus, catervatim erumpunt.
 Atque isti in praesens dispersi, quo quisque poterat, pleri-
 que postea comprehensi sunt. Demetrius autem atque An-
 tiphilus suo loco manserant, & Syrum quoque prehende-
 rant iam abeuntem. Luce orta, cum audisset Praefectus
 Aegypti, quid factum esset, ad illos quidem persequendos
 mittit; arcessitum autem cum amico Demetrium vinculis
 liberavit, collaudatos, quod soli non aufugissent. Verum illi
 non satis habebant, se ita dimitti: sed proclamat Demetrius,
 & gravi oratione ostendit, iniuriam sibi fieri non parvam,
 si videantur, cum malefici essent, vel misericordia dimissi,
 vel ut praemium fugae non tentatae haberent. Et coegerunt

δικαστὴν, ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα ἐξετάσαι. ὁ δὲ ἐπεὶ ἔμαθεν οὐδὲν ἀδικούντας, ἐπαινέσας αὐτοὺς, τὸν Δημήτριον δὲ καὶ πᾶν θαυμάσας, ἀΦίησι, παραμυθησάμενος ἐπὶ τῇ κολάσει, ἣν ἡνέσχοντο ἀδίκως δεθέντες, καὶ ἑκάτερον δωρησάμενος παρ' αὐτοῦ, δραχμαῖς μὲν μυρίαῖς τὸν Ἀντίφιλον, δις τοσαύταις δὲ τὸν Δημήτριον.

34 Ὁ μὲν οὖν Ἀντίφιλος ἔτι καὶ νῦν ἐν Αἰγύπτῳ ἐστίν. ὁ δὲ Δημήτριος, καὶ τὰς αὐτοῦ δισμυρίας ἐκείνῳ καταλιπὼν, ὥχετο ἅπιων εἰς τὴν Ἰνδικήν; παρὰ τοὺς Βραχμᾶνας, τοσοῦτον εἰπὼν πρὸς τὸν Ἀντίφιλον, ὡς συγγνωστός ἂν εἰκότως νομίζοιτο, ἥδη ἀπολιπὼν αὐτόν· οὔτε γὰρ αὐτὸς δεῖσθαι τῶν χρημάτων, ἔστ' ἂν αὐτὸς ἢ ὅπερ ἐστὶ, ἀρκεῖσθαι ὀλίγοις δυνάμενος· οὔτε ἐκείνῳ ἔτι δεῖν Φίλου, εὐμαρῶν αὐτῷ τῶν πραγμάτων γεγενημένων. Τοιοῦτοι, ὦ Τόξари, οἱ Ἕλληνες Φίλοι. εἰ δὲ μὴ προδιεβεβλήκεις ἡμᾶς, ὡς ἐπὶ ῥήμασι μέγα Φρονούντας, καὶ αὐτοὺς ἂν σοι τοὺς λόγους διεξῆλθον πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ὄν-

8 Τὰς αὐτοῦ διατριβὰς ἐκείνῳ κ.) Γραι. δραχμάς. G.

denique iudicem, ut accurate causam exquireret. Ille vero, cognito, nihil mali ab iis admissum, collaudans eos, Demetrium etiam vehementer admiratus, dimittit; consolansque de poena, quam iniuste vincti subierant, & muneribus e sua re familiari afficiens utrumque, Antiphilum decies mille drachmis, altero tanto autem Demetrium. Atque Antiphilus nunc adhuc in Aegypto est. Demetrius vero, etiam suis vicies mille illi relictis, in Indiam profectus est ad Brachmanos, sic allocutus Antiphilum, *Sibi veniam merito dandam videri, qui iam illum relinqueret: neque enim se indigere opibus, quoad idem esset, hoc est talis, qui paucis contentus posset vivere; neque illi opus esse amico, cuius iam res in facili essent. Tales, Toxari, sunt amici Graeci. Nisi vero iam ante nos accusasses, qui verbis gloriari soleamus; ipsos quoque sermones tibi referrem, multos illos & bonos, quos*

τας, οὓς ὁ Δημήτριος εἶπεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ὑπὲρ αὐ-
τοῦ μὲν οὐδὲν ἀπολογούμενος, ὑπὲρ τοῦ Ἀντιφίλου δέ,
καὶ δακρύων προσέτι καὶ ἱκετεύων, καὶ τὸ πᾶν ἐφ' ἑαυ-
τὸν ἀναδεχόμενος, ἄχρι μαστιγούμενος ὁ Σύρος ἀμφο-
τέρους ἀφίησιν αὐτούς. Ἐγὼ μὲν οὖν τούτους ὀλίγους 35
ἀπὸ πλειόνων, οὓς πρῶτους ἡ μνήμη ὑπέβαλε, διηγη-
σάμην σοι ἀγαθοὺς καὶ βεβαίους φίλους. καὶ τὸ λοι-
πὸν ἤδη καταβάς ἀπὸ τοῦ λόγου, σοὶ τὴν ῥήτραν παρα-
δίδωμι· σὺ δὲ ὅπως μὴ χεῖρους ἐρεῖς τοὺς Σκύθας, ἀλλὰ
πολλῶ τούτων ἀμείνους, αὐτῷ σοι μελήσει, εἴ τι καὶ
τῆς δεξιᾶς πεφρόντικας, ὡς μὴ ἀποτμηθείης αὐτήν. ἀλ-
λὰ χρὴ ἄνδρα ἀγαθὸν εἶναι· ἐπεὶ καὶ γελοῖα ἀν' πάβοις,
Ὅρεσθην μὲν καὶ Πυλάδην πάνυ σοφιστικῶς ἐπαίνε-
σας, ὑπὲρ δὲ τῆς Σκυθίας Φαῦλος ῥήτωρ Φαινόμενος.

ΤΟΞ. Εὖγε, ὦ Μνήσιππε, ὅτι καὶ παροτρύνεις με
πρὸς τὸν λόγον, ὥσπερ οὐ πάνυ σοι μέλον, εἰ ἀποτμη-
θείης τὴν γλῶτταν, κρατηθεὶς ἐν τοῖς λόγοις· πλὴν ἄρξο-

Demetrius habuit in iudicio, pro se ille quidem causae ni-
hil dicens, verum pro Antiphilo, lacrimans insuper & sup-
plicans, & in se recipiens omnia, donec flagellis tortus Sy-
rus ambos absolvit. Ego quidem igitur paucos hosce de
multis, quos primos subiecit memoria, tibi enarravi bo-
nos firmosque amicos. Quod superest iam decedens, agendi
partes tibi trado. Tu vero ne deteriores dicas Scythas, sed
multum his meliores, tibi ipsi curae erit, si quidem dex-
tram curas, ne tibi praecidatur. Sed oportet te virum for-
tem esse: alioquin ridiculus fueris, qui, Oreste & Pylade
plane Sophistarum arte abs te laudatis, pro Scythia tua
malus orator videare.

Tox. Bene facis, Mnesippe, quod etiam incitas me ad
orationem, quasi non vehementer labores, ne praecidatur
tibi lingua, si victus oratione fueris. Verum iam statim in-

μαί γε ἤδη, μηδὲν ὥσπερ σὺ καλλιλογησάμενος, οὐ
 γὰρ Σκυθικὸν τοῦτο, καὶ μάλιστα ἐπειδὴν τὰ ἔργα
 ὑπερφθέγγηται τοὺς λόγους. προσδοκήσεις δὲ μηδὲν τοι-
 οὔτο παρ' ἡμῶν, οἷα σὺ διεξελέλυθας ἐπαινῶν, εἴ τις
 ἄπροικον ἔγνημεν αἰσχρὰν γυναῖκα, ἢ εἴ τις ἀργύριον
 ἐπέδωκε γαμουμένην θυγατρὶ Φίλου ἀνδρὸς, δύο τάλαν-
 τα, καὶ, ἢ Δί', εἴ τις παρέσχεν ἑαυτὸν δεδησόμενον,
 ἐπὶ προδήλῳ τῷ μικρὸν ὕστερον λυθήσεσθαι. πάντῃ γὰρ
 εὐτελεῖ ταῦτα, καὶ μεγαλουργὸν ἐν αὐτοῖς ἢ ἀνδρεῖον ἔνι
 36 οὐδέν. Ἐγὼ δέ σοι διηγήσομαι φόνους πολλοὺς, καὶ πο-
 λέμους, καὶ θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων, ἵν' εἰδῆς ὡς παι-
 διὰ τὰ ὑμέτερα ἔστι, παρὰ τὰ Σκυθικὰ ἐξετάζεσθαι.
 καίτοι οὐδὲ ἀλόγως αὐτὸ πεπόνθατε, ἀλλὰ εἰκότως τὰ
 μικρὰ ταῦτα ἐπαινεῖτε· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ εἰσιν ὑμῖν ἀφορ-
 μαὶ ὑπερμεγέθεις πρὸς ἐπίδειξιν Φιλίας, ἐν εἰρήνῃ βα-
 βεία βιοῦσιν, ὥσπερ οὐδ' ἐν γαλήνῃ μάθοις, εἰ ἀγαθὸς

cipiam, nihil studens, uti tu, verborum elegantiae: neque enim Scythicum istuc, praesertim ubi res ipsae magis, quam verba, loquuntur. Expectabis autem nihil tale a nobis, qualia tu retulisti, cum laudares, si quis indotatam deformemque uxorem duxit, aut si quis pecuniam dedit nubenti filiae amici, duo talenta, & per Iovem, si quis vincendum se praebuit, cum manifestum esset, paulo post solutum iri. Valde enim ista vilia, & magnificum in illis aut virile adeo nihil quidquam ineft. Ego vero tibi enarrabo caedes multas, & bella, & mortes pro amicis susceptas, ut scias, ludum esse vestra, cum Scythicis si comparentur. Quamquam non praeter rationem illud vobis accidit, sed conveniens est illa parva a vobis laudari. Neque enim sunt vobis occasiones ingentes ostendendae amicitiae, in alta pace viventibus: ut nec per ferenum discas, bonusne sit gubernator;

ὁ κυβερνήτης ἐστὶ χειμῶνος γὰρ δεήσει σοὶ πρὸς τὴν διάγνωσιν παρ' ἡμῖν δὲ συνεχεῖς οἱ πόλεμοι, καὶ ἡ ἐπελαύνομεν ἄλλοις, ἢ ὑποχωροῦμεν ἐπιδόντας, ἢ συμπεσόντες ὑπὲρ νομῆς ἢ λείας μαχόμεθα· ἔνθα μάλιστα δεῖ Φίλων ἀγαθῶν, καὶ διὰ τοῦτο ὡς βεβαιότατα συντιθέμεθα τὰς Φιλίας, μόνον τοῦτο ὄπλον ἄμαχον καὶ δυσπολέμητον εἶναι νομίζοντες. Πρότερον δὲ σοι εἰπεῖν βούλομαι, ὃν τρόπον ποιούμεθα τοὺς Φίλους, οὐκ ἐκ τῶν πόταν, ὥσπερ ὑμεῖς, οὐδ' εἰ συνέΦηβός τις, ἢ γείτων ἦν· ἀλλ' ἐπειδὴν τινα ἴδωμεν ἀγαθὸν ἄνδρα, καὶ μεγάλη ἐργάσασθαι δυνάμενον, ἐπὶ τοῦτον ἅπαντες σπεύδομεν. καὶ ὅπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις, τοῦτο ἡμεῖς ἐπὶ τῶν Φίλων ποιεῖν ἀξιοῦμεν, ἐπιπολὺ μνηστευόμενοι, καὶ πάντα ὁμοῦ πράττοντες, ὡς μὴ διαμαρτάνοιμεν τῆς Φιλίας, μηδὲ ἀπόβλητοι δόξωμεν εἶναι. καὶ ἐπειδὴν προκριθεῖς τις ἤδη Φίλος ἦ, συνθῆκαι τὸ ἀπὸ τούτου, καὶ ὅρκος ὁ μέγιστος, ἢ μὴν καὶ βιώσεσθαι μετ' ἀλλήλων, καὶ

tempestate enim ad faciendum illud tibi iudicium opus est. Apud nos autem bella perpetua, qui aut invadamus alios, aut excipiamus, qui nos aggrediuntur, aut subita concurfione pro pascuis aut praeda pugnemus. Hic maxime amicis bonis opus est. Et hanc ob rem quam firmissime coimus amicitias, solum hoc telum invictum & vix superabile esse rati. Prius autem dicere tibi volo, qua ratione faciamus amicos; non de comissionibus, uti vos, neque si quis aequalis inde ab adolescentia, aut vicinus fit; sed si quem videamus virum fortem, & magnis rebus gerendis aptum; ad hunc festinamus omnes, &, quod vos in nuptiis, hoc nos in amicis conciliandis facere operae pretium censem, multum procantes, & omnia simul agentes, ne excidamus amicitia, nec reiiculi esse videamur. Et si quis praelatus alius, & iam amicus sit, foedus deinde & iusiurandum

ἀποθανεῖσθαι, ἣν δέη, ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου τὸν ἑτερον· καὶ οὕτω ποιῶμεν. ἀφ' οὗ γὰρ ἐντεμόντες ἀπαξ τοὺς δακτύλους, ἐνσταλάξωμεν τὸ αἷμα εἰς κύλικα, καὶ τὰ ξίφη ἄκρα βάψαντες, ἅμα ἀμφοτέροι ἐπισχόμενοι πίνωμεν, οὐκ ἔστιν ὅ, τι τὸ μετὰ τοῦτο ἡμᾶς διαλύσειεν ἄν. καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας εἰσ-
 38 ἵεναι· ὡς ὅστις ἂν πολύφίλος ᾖ, ὁμοῖος ἡρῶν δοκεῖ ταῖς κοιναῖς ταύταις, καὶ μοιχευομέναις γυναιξί. καὶ οἰόμεθα οὐκέθ' ὁμοίως ἰσχυρὰν τὴν Φιλίαν αὐτοῦ εἶναι, πρὸς πολ-
 λὰς εὐνοίας διαιρεθεῖσαν. Ἀρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν Δανδα-
 μιδος πρῶτην γενομένων. ὁ γὰρ Δάνδαμις ἐν τῇ πρὸς Σαυρομάτας συμπλοκῇ, ἀπαχθέντος αἰχμαλώτου Ἀμιζώκου τοῦ Φίλου αὐτοῦ. μᾶλλον δὲ πρότερον ὁμοῦ-
 μαί σοι τὸν ἡμέτερον ὄρκον, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἐν ἀρχῇ διωμο-
 λογησάμην, οὐ μὰ γὰρ τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην, οὐδὲν πρὸς σέ, ὦ Μνήσιππε, ψεύδος ἔρῳ περὶ τῶν Φί-
 λων τῶν Σκυθικῶν.

maximum, victurum simul, & moriturum, si opus sit, unum pro altero. Et sic facimus. A quo enim tempore incisus semel digitis instillaverimus sanguinem in calicem, & intinctis gladiatorum mucronibus, simul ambo admoto ore biberimus; nihil est, quod post ea nos dissolvat. Ac permissum est ternos summum tale foedus inire. Nam quisquis multos habet amicos, ille similis nobis videtur vulgaribus illis & adulteris mulieribus: putamusque non amplius aequae firmam illius amicitiam esse, per multas benevolentias divisam. Incipiam vero ab Dandamidis rebus, quae nuper demum contingere. Dandamis nimirum in proelio cum Sauromatis abducto in captivitatem Amizoco amico suo—. Quin prius iurabo tibi nostrum iusiurandum, quandoquidem hoc etiam initio mihi tecum convenit: Non ego, ita me Ventus & Acinaces, mendacium apud te, Mnesippe, dicam de amicis Scythicis.

ΜΝΗΣ. Ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ σου ὀμνύοντος ἐδεόμην, σὺ δὲ ὅμως εὖ ποιῶν οὐδένα θεῶν ἐπαμύσω.

ΤΟΞ. Τί σὺ λέγεις; οὐ σοι δοκοῦσιν, ὃ Ἄνεμος καὶ ὃ Ἀκινάκης, θεοὶ εἶναι; οὕτως ἄρα ἠγνόησας, ὅτι ἀνθρώποις μείζον οὐδὲν ἐστὶ ζωῆς τε καὶ θανάτου; ὁπότεν οὖν τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην ὀμνύομεν, ταῦτα ὀμνύομεν, ὡς τὸν μὲν Ἄνεμον, ζωῆς αἷτιον ὄντα, τὸν Ἀκινάκην δὲ, ὅτι ἀποθνήσκειν ποιεῖ.

ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εἰ διὰ γε τοῦτο, καὶ ἄλλους ἂν ἔχοιτε πολλοὺς θεοὺς, οἷος ὃ Ἀκινάκης ἐστὶ, τὸν οἰστὸν, καὶ τὴν λόγχην, καὶ κώνειον, καὶ βρόχον, καὶ τὰ τοιαῦτα. ποικίλος γὰρ οὗτος ὁ θεὸς ὁ θάνατος, καὶ ἀπείρους τὰς ἐφ' ἑαυτὸν παρέχεται ἀγούσας ὁδούς.

ΤΟΞ. Ὅρας, τοῦτο ὡς ἐριστικὸν ποιεῖς, καὶ δικανικόν, ὑποκρουὼν μεταξὺ καὶ διαφθεύρων μου τὸν λόγον· ἐγὼ δὲ ἡσυχίαν ἤγον, σοῦ λέγοντος.

ΜΝΗΣ. Ἀλλ' οὐκ αὖθις γε, ὦ Τόξαρι, ποιήσω τοῦ-

Mnes. Equidem non valde opus habeo tuo iureiurando. Interim bene est, quod per Deum nullum iurasti.

Tox. Quid ais? Non videntur tibi Dii esse Ventus & Acinaces? Adeo ignoras, nihil maius esse vita & morte hominibus? Cum ergo Ventum iuramus & Acinacem, eatenus iuramus, quatenus vitae causa Ventus [aër] est, Acinaces vero mortem efficit.

Mnes. Verum si propter ista, etiam alios multos habueritis Deos, qualis est Acinaces; Sagittam, & Hastam, & Cicutam, & Laqueum, ac talia. Varius enim Deus ille Mors est: infinitas praebet, quae ducant ad se, vias.

Tox. Vides, quam contentiose illud agas & instar rabulae, interpellans & pervertens orationem meam. At ego, dum tu dicebas, quietus eram.

Mnes. At non iterum certe, Toxari, hoc faciam. Omni-

το, πάνυ γὰρ ὀρθῶς ἐπετίμησας· ὥστε Θαρρῶν, τό γε ἐπὶ τούτῳ λέγε, ὥς μηδὲ παρόντος ἐμοῦ τοῖς λόγοις, οὕτω σιωπήσομαί σοι.

- 39 ΤΟΞ. Τετάρτη μὲν ἦν ἡμέρα τῆς Φιλίας Δανδάμιδι καὶ Ἀμιζώκῃ, ἀφ' οὗ τὸ ἀλλήλων αἷμα συνεπετώκεσαν· ἦκον δὲ ἡμῖν ἐπὶ τὴν χώραν Σαυρομάται, μυρίοις μὲν ἰππεῦσιν· οἱ πεζοὶ δὲ, τρεῖς τοσοῦτοι· ἐπεληλυθέναι ἐλέγοντο. οἷα δὲ οὐ προειδομένοις τὴν ἔφοδον αὐτῶν ἐπιπεσόντες, ἅπαντας μὲν τρέπουσι, πολλοὺς δὲ τῶν μαχέμων κτείνουσι· τοὺς δὲ καὶ ζῶντας ἀπάγουσι, πλὴν εἰ τις ἔφθῃ διανηξάμενος εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ, ἔνθα ἡμῖν τὸ ἡμισυ τοῦ στρατοπέδου, καὶ μέρος τῶν ἀμαξῶν ἦν· οὕτω γὰρ ἐσκηνώσαμεν τότε, οὐκ οἶδα ὅ, τι δόξαν τοῖς ἀρχιπλάνοις ἡμῶν, ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς ὄχθας τοῦ Ταναΐδος. εὐθύς οὖν ἢ τε λεία περιηλαύνετο, καὶ τὰ αἰχμάλωτα συνέιχετο, καὶ τὰς σκηνὰς διήρπαζον, καὶ τὰς

no enim recte me increpuiſti. Itaque audacter, quae ſequuntur, dicito: quaſi nec interſum tuo ſermoni, ita ſilentium tibi praeſtabo.

Tox. Quartus dies proceſſerat amicitiae Dandamidi & Amizocae, ex quo ſanguinem alter alterius una biberant: cum regionem noſtram invadunt Sauromatae decem millibus equitum: pedeſtrium vero copiarum tertium tantum contra nos veniſſe dicebatur. Cum autem nos imprudentes huius invaſionis opprimerent, vertunt in fugam omnes, multosque armatorum interficiunt, alios autem abducunt vivos, praeterquam ſi quis ſatis celeriter in alteram ripam fluminis tranſnataret, ubi nobis dimidius exercitus, & pars plauſtrorum erat: ſic enim tum caſtra poſueramus, neſcio quo conſilio ducum noſtrorum, ad utramque ripam Tanais. Statim ergo praeda abduci, captiva corpora comprehendi,

αἱμάξας κατελαμβάνοντο., αὐτάνδρους τὰς πλείστας
 ἀλίσκομένας· καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ὑβρίζοντες τὰς
 παλλακίδας, καὶ τὰς γυναῖκας. ἡμεῖς δὲ ἡνιώμεθα τῷ
 πράγματι. Ὁ δὲ Ἀμιζώκης ἀγόμενος, ἐαλάκει γὰρ, 40
 ἐβόα τὸν Φίλον ὀνομαστὶ, κακῶς δεδεμένος, καὶ ὑπεμί-
 νησκε τῆς κύλικος, καὶ τοῦ αἵματος. ὣν ἀκούσας ὁ Δάν-
 δαμις, οὐδὲν ἐτι μελλήσας, ἀπάντων ὁρώντων, διανήχε-
 ται εἰς τοὺς πολεμίους· καὶ οἱ μὲν Σαυρομάται, διηρ-
 μένοι τοὺς ἄκοντας, ὥρμησαν ἐπ' αὐτὸν ὡς κατακεντή-
 στοντες· ὁ δὲ ἐβόα τὸν Ζίριν. τοῦτο δὲ ἦν τις εἴπη, οὐκέτι
 φονεύουσιν αὐτὸν, ἀλλὰ δέχονται, ὡς ἐπὶ λύτροις ἦκον-
 τα. καὶ δὴ ἀναχθεῖς πρὸς τὸν ἄρχοντα αὐτῶν, ἀπῆλθε τὸν
 Φίλον· ὁ δὲ λύτρα ἤτει· μὴ γὰρ προήσεται, εἰ μὴ μα-
 γάλα ὑπὲρ αὐτοῦ λάβῃ. ὁ Δάνδαμις δὲ, ἃ μὲν εἶχον,
 φησὶν, ἅπαντα διήρπασται ὑφ' ὑμῶν, εἰ δέ τι δύναμαι
 γυμνὸς ἀποτελέσαι, ἔτοιμος ὑποστῆναι ὑμῖν, καὶ πρόσ-
 ταττε ἅ, τι ἂν θέλῃς· εἰ βούλει δὲ, ἐμὲ ἀντὶ τούτου

diripi tabernacula, plaustra capi cum ipsis pleraque vectori-
 bus. Et in oculis nostris contumeliam inferebant pellicibus
 nostris atque uxoribus: quae res pessime nos habuit. Ami-
 zoces autem cum duceretur, captus enim erat, nomina-
 tim inclamat amicum, duriter vinctus, & calicis admonet
 sanguinisque. Quibus Dandamis auditis, nihil amplius cun-
 ctatus, omnium in conspectu ad hostes transfrenat. Ac Sau-
 romatae telis sublati impetum in illum faciunt, ut confos-
 furi. At ille Zirin clamat. Hoc vero si quis dicat, non iam
 illum interficiunt, sed tanquam redimendi causa advenien-
 tem recipiunt. Itaque abductus ad ducem illorum, amicum
 repetit: hic pretium postulat, negatque se dimissurum, nisi
 magnum pro illo accipiat. Dandamis, quae habebam, inquit,
 ea omnia a vobis direpta sunt. Si quid vero nudus possum sol-
 vere, subire vobis paratus sum: & impera, quicquid volueris. Si

λαβῶν, κατάχρησαι πρὸς ὃ, τι σοι Φίλον. ὁ δὲ Σαυρομάτης, Οὐδέν, ἔφη, δεῖ ὅλως κατέχεσθαι σε, καὶ ταῦτα Ζίριν ἔκοντα· σὺ δὲ, ὧν ἔχεις μέρος καταβαλὼν, ἄγου τὸν Φίλον. ἤρετο ὁ Δάνδαμις ὃ, τι καὶ βούλεται λαβεῖν; ὁ δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἤτησεν. ἃ δὲ αὐτίκα παρέσχεν ἐκκόπτειν αὐτούς· καὶ περὶ ἧς ἐξεκέκοπτο, καὶ ἦδη τὰ λύτρα εἶχον οἱ Σαυρομάται, παραλαβὼν τὸν Ἀμιζώκην, ἐπανήει, ἐπερείδόμενος αὐτῷ, καὶ ἅμα διανηξάμενοι
 41 νοὶ ἀπεσώθησαν πρὸς ἡμᾶς. Τοῦτο γενόμενον παρεμυθήσατο ἅπαντας Σκύθας, καὶ οὐκέτι ἠτᾶσθαι ἐνόμιζον ὁρῶντες ὅτι τὸ μέγιστον ἡμῖν τῶν ἀγαθῶν οὐκ ἀπήγαγον οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ὅτι ἦν παρ' ἡμῖν ἡ ἀγαθὴ γνώμη, καὶ ἡ πρὸς τοὺς Φίλους πίστις. καὶ τοὺς Σαυρομάτας δὲ τὸ αὐτὸ οὐ μετρίως ἐφόβησε, λογιζομένους πρὸς οἷον ἄνδρας ἐκ παρασκευῆς μαχοῦνται, εἰ καὶ ἐν τῷ ἀπροσδοκῆτῳ τότε ὑπερέσχον, ὥστε νυκτὸς ἐπιγενομένης, ἀπὸ ληπόντες τὰ πλεῖστα τῶν βοσκημάτων, καὶ τὰς ἀμέ-

vero volueris, pro hoc me tibi habe, &, quomodocunque tibi sol-
 libuerit, abutere. At Sauromata, non oportet, inquit, omnino te
 retineri, idque cum Zirin veneris: quin tu, parte eorum, quae habes,
 data, amicum abducas licet. Rogat Dandamis, quid tandem vel-
 let accipere? Hic oculos petit. At ille statim effodiendos prae-
 bet: cumque effossi essent, & iam pretium haberent Sau-
 romatae, assumpto Amizoce redit illo innixus; & simul
 transfratantes salvi ad nos veniunt. Hoc factum Scythas
 omnes erexit, neque iam se victos putarunt, cum viderent
 maximum bonorum non ablatum esse ab hostibus, manen-
 te apud nos honesto animo, & erga amicos fide. Verum
 etiam Sauromatas non mediocriter eadem res perterruit,
 cogitantes, contra quos viros, paratos quidem, pugnaturi
 essent, etsi imprudentes tum superaverant. Itaque proxima
 nocte, relictis plarisque pecudum, incensisque plaustreis,

ξας ἐμπρήσαντες, ὥχοντο Φεύγοντες. ὁ μέντοι Ἀμιζώ-
 κης οὐκέτι ἠνέσχετο βλέπειν αὐτὸς ἐπὶ τυφλῷ τῷ Δαν-
 δάμει, ἀλλὰ τυφλώσας καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν, ἀμφότεροι
 κάθηνται ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν δημοσία μετὰ πά-
 σης τιμῆς τρεφόμενοι. Τί τοιοῦτον, ὦ Μνήσιππε, ὑμεῖς 42
 ἔχετε ἂν εἰπεῖν, εἰ καὶ ἄλλους σοι δέκα δοίη τις ἐπὶ τοῖς
 πέντε καταριθμήσασθαι ἀνωμότους, εἰ βούλει, ὥς καὶ
 πολλὰ ἐπιψεύδοιο αὐτοῖς; καίτοι ἐγὼ μὲν σοι γυμνὸν τὸ
 ἔργον διηγησάμην· εἰ δὲ σύ τινα τοιοῦτον ἔλεγες, εὖ οἶ-
 δα, ὅποσα ἂν κομιψὰ ἐγκατέμιξας τῷ λόγῳ, οἷα ἰκέ-
 τευεν ὁ Δάνδαμης, καὶ ὥς ἐτυφλοῦτο, καὶ ἃ εἶπε, καὶ
 ὥς ἐπανῆκε, καὶ ὥς ὑπεδέξαντο αὐτὸν ἐπευφημοῦντες οἱ
 Σκυθαί, καὶ ἄλλα ὅποια ὑμεῖς μηχανᾶσθαι εἰώθατε
 πρὸς τὴν ἀκρόασιν. Ἄκουε γοῦν καὶ ἄλλον ἰσότημον, Βε- 43
 λίτταν, Ἀμιζώκου τούτου ἀνεψιόν· ὃς ἐπεὶ κατασπα-
 σθέντα ἐκ τοῦ ἵππου ὑπὸ λέοντος εἶδε Βάσθην τὸν Φί-
 λον (ἅμα δὲ ἔτυχον θηρῶντες) καὶ ἤδη ὁ λέων, περι-

fuga abierunt. Verum Amizoees ferre non poterat, vide-
 re se, caeco Dandamide; sed ipse quoque se excaecat,
 iamque sedent ambo, atque ex publico a communi Scy-
 tharum cum multo honorè aluntur. Quid tale, Mnesippe,
 vos dicere possitis, & si quis alios tibi decem supra illos
 quinque enumerare permittat, & iniuratus, si lubet, ut etiam
 mendacio augere multa possis? At ego tibi rem nudam ex-
 posui. Si vero tu talem quendam diceres, bene novi, quan-
 tas venustates admixturus esses narrationi, quibus verbis
 supplicaverit Dandamis, & quomodo excaecatus fuerit, &
 quae tum dixerit, & ut redierit, & ut cum plausu illum
 Scythae receperint, & alia, quae vos machinari auribus
 soletis. Audi iam & alium aequo honore dignum, Belit-
 tam, Amizocae huius confobrinum: qui cum equo detra-
 ctum a leone Basthen amicū videret, (una autem erant

πλακεῖς αὐτῷ, ἐνεπεφύκει τῷ λαιμῷ, καὶ τοῖς ὄνυσιν
 ἐσπάρασσε, καταπηδήσας καὶ αὐτὸς, ἐπιπίπτει κατ-
 ὅπιν τῷ θηρίῳ, καὶ περιέσπα, πρὸς ἑαυτὸν παροξύνων,
 καὶ μετόγων, καὶ διὰ τῶν ὀδόντων μεταξὺ διείρων τοὺς
 δακτύλους, καὶ τὸν Βάσθην, ὡς οἶόν τε ἦν, ὑπεξελεῖν
 πειρώμενος τοῦ δῆγματος. ἄχρι δὲ ὁ λέων ἀφείς ἐκείνων
 ἡμιθνήτα ἦδη, ἐπὶ τὸν Βελίτταν ἀπεστράφη, καὶ συμ-
 πλακεῖς ἀπέκτεινε καὶ κείνον· ὁ δὲ ἀποθνήσκων τὸ γοῦν
 τοσοῦτον ἔφθη πατάζας τῷ ἀκινάμῃ τὸν λέοντα εἰς τὸ
 στέρνον, ὥστε ἅμα πάντες ἀπέθανον, καὶ ἡμεῖς ἐθάψα-
 μεν αὐτοὺς, δύο τάφους ἀναχώσαντες πλησίον, ἓνα μὲν
 44 τῶν Φίλων, ἓνα δὲ κατ' ἀντικρὺ τοῦ λέοντος. Τρίτην δέ σοι
 διηγῆσομαι, ᾧ Μνήσιππε, τὴν Μακέντου Φιλίαν, καὶ
 Λογχάτου, καὶ Ἀρσακόμα. ὁ γὰρ Ἀρσακόμας οὗτος
 ἠράσθη Μαζαίας τῆς Λευκάνορος, τοῦ βασιλεύσαντος
 ἐν Βοσπόρῳ, ὁπότε ἐπρέσβευεν ὑπὲρ τοῦ δασμοῦ, ὃν εἰ

in venatu) & iam leo complexus hominem fauces illius
 invalisset, & laceraret eum unguibus: defiliens ipse quo-
 que a tergo irruit in bestiam, eamque detrahit, in se dum
 irritat & traducit, inferens intra dentes illius suos digitos,
 & Basthan, quantum fieri poterat, eripere morfui tentans:
 donec leo, relicto illo iam semianimi, versus in Belittan,
 eumque complexus, ipsum quoque interemit. Atque ille
 iam moriens ante tamen sic acinace leonem in pectore per-
 cussit, ut simul omnes morerentur. Nos vero sepelivimus
 illos, duobus prope se invicem tumulis aggestis, uno ami-
 corum, altero autem exadverso leonis. Tertiam tibi enar-
 rabo, Mnesippe, Macentis amicitiam, & Lonchatae, & Ar-
 facomae. Arfacomas hic amore incensus fuerat Mazaeae
 Leucanoris filiae, Bosporanorum reguli, cum legatus ad
 eum esset tributi causa, quod semper nobis solventes alio-

Βοσποράνοι αἰεὶ φέροντες ἡμῖν τότε ἤδη τρίτον μῆνα ὑπέρ-
 ἡμεροὶ ἐγγεγένητο. ἐν τῷ δεῖπνῳ γοῦν ἰδὼν τὴν Μαζαίαν,
 μεγάλην καὶ καλὴν παρθένον, ἥρα, καὶ πονηρῶς εἶχε.
 τὰ μὲν οὖν περὶ τῶν φόρων διεπέπρακτο ἤδη, καὶ ἐχρη-
 μάτιζεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς, καὶ εἰστία, ἤδη αὐτὸν ἀπο-
 πέμπων. ἔθος δὲ ἐστὶ ἐν Βοσπόρῳ, τοὺς μνηστῆρας ἐπὶ
 τῷ δεῖπνῳ αἰτεῖν τὰς κόρας, καὶ λέγειν, οἳ τινες ὄντες
 ἀξιούσι καταδεχθῆναι ἐπὶ τὸν γάμον. καὶ δὴ καὶ τότε
 ἔτυχον ἐν τῷ δεῖπνῳ πολλοὶ μνηστῆρες παρόντες, βασι-
 λεῖς, καὶ βασιλείων παῖδες, καὶ Τιγραπάτης ἦν ὁ Λα-
 ζῶν δυνάστης, καὶ Ἀδύρμαχος, ὁ Μαχλυίνης ἄρχων,
 καὶ ἄλλοι πολλοί. δεῖ δὲ τῶν μνηστῆρων ἕκαστον προσ-
 αγγείλαντα ἑαυτὸν, διότι μνηστευσόμενος ἦκει, δειπνεῖν
 ἐν τοῖς ἄλλοις κατακείμενον ἐφ' ἡσυχίας· ἐπειδὴν δὲ
 παύσωνται δειπνοῦντες, αἰτήσαντα Φιάλην ἐπισπεῖσαι
 κατὰ τῆς τραπέζης, καὶ μνηστεύεσθαι τὴν παῖδα, πολ-

1 Ὑπερήμεροι) Ὑπερήμεροι, ἐπὶ πάσης παραπροθεσμίας λέγεται. V.

quin Bosporani, tertium iam mensem ultra diem dictum debuerant. In coena igitur cum vidisset Mazaeam, magnam & pulchram virginem, amare illam, & inde animo aeger esse coepit. Ac de tributo negotium perfectum iam erat: iam responderat illi rex, iam discessus causa convivio illum excipiebat. Moris autem est in Bosporo, ut proci in coena petant puellas, dicantque, qui sint, qui recipi in affinitatem postulent. Iam forte accidit, ut plures in ea coena proci adescent, reges & regum filii, & Tigrapates in his erat, Lazorum regulus, & Adyrmachus Machlyinae princeps, & alii multi. Oportet vero procorum unumquemque, cum se indicavit, *nimirum* nuptiarum se causa venisse, coenare cum aliis, & quiete accumbere: finitis vero epulis poculum poscere, libare in mensam, & procum se puellae profiteri, multum de se gloriari, quam generosus, quam

45 λὰ ἐπαινοῦντα ἑαυτὸν, ὥς τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ
 δυνάμειος ἔχοι. Πολλῶν οὖν κατὰ τὸν δὲ τὸν νόμον σπει-
 σάντων, καὶ αἰτησάντων, καὶ βασιλείας καὶ πλούτους
 καταριβησαμένων, τελευταῖος ὁ Ἀρσακόμας αἰτήσας
 τὴν Φιάλην, οὐκ ἔσπεισεν· (οὐ γὰρ ἔθος ἡμῖν ἐκχεῖν τὸν
 οἶνον, ἀλλὰ ὕβρις εἶναι δοκεῖ τοῦτο εἰς τὸν Θεόν.) πῶν δὲ
 ἀμυστὶ, Δός μοι, ὦ βασιλεῦ, ἔφη, τὴν θυγατέρα σου
 Μαζαίαν γυναῖκα ἔχειν, πολὺ ἐπιτηδαιότερῳ τούτων ὄν-
 τι, ὅποσα γε ἐπὶ τῷ πλούτῳ καὶ τοῖς κτήρεσι. τοῦ δὲ
 Λευκάνορος θαυμάσαςτος (ἡπίστατο γὰρ πένητα τὸν
 Ἀρσακόμαν, καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν) καὶ ἐρομένου,
 Πόσα δὲ βοσκήματα, ἢ πόσας ἀμάξας ἔχεις, ὦ Ἀρ-
 σακόμα; ταῦτα γὰρ ὑμεῖς πλουτεῖτε· Ἀλλ' οὐχ ἀμά-
 ξας, ἔφη, ἔχω, οὐδὲ ἀγέλας, ἀλλ' εἰσὶ μοι δύο φίλοι
 καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ, οἳ οὐκ ἄλλῳ Σκυθῶν. τότε μὲν οὖν
 ἐγελάσθη ἐπὶ τούτοις, καὶ παρώφθη, καὶ μεθύειν ἔδο-
 ξεν. ὥθεν δὲ προκριθεὶς τῶν ἄλλων Ἀδύρμαχος ἐμελλεν

dives, quam potens sit. Multi igitur pro illo more cum li-
 basset, & petissent *puellam*, & regna sua atque divitias
 enumerassent, ultimus poculo petito Arfacomas, non ille
 quidem libavit, (neque enim solemus effundere vinum,
 quae contumelia potius in Deum videatur) sed epota hau-
 stu uno phiala, *Da mihi, Rex*, inquit, *filiam tuam Mazaeam*,
ut uxorem habeam, multo hisce magis idoneo quantum ad divi-
 tias & possessiones. Admirante autem Leucanore, qui sciret,
 pauperem esse Arfacoman & de vulgo Scytharum, atque
 interrogante, *Quot autem armenta, aut quot plaustra habes*;
Arfacoma? hae enim vestrae divitiae: *At ego*, inquit, *neque*
plaustra habeo, neque greges: *sed sunt mihi amici duo honesti bo-*
niq̃ue viri, quales Scytharum alii nemini. Tunc igitur derisus
 propter ista est, & contemptus, & pro ebrio habitus. Alte-
 ro autem mane praelatus ceteris est Adyrmachus, abdu-

ἀπάξειν τὴν νύμφην εἰς τὴν Μαιῶτιν, παρὰ τοὺς Μά-
 χλυας. Ὁ δὲ Ἀρσακόμας ἐπανελθὼν οἰκάδε, μηνύει 46
 τοῖς φίλοις, ὡς ἀτιμασθεῖν ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ γε-
 λασθεῖν ἐν τῷ συμποσίῳ, πένης εἶναι δόξας. καίτοι,
 ἔφη, ἐγὼ διηγησάμην αὐτῷ τὸν πλοῦτον, ὅπόσος ἐστί
 μοι, ὑμᾶς, ὦ Λογχάτα, καὶ Μακέντα, καὶ τὴν εὐ-
 νοίαν τὴν ὑμετέραν πολὺ ἀμείνω καὶ βεβαιότεραν τῆς
 Βοσπορανῶν δυνάμεως. ἀλλ' ἐμοῦ ταῦτα διεξιόντες, ἡ-
 μᾶς μὲν ἐχλεύαζε, καὶ κατεφρόνει, Ἀδυρμάχῳ δὲ τῷ
 Μάχλυϊ παρέδωκεν ἀπάγειν τὴν νύμφην, ὅτι χρυσᾶς
 γε Φιάλας ἐλέγετο ἔχειν δέκα, καὶ ἀμάξας τετρα-
 κλῖνους ὀγδοήκοντα, καὶ πρόβατα καὶ βόους πολλούς.
 οὕτως ἄρα προετίμησεν ἀνδρῶν ἀγαθῶν βοσκήματα
 πολλὰ, καὶ ἐκπώματα περίεργα, καὶ ἀμάξας βα-
 ρείας. ἐγὼ δὲ, ὦ Φίλοι, δι' ἀμφοτέρα ἀνιῶμαι, καὶ γὰρ
 ἐρῶ τῆς Μαζαίας, καὶ ἡ ὕβρις ἐν τοσούτοις ἀνθρώποις οὐ
 μετρίως μου καθίκετο· οἶμαι δὲ καὶ ὑμᾶς ἐπίσης ἡδικῆ-

*Eturus sponsam in Maeotidem ad Machlyes. Domum vero
 reversus Arfacomas indicat amicis, quam contemtim habi-
 tus esset a rege, quam derisus in convivio, eo quod pau-
 per, visus esset: Cum tamen, inquit, narrarem illi meas divi-
 tias, quantae sunt, vos nempe, Lonchates & Macentes, & bene-
 volentiam vestram, praestantiorem longe & firmiorem Bosporano-
 rum opibus. Haec vero cum dicerem, vos ille quidem derisui &
 contemptui habuit, atque Machlyi Adyrmacho abducendam tra-
 didit sponsam, quod aureas se phialas habere decem diceret, &
 plaustra quaternorum lectorum octoginta, & oves bovesque mul-
 tas. Sic ergo praetulit viris bonis pecudes multas, & pocula va-
 nae pretiositatis, & plaustra gravia. At ego, amici, duplici de
 causa angor: etenim amo Mazaeam, & contumelia in tot homi-
 num conspectu mihi illata profunde in animum meum descendit.
 Nec minori autem vos iniuria affectos arbitror. Tertia enim con-*

σθαι. τὸ γὰρ τρίτον μετὴν ἐκάστω ὑμῶν τῆς ἀτιμίας· εἶγε οὕτω βιοῦμεν, ὥς ἀφ' οὗ συνεληλύθαμεν, εἰς ἀνθρώπος ὄντες, καὶ τὰ αὐτὰ ἀνιώμενοι, καὶ τὰ αὐτὰ χαίροντες. οὐ μόνον, ἐπεῖπεν ὁ Λογχάτης, ἀλλὰ καὶ ἕκα-
 47 στος ἡμῶν ὅλος ὕβριςται, ὅποτε σὺ τοιαῦτα ἔπαβες. Πῶς οὖν, ὁ Μακέντης ἔφη, χρησόμεθα τοῖς παροῦσι; διελόμεθα, ἔφη ὁ Λογχάτης, τὸ ἔργον. καὶ ἐγὼ μὲν ὑπισχυοῦμαι Ἀρσακόμα τὴν κεφαλὴν κομιεῖν τὴν Λευκανορος, σὲ δὲ χρὴ τὴν νύμφην ἐπανάγειν αὐτῷ. Οὕτω γινέσθω, ἔφη. σὺ δὲ, ὦ Ἀρσακόμα, ἐν τοσούτῳ (εἰκὸς γὰρ καὶ στρατείας καὶ πολέμου τὸ μετὰ τοῦτο δέήσει) ἡμᾶς αὐτοῦ περιμένων συνάγειρε, καὶ παρασκεύαζε ὄπλα, καὶ ἵππους, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν ὥς πλείστην. ῥᾶστα δ' ἂν πολλοὺς προσαγάγοις, αὐτὸς τε ἀγαθὸς ὢν, καὶ ἡμῖν οὐκ ἐλίγων ὄντων οἰκείων· μάλιστα δὲ εἰ καθέξοις ἐπὶ τῆς βύρσης τοῦ βοός. ἔδοξε ταῦτα, καὶ ὁ μὲν ἐχώρει, ὥς εἶχεν, εὐθύς ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου ὁ Λογχάτης·

iumentae pars ad vestrum unumquemque pervenit; si quidem ita vivimus, ut, a quo tempore coitimus, unus simus, doleamus iisdem rebus, laetemur iisdem. Non hoc solum, subiungit Lonchates, verum unusquisque nostrum totus iniuria affectus est, cum ista tibi evenerunt. Quomodo igitur, Macentes inquit, in praesens consulimus? Dividamus, ait Lonchates, opus. Et ego quidem polliceor Arfacomae caput me allaturum Leutanoris: te autem oportet sponsam illi adducere. Sic fiat, inquit ille. Tu vero, pergit, Arfacoma, interea, cum credibile sit exercitu post haec & bello opus futurum, hic manens, coge & para arma, & equos & reliquas copias quam amplissimas. Facillime autem plurimos tibi conciliaveris, cum & ipse sis vir bonus, & nos non paucos habeamus familiares: maxime vero si bubulam pellem infederis. Placuerunt ista. Atque e vestigio, ut erat, in Bosporum per-

ὁ Μακέντης δὲ ἐπὶ τοὺς Μάχλυας, ἱππότης ἑκάτερος· ὁ δὲ Ἀρσακόμας, οἴκοι μένων, τοῖς τε ἡλικιώταις διελέγετο, καὶ ὥπλιζε δύναμιν παρὰ τῶν οἰκείων· τέλος δὲ καὶ ἐπὶ τῆς βύρσης ἐκαθέζετο. Τὸ δὲ ἔθος ἡμῖν τὸ περὶ 48 τὴν βύρσαν οὕτως ἔχει. ἐπειδὴν ἀδικηθεὶς τις πρὸς ἑτέρου, ἀμύνασθαι βουλόμενος, ἴδῃ καθ' ἑαυτὸν οὐκ ἀξιόμαχος ὦν, βοῦν ἱερεύσας, τὰ μὲν κρέα κατακόψας ἤψῃσεν, αὐτὸς δὲ ἐκπετάσας χαμαὶ τὴν βύρσαν, κάθηται ἐπ' αὐτῆς, εἰς τοῦπίσω παραγαγὼν τὴν χεῖρα, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ἀγκῶνων δεδεμένοι. καὶ τοῦτό ἐστιν ἡμῖν ἡ μεγίστη ἱκετηρία. παρακειμένων δὲ τῶν κρεῶν τοῦ βοῦς, προσιόντες οἱ οἰκεῖοι, καὶ τῶν ἄλλων ὁ βουλόμενος, μοῖραν ἕκαστος λαβὼν, ἐπιβάς τῇ βύρσῃ τὸν δεξιὸν πόδα, ὑπισχνεῖται κατὰ δύναμιν, ὁ μὲν πέντε ἱππέας παρέξειν ἀσίτους καὶ ἀμίσθους, ὁ δὲ δέκα, ὁ δὲ πλείους, ὁ δὲ ὀπλίτας ἢ πεζοὺς, ὁ πόσους ἂν δύνηται, ὁ δὲ μόνον ἑαυτὸν, ὁ πενέστα-

git Lonchates: Macentes vero ad Machlyes, in equo uterque. At Arfacomas domi manens agit cum aequalibus, & familiarium copias armat: tandem etiam pellem infidet. Ceterum illa apud nos de pelle consuetudo ita se habet. Si quis iniuria laesus ab alio, & ulcisci volens, videat, se per se imparem bello esse, sacrificati bovis carnes concisas coquit. Ipse vero stratum humi pellem infidet, manibus post tergum reiectis, ut qui in ipso brachii flexu revincti sunt. Et haec sanctissima apud nos supplicandi ratio. Appositurum vero carnum bovis, accedentes familiares, & ceterorum quisquis vult, parte unusquisque sumpta, inscendens dextro pede pellem, pollicetur pro viribus, hic quidem quinque equites se praebiturum, quibus neque cibaria ille, neque stipendia debeat; alius decem; alius plures; alius armatos, aut pedites, quotcunque possit; alius, pauperrimus

τος. ἀβροΐζεται γοῦν ἐπὶ τῆς βύρσης πολὺ πλῆθος ἐνίοτε,
 καὶ τὸ τοιοῦτον σύνταγμα βεβαϊότατόν τε ἐστὶ συμμει-
 ναι, καὶ ἀπρόσμαχον τοῖς ἐχθροῖς, ἅτε καὶ ἑνὸρκον ὄν.
 τὸ γὰρ ἐπιβῆναι τῆς βύρσης, ὄρκος ἐστίν. ὁ μὲν οὖν Ἀρ-
 σακόμας ἐν τούτοις ἦν. καὶ ἡβροίσθησαν αὐτῷ ἰππεῖς μὲν
 ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, ὀπλίται δέ, καὶ πεζοί,
 49 συναμφοτέροι διςμύριοι. Ὁ δὲ Λογχάτης ἀγνοούμενος
 παρελθὼν ἐς τὸν Βόσπορον προσέρχεται τῷ βασιλεῖ διοι-
 κουμένῳ τι τῆς ἀρχῆς, καὶ Φησὶν ἡκεῖν μὲν ἀπὸ τοῦ κοι-
 νοῦ τῶν Σκυθῶν, ἰδίᾳ δὲ αὐτῷ μεγάλα πράγματα κο-
 μίζων. τοῦ δὲ λέγειν κελεύσαντος, Οἱ μὲν Σκύθαι, Φη-
 σὶ, τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ἀξιοῦσι, μὴ
 ὑπερβαίνειν τοὺς νομέας ὑμῶν ἐς τὸ πεδίον, ἀλλὰ μέ-
 χρι τοῦ τράχωνος νέμειν· τοὺς δὲ ληστὰς, οὓς αἰτιάσθαι
 ὡς κατατρέχοντας ὑμῶν τὴν χώραν, οὗ Φασιν ἀπὸ κοι-
 νῆς γνώμης ἐκπέμπεσθαι, ἀλλὰ ἰδίᾳ ἕκαστον ἐπὶ τῷ
 κέρδει κλωπεύειν· εἰ δέ τις ἀλίσκοιτο αὐτῶν, σὲ κύριον

nempe, se ipsum. Cogitur ergo in illa pelle magna inter-
 dum multitudo: ac talis exercitus cum firmissimus est ad
 una manendi constantiam, tum invictus hostibus, iuratus
 quippe; cum pellem inscendere sacramentum sit. In his er-
 go occupatus erat Arsfcomas, collectis ad ipsum equitibus
 ad quinquies mille, armatorum vero, & peditum in sum-
 ma viginti millibus. Cum Lonchates ignotus in Bosporum
 delatus adit regem pro imperio agentem aliquid, &, veni-
 re se a communi Scytharum, ait, privatim autem res illi
 magnas ferre. Dicere autem iussus, *Scythae*, inquit, *com-*
munia illa & quotidiana postulant, ne vestri pastores in suos cam-
pos transgrediantur, sed intra Trachonem maneant: latrones au-
tem illos, a quibus percurfari vestram regionem querimini, negant
publico consilio mitti, sed privatim sui unumquemque lucri causa
latrocinari: si quis autem illorum deprehendatur, penes te esse ibi

εἶναι κολάζειν· ταῦτα μὲν ἐκεῖνοι ἐπεστάλκασιν. Ἐγὼ 50
 δὲ, μηνύω σοι μεγάλην ἔφοδον ἐσομένην ἐφ' ὑμᾶς ὑπ'
 Ἀρσακόμα τοῦ Μαριάντα, ὅς ἐπρέσβευε πρῶπῃ παρὰ
 σέ, καί, οἶμαι, διότι αἰτήσας τὴν θυγατέρα οὐκ ἔτυχε
 παρὰ σοῦ, ἀγανακτεῖ, καὶ ἐπὶ τῆς βύρσης ἐβδόμην ἡμέ-
 ραν ἤδη κάθηται, καὶ συνῆκται στρατὸς οὐκ ὀλίγος αὐ-
 τῷ. Ἦκουσα, ἔφη ὁ Λευκάνορ, καὶ αὐτὸς ἀθροίζε-
 σθαι δύναμιν ἀπὸ βύρσης· ὅτι δ' ἐφ' ἡμᾶς συνίσταται,
 καὶ ὅτι Ἀρσακόμας ὁ ἐλαύνων ἐστίν, ἠγγόουν. Ἄλλ' ἐπὶ
 σέ, ἔφη ὁ Λογχάτης, ἡ παρασκευή· ἐμοὶ δὲ ἐχθρὸς ὁ
 Ἀρσακόμας ἐστὶ καὶ ἄχθεται διότι προτιμῶμαι αὐτοῦ
 ὑπὸ τῶν γεραιτέρων, καὶ ἀμείνων τὰ πάντα δοκῶ εἶναι·
 εἰ δέ μοι ὑπόσχοιο τὴν ἑτέραν σου θυγατέρα Βαρκέτιν,
 οὔτε τὰ ἄλλα ἀναξίω ὑμῶν ὄντι, οὐκ εἰς μακράν σοι ἤξω,
 τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ κομίζων. Ὑπισχοῦμαι, ἔφη ὁ βα-
 σιλεὺς, μάλα περιδεὲς γενόμενος· ἔγνω γὰρ τὴν αἰτίαν
 τῆς ὀργῆς τῆς Ἀρσακόμα, τὴν ἐπὶ τῷ γάμῳ, καὶ ἄλ-

lum punire. Haec quidem illi nuntiare me iusserunt. At ego in-
 dico tibi, magnam impressionem in vos faciendam ab Arfacoma
 Mariantae filio, qui legatione non ita pridem apud vos functus
 est, & indigne fert, puto, quod expetitam sibi a te filiam tuam
 non impetravit, & iam septimum diem pellem insidet, collectum-
 que habet exercitum non parvum. Audiveram, inquit Leucanor,
 ipse quoque, colligi in pelle copias; contra nos vero coire, & Ar-
 facoman ducem esse, ignorabam. Enimvero contra te, Loncha-
 tes ait, apparatus ille. Meus vero Arfacomas inimicus est, & in-
 dignatur, me sibi praeferrī ab honoratioribus, & omnibus rebus ha-
 beri praestantiorē. Si vero miki promiseris alteram filiam tuam
 Barcetīn, qui nec aliis rebus indignus vobis gener sum, non ita
 multo post veniam caput tibi illius afferens. Promitto, ait rex,
 valde perterritus, qui causam irarum Arfacomae, de nu-
 Lucian. Vol. VI.

λωσ ὑπέπτησεν αἰεὶ τοὺς Σκύθας. ὁ δὲ Λογχάτης, Ὁμοσον, ἔφη, ἥ μὴν φυλάξαι τὰς συνθήκας, μηδὲ ἀπαρνήσασθαι. τότε ἤδη τούτων γενομένων, καὶ ἐπεὶ ἀνατείνας εἰς τὸν οὐρανὸν ἠθελεν ὀμνύειν, Μὴ σύγε ἐνταῦθα, εἶπε, μὴ καὶ τις ὑπὶδῇται τῶν ὀρώντων ἐφ' ὅτῳ ὀρκωμοτούμεν, ἀλλ' εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἄρεος τοῦτ' εἰσελθόντες, ἐπικλεισάμενοι τὰς θύρας, ὀμνύωμεν, ἀκουσάτω δὲ μηδεῖς. εἰ γάρ τι τούτων πύθοιτο Ἄρσακόμας, δέδια μὴ προθύσῃται με τοῦ πολέμου, χεῖρα οὐ μικρὰν ἤδη περιβεβλημένος. Εἰσιώμεν, ἔφη ὁ βασιλεὺς, ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε ὅτι πορρωτάτω· μηδεῖς δὲ παρέστω εἰς τὸν νεῶν, ὃν τινα μὴ ἐγὼ καλέσω. ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν εἰσῆλθον, οἱ δορυφόροι δὲ ἀπέστησαν, σπασάμενος τὸν ἀκινάκην, ἐπισχὼν τῇ ἐτέρᾳ τὸ στόμα, ὥς μὴ βοήσῃε, καίει παρὰ τὸν μαστόν· εἴτα ἀποτεμὼν τὴν κεφαλὴν, ὑπὸ τῇ χλαμύδι ἔχων, ἔξῃ, μεταξὺ διαλεγόμενος δῆθεν αὐτῷ, καὶ διὰ ταχέων ἤξειν λέγων, ὥς δὴ ἐπὶ τι πεμφθεὶς ὑπ' ἐκείνου.

ptiis, sciret, & alioquin semper formidaret Scythas. Lorchates vero, iura, inquit, servaturum te passus, neque negaturum. Hic, dum ista iam fierent, & ille extensa in coelum manu iam iuraturus esset, Ne hic, inquit, ne quis forte videntium suspicetur, qua de re iuremus: sed in hoc Martis templum ingressi, clausis post nos ianuis iuremus, audiente nemine. Si quid enim horum audiat Arfacomas, metuo, ne ante bellum me caedat, qui manum non parvam iam circa se habeat. Intremus, rex ait: vos vero longissime recedite, neque in templo adsit quisquam, quem ego non vocavero. Cum vero ipsi quidem intrassent, recessissent autem satellites; stricto acinace, altera manu os, ne clamaret, occludens, ferit ipsum ad mammam, tum caput abscissum tegens chlamyde exit, inter exeundum velut loquens cum illo, &, statim se rediturum, dicens, ac si ad aliquid missus ab illo esset. Et sic delatus ad illum lo-

καὶ οὕτως ἐπὶ τὸν τόπον ἀφικόμενος, ἔνθα δεδεμένον κατα-
 ταλελοίπει τὸν ἵππον, ἀναβας, ἀφιππάσατο εἰς τὴν
 Σκυθίαν. διώξις δὲ οὐκ ἐγένετο αὐτοῦ, ἐπιπολὺ ἀγνοη-
 σάντων τὸ γεγονός τῶν Βοσπορανῶν, καὶ ὅτε ἔγνωσαν,
 ὑπὲρ τῆς βασιλείας στασιαζόντων. Ταῦτα μὲν ὁ Λογ- 51
 χάτης ἔπραξε, καὶ τὴν ὑπόσχεσιν ἀπεπλήρωσε, τῷ
 Ἀρσακόμα παραδούς τὴν κεφαλὴν τοῦ Λευκάνορος. ὁ
 Μακέντης δὲ, καθ' ὁδὸν ἀκούσας τὰ ἐν Βοσπόρῳ γενό-
 μενα, ἤκεν ἐς τοὺς Μάχλυνας, καὶ πρῶτος ἀγγείλας
 αὐτοῖς τὸν Φόνον τοῦ βασιλέως, Ἡ πόλις δὲ, ἔφη, ὦ
 Ἀδύρμαχε, σὲ γαμβρὸν ὄντα, ἐπὶ τὴν βασιλείαν κα-
 λεῖ, ὥστε σὺ μὲν προελάσας, παραλάμβανε τὴν ἀρχήν,
 τεταραγμένοις τοῖς πράγμασιν ἐπιφανείς. ἡ κόρη δὲ
 κατόπιν σοι ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν ἐπέσθω· ῥᾶον γὰρ οὕτω
 προσάξεις Βοσπορανῶν τοὺς πολλοὺς, ἰδόντας τὴν Λευ-
 κάνορος θυγατέρα. ἐγὼ δὲ Ἀλανός τέ εἰμι, καὶ τῇ παιδί
 ταύτῃ συγγενὴς μητρόθεν· παρ' ἡμῶν γὰρ οὔσαν τὴν Μά-
 στειραν ἡγάγετο ὁ Λευκάνωρ· καὶ νῦν σοι ἤκω παρὰ τῶν

cum, ubi revinctum equum reliquerat, eo conscenso Scy-
 thiam curriculo repetit. Ac ne quidem persecutus illum
 quisquam est, quid actum esset diu ignorantibus Bosporan-
 is: tum, ubi rescissent, factiose de regno decertantibus. At-
 que ista quidem Lonchates fecit, implevitque promissum
 tradendo Leucanoris capite. Macentes autem, audito in ipsa
 via, quid in Bosporo gestum esset, pervenit ad Machlyes,
 &, annuntiata primum morte regis, Civitas, inquit, te,
 Adymache, generum regis ad regnum vocat. Itaque tu quidem
 praecepto itinere regnum occupa, turbatis rebus praefens auxilium:
 puella vero post te in plaustris sequatur. Facilius enim sic Bospo-
 ranorum tibi vulgus conciliaveris, regis filiam si viderint. Ego
 vero Alanus sum, & virginis a matre cognatus: etenim nostri ge-
 neris Mastiram duxit Leucanor. Et iam a Mastirae tibi fratri-

Μαστείρας ἀδελφῶν, τῶν ἐν Ἀλανίᾳ, παρακελευομένων, ὅτι τάχιστα ἐλαύνειν ἐπὶ τὸν Βόσπορον, καὶ μὴ περιῶδειν ἐς Εὐβίотον περιελθοῦσαν τὴν ἀρχήν· ὃς ἀδελφός ὢν νόθος Λευκανόρος, Σκύθαις μὲν αἰεὶ φίλος ἐστίν, Ἀλάνοις δὲ ἀπέχθεται. ταῦτα δὲ ἔλεγεν ὁ Μακέντης, ὁμόσκειος καὶ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλάνοις ὢν· κοινὰ γὰρ ταῦτα Ἀλάνοις καὶ Σκύθαις· πλὴν ὅτι οὐ πάνυ κομῶσιν οἱ Ἀλανοὶ, ὥσπερ οἱ Σκύθαι· ἀλλὰ ὁ Μακέντης καὶ τοῦτο εἰκαστο αὐτοῖς, καὶ ἀποκεκάρκει τῆς κόμης, ὅπου σον εἰκὸς ἦν ἔλαττον κομῶν τὸν Ἀλάνον τοῦ Σκύθου· ὥστε ἐπιστεύετο διὰ ταῦτα, καὶ ἐδόκει Μαστείρας καὶ Μα-
 52 ζαίας συγγενὴς εἶναι. Καὶ νῦν, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, ἐλαύνειν ἔτοιμος ἄμα σοὶ ἐπὶ τὸν Βόσπορον, ἣν ἐβέλης, μένειν τε εἰ δέοι, καὶ τὴν παῖδα ἄγειν. τοῦτο, ἔφη, καὶ μᾶλλον, ὁ Ἀδύρμαχος, ἐβελήσαμ' ἂν, ἀφ' αἵματος ὄντα σε Μαζαίαν ἄγειν. ἣν μὲν γὰρ ἄμα ἡμῖν ἦς ἐπὶ τὸν Βόσπορον, ἱππεῖ ἐνὶ πλείους ἂν γενοίμεθα· εἰ δέ μοι

bus venio, qui sunt in Alanis, hortantibus te, ut quam celerissime venias in Bosporum, nec patiare transferri imperium in Eubiotum, qui frater nothus Leucanoris, Scythis semper amicus, infestus autem est Alanis. Haec Macentes dixit, armis & lingua Alanorum similis: communia enim ista Alanis & Scythis, nisi quod non omnino Scytharum instar comati sunt Alani. Verum Macentes in hoc etiam similem se iis reddiderat, quod detonderat de coma, quantum conveniebat minus Scythia comatum esse Alanum. Propter ista ergo fides illi habita, putatusque Mastirae ac Mazaeae cognatus esse. Et iam, inquit, Adyrmache, paratus sum vel ire tecum in Bosporum, si volueris, vel manere, si opus sit, & ducere virginem. Hoc vero, & magis quidem velim, ait Adyrmachus, te, consanguineus qui sis, puellam ducere. Si enim simul eas nobiscum in Bosporum, equite uno plures fuerimus: si vero uxorem

τὴν γυναῖκα ἄγοις, ἀντὶ πολλῶν ἀν' γένοιο. ταῦτα ἐγίνετο· καὶ ὁ μὲν ἀπήλαυε, παραδούς τῷ Μακέντῃ ἄγειν τὴν Μαζαίαν, παρθένον ἔτι οὔσαν. ὁ δὲ ἡμέρας μὲν ἐπὶ τῆς ἀμάξης ἤγεν αὐτήν. ἐπεὶ δὲ νύξ κατέλαβεν, ἀναθέμενος ἐπὶ τὸν ἵππον, (ἐτεβηραπεύκει δὲ ἄλλον ἕνα σφίσιν ἵππεα ἔπεισθαι) ἀναπήδησας καὶ αὐτὸς, οὐκέτι παρὰ τὴν Μαῖωτιν ἤλαυνεν, ἀλλ' ἀποτραπόμενος εἰς τὴν μεσόγειαν, ἐν δεξιᾷ λαβὼν τὰ Μιτραίων ὄρη, διαναπαύων μεταξὺ τὴν παῖδα, τριταῖος ἐτέλεσεν ἐκ Μαχλύων εἰς Σκύβας. καὶ ὁ μὲν ἵππος αὐτῷ, ἐπειδὴ ἐπαύσατο τοῦ δρόμου, μικρὸν ἐπιστὰς ἀποθνήσκει. Ὁ δὲ Μακέντης, 53 ἐγχειρίσας τὴν Μαζαίαν τῷ Ἀρσακόμα, Δέδεξο, εἶπε, καὶ παρ' ἐμοῦ τὴν ὑπόσχεσιν. τοῦ δὲ πρὸς τὸ ἀνέλπιστον τοῦ θεάματος καταπλαγέντος, καὶ χάριν ὁμολογοῦντας, Παῦε, ἔφη ὁ Μακέντης, ἄλλον με ποιῶν σεαυτοῦ. τὸ γὰρ χάριν ἐμαὶ ὁμολογεῖν ἐφ' οἷς ἔπραξα τούτοις, τοῖόν

mihī adducas, multorum instar mihī fueris. Haec facta sunt. Atque ille quidem discessit, tradita Macentae, quam deduceret, Mazaea, adhuc virgine. At ille eo quidem die in plaustrō ipsam duxit. Cum vero. nox ingruisset, ea in suum equum imposita, (paraverat autem alium unum equitem, qui se sequeretur) cum ipse quoque insiluiisset, non iam iuxta Maeotin pergit; sed versus mediterranea deflectens, uti dextros haberet Mitraeorum montes, recreata interposita quiete puella, tertio die iter ex Machlyum regione ad Scythas peregit. Atque equus illi, cum finito cursu paulum stetisset, moritur. Macentes vero, in manum tradens Mazaeam Arfacomae, Habe tibi, inquit, a me etiam promissum. Illo autem ad insperatum adeo conspectum percussō, & gratias agente, Desine, inquit Macentes, alium me a te facere. Quod enim gratias mihī eorum nomine, quae feci, agis,

δὲ ἔστιν, ὥσπερ ἂν ἡ ἀριστερά μου χάριν εἰδέῃ τῇ δεξιᾷ, διότι τραυθεῖσάν ποτε αὐτὴν ἐθεράπευσε, καὶ φιλοφρόνως ἐπεμελήθη καμνούσης. γελοῖα τοίνυν καὶ ἡμεῖς ἂν ποιούμεν, εἰ πάλαι ἀναμιχθέντες, καὶ ὡς οἶόν τε ἦν, εἰς ἓνα συνελθόντες, ἔτι μέγα νομίζοιμεν εἶναι, εἰ τὸ μέρος ἡμῶν ἔπραξέ τι χρηστὸν ὑπὲρ ὅλου τοῦ σώματος· ὑπὲρ ἑαυτοῦ γὰρ ἔπραττε, μέρος ὃν τοῦ ὅλου εὖ πάσχοντος. οὕτω μὲν ὁ Μακέντης ἔφη τῷ Ἀρσακόμα χάριν ὁμολογήσαντι.

54 Ὁ δὲ Ἀδύρμαχος, ὡς ἤκουσε τὴν ἐπιβουλήν, εἰς μὲν τὸν Βόσπορον οὐκέτι ἦλθεν, (ἦδη γὰρ Εὐβίотος ἦρχεν, ἐπικληθεὶς ἐκ Σαυροματῶν, παρ' οἷς διέτριβεν) εἰς δὲ τὴν αὐτοῦ ἐπανελθὼν, καὶ στρατιὰν πολλὴν συναγαγὼν, διὰ τῆς ὀρεινῆς ἐσέβαλεν ἐς τὴν Σκυθίαν· καὶ ὁ Εὐβίотος οὐ μετὰ πολὺ καὶ οὗτος εἰσέπεσεν, ἄγων πανδημεῖ μὲν τοὺς Ἕλληνας, Ἀλανοὺς δὲ καὶ Σαυρομάτας ἐπικλήτους ἑκατέρους δισμυρίους· ἀναμίζαντες δὲ τὰ στρατεύματα, ὁ Εὐβίотος καὶ ὁ Ἀδύρμαχος, ἑνέα μυριάδες

id eiusmodi est, ac si gratiam habeat sinistra mea dextrae, quod vulneratam aliquando illam sanaverit, & benigne curaverit laborantem. Proin ridicule nos quoque egerimus, si olim permixti, & quoad eius fieri poterat, in unum coaliti, adhuc magnum esse putemus, si qua pars nostri utile quidquam pro toto corpore fecerit. Pro se enim fecit, cum pars sit totius corporis, cui bene factum est. Sic tum Macentes locutus est cum agente sibi gratias Arfacoma. Adyrmachus vero, auditis insidiis, in Bosporum non iam perrexit: iam enim imperabat advocatus ex Sauromatis, apud quos vixerat, Eubiotus: sed reversus in patriam, ingenti comparato exercitu, irruptionem per montana fecit in Scythiam. Et Eubiotus non ita multo post ipse quoque irruit, adducens omnes quidem sui imperii Graecos, Alanos autem & Sauromatas auxiliares cuiusque generis viciis millenos. Coniunctis autem copiis Eubiotus atque

ἅπαντες ἐγένοντο, καὶ τούτων τὸ τρίτον, ἵπποτοξόται. ἡμεῖς δὲ (καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς μετέσχον τῆς ἐξόδου, αὐτοῖς ἐπιδούς ἐν τῇ βύρῃ τότε ἱππέας αὐτοτελεῖς ἑκατὸν) οὐ πολλῶ ἔλαττον τῶν τρισμυρίων σὺν τοῖς ἱππεῦσι συναθροισθέντες, ὑπεμένομεν τὴν ἔφοδον· ἐστρατήγει δὲ ὁ Ἀρσακόμας. καὶ ἐπειδὴ προσιόντας εἶδομεν αὐτοὺς, ἀντεπήγομεν, προεπαφέντες τὸ ἱππικόν. γενομένης δὲ ἐπιπολὺ μάχης καρτερᾶς, ἐνεδίδου ἤδη τὰ ἡμέτερα, καὶ παρερρήγνυτο ἡ Φάλαγξ· καὶ τέλος εἰς δύο διεκόπη τὸ Σκυθικὸν ἅπαν, καὶ τὸ μὲν ὑπέφευγεν, οὐ πάνυ σαφῶς ἠττημένον, ἀλλ' ἀναχώρησις ἐδόκει ἡ Φυγή. οὐδὲ γὰρ οἱ Ἀλανοὶ ἐτόλμων ἐπιπολὺ διώκειν· τὸ δὲ ἡμῖς, ὅπερ καὶ ἔλαττον, περισχόντες οἱ Ἀλανοὶ καὶ Μάχλυες ἐκοπτον πανταχόθεν, ἀφθόνως ἀφιέντες τῶν οἰστῶν καὶ ἀκοντίων, ὥστε πάνυ ἐπονοῦντο ἡμῶν οἱ περιεσχημένοι, καὶ ἤδη προίεντο οἱ πολλοὶ τὰ ὅπλα. Ἐν τούτοις δὲ ὁ Λογχάτης 55

Adymachus, nonaginta millia ambo conficiebant, quorum tertia pars iaculabatur ex equis. Nos vero, (nam ipse quoque expeditionis pars fui, qui dederim illis in pelle tum equites meo stipendio militantes centum) triginta millibus non multo pauciores, computatis quidem equiribus, impetum eorum Arfacoma duce excepimus: & cum admoventes videremus, contra illos equitatu prius emisso duximus. Cum diu fortiter pugnatum esset, iam cedere nostri, iam perrumpi phalanx, & tandem in duas partes scindi Scytharum exercitus. Atque altera pars quidem se subducere, non illa quidem aperte victa, sed recessus illa fuga videbatur: cum neque Alani multum persequi illos auderent. Alteram vero partem, eandemque minorem, circumventam Alani & Machlyes caedebant undique, magna sagittarum iaculorumque vi immissa: valde itaque laborare nostri, qui ita conclusi tenerentur, iamque multi arma proicere. Forte for-

καὶ ὁ Μακέντης ἔτυχον ὄντες, καὶ ἐτέτρωντο ἤδη, προ-
κινδυνεύοντες, ὁ μὲν πυρακτωθεὶς τὸν μηρὸν ὁ Λογχατής,
ὁ Μακέντης δὲ πελέκει εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ κοντῶ εἰς
τὸν ὤμον· ὅπερ αἰσθόμενος ὁ Ἀρσακόμας, ἐν ἡμῖν τοῖς
ἄλλοις ὦν, δεινὸν ἠγήσάμενος, εἰ ἄπεισι καταλιπὼν
τοὺς Φίλους, προσβαλὼν τοὺς μύωπας τῷ ἵππῳ, ἐμ-
βοήσας ἤλαυνε διὰ τῶν πολεμίων, κοπίδα διηρμένος,
ὥστε τοὺς Μάχλυας μὴδὲ ὑποστήναι τὸ ρόδιον τοῦ θυ-
μοῦ, ἀλλὰ διαιρεθέντες ἔδωκαν αὐτῷ διεξελθεῖν. ὁ δὲ
ἀνακτησάμενος ταῖς Φίλους, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας
παρακαλέσας, ὥρμησεν ἐπὶ τὸν Ἀδύρμαχον, καὶ πα-
τάξας τῇ κοπίδι παρὰ τὸν αὐχένα, μέχρι τῆς ζώνης διέ-
τεμε. πεσόντος δὲ ἐκείνου, διελύθη τὸ Μαχλυϊκὸν ἅπαν,
καὶ τὸ Ἀλανικὸν οὐ μετὰ πολὺ, καὶ οἱ Ἕλληνες ἐπὶ
τούτοις· ὥστε ἐκρατοῦμεν ἐξ ὑπαρχῆς ἡμεῖς, καὶ ἐπεξ-
ήλθομεν ἂν ἐπιπολὺ κτείνοντες, εἰ μὴ νῦν τὸ ἔργον ἀφεί-
λετο. εἰς δὲ τὴν ἐπιούσαν ἰκταὶ παρὰ τῶν πολεμίων

tuna in his erant Lonchates atque Macentes; iamque vul-
nerari, cum primi se periculis obtulissent, ambusto *salari-*
ca femore Lonchates, Macentes autem *percussio* securi capi-
te, & hasta humero. Quod sentiens Arsfacomas, qui inter
nos reliquos versaretur, indignumque ratus, si relictis ami-
cis abiret, admotis equo calcaribus, & sublato clamore,
per hostes infensa copide equitat, ut neque animosum il-
lius impetum sustinerent Machlyes, sed transeundi faculta-
tem illi darent. At ille, recuperatis amicis, hortatus omnes
irruit in Adyrmachum, eumque impacta ad cervicem co-
pide ad zonam usque dividit. Illo vero cadente, quidquid
erat Machlyum, neque ita multo post Alani quoque dis-
fugiunt, & post hos etiam Graeci. Sic de novo nos supe-
riores, persecuturi illos amplius & caesuri eramus, nisi nox
opus intercepisset. Postridie supplices ab hostibus veniunt,

ἤκοντες ἐδέοντο Φιλίαν ποιῆσθαι. Βοσπορανοὶ μὲν ὑπο-
τελέσειν διπλάσιον τὸν δασμὸν ὑπισχνούμενοι, Μάχλυες
δὲ ὁμήρους δώσειν ἔφασαν, οἱ Ἀλανοὶ δὲ ἀντὶ τῆς ἐφόδου
ἐκείνης, Σινδιανούς ἡμῖν χειρώσασθαι ὑπέστησαν ἐκ
πολλοῦ διεστῶτας. ἐπὶ τούτοις ἐπέισθημεν, δόξαν πο-
λὺ πρότερον Ἀρσακόμα καὶ Λογχατῇ καὶ ἐγένετο εἰ-
ρήνῃ, ἐκείνων πρυτανευόντων ἕκαστα. Τοιαῦτα, ὧ Μνή-
σιππε, τολμῶσι ποιεῖν Σκύθαι ὑπὲρ τῶν Φίλων.

ΜΝΗΣ. Πάνυ τραγικὰ, ὧ Τόξαρι, καὶ μύθοις ὅμοια, 56
καὶ ἰλέως μὲν ὁ Ἀκινάκης καὶ ὁ Ἄνεμος εἶεν, οὓς ὤμο-
σας εἰ γοῦν τις ἀπιστοίῃ αὐτοῖς, οὐ πάνυ μεμπτὸς εἶ-
ναι δοξείεν ἄν.

ΤΟΞ. Ἄλλ' ὄρα, ὧ γενναῖε, μὴ Φθόνος ὑμῶν ἡ ἀπι-
στία ἢ πλὴν οὐκ ἐμὲ ἀποτρέφεις ἀπιστῶν καὶ ἄλλα
τοιαῦτα εἰπεῖν, ἀ οἶδα ὑπὸ Σκυθῶν γιγνόμενα.

ΜΝΗΣ. Μὴ μακρὰ μόνον, ὧ ἄριστε, μηδὲ οὕτως

amicitiam secum fieri, petentes, Bosporani duplum pende-
re tributum polliciti, Machlyes dare obfides parati; Alani
vero pro ista invasione Sindianos, a longo inde tempore a
nobis diffidentes, in potestatem nostram se redacturos re-
cipiebant. His conditionibus persuaderi nobis passi sumus,
cum primo omnium ita visum esset Arsacomae & Loncha-
ti, &c, ipsis tractantibus universum negotium, pax facta est.
Talia, Mnesippe, audent facere pro amicis Scythae.

Mnes. Omnino tragica, Toxari, & fabulis similia. Atque
ignoscat mihi Acinaces ac Ventus, per quos iurasti. Si quis
enim fidem iis neget, non valde videatur reprehendendus.

Tox. Quin vide, generose, ne invidia sit illa vestra cre-
dendi cunctatio. Verumtamen non deterrueris me neganda
fide, quo minus alia de hoc genere dicam, quae facta a
Scythis novi.

Mnes. Modo ne longa nimis, vir optime, nec ita solutis

ἀφέτοις χρώμενος τοῖς λόγοις, ὡς νῦν γε ἄνω καὶ κάτω
τὴν Σκυθίαν καὶ τὴν Μαχλυανὴν διαβέων, καὶ εἰς τὸν
Βόσπορον ἀπιὼν, εἴτ' ἐπανιὼν, πᾶν μου κατεχρήσω
τῇ σιωπῇ.

ΤΟΞ. Πειστέον καὶ ταῦτά σοι νομοθετοῦντι, καὶ διὰ
βραχέων λεκτέον, μὴ καὶ κάμης ἡμῖν τῇ ἀκοῇ συμπερι-
57 νοστῶν. Μᾶλλον δὲ ἄκουσον, ἐμοὶ αὐτῷ οἷα Φίλος, Σι-
σίννης τούνομα, ὑπρέτησεν ὅτε γὰρ Ἀθῆναζε ἀπῆεν αἴ-
κοθεν ἐπιθυμία παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς, κατέπλευσα
εἰς Ἀμαστριν τὴν Ποντικὴν ἐν προσβολῇ δέ ἐστι τοῖς ἀπὸ
Σκυθίας προσπλέουσιν οὐ πολὺ τῆς Καράμβεως ἀπέ-
χουσα ἡ πόλις. εἶπετο δὲ ὁ Σισίννης, ἐταῖρος ἐκ παιδὸς
ἦν. ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγὴν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκε-
ψάμενοι, καὶ τοῦ πλοίου εἰς αὐτὴν μετασκευασάμενοι,
ἡγοράζομεν, οὐδὲν πονηρὸν ὑφορώμενοι ἐν τοσούτῳ δὲ
κλῶπές τινες ἀνασπᾶσαντες τὸ κλεῖθρον ἐκφέρουσιν ἅ-
παντα, ὡς μὴδὲ τὰ εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν διαρκέσοντα

usus sermonibus, ut modo fursum deorsum Scythiam Ma-
chlyanemque percurrrens, & abiens in Bosporum rediens-
que deinde, meo omnino silentio abusus es.

Tox. Obsequendum hac quoque in re est tibi legislatori,
ac dicendum breviter, ne fatigeris, si auribus oberrare no-
biscum cogare. Potius audi, quae mihi ipsi amicus, Sisin-
nes nomine, praestiterit. Cum enim Athenas domo profici-
scerer Graecae disciplinae cupiditate, in Ponticam Amastrin
navigavi: opportune autem obiecta est e Scythia navigan-
tibus haec urbs, Carambi non multum distans. Sequebatur
me Sifinnes, meus a puero inde sodalis. Nos ergo diverso-
rio ad portum quaesito, sarcinulisque de navi in illud trans-
latis, nihil mali suspicati, in forum prodimus. Interea vero
fures quidam claustris detractis omnia efferunt, ut nec tan-
tum relinquerent, quantum in illum nobis diem sufficeret.

καταλιπεῖν. ἐπανελθόντες οὖν οἴκαδε, καὶ τὸ γεγονὸς
μαθόντες, δικάζεσθαι μὲν τοῖς γείτοσι πολλοῖς οὖσιν, ἣ
τῷ ξένῳ, οὐκ ἐδοκιμάζομεν, δεδιότες μὴ συκοφάνται δό-
ξωμεν τοῖς πολλοῖς, λέγοντες, ὡς ὑφείλετο ἡμῶν τις
Δαρεϊκοὺς τετρακοσίους, καὶ ἐσθῆτά πολλήν, καὶ τά-
πιδας τινάς, καὶ τᾶλλα ὅποσα εἶχομεν. Ἐσκοπούμεθα 58
δὲ περὶ τῶν παρόντων ὅ, τι πράζομεν, ἄποροι παντάπα-
σιν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γενόμενοι· καὶ μοι μὲν ἐδόκει, ὡς εἶ-
χον, αὐτοῦ παραβύσαντα ἐς τὴν πλευράν τὸν ἀκινάκην
ἀπελθεῖν τοῦ βίου, πρὶν ἀγεννές τι ὑποστήναι, λιμῶ ἢ
δίψῃ πιεσθῆναι· ὁ δὲ Σισίννης παρεμβέητο, καὶ ἰκέ-
τευε μηδὲν τοιοῦτον ποιεῖν· αὐτὸς γὰρ ἐπινοήσῃεν ἔλεγεν,
ὅθεν ἔχομεν ἱκανῶς τὰς τροφάς· καὶ τότε μὲν ξύλα ἐκ τοῦ
λιμένος παρεκόμισε, καὶ ἤκεν ἡμῖν ἐκ τοῦ μισθοῦ ἐπι-
σιτισάμενος. ἑωθεν δὲ περιῶν κατὰ τὴν ἀγοράν εἶδε πομπήν
τινα, ὡς ἔφη, γενναίων καὶ καλῶν νεανίσκων μο-

Domum ergo reversis, audito, quid factum esset, in ius vo-
care vicinos, qui multi essent, aut hospitem adeo, non pla-
cuit, veritis ne sycophantae plerisque videremur, si dice-
remus abstulisse nobis aliquem Daricos quadringentos, &
vestem multam, & stragula quaedam, & quae habueram-
us reliqua. Deliberabamus autem de praesenti conditione
nostra, quid ageremus, inopes omnium rerum in regione
peregrina facti. Ac mihi quidem videbatur, ut habebam, e
vestigio adacto in latus acinace de vita abire prius, quam
humile quidquam, fame aut siti subigente, admitterem. At
Sisinnus consolans me supplicabat, ne quid tale facerem:
se quippe excogitaturum aliquid dicebat; unde, quantum
ad victum satis esset, haberemus. Ac tum quidem ligna de
portu baiulavit, venitque comparatis de mercede cibis. Al-
tero vero mane in foro circumiens videt pompam, ut di-
cebat, fortium & honestorum iuvenum. Hi autem pecu-

νομαχεῖν δὲ οὗτοι ἐπὶ μισθῷ ἀνδρολογηθέντες, ἐς τρίτην
 ἡμέραν διαγωνιέσθαι ἔμελλον. καὶ δὴ τὸ πᾶν ὡς εἶχεν
 ἀμφ' αὐτοὺς πυθόμενος, ἐλθὼν ὡς ἐμέ, μηκέτι, ὦ Τό-
 ξαρι, ἔφη, σαυτὸν πένητα λέγε, εἰς γὰρ τρίτην ἡμέραν
 59 πλούσιόν σε ἀποφανῶ. Ταῦτα εἶπε, καὶ πονήρως τὸ
 μεταξὺ ἀποζήσαντες, ἐνστάσης ἤδη τῆς θεάς, ἐθεώμεθα
 καὶ αὐτοί. παραλαβὼν γάρ με ὡς ἐπὶ τερπνόν τι καὶ
 παράδοξον θέαμα τῶν Ἑλληνικῶν, ἄγει εἰς τὸ θέατρον
 καὶ καθίσαντες ἐωρῶμεν, τὸ μὲν πρῶτον θηρία κατακον-
 τιζόμενα, καὶ ὑπὸ κυνῶν διωκόμενα, καὶ ἐπ' ἀνθρώπους
 δεδεδμένους ἀφιέμενα, κακούργους τινὰς, ὡς εἰκάζομεν.
 ἐπεὶ δὲ εἰσῆλθον οἱ μονομάχοι, καὶ τινα παραγαγὼν ὁ
 κῆρυξ εὐμεγέθη νεανίσκον, εἶπεν, ὅστις ἂν ἐθέλῃ τούτῳ
 μονομαχεῖν, ἥκειν εἰς τὸ μέσον, δραχμὰς ληψόμενος
 μυρίας, μισθὸν τῆς μάχης, ἐνταῦθα ἐξανίσταται ὁ Σι-
 σίννης, καὶ καταπηδήσας ὑπέστη μαχεῖσθαι, καὶ τὰ

nia auctorati gladiatores, in tertium diem depugnaturi erant.
 Iamque omnia de illis uti se haberent percontatus, venit ad
 me, & Ne amplius, inquit, pauperem te, Toxari, dicito. Tertia
 enim abhinc die divitem te reddam. Haec dixit. Atque aegre in-
 teriecto tempore vitam tolerantes, instante iam spectaculo,
 spectamus ipsi quoque. Nam me etiam assumtum velut
 ad iucundum quoddam novumque spectaculum Graecum,
 ducit in theatrum. Iamque spectamus affidentes, primo be-
 stias iaculis confici, & exagitari canibus, & in vinctos
 quosdam homines, maleficos, ut coniciebamus, immitti.
 Ingressis autem gladiatoribus, cum procerum quendam iu-
 venem producens praeco ediceret, qui cum hoc pugnare
 vellet, progredieretur in medium, pugnae pretium acce-
 pturus drachmas decies mille: hic surgit Sisinnes, ac cum
 desilisset, pugnaturum se recipit, arma poscit, & merce-

ἔπλα ἤτει. καὶ τὸν μισθὸν λαβὼν, τὰς μυρίας, ἐμοὶ
 φέρων, ἐνεχείρισε· καὶ εἰ μὲν κρατήσαιμι, ὦ Τόξαρι,
 εἶπεν, ἅμα ἀπιμεν, ἔχοντες τὰ ἀρκούντα· ἣν δὲ πέσω,
 θάψας με ὑποχώρει ὀπίσω ἐς Σκύθας. ἐγὼ μὲν ἐπὶ
 τούτοις ἐκώκυον. Ὁ δὲ λαβὼν τὰ ὅπλα, τὰ μὲν ἄλλα 60
 περιεδύσατο, τὸ κράνος δὲ οὐ κατέθηκεν, ἀλλ' ἀπὸ γυ-
 μνῆς τῆς κεφαλῆς καταστάς ἐμάχετο· καὶ τὸ μὲν πρῶ-
 τον τιτρώσκεται αὐτὸς, καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς
 τὴν ἰγνύην, ὥστε αἷμα ἔρρει πολὺ· ἐγὼ δὲ προετεινῆκειν
 ἤδη τῷ δέει· θρασύτερον δὲ ἐπιφερόμενον τηρήσας τὸν ἀν-
 τίπαλον παίει εἰς τὸ στέρνον, καὶ διήλασεν, ὥστε αὐτὴ
 καὶ ἐπεπτώκει πρὸ τοῖν ποδῶν αὐτοῦ· ὁ δὲ κάμνων καὶ
 αὐτὸς ὑπὸ τοῦ τραύματος, ἐπεκάθιζε τῷ νεκρῷ, καὶ μι-
 κροῦ δεῖν, ἀφῆκεν αὐτὸν ἡ ψυχὴ· ἀλλ' ἐγὼ προσδραμὼν
 ἀνέστησα καὶ παρεμβυσάμην. ἐπεὶ δὲ ἀφεῖτο ἤδη νενι-
 κηκώς, ἀρόμενος αὐτὸν ἐκόμισα εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ ἐπι-
 πολὺ θεραπευθεὶς ἐπέζησε μὲν, καὶ ἔστι μέχρι νῦν ἐν

dem acceptam, decies mille drachmas, ad me fert, & in manus mihi tradit: ac, *Si quidem*, inquit, *vicero*, *Toxari, simul abimus*, *habitura quod satis est: sin vero cecidero, me sepulto ad Scythas revertere*. Ad haec plorabam equidem. Verum ille arma capiens reliqua induit, galeam vero non imposuit, sed nudo capite consistens pugnavit. Ac primo quidem vulneratur ipse, curvato ense succisus poplitem, sanguis ut copiosus proflueret; & ego prae metu paene ante mortuus essem. At ille observans inferentem se audacius adversarium, percussus illius pectus transadigit, ut statim ante pedes illius concideret: ille autem, fessus & ipse vulnere, infidet mortuo. Et parum aberat, quin ipsum quoque anima relinqueret. At accurrens ego excitavi hominem & consolatus sum, & cum iam pro victore dimitteretur, sublatum illum portavi domum. Hic diu curatus, vixit il-

Σκύβαις, γήμας τὴν ἐμὴν ἀδελφὴν, χωλὸς δὲ ἔστιν ὁ-
 μως ἀπὸ τοῦ τραύματος. τοῦτο, ὦ Μνήσιππε, οὐκ ἐν
 Μάχλυσιν, οὐδ' ἐν Ἀλανία ἐγένετο, ὡς ἀμάρτυρον εἶ-
 ναι, καὶ ἀπιστεῖσθαι δύνασθαι, ἀλλὰ πολλοὶ πά-
 ρεισιν Ἀμαστριανῶν, μεμνημένοι τὴν μάχην τοῦ Σισίν-
 61 νου. Πέμπτον ἔτι σοι τὸ Ἀβαύχα ἔργον διηγησάμενος,
 παύσομαι. ἤκέ ποτε οὗτος ὁ Ἀβαύχας εἰς τὴν Βορυσθε-
 νιτῶν πόλιν, ἐπαγόμενος καὶ γυναῖκα, ἧς ἦρα μάλιστα,
 καὶ παιδία δύο. τὸ μὲν ἐπιμαστίδιον ἄρρεν, τὸ δὲ ἕτερον
 κόρη ἐπτέτις ἦν· συναπεδήμει δὲ καὶ ἑταῖρος αὐτοῦ Γυν-
 δάνης, οὗτος μὲν καὶ νοσῶν ἀπὸ τοῦ τραύματος, ὁ ἐτέ-
 ρωτο κατὰ τὴν ὁδὸν ὑπὸ ληστῶν, ἐπιπεσόντων σφίσι·
 διαμαχόμενος γὰρ πρὸς αὐτοὺς, ἐλαύνεται εἰς τὸν μηρὸν,
 ὥστε οὐδὲ ἐστάναι ἐδύνατο ὑπὸ τῆς ὁδύνης· νύκτωρ δὲ καβ-
 ευδόνταν (ἔτυχον γὰρ ἐν ὑπερώῳ τινὶ κατοικοῦντες) πυρ-
 καὶὰ μεγάλη ἐξανίσταται, καὶ πάντα περικλείετο,

le quidem, & est nunc adhuc in Scythis, ducta sorore mea,
 claudus tamen ex vulnere. Hoc, Mnesippe, non inter Ma-
 chlyes neque in Alania factum est, ut testibus careat, &
 fides illi queat negari; sed multi adsunt Amastrianorum,
 qui meminerunt pugnae Sisinnis. Quintum tibi adhuc Abau-
 chae facinus cum narravero, desinam. Venit quondam hic
 Abauchas in Borysthenitarum urbem, habens secum uxo-
 rem, quam maximè amaret, & liberos duo: alter lactens
 adhuc puer erat, altera autem septem annorum puella. So-
 cius peregrinationis amicus illius Gyndanes, hic quidem ae-
 ger etiam a vulnere, quo percussus erat in via a latroni-
 bus, impetum in ipsos facientibus: dum enim contra hos
 repugnat, feritur illi femur, ut neque insistere prae dolore
 posset. Noctu autem dormientibus illis, forte fortuna enim
 in suprema contignatione diversabantur, incendium oritur

καὶ περιεῖχεν ἡ Φλόξ ἀπανταχόθεν τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα δὴ ἀνεγρόμενος ὁ Ἀβαύχας, καταλιπὼν τὰ παῖδια κλαυθμυριζόμενα, καὶ τὴν γυναῖκα ἐκκρεμαμένην ἀποσεισάμενος, καὶ σώζειν αὐτὴν περικελευσάμενος, ἀράμενος τὸν ἐταῖρον, κατήλθε, καὶ ἔφθη διεκπαίσας, καθὼ μὴδέπω τελέως ἀπεκέκαυτο ὑπὸ τοῦ πυρός· ἡ γυνὴ δὲ φέρουσα τὸ βρέφος εἶπετο, ἀκολουθεῖν κελεύσασα καὶ τὴν κόρην. ἡ δὲ ἡμίφλεκτος ἀφεῖσα τὸ παιδίον ἐκ τῆς ἀγκάλης, μόλις διεπῆδησε τὴν Φλόγα, καὶ ἡ παῖς σὺν αὐτῇ, παρὰ μικρὸν ἐλθοῦσα καὶ κείνη ἀποθανεῖν. καὶ ἐπειδὴ ὠνείδισέ τις ὕστερον τὸν Ἀβαύχαν, διότι προδοὺς τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα, ὁ δὲ Γυνδάνην ἐξεκόμισεν, Ἀλλὰ παῖδας μὲν, ἔφη, καὶ αὐθις ποιήσασθαι μοι ράδιον, καὶ ἄδηλον εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται οὗτοι· Φίλον δὲ οὐκ ἂν εὖ-
ροιμι ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τοιαῦτον, οἷος Γυνδάνης ἐστὶ, πέμψαν μοι πολλὴν τῆς εὐνοίας παρεσχημένους. Εἰ 62

2 Διατιγρόμενος) Ἀπὸ τοῦ διατιγρόμενος. G.

magnum: clausa erant circum omnia, circumdederat domum undique flamma. Hic ergo excicatus Abauchas, relictis liberis plorantibus, cum demovisset inhaerentem sibi uxorē, ipsamque salutē suae consulere iussisset, sublato in humeros amico, descendit. Et evasit erumpens ea parte, qua nondum plane igne invalescente arcebatur. Mulier autem infantem gerens secuta est, sequi se iussa puella: atque ipsa semiustulata infantem ex ulnis passa decidere, vix flammam transfiliit, & post illam puella, in praesentissimum ipsa quoque mortis periculum adducta. Et cum postea obiiceret aliquis Abauchae, quod proditis liberis atque uxore exportasset Gyndanem, Verum, inquit, liberos denuo quaerere mihi facile est, atque incertum, bonine hi futuri sint: amicum autem non temere invenero alium, talem quidem, qualis est Gyndanes, qui ea mihi benevolentiae experimenta praestiterit. Dixi, Mnesip-

ρηκα, ὦ Μνήσιππε, ἀπὸ πολλῶν πέντε τούτους προχέρισάμενος. ἤδη δὲ καιρὸς εἴη κεκρίσθαι, ὁπότερον ἡμῶν ἢ τὴν γλῶτταν ἢ τὴν δεξιὰν ἀποτετμηθῆσθαι δεοί. τίς οὖν ὁ δικάσων ἐστίν;

ΜΝΗΣ. Οὐδὲ εἰς· σὺ γὰρ ἐκαβίσαμέν τινα δικαστὴν τοῦ λόγου· ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσομεν; ἐπειδὴ νῦν ἄσκοπα τετοξεύκαμεν, αὖθις ἐλόμενοι δαιτητὴν, ἄλλους ἐπ' ἐκείνῳ εἰπώμεν Φίλους, εἴτα ὃς ἂν ἥττων γένηται, ἀποτετμησέτῃ τότε, ἢ ἐγὼ τὴν γλῶτταν, ἢ σὺ τὴν δεξιάν. ἢ τοῦτο μὲν ἄγροικον, ἐπεὶ δὲ καὶ σὺ Φιλίαν ἐπαινεῖν ἔδοξας, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄλλο ἡγοῦμαι ἀνθρώποις εἶναι τούτου κτῆμα ἁμεινον ἢ κάλλιον· τί οὐχὶ καὶ ἡμεῖς συνθέμενοι πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, Φίλοι τε αὐτόθεν εἶναι, καὶ εἰσαεὶ ἔσεσθαι ἀγαπῶμεν, ἄμφω νικήσαντες, τὰ μέγιστα ἅλλα προσλαβόντες, ἀντὶ μιᾶς γλώττης, καὶ μιᾶς δεξιᾶς, δύο ἑκάτερος ἐπικτησάμενοι, καὶ προσέτι γε, καὶ

pe, de magno numero quinque istis depromptis. Iam tempus fuerit iudicari, utri nostrum lingua vel dextra amputanda sit. Quis igitur iudicabit?

Mnes. Nemo. Neque enim arbitrum quemquam disputationis constituimus. Sed scin', quid faciamus? Quandoquidem nunc temere hec ad scopum iaculati sumus, rursus electo arbitro alios sub illo amicos enarremus. Tum qui victus fuerit, mutilabitur, aut lingua ego, aut tu dextra. An potius nimis hoc agreste fuerit? Quando autem & tu amicitiam laudare visus es, & ego nullam homini hac possessione aut meliorem puto aut honestiorem: quidni potius etiam nos, pacto inter nos foedere, amici esse e vestigio, & in perpetuum manere satis habemus, victores ambo, maximis ambo potiti praemiis, pro lingua una & una dextra nacti unusquisque geminas, & insuper oculos qua-

ὀφθαλμοὺς τέτταρας, καὶ πόδας τέτταρας, καὶ ὅλως διπλᾷ πάντα; τοιοῦτόν τι γὰρ ἐστὶ συνελθόντες δύο ἢ τρεῖς φίλοι, ὅποῖον τὸν Γηρυόνην οἱ γραφεῖς ἐνδείκνυνται, ἄνθρωπον ἐξάχειρα, καὶ τρικέφαλον· ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ τρεῖς ἐκεῖνοι ἦσαν, ἅμα πράττοντες πάντα, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον φίλους γε ὄντας.

ΤΟΞ. Εὖ γε λέγεις· καὶ οὕτω ποιῶμεν.

63

ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ μήτε αἵματος, ὦ Τόξαρι, μήτε ἀκινάκου δεώμεθα, τὴν Φιλίαν ἡμῶν βεβαιώσοντοξ. ὁ γὰρ λόγος ὁ παρὼν, καὶ τὸ τῶν ὁμοίων ὀρέγεσθαι, πολὺ πιστότερα τῆς κύλικος ἐκείνης, ἣν πίνετε. ἐπεὶ τά γε τοιαῦτα, οὐκ ἀνάγκης ἀλλὰ γνώμης δεῖσθαι μοι δοκεῖ.

ΤΟΞ. Ἐπαινῶ ταῦτα, καὶ ἤδη ὤμειν φίλοι, καὶ ξένοι, ἐμοὶ μὲν σὺ ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐγὼ δέ σοι, εἴ ποτε ἐς τὴν Σκυθίαν ἀφίκοιο.

tuor, & pedes quatuor, & in universum gemina omnia? Tale quid enim sunt coeuntes duo aut tres amici, qualem Geryonen ostendunt pictores, hominem sex manuum & tricipitem. Tres enim, ut mihi videtur, fuere, simul agentes omnia, ut par erat nimirum, cum essent amici.

Tox. Bene sane dicis: & sic agamus.

Mnes. Sed neque sanguine, Toxari, neque acinace indigemus ad fanciendam amicitiam nostram. Praefens enim disputatio, & earundem rerum studium, multum sunt calice illo, quem bibitis, firmiora: quandoque non tam necessitate quadam & sanctitate, sed proposito, indigere mihi videntur.

Tox. Laudo ista equidem: & iam sumus amici, & hospites, mihi quidem tu hic in Graecia, ego autem tibi, si in Scythiam quandoque veneris.

Lucian. Vol. VI.

I

ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι καὶ ἔτι
 πορρωτέρω ἐλθεῖν, εἰ μέλλω τοιούτοις Φίλοις ἐντεύξε-
 σθαι, οἷος σὺ, ᾧ Τόξαρι, διεφάνης ἡμῖν ἀπὸ τῶν
 λόγων.

Mnes. At noris, me non pigriturum longius etiam iter
 ingredi, si tales inventurus sim amicos, qualem te, Toxa-
 ri, de sermonibus tuis cognitum habemus.

ΛΟΥΚΙΟΣ Η ΟΝΟΣ.

ΑΠΗΕΙΝ ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἣν δέ μοι πατρικόν τι 1
 συμβόλαιον ἐκεῖ, πρὸς ἄνθρωπον ἐπιχώριον ἵππος δέ με
 κατήγε, καὶ τὰ σκεύη, καὶ θεράπων ἠκολούθει εἰς.
 ἐπορευόμεν οὖν τὴν προκειμένην ὁδὸν καὶ πῶς ἔτυχον καὶ
 ἄλλοι ἀπιόντες ἐς Ὑπατα, πόλιν τῆς Θετταλίας, ἐκεῖ-
 θεν ὄντες· καὶ ἁλῶν ἐκινωνοῦμεν, καὶ οὕτως ἐκείνῃ τὴν
 ἀργαλέαν ὁδὸν ἀνύσαντες, πλησίον ἤδη τῆς πόλεως ἦμεν,
 καὶ γὰρ ἤρόμην τοὺς Θετταλοὺς, εἴπερ ἐπίστανται ἀνδρᾶ
 οἰκοῦντα ἐς τὰ Ὑπατα, Ἱππαρχον τοῦνομα, γράμμα-
 τα δὲ αὐτῷ ἐκόμιζον οἰκοθεν, ὥστε οἰκῆσαι παρ' αὐτῷ
 οἱ δὲ εἰδέναι τὸν Ἱππαρχον τοῦτον ἔλεγον, καὶ ὅπῃ τῆς
 πόλεως οἰκεῖ, καὶ ὅτι ἀργύριον ἱκανὸν ἔχει, καὶ ὅτι μίαν
 θεράπαιναν τρέφει, καὶ τὴν αὐτοῦ γαμετὴν μόναν.
 3 Συμβόλαιον) Γραμματεῖον. V.

LUCIUS SIVE ASINUS.

IN Theffaliam aliquando eram profectus : erat mihi vero
 quoddam ibi paternum negotium cum eius regionis homi-
 ne. Equus unus me & farcinulas vehebat, fervorum seque-
 batur unus. Sic via propofita pergebam. Forte quadam alii
 etiam ibant Hypatam, unde erant, Theffaliae urbem, quo-
 rum convictu utebar. Sicque superata illa via difficili, pro-
 pe iam urbem eramus. Hic ego interrogo Theffalos, nos-
 sentne virum Hypatae habitantem, Hipparchum nomine.
 Epistolam autem illi ferebam domo, uti apud illum diver-
 sarer. Illi notum sibi Hipparchum illum dicunt, & quò lo-
 co urbis habitet, & argenti ipsum habere multum, & ta-
 men unam modo ancillam alere, suamque uxorem. Esse

ἔστι γὰρ Φιλαργυράτατος δεινῶς. ἐπεὶ δὲ πλησίον τῆς πόλεως ἐγεγόνειμεν, κῆπός τις ἔνδον ἦν, καὶ οἰκίδιον
 2 ἀνεκτὸν, ἔνθα ὁ Ἰππαρχος ὤκει. Οἱ μὲν οὖν ἀσπασάμενοι με ὥχοντο, ἐγὼ δὲ κόπτω προσελθὼν τὴν θύραν, καὶ μόλις μὲν καὶ βραδύως ὑπήκουσε δ' οὖν ἡ γυνή. εἵ-
 τα καὶ προσῆλθεν· ἐγὼ μὲν ἡρόμην εἰ ἔνδον εἴη ὁ Ἰππαρχος; Ἐνδον, ἔφη· σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος πυνθάγη; γράμματα, εἶπον, κομίζω αὐτῷ παρὰ Δεκριανοῦ τοῦ Πατρίως σοφιστοῦ. Μεινόν με, ἔφη, αὐτοῦ, καὶ τὴν θύραν συγκλείσασα ὥχετο εἰς αὐτὴν πάλιν· καὶ ποτε ἐξελθούσα κελεύει ἡμᾶς εἰσελθεῖν· καὶ γὰρ δὲ παρελθὼν εἰς αὐτὸν ἀσπάζομαι αὐτόν, καὶ τὰ γράμματα ἐπέδωκα. ἔτυχε δὲ ἐν ἀρχῇ δείπνου ὦν, καὶ κατέκειτο ἐπὶ κλινιδίου στε-
 νοῦ, γυνὴ δὲ αὐτοῦ καθῆστο πλησίον, καὶ τράπεζα μηδὲν ἔχουσα παρέκειτο. ὁ δὲ ἐπειδὴ τοῖς γράμμασιν ἐνε-
 τυχεν, Ἄλλ' ὁ μὲν Φίλτατος ἐμοὶ, ἔφη, καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐξοχώτατος Δεκριανὸς εὖ ποιεῖ, καὶ θάρρῶν πέμ-

enim supra modum avarissimum. Cum vero prope urbem essemus, hortus intra eam erat, & domuncula tolerabilis, ubi habitabat Hipparchus. Atque illi vale dicto abeunt: ego vero accedens pulso ianuam. Ac vix quidem & tarde, sed exaudivit tamen mulier, ac deinde etiam accessit. Rogo, intusne esset Hipparchus? illa ait, esse; tu vero, inquit, quis es? aut qua de causa quaeris? Literas, inquam, illi affero a Decriano Patrensi Sophista. Exspecta, inquit, me hic; clausaque ianua intro rursus abit. Et tandem reversa introire me iubet. Ingressus ego saluto hominem, & reddo literas. Forte autem coenare inceperat, in angusto accumbens lectulo: mulier prope ibidem affidebat, apposita erat mensa vacua. Ipse, inspectis literis, Enimvero, inquit, carissimus mihi & praestantissimus Graecorum Decrianus bene facit, cum si-

πρὶ παρ' ἐμὲ τοὺς ἑταίρους τοὺς ἑαυτοῦ· τὸ δὲ οἰκίδιον τὸ
ἐμὸν ὅρας, ὦ Λούκιε, ὡς ἔστι μικρὸν μὲν, ἀλλὰ εὐγνω-
μον τὸν οἰκοῦντα ἐνεγκεῖν· ποιήσεις δὲ αὐτὸ σὺ μεγάλην
οἰκίαν, ἀνεξικάκως οἰκήσας. καὶ καλεῖ τὴν παιδίσκην,
ὦ Παλαίστρα, ὅς τῳ ἑταίρῳ κοιτῶνα, καὶ θῆς λαβοῦ-
σα, εἴ τι κομίζει σκεῦος, εἴτα πέμπε αὐτὸν εἰς βαλα-
νεῖον, οὐχὶ χάρ μετρίαν ἐλήλυθεν ὁδόν. Ταῦτα εἰπόντος, 3
τὸ παιδισκάριον ἡ Παλαίστρα ἄγει με καὶ δείκνυσί μοι
κάλλιστον οἰκημάτιον. Καὶ σὺ μὲν, ἔφη, ἐπὶ ταύτης
τῆς κλίνης κοιμήσῃ, τῷ δὲ παιδί σου σκιμπόδιον αὐτοῦ
παραθήσω, καὶ προσκεφάλαιον ἐπιθήσω. ταῦτα εἰπού-
σης ἡμεῖς ἀπ' ἡμεῖς λουσόμενοι, δόντες αὐτῇ κριθιδίων
τιμὴν εἰς τὸν ἵππον· ἡ δὲ πάντα ἔφερε λαβοῦσα εἰσὼν,
καὶ κατέθηκεν. ἡμεῖς δὲ λουσάμενοι, ἀναστρέψαντες, εἴ-
σω εὐδὺς παρήλθομεν, καὶ ὁ Ἴππαρχος με δεξιωσάμε-
νος, ἐκέλευε συνανακλίνεσθαι μετ' αὐτοῦ. τὸ δὲ δεῖπνον
οὐ σφόδρα λιτόν· ὁ δὲ οἶνος ἡδύς καὶ παλαιὸς ἦν. ἐπεὶ δὲ
[17. Λιτὸν) Εὐτελής. V.

denter suos ad me mittit sodales. Vides autem domunculam meam, Luci, quam sit parva illa quidem, sed satis ad ferendum diversorem idonea: feceris autem tu domum magnam, si comiter patienterque diverferis. Et vocata ancilla, Palaestra, inquit, ostende meo sodali cubiculum, & sumtam ibi pone, si quam habet, sarcinulam: tum in balineum illum deduc, venit enim viam non modicam. Haec ubi dixisset, ancillula Palaestra ducit me, & pulcherrimum mihi ostendit cubiculum, ac, tu quidem, ait, hoc in lecto dormies, tuo autem puero grabatulum hic apponam, imposito etiam cervicali. Ista cum dixisset, nos lotum abimus, dato ipsi hordei pretio pro equo. Illa vero omnia intus alata deposuit. Nos lori, cum redissemus, statim intramus. Hic Hipparchus me complexus iubet secum accumbere: coena non nimis tenuis, vinum suave erat & antiquum.

ἔδεδειπνήκειμεν, ποτὸς ἦν καὶ λόγος, οἷος ἐπὶ δείπνους
 ξένου, καὶ οὕτω τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ποτῶ δόντες ἐκοιμή-
 θημεν. τῇ δ' ὕστεραία ὁ Ἱππαρχος ἤρετό με, τίς μὲν
 ἔσται ἡ νῦν μοι ὁδός, καὶ εἰ πάσαις ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ
 προσμενῶ. Ἀπειμι μὲν, ἔφη, εἰς Λάρισσαν, εἵκοι δὲ
 4 ἐνταῦθα διατρίβειν τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν. Ἀλλὰ τοῦτο
 μὲν ἦν σκῆψις· ἐπεθύμουν δὲ σφόδρα μείνας ἐνταῦθα ἐξ-
 ευρεῖν τινα τῶν μαγεύειν ἐπισταμένων γυναικῶν, καὶ
 θεάσασθαι τι παράδοξον, ἢ πετόμενον ἀνδραπον, ἢ
 ληβούμενον. καὶ τῷ ἔρωτι τῆς θεᾶς ταύτης δοὺς ἑμαυτὸν,
 περιήειν τὴν πόλιν, ἀπορῶν μὲν τῆς ἀρχῆς τοῦ ζητήματος,
 ὁμῶς δὲ περιήειν. καὶ τούτῳ γυναῖκά τινα ὀρῶ προσιοῦ-
 σαν, ἔτι νέαν, εὐπορουμένην, ὅσον ἦν ἐκ τῆς ὁδοῦ συμβα-
 λεῖν. ἱμάτια γὰρ ἀνθινὰ, καὶ παῖδες συγχοῖ, καὶ χρυ-
 σίον περιττόν. ὥς δὲ πλησιαίτερον γίγνομαι, προσαγο-
 ρεῦε με ἡ γυνή· καὶ ἀμείβομαι αὐτῇ ὁμοίως· καὶ φη-
 7 Σκῆψις) Πρὸφασις. V.

Post coenam computatio & sermones, ut in coena hospi-
 tali. Et sic ubi vesperam illam dedissemus computationi,
 cubitum ivimus. Postridie interrogat Hipparchus, quor-
 sum porro irem, &, an toto tempore ibi mansurus es-
 sem? *Abeo*, inquam, *Larissam*: puto autem hic me mansurum
tres aut quinque dies. Verum illa quidem simulatio erat: ve-
 hementer autem optabam illic manens invenire aliquam
 mulierum magicæ artis peritarum, & videre miraculum
 quoddam, aut volantem hominem, aut in lapidem mu-
 tatum. Huius me spectaculi amor cum dedissem, circum-
 eo per urbem, unde initium quaerendi facerem laborans:
 circumeo tamen. Inter haec mulierem video accedere, iu-
 venem adhuc, beatam, quantum ex illo per urbem incessu
licebat colligere. Vestes enim illi floridæ, pueri crebri,
 aurum multum. Cum vero accessissem propius, salutat
 me mulier, ego illam vicissim. Tum, *Ego*, inquit, *Abroæa*

σιν, Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῆς σῆς μητρός Φίλῃ ἀκούεις· καὶ ὑμᾶς δὲ τοὺς ἐξ ἐκείνης γενομένους Φιλῶ, ὥσπερ οὓς ἔτεκον αὐτῇ· τί οὖν οὐχὶ παρ' ἐμοὶ καταλύεις, ὦ τέκνον; Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ἔφη, πολλὴ χάρις, αἰδοῦμαι δὲ οὐδὲν ἀνδρὶ Φίλῳ ἐγκαλῶν, ἔπειτα Φεύγων τὴν ἐκείνου οἰκίαν· ἀλλὰ τῇ γνώμῃ, ὦ Φιλτάτῃ, κατάγομαι παρὰ σοί. Ποῖ δέ, ἔφη, καὶ κατάγῃ; Παρὰ Ἰππάρχῳ. Τῷ Φιλαργύρῳ; ἔφη. Μηδαμῶς, εἶπον, ὦ μη-
 τερ, τοῦτο εἶπης· λαμπρὸς γάρ καὶ πολυτελὴς γέγονεν εἰς ἐμὲ, ὥστε καὶ ἐγκαλέσαι ἂν τις τῇ τρυφῇ. ἡ δὲ μει-
 διάσασα, καὶ με τῆς χειρὸς λαβομένη, ἄγει πορρωτέρω καὶ λέγει πρὸς ἐμὲ, Φυλάττου μοι, ἔφη, τὴν Ἰππάρ-
 χου γυναῖκα πάσῃ μηχανῇ, μάγος γάρ ἐστι δεινὴ, καὶ μάχλος, καὶ πᾶσι τοῖς νέοις ἐπιβάλλει τὸν ὀφθαλ-
 μόν· καὶ εἰ μὴ τις ὑπακούσῃ αὐτῇ, τοῦτον τῇ τέχνῃ ἀμύ-
 νεται, καὶ πολλοὺς μετεμόρφωσεν εἰς ζῶα, τοὺς δὲ τέ-
 λεον ἀπώλεσα, σὺ δὲ καὶ νέος εἶ, τέκνον, καὶ καλὸς,

11 Ἄγχι ἀπατίρῳ) Γραι. πορρωτέρω. G.

fum, se quam matris tuae amicum sic vocari audis: & vos ex illa natos non minus amo, quam quos ipsa peperit. Quid igitur non apud me diverfaris, fili? Ego, Benigne, inquam: sed vereor, cum nihil habeam, quod accusem amicum, illius domo fugere. Verum animo quidem, carissima, apud te commoror. Ubī vero, inquit, diverfaris? Apud Hipparchum. Avarum illum? inquit. Minime vero, inquam, Mater, hoc dixeris. Splendidus enim & sumtuosus in me quidem fuit; adeo quidem, ut luxum illius accusare aliquis facilius possit. At illa subridens, & manu me prehensum seducens, cave mihi, inquit, omni ope Hipparchi uxorem. Maga enim est pessima, & lasciva, quae ad juvenes omnes oculum adiciat. Et si quis illi non obsequatur, illum arte sua ulciscitur, & multos mutavit in animalia: alios autem funditus perdidit. Tu vero & adolescens es, fili, & pulcher,

ὥστε εὐθὺς ἀρέσαι γυναικί καὶ ξένος, πρᾶγμα εὐκα-
 5 ταφρόνητον. Ἐγὼ δὲ πυθόμενος, ὅτι τὸ πάλαι μοι ζη-
 τούμενον οἶκοι παρ' ἐμοὶ κάθηται, προσεῖχον αὐτῇ οὐδὲν
 ἔτι. ὥς δὲ ποτε ἀφείβην, ἀπήειν οἶκαδε, λαλῶν πρὸς
 ἑμαυτὸν ἐν τῇ ὁδῷ, ἄγε δὴ σὺ ὁ Φάσκων ἐπιθυμεῖν ταύ-
 τῆς τῆς παραδόξου θέας, ἔγειρέ μοι σεαυτὸν, καὶ τέχνην
 εὕρισκε σοφὴν, ἥ τεύξῃ τούτων, ὧν ἑρᾶς, καὶ ἐπὶ τὴν
 θεράπαιναν τὴν Παλαιίστραν ἤδη ἀποδύου· τῆς γὰρ γυ-
 ναικὸς τοῦ ξένου καὶ φίλου πόρρω ἴστασο· καπὶ ταύτης
 κυλιόμενος, καὶ γυμναζόμενος, καὶ ταύτῃ συμπλεκό-
 μενος, εὖ ἴσθι ὡς ραδίως γνώσῃ. δοῦλοι γὰρ τὰ δεσπο-
 τῶν ἐπίστανται καὶ καλὰ καὶ αἰσχρά. ταῦτα λέγων
 πρὸς ἑμαυτὸν εἰσῆειν οἶκαδε. τὸν μὲν οὖν Ἴππαρχον οὐ
 κατέλαβον ἐν τῇ οἰκίᾳ, οὐδὲ τὴν ἐκείνου γυναῖκα· ἡ δὲ
 Παλαιίστρα τῇ ἐστίᾳ παρήδρευε, δεῖπνον ἡμῖν εὐτρεπί-
 6 ζουσα. Καὶ γὰρ εὐθὺς ἔνθεν ἀρξάμενος, Ὡς εὐρύθμως,
 ἔφην, ὦ καλὴ Παλαιίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ

ut statim placiturus sis mulieri; & hospes, res, quam nemo curet magno opere. At ego, audito, domi mihi federe, quod olim quaererem, nihil amplius ad eam attendi. Dimissus tandem domum dum abeo, haec apud me in via agito. Age fane tu, qui cupidum te esse ais admirabilis huius spectaculi, te mihi excita, & sapiens quoddam inventum comminiscere, quo ea, quorum amore ardes, consequaris: atque in ancillam Palaestram iam accingere, (ab uxore enim hospitis & amici longe te remove) atque in hac te volutans atque exercens, huius in amplexibus, noris facile discere te posse. Servi enim dominorum & honesta sciunt & turpia. Haec mecum agitans domum intro: ac Hipparchum domi non invenio, neque illius uxorem. Palaestra autem circa focum versabatur, parans nobis coenam. Atque ego statim inde initium sermonis faciens, Quam concinne, inquam, pulchra Palaestra

συμπεριφέρεις καὶ κλίνεις. ἡ δὲ ὁσφύς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάψατο. ἡ δὲ, σφόδρα γὰρ ἦν ἰταμὸν καὶ χαρίτων μεστὸν τὸ κοράσιον, Φεύγοις ἂν, εἶπεν, ὦ νεανίσκε, εἴ γε νοῦν ἔχοις, καὶ ζῆν ἐθέλοις, ὥς πολλοῦ πυρὸς καὶ κνίσσης μεστά. ἦν γὰρ αὐτοῦ μόνον ἄψῃ, τραῦμα ἔχων πυρίκαυτον αὐτοῦ μοι παρεδρεύεις, θεραπεύσαι δέ σε οὐδεὶς ἄλλος, οὐδὲ θεὸς ἰατρός, ἀλλὰ κατακαύσασά σε μόνῃ ἐγὼ, καὶ τὸ παραδοξότατον, ἐγὼ μὲν σε ποιήσω πλέον πονεῖν, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεραπείας ὁδύνης ἀρδόμενος αἰεὶ ἀνέξῃ, καὶ οὐδὲ λίθοις βαλλόμενος τὴν γλυκεῖαν ὁδύνην Φεύξῃ. τί γελάς; ἀκριβῆ βλέπεις ἀνθρωπομάγειρον. οὐ γὰρ μόνα ταῦτα Φαῦλα ἐδώδιμα κατασκευάζω, ἀλλ' ἤδη τὸ μέγα τοῦτο καὶ καλὸν, τὸν ἄνθρωπον, οἶδα ἐγώ γε καὶ σφάττειν, καὶ δέρειν, καὶ κατακόπτειν, ἥδιστα δὲ τῶν σπλάγχχνων αὐτῶν καὶ τῆς καρδίας ἀπτομαι. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς, ἔφην, λέγεις· καὶ γὰρ ἐμὲ πόρρωθεν, καὶ μηδὲ ἐγγυὲς

3 Ἰταμὸν) Ἀναίδης, σκληρὸν, ὠμὸν, παρὰ τὸ ἴσθαι, ὃ ἴστιν ὁρμᾶν. τοιοῦτοι γὰρ καὶ ἀναίδεις. V.

stra, cum ollula ista nates circumtorques, & stettis? Etiam nobis lubrica utillatione moventur lumbi. Felix, cui hic intingere contingit. At illa, ut erat dicacula & venusta puella, Quin tu ista fugis, inquit, adolescens, si mentem habes & cupis vivere, ut multo igni & fumo plena. Si enim vel semel attigeris istuc, vulnus ex adustione nactus, hic mihi desidebis, neque alius quisquam te, ne quidem Deus ille medicus, sanaverit; sed sola ego, quae aduffero: & quod maxime admirabile, augebo etiam morbum tuum, tuque dolore ex curatione perfusus semper sustinebis; neque, si quis te lapidibus abigat, dulcem illum dolorem fugeris. Quid rides? veram vides hominum coquam. Nec enim sola illa vilis edulia paro, sed etiam magnum illud & pulchrum, hominem, novi ego & iugulare, & glubere, & concidere: lubentissime autem ipsa viscera, & cor adeo aggredior. Recte sane, inquam, istuc dicis. Nam me

ὄντα, οὐ κατακαύματι, μὰ Δί', ἀλλὰ ὅλω ἐμπρησμέῳ
 ἐπέθηκας, καὶ διὰ τῶν ὀμμάτων τῶν ἐμῶν, τὸ σὸν μὴ
 Φαινόμενον πῦρ κάτω ἐς τὰ σπλάγχνα τὰ μὰ ρίψασα,
 Φρύγεις, καὶ ταῦτα, οὐδὲν ἀδικαῖντα. ὥστε πρὸς Θεῶν,
 ἴασαί με ταύταις, αἷς λέγεις αὐτῇ, ταῖς πικραῖς καὶ
 ἡδεΐαις Θεραπείαις· καὶ με ἤδη ἀπεσφαγμένον λαβοῦ-
 σα δεῖρε, ὅπως ἂν αὐτῇ ἐβέλῃς. ἡ δὲ μέγα καὶ ἡδιστον ἐκ
 τούτου ἀνακαυχάσασα, ἐμὴ τὸ λοιπὸν ἦν, καὶ συνέκει-
 το ἡμῖν, ὅπως, ἐπειδὴν κατακοιμήσῃ τοὺς δεσπότας,
 7 ἔλθῃ εἰςω παρ' ἐμέ, καὶ καθευδήσῃ. Καπειδὴ ἀφικετό
 ποτε ὁ Ἱππαρχος, λουσάμενοι ἐδειπνοῦμεν, καὶ ποτὸς
 ἦν συχνὸς ἡμῶν ὀμιλούντων. εἴτα ὕπνου καταψευσάμε-
 νος ἀνίσταμαι, καὶ ἔργῳ ἀπῆειν ἐνθα ὤκουν. πάντα δὲ
 τὰ ἐνδον εὖ παρεσκεύαστο. τῷ μὲν παιδί· ἔξω ὑπέστρωτο.
 τράπεζα δὲ τῇ κλίνῃ παρεστήκει, ποτήριον ἔχουσα· καὶ
 οἶνος αὐτοῦ παρέκειτο, καὶ ὕδωρ ἑτοιμον, καὶ ψυχρὸν,
 καὶ θερμὸν. πᾶσα δὲ ἦν αὐτῇ τῇ Παλαίστραις παρα-

quidem e longinquo, qui ne quidem prope accesserim, non adus-
fisti per Iovem, sed in totum coniecisti incendium: & per oculos
meos tuo illo non apparente igniculo, intus in ipsa mea viscera
coniecisti, me torres, idque cum nulla te iniuria affecerim. Itaque,
per Deos, sana me amaris illis, quas modo dicebas ipsa, & sua-
vibus curationibus; meque iam iugulatum cape, & glube, ut vo-
lueris. Illa vero in magnum suavissimumque cachinnum ef-
fusa, de cetero mea fuit: convenitque inter nos, ut, cum
cubitum redditis heris ministrasset, intus ad me veniret, &
mecum cubaret. Venit tandem Hipparchus, loti coenamur,
crebrescunt inter sermones pocula: deinde somnum fingens
furgo, abeo, ubi commorabar: omnia hic pulchre parata
erant; puero stratum extra ianuam erat, mensula cum po-
culo adstabat lecto: vinum ibidem appositum, & aqua pa-
rata, frigida pariter & calida: omnis ille Palaestrae appa-

σκευή: τῶν δὲ στραμάτων ῥόδα πολλὰ κατεπέπαστο, τὰ μὲν οὕτω γυμνὰ καθ' αὐτὰ, τὰ δὲ λελυμένα, τὰ δὲ στεφάνοις συμπεπλεγμένα. καὶ γὰρ τὸ συμπόσιον εὐρὺν ἔτοιμον, ἔμενον τὸν συμπότην. Ἡ δὲ ἐπειδὴ κατέκλινε 8 τὴν δεσποιναν, σπουδῇ παρ' ἐμὲ ἤκε. καὶ ἦν εὐφροσύνη ἡμῶν τὸν οἶνον καὶ τὰ Φιλήματα προπινόντων ἀλλήλοις. ὡς δὲ τῷ ποτῷ παρεσκευάσαμεν ἑαυτοὺς εὖ πρὸς τὴν νύκτα, λέγει πρὸς με ἡ Παλαίστρα· Τοῦτο μὲν πάντως δεῖ σε μνημονεύειν, ὦ νεαρίσκει, ὅτι εἰς Παλαίστραν ἐμπέπτωκας, καὶ χρή σε νῦν ἐπιδείξαι εἰ γέγονας ἐν τοῖς ἐφήβοις γοργός, καὶ παλαισμάτα πολλὰ ἑμαθές ποτε. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, ἔφη, Φεύγοντά με τὸν ἔλεγχον τούτων ὥστε ἀποδύσαι, καὶ ἤδη παλαίωμεν. ἡ δὲ, Οὕτως, ἔφη, ὡς ἐγὼ θέλω, παράσχου μοι τὴν ἐπίδειξιν, ἐγὼ μὲν νόμῳ διδασκάλου καὶ ἐπιστάτου τὰ ὀνόματα τῶν παλαισμάτων, ὧν ἐθέλω, εὐροῦσα ἐρῶ. σὺ δὲ ἕτοιμος γίγνου· ἐς τὸ ὑπακούειν, καὶ ποιεῖν πᾶν τὸ κελεύ-

II Γοργός) Φοβρός. V.

ratus erat. Stragula vestis rosis sparsa plurimis, aliis quidem, ut per se sunt, nudis, aliis conceptis, aliis denique in corollas plexis. Et ego, qui paratam sic computationem invenissem, compotorem iam meum exspectabam. Atque illa cum cubitum eunti ministrasset herae, statim ad me venit: delectamurque vinum & oscula propinantes invicem: cum autem potu nos ad noctem armasset, ait ad me Palaestra: Hoc quidem omnino meminisse te oportet, adolescens, te in Palaestram incidisse: ostendendum tibi iam est, fuerisne acer inter ephebos, & luctae genera multa didiceris. Tu vero, inquam, non videbis me refugere examen harum rerum: itaque exue te, iam luctemur. Illa, Sic, inquit, ut ego iubeo, probationem mihi exhibe. Ego quidem more magistri & praefidis, nomina numerorum, quos volo, inveniam, atque dicam. Tu vero paratus eslo ad obe-

μενον. Ἄλλ' ἐπίταπτε, ἔφην, καὶ σκόπει, ὅπως εὐχε-
 9 ρῶς καὶ ὑγρῶς τὰ παλαισματα, καὶ εὐτόνως ἔσται. Ἡ
 δὲ ἀποδυσάμενη τὴν ἐσθῆτα, καὶ σταῖσα ὅλη γυμνὴ ἔν-
 θεν ἤρξατο ἐπιτάττειν, Ὡς μεираκιον, ἐκδυσαι, καὶ ἀλει-
 ψάμενος ἔνθεν ἐκ τοῦ μύρου, συμπλέκαυ τῷ ἀνταγωνι-
 στῇ, δύο μηρῶν σπάσας, κλίνων ὑπτίαν, ἔπειτα ἀνώτερος
 ὑποβάλλων διὰ μηρῶν, καὶ διαστείλας, αἰώρει, καὶ τεί-
 νε ἄνω τὰ σκέλη, καὶ χαλάσας, καὶ στήσας, κολλῶ αὐ-
 τῷ, καὶ παρεισελθὼν βάλε, καὶ τρώσας νύσσε ἤδη παν-
 ταχοῦ, ἕως πονέσῃ, καὶ ἡ ὀσφύς ισχυέτω, εἴτα ἐξελ-
 κύσας κατὰ πλάτους διὰ βουβῶνος, δῆξον, καὶ πάλω
 συνῶθει εἰς τὸν τοῖχον, εἴτα τύπτε· ἐπειδὴν δὲ χάλασμα
 ἴδῃς, τότε ἤδη ἐπιβάς, ἅμμα κατ' ἰξύος δῆσας, σύν-
 10 εχε, καὶ πειρῶ μὴ σπεύδειν, ἀλλ' ὀλίγον διακαρτερῇ-
 σας, σύντρεχε, ἤδη ἀπολέλυσαι. Καί γ' ἐπειδὴ ραδίως
 πάντα ὑπήκουσα, καὶ εἰς τέλος ἡμῖν ἔληξε τὰ παλαι-
 σματα, καὶ λέγω πρὸς τὴν Παλαιίστραν, ἅμα ἐπιγε-

*diendum, & imperata omnia faciendum. Quin tu impera, inquam,
 & vide, quam dextre, quam mobiliter, quam contente fiant omnia.
 Ipsa ergo, exutis vestimentis, nuda tota adstans imperare
 hinc incepit, Adolescentule, exue te, & ubi de isto te unguento
 unxeris, adversarium complectere. Femur stringens utrumque superi-
 nam reclina: tum superior ipse subiiciens te inter femora, eaque
 distinens, tolle & sursum tende crura: tum demittens atque infre-
 gens, illi inhaere; ac subiens, feri, iamque vulneratum fode iam
 undique, donec defatigeris: robusti sint etiam lumbi: tum extractum
 telum secundum latitudinem per ipsum inguen adige: & rursus ad
 parietem impelle: deinde percutite. Ubi vero laxum quid videris,
 tunc iam inscendens, & circa lumbos constringens, conine, &
 tenta non festinare; sed paulum ubi te continueris, tum concurre.
 Iam dimissus es. Atque ego cum facile in omnibus obsecu-
 tus essem, & denique finiti nobis essent numeri, ipse quo-*

λάσας, ὦ διδάσκαλε, ὁρᾷς ὅπως εὐχερῶς καὶ εὐηκόως πεπάλαισταί μοι, σκόπει δὲ, μὴ οὐκ ἐν κόσμῳ τὰ παλαιόματα ὑποβάλλης, ἄλλα γὰρ ἐξ ἄλλων ἐπιτάτεις. ἡ δὲ ἐπὶ κόρῃς πληξασά με, ὦς Φλύαρον, ἔφη, παρέλαβον τὸν μαθητὴν· σκόπει οὖν μὴ πληγὰς ἔτι πλείω λάβης, ἄλλα καὶ οὐ τὰ ἐπιταττόμενα παλαίων. καὶ ταῦτ' εἰποῦσα, ἐπανίσταται, καὶ θεραπεύσασα ἑαυτήν, Νῦν, ἔφη, δείξεις, εἴπερ νέος εἶ, καὶ εὐτονος παλαιστής, καὶ εἰ ἐπίστασαι παλαίειν, καὶ ποιεῖν τὰ ἀπὸ γονατίου. καὶ πεσοῦσα ἐπὶ τοῦ λέχους ἐς γόνυ, ἄγε δὴ σὺ ὁ παλαιστής, ἔχεις τὰ μέσα, ὥστε τιναῖς ὀξείαν, ἐπίπρωσον, καὶ βάθυνον, ψιλὸν ὁρᾷς αὐτοῦ παρακείμενον, τούτῳ χρῆσθαι, πρῶτον δὲ, κατὰ λόγον, ὡς ἄμμα σφίγγε, εἴτα ἀνακλάσας ἔμβαλλε, καὶ συνέχε, καὶ μὴ δίδου διάστημα. ἐὰν δὲ χαλαῖται, θᾶττον ἐπάρας ἀνώτερον μετάβης, καὶ κρούσας κρύψον, καὶ σκόπει ὅπως μὴ ἀνασπάσης θᾶττον, ἢ κελευσθεῖς, ἀλλὰ οὕ

4 Ἐπὶ κόρῃς) Παρσίας. V.

13 Ἄμμα) Δόγμα. V.

que ridens dico Palaestrac, Vides, Magister, quam dextre & obsequiose mihi pugnatum sit. Vide vero, ne praeter decus numeros subiciās: alia enim post alia iniungis. Illa vero alapam mihi infligens, Quam nugacem, inquit, recepi tironem. Vide ergo, ne plures etiam plagas accipias, si alios, nec eos, qui iniuncti tibi erunt, numeros lusteris. Hisque dictis surgit, & curato corpore, Iam, inquit, ostendes, utrum iuvenis sis, & nervosus luctator, luctarine scias, & geniculatum opus edere: atque in lecto concidens in genu, Age sane, ait, luctator, habes media. Quatiens ergo acutam, protrude intro & profunde. Nudum vides hic expositumque iacere, hoc utere: primo autem, ut ratio postulat, velut nodum stringe: deinde reflexum impelle & contine, & cave concedas intervallum: si vero laxetur, celerius instans transfer altius, & impulsus occulta: & cave, ne celerius imperato re-

κυρτώσας πολὺ αὐτὸν, ὕφελε, καὶ ὑποβαλὼν κάτω
 αὐτῷ τὴν παρεμβολήν, συνέχε, καὶ κίνου, εἴτα ἄφες
 αὐτὸν, πέπτωκε γάρ, καὶ λέλυται, καὶ ὕδωρ ὅλος ἐστι
 σοι ὁ ἀνταγωνιστής. ἐγὼ δέ, ἥδη μέγα ἀναγελῶν, Ἐβέ-
 λω, ἔφην, καὶ αὐτὸς, ὦ διδάσκαλε, παλαισμάτα ὀ-
 λίγ' αἴττα ἐπιτάξαι, σὺ δὲ ὑπάκουσον ἐπαναστᾶσα,
 καὶ κάθησον, εἴτα δοῦσα κατὰ χειρὸς, παράψαι τὸ λοι-
 πόν, καὶ καταμάττου, καί με, πρὸς τοῦ Ἡρακλέους,
 II περιλαβοῦσα ἥδη κοίμισόν. Ἐν τοιαύταις ἡδοναῖς καὶ
 παιδιαῖς παλαισμάτων, ἀγωνιζόμενοι νυκτερινούς ἀγῶ-
 νας ἐστεφανούμεθα, καὶ ἦν πολλή μὲν ἐν τούτῳ τρυφῇ
 ὥστε τῆς εἰς τὴν Λάρισσαν ὁδοῦ παντάπασιν ἐπιλελή-
 σμην. καὶ ποτε ἐπὶ νοῦν μοι ἦλθεν τὸ μαθεῖν ὧν ἕνεκα
 ἤθλουν, καὶ Φημί πρὸς αὐτὴν, Ω Φιλτάτη, δεῖξόν μοι
 μαγγανεύουσαν, ἢ μεταμορφουμένην τὴν δέσποιναν· πά-
 λαι γὰρ τῆς παραδόξου ταύτης θεᾶς ἐπιθυμῶ, μᾶλλον
 εἴ τι σὺ οἶδας, αὐτὴ μαγγάνευσον, ὥστε Φανῆναί μοι
 7 Πάραψαι) Γραι. παρακύψαι. G.

*trahas: sed multum incurvans illum, subtrahere; ac infra rursus
 irruptionem subiiciens contine, teque move. Deinde illum dimitte.
 Cecidit enim & solutus est, & aqua totus est tuus adversarius. Ego
 vero, clarum iam ridens, Volo, inquam, ipse quoque, Ma-
 gister, numeros paucos quosdam imperare: tu vero obedi, surge,
 & affide, deinde manu praebeas, tracta ceterum, & subige, &
 me, per Herculem, complexa, iam sopi. Eiusmodi libidinibus,
 & ludicris colluctationibus, nocturna certantes certamina,
 coronabamus nos invicem: tantaque erat hac in re volu-
 ptas, ut itineris Larissam omnino obliviscerer. Ac tandem
 in mentem mihi venit illud etiam discere, cuius rei causa
 veneram. Et dico ad illam, Ostende mihi, carissima, praesti-
 gias facientem aut transformantem se heram tuam: olim enim cu-
 pidus sum admirabilis spectaculi. Potius, si quid tu nosti, ipsa fac*

ἄλλην ἐξ ἄλλης ὄψιν. οἶμαι δὲ καὶ σὲ οὐκ ἀπείρως τῆς-
 δε τῆς τέχνης ἔχειν· τοῦτο δὲ οὐ παρ' ἑτέρου μαθὼν, ἀλ-
 λὰ παρὰ τῆς ἑμαυτοῦ ψυχῆς λαβὼν, οἶδα. ἐπεὶ με τὸν
 πάλαι ἀδαμάντινον, ὡς ἔλεγον αἱ γυναῖκες, ἐς μηδε-
 μίαν γυναῖκα τὰ ὄμματα ταῦτα ἐρωτικῶς ποτε ἐκτεί-
 ναντα, συλλαβοῦσα τῇ τέχνῃ ταύτῃ, αἰχμάλωτον ἔχεις,
 ἐρωτικῶ πολέμῳ ψυχαγωγοῦσα. ἡ δὲ Παλαιστρα,
 Παύσαι, Φησί, προσπαίζων. τίς γὰρ ᾧδ' ὀδύναται μα-
 γεῦσαι τὸν ἔρωτα, ὅντα τῆς τέχνης κύριον; ἐγὼ δὲ, ὦ
 Φίλτατε, τούτων μὲν οἶδα οὐδέν, μὰ τὴν κεφαλὴν τὴν
 σὴν, καὶ τήνδε τὴν μακαρίαν εὐνὴν, οὐδὲ γὰρ γράμμα-
 τα ἔμαθον, καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος οὔσα τυγχάνει εἰς
 τὴν αὐτῆς τέχνην· εἰ δέ μοι καιρὸς ἐπιτρέφει, πειράσο-
 μαι παρασχεῖν σοι εἶδέν μεταμορφωμένην τὴν κεκτη-
 μένην. καὶ τότε μὲν ἐπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν. Ἡμέραις 12
 δὲ ὕστερον οὐ πολλαῖς, ἀγγέλλει πρὸς με· ἡ Παλαι-
 στρα, ὡς ἡ δέσποινα αὐτῆς μέλλει ὄρνις γενομένη πέτε-

*præstigias, ut appareat mihi alia ex alia species. Puto enim, te
 nec imperitam huius artis esse: idque non ab alio auditum, sed
 a meo acceptum animo scio: quandoquidem me adamantinum il-
 lum quondam, uti mulieres dicebant, quique in nullam unquam
 mulierem oculos hosce amatorie intenderim, comprehensum illa ar-
 te tua captivum tibi habes, in amatorio illo bello anima tibi ipsa
 devinctum. At Palæstra, Desine, inquit, iocari. Quod enim car-
 men conciliare amorem possit, artis ipsius dominum? Ego vero,
 dulcissime, horum nihil quidquam novi, caput tuum iuro, & fe-
 licem hunc nostrum lectulum: neque enim literas didici, & invida
 hera est, quantum ad illam suam artem. Si vero tempus tulerit,
 studebo, an præbere tibi possim videndam, dum transformatur, do-
 minam. Ac tum quidem in hisce acquievimus. Diebus vero
 non multis post defert ad me Palæstra, velle dominam suam,*

σθαι πρὸς τὸν ἐρώμενον. καὶ γὰρ, Νῦν, ἔφην, ὁ καιρὸς, ὦ Παλαιίστρα, τῆς εἰς ἐμὲ χάριτος, ἣ νῦν ἔχεις τὸν σαυτῆς ἱκέτην ἀναπαῦσαι πολυχρονίου ἐπιθυμίας. Θάρρει, ἔφη· καὶ περὶ ἐσπέρα ἦν, ἄγει με λαβοῦσα πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἔνθα ἐκεῖνοι ἐκάβευδον· καὶ κελεύει με προσάγειν ὅπῃ τινι τῆς θύρας λεπτῇ, καὶ ἀποσκοπεῖν τὰ γιγνόμενα. ὁρῶ οὖν τὴν μὲν γυναῖκα ἀποδυομένην, εἶτα γυμνὴ τῷ λύχνῳ προσελθοῦσα, καὶ χόνδρους δύο λαβοῦσα, τὸν μὲν λιβανωτὸν τῷ πυρὶ τοῦ λύχνου ἐπέθηκε, καὶ στᾶσα πολλὰ τρυῖ λύχνου κατελάλησεν· εἶτα κιβώτιον ἄδρον ἀνοίξασα, πάνυ πολλὰς ἔχον πυξίδας ἐν αὐτῷ, ἔνθεν ἀναιρεῖται καὶ προσφέρει μίαν· ἣ δὲ εἶχεν ἐμβεβλημένον, ὃ, τι μὲν οὐκ οἶδα, τῆς δὲ οὐφως αὐτῆς ἐνεκα ἔλαιον αὐτὸ ἐδόκουν εἶναι. ἐκ τούτου λαβοῦσα χρίεται ὅλη, ἀπὸ τῶν ὀνύχων ἀρξαμένη τῶν κάτω, καὶ ἄφωι πτερὰ ἐκφύεται αὐτῇ, καὶ ἡ ρῖν κερατίνη καὶ

11 Ἀδρὸν) Πολὺ, μέγα, θαυμάσιον, πλούσιον. V.

fumta avis specie, volare ad amasium. Et ego, *Tempus iam est*, inquam, *Palaestra*, tui in me beneficii, quo nunc potes tui supplicis longam cupiditatem sedare. Bono, inquit, animo esto; & cum vespera esset, prehensum ducit me ad ianuam cubiculi, ubi illi quiescebant, iubetque applicare oculos rimae in ianua tenui, & quae fierent speculari. Video igitur exuere se mulierem. Tum nuda ad lucernam accedens, grana duo turis in ignem lucernae imponit, stansque multa ad lucernam loquitur. Tum grandiuscula cistella aperta, quae pyxides plurimas haberet, aufert inde promittque unam, quae haberet infusum aliquid: quid fuerit non novi, quantum ad speciem ipsam quidem, oleum esse putabam. De hoc igitur fumens tota se inungit, ab unguibus incipiens inferioribus, & subito pennae illi enascuntur, & natus corneus fit atque aduncus: verum & reliqua, quae-

γρυπὴ ἐγένετο, καὶ ἄλλα δὲ ὅσα ὀρνίθων κτήματα καὶ
 σύμβολα πάντα εἶχε· καὶ ἦν ἄλλο οὐδὲν ἢ κόραξ νυκτε-
 ρινός. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἑαυτὴν ἐπτερωμένην, κρώξασα δεινόν,
 καὶ οἷον ἐκεῖνο οἱ κόρακες, ἀναστᾶσα ὥχετο πετομένη
 ἔξω διὰ τῆς θυρίδος. Ἐγὼ δὲ ὄναρ ἐκεῖνο οἰόμενος ὄραν, 13
 τοῖς δακτύλοις τῶν ἑμαυτοῦ βλεφάρων ἠπτόμην, οὐ πι-
 στεύων τοῖς ἑμαυτοῦ ὀφθαλμοῖς, οὐθ' ὅτι βλέπουσιν,
 οὐθ' ὅτι ἐγρηγόρασιν. ὡς δὲ μόλις καὶ βραδέως ἐπείσθην
 ὅτι μὴ καθεύδω, ἐδεόμην τότε τῆς Παλαιίστρας πτερῶ-
 σαι καί με, καὶ χρίσασθαι ἐξ ἐκείνου τοῦ Φαρμάκου ἑᾶ-
 σαι πέτεσθαι με. ἐβουλόμην γὰρ πείρα μαθεῖν, εἰ με-
 ταμορφωθεὶς ἐκ τοῦ ἀνθρώπου, εἶτα καὶ τὴν ψυχὴν ὀρ-
 νις ἔσομαι. ἡ δὲ τὸ δαμάτιον ὑπανοίξασα, κομίζει τὴν
 πυξίδα· ἐγὼ δὲ σπεύδων ἤδη, ἀποδύσας, χρίω ὅλον ἑ-
 μαυτόν· καὶ ὄρνις μὲν οὐ γίγνομαι ὁ δυστυχής· ἀλλὰ μοι
 οὐρὰ ὅπισθεν ἐξῆλθε, καὶ οἱ δάκτυλοι πάντες ὥχοντο,
 οὐκ οἶδ' ὅπου, ὄνυχας δὲ τοὺς πάντας τέσσαρας εἶχον,

cunque avium propria & signa sunt, habet omnia, neque
 quidquam est aliud, quam corvus nocturnus. Cum autem
 pennatam se videret, terribile quiddam crocicans, & sicut
 illi corvi, tollens se per fenestram evolat. Ego vero, qui
 somnium illud me videre putarem, palpebras ipse meas
 contingo digitis, qui oculis ipse meis non crederem, vel
 videre eos vel vigilare. Cum autem vix tandem ac tarde
 mihi persuasisset me non dormire, rogavi tum Palaestram,
 ut pennas etiam mihi adderet, & ex illo unguento un-
 ctum volare me sineret. Volebam enim experimento discere,
 utrum transformatus ex homine, deinde etiam quantum ad
 animam avis futurus essem. Atque illa, aperto clam cubi-
 culo, affert pyxidem. Et ego urgens opus, exutus totum
 me ungo, & avis quidem miser non fio, sed cauda mihi
 de postico exit, & digiti omnes, nescio quo, abeunt, un-

καὶ τούτους οὐδέν ἄλλο, ἢ ὀπλὰς, καὶ μοι αἱ χεῖρες, καὶ οἱ πόδες, κτήνους πόδες ἐγένοντο, καὶ τὰ ἄλλα δὲ μακρά· καὶ τὸ πρόσωπον μέγα. ἐπεὶ δὲ κύκλῳ περιεσκόπουν, ἑαυτὸν εἰδὼν ὄνον, Φωνὴν δὲ ἀνθρώπου ἐς τὸ μέμψασθαι τὴν Παλαίστραν, οὐκέτι εἶχον. τὸ δὲ χεῖλος ἐκτείνας κάτω, καὶ αὐτῷ δὴ τῷ σχήματι ὡς ὄνος ὑποβλέπων, ἡτιώ-
 14 μην αὐτὴν, ὅση δύναμις, ὄνος ἀντὶ ὄρνιθος γενόμενος. Ἡ δὲ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τυψαμένη τὸ πρόσωπον, Τάλαινα, εἶπεν, ἐγὼ, μέγα εἰργασμαι κακόν· σπεύσασα γὰρ ἤμαρτον ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν πυξίδων, καὶ ἄλλην ἔλαβον οὐχὶ τὴν τὰ πτερὰ φύουσαν. ἀλλὰ θάρρει μοι, ὦ φίλτατε· ῥάων γὰρ ἡ τούτου θεραπεία. ῥόδα γὰρ μόνον εἰ Φάγοις, ἀποδόσῃ μὲν αὐτίκα τὸ κτήνος, τὸν δὲ ἐραστὴν μοι τὸν ἐμὸν αὖθις ἀποδώσεις· ἀλλὰ μοι, φίλτατε, μίαν νύκτα ταύτην ὑπόμεινον ἐν τῷ ὄνῳ· ὄρνθρου δὲ δραμοῦσα οἶσω σοι ῥόδα, καὶ Φαγὼν ιαθήσῃ. ταῦτα εἶ-

gues autem universos non nisi quatuor habeo, eosque nihil aliud quam ungulas; manusque mihi ac pedes iumentum pedes fiunt, & aures longae, & facies magna; ac circumcirca me adspiciens, asinum me esse video, vocem autem hominis ad conquerendum cum Palaestra non amplius habeo. Interim labio deorsum protenso, & ipso quoque habitu, ut asinus, vultu deiecto, illam accusabam, quod asinus pro volucris factus essem. At illa ambabus manibus faciem suam percutiens, *Misera ego*, inquit, *magnum feci malum: prae festinatione enim in pyxidum similitudine peccavi, & aliam arripui, non eam, quae pennas producit. Sed bono es animo, dulcissime: facilis enim horum medicina. Si enim rosas modo comederis, exues e vestigio iumentum, amatoremque mihi meum reddes. Sed tu mihi, carissime, unicam modo hanc noctem perdura in asino: summo mane curriculo tibi rosas afferam, quibus come-*

πε καταψήσασά μοι τὰ ὦτα, καὶ τὸ λοιπὸν δέρμα.
 Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν ἄλλα ὄνος ἤμην, τὰς δὲ Φρένας καὶ τὸν 15
 νοῦν ἄνθρωπος ἐκείνος ὁ Λούκιος, δίχα τῆς Φωνῆς. πολ-
 λὰ οὖν κατ' ἐμαυτὸν μέμιψαμενος τὴν Παλαίστραν ἐπὶ
 τῇ ἀμαρτίᾳ, δακνὼν τὸ χεῖλος, ἀπῆειν, ἔνθα ἠπιστάμην
 ἐστῶτα τὸν ἐμαυτοῦ ἵππον, καὶ ἄλλον ἀληθινὸν ὄνον τοῦ
 Ἰππάρχου. οἱ δὲ αἰσθόμενοί με εἶσω παριόντα, δείσαν-
 τες μὴ τοῦ χόρτου αὐτοῖς κοινωνὸς ἐπεισέρχομαι, τὰ ὦτα
 κατακλινάντες, ἔτοιμοι ἦσαν τοῖς ποσὶν ἀμύνειν τῇ γασ-
 τρὶ καὶ γὰρ συνεῖς, πορρωτέρω ποι τῆς Φάτνης ὑποχω-
 ρήσας, ἐστὼς ἐγέλων, ὃ δέ μοι γέλως ὀγκηβμὸς ἦν. ταῦ-
 τα γὰρ ἐνενοῦν πρὸς ἐμαυτὸν, ὡς τῆς ἀκαίρου ταύτης πε-
 ριεργίας. τί δὲ εἰ λύκος παρεισέλθοι, ἢ ἄλλο τι θηρίον;
 κινδυνεύεται μοι μηδὲν κακὸν πεποιηκότι, διαφθαρῆναι.
 ταῦτα ἐννοῶν ἡγνόουν ὁ δυστυχὴς τὸ μέλλον κακόν. Ἐπεὶ 16
 γὰρ ἦν ἤδη νύξ βαθεῖα, καὶ σιωπὴ πολλή, καὶ ὕπνος ὁ

1 Καταψήσασα) Καταπραῦνουσα. Γραι. καταψηλαψήσασα. V.

sis sanabere. Haec dum dicit, aures mihi & reliquam cutem demulcet. At ego quantum ad reliqua eram asinus, mentem vero atque animum homo, ille Lucius, voce excepta. Multum igitur intra me Palaestram accusans illius peccati causa, labra mordens illuc abeo, ubi stare equum meum noveram, & alium verum asinum Hipparchi. Hi sentientes me intrare, ac metuentes, ne de foeno illorum partem ablaturus advenissem, demissis auribus parati erant pedibus ventrem ulcisci. Quo ego animadverso, longius a praesepe recedens ac stans ridebam: ruditus vero erat risus meus. Haec enim apud me cogitabam, Vah intempestivam curiositatem! Quid vero si lupo huc intraret, aut alia bestia? in periculum venio, qui mali nihil fecerim, pereundi. Haec ita cogitans ignorabam infelix instans malum. Cum enim nox profunda iam esset, & multum silentium, & dulcis

γλυκὺς, φοφεῖ μὲν ἔξωθεν ὁ τοῖχος, ὡς διωρυττόμενος, καὶ διωρύττετό γε, καὶ ὁπῇ ἤδη ἐγεγόνει, ἄνθρωπον δὲ ξασθαι δυναμένη, καὶ εὐθὺς ἄνθρωπος ταύτῃ παρήει, καὶ ἄλλος ὁμοίως, καὶ πολλοὶ ἔνδον ἦσαν, καὶ πάντες εἶχον ξίφη. εἴτα καταδήσαντες ἔνδον ἐν τοῖς δωματίοις τὸν Ἰππαρχον, καὶ τὴν Παλαίστραν, καὶ τὸν ἐμὸν οἰκέτην, ἀδεῶς ἤδη τὴν οἰκίαν ἐκένουν, τὰ τε χρήματα, καὶ τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ σκεύη κομίζοντες ἔξω. ὡς δὲ οὐδὲν ἄλλο κατελείπετο, λαβόντες με καὶ τὸν ἄλλον ὄνον, καὶ τὸν ἵππον, ἐπέσαξαν· ἔπειτα ὅσα ἐβάστασαν, ἐπικατέδησαν ἡμῖν· καὶ οὕτω μέγα ἄχθος φέροντας ἡμᾶς, ξύλοις παίοντες ἤλαυνον, ὡς εἰς τὸ ὄρος ἀτρίπτω ὁδῷ φεύγειν πειρώμενοι. τὰ μὲν οὖν ἄλλα κτήνη, οὐκ ἔχω εἰπεῖν ὅ, τι ἔπασχεν, ἐγὼ δὲ ἀνυπόδετος ἀσυνήθης ἀπῳάν, πέτραις ὀξεῖαις ἐπιβαίνων, τσαῦτα σκεύη φέρων, ἀπαλλύμην. καὶ πολλάκις προσέπταιον, καὶ οὐκ ἦν ἔξον κα-

somnus, strepitum dat extra murus, velut perfoderetur, & perfodiebatur etiam, iamque lacuna facta erat, quae capere hominem posset: statimque homo ea intrat, & alius similiter. Iam multi intus erant, gladiis armati omnes. Tum vinctis intra in cubiculis Hipparcho, & Palæstra, & meo servo, sine metu iam domum totam deprædantur, pecuniasque, & vestes, & supellectilem exportant. Cum vero nihil aliud reliquum esset, ducentes me, & alterum asinum, & equum, clitellis ornant: tum, quae exportaverant, imposita nobis deligant. Et ita nos, magnum ferentes onus, fustibus tunsos agunt, qui in montem via minus trita fugere tentarent. Quid reliquis iumentis factum sit, non habeo dicere. Ego vero non soleatus insuetusque incedens, per acutas rupes ingrediens, tot gerens farcinas, peribam. Et saepe offendebar, ac ne licebat quidem cadere, cum

ταπεσεῖν, καὶ εὐθὺς ἄλλος ὅπισθε κατὰ τῶν μηρῶν ἔπαιε αἰὲς ξύλῳ. ἐπεὶ δὲ πολλάκις, ὧς Καῖσαρ, ἀναβοῇσαι ἐπεθύμουν, οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὠγκώμην, καὶ τὰ μὲν ὦ μέγιστον καὶ μεγαλοφωνότατον ἐβόων, τὸ δὲ ΚΑΙΣΑΡ οὐκ ἐπηκολούθει. ἀλλὰ μὴν καὶ δι' αὐτὸ ταῦτο ἐτυπτάμην, ὡς προδιδούς αὐτοὺς τῷ ὀγκηθμῷ. μαθὼν αὖν ὅτι ἄλλο ἐβόων, ἔγνων σιγῇ προϊέναι, καὶ κερδαίνειν τὸ μὴ παῖσθαι. Ἐπὶ ταύτῃ ἡμέρᾳ τε ἦν ἡδὴ, καὶ ἡμεῖς 17. ὅρη πολλὰ ἀνεβεβήκειμεν, καὶ στόματα δὲ ἡμῶν δεσμῷ ἐπέιχετο, ὡς μὴ περιβοσκόμενοι τὴν ὁδὸν ἐς τὸ ἄριστον ἀναλίσκοιμεν, ὥστε ἔσθην τότε, καὶ ἔμεινα ὄνος. ἐπεὶ δὲ ἦν αὐτὸ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, καταλύομεν εἰς τινὰ ἑπαυλιν συτήθων ἐκείνους ἀνθρώπων, ὅσον ἦν ἐκ τῶν γιγνομένων σκοπεῖν. καὶ γὰρ Φιλήμασιν ἡσπάζοντο ἀλλήλους καὶ καταλύειν ἐκέλευον αὐτοὺς οἱ ἐν τῇ ἐπαύλει, καὶ παρέβησαν ἄριστον, καὶ τοῖς κτήνεσιν ἡμῶν παρέβαλον κριδί-

12 Ἐπαυλιν συτήθων ἐκείνους ἀνθρώπων ὅσον ἦν) Ἐπαυλις ἡ οἰκία ἐν ᾗ τὴν αὐλιν ποιοῦνται αὐλὶς δὲ ἡ κοίτη. V.

statim alius a tergo femora fusti subinde percuteret. Cumque saepe, o *Caesar*! proclamare cuperem, nihil aliud quam rudebam, cum Quidem maximum & vocalissimum exiret, *Caesar* autem non sequeretur. Verum hoc ipso quoque nomine pulsabar, qui ruditu illos proderem. Sentiens ergo, me alienum quid clamare, decrevi silentio pergere, & compendifacere plagas. Inter haec iam dies erat, & nos montes plures superaveramus. Ora autem nostra capistro erant revincta, ne circumpascentes viam consumeremus in prandio: itaque perrexi tunc, & mansi asinus. Medio ipso die devertimus in stabulum quoddam familiarium illis hominum, quantum ex his, quae fiebant, licebat videre. Etenim osculo se invicem salutabant, & devertere in stabulo illos iubebant: apponunt etiam prandium, nobis autem iu-

δια. καὶ οἱ μὲν ἥριστων, ἐγὼ δὲ ἐπείνων μὲν κακῶς· ἀλλ' ἐπειδὴ οὐ πώποτε κριθὰς ὠμαὶς ἥριστήκειν, ἐσκοπούμην ὅ, τι καὶ καταΦάγοιμι· ὁρῶ δὲ κῆπον αὐτοῦ ὀπίσω τῆς αὐλῆς, καὶ εἶχε λάχανα πολλὰ καὶ καλὰ, καὶ ῥόδα ὑπὲρ αὐτῶν ἐφαίνετο· καὶ γὰρ λαβὼν πάντα τοὺς ἔνδον, ἀσχολουμένους περὶ τὸ ἄριστον, ἔρχομαι ἐπὶ τὸν κῆπον, τοῦτο μὲν ὠμῶν λαχάνων ἐμπλησθῆσόμενος, τοῦτο δὲ τῶν ῥόδων ἕνεκα. ἐλογιζόμεν γὰρ ὅτι δῆθεν Φαγὼν τῶν ἀνθέων πάλιν ἄνθρωπος ἔσομαι. εἴτα ἐμβὰς εἰς τὸν κῆπον, θριδάκων μὲν καὶ ῥαφανίδων καὶ σελίνων, ὅσα ὠμὰ ἐσθίει ἄνθρωπος, ἐνεπλήσθην, τὰ δὲ ῥόδα ἐκεῖνα οὐκ ἦν ῥόδα ἀληθινὰ· τὰ δ' ἦν ἐκ τῆς ἀγρίας δάφνης φυόμενα ῥόδα ἐκεῖνα, δάφνην αὐτὴν καλοῦσιν ἄνθρωποι, κακὸν ἄριστον ὄν· τοῦτο παντὶ, καὶ ἵππῳ. Φα-
 18 σὶ γὰρ τὸν Φαγόντα ἀποθνήσκειν αὐτίκα. Ἐν τούτῳ ὁ κηπουρὸς αἰσθόμενος, καὶ ξύλον ἀρπάσας, εἰσελθὼν

mentis obiiiciunt hordea. Ac reliqui prandent, ego vero misere esurio: & cum nunquam hordea cruda pransus essem, circumspicio, quod comederem. Video autem hortum ibi post aulam, qui olera multa haberet & bona, rosae etiam super ista videbantur. Hic ego nemini animadversus eorum omnium, qui intus erant, qui nempe occupati essent in prandio, venio ad hortum partim impleturus ventrem crudis oleribus, partim rosarum causa. Purabam quippe, me, comesis floribus, hominem iterum futurum. Tum ingressus hortum, lactucis quidem, & raphanis, & apiis, quae cruda homo comedit, me implevi. Verum rosae illae verae rosae non erant: sed erant e lauro agresti enatae rosae. Rosam lauream vocant homines: malum hoc prandium asino unicuique & equo: aiunt enim, de eo qui comederit, statim mori. Inter haec sentiens olitor, arreptoque fusti hor-

εἰς τὸν κῆπον, καὶ τὸν πολέμιον ἰδὼν, καὶ τῶν λαχάνων τὸν ὄλεθρον, ὥσπερ τις δυνάστης μισοπότηρος, κλέπτῃ λαβὼν, οὕτω με συνέκοψε ξύλῳ, μήτε πλευρῶν Φεισάμενος, μήτε μηρῶν, καὶ μὴν καὶ τὰ ὠτά μου κατέκλασε, καὶ τὸ πρόσωπον συνέτριψεν· ἐγὼ δὲ οὐκέτ' ἀνεχόμενος, ἀπολακτίσας ἀμφοτέροις, καὶ καταβαλὼν ὑπτίον ἐπὶ τῶν λαχάνων, ἔΦευγον ἄνω ἐς τὸ ὄρος. ὁ δὲ ἐπειδὴ εἶδε δρόμῳ ἀπίοντα, ἀνέκραγε λῦσαι τοὺς κύνας ἐπ' ἐμέ· οἱ δὲ κύνες πολλοί τε ἦσαν καὶ μεγάλοι, καὶ ἄρκοις μάχεσθαι ἱκανοί· ἔγνων ὅτι δὴ διασπάρσονται με αὐτοὶ λαβόντες· καὶ ὀλίγον ἐκπεριελθὼν, ἔκρινα τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, παλινδρομῆσαι μᾶλλον, ἢ κακῶς δραμεῖν· ὀπίσω σὺν ἀπῆειν, καὶ εἵσειμι αὐθις εἰς τὴν ἔπαυλιν. οἱ δὲ τοὺς μὲν κύνας δρόμῳ ἐπιφερομένους ἐδέξαντο, καὶ κατέδησαν. ἐμὲ δὲ παίοντες οὐ πρότερον ἀΦῆκαν, πρὶν ἢ ὑπὸ τῆς ὀδύνης πάντα τὰ λάχανα κάτωθεν ἐξεμέσαι. Καὶ μὴν ὅτε ὁδοιπορεῖν ὥρα ἦν, τὰ βαρύτατα 19

tum ingressus, videntque hostem & perniciem olerum, non aliter, quam severus aliquis dynasta, captum furem fuste concidit, neque costis parcens neque femoribus: quin & aures mihi confregit, & contrivit faciem. Ego autem non ultra patiens, calcibus utrisque reiectis supinum prosterno in olera, atque versus montem aufugio. Ille cum videret, me cursu abire, clamavit, ut immitterentur in me canes. Erant vero canes multi & magni, etiam cum ursis pugnare idonei. Video igitur, illos me, si capiant, discerpturos esse: paulum itaque circumiens decrevi, quod est in proverbio, retro currere potius, quam male currere: retro eo igitur, stabulum iterum ingredior. Illi canibus, qui cursu in me ferebantur, receptis alligatisque, me pulsare prius non desierunt, quam prae dolore olera omnia per inferiorem gutturem evomerem. Verum itineris ingrediendi tempus cum

τα τῶν κλεμμάτων καὶ τὰ πλεῖστα ἐμοὶ ἐπέθηκαν· καὶ
 κείθεν τότε οὕτως ἐξελαύνομεν. ἐπεὶ δὲ ἀπηγόρευον ἤδη
 παϊόμενός τε καὶ τῷ Φορτίῳ ἀχθόμενος, καὶ τὰς ὀπλὰς
 ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκτετριμμένους, ἔγνων αὐτοῦ καταπεσεῖν, καὶ
 μὴδ' ἂν ἀποσφάττωσί με ταῖς πληγαῖς, ἀναστῆναι
 ποτε, τοῦτο ἐλπίσας μέγα μοι ὄφελος ἔσσεσθαι ἐκ τοῦ
 βουλεύματος· ὤρῃην γὰρ ὅτι πάντως ἡττώμενοι τὰ μὲν
 ἐμὰ σκευὴ διανεμοῦσι τῷ τε ἵππῳ, καὶ τῷ ἡμίονῳ, ἐμὲ
 δὲ αὐτοῦ ἐάσουσι κεῖσθαι τοῖς λύκοις· ἀλλὰ τις δαίμων
 βάσκανος, συνεῖς τῶν ἐμῶν βουλεμάτων, ἐς τοῦναντίον
 περιήνεγκεν. ὁ γὰρ ἕτερος ὄνος ἴσως ἐμοὶ τὰ αὐτὰ νοήσας
 πίπτει ἐν τῇ ὁδῷ. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ξύλῳ παίοντες
 ἀναστῆναι τὸν ἄθλιον ἐκέλευον. ὥς δὲ οὐδὲν ὑπήκουε ταῖς
 πληγαῖς, λαβόντες αὐτὸν, οἱ μὲν τῶν ὠτων, οἱ δὲ τῆς
 οὐρᾶς, ἀνεγείρειν ἐπειρῶντο. ὥς δ' οὐδὲν ἤνυσεν, ἔκειτο δὲ
 ὥσπερ λίθος ἐν τῇ ὁδῷ ἀπηγορευκῶς, λογισάμενοι ἐν ἀλ-
 λήλοις ὅτι δὴ μάτην πονοῦσι, καὶ τὸν χρόνον τῆς Φυγῆς

esset, gravissimas quasque rerum furtivarum & plurimas mi-
 hi imposuere; tumque inde sic proficiscimur. Cum vero iam
 despondissem animum pulsatus & gravatus onere, detritis in-
 super a via ungulis, procumbere ibi decreveram, nec un-
 quam, si vel interficerent me plagis, surgere; hoc sperans,
 magnam ad me utilitatem redituram ex eo consilio. Purabam
 enim, ipsos plane victos *mea pervicacia*, farcinas meas divi-
 fuos inter equum & mulum, me autem ibi iacentem relictu-
 ros praedae lupis. Sed invidum quoddam numen, mea con-
 silia intelligens, vertit ea in contrarium. Alter enim asinus,
 eadem forte, quae ego, cogitans, decumbit in via. Illi primo
 fustium ictibus surgere iubent miserum: nihil obedientem
 plagis, prehensum alii auribus, cauda alii, excitare student.
 Cum nihil proficerent, iaceretque lapidis instar in via, fes-
 sus & sine spe, subductis rationibus, nequidquam se labora-

ἀναλίσκουσιν, ὄνῳ νεκρῷ παρεδρεύοντες, τὰ μὲν σκεύη πάντα, ὅσα ἐκόμιζεν ἐκεῖνος, διανέμουσιν ἐμοί τε, καὶ τῷ ἵππῳ· τὸν δὲ ἄθλιον κοινωνὸν καὶ τῆς αἰχμαλωσίας καὶ τῆς ἀχθοφορίας, λαβόντες, τῷ Ξίφει ὑποτέμνουσιν ἐκ τῶν σκελῶν, καὶ σπαίροντα ἔτι ὠθοῦσιν ἐς τὸν κρημνόν. ὁ δὲ ἀπῆει κάτω, τὸν θάνατον ὀρχούμενος. Ἐγὼ 20 δὲ ὄρῳ ἐν τῷ συνοδοιπόρῳ τῶν ἐμῶν βουλευμάτων τὸ τέλος, ἔγνων φέρειν εὐγενῶς τὰ ἐν ποσὶ, καὶ προθύμως περιπατεῖν, ἐλπίδας ἔχων πάντως ποτὲ ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὰ ῥόδα, καὶ τούτων εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθῆσεσθαι· καὶ τῶν ληστῶν δὲ ἤκουον, ὡς οὐκ εἴη ἐτι πολὺ τῆς ὁδοῦ, καὶ ὅτι καταλύσουσι, λοιπὸν, ἔνθα καταμένουσιν, ὥστε πάντα ταῦτα ὁρόμῳ ἐκομίζομεν, καὶ πρὸ τῆς ἐσπέρας ἤλθομεν εἰς τὰ οἰκεῖα. γραῦς δὲ γυνὴ ἔνδον καθῆστο, καὶ πῦρ πολὺ ἐκαίετο. οἱ δὲ πάντα ἐκεῖνα, ἅπερ ἐτυγχάνομεν ἡμεῖς κομίζοντες, εἶσω κατέβηκαν. εἴτα ἤροντο τὴν γραῦν διὰ τί οὕτω καθέζετο, καὶ οὐ παρασκευάζεις ἀρι-
ς σπαίροντα) Ἐκπνέοντα τὴν ψυχὴν. V.

re, & fugae tempus perdere asino mortuo affidentes, sarcinas, quas ille gestarat, omnes inter me & equum dividunt, miserum vero captivitatis pariter & gestandorum onerum consortemprehendentes, succisis ferro cruribus, palpitantem adhuc per praeceps impellunt. Atque ille mortem saltans descendit. Ego vero animadvertens in socio itineris consiliorum meorum exitum, decrevi fortiter ferre praesentia, & strenue incedere, qui spem haberem, futurum, ut omnino aliquando in rosas inciderem, ac inde me salutemque reciperem. Audiebam vero etiam ex latronibus, non multum superesse viae, & eo die soluturos iumenta, ubi maneant. Itaque omnia ista curriculo gestantes versus vesperam domum pervenimus. Mulier anus intus defederat, ignis ardebat multus, illi, quae portaveramus, intus deponunt omnia. Tum interrogant animum, quid ita sedes, & non paras coenam?

στον; Ἀλλὰ πάντα, εἶπεν ἡ γραῦς, εὐτρεπῇ ὑμῖν, ἄρ-
τοι πολλοὶ, οἴνου παλαιοῦ πίθοι, καὶ τὰ κρέα δὲ ὑμῖν
τὰ ἄγρια σκευάσασα ἔχω. οἱ δὲ τὴν γραῦν ἐπαινέσαν-
τες, ἀποδυσάμενοι ἠλείφοντο πρὸς τὸ πῦρ, καὶ λέβητος
ἐνδὸν ὕδωρ θερμὸν ἔχοντος, ἀρυσάμενοι ἐνθεν, καὶ κα-
21 ταχεάμενοι, αὐτοσχεδίῳ τῷ λουτρῷ ἐχρήσαντο. Εἴτα
ὀλίγον ὕστερον ἦκον νεανίσκοι πολλοὶ κομίζοντες σκεύη
πλείστα ὅσα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, καὶ ἱμάτια, καὶ κόσ-
μον γυναικεῖον καὶ ἀνδρεῖον παλύν. ἐκοινῶνουν δὲ οὕτως
ἀλλήλοις· καὶ ἐπειδὴ ταῦτα ἐνδὸν κατέθεντο, ὁμοίως
ἐλούσαντο καὶ οὗτοι. λοιπὸν μετὰ τοῦτο ἦν ἄριστον δα-
ψιλές, καὶ λόγος πολὺς ἐν τῷ συμποσίῳ τῶν ἀνδροφά-
κων· ἡ δὲ γραῦς ἐμοὶ καὶ τῷ ἵππῳ κριθὰς παρέθηκεν·
ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν σπουδῇ τὰς κριθὰς κατέπινε, δεδιώς,
οἷα εἰκός, ἐμὲ τὸν συνάριστον. ἐγὼ δὲ ἐπειδὴν ἴδοιμι τὴν
γραῦν ἐξιούσαν, τῶν ἐνδὸν ἄρτων ἥσθιον. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ
καταλυπόντες τὴν γραῦν, καὶ νεανίσκον ἓνα, οἱ λοιποὶ

*Illa, quin parata vobis sunt, inquit, omnia, panes multi, vini
veteris dolia; & carnes vobis ferinas paratas habeo. Illi, collau-
data anu, exutis vestibus, ad ignem se ungunt, & cum ahe-
num calidam haberet, hausta inde aqua perfusi, extempo-
rali isto utuntur balneo. Deinde paulo post iuvenes veniunt
multi, supellestilem afferentes plurimam auream, argen-
team, vestimenta, mundum muliebrem, & virilem orna-
tum multum. Hi in commune conferunt, rebusque intus
depositis, lavant ipsi quoque. Ceterum post haec coena
fuit copiosa, & sermo multus in homicidarum convivio.
Anus mihi & equo hordea apponit: at ille festinat devora-
re hordea, metuens, ut par erat, me compransorem. At
ego; quoties videbam exisse anum, de panibus, qui intus
erant, edebam. Postridie, relicta anu & uno iuvene, ad opus
reliqui omnes exeunt. Equidem mihi & accuratae custo-*

πάντες ἐπὶ ἔργον ἀπήεσαν. ἐγὼ δὲ ἔστενον ἐμαυτὸν, καὶ τὴν ἀκριβῆ Φρουράν. τῆς μὲν γὰρ γραῶς καταφρονῆσαι ἦν μοι, καὶ Φυγεῖν ἐκ τῶν ἐκείνης ὀμμάτων δυνατόν. ὁ δὲ νεανίσκος μέγας τε ἦν, καὶ Φοβερὸν ἔβλεπε· καὶ τὸ ξίφος αἰεὶ ἔφερε, καὶ τὴν θύραν αἰεὶ ἐπῆγε. Τρισὶ δὲ ὕστε- 22
ρον ἡμέραις, μεσοῦτης σχεδὸν τῆς νυκτὸς, ἀναστρέφου-
σιν οἱ λησταί, χρυσίον μὲν, οὐδὲ ἀργύριον, οὐδὲ ἄλλο
οὐδὲν κομίζοντες, μόνην δὲ παρθένον ὠραίαν, σφόδρα κα-
λὴν, κλάουσαν, καὶ κατεσπαραγμένην τὴν ἐσθῆτα,
καὶ τὴν κόμην καὶ καταβέμενοι αὐτὴν ἔνδον ἐπὶ τῶν στι-
βάδων, θάρρειν ἐκέλευον, καὶ τὴν γραῦν ἐκέλευον ἔνδον
μένειν, καὶ τὴν παῖδα ἐν Φρουρᾷ ἔχειν· ἡ δὲ παῖς, οὔτε
ἐμφαγεῖν τι ἤθελεν, οὔτε πιεῖν, ἀλλὰ πάντα ἔκλειε,
καὶ τὴν κόμην τὴν αὐτῆς ἐσπάραττεν ὥστε καὶ αὐτὸς
πλησίον ἐστὼς παρὰ τῇ Φάτῃ, συνέκλαιον ἐκείνῃ τῇ κα-
λῇ παρθένω. ἐν δὲ τούτῳ οἱ λησταὶ ἔξω ἐν τῷ προδόμῳ
ἐδείπνου. πρὸς ἡμέραν δὲ τῶν σκοπῶν τις, τῶν τὰς ὁδοὺς

10 Στοιβάδων) Χαμαικαιτίων. V.

diae ingemiscebam: nam vetulam quidem poteram con-
temnere, & illius fugere ex oculis: at iuvenis magnus
erat, & terribile quiddam cernebat, & gladium gestabat
semper, & adducebat semper ianuam. Tribus post diebus,
circa mediam fere noctem, redeunt latrones, auri quidem
aut argenti nihil, nec aliud quidquam afferentes, sed so-
lam virginem nubilem, vehementer pulchram, plorantem
lacerata veste, & comis passis. Hanc intus in stratis depo-
sitam bono animo esse iubent, & intus manere anum,
puellae custodiendae causa. Sed puella nec cibum capere
volebat, nec bibere, sed plorabat ad omnia, & suam ipsa
comam vellebat, adeo ut ipse quoque, prope adstant ad
praeſepe, cum pulchra illa virgine plorarem. Inter haec
latrones extra coenabant in atrio. Sub lucem speculatorum

Φρουρεῖν εἰληχότων, ἔρχεται ἀπαγγέλλων ὅτι ξένος ταύ-
τῃ παρίεναι μέλλοι, καὶ πολὺν πλοῦτον κομίζεῖ· οἱ δὲ
οὕτως ὡς εἶχον ἀναστάντες, καὶ ὀπλισάμενοι, καὶ με καὶ
τὸν ἵππον ἐπιστάζαντες, ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ὁ δυστυχῆς, ἐπι-
στάμενος ἐπὶ μάχην καὶ πόλεμον ἐξελαύνεσθαι, ὀκνη-
ρῶς προΐειν, ἐνθεν ἐπαιόμην τῷ ξύλῳ, ἐπειγομένων αὐ-
τῶν. ἐπεὶ δὲ ἤκομεν εἰς τὴν ὁδόν, ἔνθα ὁ ξένος παρελά-
σειν ἔμελλε, συμπεσόντες οἱ λησταὶ τοῖς ὀχήμασιν αὐ-
τόν τε καὶ τοὺς ἐκείνου θεράποντας ἀπέκτειναν. καὶ ὅσα
ἦν τιμιώτατα ἐξελόντες, τῷ ἵππῳ καὶ μοὶ ἐπέθηκαν· τὰ
δὲ ἕτερα τῶν σκευῶν αὐτοῦ ἐν τῇ ὕλῃ ἐκρυψαν. ἔπειτα
ἤλαυνον ἡμᾶς οὕτως ὀπίσω, καὶ γὰρ ἐπειγόμενος, καὶ τῷ
ξύλῳ τυπτόμενος, κρούω τὴν ὀπλὴν παρὰ πέτραν ὀξείαν,
καὶ μοι ἀπὸ τῆς πληγῆς γίγνεται τραῦμα ἀλγαινόν· καὶ
χωλεύων ἐνθεν τὸ λοιπὸν τῆς ὁδοῦ ἐβάδιζον. οἱ δὲ πρὸς
ἀλλήλους ἔλεγον, τί γὰρ ἡμῖν δοκεῖ τρέφειν τὸν ὄνον τοῦ-
τον, πάντα καταπίπτοντα; ῥίψωμεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ κρη-

aliquis, cui vias explorare forte obvenerat, venit nuntians,
peregrinum aliquem hac transiturum, qui multas secum
ferret divitias. Hi, ut erant, confurgere, armare se, me au-
tem & equum ornare clitellis, & secum ducere. Hic infe-
lix ego, qui ad pugnam & bellum me scirem agi, cunctan-
ter progredior, itaque fusti, festinantibus illis, pulsabar. Cum
autem ad viam venissemus, ubi transiturus erat peregrinus,
irruentes in vehicula latrones, ipsum ipsiusque servos in-
terficiunt, & pretiosissima quaeque ablata equo & mihi im-
ponunt, reliquas sarcinas ibi in silva abscondunt. Deinde
sic retro nos agunt, & ego, cum urgerer & vapularem fu-
sti, acuto saxo impingo ungulam, oriturque ab illa plaga
vulnus dolorificum, ut claudicans, quod reliquum erat viae,
incederem. At illi inter se, *Quid enim nobis videtur, inquit, nutrire asinum istum, ubique concidentem? Praecipitemus illum,*

μνοῦ οἰωνὸν οὐκ ἀγαθόν· ναί Φασι, ρήσωμεν αὐτὸν, καθα-
 ρισμὸν τοῦ στρατοῦ ἐσόμενον. καὶ οἱ μὲν συνετάττοντο
 ἐπ' ἐμέ. ἐγὼ δὲ ἀκούων ταῦτα, τῷ τραύματι λοιπὸν ὡς
 ἀλλοτρίῳ ἐπέβαινον, ὃ δὲ τοῦ θανάτου με φόβος ἀναί-
 σθητον τῆς ὁδοῦνης ἔθρκεν. Ἐπεὶ δὲ ἤλθομεν εἰς αὐτὰ 23
 κατελύομεν, τὰ μὲν σκευὴ τῶν ἡμετέρων ὤμων ἀφελόν-
 τες, εὖ κατέθηκαν· αὐτοὶ δὲ ἀναπесόντες ἐδείπνουν. καὶ
 ἐπειδὴ νύξ ἦν, ἀπῆσαν, ὡς τὰ λοιπὰ τῶν σκευῶν ἀνα-
 σῶσαι· τὸν δὲ ἄβλιον τοῦτον ὄνον, ἔφη τις αὐτῶν, τί ἐπ-
 ἄγομεν ἄχρηστον ἐκ τῆς ὀπλῆς; τῶν δὲ σκευῶν ἃ μὲν
 ἡμεῖς οἴσομεν, ἃ δὲ καὶ ὁ ἵππος· καὶ ἀπῆσαν, τὸν ἵππον
 ἄγοντες. νύξ δὲ ἦν λαμπροτάτη ἐκ τῆς σελήνης. καὶ γὰρ
 τότε πρὸς ἐμαυτὸν εἶπον, Ἄβλιε, τί ἐτι μένεις ἐνταῦθα;
 γύπες σε καὶ γυπῶν τέκνα δειπνήσουσιν. οὐκ ἀκούεις
 οἷα περὶ σοῦ ἐβουλεύσαντο; θέλεις τῷ κρημνῷ περιπε-
 σεῖν; νύξ μὲν αὕτη, καὶ σελήνη πολλή. οἱ δὲ οἴχονται
 ἀπιόντες, φυγῇ σῶζε σαυτὸν ἀπὸ δεσποτῶν ἀνδροφόνων.

*male ominatam bestiam. Ita sane, inquit alius, deliciamus illum
 pericularem futurum nostri exercitus. Atque illi in me iam coi-
 bant: verum ego, auditis hisce, quod reliquum erat, vul-
 nus tanquam alienum calcabam, mortis metu sensum mihi
 doloris adimemente. Cum vero intrassemus in diversorium no-
 strum, sarcinas de nostris demtas humeris bene collocant,
 ipsique coenatum accumbunt. Nocte vero oborta, ad reli-
 quas sarcinas servandas abeunt. Miserum vero asinum, infit
 illorum unus, quid adducimus, ex ungula inuilem? sarcina-
 rum alias nos portabimus, alias equus. Itaque cum equo abeunt.
 Erat autem nox a luna clarissima. Hic ego intra me, Mi-
 selle, inquam, quid ultra hic manes? vultures te & vultu-
 rum filii coenabunt. Non audis, quae de te deliberarunt?
 visne tu in praecipitium incidere? Iam nox est, & luna cla-
 ra: illi vero abierunt: fuga te eripe dominis homicidis.*

ταῦτα πρὸς ἑμαυτὸν ἐννοούμενος, ὁρῶ ὅτι οὐδὲ προσεδεδέμην οὐδενί, ἀλλὰ με ὁ σύρων ἐν ταῖς ὁδοῖς ἱμάς παρεκρέματο, τοῦτό με καὶ παρώξυνεν ὥς μάλιστα πρὸς τὴν Φυγὴν καὶ δρόμῳ ἐξιὼν, ἀπῆειν ἡ δὲ γραῦς, ἐπεὶ εἶδεν ἀποδιδράσκειν ἔτοιμον, λαμβάνεταιί μου ἐκ τῆς οὐρᾶς, καὶ εἶχετο. ἐγὼ δὲ ἄξιον κρημνοῦ καὶ θανάτων ἄλλων εἰπὼν εἶναι τὸ ὑπὸ γραΐας ἀλῶναι, ἔσυρον αὐτήν ἡ δὲ μάλ' ἀνέκραγεν ἐνδοθεν τὴν παρθένον τὴν αἰχμάλωτον ἡ καὶ προσελθοῦσα, καὶ ἰδοῦσα γραῦν, δίκην κέρκου ἐξ ὄνου ἡμμένην, τολμᾷ τόλμημα γενναῖον, καὶ ἄξιον ἀπονενομημένου νεανίσκου· ἀναπηδᾷ γὰρ εἰς ἐμέ· καὶ ἐπικαθίσασά μοι, ἤλαυνε· καὶ γὰρ τῷ τε ἔρωτι τῆς Φυγῆς, καὶ τῇ τῆς κόρης σπουδῇ ἔφυγον ἵππου δρόμῳ ἡ δὲ γραῦς ὀπίσω ἀπελέλειπτο. ἡ δὲ παρθένος τοῖς μὲν θεοῖς ἠύχετο, σῶσαι αὐτὴν τῇ Φυγῇ· πρὸς δὲ ἐμέ, Ἦν με, ἔφη, κομίσῃς πρὸς τὸν πατέρα, ὦ καλὲ σὺ, ἐλεύθερον μὲν σε παντὸς ἔργου ἀφήσω, κριθῶν δὲ μέδιμνος ἔσται σοι ἐφ'.

Haec apud me cogitans video, me neque alligatum esse usquam, sed iuxta pendere, quo trahebar alias, lorum. Etiam hoc me ad fugam maxime incitabat. Itaque curriculo egreffus abibam. At anus, cum fugere paratum videret, a cauda se mea, quam prehenderat, suspendit. Ego praecipitio & aliis mortibus dignum putans, ab anu capi, illam trahere: illa vehementer inclamavit puellam intus captivam. At illa accedens, vidensque anum caudae instar ex asino aptam, generosum facinus audet & dignum desperato iuvene. Insilit enim in me, insidensque agit. Et ego tum fugae amore, tum puellae studio, equi cursu fugio, anu post nos relicta. Virgo Dis quidem supplicabat, ut illa se fuga servarent: ad me vero, si me, inquit, o mi pulcher, ad patrem pertuleris, liberum te omni opere dimittam: hordeorum vero

ἐκάστης ἡμέρας τὸ ἄριστον. ἐγὼ δὲ καὶ τοὺς Φονεῖς τοὺς ἑμαυτοῦ Φευξόμενος, καὶ πολλὴν ἐπικουρίαν καὶ θεραπείαν ἐκ τῆς ἀνασωθείσης ἐμοὶ κόρης ἐλπίζων, ἔθεον τοῦ τραύματος ἀμελήσας. Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ἐσχίζετο δι- 24 πλῆ οἶδος, οἱ πολέμοι ἡμᾶς καταλαμβάνουσιν ἀναστρέφοντες, καὶ πόρρωθεν εὐθύς πρὸς τὴν σελήνην ἔγνωσαν τοὺς δυστυχεῖς αἰχμαλώτους, καὶ προσδραμόντες λαμβάνονται μου, καὶ λέγουσιν, ὦ καλὴ καγαθὴ σὺ παρθένος, ποῖ βαδίζεις ἁωρία ταλαίπωρε; οὐδὲ τὰ δαιμόνια δέδοικας; ἀλλὰ δεῦρο ἴθι πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς σε τοῖς οἰκειοῖς ἀποδώσομεν, Σαρδάνιον γελῶντες ἔλεγον καμὲ ἀποστρέψαντες, εἴλκον ὀπίσω καὶ γὰρ περὶ τοῦ ποδὸς καὶ τοῦ τραύματος ἀναμνησθεῖς, ἐχώλευον οἱ δὲ, Νῦν, ἔφασαν, χωλὸς, ὅτε ἀποδιδράσκων ἐάλωκας; ἀλλ' ὅτε Φεύγειν ἐδόκει σοι, ὑγιαίνων, ἵππου ἠκύτερος,

11 Σαρδάνιον γελῶντες) Σαρδάνιος περὶ τὰς Ἡρακλείας στήλας, ἐνθα βοτάναι γίνονται ὅμοιαι σελήνοις, ὧν οἱ γευόμενοι σπασμῷ κατεσχόμενοι ἀκουσίως γελῶσι, καὶ οὕτω τελευτῶσι. Τιμαῖος δὲ φασὶν, ἐκαὶ ὡς τοὺς ὑπὲρ ἔτη γεγονότας γονεῖς αὐτῶν δύουσι τῷ Κρίνῳ, γε-

λῶντες καὶ τύπτοντες ξύλοις, καὶ πρὸς ἀχανεῖς κρηνοὺς καταβοῦντες, ὅθεν Σαρδόνιος γέλως ἐκλήθη. Ἄλλοι δὲ φασὶν ὅτι ἐκείνοι οἱ Σησκόντες γέροντες γελῶσι ἀκουσίως πρὸς τὴν ὑπὸ τῶν παίδων ἀφορῶντες ἀπ' ἀνθρώπων τελευτῇ, ὅθεν ἡ παροιμία. V.

medimnus erit tibi in singulos dies prandium. Ego vero & meos ipsius interfectores fugiens, & multum adiumenti atque cultus ex servata a me puella sperans, curro oblitus vulneris. Cum autem eo veniremus, ubi findebatur via in bivium,prehendunt nos hostes redeuntes, & e longinquo statim ad lunam miseros captivos agnoscunt: & accurrentes,prehendunt me, dicuntque, Quorsum, honesta & bona virgo, in-tempesta nocte abis misella? nec spectra metuis? Verum huc veni ad nos. Nos te tuis reddemus, cum Sardonio risu dicebant: meque conversum trahebant retro. Atque ego pedis & vulneris recordatus claudicabam. Illi vero, Nunc, aiunt, claudus es, cum in fuga es captus? Sed cum fugere tibi collibuit,

καὶ πτηνὸς ἦσθα. τοῖς δὲ λόγοις τούτοις τὸ ξύλον εἶπε-
το, καὶ ἤδη ἕλκος τῷ μηρῷ εἶχον νοθετούμενος. ἐπεὶ δὲ
εἴσω πάλιν ἀνεστρέψαμεν, τὴν μὲν γραῦν εὗρομεν ἐκ τῆς
πέτρας κρεμαμένην ἐν καλωδίῳ. δείσασα γὰρ, οἷον εἰ-
κὸς, τοὺς δεσπότας ἐπὶ τῇ τῆς παρθένου Φυγῇ, κρεμᾶ
ἑαυτὴν, σφίγγασα ἐκ τοῦ τραχήλου· οἱ δὲ τὴν γραῦν
θαυμάσαντες τῆς εὐγνωμοσύνης, τὴν μὲν ἀπολύσαντες
ἐς τὸν κρημνὸν κάτω ἀφῆκαν, ὡς ἦν ἐν τῷ δεσμῷ, τὴν
δὲ παρθένον ἔνδον κατέδησαν, εἴτα ἐδεῖπνον, καὶ πότος
25 ἦν μακρὸς. Καὶ τούτῳ ἤδη περὶ τῆς κόρης διελέγοντο πρὸς
ἀλλήλους· Τί ποιοῦμεν, ἔφη τις αὐτῶν, τὴν δραπετίν;
τί δὲ, ἄλλος εἶπεν, ἕτερον, ἢ τῇ γραῖ ταύτῃ κάτω ἐπιρ-
ρίψωμεν αὐτήν, ἀφελομένην μὲν ἡμᾶς χρήματα πολ-
λὰ, ὅσον ἐπ' αὐτῇ, καὶ προδοῦσαν ἡμῶν ὅλον τὸ ἔργα-
στήριον; εὐ ἴστε γὰρ, ὦ Φίλοι, ὅτι αὕτη εἰ τῶν οἴκοι ἐδρά-
ξατο, οὐδὲ εἰς ἂν ἡμῶν ζῶν ὑπελείπετο· πάντες γὰρ ἂν

4 Καλωδίῳ) Σχοινίῳ. V.

15 Ἐδράξατο) Ἐπελάβετο. V.

sanus, ocior equo, & volucris eras? Haec verba excipiebat
fustis: iamque ulcus in femore habebam ab istis admoni-
tionibus. Domum iterum reversi anum invenimus, quae
resticula se e rupe suspenderat: metuens nempe, ut veri-
simile est, dominos ob fugam virginis, innexo cervici la-
queo se suspenderat. Illi autem aequitatem animi in anu
admirati, resolutam una cum resti praecipitant: virginem
autem intus vinciunt, postea coenant, & computatione
longa uruntur. Atque interea de puella inter se disputant.
Quid facimus, ait illorum unus, *fugitiva?* *Quid vero aliud*,
inquit alius, *quam vetulae illam superiniiciamus*, quae multas
nobis, quantum quidem in ipsa fuit, opes abstulerit, totamque
nostram officinam prodiderit. Bene enim noritis, amici, eam si do-
mesticos suos affecuta fuisset, futurum fuisse, ut vivus nostrum
nemo relinqueretur: capiti enim essemus omnes, ex praeparato ir-

ἐάλωμεν, τῶν ἐχθρῶν ἐκ παρασκευῆς ἡμῶν ἐπιπεσόντων· ὥστε ἀμυνώμεθα μὲν τὴν πολεμίαν· ἀλλὰ μὴ οὕτω ῥαδίως ἀποθνησκέτω, πεσοῦσα ἐπὶ τοῦ λίθου· θάνατον δὲ αὐτῇ τὸν ἀλγεινότατον καὶ μακρότατον ἐξεύρωμεν· καὶ ὅστις αὐτὴν χρόνῳ καὶ βασάνῳ φυλάξας, ὕστερον ἀπολεῖ. εἴτα ἐξήτουν θάνατον. καὶ τις εἶπεν, Οἶδα ὅτι ἐπαίνεσεσθε τὸ ἀρχιτεκτόνημα. τὸν ὄνον δεῖ ἀπολέσαι, ὀκνηρὸν ὄντα, νῦν δὲ καὶ χολὸν εἶναι ψευδόμενον, καὶ μὴν καὶ τῆς Φυγῆς τῆς παρθένου γενόμενον ὑπρέτην καὶ διάκονον. τοῦτον οὖν ἔωθεν ἀποσφάξαντες, ἀνατέμνωμεν ἐκ τῆς γαστρὸς, καὶ τὰ μὲν ἔγκατα πάντα ἔξω βάλωμεν, τὴν δὲ ἀγαθὴν ταύτην παρθένον τῷ ὄνῳ ἐγκατοικίσωμεν, τὴν μὲν κεφαλὴν ἔξω τοῦ ὄνου πρόχειρον, ὥς ἂν μὴ εὐθὺς ἀποπνιγείη, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα πᾶν ἔνδον κρυπτόμενον, ὥς ἂν αὐτὴν κατακειμένην εὖ μάλα συρράψαντες ῥίψωμεν ἔξω ἁμῶν ταῦτα τοῖς γυψί, καὶνῶς τοῦτο ἐσκευασμένον ἄριστον. σκοπεῖτε δὲ, ὦ φίλοι, τῆς βασάνου τὸ θεῖον· πρῶτον μὲν τὰ, νεκρῷ ὄνῳ συνοικεῖν, εἴτα τὸ,

puentibus in nos hostibus. Itaque ulciscamur nos quidem inimicam; sed ne ita facile moriatur incidens in saxum: verum mortem illi & acerbissimam excogitemus & longissimam, quaeque illam tempori & cruciatus servatam tum demum interimat. Deinde quae-rebant eiusmodi mortem. Et aliquis ait, Novi, vos laudaturos esse commentum. Asinum perdere oportet, ignavum, iam vero & claudicationem mentium, & fugae virginis adiutorem ac ministrum. Hunc igitur cras mane mactatum exenterabimus, aethis-que intestinis omnibus bonam hanc virginem collocabimus in asino, capite extra asinum uti promineat, ne mox suffocetur; reliqua autem corpore toto intus occultetur. Sic ergo dispositam ubi probe consueverimus, extra utrumque vulturibus proiciamus paratum nova ratione prandium. Videte autem, amici, cruciatus illius acerbicatem: primo quidem in mortuo habitare asino: deinde aesta-

Θέρους ὥρα θερμοτάτῳ ἡλίῳ ἐν κτήνει καθεψείσθαι,
 καὶ λιμῶ ἀεὶ κτείνοντι ἀποθνήσκειν, καὶ μὴδ' ἑαυτὴν
 ἀποπνίξαι ἔχειν. τὰ μὲν γὰρ ἄλλ', ὅσα πείσεται, ση-
 πόμένου τοῦ ὄνου τῇ τε ὁδῷ, καὶ τοῖς σκώληξι πεφυρ-
 μένη, ἑῷ λέγειν. τέλος δὲ οἱ γύπες διὰ τοῦ ὄνου παρεισ-
 ῖόντες εἰσῶ, καὶ ταύτην, ὡς ἐκείνον, ἴσως καὶ ζῶσαν
 26 ἔτι διασπᾶσονται. Πάντες ἀνεβόησαν, ὡς ἐπὶ ἀγαθῷ
 μεγάλῳ τῷ τερατῳδεὶ τούτῳ εὐρήματι. ἐγὼ δὲ ἀνέστε-
 νον αὐτὸν, ὡς ἂν ἀποσφαγησόμενος, καὶ μὴδὲ νεκρὸς εὐ-
 τυχῆς κεισόμενος, ἀλλὰ παρθένον ἀβλίαν ἐπιδεξόμενος,
 καὶ θῆκη οὐδὲν ἀδικούσης κόρης ἐσόμενος. ὄρβρος δὲ ἦν ἔτι,
 καὶ ἐξαίφνης ἐφίσταται πλήθος στρατιωτῶν, ἐπὶ τοὺς
 μιαροὺς τούτους ἀφικνήμενον, καὶ εὐθέως πάντας ἐδέσ-
 μουν, καὶ ἐπὶ τὸν τῆς χώρας ἡγεμόνα ἀπῆγον. ἔτυχε δὲ
 καὶ ὁ τὴν κόρην μεμνηστευμένος σὺν αὐτοῖς ἐλθὼν· αὐ-
 τὸς γὰρ ἦν ὁ καὶ τὸ καταγώγιον τῶν ληστῶν μηνύσας.

11 Θήκη) Τάφος. V.

16 Καταγώγιον) Οἰκίαν. V.

*is tempore fervidissimo in ipso iumento coqui, & enecante semper
 fame mori, neque necis consciscendae facultatem habere. Reliqua
 enim, quae patietur, tum putrescentis odore asini, & scatens ver-
 mibus, mitto dicere. Tandem vero vultures eo penetrantes per asi-
 num, ipsam, ut illum, ac forte viventem adhuc lacerabunt. Cla-
 moribus excipiunt omnes, ut ingens quoddam bonum, por-
 tentosum illud commentum. Ego vero mihi ipsi ingemisce-
 bam, tanquam iugulandus, & qui neque post mortem ia-
 cendi molliter facultatem habiturus essem, sed infelicem sus-
 cepturus virginem, & capulus puellae innocentis futurus.
 Iam illucescebat, cum instat subito militum manus, impu-
 ris hisce immissa, qui in vincula statim omnes coniecerunt,
 ad Praesidem regionis illius abducendos. Venerat autem
 cum illis etiam puellae sponsus: ipse nimirum erat, qui
 receptaculum hoc latronum indicaverat. Assumptam ergo*

παράλαβὸν σὺν τὴν παρθένον, καὶ καθίσας ἐπ' ἐμὲ, οὕτως ἤγεν οἴκαδε. οἱ δὲ καμῆται, ὥς εἶδον ἡμᾶς ἐτι πόρρωθεν, ἔγνωσαν εὐτυχοῦντας, εὐαγγέλιον αὐτοῖς ἐμοῦ προσκησαμένου, καὶ προσδραμόντες ἡσπάζοντο, καὶ ἦγον εἰσω. Ἡ δὲ παρθένος πολὺν λόγον εἶχεν ἐμοῦ δι- 27
καιον ποιοῦσα, τῷ συναιχμαλώτῳ, συναποδράσαντος, καὶ τὸν κοινὸν ἐκείνον αὐτῇ θάνατον συγκινδυνεύσαντος· καὶ μοι τοῖς κεκτημένοις ἄριστον παρέκειτο μέδιμνος κριθῶν, καὶ χόρτος, ὅσος καὶ καμήλῳ ἱκανός. ἐγὼ δὲ τότε μάλιστα κατηράμην τὴν Παλαιστραν, ὥς ὄνον με, καὶ οὐ κύνα τῇ τέχνῃ μεταβεῖσαν. ἐώρων γὰρ τοὺς κύνας εἰς τοῦπτανεῖον παρεισιόντας, καὶ λαφύσσοντας πολλὰ, καὶ ὅσα ἐν γάμοις πλουσίων νυμφίων. ἡμέραις δὲ ὕστερον μετὰ τὸν γάμον οὐ πολλαῖς, ἐπεὶδὴ χάριν μοι ἔφη ἡ δέσποινα ἔχειν παρὰ τῷ πατρὶ, καὶ ἀμείψασθαι με ἀμοιβῇ τῇ δικαίᾳ θέλειν, ὁ πατὴρ ἐκέλευσεν ἐλεύ-

12 Δοχεῖον) Μαχειρεῖον. V. *ibid.* Λαφύσσοντας) Διαπαρτρέγοντας. V.

virginem & mihi impositam sic domum deduxit. Vicani autem cum e longinquo nos viderent, bene nobis successisse agnoverunt, ruditu me meo bonum illis nuntium ferente. Accurrentes igitur salutant, & intro deducunt. Virgo multam merito rationem mei habuit, qui captivitatis pariter ac fugae illius socius fueram, atque in communi mortis periculo versatus. Ac mihi *apud novos* dominos prandium apponebatur medimnus hordei, & foeni quantum camelo satis esset. At ego tunc maxime Palaestram exsecrabar, quae me in asinum, non in canem arte sua transfigu-
rasset. Videbam enim canes furtim ingressos in culinam multa ligurientes, quae solent in nuptiis sponso-
rum divitum. Paucis post nuptias diebus, cum gratiam mihi hera *minor* habere diceret apud patrem, & iustam mihi vicem velle perfolovere, iussit pater liberum me dimitti sub divo, &

φερὸν ἀφίεναι ὑπαίθριον, καὶ σὺν ταῖς ἀγελαίαις ἵπ-
 ποῖς νέμεσθαι· καὶ γὰρ ὡς ἐλεύθερος, ἔφη, ζήσεται ἐν
 ἡδονῇ, καὶ ταῖς ἵπποις ἐπιβήσεται. καὶ αὕτη δικαιοτά-
 τη ἀμοιβὴ ἐδόκει τότε, εἰ ἦν τὰ πράγματα ἐν ὧν δικα-
 στῇ. καλέσας οὖν τῶν ἵπποφορβῶν τινα, τούτῳ με πα-
 ραδίδωσιν, ἐγὼ δὲ ἔχαιρον ὡς δὴκ ἔτι ἀχθοφορήσων. ἐπεὶ
 δὲ ἤκομεν εἰς τὸν ἀγρὸν, ταῖς ἵπποις με ὁ ναμεὺς συνέμι-
 28 ξε, καὶ ἤγεν ἡμᾶς τὴν ἀγέλην, εἰς νομόν. Ἐχρῆν δὲ ἅρα
 κἀνταῦθα ὥσπερ Κανδαύλῃ κἀμοὶ γενέσθαι. ὁ γὰρ
 ἐπιστάτης τῶν ἵππων, τῇ αὐτοῦ γυναικὶ Μεγαπόλῃ ἔν-
 δον με κατέλιπεν· ἡ δὲ τῇ μύλῃ με ὑπεξεύγνυνεν, ὥστε
 ἀλεῖν αὐτῇ καὶ πυρρὺς, καὶ κριθὰς ὅλας. καὶ τοῦτο μὲν
 ἦν μέτριον κακὸν εὐχαρίστῳ ὧν ἀλεῖν τοῖς ἑαυτοῦ ἐπι-
 στάταις. ἡ δὲ βελτίστη, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων τῶν ἐν
 ἐκείνοις τοῖς ἀγροῖς (πολλοὶ δὲ πάνυ ἦσαν) ἄλευρα τὸν
 μισθὸν αἰτοῦσα, ἐξεμίσθου τὸν ἐμὸν ἄθλιον τράχηλον·
 καὶ τὰς μὲν κριθὰς, τοῦμόν ἄριστον φρύγουσα, κἀμοὶ

cum gregalibus equabus pascere. Sic enim, inquit, & tan-
quam liber iucunde vivet, & equas inscendet. Et haec iustissima
tum gratiae relatio videbatur, si res asino iudice acta es-
set. Advocato ergo pastorum uni me commendat, me gau-
dente, qui non amplius onera gestaturus essem. Cum vero
rus venissemus, equabus me admiscuit pastor, & nos, gre-
gem, pastum egit. Fatale autem erat, eadem mihi, quae Can-
dauli, usu venire. Magister enim equariae, suae uxori Me-
gapolae domi me reliquit. Haec vero molae me iunxit, ut
omne sibi triticum hordeumque molerem. Atque illud me-
diocre incommodum erat asino non ingrato, molere suis
magistris. At optima mulier etiam ab aliis, per illos agros,
erant autem sane quam multi, farinas mercedis loco po-
scens, miseras cervices meas elocabat. Atque hordea, meum
prandium, frixa, ipsa quoque molenda mihi infudit, fa-

ὥστε ἀλεῖν ἐπιβάλλουσα, μάζας ὅλας ποιοῦσα, κατέπινεν· ἐμοὶ δὲ, πίτυρα ἄριστον ἦν. εἰ δέ ποτε καὶ συνελάσειέ με ταῖς ἵπποις ὁ νομεύς, παϊόμενός τε καὶ δακνόμενος ὑπὸ τῶν ὄρσένων, ἀπαλλύμην. αἰεὶ γὰρ με μοιχὸν ὑποπτεύοντες εἶναι τῶν ἵππων τῶν αὐτῶν γυναικῶν, ἐδίωκον, ἀμφεπέροις εἰς ἐμὲ ἀπολακτίζοντες, ὥστε Φέρειν οὐκ ἠδυνάμην ζηλοτυτίαν ἵππικήν. λεπτός οὖν καὶ ἄμωρφος ἐν οὐ πολλῷ χρόνῳ ἐγενόμην, οὔτε ἔνδον εὐφραίνόμενος πρὸς τῇ μύλῃ, οὔτε ὑπαίθριος νεμέμενός, ὑπὸ τῶν συννόμων πολεμούμενος. Καὶ μὲν καὶ τὰ πολλὰ εἰς τὸ ὄρος ἄνω ἐπεροπόμην, καὶ ξύλα τοῖς ὤμοις ἐκόμιζον. τοῦτο δὲ ἦν τὸ κεφάλαιον τῶν ἐμῶν κακῶν· πρῶτον μὲν ὑψηλὸν ὄρος ἀναβαίνειν ἔδει, ὀρθὴν δεινῶς ὁδὸν, εἴτα καὶ ἀνυπόδετος ὄρει ἐν λιθίνῳ. καὶ μοι συνεχέπεμπον ὀνηλάτην, παιδάριον ἀκάθαρτον. τοῦτό με καὶνῶς ἐκάστοτε ἀπώλλυε. πρῶτον μὲν ἔπαιέ με καὶ τρέχοντα λίαν, οὐ ξύλῳ

15 Καὶνῶς) Παραδόξως. V. *ibid.* 'Εκάστοτε) 'Ασί. V.

Etasque inde placentas totas devoravit. Mihi vero fures erant prandium. Si quando vero etiam cum equabus me exigeret pastor, percussus morsusque a maribus equis peribam. Semper enim me adulterum suspicari equarum, suarum uxorū, persequabantur, utraque in me calces iactantes, adeo ut impar essem ferendae equinae illi zelotypiae. Emaciatus ergo & strigosus non ita multo tempore fiebam, qui neque intus laetarer ad molam, neque sub divo pascens, oppugnatus quippe a pastionis focis. Verum etiam frequenter fursum in montem mittebar, & ligna gerebam humeris. Illud vero caput malorum meorum fuit. Primo quidem altus mons ascendendus erat, ardua vehementer via, insuper non calceatus eram in monte scrupulo. Et una mecum emittebant mulionem, impurum puerum, qui male me semper perderet. Primo percutiebat me, valde

ἀπλῶ, ἀλλὰ τῷ ὄζους πυκνοὺς ἔχοντι καὶ ὀξεῖς, καὶ αἰεὶ
 ἔπαιεν εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ μηροῦ, ὥστε ἀνέγκτό μοι κατ'
 ἐκείνο ὁ μηρὸς τῇ ράβδῳ, ὁ δὲ αἰεὶ τὸ τραῦμα ἔπαιεν. εἴ-
 τά μοι ἐπετίθει Φορτίον, ὅσον χαλεπὸν εἶναι καὶ ἐλέ-
 Φαντι ἐνεγκεῖν, καὶ ἀνωθεν ἢ κατὰβασις ὀξεῖα ἦν. ὁ δὲ
 καὶ ἐνταῦθα ἔπαιεν. εἰ δέ μοι περιπίπτον ἴδοι τὸ Φορτίον,
 καὶ εἰς τὸ ἕτερον ἐπικλίνον, δέον τῶν ξύλων ἀφαιρεῖν, καὶ
 τῷ κουφότερῳ προσβαλεῖν, καὶ τὸ ἴσον ποιεῖν, ταῦτο
 μὲν οὐδέποτε εἰργάσατο, λίθους δὲ μεγάλους ἐκ τοῦ
 ὄρους ἀναιρούμενος, εἰς τὸ κουφότερον καὶ ἄνω νεῦον τοῦ
 Φορτίου προσετίθει· καὶ κατῆειν ἄβλιος τοῖς ξύλοις ὁμοῦ
 καὶ λίθους ἀχρεῖους περιφέρειν. καὶ ποταμὸς ἦν ἀένναος
 ἐν τῇ ὁδῷ· ὁ δὲ τῶν ὑποδημάτων φειδόμενος, ὀπίσω τῶν
 30 ξύλων ἐπ' ἐμοὶ καθίζων, ἐπέρα τὸν ποταμόν. Εἰ δέ ποτε
 οἷα κάμνων καὶ ἀχθοφορῶν καταπέσσοιμι, τότε δὴ τὸ δεκ-
 νὸν ἀφόρητον ἦν. αὐτὰρ γὰρ ἦν καταβάς τοῦ χειρὰ μοι ἐπι-

licet currentem, non simplici fuste, sed crebris acutisque
 nodis inaequali, eandemque semper femoris partem per-
 cutiebat, adeo ut aperiretur mihi a baculo eo loco femur:
 at ille ipsum perpetuo vulnus ferire. Deinde imponebat
 mihi onus elephanti etiam portatu difficile. Eratque descen-
 sus de summo arduus; at ille hic etiam pulsabat. Si quando
 labare mihi videret onus, & in alteram partem inclinare,
 cum deberet de lignis ablatum aliquid leviori parti adice-
 re, & ita peraequare: hoc ille nunquam fecit, sed lapides
 magnos de monte sublatos in leviolem & sursum nutantem
 oneris partem addidit: descendebam ergo miser, cum lignis
 lapides simul inutiles circumferens. Erat porro rivus in
 via perennis. Ille vero, parcens calceamentis, post ligna
 mihi insidens rivum traiciebat. Si quando vero prae lassit-
 tudine & onere decumberem; tum vero intolerabile erat
 malum. Cuius enim erat, ut descendens manum mihi ini-

δοῦναι, καὶ μὲν χαμόθεν ἐπεγεῖρην, καὶ τὸ Φορτίον ἀφελεῖν, ἂν ποτε καὶ δεοί· ὁ δὲ οὔτε κατηῆλθεν, οὔτε χεῖρα ἂν ποτε ἐπέδωκεν, ἀλλ' ἄνωθεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, καὶ τῶν ὠτων ἀρξάμενος, συνέκοπτέ με τῷ ξύλῳ, ἕως ἐπεγεύρωσί με αἱ πληγαί. καὶ μὴν καὶ ἄλλο κακὸν εἰς ἐμὲ ἀφόρητον ἔπαιζε. συνενεγκὼν ἀκανθῶν ὀξύτατων Φορτίον, καὶ τοῦτο δεσμῷ περισφίγξας, ἀπεκρέμα ὅπισθεν ἐκ τῆς οὐρᾶς, αἱ δὲ, οἷον εἰκὸς ἦν, ἀπίοντος τὴν ὁδόν, ἀποκρεμάμεναι προσέπιπτόν μοι, καὶ πάντα μοι τὰ ὅπισθε νύττουσαι ἐτίτρωσκον· καὶ ἦν μοι τὸ ἀμύνειν ἀδύνατον, τῶν τιτρωσκόντων αἰεί μοι ἐπομένων, καί μοι ἡρτημένων. εἰ μὲν γὰρ ἀτρέμα προίοιμι Φυλαττόμενος τῶν ἀκανθῶν τὴν προσβολήν, ὑπὸ τῶν ξύλων ἀπωλλύμην· εἰ δὲ Φεύγοιμι τὸ ξύλον, τότε ἤδη τὸ δεινὸν ὅπισθεν ὀξὺ προσέπιπτε. καὶ ὅλως ἔργον ἦν τῷ ὀνηλάτῃ τῷ ἐμῷ ἀποκτενεῖν με. Ἐπεὶ δὲ ποτε ἅπαξ κακὰ πάσχωι πολλὰ, 31

ceret, neque de terra excitaret, & onere, sicubi opus esset, levaret; ille neque descendebat, neque manum praebebat unquam, sed initio a capite & auribus facto fusti me concidebat, dum suscitarent me plagae. Ludit etiam aliud in me malum intolerabile. Comportatum spinarum acutissimarum fascem, & vinculo constrictum, a tergo & cauda mihi suspendit. Illae ergo, ut facile est ad cogitandum, pergente me viam, dependentes impingunt, atque assiduo punctu posteriora mihi omnia vulnerant. Nec defendere me ullo modo poteram, instantibus mihi semper, quae vulnerarent, & a me ipso suspensis. Etenim si sensum progrederer, appulsum spinarum cavens, peribam a fustibus: si vero fustum fugerem, tum iam malum illud a tergo acutissimum ingruerat. Et omnino id operam dabat agasus meus, me ut interficeret. Cum autem semel aliquando mala per-

οὐκ ἔτι Φέρων, πρὸς αὐτὸν λαῖ ἐκίνησα, εἶχεν ἀεὶ τοῦτο τὸ λαῖ ἐν μνήμῃ. καὶ ποτε κελεύεται στυππεῖον ἐξ ἑτέρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον μετενεγκεῖν. κομίσας οὖν με, καὶ τὸ στυππεῖον τὸ πολὺ συνενεγκών, κατέδησεν ἐπ' ἐμὲ, καὶ δεσμῶ ἀργαλέῳ εὖ μάλα προσέδησέ με τῷ Φορτίῳ, κακὸν ἐμοὶ μέγα τυρεύων. ἐπεὶ δὲ προιέναι λοιπὸν ἔδει, ἐκ τῆς ἐστίας κλέψας δαλὸν ἔτι θερμόν, ἐπειδὴ πόρρῳ τῆς αὐλῆς ἐγενόμεθα, τὸν δαλὸν ἐνέκρυψεν εἰς τὸ στυππεῖον. τὸ δὲ (τί γὰρ ἄλλο ἐδύνατο;) εὐθὺς ἀνάπτεται, καὶ λοιπὸν οὐδὲν ἔφερον ἄλλα, ἢ πῦρ ἄπλετον. μαθὼν οὖν ὡς αὐτίκα ὀπτήσομαι ἐν τῇ ὁδῷ, τέλματι βαθεῖ ἐντυχὼν, ρίπτω ἑμαυτὸν τοῦ τέλματος ἐς τὸ ὑγρότατον· εἴτα ἐκύλιον ἐνταῦθα τὸ στυππεῖον, καὶ δινῶν καὶ στρέφων ἑμαυτὸν, τῷ πηλῷ κατέσβεσα τὸ θερμόν ἐκείνο, καὶ πικρὸν ἐμοὶ Φορτίον, καὶ οὕτω λοιπὸν ἀκινδυνό-

2 Στυππεῖον) Στύππην. V.
6 Τυρεύων) Κατασκευάζων. V.
10 Ἄπλετον) Μέγα, ἄπειρον,
ἐχώρτον. V.

11 Τέλματι) Τέλματα τὰ πη-
λῶν καὶ τελευταῖα τοῦ ὕδατος, ἢ
βάθρα· Ἰσαῖος δὲ εἰπὶ τὰ γεωργη-
αῖμα χωρία. V.

peffus multa, prae impatientia calcem contra illum moviſſem, ſemper illum calcem in memoria habuit. Ac iuſſus aliquando ſtuppam ex uno agro in alterum transferre, adducit me, ſtuppamque illam multam collatam mihi imponit, validoque me fune ſarcinae probe alligat, fraudem mihi ea re machinatus maximam. Cum vero iam pergendum eſſet, de foco furatus torrem adhuc ardentem, ubi procul ab aula receſſeramus, eum torrem in ſtuppa abſcondit: illa vero, qui enim poſſet aliter? ſubito ignem concipit: ilicet, nihil fero aliud, quam ignem immenſum. Videns ego ſtatim me in via affandum, obſervata forte lacuna paluſtri, in liquidiſſimam illius me partem abiicio: volenſque ibi ſtuppam, meque ipſum adeo circumagens & vertens, luto exſtinguo ardentem & acerbam mihi ſarcinam: ſicque reliquum viae

τερον ἐβάδιζον τῆς ὁδοῦ τὸ ὑπόλοιπον. οὐδὲ γὰρ ἔτι ἀνά-
ψαι με τῷ παιδί δυνατόν ἦν τοῦ στυππείου πηλῷ ὑγρῷ
πεφυρμένου. καὶ τοῦτό γε ὁ τολμηρὸς παῖς προσελθὼν
ἐμοῦ κατεψεύσατο, εἰπὼν, ὡς παριῶν, ἐκὼν ἑαυτὸν ἐν-
σεύσαιμι τῇ ἐστίᾳ· καὶ τότε μὲν ἐκ τοῦ στυππείου μὴδὲ
ἐλπίζων, ὑπεξῆλθον. Ἀλλ' ἕτερον ὁ ἀκάβαρτος παῖς ἐξεῦ- 32
ρεν ἐπ' ἐμὲ μακρῷ κάκῳ. κομίσας γάρ με ἐς τὸ ὄρος,
καί μοι Φορτίον ἄδρον ἐπιθεῖς ἐκ τῶν ξύλων· τοῦτο μὲν
πιπράσκει γεωργῷ πλησίον οἰκοῦντι, ἐμὲ δὲ γυμνὸν καὶ
ἄξυλον κομίσας οἰκαδὲ, καταψεύδεται μου πρὸς τὸν αὐ-
τὸν δεσπότην ἔργον ἀνόσιον. τοῦτον, δέσποτα, τὸν ὄνον
οὐκ οἶδ' ὅτι βόσκομεν, δεινῶς ἀργὸν ὄντα καὶ βραδύν.
ἀλλὰ μὴν νῦν ἐπιτηδεύει καὶ ἄλλο ἔργον, ἐπ' αὐν γυναῖ-
κα ἢ παρθένον καλὴν καὶ ὡραίαν ἰδῆ, ἢ παῖδα, ἀπολα-
κτίσας ἐπεταὶ δρόμῳ ἐπ' αὐτούς, ὡς εἴ τις ἐρᾷ ἄνθρω-
πος ἄρρην, ἐπὶ ἐρωμένη γυναικὶ κινούμενος, καὶ δάκνυει

- 1 Ὑπόλοιπον) Ἐπίλοιπον. G. ἐκέρειχα, πλύνω, συγχέω, ταρα-
3 Πιφυρμένου) Φύρω, μολύνω, σκω, μιγνύω. V.

minori cum periculo absolvo. Nec enim poterat iam puer
iterum accendere stuppam liquido luto subactam. At hoc
certe audax puer, cum delatus esset, quo tendebat, me ca-
lumniatus est, me praetereuntem ultro infricuiffe me foco.
Interea tum e stuppa praeter spem evaseram. Sed aliud im-
purus ille puer contra me longe peius excogitat. In mon-
tem me deducit, gravi lignorum sarcina oneratum: eaque
ligna rustico vendit habitanti in vicinia: me vero nudum sine
lignis domum deductum apud communem dominum nefandi
facinoris per calumniam reum facit. *Istum, herē, inquit, asi-*
num, nescio cur alamus, supra modum piger qui sit ac tardus. Ve-
tum nunc aliud quoque sibi opus curae habet. Ubi mulierem, aut
virginem pulchram ac formosam videt, aut puerum; iactatis calci-
bis cursu eos insequitur, eademque fere ratione, atque amator homo
in amata sibi muliere commovetur: & osculi in morem morsicatur, &

ἐν Φιλήματος σχήματι, καὶ πλησιάζειν βιάζεται, ἐκ
 δὲ τούτου σοὶ δίκας καὶ πράγματα παρέξει, πάντων
 ὑβριζομένων, πάντων ἀνατρεπομένων. καὶ γὰρ νῦν ξύ-
 λα κομίζων, γυναῖκα εἰς ἀγρὸν ἀπιούσαν ἰδὼν, τὰ μὲν
 ξύλα πάντα χαμαὶ ἐσκόρπισεν ἀποσεισάμενος· τὴν δὲ
 γυναῖκα ἐς τὴν ὁδὸν ἀνατρέψας, γαμεῖν ἐβούλετο, ἕως
 ἄλλος ἄλλοθεν ἐκδραμόντες, ἡμύναμεν τῇ γυναικί, ἐς
 33 τὸ μὴ διασπασθῆναι ὑπὸ τοῦ καλοῦ τούτου ἔραστοῦ. Ὁ
 δὲ ταῦτα πυθόμενος, Ἄλλ' εἰ μὴτε βαδίζειν, ἔφη, ἐθέ-
 λει, μὴτε Φορτηγεῖν, καὶ ἔρωτας ἀνθρωπίνους ἔρᾳ, ἐπὶ
 γυναῖκας καὶ παῖδας οἰστρούμενος, ἀποσφάξατε αὐ-
 τόν· καὶ τὰ μὲν ἔγκατα τοῖς κυσὶ δότε, καὶ τὰ κρέα
 τοῖς ἐργάταις Φυλάξατε· καὶ ἦν ἔρηται, πῶς οὗτος ἀπέ-
 θανε, λύκου τοῦτο καταψεύσασθε. ὁ μὲν οὖν ἀκάβαρ-
 τος παῖς, ὀηλάτης ἐμὸς, ἔχαιρε, καὶ με αὐτίκα ἤβelen
 ἀποσφάττειν. ἀλλ' ἔτυχε γάρ τις παρὼν τότε γειτόνων
 γεωργῶν, καὶ οὗτος ἐρύσατό με ἐκ τοῦ θανάτου, δει-
 νὰ ἐπ' ἐμοὶ βουλευσάμενος. Μηδαμῶς, ἔφη, ἀποσφά-

*vi in complexum ruit. Ex ea autem re lites tibi & negotia facesset,
 cum insultet omnibus, evertat omnes. Etenim modo ligna gestans,
 conspecta muliere rus eunte, humi dispersit excussa ligna omnia, cum
 muliere vero in viam eversa nuptias facere voluit, donec accurren-
 tes aliunde alius, auxilio fuimus mulieri, ne a praeclaro istoc ama-
 tore laceraretur. Ille vero, his auditis, Si vero, inquit, neque in-
 cedere vult, neque gestare onera, & humanos amores amat, in mu-
 lieres puerosque insanians, illum iugulate, atque intestina proicite
 canibus, carnes servate operis: ac si interrogabitur, quomodo iste
 perierit? a lupo factum mentimini. Impurus ergo puer, meus
 mulio, gaudere, ac statim me velle iugulare. Sed forte for-
 tuna interveniens de vicinia rusticorum aliquis, illa me
 morte eripuit: dirum tamen contra me consilium subiecit.*

ξῆς ὄνον, καὶ ἀλεῖν καὶ ἀχθοφορεῖν δυνάμενον· καὶ οὐ μέγα ἔργον. ἐπεὶ δὲ γὰρ εἰς ἀνθρώπους ἔρωτι καὶ οἴστρω φέρεται, λαβὼν αὐτὸν ἔκτεμε· τῆς γὰρ ἐπαφροδίτου ταύτης ὀρμῆς ἀφαφεθεῖς, ἡμέρος τε εὐθύς καὶ πίων ἔσται, καὶ οἷσι φορτίον μέγα, οὐδὲν ἀχθόμενος. εἰ δὲ αὐτὸς ἀπείρως ἔχεις ταύτης τῆς ἰατρείας, ἀφίξομαι δεῦρο μετὰ τριῶν ἢ τεττάρων ἡμερῶν, καὶ σοι τοῦτον σωφρονέστερον προβάτου παρέξω τῇ τομῇ. οἱ μὲν οὖν ἔνδον ἅπαντες ἐπήνουν τὸν σύμβουλον, ὡς εὖ λέγοι, ἐγὼ δὲ ἤδη ἐδάκρυον, ὡς ἀπολέσων αὐτίκα τὸν ἐν τῷ ὄνῳ ἄνδρα, καὶ ζῆν οὐκ ἔτι ἐθέλειν ἔφην, εἰ γενοίμην εὐνούχος. ὥστε καὶ ὅλως ἀποσιτῆσαι τοῦ λοιποῦ ἐγνώκειν, ἢ ῥίψαι ἐμαυτὸν ἐκ τοῦ ὄρους, ἔνθα ἐκπεσὼν, θανάτῳ οἰκτίστῳ ὀλόκληρος ἔτι καὶ ἀκέραιος νεκρὸς τεβνέξομαι. Ἐπεὶ δὲ ἦν 34 νύξ βαθεῖα, ἄγγελός τις ἀπὸ τῆς κώμης ἦλθεν εἰς τὸν αἶγρον, καὶ τὴν ἑπαυλιν, ταύτην λέγων τὴν νεόνυμφον

14 Ἀκέραιος) Ἐκ παραλλήλου. V.

Nequaquam, inquit, interfeceris asinum, & molere valentem & gestare onera. Nec magnum opus. Quando enim in homines amore atque oestro fertur, comprehensum exfecit. Etenim venereo isto impetu sublato, mansuetus statim & pinguis erit, & magnum sine labore onus gestabit. Si vero ipse huius curationis imperitus es, intra tertium quartumve diem huc veniam, & istum tibi ovicula mitiorem illa sectione praeestabo. Itaque familiares omnes laudare consiliarium, bene illum dicere asseverantes. Ego vero iam plorare, qui mox perditurus essem latentem in asino virum, & negare, me vivere velle, si eunuchus fierem: adeo ut omnino cibo abstinere in posterum decernerem, aut de monte me praecipitare, unde delapsus miserrima equidem morte, integrum tamen adhuc & intemeratum cadaver, morerer. Intempesta iam nocte, nuntius de vico aliquis rus venit & in villam, dicens, puellam illam recens

κόρην, τὴν ὑπὸ τοῖς λησταῖς γενομένην, καὶ τὸν ταύτης
 νυμφίον, περὶ δείλῃν ὀψίαν ἀμφοτέρους αὐτοὺς ἐν τῷ αἰ-
 γιᾷ περιπατοῦντας, ἐπιπολάσασαν ἄφνω τὴν θά-
 λασσαν ἀρπάσαι, καὶ ἀφανεῖς ποιῆσαι, καὶ τέλος αὐ-
 τοῖς τοῦτο τῆς συμφορᾶς καὶ θανάτου γενέσθαι. οἱ δὲ,
 οἷα δὴ κεκενωμένης οἰκίας νέων δεσποτῶν, ἔγνωσαν μη-
 ἐτι μένειν ἐν τῇ δουλείᾳ, ἀλλὰ πάντα διαρπάσαντες τὰ
 ἔνδον, Φυγῇ ἐσώζοντο. ὁ δὲ νομεὺς τῶν ἵππων, καὶ με πα-
 ραλαβὼν, καὶ πάνθ' ὅσα δυνατὸς ἦν συλλαβὼν, ἐπι-
 κατέδησέ μοι καὶ ταῖς ἵπποις· ἐγὼ δὲ ἡχρόμην μὲν, Φέ-
 ρων φορτίον ὄνου ἀληθινοῦ, ἀλλ' οὖν ἄσμενος τὸ ἐμπό-
 διον τοῦτο τῆς ἐμῆς ἐδεξάμην ἐκτομῆς· καὶ τὴν νύκτα ὅλην
 ἐλθόντες ὁδὸν ἀργαλέαν, καὶ τριῶν ἄλλων ἡμερῶν τὴν
 ὁδὸν ἀνύσαντες, ἐρχόμεθα εἰς πόλιν τῆς Μακεδονίας, Βέ-
 35 ροιαν, μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον. Ἐνταῦθα ἔγνωσαν
 οἱ ἄγοντες ἡμᾶς ἰδρύσαι, καὶ ἑαυτούς. καὶ τότε δὴ πρά-

nuptam, illam, quae in latronum potestate fuerat, ipsius-
 que sponsum, fero diei ambos & solos in litore ambulan-
 tes, accedente subito maris fluctu abreptos, non amplius
 comparere, eumque finem illis calamitatis ac mortis acci-
 disse. Hic illi, velut orbata iunioribus heris domo, decer-
 nunt non amplius manere in servitute, sed direptis, quae
 intus erant, omnibus, fuga sibi consulunt. Equarum autem
 pastor, & me assumpto, & convasatis quae poterat omni-
 bus, ea mihi & equabus imponit. Ego gravabar equidem
 ferens veri onus asini. Interim lubens impedimentum illud
 meae castrationis excepi. Ac per totam illam noctem dif-
 ficili itinere cum perrexissemus, & trium aliorum dierum
 superata via, venimus in urbem Macedoniae, Beroean,
 magnam ac celebrem. Ibi statuunt, qui nos egerant, & ipsi
 se collocare, & nos, Tum igitur nostrum, iumentorum

σις ἦν ἡμῶν τῶν κτηνῶν, καὶ κῆρυξ εὐφωanos ἐν ἀγορᾷ
 μέσῃ ἐστῶς, ἐκήρυττεν· οἱ δὲ προσιόντες ἰδεῖν ἤθελον, τὰ
 στόματα ἡμῶν ἀνοίγοντες, καὶ τὴν ἡλικίαν ἐν τοῖς ὁδοῦ-
 σιν ἐκάστω ἐβλεπον, καὶ τοὺς μὲν ὠνήσαντο ἄλλος ἄλ-
 λον, ἐμὲ δὲ ὕστατον ἀπολελειμμένον ὁ κῆρυξ ἐκέλευσε
 αὐτῷ ἐπανάγειν εἰς οἶκον, ὁρᾷς, λέγων, οὗτος μόνος οὐχ
 εὐρίσκει κύριον. ἡ δὲ πολλὰ πολλάκις δινουμένη καὶ με-
 ταπίπτουσα Νέμεσις ἤγαγε καὶ μοὶ τὸν δεσπότην, οἷον
 οὐκ ἂν εὐξαίμην· κίναϊδος γὰρ καὶ γέρων ἦν, τούτων εἰς
 τῶν τὴν θεὸν τὴν Συρίαν εἰς τὰς κώμας καὶ τοὺς ἀγροὺς
 περιφερόντων, καὶ τὴν θεὸν ἐπαιτεῖν ἀναγκαζόντων. τού-
 τῳ πιπράσκουμαι πολλῆς πάνυ τιμῆς, τριάκοντα δραχ-
 μῶν καὶ στένων ἤδη, τῷ δεσπότη ἐιπάμην ἄγοντι. Ἐπεὶ 36
 δὲ ἤκομεν ἔνθα ὤκει Φίληβος, (τοῦτο γὰρ εἶχεν ὄνομα ὁ
 ὠνησάμενός με) μέγα εὐθὺς πρὸ τῆς θύρας ἀνακέκρα-
 γεν, Ὡ κοράσια, δοῦλον ὑμῖν εἰνῆμαι καλὸν καὶ ἀδρόν,

nempe, instituta auctio : & vocalis praeco, in medio stans
 foro, proclamat. Accedentes autem *emptiores* inspicere nos
 volunt, apertisque nostris oribus, annos de dentibus unius-
 cuiusque spectant. Et partim quidem, aliud alius emunt.
 Me autem relictum ultimum iubet domum rursus reduci
 praeco, *Vides*, inquit, *hic solus dominum non reperit*. Ve-
 rum illa, multum saepe vertigine quasi quadam circumacta,
 & huc illuc labans, ultrix providentia, adduxit mihi quo-
 que, qualem minime optarem, herum. Cinaedus enim &
 senex erat, ex eo genere unus, qui Syriam Deam per vi-
 cos agrosque circumferunt, & mendicatum ire Deam co-
 gunt. Huic vendor magno sane pretio, drachmis triginta.
 Iamque ingemiscens ducentem sequor dominum. Cum au-
 tem venissemus in diversorium Philebi, (hoc enim nomen
 habebat, qui me emerat) magna statim ante ianuam voce
 exclamat, *Emi vobis, puellae, servum pulchrum, & compa-*

καὶ Καππαδόκην τὸ γένος. ἦσαν δὲ τὰ κοράσια ταῦτα, ὄχλος κιναίδων συνεργῶν τοῦ Φιλήβου, καὶ πάντες πρὸς τὴν βοήν ἀνεκρότησαν. ὥντο γὰρ ἀληθῶς ἀνθρώπων εἶναι τὸν ἐωνημένον ὥς δὲ εἶδον ὄνον ὄντα τὸν δούλον, ἤδη ταῦτα ἐς τὸν Φιλήβον ἔσκωπτον, Τοῦτον οὐ δούλον, ἀλλὰ νυμφίον σαυτῇ πόθεν ἄγεις λαβοῦσα; ὄναιο δὲ τούτων τῶν καλῶν γάμων, καὶ τέκοις ταχέως ἡμῖν πώλους 37 τοιούτους. καὶ οἱ μὲν ἐγέλων. Τῇ δὲ ὑστεραία συνετάττοντο ἐπ' ἔργον, ὥσπερ αὐτοὶ ἔλεγον, καὶ τὴν θεὸν ἐνσκευασάμενοι ἐμοὶ ἐπέθηκαν. εἶτα τῆς πόλεως ἐξηλαύνομεν, καὶ τὴν χώραν περιήειμεν. ἐπειδὴν δ' εἰς κώμην τινὰ προσέλθοιμεν, ἐγὼ μὲν ὁ θεοφόρητος ἱστάμην, ὁ δὲ αὐλητῆς ὄμιλος ἐφύσα ἐνθεον, οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀπορρίψαντες τὴν κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τοῦ αὐχένος ἐλίσσοντες, τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τοὺς πῆχεις, καὶ τὴν γλῶτταν τῶν ὀδόντων ὑπερβάλλων ἕκαστος, ἔτεμνε καὶ ταύτην ὥστε ἐν ἀκαρεῖ πάντα πεπλῆσθαι μαλακοῦ αἵ-
 13 Ὀμιλος) Πλῆθος, ὄχλος, ἄθροισμα. V.

tum, & gente Cappadocem. At illae puellae erant turba cinaedorum, Philebi sodalium, qui omnes ad illum clamorem plausum tollunt, rati revera hominem esse, quod emtum esset. Cum autem viderent, asinum esse illum servum, iam ista in Philebum cavillantur, Hunc non servum, o nostra, sed sponsum tibi, unde quaeso acceptum adducis? Feliciter vero tibi eveniant praeclarae nuptiae, pariasque nobis propediem tales pullos. Sic tum ridebant. Postridie ad opus, ut ipsi dicebant, suum se accingunt: ornatamque Deam mihi imponunt. Tum urbe egressi per agros circumimus. Quonies vero ad vicum accesseramus, ego Deae gerulus infistebam. Sed tibicinum turba fanaticum quiddam inflante, illi capite demisso cervices intorquentes, lacertos sibi vulnerant, & exsertam ultra dentes linguam quisque & ipsam incidunt: adeo ut brevissimo temporis spatio molli sangui-

μάτος. ἐγὼ δὲ τὰυτα ὁρῶν, τὰ πρῶτα ἔτρεμον ἑστῶς, μήποτε χρεία τῇ θεῷ καὶ ὀνείου αἵματος γένοιτο. ἐπειδὴν δὲ κατακόψειαν οὕτως ἑαυτοὺς, ἐκ τῶν περιεστηκότων θεατῶν συνέλεγον ὀβολοὺς καὶ δραχμὰς ἄλλος ἰσχάδας, καὶ τυρὸν, καὶ οἴνου κάδον ἐπέδωκε, καὶ πυρῶν μέδιμνον καὶ κριθῶν τῷ ὄνῳ. οἱ δὲ ἐκ τούτων ἐτρέφοντο, καὶ τὴν ἐπ' ἐμοὶ κομιζομένην θεὸν ἐβεράπευον. Καί ποτε 38 εἰς κώμην τινὰ αὐτῶν εἰσβαλλόντων ἡμῶν, νεανίσκον τῶν κωμητῶν μέγαν ἀγρεύσαντες, εἰσάγουσιν εἴσω, ἔνθα καταλύοντες ἔτυχον. ἔπειτα ἔπασχον ἐκ τοῦ κωμήτου, ὅσα συνήθη καὶ Φίλα τοιοῦτοις ἀνοσίοις κιναίδοις ἦν. ἐγὼ δὲ ὑπεραλγῆσας ἐπὶ τῇ ἑμαυτοῦ μεταβολῇ, ὅτι μέχρι νῦν ἀνέχομαι κακῶν, ἀναβοῆσαι, ὦ Ζεῦ σχέτλιε, ἠθέλησα, ἀλλ' ἡ μὲν Φωνὴ οὐκ ἀνέβη μοι ἡ ἐμὴ, ἀλλ' ἡ τοῦ ὄνου ἐκ τοῦ Φάρυγγος, καὶ μέγα ὠγκησάμην. τῶν δὲ κωμητῶν τινες (ἔτυχον γὰρ τότε ὄνον ἀπολωλε-

ne plena essent omnia. Ego vero ista cum viderem, primum adstans tremere, ne forte Deae asinino etiam sanguine opus esset. Ubi vero ita se conciderant, de circumstantibus spectatoribus stipem, obolos ac drachmas colligunt. Alius ficus, & caseum, & vini cadum dedit, & tritici medimnum & hordei asino. Ex his illi alebantur, gestatamque humeris meis Deam colebant. Atque in vicum aliquando illorum delatis nobis, captum de vicanis magnum iuvenem intro deducunt, ubi diversabantur: deinde patiuntur a rustico, quae consueta atque cara nefandis istis cinaedis erant. Ego vero supra modum dolens mea illa transformatione, quantum ad eum diem malorum sustinerem, exclamare, o patiens nimis Iuppiter! volebam. Sed vox quidem mea mihi non ascendit e guttore, sed asini; magnum nempe rudebam. Verum agrestes quidam, qui forte asinum perdide-

κότες, καὶ τὸν ἀπολαιλότα (ζητοῦντες) ἀκούσαντές μου μέγα βοήσαντος, παρέρχονται εἰσώ, οὐδενὶ οὐδέν εἰπόν-
τες, ὡς ἐμοῦ τοῦ ἐκείνων ὄντος, καὶ καταλαμβάνουσι
τοὺς κιναιίδους, ἄρρητα ἔνδον ἐργαζομένους· καὶ γέλως ἐκ
τῶν ἐπείσελθόντων πολὺς γίγνεται ἔξω· καὶ ἐκδραμόν-
τες, ὅλη τῇ κώμῃ τῷ λόγῳ διέδωκαν τῶν ἱερέων τὴν ἀσέλ-
γειαν. οἱ δὲ αἰδούμενοι δεινῶς ταῦτα ἐληλεγμένα, τῆς
ἐπιούσης νυκτὸς εὐθὺς ἔνθεν ἐξήλασαν. καὶ ἐπειδὴ ἐγέ-
νοντο ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς ὁδοῦ, ἐχαλέπαινον, καὶ ὠργίζοντο
ἐμοὶ τῷ μηνύσαντί τὰ ἐκείνων μυστήρια. καὶ τοῦτο μὲν
ἀνεκτὸν τὸ δεινὸν ἦν, κακῶς τῷ λόγῳ ἀκούειν, ἀλλὰ τὰ
μετὰ τοῦτο σὺκέτ' ἀνεκτά· τὴν γὰρ θεὸν ἀφελόντες μου,
καὶ χαμαὶ καταθέμενοι, καὶ τὰ στρώματά μου πάν-
τα περισπάσαντες, γυμνὸν ἤδη προσδέουσί με δένδρῳ με-
γάλῳ, εἶτα ἐκείνῃ τῇ ἐκ τῶν ἀστραγάλων μάστιγι παί-
οντες, ὀλίγον ἐδέησαν ἀποκτεῖναι, κελεύοντές με τοῦ λοι-
ποῦ ἄφωνον εἶναι θεοφόρητον, καὶ μὴν καὶ ἀποσφάζαι

rant, requirentes amissum, auditō me validum clamante,
intro ingrediuntur, nemine praemonito, tanquam ego illo-
rum essem; deprehenduntque cinaedos infanda intus patran-
tes. Itaque risus extra multus ab his, qui ingressi fuerant,
oritur, qui discurrentes per totum vicum, sermonibus dif-
ferunt sacerdotum libidinem. Hi, quos vehementer pude-
ret, ea in apertum esse prolata, proxima nocte statim in-
de discedunt: cumque in deserto viae essent, indigne ferunt,
& irascuntur mihi, qui mysteria illorum enuntiassem. At-
que illud quidem tolerabile malum erat, maledicta illorum
audire; sed quae sequebantur, non iam tolerabilia: Dea
enim ablata a me, & humi deposita, detractisque omnibus
meis stragulis, nudum iam magnae arbori alligant: tum
illo de talis flagello caesum parum abest, quin interficiant,
iubentes ut mutus in posterum essem Deae gerulus. Quin

μετὰ τὰς μάστιγας ἐβουλεύσαντο, ὡς ἐς ὕβριν αὐτοὺς
 βαλόντα πολλήν, καὶ τῆς κώμης οὐκ ἐργασαμένους ἐκ-
 βαλόντα· ἀλλ' ὥστε με μὴ ἀποκτεῖναι, δεινῶς αὐτοὺς
 ἢ θεὸς ἐδυσώπησε, χαμαὶ καθημένη, καὶ οὐκ ἔχουσα
 ὅπως ὀδεύοι. Ἐντεῦθεν οὖν μετὰ τὰς μάστιγας λαβὼν 39
 τὴν δέσποιναν, ἐβάδιζον, καὶ πρὸς ἐσπέραν ἤδη κατα-
 λύομεν εἰς ἀγρὸν πλουτοῦντος ἀνθρώπου· καὶ ἦν οὗτος ἐν-
 δον, καὶ τὴν θεὸν μάλα ἄσμενος τῇ οἰκίᾳ ὑπεδέξατο,
 καὶ θυσίας αὐτῇ προσήγαγεν. ἐνθάδε οἶδα μέγαν κίν-
 δον αὐτὸς ὑποστάς· τῶν φίλων γάρ τις τῷ δεσπότη τῶν
 ἀγρῶν ἔπεμψε δῶρον, ὄνου ἀγρίου μηρόν· τοῦτον ὁ μά-
 γειρος σκευάσαι λαβὼν, ῥαθυμία ἀπάλεσε, κυνῶν
 πολλῶν λαβραίως εἰσω παρελθόντων· ὃς δεδιὼς πληγὰς
 πολλὰς, καὶ βάσανον ἐκ τῆς ἀπωλείας τοῦ μηροῦ, ἔγνω
 κρεμάσαι ἑαυτὸν ἐκ τοῦ τραχήλου. ἡ δὲ γυνὴ ἢ τούτου,
 κακὸν ἐξαΐσιον ἔμειν, Ἀλλὰ μῆτε ἀπόθνησκε, εἶπεν, ὦ
 φίλτατε, μῆτε ἀθυμία τοιαύτη δῶς σεαυτὸν· περὶθόμε-

de iugulando me etiam post verbera deliberabant, qui ran-
 ta illos affecissem contumelia, & antequam meruissent ali-
 quid, vico excussissem. Sed quo minus me occiderent, Deae
 verecundia movebantur, iacentis humi, nec habentis quo-
 modo iter faceret. Hinc ergo post flagella, recepta domi-
 na, pergo. Versus vesperam devertimus in praedio ho-
 minis divitis. Domi hic erat *commodum*, lubensque Deam
 domo recipiebat, offerebatque illi sacrificia. Hic memini
 magnum me subire periculum. Miserat domino praedii do-
 num amicorum aliquis, femur silvestris asini. Hoc coquus
 dum parare vult, negligentia perdit, canibus pluribus clam
 ingressis. Hic plagarum multarum metu atque cruciatus ob
 perditum femur, suspendere se decernit. Verum uxor illius;
 inauspicatum mihi malum, *Tu vero carissime*, inquit, *mori*
noli, nec desperationi tali te tradideris. Mihi enim obsecutus bene

νος γάρ μοι, πράξεις εὖ πάντα. τῶν κιναιδῶν τὸν ὄνσ
 λαβὼν ἔξω εἰς ἔρημον χωρίον, καὶ πεῖτα σφάξας αὐτὸν,
 τὸ μέρος μὲν ἐκείνο, τὸν μηρὸν ἀποτεμῶν, κόμιζε δεῦρο,
 καὶ σκευάσας, τῷ δεσπότη ἀπόδος, καὶ τὸ ἄλλο τοῦ
 ὄνου κάτω που ἐς τὸν κρημνὸν ἄφες. δόξει γὰρ ἀποδράς
 οἴχεσθαι ποί, καὶ εἶναι ἀφανής· ὁρᾷς δὲ ὡς ἔστιν εὖσαρ-
 κος, καὶ τοῦ ἀγρίου ἐκείνου πάντα ἀμείνων; ὁ δὲ μάγει-
 ρος, τῆς γυναικὸς ἐπαινέσας τὸ βούλευμα, Ἀριστα,
 ἔφη, σοι, ὦ γύναι, ταῦτα, καὶ τούτῳ μόνῳ τῷ ἔργῳ
 τὰς μάστιγας φυγεῖν ἔχω, καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπρά-
 ξεται. ὁ μὲν οὖν ἀνόσιος οὗτος οὐμὸς μάγειρος ἐμοῦ πλη-
 40 σίον ἑστῶς, τῇ γυναικὶ ταῦτα συνεβουλεύετο. Ἐγὼ δὲ
 τὸ μέλλον ἤδη προορώμενος, κράτιστον ἔγνων τὸ σώζειν
 ἑμαυτὸν ἐκ τῆς καινίδος, καὶ ρήξας τὸν ἱμάντα, ὡς διηγό-
 μην, καὶ ἀνασκιρτήσας, ἔμαι δρόμῳ εἴσω, ἔνθα ἐδεί-
 πνουν οἱ κιναιδοὶ σὺν τῷ δεσπότη τῶν ἀγρῶν· ἐνταῦθα
 εἰσδραμὼν, ἀνατρέπω πάντα τῷ σκιρτήματι, καὶ λυχ-
 νίαν, καὶ τραπέζας· καὶ γὰρ μὲν ὥμην κομψόν τι τοῦτο

*omnia feceris. Cinaedorum illum asinum educ in locum remotum,
 ibique mastrati partem illam, femur abscissum huc affer, curatum-
 que redde domino: reliqua asini per praeceps aliquorsum abiice. Vi-
 debitur enim ausugisse, & sic discessisse ex oculis. Vides autem,
 quam sit carnosus, & agresti illo omnibus modis melior. Coquus,
 laudato mulieris consilio, Optime, inquit, ista, uxor: & hoc
 solo opere flagella mihi licebit effugere. Et hoc iam statim perfe-
 ctum dabitur. Haec nefarius ille meus coquus prope me ad-
 stans, cum uxore deliberabat. At ego quid futurum esset
 prospiciens, optimum ratus ex illa me caede eripere, ru-
 pto, quo ducebar, loro, & exsultans, curriculo irrumpo, ubi
 coenabant cum domino agrorum cinaedi. Hic intro cur-
 rens evertō insultu meo omnia, candelabrum & mensas.
 Ac videbar mihi equidem scitum quiddam ad salutem meam*

πρὸς σωτηρίαν ἐμὴν εὐρηκέναι, καὶ τὸν δεσπότην τῶν ἀγρῶν κελεύειν εὐθέως ὡς ἀγέρωχον ὄνον ἐμὲ κατακλειςθέντα, φυλάττεσθαι ἀσφαλῶς· ἀλλὰ με τοῦτο τὸ κομψὸν, εἰς ἔσχατον ἤνεγκε κίνδυνον. λυττᾶν γὰρ δόξαν-
 τές με, ξίφη πολλὰ ἤδη καὶ λόγχας ἐπ' ἐμὲ ἐσπᾶσαν-
 το, καὶ ξύλα μακρά· καὶ εἶχον οὕτως, ὥστε ἀποκτενεῖν με. ἐγὼ δὲ ὁρῶν τοῦ δεινοῦ τὸ μέγεθος, δρόμῳ εἴσω παρ-
 ἔρχομαι, ἔνθα οἱ ἐμοὶ δεσπότης κοιμηθῆσεσθαι ἔμελ-
 λον. οἱ δὲ θεασάμενοι τοῦτο, συγκλείουσι τὰς θύρας εὖ
 μάλα ἔξωθεν. Ἐπεὶ δὲ ἤδη ὄρθρος ἦν, ἀράμενος τὴν θεὸν 41
 αὖτις ἀπῆειν ἅμα τοῖς ἀγύρταις, καὶ ἀφικόμεθα εἰς
 κώμην ἄλλην μεγάλην, καὶ πολυάνθρωπον, ἐν ἧ καὶ
 καινότερόν τι ἑτερατεύσαντο, αὐτὴν θεὸν μὴ μεῖναι ἐν ἀν-
 θρώπου οἰκίᾳ, τῆς δὲ παρ' ἐκείνοις μάλιστα τιμωμένης
 ἐπιχωρίου δαίμονος τὸν ναὸν οἰκῆσαι· οἱ δὲ καὶ μάλα ἄσ-
 μενοι τὴν ξένην θεὸν ὑπεδέξαντο, τῇ σφῶν αὐτῶν θεῷ

2 Ἀγέρωχον) Ἀνδρείον, ἔντιμον, ὑπερήφανον. V. 11 Ἀγύρταις)
 Ἀλαζόνις, ἀπατίσις. V. 13 Ἑτερατεύσαντο) Ἐφεύδοντο. V.

invenisse, ac iussurum ruris dominum statim me tanquam elatum ferocia asinum includi, diligenterque affervari. Sed illud ipsum me scitum in extremum periculi adduxit. Rabiosum me rati, multos iam gladios in me hastasque strinxerant, & longos fustes, atque ut statim interfecturi me se comparaverant. Ego autem, perspecta periculi magnitudine, cursu me in eum locum proripio, ubi pernoctaturi erant mei domini. Quo illi animadverso, probe ianuas extra occludunt. Post lucis exortum sublata iterum Dea cum agyrtis abeo, pervenimusque in vicum alium magnum & celebrem, in quo novo praestigiarum genere persuadent hominibus, non manere Deam in aedibus hominis, sed in templo Deae illius loci, quae maxime ab illis colebatur, diversari velle. Illi, ac lubentes quidem, peregrinam Deam recipiunt, in suae ipsorum Deae hospitium deducam: no-

συνοικίσαντες· ἡμῖν δὲ οἰκίαν ἀπέδειξαν ἀνθρώπων πενή-
 των. ἐνταῦθα συχνὰς ἡμέρας οἱ δεσπότες διατρίψαντες,
 ἀπιέναι ἤθελον εἰς τὴν πλησίον πόλιν, καὶ τὴν θεὸν ἀπ-
 ῆτουν τοὺς ἐπιχωρίους, καὶ αὐτοὶ ἐς τὸ τέμενος παρελ-
 θόντες ἐκομίζοντο αὐτήν· καὶ θέντες ἐπ' ἐμοὶ, ἤλαυνον
 ἔξω. ἔτυχον δὲ οἱ δυσπεβεῖς εἰς τὸ τέμενος ἐκεῖνο παρελ-
 θόντες, ἀνάθημα Φιάλην χρυσὴν κλέψαντες, ἣν ὑπὸ τῇ
 θεῷ ἔφερον· οἱ δὲ κωμῆται, αἰσθόμενοι τοῦτο, εὐθύς
 ἐδίωκον, εἴτα ὡς πλησίον ἐγένοντο, καταπηδήσαντες ἀπὸ
 τῶν ἵππων, εἶχοντο αὐτῶν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ δυσπεβεῖς καὶ
 ἱεροσύλους ἐκάλουν, καὶ ἀπῆτουν τὸ κλαπὲν ἀνάθημα·
 καὶ βρευνῶντες πάντα, εὗρον αὐτὸ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς θεοῦ.
 θήσαντες σὺν τοῖς γυναικίαις, ἤγον ὀπίσσω, καὶ τοὺς μὲν
 εἰς τὴν εἰρκτὴν ἐμβάλλουσι, τὴν δὲ θεὸν τὴν ἐπ' ἐμοὶ κο-
 μιζομένην ἀράμενοι, ναῶ ἄλλῃ ἔδωκαν, τὸ δὲ χρυσίον
 42 τῇ πολιτίδι θεῷ πάλιν ἀπέδωκαν. Τῇ δὲ ὑστεραία, τά
 τε σκεύη καὶ μὲν πικράσκειν διέγνωσαν, καὶ ἀπέδοντό με

14 Εἰρκτὴν) Φυλακὴν. V.

bis vero domum pauperum hominum assignant. Hic
 dies aliquam multos commorati domini mei, abire in vici-
 nam urbem cum vellent, Deam repetunt ab incolis, at-
 que ipsi in sacrum ingressi inde eam exportant, mihi-
 que impositam educunt. Verum impii, in sacrum illud ingressi,
 donarium, phialam auream furati fuerant, quam sub Deae
vestibus ferebant. Sed animadversa re, vicani statim perse-
 quuntur: deinde, cum prope essent, defilientes ab equis
 illos in viaprehendunt, impios vocant sacrilegosque, sub-
 latum furto donarium repossunt, idque excussis omnibus
 in sinu Deae inveniunt. Vinctos ergo effeminatos hosce
 reducunt, atque alios coniiciunt in vincula; Deam meo
 gestatam tergo in aliud templum dant; aurum suae civi-
 tatis Deae reddunt. Postridie cum suppellectili illorum me
 quoque statuunt vendere: & vendunt hospiti de proximo

ξένῳ ἀνθρώπῳ, τὴν πλησίον κώμην οἰκοῦντι, τέχνην ἔχον-
 τι ἄρτους πέττειν· οὗτός με παραλαβὼν, καὶ πυρῶν με-
 δίμνους δέκα ὠνησάμενος, ἐπιθείς μοι τὸν πυρὸν, ὡς ἐαυ-
 τὸν ἤλαυνεν ὁδὸν ἀργαλέον, ὡς δὲ ἤκομεν, εἰσάγει με εἰς
 τὸν μυλῶνα, καὶ ὁρᾷ πολὺ πλῆθος ἔνδον ὁμοδούλων κτη-
 νῶν, καὶ μύλαι πολλαὶ ἦσαν, καὶ πᾶσαι τούτοις ἐστρέ-
 φοντο, καὶ πάντα ἐκεῖνα μεστὰ ἦν αἰλεύρων. καὶ τότε
 μὲν με, οἷα ξένον δοῦλον, καὶ φορτίον βαρύτερον ἀρά-
 μενον, καὶ ὁδὸν ἀργαλέον ἀφίγμενον, ἀναπαύσθαι ἐν-
 δον ἀφῆκαν· τῇ δὲ ὑστεραίᾳ, ὁδὸν τοῖς ὁρμασιν ἐπιπε-
 τάσαντες ὑποξυγνύουσί με τῇ κώπῃ τῆς μύλης, εἶτα ἡ-
 λαυνον· ἐγὼ δὲ ἡπιστάμην ὅπως χρὴ αἰεῖν, πολλάκις
 μαθὼν· προσεποιούμην δὲ ἀγναεῖν, ἀλλὰ μάτην ἤλπι-
 σα. λαβόντες γὰρ πολλοὶ τῶν ἔνδον βακτηρίας, περιί-
 στανταί με, καὶ μὴ προσδοκήσαντα, ὡς οὐχ ὁρῶντα,
 παίουσιν ἀθρόα τῇ χειρὶ, ὥστε με ὑπὸ τῆς πληγῆς ὥσ-

2 Ἄρτους πέττειν.) Ἀρτοποιεῖν.
 V.

10 Ὀδὸν ...) Γραι. ὁδὸν τὰ
 ὄμματά μου σκεπάζαντες. G.

vico homini, cuius ars erat panes coquere. Hic me assum-
 tum, impositis decem, quos emerat, tritici medimnis, do-
 mum deduxit suam, via quidem aspera. Cum advenis-
 semus, deducit in pistrinum. Et video ibi magnam intus con-
 servorum iumentorum multitudinem, & molae ibi mul-
 tae, quae omnes ab his circumagebantur, plenaque farinis
 omnia. Et tum quidem me ut servum novum, quique gra-
 ve onus gestassem, viamque difficilem confecissem, requie-
 scere intus passi sunt. At postridie eius diei, praetense ocu-
 lis meis velo, temoni me molae iungunt, tum agitant. Ac
 bene equidem noram, quomodo molendum esset, qui sae-
 pe didicissem: ignorare tamen me simulabam. Verum fru-
 stra aliquid speraveram. Correptis enim baculis domestico-
 rum multi me circumstant, meque nec opinantem, qui ni-
 hil viderem, conferta manu pulsan, adeo ut a plagis tro-

- περ στρόμβον ἐξαπίνης στρέφουσθαι. καὶ πείρα ἔμαθον, ὡς χρὴ τὸν δούλον, ἐς τὰ τὰ δεόντα ποιεῖν, μὴ περιμένειν
- 43 τὴν χεῖρα τοῦ δεσπότου. Λεπτὸς οὖν πάνυ γίγνομαι, καὶ ἀσθενὴς τῷ σώματι, ὥστε ἔγνω με ὁ δεσπότης πωλῆσαι, καὶ ἀποδίδοταί με ἀνθρώπῳ κηπουρῷ τὴν τέχνην· οὗτος γὰρ εἶχε κῆπον, λαβὼν γεωργεῖν, καὶ τοῦτο εἰχομεν ἔργον. ὁ δεσπότης οὖν ἔωθεν ἐπιθείς μοι τὰ λάχανα, ἐκόμιζεν εἰς τὴν ἀγοράν· καὶ παραδούς τοῖς ταύτας πιπράσκουσιν, ἤγε με πάλιν εἰς τὸν κῆπον. εἶτα ἐκεῖνος μὲν καὶ ἔσκαπτε, καὶ ἐφύτευε, καὶ τὸ ὕδωρ τοῖς φυτοῖς ἐπῆγεν, ἐγὼ δὲ ἐν τούτῳ εἰστήκειν ἀργός. ἦν δὲ μοι δεινῶς ἀλγείνός ὁ τότε βίος. πρῶτον μὲν, ἐπεὶ χειμῶν ἦδη ἦν, καὶ κείνος οὐδὲ αὐτῷ στρώμα εἶχεν ἀγοράσαι, οὐχ ὅπως ἐμοί· καὶ ἀνυπόδητος πηλὸν ὕγρον, καὶ πάλιν σκληρὸν, καὶ ὄξυν ἐπάντουν, καὶ φαγεῖν τοῦτο μόνον ἀμφοτέρους ἦν, θρίδακας πικράς, καὶ σκληράς. Καὶ ποτε ἐξί-
 44 ὄντων ἡμῶν ἐς τὸν κῆπον, ἐντυγχάνει ἀνὴρ γενναῖος,

chi instar subito circumagerer. Itaque experimento tum didici, non oportere servum ad hoc, ut officium faciat, manum expectare heri. Emaciatius ergo & imbecillo corpore cum fierem, statuit dominus me vendere, venditque homini olitori, qui hortum colendum conduxerat. Hic illud habuimus negotii. Dominus nimirum mane imposita mihi olera deportabat in forum, eaque cum vendentibus tradidisset, retro me in hortum agebat. Tum illo fodiente, & plantante, aquamque plantis inducente, vacuus ego adstebam. Erat autem vehementer molesta, quam tum vitam agebam. Primo quidem quod hiems iam esset, & ille neque, unde stragula sibi emerret, haberet, nedum ut mihi: & quod sine soleis, lutum modo humidum, modo rursus durum atque acutum calcarem: cibi vero hoc solum utrisque esset, lactucae amarae ac durae. Aliquando exeuntibus nobis in hortum, adest vir procerus,

στρατιώτου στολήν ἡμφιεσμένος, καὶ τὰ μὲν πρῶτα λα-
 λεί πρὸς ἡμᾶς τῇ Ἰταλῶν Φωνῇ, καὶ ἤρετο τὸν κηπου-
 ρὸν ὅποι ἀπάγει τὸν ὄνον ἐμέ· ὁ δέ, οἶμαι, τῆς Φωνῆς
 ἀνόητος ὢν, οὐδέν ἀπεκρίνατο. ὁ δὲ ὀργιζόμενος, ὡς ὑπερ-
 ορώμενος, παίει τῇ μάστιγι τὸν κηπουρὸν· καὶ κείνος συμ-
 πλέκεται αὐτῷ, καὶ ἐκ τῶν ποδῶν ὑποσπᾶσας, εἰς τὴν
 ὁδὸν ἐκτείνει· καὶ κείμενον ἔπαιεν οὕτω, καὶ χειρὶ, καὶ
 ποδὶ, καὶ λίθῳ τῷ ἐκ τῆς ὁδοῦ· καὶ ὅς τὰ πρῶτα καὶ
 ἀντεμάχετο, καὶ ἠπείλει, εἰ ἀνασταίῃ, ἀποκτενεῖν τῇ
 μαχαίρᾳ· ὁ δέ, ὥσπερ ὑπ' αὐτοῦ ἐκείνου διδαχθεὶς τὸ
 ἀκινδυνότατον, σπᾶ τὴν μάχαιραν αὐτοῦ, καὶ ῥίπτει
 πόρῳ, εἶτα αὐθις ἔπαιε κείμενον. ὁ δὲ τὸ κακὸν ὁρῶν ἤδη
 ἀφόρητον, ψεύδεται ὡς τεθνηκὼς ἐν ταῖς πληγαῖς· ὁ δὲ
 δέσας ἐπὶ τούτῳ, τὸν μὲν αὐτοῦ, ὡς εἶχε, κείμενον ἀπο-
 λείπει, τὴν δὲ μάχαιραν βαστάσας ἐπ' ἐμοὶ ἤλαυνεν ἐς
 τὴν πόλιν. Ὡς δὲ ἤλθομεν, τὸν μὲν κῆπον αὐτοῦ συνεργῶ 45
 τινι ἐπέδωκε γεωργεῖν· αὐτὸς δὲ, τὸν κίνδυνον τὸν ἐκ τῆς

veste militari, ac primum Itolorum nos lingua alloquitur, interrogans olitorem, quo me asinum abduceret? Hic, linguae, puto, ignarus, nihil respondet. Ille vero iratus, velut qui contemptui habitus esset, flagello pulsat olitorem. Hic complexus hominem, supplantatum in via extendit, atque ita iacentem manu, pede, lapide de via, concidit. Ille primo repugnat, &, si surrexisset, gladio se hunc interfecturum, minatur. At hic velut ab illo ipso edoctus, quid esset tutissimum, abstractum ei gladium longe abiecit, tum denuo iacentem ferit. Ille, intolerabile iam malum videns, plagis se mortuum fingit. Hic ea re perterritus, istum ibi ut erat iacentem relinquit; sumtoque gladio mihi insidens in urbem pergit. Quo cum venissemus, hortum suum cuidam suo socio colendum dat: ipse vero, metu imminentis in via

ὁδοῦ δεδιώς, κρύπτεται ἅμα ἐμοὶ, πρὸς τινὸς τῶν ἐν ἄστει
 συνήθων. τῇ δ' ὑστεραία, δόξαν αὐτοῖς οὕτω ποιούσι τῶν
 μὲν ἐμὸν δεσπότην κιβωτῶ ἐνέκρυψαν, ἐμὲ δὲ ἀράμενοι
 ἐκ τῶν ποδῶν κομίζουσιν ἄνω τῇ κλίμακι, ἐς οἴκημα
 ὑπερώον, καὶ κεῖ με ἄνω συγκλείουσιν. ὁ δὲ στρατιώτης,
 ἐκ τῆς ὁδοῦ τότε μόλις ἐξαναστὰς, ὡς ἑφάσαν, καρηβα-
 ρῶν ταῖς πληγαῖς, ἤκεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ τοῖς στρατιώ-
 ταις τοῖς σὺν αὐτῷ ἐντυχῶν, λέγει τὴν ἀπόνοιαν τοῦ κη-
 πουροῦ. οἱ δὲ σὺν αὐτῷ συνελθόντες, μαρβάνουσιν ἔνθα
 ἡμεν κεκρυμμένοι, καὶ παραλαμβάνουσι τοὺς τῆς πό-
 λέως ἄρχοντας. οἱ δὲ εἶσω τινὰ τῶν ὑπηρετῶν πέμπου-
 σι, καὶ τοὺς ἐνδον ἅπαντας προελθεῖν ἕξω κελεύουσιν·
 ὡς δὲ προῆλθον, ὁ κηπουρὸς οὐδαμοῦ ἐφαίνετο. οἱ μὲν οὖν
 στρατιῶται ἐνδον ἑφάσαν εἶναι τὸν κηπουρόν, καὶ μὲν τὸν
 ἐκείνου ὄνον· οἱ δὲ οὐδὲν ἄλλο ὑπολελειφθαι ἔλεγον, οὔτε
 ἄνθρωπον, οὔτε ὄνον. θορύβου δὲ ἐν τῷ στένωπῳ, καὶ
 πολλῆς βοῆς ἐκ τούτου γενομένης, ὁ ἀγέρωχος, καὶ πάν-
 ς Ὑπερῶν) Ἀνάγειαν. V. 8 Ἀπόνοιαν) Ὑβριν. V.

periculi, se mecum apud quendam in urbe familiarium oc-
 cultat. Postero die, consilio habito, ita faciunt. Meum do-
 minum arca abscondunt, me autem pedibus suspensum per
 scalas sursum portant in supernum quoddam cubiculum,
 ibique supra includunt. At miles, aegre de via cum sur-
 rexisset, ut dicebant, capite a plagis adhuc gravato in ur-
 bem venit, & commilitonibus suis collocutus, narrat oli-
 toris audaciam. Illi, coitione cum eo facta, ubi occultati
 effemus explorant, ac magistratus urbis adhibent. Illi lieto-
 rum quendam intro mittunt, ac prodire, qui intus essent,
 omnes iubent: his prodeuntibus, nusquam comparet oli-
 tor. Milites ergo intus esse aiunt olitorem, neque ipsius
 asinum. Illi nihil relictum ibi aliud confirmant, neque ho-
 minem, neque asinum. Tumultu vero in angusto vico, cla-
 moreque inde multo exorto, ille ego feroculus & omnium

τα περίεργος ἐγὼ, βουλόμενος μαθεῖν τίνες εἶεν οἱ βοῶν-
 τες, διακύπτω ἄνωθεν κάτω διὰ τῆς θυρίδος. οἱ δὲ με
 ἰδόντες, εὐθὺς ἀνέκραγον· οἱ δὲ ἐαλώκεσαν ψευδῇ λέγον-
 τες· καὶ οἱ ἄρχοντες εἰσω παρελθόντες, καὶ πάντα ἀνε-
 ρευνῶντες, εὐρίσκουσι τὸν ἐμὸν δεσπότην τῇ κιβωτῷ ἐγ-
 κείμενον, καὶ λαβόντες τὸν μὲν εἰς τὸ δεσμωτήριον πέμ-
 πουσιν, λόγον τῶν τετολμημένων ὑφέξοντα· ἐμὲ δὲ κά-
 τω βαστάσαντες τοῖς στρατιώταις ἐπέδωκαν· πάντες δὲ
 ἄσβεστον ἐγέλων ἐπὶ τῷ μνηύσαντι ἐκ τῶν ὑπερώων,
 καὶ προδόντι τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην, κᾶκτοτε ἐξ ἐμοῦ πρῶ-
 του ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος οὗτος, Ἐξ οὐνο παρα-
 κύψεως. Τῇ δ' ὑστεραία, τί μὲν ἔπαθεν ὁ κηπουρὸς ὁ 46
 ἐμὸς δεσπότης, οὐκ οἶδα· ὁ δὲ στρατιώτης πωλήσειν με
 ἔγνω, καὶ πιπράσκει με πέντε καὶ εἴκοσιν Ἀττικῶν· ὁ
 δὲ ὠνησάμενος, θεράπων ἦν ἀνδρὸς σφόδρα πλουσίου,
 πόλεως τῶν ἐν Μακεδονίᾳ τῆς μεγίστης Θεσσαλονίκης·
 οὗτος τέχνην εἶχε ταύτην, τὰ ὅσα τῷ δεσπότῃ ἐσκεύα-

curiosus, scire volens, qui essent illi clamantes, desuper
 ad inferiora per fenestellam despicio. At isti, me conspecto,
 statim exclamare: alteri in mendacio deprehendi. Ingressi
 magistratus & perscrutati omnia, inveniunt dominum meum
 iacentem in arca: prehensumque mittunt in carcerem, ut
 causam audaciae suae diceret, me autem deportatum dedunt
 militibus. Ceterum risus compesci non potuit super illo de
 testis indice, & sui domini proditore. Atque ex eo inde
 tempore a me primum in hominum ora venit proverbium,
 De prospectu asini. Postridie olitore meo domino quid fa-
 ctum sit, ignoro: me vero vendere miles statuit, vendit-
 que quinque & viginti *drachmis* Atticis. Qui me emerat fa-
 mulus erat viri ditissimi, ex urbe per Macedoniam maxima,
 Thessalonice. Hic artem habebat istam. Pulmentaria para-
 bat domino; habebatque conservum fratrem, panes co-

ζε, καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν σύνδουλον, ἄρτους πέττειν, καὶ μελίσπηκτα κερνάειν ἐπιστάμενον. οὗτοι οἱ ἀδελφοὶ, σύσκηνοί τε αἰεὶ ἦσαν ἀλλήλοις, καὶ κατέλυσον ἐν ταῦτῳ, καὶ τὰ σκεύη τῶν τεχνῶν εἶχον ἀναμεμιγμένα, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ μὲ ἴσταςαν ἔμβα κατέλυσον, καὶ οὗτοι μετὰ τὸ δεῖπνον τοῦ δεσπότη, πολλὰ λείψανα ἄμφω εἰσὼ ἐκόμεζον, ὁ μὲν κρεῶν καὶ ἰχθύων, ὁ δὲ ἄρτων καὶ πλακούντων. οἱ δὲ κατακλείσαντες ἔνδον ἐμὲ μετὰ τούτων, καὶ φυλακὴν ἐμοὶ γλυκυτάτην περιστήσαντες, ἀπήεσαν, ὥστε ἀπολούσασθαι καὶ γὰρ τοῖς παρακειμένοις κριθιδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων, ταῖς τέχναις καὶ τοῖς κέρδεσι τῶν δεσποτῶν ἐδίδουν ἑμαυτὸν, καὶ διὰ μακροῦ πάνυ ἐγεμίζομεν ἀνθρωπεῖου τροφῆς. οἱ δὲ ἀναστρέψαντες εἰσὼ, τὰ μὲν πρῶτα οὐδὲν ἡσθάνοντο τῆς ὀψοφαγίας τῆς ἐμῆς, ἐκ τοῦ πλήθους τῶν παρακειμένων, καὶ μοῦ ἔτι ἐν φόβῳ καὶ Φειδοῖ κλέπτοντος τὸ ἄριστον. ἐπεὶ δὲ καὶ τέλεον ἤμην αὐτῶν καταγνοὺς ἄνοιαν, τὰς καλλίστας

1 Μελίσπηκτα) Εἶδος πλακοῦντος. V.

quere, & mellita concinnare edulia doctum. Hi fratres contubernio semper eodem utebantur, diversabantur in eodem, & permixta sibi invicem artium instrumenta habebant. Deinde mihi etiam sua in cella stabulum tribuunt. Hi post coenam heri reliquias ambo multas eo conferunt, carnum alter & piscium, alter panum & placentarum. Ipsi deinde, me cum his intus incluso, dulcissimaque mihi mandata custodia, lavatum abeunt. Et ego, appositis mihi hordeolis longum vale dicens, artibus me & lucris dominorum tradō; ac longo post intervallo humano me cibo probe faborro. Illi domum reversi primo nihil de mea liguritione sentire, prae multitudine eorum, quae erant apposita, & quod adhuc cum metu & parsimonia quadam furarer prandium. Cum vero iam omnino, damnata illorum amentia, pul-

τῶν μερίδων, καὶ ἄλλα πολλὰ κατέτρωγον. καὶ ἐπειδὴ ἦσαν οἱ ἤδη τῆς ζημίας, τὰ μὲν πρῶτα ἄμφω ὑπόπτον πρὸς ἀλλήλους ἔβλεπον, καὶ κλέπτῃν ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον, καὶ ἄρπαγα τῶν κοινῶν, καὶ ἀναίσχυτον ἔλεγον, καὶ ἦσαν ἀκριβεῖς λοιπὸν ἄμφω, καὶ τῶν μερίδων ἀριθμὸς ἐγίνετο. Ἐγὼ δὲ τὸν βίον εἶχον ἐν ἡδονῇ καὶ τρυφῇ, 47 καὶ τὸ σῶμά μου ἐκ τῆς συνήθους τροφῆς πάλιν καλὸν ἐγεγόνει, καὶ τὸ δέρμα ἐπανθούσῃ τῇ τριχὶ ἀπέστιλβεν. οἱ δὲ γενναϊότατοι, μέγαν τέ με καὶ πίονα ὀρῶντες, καὶ τὰ κριθίδια μὴ δαπανώμενα, ἀλλ' ἐν ταύτῳ μέτρῳ ὄντα, εἰς ὑπόνοιαν ἔρχονται τῶν τολμημάτων τῶν ἐμῶν, καὶ προελθόντες, ὥς εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπίοντες, ἔπειτα τὰς θύρας συγκλείσαντες, προσβαλόντες ὅπῃ τι τὰ ὄμματα τῆς θύρας, ἐσκοποῦντο τάνδρον. καὶ γὰρ τότε τοῦ δόλου μηδὲν εἰδὼς, ἡρίστων προσελθὼν. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐγέλων, ὀρῶντες ἄριστον ἄπιστον· εἴτα δὲ τοὺς ὁμοδούλους ἐκάλουν ἐπὶ τὴν ἐμὴν θέαν, καὶ γέλως

cherrimas quasque partes & alia multa devorarem, ipsique damnum iam sentirent; principio de se invicem suspicari aliquid, ac furem alter alterum, & communium raptorem, & impudentem dicere, ac sollicitam uterque de cetero curam, ac dinumerationem partium adhibere. Ego interim voluptuariam agere vitam ac delicatam, ut corpus meum de consueto cibo speciosum rursus fieret, & corium efflorescente pilo niteret. Illi autem boni viri, obesum me & pinguem cum viderent, nec consumi tamen hordea, sed eandem servare mensuram, in suspicionem audaciae meae adducuntur. Itaque progressi, tanquam in balneum abirent, obclusa deinde ianua, & oculis rimae cuidam ianuae admotis, quid intus fieret, speculantur. Ego tum doli ignarus, commodum ad prandendum accefferam. Illi vero primo rident, incredibile videntes prandium: deinde conservos ad

πολὺς ἦν, ὥστε καὶ ὁ δεσπότης αὐτῶν ἤκουσε τοῦ γέλωτος, Θορύβου ὄντος ἔξωθεν, καὶ ἤρετό τινα ἐφ' ᾧ τοσούτον οἱ ἔξω γελῶσιν. ἐπεὶ δὲ ἤκουσε, καὶ ἐξανίσταται τοῦ συμποσίου, καὶ διακύψας εἰσω, ὁρᾷ με συὸς ἀγρίου μερίδα καταπίνοντα, καὶ μέγα ἐν γέλωτι ἀναβοήσας, εἰστρέχει εἰσω. καὶ γὰρ σφάδρα ἡχιδόμην ἐπὶ τοῦ δεσπότης, κλέπτῃς ἅμα καὶ λίχνος ἐαλωκώς. ὁ δὲ πολὺν εἶχεν ἐπ' ἐμοὶ γέλωτα, καὶ τὰ μὲν πρῶτα κελεύει με εἰσω ἄγεσθαι εἰς τὸ ἐκείνου συμπόσιον, ἔπειτα τράπεζάν μοι παραθεῖναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ τῶν ὅσα μὴ δυνατόν ἄλλω ὧν καταφαγεῖν, κρέα, λοιπάδας, ζωμούς, ἰχθυῖς, τοῦτο μὲν γάρω καὶ ἐλαίῳ κατακειμένους, τοῦτο δὲ νάπυι ἐπικεχυμένους. καὶ γὰρ τὴν τύχην ὁρῶν ἤδη ἀπαλόν μοι προσμειδιῶσαν, καὶ μαθὼν ὅτι με τοῦτο μόνον τὸ παίγνιον ἀνασώσει, καίτοι ἤδη ἐμπεπλησμένος, ὅμως ἡρίστων τῇ τραπέζῃ παραστάς. τὸ δὲ συμπόσιον ἐκλονεῖτο τῷ γέλωτι. καὶ τις εἶπε, καὶ

13 Νάπυι) Σινάπυι. V.

spectandum me advocant, & risus multus exoritur, adeo ut dominus etiam illum audiret, tantus extra erat tumultus, rogaretque aliquem, qua de causa, qui extra erant, sic riderent. Re vero audita, surgit de convivio, & introspeciens videt me apri partem devorare; sublatoque cachinno intro currit. Mihi vehementer molestum erat, a domino ut furem simul & liguritorem deprehendi. At ille multum de me risit, ac primo in suam me coenationem iubet introduci, tum mensam mihi apponi, & esse in illa, quaecunque alius edere asinus non potest, carnes, ostrea, iurulenta, pisces, partim in garo & oleo positos, partim perfusos sinapi. Ego fortunam videns iam blandum mihi ridentem, animadverso, hoc solum mihi ludicrum saluti futurum, licet iam impletus cibus tamen prandebam addans mensae. Resonabat interea risu convivium. Dicebat aliquis,

πίεται οἶνον αὐτός ὁ ὄνος, ἢν τις αὐτῷ ἐγκρασάμενος ἐπι-
 δῶ· καὶ ὁ δεσπότης ἐκέλευε, καὶ γὰρ τὸ προσενεχθέν ἐπι-
 νον. Ὁ δὲ, οἷον εἰκὸς, ὁρῶν με κτῆμα παράδοξον, τὴν μὲν 48
 τιμὴν τὴν ἐμὴν κελεύει τῶν διοικητῶν τινι καταβαλεῖν τῷ
 ἐμὲ ὠνησαμένῳ, καὶ ἄλλο τοσοῦτον, ἐμὲ δὲ παρέδωκεν
 ἀπελευθέρῳ τινὲ τῶν ἐαυτοῦ νεανίσκων, καὶ εἶπε κατη-
 χεῖν, ὅσα ποιῶν μάλιστα ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δυναίμην.
 τῷ δὲ γε ράδια ἦν πάντα, ὑπήκουον γὰρ εὐθύς εἰς ἅπαν-
 τα διδασκόμενος. καὶ πρῶτον μὲν κατακλίνεσθαι με ἐπὶ
 κλίνης, ὥσπερ ἄνθρωπον, ἐπ' ἀγκῶνος ἐποίησεν, εἶτα
 καὶ προσπαλαίειν αὐτῷ, καὶ μὴν καὶ ὀρχεῖσθαι, ἐπὶ
 τοὺς δύο ἐπανιστάμενον ὀρθόν, καὶ κατανεύειν, καὶ ἀνα-
 νεύειν πρὸς τὰς Φωνὰς, καὶ πάνθ' ὅσα ἐδυναίμην μὲν,
 καὶ δέχα τοῦ μανθάνειν, ποιεῖν. καὶ τὸ πρᾶγμα περι-
 βόητον ἦν, ὄνος ὁ τοῦ δεσπότης, οἰνοπότης, παλαιῶν, ὀρ-
 χούμενος. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι πρὸς τὰς Φωνὰς ἀνένευον

6 Κατηχεῖν) Κατηχῶ, προτρέτομαι, παραινῶ αἰτιατικῇ· κατηχῶ δὲ
 ἀπὸ τοῦ κηχῶ τῇ γρηκῇ. V.

Bibet etiam vinum hic asinus, si quis illi temperatum praebeat.
Iubet dominus, & ego oblatum bibo. Ille, ut facile est
ad credendum, cum singulare & insolitum me animal vi-
deret, pretium meum solvere iubet procuratorum aliquem
ei, qui me emerat, & alterum tantum. Me autem liberto
cuidam suo adolescenti tradit, & docere iubet, quibus fa-
ciendis maxime illum oblectarem. Facilia huic fuere omnia.
Statim ego obediebam, docilis ad omnia. Ac primum ac-
cumbere me in lecto ut hominem, cubitu nixum, instituit.
Deinde etiam luctari secum, quin etiam saltare, in duos
pedes erectum stare, & annuere & renuere ad voces, &
quaecunque potuiffem etiam sine disciplina facere. Cele-
bratur ergo res fama, Asinus domini, poror vini, lucta-
tor, saltator. Maximum vero illud, quod ad voces annue-

ἐν καιρῷ, καὶ κατένευον· καὶ πλεῖν δὲ, ὅποτε θελήσαι-
 μι, ἤτουν τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸν οἰνοχόον κινήσας· καὶ οἱ μὲν
 ἐθαύμαζον τὸ πρᾶγμα, ὡς παράδοξον, ἀγνοοῦντες ἄν-
 θρωπον ἐν τῷ ὄνῳ κείμενον· ἐγὼ δὲ τρυφὴν ἐποιοῦμην τῇ
 ἐκείνων ἀγνοίᾳ. καὶ μὴν καὶ βαδίζειν ἐμάνθανον, καὶ
 κομίζειν τὸν δεσπότην ἐπὶ τοῦ νώτου, καὶ τρέχειν δρόμον
 ἀλυπότατον, καὶ τῷ ἀναβάτῃ ἀναίσθητον. καὶ σκευή
 μοι ἦν πολυτελής· καὶ στρώματα πορφυρᾷ ἐπιβάλλο-
 μαί· καὶ χαλινούς εἰσεδεχόμεν ἄργύρῳ καὶ χρυσῷ πε-
 ποικιλμένους· καὶ κώδωνες ἐξήπτοντό μου μέλος μουσι-
 49 κᾶτατον ἐκφωνοῦντες. Ὁ δὲ Μενεκλῆς ὁ δεσπότης ἡμῶν,
 ὥσπερ ἔφην, ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης δεῦρο ἐληλύθει ἐπ'
 αἰτία τοιαύτῃ· ὑπέσχετο τῇ πατρίδι θῆαν παρέξειν ἄν-
 θρῶν, ὅπλοις πρὸς ἀλλήλους μονομαχεῖν εἰδόντων. καὶ οἱ
 μὲν ἄνδρες τῆς μάχης ἤδη ἦσαν ἐν παρασκευῇ, καὶ ἀφί-
 κτο ἡ πορεία. ἐξελαύνομεν οὖν ἔωθεν· καὶ γὰρ τὸν δεσπότην
 ἔφερον, εἴ ποτε χωρίον ἦν τῆς οδοῦ τραχὺ, καὶ τοῖς ὀχλή-
 16 ἡ πορεία) Ὁ καιρὸς τῆς πορείας. Υ.

ham opportune, & renuebam: & si quando bibere vel-
 lem, poscebam, oculis movens pincernam. Atque illi qui-
 dem rem mirabantur, ut plane inusitatam, cum nescirent
 hominem inclusum in asino: ego vero ad delicias meas ute-
 bar illorum ignorantia. Verum etiam badizare disciebam,
 & tergo portare dominum, & cursum currere minime mo-
 lestum, & quem vix sentiret eques. Etiam paratus mihi erat
 sumtuosus, & stragula mihi purpurea iniiciebantur, & fre-
 na recipiebam argento atque auro distincta, & tintinnabu-
 la mihi argutissimum concentum edentia appendebantur.
 Venerat autem Menecles noster herus, ut dixi, Theffalo-
 nice in hanc urbem, tali causa. Promiserat patriae gladia-
 torum spectaculum: & viri quidem iam ad pugnam exer-
 cebantur; iam instabat profectio. Mane igitur eximus, &
 ego dominum porto, sicubi regio esset in via aspera, & ad

μασιν ἐπιβαίνειν χαλεπὸν. ὥς δὲ κατέβημεν ἐπὶ Θεσσαλονίκην, οὐκ ἦν ὅστις ἐπὶ θῆαν οὐκ ἠπείγετο, καὶ τὴν ὄψιν τὴν ἐμήν. ἡ γὰρ ἐμὴ δόξα προελήλυθει ἐκ μακροῦ, καὶ τὸ πολυπρόσωπον καὶ τὸ ἀνθρώπινον τῶν ἐμῶν ὀρχημάτων καὶ παλαισμάτων. ἀλλ' ὁ μὲν δεσπότης τοῖς ἐνδοξοτάτοις τῶν αὐτοῦ πολιτῶν παρὰ τὸν πότον ἐδείκνυέ με, καὶ τὰ παράδοξα ἐκεῖνα ἐν ἐμοὶ παίγνια ἐν τῷ δειπνῷ παρετίθει. Ὁ δὲ ἐμὸς ἐπιστάτης πρόσοδον εὔρεν ἐξ ἐμοῦ πολλῶν πάνυ δραχμῶν. κατακλείσας γὰρ με ἐνδον εἶχεν ἐστῶτα, καὶ τοῖς βουλομένοις ἰδεῖν ἐμὲ, καὶ τὰμὰ παράδοξα ἔργα, μισθοῦ τὴν θύραν ἥνοιγεν. οἱ δ' εἰσεκόμεζον ἄλλος ἄλλο τι τῶν ἐδωδύμων, μάλιστα τὸ ἐχθρὸν εἶναι ὄνου γαστρὶ δοκοῦν· ἐγὼ δὲ ἥσθιον, ὥστε ὀλίγων ἡμερῶν τῷ δεσπότῃ, καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει συναριστῶν, μέγας τε καὶ πίων δεινῶς ἤδη ἐγεγόνοιεν. καί ποτε γυνὴ ξένη, οὐ μετρία κεκτημένη, τὴν ὄψιν ἱκανή,

vehendum curru difficilis. Cum vero Theffalonicem venissemus, non erat quisquam, qui ad spectaculum non festinaret, & ad me videndum. Nam fama de me e longinquo praecucurrerat, quam multas agere personas possem, quam humanum in morem saltare atque luctari. At dominus nobilissimis suorum civium in vino me ostendebat, & mirandos illos in me lusus producebat in coena. Meus vero magister reditum de me multarum plane drachmarum repererat. Intus enim conclusum me & stabulantem habebat, & me atque admiranda illa opera mea videre volentibus mercede intercedente aperiebat ianuam. Hi inferebant alius aliud quid cibi, maxime, quod inimicum asini alvo videretur. Ego vero devorabam. Itaque intra paucos dies, cum hero meo & civibus aliis cum pranderem, magnus & vehementer pinguis iam evaseram. Aliquando peregrina mu-

παρελθούσα εἴσω ἰδεῖν ἐμὲ ἀριστῶντα, εἰς ἔρωτά μου
 θερμὸν ἐμπίπτει· τοῦτο μὲν τὸ κάλλος ἰδοῦσα τοῦ ὄνου
 τοῦτο δὲ τῷ παραδόξῳ τῶν ἐμῶν ἐπιτηδευμάτων, εἰς ἐπι-
 θυμίαν συνουσίας προελθούσα· καὶ διαλέγεται πρὸς τὸν
 ἐπιστάτην τὸν ἐμὸν, καὶ μισθὸν ἀδρὸν αὐτῷ ὑπέσχετο,
 εἰ συγχωρήσειεν αὐτῇ, σὺν ἐμοὶ τὴν νύκτα ἀναπαύσε-
 σθαι, κακέϊνος οὐδὲν φροντίσας, εἴτε καὶ ἀνύσει τι ἐκεῖ-
 51 νη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μὴ, λαμβάνει τὸν μισθόν. Καίπει-
 δὴ ἑσπέρα τε ἤδη ἦν, καὶ τοῦ συμποσίου ἀφῆκεν ἡμᾶς
 ὁ δεσπότης, ἀναστρέφομεν ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ τὴν
 γυναῖκα εὐροῖμεν πάλαι ἀφιγμένην ἐπὶ τὴν ἐμὴν εὐνήν.
 ἐκεκόμιστο δὲ αὐτῇ προσκεφάλαια μαλακὰ, καὶ στρώ-
 ματα εἴσω κατέθεντο, καὶ χαμεῦνιον ἡμῖν εὐπρεπὲς ἦν.
 εἴτα οἱ μὲν τῆς γυναικὸς θεράποντες, αὐτοῦ που πλησίον
 πρὸ τοῦ δωματίου ἐκάβευδον, ἡ δὲ λύχνον ἔνδον ἔκαιε μέ-
 γαν, τῷ πυρὶ λαμπόμενον· ἔπειτα ἀποδυσαμένη, παρ-

13 Χαμεῦνιον) Ταπεινὸν καὶ μικρὰ εὐνή. V.

lier, non mediocriter dives, specie satis honesta, ingressa,
 ut me prandentem videret, in amorem mei incidit fervi-
 dum, partim specie asini capta, partim inusitatis meis arti-
 bus ad concubitus mei cupiditatem progressa. Agit ergo
 meo cum magistro, & mercedem illi luculentam pollice-
 tur, si noctem unam mecum quiescendi copiam sibi fecif-
 set. Ille, parum sollicitus, sive illa aliquid a me impetraret,
 sive minus, mercedem capit. Vespera iam erat, de convivio
 nos dimiserat dominus, cum eo, ubi dormiebamus, redi-
 mus; & mulierem invenimus, quae diu iam meum ad cu-
 bile venerat. Apportata autem illi fuerant cervicalia mollia,
 & stragula vestis intus deposita, & humi stratum nobis
 decentissime. Tum mulieris servi in propinquo ante cellam
 cubitum eunt: illa vero lucernam intus accendit magnam
 igne lucentem. Tum exutis vestibus lucernae adstat nuda

ἔσται τῷ λύχνῳ γυμνὴ ὅλη, καὶ μύρον ἐκ τινὸς ἀλαβά-
στρου προχέαμένη, τούτῳ ἀλείφεται, καὶ μὲν δὲ μυρίζει,
ἐνθεν μάλιστα τὴν ρινὰ μου μύρων ἐνέπλησεν, εἰτά με
κατεφίλησε, καὶ οἷα πρὸς αὐτῆς ἐρώμενον, καὶ ἄνθρω-
πον, διελέγετο, καὶ με ἐκ τῆς Φορβαίας ἐπιλαβομένη
ἐπὶ τὸ χαμεύνιον εἴλκε· καὶ γὰρ οὐδὲν τρίτου παρακαλέ-
σοντος εἰς τοῦτο δεόμενος, καὶ οἶνω δὲ παλαιῷ πολλῷ
ὑποβεβρεγμένος, καὶ τῷ χρωτὶ τοῦ μύρου οἰσטרημένος,
καὶ τὴν παιδίσκην ὁρῶν πάντα καλὴν, κλίνομαι, καὶ
σφόδρα ἠπύρου, ὅπως ἀναβήσομαι τὴν ἄνθρωπον. καὶ
γὰρ ἐξ ὅτου ἐγεγόνειν ὄνος, συνουσίας ἀλλ' οὐδὲ τοῖς ὄνοις
συνήθους ἔτυχον ἐφαψάμενος, οὐδὲ γυναικὶ ἐχρησάμην
ὄνῳ καὶ μὴν καὶ τοῦτό μ' εἰς δέος οὐχὶ μέτριον ἦγε, μὴ
οὐ χωρήσασα ἡ γυνὴ διασπασθεῖη, καὶ γὰρ, ὥσπερ ἄν-
δροφόνος, καλὴν δώσω δίκην. ἡγνόουν δὲ οὐκ εἰς δέον δε-
διώς. ἡ γὰρ γυνὴ πολλοῖς τοῖς Φιλήμασι, καὶ τούτοις
ἐρωτικοῖς, προσκαλουμένη, ὡς εἶδεν οὐ κατέχοντα, ὥσ-

integra, fusoque de alabastro unguento se ungit, & me quoque; inprimis vero nares mihi unguentis implet. Deinde osculis me invadit, & tanquam cum amasio suo, & homine, colloquitur, & me capistro prehensum trahit in stratum. Ego vero tertio quodam hortatore ad hoc nihil indigens, & vino antiquo multo madidus, & unguenti odore stimulat, & puellam videns pulchram undique, acclinor. Sed vehementer in eo anxius eram, quomodo mulierem infcenderem. Ex quo enim tempore asinus fueram, venerem ne asinis quidem consuetam attigeram, neque asina femina fueram usus. Verum hoc quoque metum mihi non medio-crem incutiebat, ne mulier non capiens me, laceraretur, & ego deinde ut homicida egregie poenas darem. Ignorabam scilicet, me sine causa metuere. At mulier multis osculis, iisque amatorius, me alliciens, cum videret me non

περ' ἀνδρὶ παρακειμένη, περιβάλλεται με καὶ ἄρασα εἴσω ὅλον παρεδέξατο. καὶ γὰρ μὲν ὁ δειλὸς ἐδεδοίκεν ἔτι, καὶ ὀπίσω ἀπῆγον ἐμαυτὸν ἀτρέμα. ἡ δὲ τῆς τε ὁσφύος τῆς ἐμῆς εἴχετο, ὥστε μὴ ὑποχωρεῖν, καὶ αὐτὴ εἶπετο τὸ Φεῦγον. ἐπεὶ δὲ ἀκριβῶς ἐπείσθην, ἔτι μοι καὶ προσδεῖν πρὸς τὴν τῆς γυναικὸς ἡδονὴν τε, καὶ τέρψιν, ἀδεῶς λοιπόν ὑπῆρέτουν, ἐννοούμενος, ὡς οὐδὲν εἶην κακίων τοῦ τῆς Πασιφάης μοιχοῦ. ἡ δὲ γυνή, οὕτως ἦν ἄρα ἐς τὰ Ἀφροδίσια ἐτοιμή, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς συνουσίας ἡδονῆς ἀκό-

52 ρεστος, ὥστε ὅλην τὴν νύκτα ἐν ἐμοὶ ἑδαπάνησεν. Ἀμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ, ἡ μὲν ἀναστᾶσα ἀπῆει, συνφεμένη πρὸς τὸν ἐπιστάτην τὸν ἐμὸν οἶσιν ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς τὸν μισθὸν τὸν αὐτὸν τῆς νυκτός. ὁ δὲ ἅμα μὲν πλουσιώτερος ἐκ τῶν ἐμῶν γενόμενος, καὶ τῷ δεσπότῃ καινότερον ἐν ἐμοὶ ἐπιδειξόμενος, συγκατακλείει με τῇ γυναικί. ἡ δὲ κατεχρήσατό μοι δεινῶς. καὶ ποτε ἐλθὼν ὁ ἐπιστάτης, ἀπαγγέλλει τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, καὶ

iam continere, tanquam ad virum se applicans me amplectitur, & tollens intra se totum recipit. Et ego meticulosus adhuc verebar, & sensim me subducebam. At illa lumbis inhaeret meis, ut subtrahere me non possem, & ipsa, quod fugere videbatur, insequitur. Cum quidem fatis accurate edoctus essem, adhuc deesse mihi aliquid ad voluptatem & delectationem mulieris, sine metu quod supererat subserviebam, cogitans, non deteriore me esse Pasiphaë adultero. Mulier autem adeo erat parata ad Venerem, adeo infatigabilis eius, quae ex coitu petitur, voluptatis, ut totam in me noctem contriverit. Cum luce autem surgens discessit, pacta meo cum magistro iisdem de rebus idem noctis pretium. Hic simul ditior mea opera factus, & ostensurus in me novum quiddam domino, cum muliere me concludit, quae gnaviter me abusa est. Aliquando magister do-

ἐμοῦ μὴ εἰδότες ἄγει αὐτὸν ἐσπέρας ἤδη, ἔνθα ἐκαθεύδο-
 μεν, καὶ διὰ τινὸς ὁπῆς τῆς θύρας δείκνυσί με, ἔνδον τῇ
 μείρακι συνευαζόμενον. ὁ δὲ ἡσθεὶς τῇ θεᾷ, καὶ δημοσίᾳ
 με δεῖξαι ταῦτα ποιοῦντα ἐπεθύμησε, καὶ κελεύει πρὸς
 μηδένᾳ ἔξω τοῦτο εἰπεῖν, ἵνα, ἔφη, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς θεᾶς
 παραγάγωμεν τοῦτον ἐς τὸ θέατρον σὺν τινὶ τῶν κατα-
 δεδικασμένων γυναικῶν, καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς ἐπὶ τὴν
 γυναῖκα ἀναβήσεται, καὶ τίνα τῶν γυναικῶν, ἥτις κατ-
 ἐκέκριτο θηρίοις ἀποθανεῖν, ἄγουσιν ἔνδον παρ' ἐμὲ, καὶ
 προσιέναι τε ἐκέλευον, καὶ φαύειν ἐμοῦ. Εἶτα τὸ τελευ- 53
 ταῖον τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐνστάσης, ἐν ἣ τὰς Φιλατιμίας
 ἦγεν ὁ ἐμὸς δεσπότης, εἰσάγειν ἐγνωσάν με εἰς τὸ θέα-
 τρον· καὶ εἰσῆειν οὕτω. κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης
 Ἰνδικῆς πεποικημένη, χρυσῷ ἐσφηνωμένη, ἐπὶ ταύτης με
 ἀνακλίνουσι, καὶ κῆ μοι τὴν γυναῖκα παρακατέκλιναν.
 εἶτα οὕτως ἡμᾶς ἐπέθηκαν ἐπὶ τινος μηχανήματος, καὶ

mino rem denuntiat, quasi ipse docuisset, ac me infcio de-
 ducit illum iam vesperi in eum locum, ubi concumbema-
 mus, & per rimam ianuae ostendit me intus cum puel-
 la coeuntem. Ille delectatus spectaculo, etiam publice me
 ostendere facientem ista cupiebat. Iubet igitur nemini hoc
 enuntiari, ut, inquit, ipso spectaculi die producamus hunc in
 theatrum, cum damnatarum mulierum aliqua; ibique in omnium
 oculis, mulierem inscendet. Iamque mulierum aliquam, quae
 damnata erat ad bestias, intus ad me deducunt, accedere
 ad me iubent, & me mulcere. Denique instante iani die,
 qua munus honoris petendi causa editurus erat meus do-
 minus, statuunt introducere me in theatrum. Et intravi
 hoc modo. Lectus erat magnus, de testudine Indica factus,
 clavis aureis distinctus: in hoc me deponunt, & iuxta me
 mulierem iubent accumbere. Tum, ut eramus, nos in ma-
 chinam quandam impositos, & ita in theatrum delatos, de-

εἶσω εἰς τὸ θεάτρον παρενέγκαντες, κατέθηκαν ἐν τῷ μέ-
 σω, καὶ οἱ ἄνθρωποι μέγα ἀνεβόησαν, καὶ κρότος πά-
 σης χειρὸς ἐξήλατο ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τράπεζα ἡμῖν παρέκει-
 το, καὶ πολλὰ ἐσκευασμένα ἐν αὐτῇ ἔκειτο, ὅσα τρυ-
 φῶντες ἄνθρωποι ἐν δείπνῳ ἔχουσι. καὶ παῖδες ἡμῖν παρ-
 ειστήκεισαν οἰνοχόοι, καλοὶ, τὸν οἶνον ἡμῖν χρυσίῳ δια-
 κονούμενοι. ὁ μὲν οὖν ἐπιστάτης ἐστὼς ὀπισθεν, ἐκέλευέ
 με ἀριστῶν· ἐγὼ δὲ, ἅμα μὲν ἡδούμεν ἐν τῷ θεάτρῳ
 κατακείμενος, ἅμα δὲ ἐδεδίειν μή που ἄρκτος ἢ λέων
 54 ἀναπηδήσῃται. Ἐν τούτῳ δὲ τινος ἄνθρωπος φέροντος παρο-
 δέοντος, ἐν τοῖς ἄλλοις ἄνθρωποις ὁρῶ καὶ ρόδων χλωρῶν
 φύλλα, καὶ μηδὲν ἐτι ὀκνῶν, ἀναπηδήσας τοῦ λέχους
 ἐκπίπτω, καὶ οἱ μὲν ὥρντό με ἀνίστασθαι ὀρχησόμενον.
 ἐγὼ δὲ ἐν ἐξ ἐνὸς ἐπιτρέχων, καὶ ἀπανθίζόμενος ἀπ' αὐ-
 τῶν τῶν ἀνθέων τὰ ρόδα, κατέπινον. τῶν δὲ ἐτι θαυμα-
 ζόντων ἐπ' ἐμοὶ, ἀποπίπτει ἐξ ἐμοῦ ἐκείνη ἡ τοῦ κτήνους
 οἴψις, καὶ ἀπόλλυται, καὶ ἀφανὴς ἦν ἐκεῖνος ὁ πάλαι

ponunt in medio. Magnos tollunt clamores, plausus omnium
 manibus mihi datur: mensa nobis erat apposita, & multa
 in ea parata, quae in coenis adhibere delicati homines so-
 lent. Pueri nobis adstabant pincernae pulchri, vinum no-
 bis in auro ministrantes. Magister a tergo adstans prandere
 me iubet. At ego partim pudore afficiebar in theatro ita
 iacens: partim metuebam, ne aliunde ursus aut leo exsili-
 rer. Inter haec praetereunte quodam, qui flores ferret, alios
 inter flores video etiam rosarum recentium folia: & nihil
 cunctatus exsiliens de lecto me proripio. Atque illi putant,
 me consurgere ad saltandum. Ego vero unum ex altero
 percurrens *naribus* florem, captas inde rosas devoro. His
 adhuc in admiratione mei defixis, decedit a me illa iumentum
 species & perit, disparetque ex oculis asinus ille antiquus:

ὄνος, ὃ δὲ Λούκιος αὐτὸς ἔνδον μοι γυμνὸς εἰστήκει· τῇ δὲ παραδόξῳ ταύτῃ καὶ μηδέποτε ἐλπισθεῖσιν θεὰ πάντες ἐκπεπληγμένοι, δεινὸν ἐπεβορύβησαν, καὶ τὸ θεάτρον εἰς δύο γνώμας ἐσχίζετο. οἱ μὲν γὰρ ὥσπερ Φάρμακα δεινὰ ἐπιστάμενον, καὶ κακὸν τι πολύμορφον, ἡξίου ἐνθὺς ἔνδον πυρὶ με ἀποθανεῖν· οἱ δὲ περιμεῖναι καὶ τοὺς ἀπ' ἐμοῦ λόγους ἔλεγον δεῖν, καὶ πρότερον διαγνῶναι, εἴθ' οὕτω δικάσαι περὶ τούτων. καὶ γὰρ δραμῶν πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θεᾷ ταύτῃ παρών, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνή με Θετταλὴ, γυναικὸς Θετταλῆς δούλη, χρίσματι μεμαγειμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ποιήσειε. καὶ ἰκέτευον αὐτὸν, λαβόντα ἔχειν με ἐν Φρουρᾷ, ἐστ' ἂν αὐτὸν πείσαιμι, ὥς οὐ καταψεύδομαι οὕτω γεγονώς. Καὶ ὁ ἄρχων, Λέγε, φησὶν, ἡμῖν ὄνομα τὸ σὸν, καὶ γονέων τῶν σῶν, καὶ συγγενῶν, εἴ τινας φῆς ἔχειν τῷ γένει προσήκοντας, καὶ πόλιν. καὶ γὰρ Πα-

adstatque mihi ipse ille, qui intus adhuc fuerat, Lucius. Inopinato hoc insperatoque spectaculo perculsi omnes, tumultum dedere horribilem, scissumque in duas sententias est theatrum. Alteri quidem ut malorum veneficiorum peritum, & versipelle portentum, postulabant statim hic intus igne me mori; alteri exspectandam dicebant meam orationem, & prius cognoscendum, deinde sic de his ferendam sententiam. Ego vero accurrens ad Praesidem provinciae, qui forte spectaculo aderat, ab inferiori loco dico, ut me Thessala mulier, Thessalae mulieris ancilla, magico unctum unguento, asinum fecerit: & supplico, ut in suam me fidem ac tutelam recipiat, donec probare illi possem, me de illo facto non mentiri. Et Praeses, Dic nobis, inquit, nomen tuum, & parentum tuorum, & cognatorum, si quos habere te ais genere tibi coniunctos, & urbem. Et ego, Pater, inquam,

τῆρ μὲν, ἔφη, ἔστι μοι Λούκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ
 Γαίος. ἅμφω δὲ τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα κοινὰ ἔχομεν·
 καὶ γὰρ μὲν ἱστοριῶν καὶ ἄλλων εἰμὶ συγγραφεύς· ὁ δὲ
 ποιητὴς ἐλεγείων ἐστὶ, καὶ μάντις ἀγαθός· πατὴρ δὲ
 ἡμῖν, Πάτραι τῆς Ἀχαιίας. ἡ δὲ δικαστὴς, ἐπεὶ ταῦ-
 τα ἤκουσε, Φιλτάτων ἐμοί, ἔφη, λίαν ἀνδρῶν υἱὸς εἶ
 καὶ ξένων, οἰκία τέ με ὑποδέξαμένων, καὶ δώροις τιμη-
 σάντων, καὶ ἐπίσταμαι ὅτι οὐδὲν ψεύδῃ, παῖς ἐκείνων
 ὢν. καὶ τοῦ δίφρου ἀναπηδήσας, περιβάλλει τε, καὶ
 πολλὰ εὖοίλει, καὶ με καὶ οἰκαδὲ ἤγεν ὡς ἑαυτόν. ἐν τού-
 τῳ δὲ καὶ ὁ ἀδελφὸς ὁ ἐμὸς ἀφίκετο, ἀργύριον, καὶ ἄλ-
 λα μοι πολλὰ κομίζων, καὶ τούτῳ με ὁ ἀρχὼν δημοσίᾳ
 πάντων ἀκουόντων, ἀπολύει· καὶ ἐλθόντες ἐπὶ θάλατ-
 ταν ναῦν ἐσκεψάμεθα, καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἐνεθέμεθα.
 56 Ἐγὼ δὲ κράτιστον εἶναι ἔγνων ἔλθειν παρὰ τὴν γυναῖ-
 κα τὴν ἐρασθεῖσάν μου τοῦ ὄνου, καλλίων αὐτῇ Φανεί-
 σθαι λέγων, νῦν ἐν ἀνθρώπῳ ὢν· ἡ δὲ μὲν ἀσμένῃ τε εἰς-

*mihī est Lucius, fratrī autem meo praenomen Caius, ambo reli-
 qua nomina communia habemus. Ego historiarum, & aliorum li-
 brorum scriptor sum; ille elegorum poeta, & vates bonus: patria
 nobis Patrae, urbs Achaiae. Audiens ista Praeses, Carissimo-
 rum longe mihī hominum, inquit, filius es atque hospitum, qui
 & domo me exceperunt, & honorarunt donis: & nihil te quidquam
 mentiri novi, horum qui sis filius: exsiliensque de sella ample-
 ctitur me, & multum osculatur, domumque ad se me de-
 duxit. Interea vero frater meus quoque advenerat, pecu-
 niam mihī & alia multa afferens. Interim etiam Praeses me
 publice, audientibus omnibus, absolvit. Tum ad mare de-
 scendentes navim circumspicimus, sarcinasque in eam im-
 ponimus. Ceterum consultum putabam accedere ad mulie-
 rem, quae meo asini amore correpta fuerat, cogitans pul-
 chriorem me nunc illi, postquam homini redditus essem,*

εδέξατο, τῷ παραδόξῳ, οἶμαι, τοῦ πράγματος ἐπιτε-
πομένη, καὶ δειπνῆν σὺν αὐτῇ, καὶ καθεύδειν ἰκέτευσ,
καὶ γὰρ ἐπειθόμην, Νεμέσεως ἄξιον εἶναι νομίζων τὸν ὄνον
ἀγαπηθέντα, νῦν γενόμενον ἄνθρωπον, ὑπερτρυφᾶν, καὶ
τὴν ἐρασθεῖσαν ὑπερορᾶν καὶ δειπνῶ σὺν αὐτῇ, καὶ ἐκ
τοῦ μύρου ἀλείφομαι, καὶ στεφανοῦμαι τῷ Φιλτάτῳ
καὶ ἐς ἀνθρώπους με ἀνασώσαντι ῥόδῳ· ἐπεὶ δὲ ἦν νύξ
βαθεῖα, ἤδη καὶ καθεύδειν ἔδει, καὶ γὰρ δ' ἐπανίσταμαι,
καὶ ὥσπερὲ μέγα τι ποιῶν ἀγαθόν, ἀποδύομαι, καὶ
ἵσταμαι γυμνός, ὡς δῆθεν ἔτι μᾶλλον ἀρέσων ἐκ τῆς
πρὸς τὸν ὄνον συγκρίσεως. ἡ δὲ ἐπειδὴ εἶδε με πάντα ἀν-
δρώπινα ἔχοντα, προσπτύσασά μοι, Οὐ φθείρῃ ἀπ'
ἐμοῦ, ἔφη, καὶ τῆς ἐμῆς οἰκίας, καὶ μακρὰν ποι ἀπ-
ελθὼν, κοιμήσῃ; ἐμοῦ δ' ἐρομένου, Τί γὰρ καὶ ἡμάρτη-
ταί μοι τοιούτων; Ἐγὼ δὲ, ἔφη, μὰ Δία, οὐχὶ σοῦ,
ἀλλὰ τοῦ ὄνου τοῦ σοῦ ἐρῶσα τότε, ἐκεῖνῳ, καὶ οὐχὶ
σοὶ, συνεκάθευδον. καὶ ὥμην σε καὶ νῦν καὶ ἐκεῖνό γε

visum iri. Illa lubens me excepit, miraculo rei delectata, ar-
bitror, ac coenare secum & cubare ut vellem rogavit. Ob-
sequor ego, indignum ratus, si is, qui in asino amatus ef-
set, nunc homo factus fastidire vellet, & amatricem suam
despicere. Itaque coeno cum illa, & unguento ungor, & co-
ronam fumo de carissima mihi & servatrice rosa. Cum iam
• profunda nox esset, & somni tempus, furgo, & uti ma-
gnum quiddam bonum factururus, exuo me, ac nudus adsto,
magis nimirum ex comparatione cum asino placiturus. At
illa, ubi videt, omnia me humana habere, despuens me,
Non, inquit, in malam rem a me meaue domo faceffis, & lon-
ge hinc quocunque abiens dormis? Me vero interrogante, Quod
enim tantum peccatum commisi? At ego, inquit, non tui, sed
asini tum tui amore ardens, cum illo, non tecum cubavi: puta-
bamque, te nunc etiam illud certe solum magnum asini insigne ser-

μόνον τὸ μέγα τοῦ ὄνου σύμβολον διασώζειν, καὶ σύ-
 ρειν. σὺ δέ μοι ἐλήλυθας ἐξ ἐκείνου τοῦ καλοῦ καὶ χρησί-
 μου ζώου ἐς πίθηκον μεταμορφωθείς. καὶ καλεῖ ἤδη εὐ-
 θὺς τοὺς οἰκέτας, καὶ κελεύει με τῶν νώτων μετέωρον
 κομισθῆναι ἔξω τῆς οἰκίας, καὶ ἔξωσθεις πρὸ τοῦ δω-
 ματίου ἔξω γυμνός, καλός, ἔστεφανωμένος, καὶ με-
 μυρισμένος, τὴν γῆν γυμνὴν περιλαβὼν, ταύτῃ συνεκάβ-
 ευδον. ἅμα δὲ τῷ ὄρθρῳ γυμνὸς ὢν, ἔθρον ἐπὶ ναῦν,
 καὶ λέγω πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν ἑμαυτοῦ ἐν γέλῳτι
 συμφοράν. ἔπειτα ἐκ τῆς πόλεως δεξιῷ πνεύσαντος ἀνέ-
 μου, πλέομεν ἔνθεν, καὶ ὀλίγαις ἡμέραις ἔρχομαι εἰς
 τὴν ἑμὴν πατρίδα. ἐνταῦθα θεοῖς σωτήρσιν ἔδνουν, καὶ
 ἀναθήματα ἔθηκα, μὰ Δί', οὐκ ἐκ κυνὸς πρωκτοῦ (τοῦ-
 το δὴ τὸ τοῦ λόγου) ἀλλ' ἐξ ὄνου περιεργίας διὰ μακροῦ
 πάνν, καὶ αὐτῷ δὲ μόλις, οὐκαδὲ ἀνασωθείς.

*vatum adhuc trahere. Iam vero tu mihi venis ex pulchro illo &
 utili animali mutatus in spinturnicium. Et advocatis iam sta-
 tim servis imperat, ut me tergis sublimem domo expor-
 tent. Itaque exclusus, ante domum extra, nudus, pulcher,
 coronatus, & unctus, terram nudam complexus, cum hac
 dormio. Cum prima vero luce nudus ad navim curro, ri-
 densque fratri, quid mihi accidisset, narro. Deinde vento de
 urbe secundo flante, inde solvimus: paucisque diebus in
 meam venimus patriam. Hic servatoribus Dis sacrificavi,
 & posui donaria, qui, non profecto e canis podice, quod
 aiunt, verum asini, per longos inanisque labores, & vix
 tamen ita, salvus tandem rediissem.*

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ.

ΚΥΝΙΣΚΟΣ ΚΑΙ ΖΕΥΣ.

ΚΥΝ. ΕΓΩ δέ, ὦ Ζεῦ, τὰ μὲν τοιαῦτα οὐκ ἔνοχλήσω σε, πλοῦτον, ἢ χρυσόν, ἢ βασιλείαν αἰτῶν, ἅπερ εὐκταϊότατα τοῖς πολλοῖς, σοὶ δ' οὐ πάνυ ῥάδια παρασχεῖν. ὁρῶ γοῦν σε τὰ πολλὰ παρακούοντα εὐχομένων αὐτῶν. ἐν δέ, καὶ τοῦτο ῥᾶστον, ἐβουλόμην παρὰ σοῦ μοι γενέσθαι.

ΖΕΥΣ. Τί τοῦτό ἐστιν; ὦ Κυνίσκε· οὐ γὰρ ἀτυχῆσεις, καὶ μάλιστα μετρίων, ὡς ἔφης, θεόμενος.

ΚΥΝ. Ἀπόκριναι δὴ μοι πρὸς τίνα οὐ χαλεπὴν ἐρώτησιν.

ΖΕΥΣ. Μικρά γε ὡς ἀληθῶς ἡ εὐχή, καὶ πρόχειρος· ὥστε ἐρώτα ἅποσαι αὐτὴν ἐθέλης.

ἰο Μετρίων) Ταπεινός, ἐπιεικής. V.

IUPPITER CONFUTATUS.

CYNISCUS ET IUPPITER.

Cyn. **E**GO vero tibi, Iuppiter, propter ista non ero molestus, divitiis, aut auro, aut regno petendo, quae vulgo maxime optabilia videntur, tibi autem ad praebendum non omnino facilia. Video enim, saepe te preces illorum quasi non auditas transmittere. At unum, idque facillimum, a te mihi velim contingere.

Iup. Quid illud est, Cynisce? nec enim repulsam feres, praesertim, si mediocria, ut dicebas, petieris.

Cyn. Responde mihi ergo ad aliquam interrogationem non difficilem.

Iup. Parvum revera votum & expeditum. Igitur interroga, quantumcunque volueris.

ΚΥΝ. Ἴδού ταῦτα, ὦ Ζεῦ· ἀνέγνωνς γὰρ δηλονότε καὶ σὺ τὰ Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου ποιήματα· εἶπε οὖν μοι, εἰ ἀληθὴ ἐστίν, ἃ περὶ τῆς Εἰμαρμένης καὶ τῶν Μοιρῶν ἐκεῖνοι ἔρραψαδῆκασιν, ἄφικτα εἶναι, ὅποσα ἂν αὐταὶ ἐπιτήσωσι γεινομένῳ ἐκάστω.

ΖΕΥΣ. Καὶ πάνυ ἀληθὴ ταῦτα. οὐδὲν γὰρ ἐστὶν ὅ, τι μὴ αἱ Μοῖραι διατάπτουσιν· ἀλλὰ πάντα, ὅποσα γίνετται, ὑπὸ τῷ τούτων ἀτράκτῳ στρεφόμενα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἕκαστον ἐπικεκλωσμένην ἔχει τὴν ἀπόβασιν, καὶ οὐ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

2. ΚΥΝ. Οὐκοῦν ὅποταν ὁ αὐτὸς Ὀμηρὸς ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεώς λέγῃ,

Μὴ καὶ ὑπὲρ Μοῖραν δόμον Ἀΐδος εἰσαφίκηαι,
καὶ τὰ τοιαῦτα, ληρεῖν δηλαδὴ φήσομεν τότε αὐτόν;

ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα· οὐδὲν γὰρ οὕτω γένοιτ' ἂν ἔξω τοῦ

15 Οὐδὲν γὰρ οὕτω) Πλατωνικὸν τὸ θεῶρημα. V. (Vid. seq. Schol.)
ibid. Ἐξω τοῦ νόμου τῶν Μοιρῶν) Πλατωνικὸν τὸ θεῶρημα. G.

ὁ θεός. ἰνδ. Ζ.

θεός. οὐδ. Ζ.

ἰνδ.

Cyn. En ista *rogabo*, Iuppiter. Legisti nimirum ipse quoque Homeri & Hesiodi poëmata. Dic mihi ergo, utrum vera sunt, quae de Fato & Parcis illi cecinerunt, evitari non posse, quaecunque illae nascenti unicuique neverint.

Iup. Omnino vera. Neque enim quidquam est, quod non Parcae ordinent: sed quaecunque fiunt, illarum versata fuso, inde ab initio statim decretum habent exitum, nec fas est aliter fieri.

Cyn. Ergo cum idem ille Homerus in alia operis parte ait,

Ne supra fatum subeas Plutonia templa,

& hisce similia, toties nempe delirare illum dicemus?

Iup. Sane. Sic enim nihil quidquam fiat praeter Parcarum

νόμου τῶν Μοιρῶν, οὐδὲ ὑπὲρ τὸ λῖνον. οἱ ποιηταὶ δὲ ὀπό-
σα μὲν ἂν ἐκ τῶν Μουσῶν κατεχόμενοι ἄδουσιν, ἀληθῆ
ταῦτά ἐστιν. ὀπόταν δὲ ἀφῶσιν αὐτοὺς αἱ θεαὶ, καὶ καθ'
αὐτοὺς ποιῶσι, τότε δὴ καὶ σφάλλονται, καὶ ὑπεναν-
τία τοῖς πρότερον διεξέρχονται. καὶ συγγνώμη, εἰ ἄνθρω-
ποι ὄντες, ἀγνοοῦσι τάληδες, ἀπελθόντος ἐκείνου, ὃ τέως
παρὸν, ἐρραψάδει δι' αὐτῶν.

ΚΥΝ. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω φήσομεν. ἔτι δὲ καὶ κεί-
νό μοι ἀποκρίναι. οὐ τρεῖς αἱ Μοῖραί εἰσι, Κλωθὼ, Λά-
χεσις, οἶμαι, καὶ Ἀτροπος;

ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΥΝ. Ἡ Εἰμαρμένη τοίνυν, καὶ ἡ Τύχη (πολυθρύλ- 3
λθοι γὰρ καὶ αὗται) τίνες εἰσὶν, ἢ τί δύναται αὐτῶν
ἐκατέρα; πότερον τὰ ἴσα ταῖς Μοίραις, ἢ τί ὑπὲρ ἐκεί-

5 Διεξέρχονται) Διεξίσαι. G.
11 Πάνυ μὲν οὖν) Τοῦτο καθ'
Ἑλλήνων ἠπόρησεν, εἴτ' ἄλλο τι δύ-
νεται εἰμαρμένη καὶ τύχη παρὰ τῆς

μοίρας, εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διὸ ὡς
μεγάλῃς οὐσίας τῆς ἀπορίας, ἐκείνη-
σε τὸν Δίε. . . . περὶ αὐτῶν ἀπορη-
θῆναι δυνάμενον. V.

legem, neque praeter illud filum. Nempe quae Musarum
afflatu canunt poëtae, ea vera sunt: cum vero deserti a
Deabus, pro se faciunt versus, tunc nimirum falluntur, &
contraria aliquantum superioribus narrant. Atque ignoscen-
dum illis est, si, homines cum sint, verum ignorant, dif-
cedente illo, quod, quamdiu praefens erat, per ipsos fun-
debat carmina.

Cyn. Hoc ergo sic dicemus. Iam vero illud quoque mihi
responde. Nonne tres sunt Parcae, Clotho, Lachesis, pu-
to, & Atropos?

Iup. Recte.

Cyn. Fatum ergo, & Fortuna, (multum trita enim ista
quoque nomina) quae sunt, aut quid possunt singulae? utrum
aequalem Parcis potestatem habent, an aliquid supra il-

νας; ἀκούω γοῦν ἀπάντων λεγόντων, μηδὲν εἶναι Τύχης καὶ Εἰμαρμένης δυνατώτερον.

ΖΕΥΣ. Οὐδέμις ἅπαντά σε εἶδέναι, ὦ Κυνίσκε, τίνος δ' οὖν ἕνεκα ἠρώτησας τὸ περὶ τῶν Μοιρῶν;

4 ΚΥΝ. Ἦν πρότερόν μοι, ὦ Ζεῦ, καίκεῖνο εἶπης, εἰ καὶ ὑμῶν αὐταὶ ἄρχουσι, καὶ ἀνάγκη ὑμῖν ἠρτῆσθαι ἀπὸ τοῦ λίνου αὐτῶν.

ΖΕΥΣ. Ἀνάγκη, ὦ Κυνίσκε. τί δ' οὖν ἐμειδίσας;

ΚΥΝ. Ἀνεμνήσθην ἐκείνων τῶν Ὀμήρου ἐπῶν, ἐν οἷς πεποιήσαι αὐτῷ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν θεῶν δημηγορῶν, ὅποτε ἠπείλεις αὐτοῖς, ὡς ἀπὸ σειρᾶς τίνος χρυσῆς ἀναρτησόμενος τὰ πάντα. ἔφης γὰρ αὐτὸς τὴν μὲν σειρὰν καθήσκειν ἐξ οὐρανοῦ, τοὺς θεοὺς δὲ ἅπαντας, εἰ βούλοιτο ἐκκρεμαννυμένους κατασπᾶν βιάζεσθαι, οὐ μὲν κατασπάσειν γε, σὺ δὲ, ὅποτεν ἐβελήσης, ραδίως ἅπαντας

Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσῃ.

8 Τί δ' οὖν ἐμ.) Τοῦ Διὸς εἰπόντος, ὅτι ἡμεῖς οἱ θεοὶ τοῦ νήματος ἠρτήμεθα τῶν μοιρῶν, ὁ Κυ-

νίσκος ἐγύλασι. V.

13 Καθήσειν) Κρεμάσαι. V.

las valent? Audio enim dicere universos, nihil esse Fortuna & Fato potentius.

Iup. Fas haud est, Cynisce, scire te omnia. Cuius vero tandem rei causa interrogasti de Parcisi?

Cyn. Si prius illud mihi dixeris, Iuppiter, vobiscum etiam illae imperent, cogaminiue vos ab illarum filo pendere?

Iup. Cogimur, Cynisce. Quid vero risisti?

Cyn. Recordabar illorum Homeri versuum, in quibus ab eo induceris in concione Deorum verba faciens, ubi minabaris illis, te aurea quadam catena omnia suspensurum. Dicebas enim, illam te catenam coelo demissurum, Deos vero omnes, si velint ab illa suspensi vi te detrahare, non detracturos: te vero, si velis, facile universos

Ipsa cum terra trahiturum, ipsoque profundo.

τότε μὲν οὖν θαυμάσιος ἐδόκει μοι τὴν βίαν, καὶ ὑπὲρ-
Φριττον μεταξὺ ἀκούων τῶν ἐπῶν. νυνὶ δὲ αὐτόν σε ἤδη
ὀρῶ μετὰ τῆς σειρᾶς, καὶ τῶν ἀπειλῶν, ἀπὸ λεπτοῦ νή-
ματος, ὡς Φῆς, κρεμάμενον. δοκεῖ δ' οὖν μοι δικαιότερον
ἂν ἡ Κλωθὴ μεγαλαυχῆσασθαι, ὡς καὶ αὐτόν σε ἀνά-
σπαστον αἰωροῦσα ἐκ τοῦ ἀτράκτου, καθάπερ οἱ αἰλιεῖς
ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια.

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι σοι ταυτὶ βούλεται τὰ ἐρω- 5
τήματα.

ΚΥΝ. Ἐκεῖνο, ὦ Ζεῦ, καὶ πρὸς τῶν Μοιρῶν, καὶ
τῆς Εἰμαρμένης, μὴ τραχέως μηδὲ πρὸς ὀργὴν ἀκούσης
μου τὰ ληβῇ μετὰ παρρησίας λέγοντος. εἰ γὰρ οὕτως ἔχει
ταῦτα, καὶ πάντων αἱ Μοῖραι κρατοῦσι, καὶ οὐδὲν ἂν
ὑπ' οὐδενὸς ἔτι ἀλλαγείη τῶν ἅπαζ δοξάντων αὐταῖς,
τίνος ἕνεκα ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι θύομεν, καὶ ἐκατόμβας
προσάγομεν, εὐχόμενοι γενέσθαι ἡμῖν παρ' ὑμῶν τὰ

1 Τὴν βίαν) Τὴν δύναμιν. V.

Tunc quidem igitur admirabili mihi quadam vi videbare
praeditus, perhorrescebamque, versus istos cum audirem.
Modo vero ipsum te iam video una cum catena illa & mi-
nis, a tenui filo, ut ais, suspensum. Videtur ergo mihi
iustius gloriari posse Clotho, ut quae ipsum te quoque,
pendulum de colo sua libret, ut piscatores de arundine pi-
sciculos.

Iup. Nescio, quid hae sibi tuae quaestiones velint.

Cyn. Illud, Iuppiter; & per ego te Parcas, & Fatum ob-
secro, ne aspere, neque iracunde audias me, quae vera sunt,
cum fiducia dicentem. Si enim ita se habent illa, & omnia
in Parcarum potestate sunt, neque quidquam eorum, quae
semel illis placuere, a quoquam porro mutari potest: cu-
iusnam rei gratia vobis sacrificamus homines, & hecatom-
bas admovemus, precati, ut nobis contingant a vobis bo-

ἀγαθά; οὐχ ὁρῶ γὰρ ὅ, τι ἂν ἀπολαύσαιμεν τῆς ἐπιμελείας ταύτης, εἰ μήτε τῶν Φαύλων ἀποτροπὰς εὐρέσθαι δυνατόν ἡμῖν ἐκ τῶν εὐχῶν, μήτε ἀγαθοῦ τινος Θεοσδότου ἐπιτυχεῖν.

- 6 ΖΕΥΣ. Οἶδα ὅθεν σοι τὰ κομψὰ ταῦτα ἐρωτήματά ἐστι, παρὰ τῶν καταράτων σοφιστῶν, οἱ μὴδὲ προνοεῖν ἡμᾶς τῶν ἀνθρώπων Φασίν. ἐκεῖνοι γοῦν τὰ τοιαῦτα ἐρωτῶσιν ὑπ' ἀσεβείας, ἀποτρέποντες καὶ τοὺς ἄλλους θύειν, καὶ εὐχέσθαι, ὡς εἰκαῖον ὄν' ἡμᾶς γὰρ οὔτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν πραττομένων παρ' ὑμῖν, οὐδ' ὅλως τι δύνασθαι πρὸς τὰ ἐν τῇ γῇ πράγματα· πλὴν οὐ χαιρήσουσί γε, τὰ τοιαῦτα διεξιόντες.

ΚΥΝ. Οὐ, μὰ τὸν τῆς Κλωθοῦς ἄτρακτον, ὦ Ζεῦ, οὐχ ὑπ' ἐκείνων ἀναπεισθεῖς, ταῦτά σε ἠρώτησα. ὁ δὲ λόγος αὐτὸς (οὐκ οἶδ' ὅπως ἡμῖν προῖων εἰς τοῦτο ἀπέβη) περιττὰς εἶναι τὰς θυσίας Φησίν. αὐθις δ' εἰ δοκεῖ,

16 Τὰς θυσίας φησὶ) Διηλονότι ὁ λόγος. V.

na? Neque enim video, quid boni ad nos ab illo cultu redeat, si neque malorum depulsiōnes invenire nobis licet precibus, neque bonum quidquam divino munere nancisci.

Iup. Novi, unde habeas argutas illas interrogationes; a Sophistis illis facerrimis, qui etiam, providere nos hominibus, negant. Illi enim prae impietate talia quaerunt, & alios quoque, ne sacrificare velint, aut precari, dehorrantur, tanquam frustra sit: nos enim neque curam gerere eorum, quae apud vos agantur, neque omnino posse quidquam ad res terrestres. Verum non gaudebunt *impune se auferre* eiusmodi disputationes.

Cyn. Non profecto, per illum Clothūs fufum, Iuppiter, non ab illis inductus, ista te interrogavi: sed ipse noster sermo (non habeo dicere, quomodo progressus huc nobis evaserit) supervacanea esse ait sacrificia. Iterum autem, si

διὰ βραχέων ἐρήσομαί σε, σὺ δὲ μὴ ὀκνήσης ἀποκρίνασθαι, καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀποκρίνη.

ZETΣ. Ἐρώτα, εἴ σοι σχολὴ τὰ τοιαῦτα ληρεῖν.

KTN. Πάντα Φῆς ἐκ τῶν Μοιρῶν γίγνεσθαι;

7

ZETΣ. Φημί γάρ.

KTN. Ὑμῖν δὲ δυνατόν ἀλλάττειν ταῦτα, καὶ ἀνακλώθειν;

ZETΣ. Οὐδαμῶς.

KTN. Βούλει γοῦν ἐπαγάγω καὶ τὸ μετὰ τοῦτο, ἢ ἄλλον, καὶ μὴ εἶπω αὐτό;

ZETΣ. Δῆλον μὲν. οἱ δὲ γε θύοντες οὐ τῆς χρείας ἔνεκα θύουσιν, ἀντίδοσιν δὲ τινα ποιούμενοι, καὶ ὥσπερ ὠνούμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἢ τιμῶντες ἄλλως τὸ βέλτιον.

KTN. Ἰκανὸν καὶ τοῦτο, εἰ καὶ σὺ Φῆς ἐπὶ μηδενὶ

1 Μὴ ὀκνήσης) Ἀπὸ κοινοῦ τὸ μὴ ὀκνήσης, ἢ καὶ ὅπως ἀσφαλίστην ἀποκρίνη, μὴ ὀκνήσης. V.

12 Ἀντίδοσιν) Ἀνθ' ὧν λαμβάνουσιν ἀγαθῶν τὰς θυσίας παρέχοντες. V.

videtur, paucis te rogabo: tu vero respondere ne graveris, & fac ut respondeas firmitus.

Iup. Roga, si fatis tibi otii est ad sic delirandum.

Cyn. Omnia ais a Parcisi fieri?

Iup. Nempe.

Cyn. In vestra autem potestate est mutare ista, & retrahere?

Iup. Nequaquam.

Cyn. Vis igitur inducam, quod sequitur; an manifestum id est, etiam si non dixero?

Iup. Manifestum id quidem. Verumtamen qui sacrificant, non tam indigentiae causa sacrificant, remunerationem quandam facientes, & quasi ementes a nobis bona, quam aliquin honore praestantioram naturam afficiunt.

Cyn. Satis etiam hoc est, si tu quoque dicis, nullius uti-

χρησίμῳ γίγνεσθαι τὰς θυσίας, χρηστότητι δέ τινι τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. καίτοι εἴ τις τῶν σοφιστῶν ἐκείνων παρῆν, ἤρετο ἂν σε καθ' ὅ, τι βελτίους Φῆς τοὺς θεοὺς, καὶ ταῦτα ὁμοδούλους τῶν ἀνθρώπων ὄντας, καὶ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς δεσποίαις ταῖς Μοίραις ταττομένους. οὐ γὰρ ἀποχρήσει αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ὥς δι' αὐτὸ ἀμείνους δοκεῖν. ἐπεὶ τοῦτό γε μακρῷ χειρόν ἐστιν, εἴ γε τοὺς μὲν, εἰ μὴδὲν ἄλλο, θάνατός γε εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο· ὑμῶν δὲ εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει τὸ πρᾶγμα, καὶ αἰδῖος ἡ δουλεία γίγνεται, ὑπὸ μακρῷ τῷ λίνῳ στρεφομένη.

- 8 ΖΕΥΣ. Ἄλλ', ὦ Κυνίσκε, τὸ αἰδῖον τοῦτο, καὶ ἄπειρον, εὐδαιμον ἡμῶν ἐστι, καὶ ἐν ἅπασιν ἀγαθοῖς ἡμεῖς βιοῦμεν.

ΚΥΝ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ διώρισται καὶ παρ' ὑμῖν τὸ πρᾶγμα, καὶ πολλὴ ταραχὴ ἐνεστί· σὺ μὲν γὰρ εὐδαίμων, βασιλεὺς γὰρ, καὶ δύνασαι ἀνα-

litatis causa fieri sacrificia, sed benignitate quadam hominum, honore praestantiorum naturam afficientium. Quamquam si quis Sophistarum illorum adestet, fortasse te interrogaret, quamnam re praestare dicas Deos, idque cum hominum sint conservi, iisdem dominabus Parcis subiecti. Neque enim, quod immortales sunt, hoc iis suffecerit, ut ideo meliores videantur: quandoquidem multo hoc est deterius; ubi illos, si nihil aliud, at certe mors in libertatem asserit; vobis autem in infinitum res exit, & aeterna servitus oritur, quae longo illo filo torqueatur.

Iup. Verum, Cynisce, in ipsa illa aeternitate & infinitate inest nobis beatitas, atque in bonis omnibus vivimus.

Cyn. Non omnes, Iuppiter, sed diversa etiam apud vos ratio est, & multa inest confusio. Nam tu quidem beatus, qui rex sis, & possis terram cum mari attrahere puteali.

σπᾶν τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλατταν, ὥσπερ ἰμονίαν καθ-
εῖς· ὁ δὲ Ἥφαιστος χολός ἐστι, βάνανσός τις καὶ πυ-
ρίτης τὴν τέχνην· ὁ Προμηθεὺς δὲ καὶ ἀνεσκολοπίσθη πο-
τέ. τὸν γὰρ πατέρα σου τί ἂν λέγοιμι, πεδῆτην ἔτι ἐν
τῷ ταρτάρῳ ὄντα; καὶ ἔρῃν δὲ Φασιν ὑμᾶς, καὶ τιτρώ-
σκεσθαι, καὶ δουλεύειν ἐνίοτε παρὰ τοῖς ἀνθρώποις,
ὥσπερ ἀμέλει καὶ τὸν σὸν ἀδελφὸν παρὰ τῷ Λαομέδον-
τι, καὶ παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ τὸν Ἀπόλλω. ταῦτα δέ μοι

1 Ἰμονίαν καθεῖς) Ἰμονία λέγε-
ται τὸ σχοινίον εἰς ὃ δεσμεῖται ὁ
κάδος, δι' οὗ τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν φρεά-
των ἀνέλκουσιν. ἰμονία λέγεται καὶ
ἡ διὰ κάδου ἢ τινος ἄλλου διὰ σχοι-
νίου γούν ἀντλησις. διότι καὶ ἱμᾶς
λέγεται, κυρίως μὲν ὁ λᾶρος, κατα-
χρηστικῶς δὲ καὶ τὸ σχοινίον. V.

2 Πυρίτης) Πᾶς ὁ διάπυρος τε-
χνίτης. G. Ὁ διὰ πυρὸς τέχναις
ἐργαζόμενος. V.

3 Ὁ Προμηθεὺς) Λέγουσιν ὅτι ὁ
Ζεὺς τὸ πῦρ ἐκρυπτεν, καὶ οὐκ ἠνέ-
χετο παρασχεῖν αὐτὸ τοῖς ἀνθρώ-
ποις. ὁ δὲ Προμηθεὺς κλέψας αὐτὸ
τούτοις εἰδώκε, καὶ ὀργισθεῖς ὁ
Ζεὺς εἰδὼς αὐτὸν ἐν τῷ Κανκάσῳ
ὄρει, καὶ ἵποισεν αὐτὸν ἐσθλὴν τὸ
ἥπαρ αὐτοῦ. V.

4 Τὸν γὰρ πατέρα σου) Πατὴρ τοῦ
Διὸς ὑπῆρχεν ὁ Κρόνος. οὗτος ἐγνα-
κὸς ὡς εἰς τῶν ἀπ' αὐτοῦ γενομένων
τῆς βασιλείας ἐκβαλεῖ αὐτὸν, ἐπει-
δὴν ἔσχει υἱόν, κατέσθιεν αὐτόν.
τούτῳ ἵποισεν δύο υἱοῖς, τῷ Ἀδ-
μῳ καὶ τῷ Ποσειδῶνι. ὅτε δὲ ἐγενήθη ὁ
Ζεὺς, ἡ Ῥέα, ἡ γυνὴ τοῦ Κρόνου, εἰ-
δὼκεν αὐτῷ λίθον ἀντὶ τοῦ Διός. ὁ

δὲ Κρόνος καταπίπν, καὶ τοὺς προ-
τέρους παῖδας ἐξήμεσεν. αὐθιγῆς
οὖν ὁ Ζεὺς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα τῆς
βασιλείας εἰδώκε, καὶ δεσμοὺς βα-
λὼν αὐτῷ ἐν τῷ ταρτάρῳ ἀπέθε-
το. V.

7 Τὸν σὸν ἀδελφόν) Ὁ Ποσειδῶν,
ἀδελφὸς οὖν τοῦ Διὸς, μὴ φέρον βα-
σιλείαν τοῦ Διὸς, διὰ τὸ βαρίως ἀρ-
χεῖν αὐτὸν, ἐβουλεύσατο μετὰ καὶ
ἄλλων θεῶν ὑποτάξαι αὐτὸν. γνοὺς
δὲ τοῦτο ὁ Ζεὺς, τοὺς βουλευομένους
ἐτμωρῆσατο. τὸν δὲ Ποσειδῶνα ἐ-
πεμψεν εἰς Τροίαν ἐπὶ τὸ δουλεύσαι
τῷ Λαομέδοντι. V.

8 Παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ) Ὁ Ἀσκλη-
πίδης υἱὸς ἦν τοῦ Ἀπλλωνος, οὗτος
τῇ ἰδίᾳ τέχνῃ τῇ ἰατρικῇ χρόμιος,
ὡς ματαιολογοῦσι, τοὺς ἀποβη-
σκοντας ἡγείρεν. καὶ ὀργισθεῖς ὁ
Ζεὺς ἐκεραύνασεν αὐτόν. Ἐπὶ τούτῳ
λυπηθεὶς ὁ Ἀπόλλων, τοὺς Κύκλω-
πας, τοὺς εἰσθότας κατασκευάζειν
τοὺς κεραυνούς, κατετόξευσε. καὶ
θυμωθεὶς ὁ Ζεὺς ἵποισεν τὸν Ἀπόλ-
λωνα τῷ Ἀδμήτῳ δουλεύσαι. ὁ δὲ
Ἀδμητος ἦν βασιλεὺς Θισσαλίας.
V.

quasi fune demisso. At Vulcanus claudus est, vilis opifex,
& fuliginosus. Prometheus etiam in alto affixus, quondam.
De patre enim tuo quid dicam, qui sit compeditus adhuc
in tartaro? Aiunt autem, vos amare etiam, & vulnerari, &
fervire interdum hominibus, ut nempe fratrem tuum Lao-
medonti, & Admeto Apollinem. Ista quidem non valde
. Lucian. Vol. VI.

οὐ πάνυ εὐδαίμονα εἶναι δοκεῖ, ἀλλ' εἰκάσιν ὑμῶν σί μὲν
τινες εὐτυχεῖς τε καὶ εὖμοιροι εἶναι, οἱ δὲ ἔμπαλιν. ἐγὼ
γὰρ λέγειν ὅτι καὶ ληστεύεσθε, ὥσπερ ἡμεῖς, καὶ περι-
συλᾶσθε ὑπὸ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἐκ πλουσιωτάτων
πενέστατοι ἐν ἀκαρεῖ χρόνου γίγνεσθε. πολλοὶ δὲ καὶ
κατεχωνεύθησαν ἤδη, χρυσοὶ ἢ ἀργυροὶ ὄντες, οἷς ταῦτο
εἴμαρτο δηλαδὴ.

9 ΖΕΥΣ. Ὅρας; ταῦτ' ἤδη ὑβριστικά, ὦ Κυνίσκε,
Φῆς καὶ σοὶ τάχα μεταμελήσει ποτὲ αὐτῶν.

ΚΥΝ. Φεῖδου, ὦ Ζεῦ, τῶν ἀπειλῶν, εἰδὼς οὐδὲν με
πεισόμενον, ὅ, τι μὴ καὶ τῇ Μοίρᾳ πρὸ σοῦ ἔδοξεν. ἐπεὶ
οὐδ' αὐτοὺς ἐκείνους ὁρῶ τοὺς ἱεροσύλους κολαζομένους,
ἀλλ' οἷγε πλεῖστοι διαφεύγουσιν ὑμᾶς· οὐ γὰρ εἴμαρ-
το, οἶμαι, ἀλῶναι αὐτούς.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔλεγον ὡς ἄρ' ἐκείνων τις εἶ, τῶν ἀναι-
ρούντων τὴν πρόνοιαν τῷ λόγῳ;

5 Ἐν ἀκαρεῖ) Ἐν βραχυτάτῳ. μεταφορᾷ τῶν τριχῶν τῶν μηδὲ κα-
λέγεται δὲ ἀκαρεῖς τὸ βραχὺ ἀπὸ ρῆναι διὰ βραχύτητα δυναμένων. V.

mihi videntur beata. Sed verisimile est, quosdam vestrum
fortunatos & felices esse; alios autem contra. Omitto di-
cere, quod etiam in latrones inciditis, sicut nos, & spolia-
mini a sacrilegis, & ex ditissimis pauperrimi temporis mo-
mento fitis. Multi vero iam conflati sunt, aurei cum essent
vel argentei: quibus nempe id ipsum fato decretum fuerat.

Iup. Vides, Cynisce, ista iam contumeliosa sunt, quae di-
cis: atque erit forte, cum te illorum poenituerit.

Cyn. Parce minis, Iuppiter, cum scias, nihil mihi even-
turum, quod non Parcae ante te visum fuerit: quando-
quidem nec ipsos illos puniri video sacrilegos, sed pleri-
que vos effugiunt; nec enim puto, capi illos in fatis est.

Iup. Nonne praedixi, illorum te de grege esse, qui tollunt
disputando providentiam?

ΚΥΝ. Πάνυ, ὦ Ζεῦ, δέδιας αὐτοὺς; οὐκ οἶδ' ἔτου
 ἕνεκα. πάντα γοῦν ὅποσα ἂν εἶπω, οἷι ἐκείνων παιδεύ-
 ματα εἶναι. Ἐγὼ δὲ παρὰ τίνος ἂν ἄλλου τάληθες, ἢ 10
 παρὰ σοῦ μάθοιμι; ἡδέως δ' ἂν καὶ τοῦτο ἐροίμην σε.
 τίς ἢ πρόνοια ὑμῖν αὕτη ἐστὶ, Μοῖρα τις, ἢ καὶ ὑπὲρ
 ταύτας θεός, ὥσπερ ἄρχουσα καὶ αὐτῶν ἐκείνη;

ΖΕΥΣ. Ἦδη σοι καὶ πρότερον ἔφην, οὐ θεμιτὸν εἶναι
 πάντα σε εἰδέναι· σὺ δ' ἐν τι ἐν ἀρχῇ ἐρωτήσῃς Φήσας,
 οὐ παύη τοσαῦτα πρὸς μὲ λεπτολογούμενος. καὶ ὁρῶ ὅτι
 σοι τὸ κεφάλαιόν ἐστι τοῦ λόγου, ἐπιδείξαι οὐδενὸς ἡ-
 μῶς προνοούντας τῶν ἀνθρωπίνων.

ΚΥΝ. Οὐκ ἐμὸν τοῦτο, ἀλλὰ σὺ μικρὸν ἔμπροσθεν
 ἔφησθα τὰς Μοῖρας εἶναι τὰς πάντα ἐπιτελούσας, ἐκ-
 τὸς εἰ μὴ μεταμέλει σοι ἐκείνων, καὶ μετατίθεσαι αὐ-
 θις τὰ εἰρημένα, καὶ ἀμφισβητεῖτε τῆς ἐπιμελείας,
 παρωσάμενοι τὴν Εἰμαρμένην.

5 Μοῖρα τις, ἢ Πάνυ γενναῖος μὴν καὶ τύχη παρὰ τὰς μοῖρας. V.
 καὶ τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἡπύρ- 14 Κατατίθεσαι) Τουτίστιν μι-
 σπ. εἴτε ἄλλο τι δύναται ἢ εἰμαρ- τατίθεσαι. V.

Cyn. Vehementer illos, Iuppiter, metuis, nescio qua de
 causa. Quacunque enim ego dico, illorum putas e disci-
 plina esse. Ego vero a quonam alio verum, quam a te, di-
 scam? Libenter vero illud quoque te interrogaverim, quae-
 nam illa vobis sit Providentia, Parcarumne una, an etiam
 maior illis Dea, & illis quasi imperans?

Iup. Iam ante tibi dixi equidem, non fas esse, scire te
 omnia. At tu, qui principio unum quiddam te interrogatu-
 rum dixeras, non desinis minutas mihi nugae eiusmodi ob-
 blaterare: & video, caput tibi disputationis hoc esse, ut
 ostendas, nullam nos rerum humanarum curam agere.

Cyn. Non meum hoc est; sed tu paulo ante dicebas,
 Parcae esse, quae perficiant omnia: nisi forte poenitet te
 illorum, & dicta illa tua retractas, disceptantibus vobis de
 cura rerum, & Fatum ab ea repellentibus.

11 ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἡ Μοῖρα δι' ἡμῶν ἕκαστα ἐπιτελεῖ.

ΚΥΝ. Μανθάνω, ὑπηρεταὶ καὶ διάκονοί τινες τῶν Μοιρῶν εἶναι Φατέ. πλὴν ἀλλὰ καὶ οὕτως ἐκεῖναι αὐτοὶ εἶεν αἱ προνοοῦσαι, ὑμεῖς δὲ ὥσπερ σκευὴ τινὰ, καὶ ἐργαλεῖα ἐστὲ αὐτῶν.

ΖΕΥΣ. Πῶς λέγεις;

ΚΥΝ. Ὡς περ, οἶμαι, καὶ τὸ σκέπαρνον τῷ τέκτονι, καὶ τὸ τρύπανον, συνεργεῖ μὲν τι πρὸς τὴν τέχνην, οὐδείς δὲ ἂν εἴποι ὥς ταῦτα τεχνίτης ἐστίν, οὐδ' ἡ ναῦς ἔργον τοῦ σκεπάρνου, ἢ τοῦ τρυπάνου, ἀλλὰ τοῦ ναυπηγοῦ· οὕτως ἀνάλογον, ἢ μὲν ναυπηγουμένη ἕκαστα, ἢ Εἰμαρμένη ἐστίν· ὑμεῖς δὲ ἄρα τρύπανα καὶ σκέπαρνα ἐστὲ τῶν Μοιρῶν· καὶ, ὡς εἴκεν, οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἰμαρμένη θύειν, καὶ παρ' ἐκείνης αἰτεῖν τὰ γαβὰ· οἱ δὲ ἐφ' ὑμᾶς ἴασι, προσόδοις καὶ θυσίαις γεραίροντες, οἱ δ' οὐ-

8 Σκέπαρνον) Ὁ πέλεκυς, καὶ τὸ ἔργον, παρὰ τὸ σκεπτεῖν τὴν ἄρσιν. V.

Iur. Nequaquam. Sed per nos Fatum omnia perpetrat.

Cyn. Percipio, ministros & famulos quosdam Parcarum vos esse dicitis. Verumtamen sic quoque illae fuerint, quae provident. Vos autem velut vasa quaedam illarum & instrumenta estis.

Iur. Quid ais?

Cyn. Puto, quemadmodum securis fabro & terebra conferunt illa quidem aliquid ad artem, nemo vero haec esse dixerit artificem; neque navis opus est securis aut terebrae, sed naupegi: eadem ratione, quod architectatur hanc magnam navim, Fatum est; vos autem nimirum secures Parcarum estis ac terebrae. Et, ut apparet, homines, cum Fato sacra facienda essent, & ab illo petenda bona, illi vero ad vos eunt, salutationibusque vos & sacrificiis colunt,

δὲ τὴν Εἰμαρμένην τιμῶντες ἂν, εἰς θεὸν αὐτὸ ἐπραττον. οὐ γὰρ οἶμαι δυνατόν εἶναι, αὐδὲ αὐταῖς ἔτι ταῖς Μοίραις ἀλλάξαι, καὶ μετατρέψαι τὶ τῶν ἐξ ἀρχῆς δοξάντων περὶ ἐκάστου. ἢ γοῦν Ἀτροπος οὐκ ἀνάσχοιτο ἂν, εἴ τις εἰς τεῖναντίον τρέψει τὸν ἄτρακτον, ἀναλύων τῆς Κλωθοῦς τὸ ἔργον.

ΖΕΥΣ. Σὺ ἤδη, ὦ Κυνίσκε, σὺδὲ τὰς Μοίρας τιμᾶ- 12
σθαι πρὸς τῶν ἀνθρώπων ἀξιοῖς, ἀλλ' ἔοικας ἅπαντα συγχεῖν προαιρεῖσθαι. ἡμεῖς δὲ εἰ καὶ μηδενὸς ἄλλου ἔνεκα, τοῦ γε μαντεύεσθαι, καὶ προμηνύειν ἕκαστα τῶν ὑπὸ τῆς Μοίρας κεκυρωμένων, δικαίως τιμοῦμεθα ἂν.

ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, ἄχρηστον, ὦ Ζεῦ, προεδέκαί τὰ μέλλοντα, οἷς γε τὸ φυλάσσασθαι αὐτὰ παντελῶς ἀδύνατον. ἐκτός, εἰ μὴ ταῦτο Φῆς, ὡς ὁ προμαδὼν, ὡς ὑπ'

14 Εἰ μὴ παρὰ τοῦτο Φῆς) Ἀντί τοῦ κατὰ τοῦτο. V.

ibid. Ὑπ' αἰχμῆς) Κροῖσος ὁ Λυδῶν βασιλεὺς εἶδεν ὄνειρον, ὡς ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἄγυς αἰχμὴν σιδήρεα τετυγῆσται. Φοβηθεὶς οὖν αὐτὸν συνέχρησε τῶν παιδῶν οὔτε κατὰ πολέμιον ἀπικεῖσθαι, οὔτε διὰ τόπου παρελθεῖν, ἐν ᾧ

ἐπρίματο σίδερος. σὺδὲ δὲ κατὰ τὴν χώραν φανίντος, πισθεῖς ἐπαμφαν εἰς Θῆραν τὸν παῖδα. καὶ ἐν τῇ Θηρεύσει Ἀδραστος εἰς τῶν Θηρευόντων; ῥίψας κατὰ τοῦ σὸς, αὐτοῦ μὲν ἤμαρτιν, ἀναιμῇ δὲ τὴν Κροίσου υἱόν. V.

Sed neque, si Fatum colerent, recte illud facerent. Neque enim, puto, ipsis Parcis integrum est mutare, & aliorum convertere quidquam eorum, quae ab initio inde de unaquaque re decreta sunt: nec patiatur Atropos, si quis in contrarium torquere velit fustum, & Clothonis opus resolvere.

Iup. Tu iam, Cynisce, neque Parcas coli ab hominibus aequum censēs, sed videris hoc agere, uti confundas omnia. At nos, si vel nulla alia, ea certe causa honoremur merito, quod vaticinamur, & quae rata sunt apud Parcam, singula praedicimus.

Cyn. In universum quidem inutile est, Iuppiter, praescire futura illis, quibus negatum plane sit illa cavere. Nisi forte ad hoc valere dicas, ut ille, qui didicit, a mucrone fer-

αἰχμῆς σιδηρᾶς τεθνήσκει, δύναιτ' ἂν ἐκφυγεῖν τὸν θά-
 γατον καθεύρων· ἀλλ' ἀδύνατον· ἐξάγει γὰρ αὐ-
 τὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσοντα, καὶ παραδώσει τῇ αἰχμῇ·
 καὶ ὁ Ἀδραστος ἐπὶ τὸν σὺν ἀφείς τὴν λόγχην, ἐκείνου
 μὲν ἀμαρτήσεται, Φονεύσει δὲ τὸν Κροίσου παῖδα, ὡς ἂν
 ἀπὸ ἰσχυροῦ προσταγματος τῶν Μοιρῶν φερομένου τοῦ
 13 ἀκοντίου ἐπὶ τὸν νεανίσκον. Τὸ μὲν γὰρ Λαίου καὶ γε-
 λοῖον, τό

Μὴ σπείρει τέκνων ἄλοκα, δαιμόνων βία,

Εἰ γὰρ τεκνώσεις (Φησὶ) παῖδα, ἀποκτενεῖ σ' ὁ Φῦς,
 περιττὴ γὰρ, οἶμαι, ἡ παραίνεσις πρὸς τὰ πάντως οὕτως
 γενησόμενα. τοιγάρτοι μετὰ τὸν χρησμὸν, καὶ ἔσπειρε,
 καὶ ὁ Φῦς ἀπέκτεινεν αὐτόν. ὥστε οὐχ ὁρῶ ἀνδ' ὅτου
 14 ἀπαιτεῖτε τὸν μισθὸν ἐπὶ τῇ μαντικῇ. Ἐγὼ γὰρ λέγειν
 ὡς λόξα καὶ ἐπαμφοτερίζοντα τοῖς πολλοῖς χρόν εἰώθα-

2 Καθεύρων) Ἐγκλισμένος. V.

ταῖχα. V.

9 Ἄλοκα) Τὴν αἰλακα, ὅστις
 ἀποτριβεῖσεν γῆν. λέγει δὲ τὴν γυ-

12 Τοι γάρ τοι) Τοῦ ἕκκεν. V.
 Τούτου ἕκκεν. τούτου χάριν. C.

ri se morituum, effugere mortem includendo se possit. Sed
 fieri non potest. Educit enim illum Fatum, ut venetur, &
 mucroni tradet: & Adrastus, emissa in aprum hasta, ab illo
 aberrabit, interficiet autem Croesi filium, cum a validiori
 Parcarum imperio feratur hasta in iuvenem. Illud de Laio
 etiam ridiculum:

Ne sparge sulcum liberum, vesant Dii:

Nam si creaveris, ait, necat te filius.

Supervacanea enim, puto, admonitio in his, quæ omni-
 no ita futura sunt. Igitur post oraculum & seminavit, &
 qui natus est, ipsum interfecit. Itaque non video, quo no-
 mine mercedem vestrorum vaticiniorum repetatis. Mitto di-
 cere, quam obliqua, quam ambigua respondere vulgo so-

τε, οὐ πάνυ ἀποσαφῶντες, εἰ ὁ τὸν Ἄλυν διαβάς τὴν αὐτοῦ ἀρχὴν καταλύσει, ἢ τὴν τοῦ Κύρου. ἄμφω γὰρ δύναται ὁ χρησμός.

ΖΕΥΣ. Ἦν τις, ὦ Κυνίσκε, τῷ Ἀπόλλωνι ὀργῆς αἰτία κατὰ τοῦ Κροῖσου, διότι ἐπειράτο ἐκείνος αὐτοῦ, ἄρνια κρέα καὶ χελώνης ἐς τὸ αὐτὸ ἔψων.

ΚΥΝ. Ἐχρῆν μὲν μὴδὲ ὀργίζεσθαι, θεὸν ὄντα, πλὴν ἀλλὰ τὸ ἐξαπατηθῆναι τῷ Λυδῷ ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ ἐπέπρωτο, οἶμαι. καὶ ἄλλως τὸ μὴ σαφῶς ἀκούσαι τὰ μέλλοντα ἢ Εἰμαρμένη ἐπέκλωσεν. ὥστε καὶ ἡ μαντική ὑμῶν ἐκείνης μέρος ἐστίν.

ΖΕΥΣ. Ἡμῖν δὲ οὐδὲν ἀπολείπεις, ἀλλὰ μάτην θεοὶ ἴσμεν, οὔτε πρόνοιάν τινα εἰσφερόμενοι εἰς τὰ πράγματα, οὔτε τῶν θυσιαῶν ἄξιοι, καθάπερ τρύπανα, ὡς ἀληθῶς, ἢ σκέπαρνα; καὶ μοι δοκεῖς εἰκότως μου καταφρο-

1 Ἀποσαφῶντες) Φανεροῦντες.
V.

5 Ἀρνια κρέα) Ὁ Κροῖσος θύων πειραθῆναι, εἰ ἀληθὴ μαντεύεται ὁ Ἀπόλλων, μίξας ἄρνια κρέα καὶ ἀπὸ χελώνης, ἥψει αὐτά· καὶ

ἐποίησεν ἀπειθεῖν τινὰς πρὸς αὐτὸν, καὶ ἐρωτῆσαι αὐτὸν, τί ποιεῖ; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· Ὁδμή μ' ἐς φρόνας ἤλθε κραταιαίριος χελώνης Ἐφομένης ἐν χαλκῷ ἄμ' ἀρνείοισι κρέεσσι. V.
6 Χελώνια) Χελώνης. G.

leatis, non satis declarantes, suumne ille, qui Halyn transfit, an Cyri imperium everfurus sit. Utrumque enim significat oraculum.

Iup. Erat quaedam, Cynisce, Apollini irae causa contra Croesum, quod illum tentaverat, coquendis una agnibus & testudinis carnibus.

Cyn. Oportebat quidem, si Deus est, ne irasci quidem. Sed nimirum fatale, puto, fuerat Lydo, ab oraculo ut deciperetur: & alioqui Fatum illud neverat, ne dilucide futura intelligeret. Itaque vestra etiam illa divinatio istius pars est.

Iup. Nobis autem nihil relinquis, sed frustra Dii sumus, neque providentiam adhibemus rebus, neque digni sumus victimis, ut terebrae nimirum aut securēs? Et merito vi-

νεῖν, ὅτι κεραυνὸν, ὡς ὄρας, διηγκυλημένος ἀνέχομαι σου
τοσαῦτα καὶ ἡμῶν διεξιόντας.

ΚΥΝ. Βάλλε, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι κεραυνῷ πληγῆναι εἴ-
μαρται, καὶ σε οὐδέν αἰτιάσομαι τῆς πληγῆς, ἀλλὰ
τὴν Κλωθὴν τὴν διὰ σοῦ τιτρώσκουσαν· οὐδὲ γὰρ τὸν κε-
ραυνὸν αὐτὸν Φαίην ἂν αἰτιὸν μοι γενέσθαι τοῦ τραύμα-
τος· πλὴν ἐκεῖνό γε ὑμᾶς ἐρήσομαι, καὶ σὲ καὶ τὴν Εἰ-
μαρμένην. σὺ δὲ μοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνης ἀποκρίναι· ἀνέμνη-
16 σας γάρ με ἀπειλήσας. Τί δήποτε τοὺς ἱεροσύλους, καὶ
ληπτάς ἀφέντες, καὶ τοσούτους ὕβριστας, καὶ βιαίους,
καὶ ἐπιόρκους, ὁρῶν τινα πολλάκις κεραυνοῦτε, ἢ λίθον,
ἢ νεῶς ἰστόν, οὐδέν ἀδικούσης; ἐνίοτε δὲ χρηστόν τινα καὶ
ὅσιον ὁδοπόρον; τί σιωπᾶς, ὦ Ζεῦ; ἢ οὐδὲ τοῦτό με θέ-
μις εἰδέναι;

ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ, ὦ Κυνίσκε. σὺ δὲ πολυπράγμων
τις εἶ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅθεν ταῦτα ἤκεις μοι συμπεφορηκάς.

1 Διηγκυλημένος) Ἐν ἰστίμῳ Διηγκυλόμενος) Ἀπὸ τοῦ ἐν μα-
χλῶν. V. σχάλη κρατῶν ὡς περ τὸ δόρυ. V.

deris me contemnere, quod fulmine iam ad iactum para-
to adstans, fero te ista contra nos disputantem.

Cyn. Feri, Iuppiter, si mihi fatale est fulmine percuti:
nec te plagae illius nomine accusabo, sed vulnerantem per
te Clotho: scilicet neque ipsum fulmen causam mihi vul-
neris fuisse dicam. Verum illud quidem vos rogaverim, te
pariter ac Fatum: tu autem mihi & pro illo responde; ad-
monuisti enim me minis tuis. Quî tandem, omiſſis sacrile-
gis, & latronibus, totque contumeliosis, violentis, & per-
iuris hominibus, quercum saepe quandam fulminatis, aut
lapidem, aut navis malum, quae nihil mali fecerit: inter-
dum etiam bonum quandam & sanctum viatorem? Quid
taces, Iuppiter? numquid hoc etiam me scire nefas est?

Iup. Enimvero nefas. At tu curiosulus es, & istis omni-
bus nescio unde corrasis huc mihi venis.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν μηδὲ ἐκεῖνο ὑμᾶς ἔρωμαι, σέ τε καὶ τὴν Πρόνοιαν, καὶ τὴν Εἰμαρμένην, τί δῆποτε Φωκίων μὲν ὁ χρηστός, ἐν τούτῃ πενία καὶ σπάνει τῶν ἀναγκαίων ἀπέθανε, καὶ Ἀριστείδης πρὸ αὐτοῦ· Καλλίας δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης, ἀκόλαστα μεράκια, ὑπερεπλούτου, καὶ Μειδίας ὁ ὑβριστής, καὶ Χάροψ ὁ Αἰγινήτης, κίναϊδος ἄνθρωπος, τὴν μητέρα λιμῷ ἀπέκτονάς· καὶ πάλιν Σωκράτης μὲν παρεδόθη τοῖς ἑνδεκα, Μέλιτος δὲ οὐ παρεδόθη· καὶ Σαρδανάπαλος μὲν ἐβασίλευσε θῆλυς ὢν· Περσῶν δὲ τοσούτοι καλοὶ καὶ γαθοὶ ἄνδρες ἀνεσκολοπίζοντο πρὸς αὐτοῦ, διότι μὴ ἠρέσκοντο τοῖς γιγνομένοις;

4 Καλλίας δὲ) Ἀλκιβιάδης Κλεινίου, Σκαμβανίδης τὸν δῆμον, τραυλὸς ἦν, ὥς Ἀριστοφάνης Σφριζί. γήμας δὲ τὴν Ἰσπανίку θυγατέρα, Καλλίου δὲ ἀδελφὴν, αὐτῇ μὲν ἐπισέγγει ἑταίρας, τὸν δὲ Καλλίαν ἐπειράτο διὰ τὰ χρήματα ἀνελεῖν. καὶ συνθέμενος τινὶ τῶν ἡλικιωτῶν, κύνδολον τῷ Ἰσπανίку ἐνέτριψεν. καὶ βιάζοντες εἰς τοὺς τῶν ἑραστῶν ἀγρούς, τοὺς καλλίστους τῶν βοῶν ἐκλεγομένους, ἴθυσεν μετὰ τῶν ἑραστῶν. αὐτῇ δὲ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ ἐπεμίσχθη Ἀλκιβιάδης παρὰ τοὺς νόμους. Οὗτος δὲ Ἀκάτιος ἐκαλεῖτο, ἥτοι ὅτι τοὺς μικροὺς ἀκατίους ἐκάλουν, ἢ

ὅτι ἀπὸ Ἀκατίου χαρίου ἦν. V.

8 Παρεδόθη τοῖς ἑνδεκα) Οἱ ἑνδεκα ἄρχοντες ἦσαν παρὰ Ἀθηναίους, τῶν ἐν τῷ δεσποτηρίῳ ἐπιμελουμένων. καὶ τοὺς ἐπαγομένους ὡς κλέπτας, ἢ ἀνδραποδιστάς, ἢ λαποδύτας, ἂν μὲν ὁμολογῶσι, θανάτου ζημιούσιν. ἐὰν δὲ ἀμφισβητήσων, εἰς δικαστήριον εἰσάγουσι. καὶ ὁ δ' ἂν κριθῇ περὶ αὐτῶν ποιούσι. καὶ εἰ τις ἄλλος κατακριθῇ θανάτου, οἱ ἑνδεκα τοῦτον παραλαμβάνουσιν. V.

10 Ἀνεσκολοπίζοντο) Γύγης ἀνὴρ ἐνάρετος ἀνεσκολοπίσθη πρὸς αὐτοῦ. V.

Cyn. Igitur neque illud vos interrogaverim, reque, & Providentiam, & Fatum, quī tandem Phocion ille vir bonus in tanta paupertate & necessariorum penuria mortuus sit, atque ante ipsum Aristides? Callias autem & Alcibiades, corrupti adolescentuli, abundarint divitiis, & insolens ille Midias, & Charops Aeginetes, cinaedus, quique suam matrem fame interemit: & rufus, Socrates undecimviris capitalibus traditus sit, Melitus autem traditus non sit? & Sardanapalus, effeminatus homo, regnaverit; Persarum vero tot praeclari & boni viri in palum ab illo acti sint, quod praefens rerum status illis displiceret? Ne vobis praesentia

17 Ἴνα δὲ ὑμῖν μὴ τὰ νῦν λέγω καθ' ἕκαστον ἐπεξιῶν, τοὺς μὲν πονηροὺς εὐδαιμονοῦντας, καὶ τοὺς πλεονέκτας, ἀγομένους δὲ καὶ Φερομένους τοὺς χρηστοὺς ἐν πενίᾳ καὶ νόσοις, καὶ μυρίοις κακοῖς πιεζομένους.

ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ Κυνίσκε, ἡλίκας μετὰ τὸν βίον οἱ πονηροὶ τὰς κολάσεις ὑπομένουσιν, ἢ ἐν ὅσῃ οἱ χρηστοὶ εὐδαιμονία διατρίβουσιν;

ΚΥΝ. Ἄσθην μοι λέγεις, καὶ Τιτυοὺς, καὶ Ταντάλους. ἐγὼ δὲ, εἰ μὲν τι καὶ τοιοῦτόν ἐστιν, εἴσομαι τὸ σαφές ἐπειδὴν ἀποθάνω· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἐβουλόμην τὸν ὀποσονοῦν τούτον χρόνον εὐδαιμόνως διαβιώσας, ὑπὲρ ἐκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι τὸ ἥπαρ ἀποθανῶν, ἀλλὰ μὴ ἐνταῦθα διψήσας, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἐν μακάρων νήσοις πίνειν μετὰ τῶν ἡρώων, ἐν τῷ Ἡλυσίῳ λειμῶνι κατακείμενος.

8 Τιτυοὺς) Ὁ Τιτυὸς ἠθέλησε βιάσασθαι τὴν Λητὴ γυναῖκα οὖσαι τοῦ Διὸς, μάλιστα δὲ Ἀπέλλωνος καὶ Ἀρτίμιδος, καὶ διὰ τοῦτο κολλάε-

ται ἐν τῷ αὐτῷ, αὐτοῦ γὰρ ἐν τῇ ἐδάφει ἐξαπλωμένου, παρακαθήμενος οἱ γύπες τὸ ἥπαρ αὐτοῦ κατασπίουσι. V.

dicam, percurrrens singula, malos homines atque avaros, eosdem esse felices; agi autem & ferri bonos viros, paupertate, & morbis, & malis sexcentis oppressos.

Iup. Ignoras enim, Cynisce, quanta post hanc vitam supplicia mali sustineant, aut in quanta felicitate versentur boni?

Cyn. Inferos mihi narras, & Tityos, & Tantalos. Equidem fitne tale quidquam, dilucide sciam, cum ero mortuus. Ut autem nunc res sunt, optem, ea lege, hoc quantumcunque est temporis feliciter transigere, ut mortui iecur a sexdecim vulturibus tondeatur: sed nolim ea conditione Tantali instar hic sitire, ut in beatorum insulis, in Elysio præto accumbens cum Heroibus bibam.

ΖΕΥΣ. Τί Φῆς; ἀπιστεῖς εἶναι τινὰς κολάσεις, καὶ 18
τιμὰς, καὶ δικαστήριον, ἔνθα δὴ καὶ ἐξετάζεται ὁ ἑκά-
στου βίος;

ΚΥΝ. Ἀκούω τινὰ Μίνω Κρήτα δικάζειν κάτω τὰ
τοιαῦτα· καὶ μοι ἀπόκριναι τι καὶ ὑπὲρ ἐκείνου· σὸς γὰρ
υἱὸς εἶναι λέγεται.

ΖΕΥΣ. Τί δὲ καὶ δι' αὐτὸν ἐρωτᾷς, ὦ Κυνίσκε;

ΚΥΝ. Τίνας κολάζει μάλιστα;

ΖΕΥΣ. Τοὺς πονηροὺς δηλαδὴ, οἷον ἀνδροφόνους, καὶ
ἱεροσύλους.

ΚΥΝ. Τίνας δὲ παρὰ τοὺς ἥρωας ἀποπέμπτει;

ΖΕΥΣ. Τοὺς ἀγαθοὺς τε καὶ ὀσίους, καὶ κατ' ὁρετὴν
βεβιωκότας.

ΚΥΝ. Τίνος ἔνεκα, ὦ Ζεῦ;

ΖΕΥΣ. Διότι οἱ μὲν τιμῆς, οἱ δὲ κολάσεως ἄξιοι.

ΚΥΝ. Εἰ δέ τις ἀκούσιόν τι δεινὸν ἐργάσαιοτο, κολά-
ζεσθαι καὶ τοῦτον δικαιοῖ;

7 Τί δὲ καλεῖνον ἐρωτᾷς; Ἀντὶ τοῦ δι' ἑκείνον. V.

Iup. Quid ais? non credis esse poenas quasdam, & prae-
mia, & iudicium, ubi vita uniuscuiusque examineatur?

Cyn. Audio, a Minoë quodam Cretensi iudicari talia apud
inferos. Et responde mihi etiam aliquid de illo: tuus enim
filius esse dicitur.

Iup. Quid vero de illo interrogas, Cynisce?

Cyn. Quos punit maxime?

Iup. Malos nempe, velut homicidas & sacrilegos.

Cyn. Quos autem dimittit ad Heroas?

Iup. Bonos ac sanctos, qui cum virtute vixerunt.

Cyn. Cur hoc, Iuppiter?

Iup. Quod alteri praemio, poena autem alteri digni sunt.

Cyn. Si quis vero involuntarium malum fecerit, puniri-
ne hunc etiam aequum putat?

ZEYΣ. Οὐδαμῶς.

KYN. Οὐδ' ἄρα εἴ τις ἄκων τι ἀγαθὸν ἔδρασεν, οὐδὲ τοῦτον τιμᾶν ἀξιώσειεν ἄν;

ZEYΣ. Οὐ γὰρ οὖν.

KYN. Οὐδένα τοιγαροῦν, ὦ Ζεῦ, οὔτε τιμᾶν οὔτε κολάζειν αὐτῷ προσήκει.

ZEYΣ. Πῶς οὐδένα;

KYN. Ὅτι οὐδὲν ἐκόντες οἱ ἄνθρωποι ποιοῦμεν, ἀλλὰ τινι ἀνάγκῃ ἀφύκτῳ κεκελευσμένοι, εἴ γε ἀληθῆ ἐκεῖνά ἐστι τὰ ἔμπροσθεν ὁμολογημένα, ὥς ἡ Μοῖρα πάντων αἰτία· καὶ ἦν Φονεύσῃ τις, ἐκεῖνη ἐστὶν ἡ Φονεύσασα, καὶ ἦν ἱεροσυλῇ, προστεταγμένον αὐτῷ δρᾶ. ὥστε εἴ γε τὰ δίκαια ὁ Μίνως δικάζειν μέλλοι, τὴν Εἰμαρμένην ἀντὶ τοῦ Σισύφου κολάζεται, καὶ τὴν Μοῖραν ἀντὶ τοῦ Ταντάλου· τί γὰρ ἐκεῖνοι ἠδίκησαν πεισθέντες τοῖς ἐπιτάγμασιν;

Iup. Nequaquam.

Cyn. Nec igitur, si quis praeter voluntatem boni quidquam fecerit, praemio afficiendum talem arbitrat?r

Iup. Nemp̃e.

Cyn. Itaque nullum, Iuppiter, neque praemio afficere, neque poena illi convenit.

Iup. Quomodo neminem?

Cyn. Quia nihil voluntate nostra facimus homines, sed inevitabilis cuiusdam necessitatis imperio adacti, siquidem verum est, de quo ante inter nos convenit, Parcā esse causā omnium: & si quis eadem faciat, illa est, quae fecit, & si sacrilegium committat, imperata facit. Igitur si quidem iuste iudicare Minos voluerit, Fatum puniet pro Sisypho, & Parcā pro Tantalo: quid enim iniuste fecerunt illi, obsecuti imperiis?

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔτι οὐδὲ ἀποκρίνεσθαι σοι ἄξιον τοιαῦ- 19
τα ἐρωτῶντι· θρασὺς γὰρ εἶ, καὶ σοφιστής· καὶ σε ἄπ-
ειμί ἤδη καταλιπών.

ΚΥΝ. Ἐδεόμην μὲν καὶ ἔτι τοῦτο ἔρεσθαι, ποῦ αἱ
Μοῖραι διατρίβουσιν, ἢ πῶς ἐφικνούνται τῇ ἐπιμελείᾳ
τῶν τοσούτων ἐς τὸ λεπτότατον, καὶ ταῦτα τρεῖς οὕσαι;
ἐπίτονον γάρ τινα, καὶ οὐκ ἄμοιρόν μοι δοκοῦσι βιοῦν
τὸν βίον, τοσαῦτα ἔχουσαι πράγματα, καὶ ὡς ἔοικεν,
οὐ πάνυ οὐδὲ αὐταὶ ὑπὸ χρηστῇ Εἰμαρμένῃ ἐγεννήθησαν.
ἐγὼ γοῦν, εἴ μοι αἴρεσις δοθείη, οὐκ ἂν ἀλλαξαίμην
πρὸς αὐτὰς τὸν ἐμαυτοῦ βίον, ἀλλ' ἐλοίμην ἂν ἔτι πενέ-
στερος διαβιῶναι, ἥπερ καθῆσθαι κλώθων ἄτρακτον
τοσούτων πραγμάτων μεστὸν, ἐπιτηρῶν ἕκαστα. εἰ δὲ
μὴ ῥάδιον σοι ἀποκρίνασθαι πρὸς ταῦτα, ὦ Ζεῦ, καὶ
τούτοις ἀγαπήσομεν, οἷς ἀπεκρίνω. ἱκανὰ γὰρ ἐμφα-
ς Ἐφικνούνται) Ἐφάπτεται, 15 Ἀγαπήσομεν) Ἀρκεσθῆσο-
καταλαμβάνουσιν. V. μεθα. V.

Iup. Nec responhone iam porro dignus es, qui talia in-
terrogas: audax enim es, & Sophista. Itaque iam, relin-
te, discedo.

Cyn. Operae mihi erat etiam illud adhuc rogare, ubi
versentur Parcae, & quomodo pares esse curationi tot tan-
tarumque rerum ad minutias usque possint; idque cum tres
modo sint? Intentam enim quandam, neque nimis beatam
mihi vitam videntur agere, quae tot sustineant negotia;
&, ut videtur, Fato ipsae non valde propitio natae sunt.
Equidem, si detur mihi optio, non permutaverim meam
cum illis vitam, sed vel pauperior etiam vivere praeopta-
verim, quam sedere fufum torquens, tot rerum plenum,
& intentus omnibus. Si vero tibi facile non est, Iuppiter,
respondere ad haec, etiam illis, quae respondisti, contenti
simus, ut quae sufficiunt ad explicandam illam de Fato &

νίσαι τὸν περὶ τῆς Εἰμαρμένης καὶ Προνοίας λόγον· τὰ λοιπὰ δ' ἴσως οὐχ εἴμαρτο ἀκοῦσαί μοι.

2 In fine huius libelli Collectanea G. versus sequentes exhibent:

Εἰ μὲν θεοὶ σθένουσιν, οὐκ ἔστιν τύχη·

Εἰ δ' οὐ σθένουσιν, οὐδὲν ἔστιν ἡ τύχη.

Εἰ μὲν θεοὶ σθένουσιν, ἔστιν ἡ τύχη·

Εἰ δ' οὐ σθένουσιν, μᾶλλον ἔστιν ἡ τύχη.

De Fato & Parcis ac Fortuna recte facit lovem nihil respondere, magna existente quaestione haesitationeque. G.

Providentia disputationem: reliqua audire fortasse fatale mihi non fuit.

Z E Y Σ Τ Ρ Α Γ Ω Δ Ο Σ.

ΕΡΜ. Ω Ζεῦ, τί σύννους καταμόνας σαιτῷ λαλεῖς, ἔ
 Ὀχρὸς, περιπατῶν, Φιλοσόφου τὸ χρωμὶ ἔχων;
 Ἐμοὶ προσανάθου, λάβε με σύμβουλον πόνων,
 Μὴ καταφρονήσης οἰκέτου Φλυαρίας.
 ΑΘΗΝ. Ναὶ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὑπάτε κρειόντων,
 Γουνοῦμαί σε θεὰ γλαυκῶπις, τριτογένεια,
 Ἐξαΐδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ὥα εἶδομεν ἥδη,
 Τίς μῆτις δάκνει σε κατὰ Φρένα, καὶ κατὰ θυμόν;
 Ἡ τί βαρὺ στενάχεις, ὥχρὸς τέ σε εἴλε παρείας;
 ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινὸν, ὦδ' εἰπεῖν ἔπος,

ἢ ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΔ.) Ἡ τραγ-
 οδία πεπλήρωται συμφορῶν. ἐπεὶ
 οὖν ἐν συμφορᾷ νῦν ὁ Ζεὺς ἵστιν,
 εἰκότως αὐτὸν ὡς τραγῶδι ὑποτίθε-

ται διὰ τοῦτο γὰρ καὶ διὰ τὰ μὲν
 τραγικῶς διαλέγονται αὐτῷ Ἡρα
 καὶ Ἀθήνη· καὶ αὐτὸς δὲ διὰ τὰ μὲν
 πρὸς αὐτὰς ἀποκρίνεται. V.

IUPPITER TRAGŒDUS.

MERCURIUS, MINERVA, IUPPITER, IUNO, NEPTUNUS;
 VENUS, COLOSSUS, MOMUS, APOLLO, HERCULES,
 HERMAGORAS, TIMOCLES, DAMIS.

Merc. QUID ita cogitabundus, Iuppiter, & solus tecum
 ipse loqueris inambulans, pallidus, philosophi colorem ha-
 bens? mecum communica, me cape laborum tuorum con-
 siliarium: noli nugas servuli contemnere.

Min. Eia, pater noster, Saturnie, maxime regum,
 Supplex te veneror Tritonia, caesia Pallas,
 Eloquere, o, nec mente preme, ut cognoscere detur,
 Quod tibi consilium rodant praecordia, mentemque:
 Aut grave quid gemis? aut pallor cur ocepas ora?.

Iup. Non est mali quidquam, brevi versu canam,

Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ τραγωδική,
ἥς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος ἡ θεῶν φύσις.

ΑΘΗΝ. Ἀπολλων, οἷοις Φροϊμίοις ἄρχη λόγων.

ΖΕΥΣ. ὦ παγκάκιστοι, χθόνια γῆς παιδεύματα,
Σὺτ', ὦ Προμηθεῦ, οἶά μ' ἐργασαι κακά.

ΑΘΗΝ. Τί δ' ἐστί; πρὸς χορὸν γὰρ οἰκειῶν ἔρεῖς.

ΖΕΥΣ. ὦ μεγαλοσμαράγου στεροπᾶς ροίζημα, τί
(μοι) ῥέξεις;

ΑΘΗΝ. Κοίμισον ὄργαν, εἰ μὴ κωμῶδεῖν ὥσπερ οὗ-
τοι δυνάμεθα, μηδὲ τὸν Εὐριπίδην ὅλον καταπεπῶκα-
μεν, ὥστε σοι ὑποδραματουργεῖν.

2 ΗΡΑ. Ἀγνοεῖν ἡμᾶς νομίζεις τὴν αἰτίαν τῆς λύπης,
ἥτις ἐστί σοι;

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶσθ', ἐπεῖτοι καὶ ἐκώκυες μέγα.

7 ὦ μεγαλοσμαράγου) Ἀδια-
νέπτος ὅλος ὁ στίχος, ὡς τοῦ Διὸς
καὶ τὸ τραγωδεῖν ἀγνοούντος. V.

11 Ὑποδραματουργεῖν) Τὸ δρα-
ματουργεῖν τοῦ ὑποδραματουργεῖν
ταύτη διαφέρειται. δραματουργεῖ μὲν
γὰρ ὁ ποιητής, καὶ τῆς ὑποθέσεως
ὅλης, καὶ τῶν ἱπᾶν, ὡς Εὐριπίδης,

Εὐπολις, Ἀριστοφάνης, καὶ εἰ τις
τοιούτος. ὑποδραματουργεῖ δὲ, ὁ τὰ
ὑπὸ τῶν δραματουργῶν τούτων εἰρη-
μῆτα λαμβάνων κατὰ καιρὸν, καὶ
τεῖς οἰκειοῖς αὐτὰ πάσσει ἑναρμότ-
ταν, ἅτε τεῖς ἤδη πεπραγμένοις
ἀφομοιούμενα. V. (γράφεται, ὑπο-
τραγωδᾶν. C.)

Nec aegritudo, nec facinus Tragoedicum,

Cuius Deum natura onus non sentiat.

Min. *Apollo! quanta ordire iam prooemia?*

Iup. *O pessimi, terrena gens Sophistica,*

Tuque, o Prometheus, quod dedisti mi malum!

Min. *Quid ergo? quin dicis choro domestico?*

Iup. *Magnicrepi o tonitru stridor mihi quid praestas?*

Min. *Compesce impetum, si non comoedias agere sicut
isti possumus, nec Euripidem totum devoravimus, ut sub-
servire fabulae tuae queamus.*

Iup. *Ignorare nos putas causam tui doloris?*

Iup. *Si noris ipsa, cuncta fletu misceas.*

ΗΡΑ. Οἶδα τὸ κεφάλαιον αὐτὸ, ὧν πάσχεις, ὅτι ἐρωτικόν ἐστιν, οὐ μὴν κωκύω γε, ὑπὸ ἔθους ἤδη πολλάκις ὑβρισθεῖσα ὑπὸ σοῦ τὰ τοιαῦτα. εἰκὸς γοῦν ἦτοί Δαναήν τινά, ἢ Σεμέλην, ἢ Εὐρώπην αὖθις εὐρόντα σε ἀνιάσθαι ὑπὸ τοῦ ἐρώτος, εἴτα βουλευέσθαι ταῦρον, ἢ σάτυρον, ἢ χρυσὸν γενόμενον, ρῆναι διὰ τοῦ ὁρόφου εἰς τὸν κόλπον τῆς ἀγαπωμένης· τὰ σημεῖα γὰρ ταῦτα, οἱ στέναγμοὶ, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ ὥχρὸν εἶναι, οὐκ ἄλλου του, ἢ ἐρωτός ἐστιν.

ΖΕΥΣ. ὦ μακαρία, ἥτις ἐν ἐρωτι καὶ ταῖς τοιαύταις παιδιαῖς οἶε τὰ ἡμέτερα πράγματα εἶναι.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ τί ἄλλο, εἰ μὴ τοῦτο ἀνιά σε, Δία ὄντας

ΖΕΥΣ. Ἐν ἐσχάτοις, ὦ Ἥρα, τὰ θεῶν πράγματα, 3 καὶ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, ἐπὶ ξυροῦ ἐστηκεν, εἴτε χρὴ ἡμᾶς τιμᾶσθαι ἔτι, καὶ τὰ γέρα ἔχειν τὰν τῇ γῇ, εἴτε καὶ ἡμελησθαι παντάπασι, καὶ τὸ μηδὲν εἶναι δοκεῖν.

14 Ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται) Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν ἐσχάτῳ ὄντων κατὰ δύναμις λεγομένη, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τὸν ξυρὸν ἵστασθαι. V.

Iun. Novi caput eorum, quae te perturbant: amatorium quiddam est: nec tamen ploro, consuetudine quadam, cum faepe iam talibus in rebus contumelia me laeseris. Credibile nimirum est, Danaënam quandam, aut Semelen, aut Europen te reperisse, cuius amore crucieris: deinde consilia te agitare, taurusne velis an Satyrus fieri, an aurum, & per regulas influere in sinum amasiae. Signa quippe ista, gemitus, lacrimae, pallor, non alterius rei, quam amoris sunt.

Iup. Inepta, quae in amore & eiusmodi lusibus res nostras versari existimes.

Iun. Verum quid aliud, quam hoc, te angit, qui sis Iuppiter?

Iup. In ultimis, Iuno, periculis versantur res Deorum: in novacula, quod est in proverbio, consistit, oporteatne nos coli adhuc, & honores habere in terra, an negligi omnino, & plane nihil esse videri.

Lucian. Vol. VI.

P

ΗΡΑ. Μῶν γίγαντάς τινας ἡ γῆ αὖθις ἔφυσεν; ἢ οἱ Τитᾶνες τὰ δεσμὰ διαρρήξαντες, καὶ τῆς Φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, αὖθις ἡμῖν ἐναντία αἴρονται τὰ ὄπλα;

ΖΕΥΣ. Θάρσει, τὰ νέρθεν ἀσφαλῶς ἔχει θεοῖς.

ΗΡΑ. Τί οὖν ἄλλο δεινὸν ἂν γένοιτο; οὐχ ὁρῶ γάρ, ὅτε μὴ τὰ τοιαῦτα παραλυπεῖ, ἐφ' ὅτῳ Πῶλος, ἢ Ἀριστόδημος, ἀντὶ Διὸς ἡμῖν ἀναπέφηνας.

- 4 ΖΕΥΣ. Τιμοκλῆς, ὦ Ἥρα, ὁ Στωϊκὸς, καὶ Δάμις ὁ Ἐπικουρείος, χθές, οὐκ οἶδα ὅθεν σφίσιν ἀρξαμένου τοῦ λόγου, προνοίας πέρι διελεγέσθην, παρόντων μάλα συχῶν καὶ δοκίμων ἀνθρώπων ὅπερ μάλιστα καὶ ἡνίασέ με, καὶ ὁ μὲν Δάμις οὐτ' εἶναι θεοὺς ἔφασκεν, οὐδ' ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ἢ διατάττειν ὁ Τιμοκλῆς δὲ ὁ βέλτιστος ἐπειράτο ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν εἰ-

4 Τὰ νέρθεν) Τὰ κάτωθεν ἀπὸ τῶν καταχθονίων. ἐκεῖ γάρ, ὡς λέγουσιν, οἱ Τитᾶνες εἰδόμενοι. V.

6 Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος) Οὗτοι τραγωδίας ἦσαν ὑποκριταί. Ἐπειδὴ οὖν ὁ Ζεὺς τραγικοὺς ἱαμβοὺς ἔλεγε αὐτοῖς, διὰ τοῦτο εἶπεν, ὅτι ἀντὶ Διὸς Πῶλος ἐφάνη ἢ Ἀριστό-

δημος. Πῶλος δὲ καὶ Ἀριστόδημος ὑποκριταὶ περιφανεῖς. ὑπεκρίνοντο οὖν ἐν ταῖς τραγωδαῖς καὶ κομῳδαῖς καὶ θεοὺς, καὶ τοῦτο νῦν Ἥρα γυναικεία κρατουμένη ὀλιγοψία, καὶ ὅτι ὅλως θεῶν ὑπεισέρχονται πρίσωπα ὑποκνιζομένη περιπαθῶς τῷ Διὶ ὑποτίθεται. V.

Iun. Numquid gigantes quosdam terra rursus genuit; an Titanes, ruptis vinculis, custodibusque superatis, rursus inimica nobis arma capiunt?

Iup. Quiesce: nil metus Diis ab inferis.

Iun. Quid igitur aliud terribile possit accidere? Nec enim video, nisi talia te dolore afficiant, ob quam rem Polus nobis aut Aristodemus pro-love prodieris.

Iup. Timocles, Iuno, Stoicus, & Epicureus Damis, heri, nescio unde orto illis sermone, de providentia disputarunt, praesentibus quamphurimis & probatis hominibus, quod quidem vel maxime molestum mihi fuit. Ac Damis quidem, nec esse Deos, dixit, nec omnino ea, quae fiunt, inspicere aut ordinare: optimus autem vir Timocles causam

τα ὄχλου πολλοῦ ἐπιρρύνετος, οὐδὲν πέρας ἐγένετο τῆς συνουσίας. διελύθησαν γὰρ εἰσαῦθις ἐπισκέψασθαι τὰ λοιπὰ συνθέμενοι, καὶ νῦν μετέωροι πάντες εἰσὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν, ὅποτερος κρατήσῃ, καὶ ἀληθέστερα δόξει λέγειν. ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον, ὡς ἐν στενῷ παντάπασιν τὰ ἡμέτερα, ἐν ἐνὶ ἀνδρὶ κινδυνεύοντα; καὶ δυοῖν θάτερον, ἢ παρεωρᾶσθαι ἀνάγκη τὰ ἡμέτερα, ὀνόματα μόνον εἶναι δόξαντα, ἢ τιμᾶσθαι ὥσπερ πρὸ τοῦ, ἣν ὁ Τιμοκλῆς ὑπέροχῃ λέγων.

HPA. Δεινότατα, ὡς ἀληθῶς, καὶ οὐ μάτην, ὦ Ζεῦ, 5
ἐπετραγῶδεις αὐτοῖς.

ZETΣ. Σὺ δὲ ᾧου, Δανάης τινὸς, ἢ Ἀντιόπης, εἶ-
ναί μοι λόγον ἐν ταραχῇ τοσούτῃ. τί δ' οὖν, ὦ Ἑρμῇ,
καὶ Ἡρᾷ, καὶ Ἀθηνᾷ, πράττοιμεν ἄν; συνευρίσκετε γὰρ
καὶ αὐτοὶ τὸ μέρος.

3 Καὶ νῦν μετέωροι) Πρὸς ἀκρόασιν. V. (Aut deerat in eius Codice, aut Scholii pars reliqua periit. Solan.)

nostram agere studebat: tum ubi populus confluxerat multus, exitum non habuit colloquium: discesserunt enim, condito, reliqua etiam se consideraturos. Et iam suspensi omnes sunt expectatione audiendi, uter vincat, & veriora dicere videatur. Videtis periculum, quam in angusto sint omnino res nostrae, & in homine uno periclitentur. Atque alterutrum horum necesse est, aut despici nos, & nomina tantum videri, aut honorari, ut olim, si dicendo Timocles superaverit.

Iun. Gravissima sane, Iuppiter, sunt, quae narras; nec frustra in illis agebas tragoedias.

Iup. Tu vero putabas, Danae cuiusdam aut Antiopae rationem me habere in tanta rerum perturbatione. Quid ergo, Mercuri, & Iuno, & Minerva, facimus? reperite & vos pro sua quisque parte aliquid.

ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν ἐπὶ τὸ κοινόν Φημι δεῖν τὴν ἐπίσκεψιν
ἐπαναγαγεῖν, ἐκκλησίαν συναγαγόντα.

ΗΡΑ. Καί μοι ταῦτα συνδοκεῖ, ἅπερ καὶ τούτῳ.

ΑΘΗΝ. Ἄλλ' ἐμὸν τὰναντία δοκεῖ, ὦ πάτερ, καὶ μὴ
συνταράττειν τὸν οὐρανὸν, μηδὲ δῆλον εἶναί σε θορυβού-
μενον τῷ πράγματι, πράττειν δὲ ἰδίᾳ ταῦτα, ἐξ ὧν κρα-
τήσῃ μὲν ὁ Τιμοκλῆς λέγων, ὁ Δάμις δὲ καταγελα-
σθεῖς ἅπεισιν ἐκ τῆς συνουσίας.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὔτε ἀγνοήσεται ταῦτα, ὦ Ζεῦ, ἐν Φα-
νερώ ἔδομένης τῆς ἔριδος τοῖς Φιλοσόφοις, καὶ σὺ δόξεις
τυραννικὸς εἶναι, μὴ κοινούμενος περὶ τῶν οὕτω μεγάλων
καὶ κοινῶν ἅπαντιν.

6 ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη κήρυττε, καὶ παρέστωσαν ἅπαν-
τες ὁρθῶς γὰρ λέγεις.

ΕΡΜ. Ἰδοὺ δὴ εἰς ἐκκλησίαν συνέλθετε οἱ θεοί· μὴ

9 Ἄλλ' οὔτε ἀγνοήσεται) Τὸ ἰδίαν τι πράττειν καὶ μὴ τοῖς ἀρχο-
ἀγνοήσεται, ἀπὸ τοῦ ἀγνοηθῆσθαι. μένοις αὐτὸ κοινοῦσθαι, τυραννικὸν
σκοπὸς δὲ ὅτι τὸ τοῖς ἀρχουσι κατ' δοκεῖ. V.

Merc. Equidem ad commune *Deorum* puto consideratio-
nem huius rei referendam, convocata concione.

Iun. Etiam mihi eadem, quae huic, probantur.

Min. Sed alia omnia mihi videntur, pater; non pertur-
bari coelum, *cenſeo*, nec manifestum fieri, te moveri hoc
negotio; sed privatim id agendum, ut vincat dicendo Ti-
mocles, derisus autem Damis de disputatione discedat.

Merc. Verum neque ignorabuntur ista, Iuppiter, cum
contentio philosophorum in publico sit futura: ac tu ty-
rannidem exercere videberis, si non communices de magnis
adeo rebus, quaeque communes sint omnium.

Iup. Ergo iam praeconium fac, & adfunto omnes.

Merc. Recte etenim dicis, Heus in concionem convenite

μέλλετε, ξυνέλθετε πάντες, ἤκατε, περὶ μεγάλων ἐκ-
κλησιάσομεν.

ΖΕΥΣ. Οὕτω ψιλὰ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀπλοῖκὰ καὶ πε-
ζὰ κηρύττεις, καὶ τὰυτὰ ἐπὶ τοῖς μεγίστοις συγκαλῶν;

ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς γὰρ, ὦ Ζεῦ, ἀξιοῖς;

ΖΕΥΣ. Ὅπως ἀξιώ; ἀποσεμνύναι Φημί δεῖν τὸ κή-
ρυγμα μέτροις τισὶ, καὶ μεγαλοφωνίᾳ ποιητικῇ, ὥς
μᾶλλον συνέλθοιεν.

ΕΡΜ. Ναί. ἀλλ' ἐποποιῶν, ὦ Ζεῦ, καὶ ραψωδῶν τὰ
τοιαῦτα· ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικός εἰμι· ὥστε διαφθερᾶ
τὸ κήρυγμα, ὑπέρμετρα ἢ ἐνδεᾶ ξυνείρων, καὶ γέλως
ἔσται παρ' αὐτῶν ἐπὶ τῇ ἀμουσίᾳ τῶν ἐπῶν. ὁρῶ γοῦν
καὶ τὸν Ἀπόλλω γελῶμενον ἐπ' ἐνίοις τῶν χρησμῶν,
καίτοι ἐπικρυπτούσης τὰ πολλὰ τῆς μαντικῆς ἀσα-

3 Ἀπλοῖκὰ) Ἀπλούστατα, εὐτελεῖ. V. 12 Ἐπὶ τῇ ἀκοῇ) Γραι. ἐπὶ
τῇ ἀμουσίᾳ. V. *ibid.* Τῶν ἐπῶν) Τῶν μέτρων. G.

*Dii, ne cunctamini, convenite omnes: venite; de magnis
rebus concionem habebimus.*

Iup. Ita nude, Mercuri, & simpliciter, & pedestri ora-
tione praeconium facis, idque cum de maximis rebus Deos
convoces?

Merc. Quomodo igitur iubes, Iuppiter?

Iup. Quomodo iubeam? Graviter conciliandam aio
praeconio versibus quibusdam, & magniloquentia poetica,
ut magis convenient.

Merc. Esto. Sed versificatorum ista, & carmina ad vir-
gam canentium: at ego minime aptus sum ad poeticam:
itaque corruero praeconium, vel excedentes mensuram
versus, vel deficientes confarcinans: & risus orietur ab il-
lis propter imperitiam carminum. Video enim, ipsum quo-
que Apollinem rideri de oraculis quibusdam; quamquam

Φείας, ὥς μὴ πάνυ σχολὴν ἄγειν τοὺς ἀκούοντας ἐξετά-
ζειν τὰ μέτρα.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῇ, τῶν Ὀμήρου ἐπῶν ἐγκα-
ταμίγνυε τὰ πολλὰ τῷ κηρύγματι, ὥς ἐκεῖνος ἡμᾶς
συνεκάλει, μεμνήσθαι δέ σε εἰκός.

ΕΡΜ. Οὐ πάνυ μὲν οὕτω σαφῶς, καὶ προχείρως,
πείρασμαι δέ ὅμως.

Μῆτε τις οὖν θήλεια θεὸς, τόγε μῆτε τις ἄρσην,
Μηδ' αὐτῶν ποταμῶν μενέτω νόσφ' Ὠκεανοῖο,
Μηδέ τε νυμφάων, ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες
Εἰς ἀγορὴν, ὅσσοι τε κλυτὰς δαίνυσθ' ἐκατόμβας
"Ὅσσοι τ' αὖ μέσατοι, ἢ ὕστατοι, ἢ μάλα πάγχυ

10 Ἄλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες)
Πρὸς τῇ λοιπῇ δεισιδαιμονίᾳ, μάλ-
λον δὲ μακρὰ τῇ περὶ τοὺς λεγομέ-
νους θεοὺς, καὶ Πρίαπον τίνα θεὸν
εἶναι Ἕλληνες μεμνησθολογῶσιν, ὅν
οἱ μὲν αὐτῶν τὸν αὐτὸν φασιν εἶναι
τῷ Διονύσῳ, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τού-
του ὄντων Πρ. ἄπου καλουμένου, ἄλ-
λοι δὲ Διονύσου μὲν υἱόν, μητέρας δὲ
ἢ Ἀφροδίτης, ἢ Διόνης. Μνασίης δὲ
ὁ Παταρίης ἱεραφεύδων τὸν Πρία-
πον λέγει, ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱόν.

καὶ ἔρριψεν αὐτὸν εἰς τοὺς λειμῶνας,
ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τῶν μηδέων αἰδοῖ
ἐχομένη. εἶχε γὰρ φασιν γλῶσσαν
μεγάλην καὶ γαστέραν καὶ αἰδοῖον
λεχθῆναι δὲ ὑπ' αὐτῷ, ὅτι σημαίνει
τὸ ἀγαλμα αὐτοῦ, ὅς ὁ κρατῶν
γλώσσης καὶ γαστέρας καὶ μίξεως,
ἀμειψεν ἔχει τὸν βίον. V.

12 Πάγχυ νάνυμοι) "Ἄνε ὕ-
μνων. V. In altero Vossiano sic;
Νάνυμοι) Γράφεται νάνυμοι. τού-
τῃ ἀνε ὕμνων.

multa hic tegat vaticinii obscuritas, ut, qui audiunt, non
multum habeant otii ad versus examinandos.

Iup. Ergo, Mercuri, de Homeri carminibus multa admi-
sce praeconio, ut ille nos convocabat: meminisse autem te
credibile est.

Merc. Non equidem omnino plane & expedite. Pericu-
lum tamen faciam.

— Ne qua igitur mulier Dea, neve vir ullus,

Neu quis de stuvviis ipsis patris Oceani absit!

Neu quae Nympharum: verum ad Iovis omnis adesto
Concilium, quotquot celebres editis hecatombas;

Qui medii, qui postremi, qui nomine nulla,

Νώνυμοι, βωμοῖσι παρὰ κνίσσῃσι κάθησθε.

ΖΕΥΣ. Εὖγε, ὦ Ἑρμῇ, ἄριστα κεκήρυκταί σοι, καὶ 7
 συνθέουσι γὰρ ἤδη ὥστε παραλαμβάνων κάθιζε αὐτοὺς,
 κατὰ τὴν ἄξιαν ἕκαστον, ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ· ἐν
 προεδρία μὲν τοὺς χρυσοῦς, εἶτα ἐπὶ τούτοις τοὺς ἀργυ-
 ροῦς, εἶτα ἐξῆς, ὅποσοι ἐλεφάντινοι, εἶτα τοὺς χαλκοῦς,
 ἢ τοὺς λιθίνους, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις, οἱ Φειδίου μὲν, ἢ
 Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος, ἢ Εὐφράνορος, ἢ τῶν ὁμοίων
 τεχνιτῶν, προτετιμήσθων· οἱ συρφετώδεις δὲ οὗτοι καὶ
 ἄτεργοι πόρρω που συνωσθέντες καθεδοῦνται σιωπῇ,
 ἀναπληροῦντες μόνον τὴν ἐκκλησίαν.

ΕΡΜ. Ἔσται ταῦτα, καὶ καθεδοῦνται ὡς προσήκει.
 ἀλλ' ἐκεῖνο οὐ πρόχειρον εἶδέναι, ἦν τις αὐτῶν χρυσαῦς
 μὲν καὶ πολυτάλαντος ἢ τὴν ὀλκὴν, οὐκ ἀκριβὲς δὲ τὴν
 ἐργασίαν, ἀλλὰ κομιδῇ ἰδιωτικὸς, καὶ ἀσύμμετρος, πρὸ

3 Συνίας) Γράφεται συνθίου-
 σι. V.

7 Οἱ Φειδίου μὲν) Οὗτοι ἀγαλ-
 ματοποιοὶ ἦσαν ἄριστοι. V.

Ora supinati nidore sedetis ad aras.

Iup. Euge, Mercuri. Optime functus es praeconio. Ete-
 n̄m iam concurrunt. Itaque exceptis sedilia praebe pro di-
 gnitate cuique, prout vel quantum ad materiam se habent,
 vel quantum ad artem. Primo quidem loco aureis, tum
 post illos argenteis, deinde iuxta hos, qui sunt eburnei,
 tum aereis aut lapideis: & in his ipsis, qui Phidiae sunt,
 aut Alcamenis, aut Myronis, aut Euphranoris, aut simi-
 lium artificum, praeferantur. At illi de faece, artis omnis
 expertes, porro in angulum aliquem contrusi silentio, con-
 cionis modo explendae causa, affideant.

Merc. Fient ista: sedebunt, ut convenit. Verum illud non
 expeditum est scire, si quis illorum aureus quidem ille sit,
 & multorum talentorum pondere, sed idem non curiose
 elaboratus, sed plebeius omnino, & parum commensu sibi

τῶν χαλκῶν τῶν Μύρωνος, καὶ Πολυκλείτου, καὶ τῶν Φειδίου, καὶ Ἀλκαμένους τῶν λίθινων καθεδεῖται, ἢ προτιμητέαν χρὴ νομίζειν εἶναι τὴν τέχνην;

ΖΕΥΣ. Ἐχρῆν μὲν οὕτως, ἀλλ' ὁ χρυσοὺς ὁμῶς προτιμητέος.

ΕΡΜ. Μανθάνω, ὅτι Πλουτίνδην κελεύεις, ἀλλὰ μὴ Ἀριστίνδην καθίζεις, καὶ ἀπὸ τιμημάτων ἦκετε οὖν εἰς 8 τὴν προεδρίαν ὑμεῖς οἱ χρυσοῖ. Ἐοίκασι δ' οὖν, ὦ Ζεῦ, οἱ βαρβαρικοὶ προεδρεύσειν μόνοι, ὡς τοὺς γε Ἕλληνας ἀρᾶς ὁποῖοί εἰσι, χαρίεντες μὲν, καὶ εὐπρόσωποι, καὶ κατὰ τέχνην ἐσχηματισμένοι, λίθινοι δέ, ἢ χαλκοὶ ὁμῶς ἅπαντες, ἢ οἷγε πολυτελέστατοι αὐτῶν ἐλεφάντινοι, ὀλίγον ὅσον τοῦ χρυσοῦ ἐπιστίλβον ἔχοντες, ὡς ἐπικεχρῶσθαι καὶ ἐπηυγᾶσθαι μόνον, τὰ δὲ ἔνδον ὑπόζυλοι, καὶ οὗτοι μυῶν ἀγέλας ὅλας ἐμπολιτευομένας σκέπον-

2 Προτιμητέαν) Γράφεται προτιμωτέραν. V.

ἀντὶ τοῦ πλουσιώτερος. V.

6 Πλουτίνδην) Ἀριστίνδην, ἀντὶ τοῦ κατ' ἐκλογὴν. Πλουτίνδην δὲ

14 Ἐπαροχάζεσθαι) Ἠρώγη ἢ σκοτία. V.

respondens, hicne ante aeneos Myronis, Polycleti, Phidiae, & lapideos Alcamenis affidebit? an putandum, praeferendam esse artem?

Iup. Sic quidem decebat: sed praeferrendum tamen est aurum.

Merc. Audio. Nempe ex divitiis atque censu iubes, non ex nobilitate & praeslantia; illos a me collocari. Venite ergo in primas sedes vos aurei. Videntur proinde, Iuppiter, prima sedilia occupaturi soli barbarici, Graecos enim, quales sint, vides: venusti illi quidem, & boni vultus, & ex arte figurati: sed iidem lapidei aut aerei in universum omnes; aut pretiosissimi quidem illorum eburnei, paucillum quantum auri refulgentis habentes, ut colore illo & splendore induci tantum sint. Intus vero lignei sunt, & totos murium greges, ibi rempublicam habentes, regunt. At illa Ben-

τες. ἡ Βενθίδις δὲ αὐτῇ, καὶ ὁ Ἄνουβις ἐκείνοσιν, καὶ παρ' αὐτὸν ὁ Ἄττις, καὶ ὁ Μίθρης, καὶ ὁ Μῆν ὅλοι ὀλάχρυσοι, καὶ βαρεῖς, καὶ πολύτιμοι ὡς ἀληθῆς.

ΠΟΣ. Καὶ ποῦ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, δίκαιον, τὸν κυνο-
πρόσωπον τοῦτον προκαθίζειν μου τὸν Αἰγύπτιον, καὶ
ταῦτα Ποσειδῶνος ὄντος;

ΕΡΜ. Ναί. ἀλλὰ σὲ μὲν, ὦ ἐννοσίγαιε, χαλκοῦν ὁ
Λύσιππος καὶ πτωχὸν ἐποίησεν, οὐκ ἐχόντων τότε Κο-
ρινθίων χρυσόν. οὗτος δὲ ὅλοις μετάλλοις πλουσιώτερός
ἐστιν. ἀνέχεσθαι οὖν χρῆ παρεωσμένον, καὶ μὴ ἀγα-
νακτεῖν εἴ τις ῥῖνα τηλικαύτην χρυσῇν ἔχων πρατιμήσε-
ταί σου.

ἡ Βενθίδις δὲ αὐτῇ) Ἡ μὲν Βεν-
θὶς Θρακίᾳ θεός. Ὁ δὲ Ἄνουβις
Αἰγύπτιος, ὃν εἰ λόγοι καὶ κυνο-
πρόσωπον φασίν. Ὁ Μίθρην Περσι-
κός. Ὁ Μῆν Φρύγιος. Ὁ μὲν Μι-
θρην, ὁ αὐτὸς οὗτος τῶ Ἡφαίστῳ,
ἄλλοι δὲ τῶ Ἡλίῳ φασίν. Ἐπεὶ οὖν
οἱ βάρβαροι πλούτω ἐκόμων, εὐκό-
τως καὶ πολυτελεῖς τοὺς ἱαντῶν
θεοὺς κατισκεύαζον. Τὸν Ἄττιν δὲ
Φρύγες εἰσέρονται, τὸν αὐτὸν ὄντα τῶ
Διόνυσῳ. φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ Θηλυ-
δρίαν ὑπὸ Ῥέας τῆς τῶν θεῶν ἀποκο-
πίντα μητρός ἐφ' ᾗτε ἐρώμενον αὐτῆς

ὑπάρχει. Ἐγὼ δὲ καὶ γνήσιον υἱὸν
αὐτῆς ὄντα δι' ἐκείνην παθεῖν αὐτὸν
φασί. τοῦτο ἱερατικῶς λειτουργούν-
τες ἐκτεμνομένοι πρότερον τὰ γεννη-
τικὰ ἄρθρα ἀνατίθενται οὕτως. διὰ
ταῦτα καὶ νῦν καίζεται τοῦτο κατὰ
πάντων εὐνοούχων, ὡς τῶ Ἄττιδι
ἐπιτηδεύειν ἀνακείσθαι, ἀρμοδιότε-
ροι δὲ, εἰ κιναιδεύονται, καθ' ὅτι καὶ
αὐτὸς Ἄττις τοιοῦτος ἐπαμφοτέρῳ
τῶ μύσει ἐκταζόμενος. V.

2 Ὁ Μίθρης) Ὁ Μίθρης ἐστὶ
παρὰ Πέρσαις ὁ ἥλιος. V.

4 Κυνοπρόσωπον) Ἄνουβιν. V.

dis, & Anubis iste, & iuxta illum Attis & Mithres, ex
auro solido toti, & graves, & multi revera pretii.

Nept. Et ubi hoc iustum est, Mercuri, hunc caninō vul-
tu praeditum ante me sedere Aegyptium, idque cum ego
Neptunus sim?

Merc. Sic est. Verum te, quassator telluris, aereum Ly-
sippus & pauperem fecit, non habentibus eo tempore au-
rum Corinthiis: at hic totis metallis ditior est. Ferre ita-
que oportet, te submoveri, nec indignari, si quis tantum
ex auro rostrum habens tibi praefereatur.

10 ΑΦΡ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ με λαβὼν, ἐν τοῖς προε-
δρῶις που κάθιζε· χρυσῇ γάρ εἰμι.

ΕΡΜ. Οὐχ ὅσα γε, ὦ Ἀφροδίτῃ, καὶ με ὄραν, ἀλλ'
εἰ μὴ πάνυ λημῶ, λίθου τοῦ λευκοῦ Πεντέλῃθεν, οἶμαι,
λιθοτομηθεῖσα, εἶτα δόξαν οὕτω Πραξιτέλει, Ἀφροδίτῃ
γενομένη, Κνιδίοις παρεδόθης.

ΑΦΡ. Καὶ μὴν ἀξιόπιστόν σοι μάρτυρα τὸν Ὅμηρον
παρέξομαι, ἄνω καὶ κάτω τῶν ραψωδιῶν χρυσῇ με τὴν
Ἀφροδίτην εἶναι λέγοντα.

ΕΡΜ. Καὶ γὰρ καὶ τὸν Ἀπόλλων ὁ αὐτὸς πολὺ χρυ-
σον ἔφη εἶναι καὶ πλούσιον· ἀλλὰ νῦν ὅψι καὶ κείνον ἐν
τοῖς ζευγίταις που καθήμενον, ἀπεστεφανωμένον γε ὑπὸ
τῶν ληστῶν, καὶ τοὺς κόλλοπας τῆς κιθάρας περισεσ-

2 Χρυσῇ γάρ εἰμι) Χρυσῇ ἔλα-
γεν Ὅμηρος τὴν Ἀφροδίτην, ἀντὶ
τοῦ καλῆν. αὐτὴ δὲ ἔλθε προκαθί-
σαι, ὅσον ἐκ τοῦ ὀνόματος. V.

4 Πάνυ λημῶ) Λημῆ δὲ ἔστιν ὁ
ἐν τοῖς οἰμασι ῥυπος. V.

ibid. Πεντέλῃθεν) Ἀπὸ Πεντέλης.
Πεντέλη δὲ ἔστι λίθος παρ' Ἀθη-
ναίοις εἰς ἀγάλματα ποιοιμῆνος.

V.

5 Πραξιτέλει) Οὗτος ἀγαλμα-
τοποιὸς ἀριστός, ὅστις κατεσκεύασε
τὸ ἐν Κνίδῃ τῆς Ἀφροδίτης ἀγαλ-
μα. V.

13 Τοὺς κόλλοπας) Οὗς κολλά-
βους φασίν. εἰσὶ δὲ οἱ πασσάλισκοι,
οἷς ἀπτείνονται αἱ νευραὶ. V. (ἐπι-
τείνονται αἱ χορδαί. C.)

Ven. Ergo me etiam in primis alicubi colloca subsellis:
etenim aurea sum.

Merc. Non, quantum ego quoque videre, Venus, pos-
sum. Sed, si non plane lippio, ex candido lapide, Pentelico
arbitror, excisa, deinde, cum ita Praxiteli videretur, Ve-
nus facta, & tradita es Cnidiis.

Ven. At ego fide dignum tibi testem Homerum adducam,
qui hinc inde suis in carminibus auream me Venerem esse
dicit.

Merc. Nimirum idem etiam Apollinem multi esse auri di-
cit ac divitem. Sed iam videbis illum quoque sedentem in-
ter iugarios, corona exutum a latronibus, & verticillis ly-

λημένον, ὥστε ἀγάπα καὶ σὺ μὴ πάνυ ἐν τῷ θητικῷ ἐκκλησιάζουσα.

ΚΟΛ. Ἐμοὶ δὲ τίς ἂν ἐρίσαι τολμήσειεν, ἡλίω τε ὄν- I I
τι, καὶ τηλικούτῳ τὸ μέγεθος; εἰ δ' οὖν μὴ ὑπερφυᾷ,
μηδ' ὑπέρμετρον οἱ Ῥόδιοι κατασκευάσασθαι με ἤξιω-
σαν, ἀπὸ τοῦ ἴσου τελέσματος ἐκκαίδεκα χρυσοὺς θεοὺς
ἐπεποίητο ἂν ὥστε ἀνάλογον πολυτελέστερος ἂν νομι-
ζοίμην, καὶ πρόσεστιν ἡ τέχνη, καὶ τῆς ἐργασίας τὸ
ἀκριβές ἐν μεγέθει τοσούτῳ.

ΕΡΜ. Τί, ὦ Ζεῦ, χρή ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ
γούν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέποιμι,
χαλκοὺς ἐστὶν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων ταλάντων
κεχάλκευται, ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνους, καὶ τὴν
ἱππάδα ἂν εἴη.

I Ἐν τῷ θητικῷ) Θῆτες ἐκα-
λοῦντο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οἱ πάν-
των πεισάτοιοι, ἀπὸ τοῦ θητεύειν, ὃ
ἴσθι μισθῷ δουλεύειν, τριφόμενοι. ἐν
τῷ θητικῷ οὖν ἐκκλησιάζειν λέγει
ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ πενιχρῷ τάγματι. V.

6 Ἰσου τελέσματος) Δαπανήμα-
τος. V.

13 Ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμ-
νους) Εἰς τέσσαρα διήρητο τάγματα
πᾶσα ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων. εἰς πεν-
τακοσιομεδίμνους, οἵτινες ἦσαν πάνυ
πλούσιοι. εἰς ἱππεῖς, ἥττον πλου-
σίους. εἰς ζευγίτας, ἥτις ἥττονας. εἰς
θῆτας, τοὺς πίνοντας. εἰπὼν οὖν
ἀνωτέρω τὴν Ἀφροδίτην ὡς πενιχρὰν

rae a sacrilegis spoliatum : itaque contenta esto, quod non
omnino in capite census fers suffragium.

Col. Mecum vero certare quis auit, qui & Sol sim, &
tanta magnitudine? Nisi enim portentose magnum & men-
suram omnem supergressum exstruere me voluissent Rhodii,
de aequali impensa sexdecim aureos facere Deos poterant :
hac itaque proportionis regula maioris ego pretii iudicer.
Accedit ars, & exquisitum in tanta magnitudine artificium.

Merc. Quid agendum, Iuppiter? difficile enim mihi iu-
dicatu hoc quoque : si enim ad materiam respiciam, ae-
neus est; si reputem, quot talentis fabricatus est, ultra
primum passim censum & equestrem fuerit.

ΖΕΥΣ. Τί γὰρ ἔδει παρῆναι καὶ τοῦτον ἐλέγχοντας τὴν τῶν ἄλλων μικρότητα, καὶ ἐνοχλήσοντα τῇ καβέδρᾳ; πλὴν ἀλλ', ὦ Ῥοδίων ἄριστε, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα προτιμητέος εἰ τῶν χρυσῶν, πῶς ἂν καὶ προεδρεύοις, εἰ μὴ δεήσει ἀναστῆναι πάντας, ὡς μόνος καβέζοιο, τὴν Πύκα ὅλην θάτερα τῶν πυγῶν ἐπιλαβών; ὥστ' ἄμεινον περήσεις ὀρθοστάδην ἐκκλησιάζων, ἐπικεκυφὼς τῷ συνεδρίῳ.

- 12 ΕΡΜ. Ἴδού πάλιν ἄλλα δύσλυτον καὶ τοῦτο. χαλκῶ μὲν γὰρ ἀμφοτέρῳ ἐστὸν, καὶ τέχνης τῆς αὐτῆς, Λυσίππου ἐκάτερον τὸ ἔργον, καὶ τὸ μέγιστον, ὁμοτίμω τὰ ἐς γένος, ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διὸς, ὁ Διόνυσος αὐτοσὶ, καὶ Ἡρακλῆς. πότερος οὖν αὐτῶν προκαθεδεῖται; Φιλονεικοῦσι γὰρ, ὡς ὁρᾷς.

ΖΕΥΣ. Διατρίβομεν, ὦ Ἑρμῆ, πάλας δέον ἐκκλη-

εἰς τὸ θητικὸν τελεῖν, εἰς πενταχοσιομεδύμους εἶπε τοῦτον ὡς πλούσιον. V. "Ἐν τινι ὑπὲρ πενταχοσιομεδύμους τὴν ἵππυσιν ἂν εἴη" "Ἦτοι τὴν ὑπόστασιν, τὴν οὐσίαν, τὸ τίμημα. εἰς πάντα γὰρ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων συστήματα διηρημέ-

ναι, τὸ πρῶτον ἦσαν αἱ πενταχοσιομεδύμοι. G.

5 Τὴν πύκα) Πυλὴ λέγεται ἡ ἐκκλησία τῶν Ἀθηναίων, παρὰ τὸ πεπυκῶσθαι τοὺς συνερχομένους ἐν αὐτῇ. V.

Iup. Quid enim hunc quoque oportebat adesse, qui reliquorum arguat parvitatem, & confessum turbet? Verum heus tu, Rhodiorum optime, si vel maxime praeponendus es aureis, quomodo tandem sedem primam occupabis, nisi debeant surgere omnes, uti solus affideas, qui totam Pnycen altera clunium occupes? Itaque melius feceris, si erectus stes in concione, capite versus confessum inclinato.

Merc. En tibi aliud, solutu difficile & ipsum. Aerei enim sunt ambo, & artificii eiusdem, Lyssippi opus uterque, &, quod maximum, genere aequales, utpote filius uterque Iovis, hic Bacchus, & Hercules. Uter igitur horum priorem sedem occupabit? contendunt enim, ut vides.

Iup. Tempus, Mercuri, terimus, cum olim oportuerit

πτάζειν ὥστε νῦν μὲν ἀναμῖξ καβιζόντων, ἔνθα ἂν ἕκα-
στος ἐβέλη, εἰσαυθὶς δὲ ἀποδοθήσεται περὶ τούτων ἐκκλη-
σία· καὶ γὰρ εἶσομαι τότε, ἥν τινα χρὴ ποιήσασθαι τὴν
τάξιν ἐπ' αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Ἀλλ', Ἡράκλεις, ὡς θορυβοῦσι, τὰ κοινὰ καὶ 13
τὰ καθ' ἡμέραν ταῦτα βοῶντες, διανομὰς, ποῦ τὸ νέ-
κταρ, καὶ ἡ ἀμβροσία ἐπέλιπε; ποῦ αἱ ἐκατόμβαι; κοι-
νὰς τὰς θυσίας.

ΖΕΥΣ. Καταστώπησον αὐτοὺς, ὦ Ἑρμῆ, ὡς μάθω-
σιν ὅτου ἕνεκα ξυνελέγησαν, τοὺς λήρους τούτους ἀφέντες.

ΕΡΜ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, τὴν Ἑλλήνων συνῆ-
σιν. ἐγὼ δὲ οὐ πολὺ γλωσσός εἰμι, ὥστε καὶ Σκύθαις,
καὶ Πέρσαις, καὶ Θραξί, καὶ Κελτοῖς συνετὰ κηρύτ-
τεω. ἄμεινον οὖν, οἶμαι, τῇ χειρὶ σημαίνειν, καὶ πα-
ρακελεύεσθαι σιωπᾶν.

ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει.

5 Ἀλλ' Ἡράκλεις! Εἰώθεισαν οἱ
ἄνθρωποι ἐν κακοῖς ὄντες ἐπικαλεῖ-
σθαι τὸν Ἡρακλῆα ὡς ἀλεξίκακον.
σύμφορος οὖν ὁ Λουκιανὸς τὸν Δία
ἐποίησαν ἐπικαλούμενον τὸν Ἡρα-

κλῆα, παρὰ τῶν θεῶν ἐνοχλούμε-
νον. V.

11 Ὁ Ζεῦ, τὴν Ἑλλήνων συνῆ-
σιν) Ἀντὶ τοῦ τὴν Ἑλλήνων γλῶσ-
σαν. V.

concionem habere. Itaque nunc promiscue fedeant, ubi
quisque voluerit: in posterum concio de his dabitur: at-
que ego tum constituam, quis ordo in illis sit servandus.

Merc. Sed quantos, Hercules, tumultus cient, commu-
nia ista & quotidiana clamantes, *víscerationes*, ubi *nectar &*
ambrosia defecit: ubi *hecatombae*? *communes victimas*!

Iup. Silentium illis impera, Mercuri, ut audiant, cuius
rei causa huc collecti sint, nugis hisce omisiss.

Merc. Non omnes, Iuppiter, Graece intelligunt. Ego autem
non ita multarum peritus linguarum sum, ut concionari pos-
sim, quae etiam Scythae, Persae, Thraeces, & Celtae intel-
ligant. Melius igitur, puto, fuerit, manu silentium poscere.

Iup. Sic facito.

14 EPM. Εὖγε, ἀφώνότεροι γεγέννηταί σοι τῶν σοφιστῶν. ὥστε ὥρα δημηγορεῖν ὁρᾷς, πάλαι πρὸς σέ ἀποβλέπουσι, περιμένοντες ὅ, τι καὶ ἔρεῖς.

ZETΣ. Ἀλλ' ὅ γε πέπονθα, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι πρὸς σέ εἰπεῖν υἱὸν ὄντα. οἶσθα ὅπως θάρραλέος αἰεὶ, καὶ μεγαλήγορος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἦν;

EPM. Οἶδα, καὶ ἐδεδίειν γε ἀκούων σου δημηγοροῦντος· καὶ μάλιστα ὅποτεν ἠπείλεις ἀνασπάσειν ἐκ βάθρων τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν αὐτοῖς θεοῖς, τὴν σειρὰν ἐκείνην τὴν χρυσοῦν καθεῖς.

ZETΣ. Ἀλλὰ νῦν, ὦ τέκνον, οὐκ οἶδα, εἴτε ὑπὸ μεγέθους τῶν ἐφεστῶτων δεικῶν, εἴτε καὶ ὑπὸ πλήθους τῶν παρόντων (παλυθεωτάτη γὰρ ὡς ὁρᾷς ἡ ἐκκλησία) διατετάραγμαί τὴν γνώμην, καὶ ὑπότρομός εἰμι, καὶ ἡ γλῶττά μοι πεπεδημένη ἔοικε· τὸ δὲ ἀτοπώτατον ἀπάντων, ἐπιλέλησμαι τὸ προοίμιον ἀπάντων τῶν λόγων, ὃ

Merc. Euge, magis muti tibi facti sunt, quam Sophistae. Itaque iam concionis habendae tempus est. Vides, olim te adspiciunt, quid dicturus sis, expectantes.

Iup. Sed quid mihi usu veniat, Mercuri, non cunctabor tibi dicere, filio meo. Nosti, quam audax semper, & magniloquus fuerim in concionibus.

Merc. Novi, & metuebam, si quando audirem te concionantem: praesertim cum minareris, te de fundamentis suis extracturum terram & mare cum Diis, demissa illa catena aurea.

Iup. Ast iam, fili, nescio, utrum a magnitudine instantium malorum, an a multitudine praesentium, (celeberrima enim Diis, ut vides, concio est) perturbatus sum animo, & aliquantum trepido, & compedita mihi videretur lingua. Quod autem omnium est absurdissimum, oblitus sum

παρεσκευασάμην, ὥς εὐπροσωποτάτη μοι ἡ ἀρχὴ γέ-
νοιτο πρὸς αὐτούς.

ERM. Ἀπολώλεκας, ὦ Ζεῦ, πάντα, οἱ δὲ ὑποπτεύ-
ουσι τὴν σιωπὴν, καὶ τι ὑπέρμεγα κακὸν ἀκούσεσθαι
προσδοκῶσιν, ἐφ' ὅτῳ σὺ διαμέλλεις.

ΖΕΥΣ. Βούλει γοῦν, ὦ Ἑρμῇ, τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο
προοίμιον ἀναρῶν φωδῆσω πρὸς αὐτούς;

ERM. Τὸ ποῖον;

ΖΕΥΣ. Κέλνυτέ μευ πάντες τε θεοὶ, πᾶσαι τε θείαιαι.

ERM. Ἀπαγε, ἱκανὰ καὶ πρὸς ἡμᾶς πεπαρώδηταί
σοι τὰ πρῶτα. πλὴν εἰ δοκεῖ, τὸ μὲν Φορτικὸν τῶν μέ-
τρων ἄφες· σὺ δὲ τῶν Δημοσθένους δημηγοριῶν τῶν κατὰ
τὰ Φιλίππου ἢν τινα ἀν' ἐθέλοις σύνειρε, ὀλίγα ἐναλ-
λάττων. οὕτω γοῦν οἱ πολλοὶ νῦν ῥήτορες ποιοῦσιν.

ΖΕΥΣ. Εὖ λέγεις, σύντομόν τινα ῥητορείαν, καὶ ῥα-

1 Εὐπροσωποτάτη) Εὐπρεπής. V.

10 Πεπαρώνηται) Ὑπεριστιχῶς

4 Προῦσεσθαι) Ἀντὶ τοῦ προέζε-
σθαι. V.

πέπραχται. V.

5 Διαμέλλεις) Βραδύνεις. V.

13 Σύνειρε) Σύναπτε, σύμπλε-
ξε. G.

prooemii totius orationis, quod paraveram, ut speciosissimo
apud illos principio uterer.

Merc. Corrupisti, Iuppiter, omnia. At illi suspectum ha-
bent silentium, & aliquod ingens malum se audituros ex-
spectant, in quo tu cuncteris.

Iup. Vis ergo, Mercuri, Homericum illud prooemium
apud illos rursus cantem?

Merc. Quod igitur?

Iup. *Huc omnes patri auscultate Dūque Deaeque!*

Merc. Apage. Satis etiā nobis prima illa obcantasti. Ve-
rum, si viderur, carminum illam molestiam omitte; sed il-
larum Demosthenis contra Philippum concionum quam-
cunque volueris, paucis immutatis, confarcina. Ita enim
plerique iam oratores faciunt.

Iup. Bene me mones de compendiaria quadam dicendi ar-

15 διουργίαν ταύτην εὔκαιρον τοῖς ἀπορουμένοις. Ἀρξομαι δ' οὖν ποτε Ἀντὶ πολλῶν ἀν, ὧ ἄνδρες θεοὶ, χρημάτων, ὑμᾶς ἐλέσθαι νομίζω, εἰ Φανερόν γένοιτο ὑμῖν, ὅ, τι δῆπote ἀρα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ νῦν συνελέγητε. ὅτε τοίνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει, προσήκει προθύμως ἀκροᾶσθαι μου λέγοντος. ὁ μὲν οὖν παρῶν καιρὸς, ὧ θεοὶ, μονοουχὶ λέγει Φωνὴν ἀφίεις, ὅτι τῶν παρόντων ἐρρωμένως ἀντιληπτέον ἡμῖν ἐστίν· ἡμεῖς δὲ πάνυ ὀλιγάρας ἔχειν δοκοῦμεν πρὸς αὐτά. βούλομαι δὲ ἤδη, καὶ γὰρ ἐπιλείπει ὁ Δημοσθένης, αὐτὰ ὑμῖν δηλῶσαι σαφῶς, ἐφ' οἷς διαταραχθεὶς, συνήγαγον τὴν ἐκκλησίαν. χθές γάρ, ὡς ἴστε, Μνησιθέου τοῦ ναυκλήρου θύσαντος τὰ σωτήρια ἐπὶ τῇ νηὶ ὀλίγου δεῖν ἀπολουμένη περὶ τὸν Καφη-

2 Ἀντὶ πολλῶν) Initium sumtum ex I Oratione Demosthenis. G.

8 Ὀλιγάρας) Καταφρονητικῶς. V.

13 Περὶ τὸν Καφηρέα) Ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας. ἔχει μὲν ἰδίως καὶ Εὐβοία ἐν τῇ ἡρῶ θαλάσσῃ Καφηρέα, Καφηρεὺς δὲ λέγεται τόπος θαλάττης ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς τραχύς, καὶ τεναχῶδης, σκοπέλοις διεσπασμένος, καὶ ἔρμασι καὶ χοιράσι, καὶ τὰ εἰς ἀπόβασιν ἀπρώτατος, ἅτε

χρημνοῖς περιστοιχιζόμενος, καὶ ἐν τοῖς ὅλοις κακοῖς, ὅτι καὶ διπνικέει τοῖς ἀνέμοις κατακτινόμενος, ὥς ὁ παρ' Ὀμήρῳ προβλῆς σκέπηλος, τὸν οὐποτε κύματα λείπει παιτοίων ἀνέμων Καφηρεὺς ὢν καὶ αὐτός. καὶ ἴσως εἰρηται Καφηρεὺς, ἀπὸ τοῦ καταπνεύσθαι ἀνιόντως, κάφος γὰρ τὸ πνεῦμα, ἀφ' οὗ καὶ Ὀμηρος Αἰαντ' εἰς Ἀγαμέμνονα δίδει ἄγχι κεκαφνῆτα νίκη, οἷον εἰ πνευστιῶντα, ἥτοι τῷ τοῦ πολέμου ἀγῶνος καμῶτι, ἢ τῇ ἀγροαχίᾳ τῆς νίκης,

te, & commento laborantibus opportuno. Sed tandem aliquando incipiam. *Prae multis vos, viri Dii, opibus praeoptaturos puto, si manifestum vobis fiat, quid tandem illud sit, propter quod iam congregati estis. Quae cum ita sint, convenit propenso animo me audire dicentem. Praesens igitur tempus, Dii, tantum non emissis voce dicit, praesentibus fortiter admovendam esse manum: at nos negligenter admodum affecti ad ea videmur. Volo autem iam (deficit enim Demosthenes) illa vobis dilucide exponere, quibus perturbatus concionem hanc convocavi. Heri enim, ut nostis, Mnesitheo nauclero sacrificium offerente pro servata navi, quae tantum non circa*

ρέα, εἰστιάμεθα ἐν Πειραιεῖ, ὁπόσους ἡμῶν ὁ Μνησίθεος ἐπὶ τὴν θυσίαν ἐκάλεσεν. εἶτα μετὰ τὰς σπονδας, ὑμεῖς μὲν ἄλλος ἄλλην ἐτράπεσθε, ὡς ἐκάστω ἔδοξεν. ἐγὼ δὲ (οὐδέπω γὰρ πάνυ ὀψὲ ἦν) ἀνῆλθον εἰς τὸ ἄστυ, ὡς περιπατήσαιμι τὸ δειλινὸν ἐν Κεραμεικῷ, ἐννοῶν ἅμα τοῦ Μνησίθεου τὴν μικρολογίαν· ὅς ἐκκαίδεκα θεοὺς ἐστιῶν, ἀλεκτρυόνα μόνον κατέδυσε, γέροντα καὶ κείνον ἤδη καὶ κορυζῶντα, καὶ λιβανωτοῦ χόνδρους τέτταρας, εὖ μάλα εὐρωτιῶντας, ὡς αὐτίκα ἀποσβездῆναι τῷ ἄνθρακι, μὴδὲ ὅσον ἄκρα τῇ ρινὶ ὁσφραίνεσθαι τοῦ καπνοῦ παρασχόντος· καὶ ταῦτα ἐκατόμβας ὅλας ὑποσχόμενος, ὁπότε ἡ ναῦς ἤδη προσεφέρετο τῷ σκοπέλῳ,

τῆς χαρᾶς αὐτῷ τοὺς ἀναπνευστικούς πόρους κατεφυγάσας, καὶ πέρα τοῦ συνήθους ἐπισπᾶσθαι τὸ πνεῦμα κατεπειγούσης, παρ' ὃ δὴ καὶ τινες ἔλαθον τελείως ἐκπεπνευκότες, μὴ δυνήθentes τοσοῦτον τὸ ἐκτοσθεν ἐπισπᾶσθαι πνεῦμα, ὅσον ἐξήρκεισε τὴν ἀπὸ τῆς χαρᾶς ἐνρυχωρίαν πληρῶσαι. ἢ ὅτι συναπέρχεται τῇ εὐδυντικῇ τοῦ συμπτώματος πᾶν τὸ ψυχικὸν πνεῦμα, ὡς ἀπὸ τινὸς παραλόγως ἐκπαγνέντος στήματος ἀμεί-

τρας ἐκχεόμενον. V.

5 Ἐν Κεραμεικῷ) Δύο ἦσαν Κεραμεικοὶ παρ' Ἀθηναίους, ὁ μὲν ἐν τῇ πόλει, ὁ δὲ ἔξω τῆς πόλεως, ἐν ταῦθα οὖν τὸν ἐν τῇ πόλει λέγει τόπον. V.

6 Τὴν μικρολογίαν) Τὴν σκευπέτητα. V.

8 Ἦδη καὶ κορυζῶντα) Ὑπὸ τοῦ γῆρας μύξας ἐκχίοντα, κορυzaί γὰρ αἱ μύξαι. V.

9 Εὐρωτιῶντας) Σαπέντας. G.

Capharea perierat, epulabamur in Piraeo, quotquot nostrum Mnesitheus ad sacrificium vocaverat. Deinde post libationes vos quidem alio alius, ut cuique collibitum est, discessistis. Ego vero (neque enim valde serum erat) in urbem ascendi, inambulaturus vesperi in Ceramico, Mnesithei simul sordidam cogitans parsimoniam, qui sexdecim Diis vocatis ad epulas, solum gallum mactaverit, eumque vetulum, & pituita iam laborantem; tum turis grana quatuor, bene sane mucida, ut statim exstinguerentur in carbonibus, & ne tantillum quidem fumi, quod extremas ferire posset nares, praebentis: idque cum totas hecatombas promississet, quo tempore navis iam ferebatur ad scopu-

16 καὶ ἐντὸς ἦν τῶν ἐρμάτων. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐννοῶν γίγνομαι κατὰ τὴν Ποικίλῃν, ὁρῶ πλήθος ἀνθρώπων πάμπολυ συνεστηκός· ἐνίους μὲν ἐνδον ἐν αὐτῇ τῇ στοᾷ, πολλοὺς δὲ καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ· καὶ τινας βοῶντας, καὶ διατεινομένους ἐπὶ τῶν θάκων καθημένους. εἰκάσας οὖν ὅπερ ἦν, Φιλοσόφους εἶναι τῶν ἐριστικῶν τούτων, ἐβουλήθην ἐπιστάς ἀκοῦσαι αὐτῶν ὃ, τι καὶ λέγουσι. καὶ ἔτυχον γὰρ νεφέλῃν τῶν παχειῶν περιβεβλημένος, σχηματίσας ἑμαυτὸν εἰς τὸν ἐκείνων τρόπον· καὶ τὸν πῶγωνα ἐπισπασάμενος, εὖ μάλα ἐώκειν Φιλοσόφῳ· καὶ δὴ παρακωνισάμενος τοὺς πολλοὺς, εἰσέρχομαι ἀγνοούμενος ὅστις εἶην. εὐρίσκω δὲ τὸν Ἐπικούρειον Δάμιν, τὸν ἐπίτριπτον, καὶ Τιμοκλέα τὸν Στωϊκόν, ἀνδρῶν βέλτιστον, ἐκθύμως πάννυ ἐρίζοντας. ὁ γοῦν Τιμοκλῆς καὶ ἰδρου, καὶ τὴν

1 Τῶν ἐρμάτων) Ὑφαλῶν πετρῶν. V.

2 Ποικίλῃν) Ποικίλη στοὰ ἦν παρ' Ἀθηναίοις, ἐκαλεῖτο δ' οὕτως ἐκ τῆς ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. V.

4 Καὶ διατεινομένους) Ἀμφισβητοῦντας. V.

9 Ἐπισπασάμενος) Ἐπισύρας, χαλάσας. V.

12 Τὸν Ἐπικούρειον Δάμιν) Ἐπι-

κούρειοι καὶ Στωϊκοὶ δύο γένη φιλοσόφων, τούτων οἱ μὲν Ἐπικούρειοι ἀνευ προνοίας ἔλεγον διοικεῖσθαι τὰ πράγματα, οἱ δὲ Στωϊκοὶ ὑπὸ προνοίας. V.

ibid. Τὸν ἐπίτριπτον) Τὸν ἄξιον τοῦ ἐπιτριβῆναι, τουτίστι πληγῆναι. V. Πάγκαλον. C.

13 Ἐκθύμως) Προθύμως. G.

lum, & intra vada erat. Inter has cogitationes cum ad Poecilē venio, video ibi maximam unā stare hominum multitudinem, quosdam intus in ipsa porticu, multos autem sub divo, & clamantes quosdam vocemque contententes, qui in sedilibus affidebant. Coniiciens ergo, quod res erat, philosophos esse de contentiosis illis, volui adstans illos audire, quid dicerent: nubem enim densam forte indueram, figuraque illorum & habitu sumto, ac barba demissa, satis eram philosopho similis. Pluribus itaque cubito dimotis ingredior, ignotus quis essem. Invenio autem Epicureum Damin, perditissimum *nebulonem*, & Timoclem Stoicum, virum optimum, serio valde contententes. Nam sudabat Ti-

Φωνὴν ἤδη ἐξεκέκοπτο ὑπὸ τῆς βοῆς· ὁ Δάμις δέ, τὸ Σαρδώνιον ἐπιγελαῶν, ἔτι μᾶλλον παρώξυνε τὸν Τιμοκλέα. Ἦν δὲ ἄρα περὶ ἡμῶν ὁ πᾶς λόγος αὐτοῖς. ὁ μὲν 17 γὰρ κατάρατος Δάμις οὔτε προνοεῖν ἡμᾶς ἔφασκε τῶν ἀνθρώπων, οὔτε ἐπισκοπεῖν τὰ γιγνόμενα παρ' αὐτοῖς, οὔδεν ἄλλο, ἢ μηδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων. τοῦτο γὰρ αὐτῷ δηλαδὴ ὁ λόγος ἐδύνατο, καὶ ἦσαν τινες, οἱ ἐπὶ ἡνιόχον αὐτόν. ὁ δ' ἕτερος τὰ ἡμέτερα ὁ Τιμοκλῆς ἐφρόνει, καὶ ὑπερεμάχει, καὶ ἡγανάκτει, καὶ πάντα τρόπον συνηγωνίζετο, τὴν ἐπιμέλειαν ἡμῶν ἐπαινῶν, καὶ διεξιῶν, ὡς ἐν κόσμῳ τε, καὶ τάξει τῇ προσηκούσῃ ἐξηγούμεθα, καὶ διατάττομεν ἕκαστα. καὶ εἶχε μὲν τινὰς καὶ αὐτὸς τοὺς ἐπαινοῦντας. πλὴν, ἐκεκμήκει γὰρ ἤδη, καὶ πονήρως ἐφώνει, καὶ τὸ πλῆθος εἰς τὸν Δάμιν ἀπέβλεπε. συνεῖς δὲ ἐγὼ τὸ κινδυνεύομενον, τὴν νύκτα ἐκέλευσα περιχυθεῖσαν διαλύσαι τὴν συνουσίαν. ἀπῆλθον οὖν, εἰς τὴν

2 Σαρδόνιον ἐπιγελαῶν) Σαρδόνιος γέλως λέγεται, ὁ ἐν ὑποκρίσει γινόμενος. V.

mocles, vocemque clamore iam obtuderat. Damis autem Sardonio risu magis etiam incendebat Timoclem. Erat autem tota illorum de nobis disputatio; cum facerrimus ille Damis providere nos negaret hominibus, aut inspicere adeo, quae apud illos fiant; nihil aliud sibi volens, quam nos nec omnino esse: nam eo nimirum illius valebat disputatio. Atque erant, qui illum laudarent. At alter, qui a nobis erat, Timocles pugnabat supra vires, & indignabatur, & omni modo pro causa nostra decertabat, cum nostram laudaret providentiam, & enarraret, quanto ornatu, quam ordine convenienti regamus omnia atque instituamus. Atque habebat quidem & ipse suos quosdam laudatores; verum... fessus enim iam erat, & male clamabat, & multitudo respiciebat ad Damin. Intellecto periculo, nossem ego iussi circumfusam solvere disputationem. Disces.

ὕστεραίαν συνθέμενοι εἰς τέλος ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκέρμα, καὶ γὰρ παρομαρτῶν τοῖς πολλοῖς, ἐπήκουον μεταξὺ ἀπionτων οἰκάδε παρ' αὐτοὺς ἐπαινούντων τὰ τοῦ Δάμιδος, καὶ ἤδη παρὰ πολὺ αἰρουμένων τὰ ἐκείνου. ἦσαν δὲ καὶ οἱ μὴ ἀξιούντες προκατεγνώκεναι τῶν ἐναντίων,
 18 ἀλλὰ περιμένειν εἴτι καὶ ὁ Τιμοκλῆς αὐρίον ἐρεῖ. Ταῦτ' ἐστὶν ἐφ' οἷς ὑμᾶς συνεκάλεσα, οὐ μικρὰ, ὧ θεοί, εἰ λογίσεσθε ὥς ἡ πάντα μὲν ἡμῖν τιμὴ, καὶ δόξα, καὶ πρόσδος, οἱ ἄνθρωποι εἰσιν· εἰδ' οὗτοι πεισθεῖεν ἡ μηδὲ ὅλως θεοὺς εἶναι, ἢ ὄντας ἀπρονοήτους εἶναι σφῶν αὐτῶν, ἄβυτα καὶ ἀγέραστα καὶ ἄτιμα ἡμῖν ἔσται τὰ ἐκ γῆς, καὶ μάτην ἐν οὐρανῷ καθεδούμεθα, λιμῶ ἐχόμενοι, ἑορτῶν ἐκείνων, καὶ πανηγύρεων, καὶ ἀγώνων, καὶ θυσιῶν, καὶ παννυχίδων, καὶ πομπῶν στερούμενοι. ὥς οὖν ὑπὲρ τηλικούτων Φημί δεῖν ἅπαντας ἐπινυσεῖν τι σωτήριον τοῖς παροῦσι, καὶ ἀφ' οὗτου κρατήσῃ μὲν ὁ Τι-

2 Παρομαρτῶν) Συνακολουθῶν. V.

ferunt igitur, pauci, postridie se ad finem deducturos quaestionem: & ego comitatus multitudinem, sublegi illorum, dum domum eunt, sermones, probantium partes Damidis, & multo iam maiori numero ad illas se adiungentium. Erant vero etiam, qui praedamnare adversas illi partes nollent, sed expectare, si quid Timocles diceret postridie. Haec sunt, propter quae vos convocavi, non parva, Dii, si consideraveritis, omnem nobis honorem, & gloriam, & reditum, esse homines. His vero si persuadeatur, aut omnino Deos non esse, aut, si sint, ipsorum curam non habere; nec victimam, nec munus, nec honorem e terra percipimus, & frustra desidebimus in coelo vexandi fame, diebus illis festis, & celebritatibus, & sacrificiis, & pervigiiliis, & pompis carentes. Tanquam igitur de rebus tanti momenti, aio, excogitare omnes debere aliquod salutare consilium rebus praesentibus, cuius ope superior discedat

μοκλῆς, καὶ δοῖει ἀληθέστερα λέγειν, ὁ Δάμις δὲ καταγελασθήσεται πρὸς τῶν ἀκουόντων· ὡς ἔγωγε οὐ πάνυ τῷ Τιμοκλεῖ πέποιθα, ὡς κρατήσῃ καθ' ἑαυτὸν, ἢ μὴ καὶ τὰ παρ' ἡμῶν αὐτῷ προσγένῃται. κήρυττε, ᾧ Ἑρμῇ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου, ὡς ἀνιστάμενοι συμβουλευόειεν.

ΕΡΜ. Ἀκουε, σίγα, μὴ τάραιτε, τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστι; τί τοῦτο, οὐδεὶς ἀνίσταται, ἀλλ' ἡσυχάζετε, πρὸς τὸ μέγεθος τῶν ἡγυελμένων ἐκπεπληγμένοι;

ΜΩΜ. Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένουσθε. Ἐγὼ δὲ, εἵγε μοι μετὰ παρρησίας λέγειν δοθείη, πολλὰ ἂν, ᾧ Ζεῦ, ἔχοιμι εἰπεῖν.

ΖΕΥΣ. Λέγε, ᾧ Μῶμε, πάνυ παρρῶν. δῆλος γὰρ εἴπερ τῷ συμφέραντι παρρησιαζόμενος.

5. Τὸ κήρυγμα) Τοῦτο λέγεται ὅτι καθὼς ὁ συμβουλευτικὸς ὑφ' ἑαυτοῦ νόμος, ὃς ἱκανὸς γνώμην εἰσφέρειν ἀνιστάσθαι ἱερῶν ὅτι καὶ ἔχει.

V.

8 Τῶν τελείων θεῶν) Νόμος ἐκίλει παρ' Ἀθηναίοις, πρῶτους λέγειν

τοὺς ὑπὲρ τὰ ν' ἔτη γεγονότας, καὶ μετ' αὐτοὺς τοὺς λοιπούς. Οὐκ ἔστιν δὲ δημηγορεῖν, οὔτε τοῖς ἀτίμοις, οὔτε τοῖς ξένοις, οὔτε τοῖς μὴ καταβοῦσι τὴν ἰννομον ἡλικίαν. τὸ οὖν γινόμενον παρ' Ἀθηναίοις, νῦν παρὰ τοῖς Διοῖς ὑποτίθεται. V.

Timocles, & veriora videatur dicere; Damis vero ab audientibus derideatur. Neque enim valde confido Timocli, futurum ut per se vincat, nisi a nobis ipsi aliquid auxilii accedat. Praeconium fac, Mercuri, de more, ut surgant consilii dandi causa.

Merc, Audi: tace: ne turba: quis concionari vult Deorum iustae aetatis, quibus licet? Quid hoc? nemo furgit? sed tace-tis magnitudine eorum, quae denuntiata vobis sunt, perculsi?

Mom. At vestrum iam quisque latum fiat & humor! Ego vero, si mihi loquendi cum fiducia facultas detur, multa, Iuppiter, habeo, quae dicam.

Iup. Audacter, Mome, dicito. Apertum enim est, te utilitatis causa fiduciam sumere.

ΜΩΜ. Οὐκοῦν ἀκούετε, ὦ θεοὶ πάντες, τά γε ἀπὸ καρδίας, Φασίν. ἐγὼ γὰρ καὶ πάνυ προσεδόκων ἐς τόδε ἀμηχανίας περιστήσεσθαι τὰ ἡμέτερα, καὶ πολλοὺς τοιοῦτους ἀναφυήσεσθαι ἡμῖν σοφιστάς, παρ' ἡμῶν αὐτῶν τὴν αἰτίαν τῆς τόλμης λαμβάνοντας. καὶ, μὰ τὴν Θέμιν, οὔτε τῷ Ἐπικούρῳ ἄξιον ὀργίζεσθαι, οὔτε τοῖς ὁμιληταῖς αὐτοῦ, καὶ διαδόχοις τῶν δογμάτων, εἰ τοιαῦτα περὶ ἡμῶν ὑπειλήφασιν. ἢ τί γὰρ αὐτοὺς ἀξιῶσειέ τις ἂν φρονεῖν, ὅπότεν ὀρώσι τοσαύτην ἐν τῷ βίῳ τὴν ταραχήν; καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς αὐτῶν ἀμελουμένους, ἐν πενίᾳ, καὶ νόσοις, καὶ δουλείᾳ καταφθειρομένους· παμπανήρους δὲ καὶ μιαροὺς ἀνθρώπους προτιμωμένους, καὶ ὑπερπλουτοῦντας, καὶ ἐπιτάττοντας τοῖς κρείττοσι· καὶ τοὺς μὲν ἱεροσύλους οὐ κολαζομένους, ἀλλὰ διαλανθάνοντας· ἀνασκολοπιζομένους δὲ, καὶ τυμ-

1 Ὡς θεοὶ, τά γε ἀπὸ καρδίας, φα-
σίν) Λόγιον ἐπὶ τῶν ἀνεπιχρύπτων,
καὶ ἀπερικαλύπτων λεγομένων, μη-
δὲν ὑποβλεπομένου τοῦ λέγοντος,
ἀλλ' ὥς ἔνι τὸ πρᾶγμα, διεξιόν-
τος. V. (quaere in Paroem. C.)
3 Περιστήσεσθαι) Εἰς τὸ ἐναντίον

ἐλθεῖν, καταντᾶν. G.

5 Καὶ μὰ τὴν Θέμιν) Θέμις ἐστὶν
ἡ δίκη. καλῶς δὲ τὴν δίκην ὠμασεν
ὡς δικαίως τῶν θεῶν ἀπολαμβάνόν-
των, ὅτι αὐτοὶ ἡμαρτον. V.

15 Τυμπανιζομένους) Ἱεροσύ-
λους. G.

Mom. Audite ergo, Dii omnes, quae ex animo, aiunt, proferam. Ego enim, & valde quidem exspectabam, ad hoc angustiarum perventuras res nostras, multosque id genus exorituros nobis Sophistas, a nobis ipsis audaciae suae obtentum capientes. Et, per Themidem, non irascendum est Epicuro, neque ipsius sodalibus, & fuccefforibus sententiarum, si talia de nobis putarunt. Quid enim sentire illos aliquis postulet, cum tantam in vita perturbationem rerum observant; qui boni inter illos sunt, neglectos, in paupertate, & morbis, & servitute, pereuntes: pessimos contra impurosfque homines, praelatos illis, divites ultra modum, imperantes melioribus; sacrilegos non punitos, sed latentes; in crucem vero actos, & fustibus caesos interdum eos,

πανιζομένους ἐνίοτε τοὺς οὐδὲν ἀδικούντας; εἰκότως τοῖ-
 νυν ταῦτα ὀρώντες οὕτω διανοοῦνται περὶ ἡμῶν, ὥς οὐδὲ
 ὅλως ὄντων. Καὶ μάλιστα ὅταν ἀκούωσι τῶν χρησμῶν 20
 λεγόντων· Ὡς διαβάς τὸν Ἄλυν, μεγάλην ἀρχὴν κα-
 ταλύσει· οὐ μέντοι δηλούντων, εἴτε τὴν αὐτοῦ, εἴτε τὴν
 τῶν πολεμιῶν; καὶ πάλιν,

ὦ θεῇ Σαλαμῖς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν.
 καὶ Πέρσαι γὰρ, οἶμαι, καὶ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα
 ἦσαν. ὅτε μὲν γὰρ πάλιν τῶν ραψωδῶν ἀκούουσιν, ὅτι
 καὶ ἐρῶμεν, καὶ τιτρωσκόμεθα, καὶ δουλεύομεν, καὶ
 δεσμούμεθα, καὶ στασιάζομεν, καὶ μυρία ὅσα πράγ-
 ματα ἔχομεν, καὶ ταῦτα μακάριοι καὶ ἄφθαρτοι ἀξι-
 οῦντες εἶναι, τί ἄλλο ἢ δικαίως καταγελῶσι, καὶ ἐν οὐ-
 δενὶ λόγῳ τίθενται τὰ ἡμέτερα; ἡμεῖς δὲ ἀγανακτοῦμεν,

4 Τὸν Ἄλυν) Κροίσω τῷ τῶν Λυ-
 δῶν βασιλεῖ ἐρατήσαντι εἰ διαβῇ τὸν
 Ἄλυν κατὰ Κύρου τοῦ Περσῶν βα-
 σιλέως, ἀπεκρίνατο, ὅτι διαβὰς με-
 γάλην ἀρχὴν καταλύσει. ὁ δὲ ἀγνοή-
 σας ποίαν ἀρχὴν, διαβὰς τὸν Ἄλυν,
 τὴν ἰδίαν ἀπώλεσεν. V.

7 ὦ θεῇ Σαλαμῖς) Περσῶν καὶ
 Ἑλλήνων ναυμαχεῖν ἐν Σαλαμῖνι

μελλόντων, ἔχρησε τοῖς Ἕλλησιν ὁ
 Ἀπόλλων τοῦτον τὸν χρησμόν. λέ-
 γεται δὲ αὐτὸν Θμιστοκλῆς ὁ Ἀθη-
 ναῖος νοῆσαι, οὐκ ἂν γὰρ, φησὶ,
 θεῖαν ἐκάλει τὴν Σαλαμῖνα, εἰ ἐν
 αὐτῇ πίπτειν ἤμελλον Ἕλληνες, πό-
 λιν οὖσαν Ἑλληνικὴν, ὥστε τῶν
 Περσῶν προεμαντεύσατο θάνατον. V.

qui nihil iniuste egerunt? Merito igitur, ea cum vident, ita
 de nobis cogitant, quasi omnino non simus. Praefertim si
 audiant oracula dicere, *Qui superabit Halyn, magnam per-*
vertet opum vim; nec tamen indicare, *suamne, an hostium?*
 Et rursus,

O Salamis, perdes muliebri e corpore natos.

Et Persae enim, arbitror, & Graeci muliebri e corpore
 nati erant. Nam carminum furores rursus cum audiunt,
 nos & amare, & vulnerari, & servire, & vinciri, & dis-
 fidere, & sexcentas molestias habere, idque cum beati &
 immortales esse postulemus: quid aliud, quam merito nos
 derident, & nullam nostri rationem habent? Nos vero in-

εἴ τινες ἄνθρωποι ὄντες, οὐ πάνυ ἀνόητοι, διελέγχουσι ταῦτα, καὶ τὴν πρόνοιαν ἡμῶν παραβοῦνται, δεόν ἄγαπᾶν εἴ τινες ἡμῖν ἔτι θύουσι, τοιαῦτα ἐξαμαρτάνουσι.

- 21 Καὶ μοι ἐνταῦθα, ὦ Ζεῦ, (μόνοι γὰρ ἐσμέν, καὶ οὐδεὶς ἄνθρωπος πάρεστιν ἐν τῷ συλλόγῳ, ἔξω Ἡρακλέους, καὶ Διονύσου, καὶ Γανυμήδους, καὶ Ἀσκληπιοῦ, τῶν παρεγγράπτων τούτων) ἀποκρίναί μοι μετ' ἀληθείας, εἴ ποτέ σοι ἐμέλησεν ἐς τοσοῦτον τῶν ἐν τῇ γῇ, ὥς ἐξετάσαι οἱ τινες αὐτῶν οἱ Φαῦλοι, ἢ οἱ τινες οἱ χρηστοί εἰσιν· ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἰ γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς ἐκ Τροιζήνος εἰς Ἀθήνας ἰὼν, ὁδοῦ πάρεργον ἐξέκοψε τοὺς κακούργους, ὅσον ἐπὶ σοὶ καὶ τῇ σῇ προνοίᾳ, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε ζῆν ἐντρυφῶντας ταῖς τῶν ὁδῶ βαδίζοντων σφαγαῖς,

2 Δίος ἀγαπᾶν) Ἀρκιῆσθαι, εὐχαριστεῖν. V.

6 Τῶν παρεγγράπτων τούτων) Πάντες οἱ πολῖται παρ' Ἀθηναίους ἐν γραμματεῖᾳ ἐνεγράφεοντο. εἴ τις οὖν μὴ ἂν πολίτης ἐνεγράφη παρ' Ἀξίαν, παρέγγραπτος ἐκαλεῖτο. διὰ τοῦτο τούτους παρεγγράπτους ἀνόμασι. V.

10 Εἰ γοῦν μὴ ὁ Θησεύς) Ὁ Αἰγέως Ἀθηναῖος ἂν ἐν Τροιζίνι πέλει τῆς Πελοποννήσου συνεκατεῦδεν Αἰθρα τῇ θυγατρὶ τοῦ Πιττῆως. ἢ δὲ Αἰθρα ἐγέννησε τὸν Θησεῖα. ὁ τοῖνον Θησεὺς εἰς τὰς Ἀθήνας ἐς τὸν πατέρα ἐρχόμενος, πολλοὺς ληστὰς εὐρὼν, πάντας ἀπέχτεινεν ἐν τῇ ὁδῷ πορευόμενος. V.

dignamur, si qui homines non plane amentes reprehendunt ista, & nostram providentiam respuunt: cum fatis habere debeamus, si quidam adhuc nobis post tot nostra peccata sacrificant. Atque hic mihi, Iuppiter, (soli enim sumus, neque est in coetu hoc hominum quisquam, praeter Herculem & Bacchum, Ganymedem & Aesculapium, adscripticios illos) responde mihi ex vero, an unquam tibi tantum ea, quae in terra aguntur, curae fuerint, ut exquireret, qui illorum mali, & qui boni sint? verum non dixeris. Nisi enim Theseus, Troezenae Athenas pergens, obiter excidisset maleficos, quantum ad te tuamque providentiam, nihil prohibebat vivere & in viatorum caedibus luxuriari

τὸν Σκεῖρωνα, καὶ τὸν Πιτυοκάμπτην, καὶ Κερκύονα,
καὶ τοὺς ἄλλους. ἢ εἶγε μὴ ὁ Εὐρύσθευς, ἀνὴρ δίκαιος,
καὶ προνοητικὸς, ὑπὸ Φιλανθρωπίας ἀναπνύσανόμενος
τὰ παρ' ἐκάστοις, ἐξέπεμπε τούτον τὸν οἰκέτην αὐτοῦ,
ἐργατικὸν ἄνθρωπον, καὶ πρόθυμον εἰς τοὺς πόρους, ὧς
Ζεῦ, σὺ ὀλίγον ἐφρόντισας ἂν τῆς Ἰδρας, καὶ τῶν ἐν
Στυμφάλῳ ὀρνέων, καὶ ἵππων τῶν Θρακικῶν, καὶ
τῆς Κενταύρων ὕβρεως, καὶ παροινίας. Ἀλλ' εἰ χρὴ τὰ 22
ληθῇ λέγειν, καθήμεθα τοῦτο μόνον ἐπιτηροῦντες, εἴ τις

1 Τὸν Σκεῖρωνα) Λησται ἦσαν οὔτοι κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ Τροίης εἰς τὰς Ἀθήνας ἀγούσαν. καὶ ὁ μὲν Σκεῖρων ληστής ἂν ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας πλύνειν τοὺς πόδας ἐπὶ τῆς θαλάσσης καθήμενους. καὶ λακτίζον εἰς θάλασσαν ἐρίπτειν, καὶ ἡ χελώνη δεχομένη κατέσθιεν. V.

ibid. Πιτυοκάμπτην) Πιτυοκάμπτης δὲ, καὶ οὗτος ληστής ἂν, ἔκαμπε πίτυν, καὶ ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας κρατεῖν, οἱ δὲ μετεωριζόμενοι ἀπόλλυντο. V.

ibid. Καὶ Κερκύονα) Ὁ δὲ Κερκύων, καὶ οὗτος αὐτίκος ἦν τ' ἄλλα εἰς τοὺς ξίνους, καὶ παλαίειν ἠνάγκαζε. καὶ τὸν οὐ βουλόμενον διέφθειρε. καὶ ὁ τόπος παλαιόστρα ἐκαλεῖτο ἐν ᾧ ἔκει, πλεσίον Ἐλευθερῶν. διέφθειρε δὲ πάντας τοὺς καταστάντας αὐτῷ εἰς πάλιν, πλὴν Θησέως, Θησεὺς δὲ κατεπάλασεν αὐτὸν σοφία πλέον.

παλαιστικὸς γὰρ εὐρίθην Θησεὺς καὶ μεγάλῃ πρώτῳ καὶ ἰσχυρῶς εἰς τὰς παλαιόστρας. ἦν δὲ καὶ ἑτερός τις ὄνομα Διτυέρης, οὗτος σπείρειν, ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας θερίζειν τοῦ θέρους ἐνισταμένου, εἰ δὲ ἀντίτεινον ἔκτεινεν αὐτούς. τοῦτον δὲ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν. V.

2 Τοὺς ἄλλους) Phalarin hic, & Bufrin, Echeturque & Diomedem habent Scholia V. Quasi a Luciano nominatos. Nos alio reliquos retulimus. (V. Schol. Iot. β. 18, 19, 20.) Echetur solum, quem nullibi apud Nostrum reperio, ex eo Scholio, ne pereat, accipe, ὃ δὲ Ἐχέτος τῆς Ἡπείρου βασιλεὺς τιμαρπηκώτατος. (Vid. Odyss. Σ, 83 &c.) Haec inferuerat Solan. Nos vero illa Scholia iam dedimus ad 2 Ver. Hist. Reitz.

4 Τουτονὶ) Τὸν Ἡρακλῆα. V.

Scironem, & Pityocampthen, & Cercyonem, & reliquos. Et nisi Eurystheus, vir iustus & providens, humanitate ductus, explorato quid apud quosque ageretur, misisset hunc suum famulum, operosum hominem, & ad labores promptum, tu, Iuppiter, parum curasses Hydram, & illas in Strymphalo volucres, & equos Thracicos, & ebriosas Centaurorum contumelias. Sed si verum dicendum est, sedemus in hoc solum intenti, si quis sacrificet, & nidorem ex-

θύει, καὶ κνισσᾷ περὶ τοὺς βωμούς. τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥοὴν φέρεται, ὡς ἂν τύχοι ἕκαστον παρασυρόμενα. τοιγαροῦν εἰκότα νῦν πάσχομεν, καὶ ἔτι πεισόμεθα, ἐπειδὴν κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοντες εὐρίσκωσιν, οὐδὲν ὄφελος αὐτοῖς ὄν, εἰ θύοιεν ἡμῖν, καὶ τὰς πομπὰς πέμποιεν. εἴτ' ἐν βραχεῖ ὄψει καταγελῶντας μὲν τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δάμιδας, κρατούμενους δέ, καὶ ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους συνηγόρους, ὥστε ὑμέτερον ἂν εἴη παύειν, καὶ ἰᾶσθαι τὰ τοιαῦτα, τῶν καὶ ἐς τόδε αὐτὰ προαγαγόντων. Μῶμω δέ οὐ μέγας ὁ κίνδυνος, εἰ ἄτιμος ἔσται, οὐδὲ γὰρ πάλαι τῶν τιμωμένων ἦν, ὑμῶν ἔτ' εὐτυχούντων, καὶ τὰς θυσίας καρπουμένων.

- 23 ΖΕΥΣ. Τοῦτον μὲν, ὦ θεοὶ, ληρεῖν εἰσώσωμεν, αἰεὶ τραχὺν ὄντα, καὶ ἐπιτιμητικόν. ἔστι μὲν γὰρ, ὡς ὁ θαυμαστός Δημοσθένης εἶφη, τὸ μὲν ἐγκαλέσαι, καὶ μέμψα-

1 Καὶ κνισσᾷ) Καπνὸν ἐν τοῖς βωμοῖς ἀπεργάζεται. V.

13 Καρπουμένων) Γράφεται καὶ

τὰς θυσίας μόνων ἐστιωμένων. G.

15 Ἔστι μὲν γὰρ) Γραι. ἔστι γὰρ

ὡς θαυμαστός Δημοσθένης. G.

citet circa altaria. Reliqua suo fluxu feruntur, & trahuntur, unumquodque ut fors tulerit. Itaque nihil praeter spem nobis accidit, & in posterum accidet, cum apertis paulatim oculis homines invenient, nihil sibi prodesse, si sacrificent nobis, & libamina mittant. Tum paulo post videbis illudentes nobis Epicuros, & Metrodoros, & Damides, victos vero ab illis iugulatosque nostros patronos. Vestrum ergo fuerit sedare ac sanare talia, qui nempe ea in hunc statum perduxeritis. Momo quidem non magnum imminet periculum, si honore carebit: neque enim olim inter honoratos fuit, cum vos adhuc felices frueremini victimis.

Iup. Hunc, Dii, delirare patiamur, asperum semper, & ad reprehensiones proclivem. Est nimirum, ut admirabilis vir Demosthenes dixit, accusare quidem, & reprehendere,

σθαι, καὶ ἐπιτιμῆσαι, ῥάδιον καὶ τοῦ βουλομένου παν-
τός· τὸ δὲ ὅπως τὰ παρόντα βελτίω γένηται, συμβου-
λεύσαι, τοῦτ' ἔμφορος ὡς ἀληθῶς συμβούλου· ὅπερ οἱ
ἄλλοι, εὖ οἶδ', ὅτι ποιήσετε, καὶ τούτου σιωπῶντος.

ΠΟΣ. Ἐγὼ τὰ μὲν ἄλλα ὑποβρύχιός εἰμι, ὡς ἴστε, 24
καὶ ἐν βυθῷ πολιτεύομαι, κατ' ἑμαυτὸν εἰς ὅσον ἐμοὶ δυ-
νατὼν, σώζων τοὺς πλέοντας, καὶ παραπέμπων τὰ
πλοῖα, καὶ τοὺς ἀνέμους καταμαλάττων. ὅμως δ' οὖν
(μέλει γάρ μοι καὶ τῶν ἐνταῦθα) Φημί δεῖν τὸν Δά-
μιν τοῦτον ἐκποδῶν ποιήσασθαι πρὶν ἐπὶ τὴν ἔριν ἥκειν,
ἥτοι κεραυνῶ, ἢ ἄλλη τινὶ μηχανῇ, μὴ καὶ ὑπέρσχη λέ-
γων. (Φῆς γὰρ, ὦ Ζεῦ, πιθανόν τινα εἶναι αὐτόν.) ἄ-
μα γὰρ καὶ δεῖξομεν αὐτοῖς, ὡς μετερχόμεθα τοὺς τὰ
τοιαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντας.

ΖΕΥΣ. Παίξεις, ὦ Πόσειδον, ἢ τέλεον ἐπιλέλῃσαι, 25
ὡς οὐδὲν ἐφ' ἡμῖν τῶν τοιούτων ἐστίν· ἀλλ' αἱ Μοῖραι

& increpare facile, & uniufcuiusque, qui modo voluerit :
fed confilium dare, quomodo meliora fiant praesentia, il-
lud demum prudentis re vera confiliarii est : quod vos re-
liqui, probe scio, vel tacente isto, facietis.

Nept. Ego de cetero submersus sum, ut nostis, & in
fundo maris verfor, pro me, quantum possum, servans na-
vigantes, & navigia deducens, & molliens ventos. Interim
tamen (nam haec etiam mihi curae sunt) aio, oportere hunc
Damin tollere ante de medio, quam ad contentionem ve-
niat, vel fulmine, vel alia quadam ratione, ne dicendo su-
peret. (Dicis enim, Iuppiter, probabilem esse hominem.)
Simul ostenderimus illis, quam ulcisci soleamus eos, qui
talια contra nos disputant.

Iup. Ludis, Neptune, an plane oblitus es, nihil talium
in nostra potestate esse, sed nere unicuique Parcas, ut alius

ἐκάστῳ ἐπικλώθουσι, τὸν μὲν κεραυνῶ, τὸν δὲ ξίφει, τὸν δὲ πυρετῶ, ἢ Φθόῃ ἀποθανεῖν. ἐπεὶ εἴ γε μοι ἐπ' ἐξουσίας τὸ πρᾶγμα ἦν, εἴασα ἂν οἶε τοὺς ἱεροσύλους πρῶην ἀπελθεῖν ἀκεραυνώτους ἐξ Ὀλυμπίας, δύο μου τῶν πλοκάμων ἀποκείραντας, ἐξ μινᾶς ἐκάτερον ἔλκοντα; ἢ σὺ αὐτὸς περιεῖδες ἂν ἐν Γεραιστῶ τὸν ἀλιέα τὸν ἐξ Ὀρεοῦ, ὑφαιρούμενόν σου τὴν τρίαιναν; ἄλλως τε, καὶ δοξομεν ἀγανακτεῖν, λελυπημένοι τῷ πράγματι, καὶ δεδιέναι τοὺς παρὰ τοῦ Δάμιδος λόγους, καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι τὸν ἄνδρα, οὐ περιμείναντες ἀντεξετασθῆναι αὐτὸν τῷ Τιμοκλεῖ ὥστε τί ἄλλο, ἢ ἐξ ἐρήμης κρατεῖν οὕτω δοξομεν;

4 Ἐξ Ὀλυμπίας) Γράφεται ἐκ Πίσης, Πίσα δὲ πόλις τῆς Ἡλιακῆς μοίρας Πελοποννήσου, καθ' ἣν καὶ ἄγον ἰτελείτο τὰ Ὀλύμπια. V.

5 Μινᾶς ἐκάτερον) Ἡ μινᾶ ἕξ δραχμαὶ ἔχει· ὁ δὲ Ἀττικὴ μινᾶ εἰχε δραχμὰς ρ', ὅς φησι ὁ Πολυεύκης. Εὐπολις Κόλαξι, δεῖπνον δὲ ρ' δραχμὰς, καὶ ἐπιφέρει κόλαξιν ὄνον δὲς ἑτέραν μινᾶν. δηλονότι μινᾶν εἰρηχε καὶ τὰς προτέρας ρ' δραχμὰς. ὁ μίνττοι δραχμὴν εἶχεν ὀβολοὺς στ', ὅθεν καὶ ἐπαβελία τὸ ἔκτον τοῦ τιμήματος. V.

6 Ἐν Γεραιστῶ) Γεραιστός πόλις Εὐβοίας, οὕτω μίχρι νῦν λεγομένη, καὶ ὁ Ὀρεός, πόλις Εὐβοίας, ἧς οἱ πολῖται Ὀρειῖται λέγονται. V. (Mominuit Demosthenes, addit C.)

9 Ἀποσκευάζεσθαι) Ἀποτιθένας ἀνελόντας. G.

11 Ἐξ ἐρήμης) Ἐρήμη λέγεται ἡνίκα ὀρισθείσης περὶ τῆς δίκης ἡμίρας, ὁ εἰς τῶν ἀντιδίκων ἀπολειφθεῖν τότε γὰρ οἱ δικάσται καταδικάζουσι τοῦ ἀπολειφθέντος ἐρήμην. V.

fulmine, gladio alius, alius febris aut tabe moriatur. Alioqui, si quidem in mea potestate res fuisset, passusne essem, putas, sacrilegos nuper discedere non fulminatos Olympia, qui duos de meis cirris detonderant, sex minas pendentem unumquemque? aut tune ipse neglecturus eras in Geræsto piscatorem ex Oreο, qui tridentem tibi subduxit? Ceterum etiam videbimur indigne ferre, & dolere ob hoc negotium, & metuere argumenta Damidis, & propter hoc ipsum amoliri hominem, nec expectare, ut cum Timocle comparatur: itaque quid aliud, quam indicta ab adversario causa, vincere sic videbimur?

ΠΟΣ. Καὶ μὲν σύντομόν τινα ταύτην ὥμην ἐπινενοη-
κέαι ἐγώ γε πρὸς τὴν νίκην.

ΖΕΥΣ. Ἄπαγε, θυννῶδες τὸ ἐνθύμημα, ὦ Πόσει-
δον, καὶ κομιδῇ παχὺ, προαναρεῖν τὸν ἀνταγωνιστὴν,
ὡς ἀποθάνῃ ἀήττητος, ἀμφήριστον ἔτι, καὶ ἀδιάκριτον
καταλιπὼν τὸν λόγον.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ἄμεινόν τι ὑμεῖς ἐπινοεῖτε ἄλλο, εἰ τὰ-
μὰ οὕτως ὑμῖν ἀποτεθύννισται.

ΑΠΟΛ. Εἰ καὶ τοῖς νέοις ἔτι καὶ ἀγενείοις ἡμῖν ἐΦεῖ- 26
το ἐκ τοῦ νόμου δημηγορεῖν, ἴσως ἂν εἰπόν τι συμφέρον
εἰς τὴν διάσκεψιν.

ΜΩΜ. Ἡ μὲν σκέψις, ὦ Ἀπολλων, οὕτω περὶ με-
γάλων, ὥστε μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασι προ-
κεῖσθαι τὸν λόγον. χαρίεν γὰρ εἰ καὶ περὶ τῶν ἐσχά-

3 Θυννῶδες) Ἐπειδὴ τοὺς θύνους
οὐ λόγῳ καὶ ἀμφισβητήσει νικῶμεν,
ἀλλὰ τριταίῃσι ἀνατροῦμεν, εἰκότως
τὸ φοτεῦσαι τὸν Δάμιν θυννῶδες
ἀνόμασεν. V.

5 Ἀμφήριστον) Ἀμφισβητήσι-
μον. V. (C. Ἀμφίβολον.)
14 Χαρίεν γὰρ) Γελοῖωδες, ἀνών-
υμ. V.

Nept. At ego compendiarium hanc excogitasse mihi vi-
debar ad victoriam viam.

Iup. Apage, thunnorum hoc commentum fuerit, & ni-
mis pingue, ante interficere adversarium, ut invictus mo-
riatur, disputationem relinquens non diiudicatam, & de
qua contentioni adhuc locus sit.

Nept. Ergo melius vos aliud excogitate, si mea adeo ad
thunnos a vobis ablegantur.

Apol. Si iuvenibus etiam, & adhuc imberbibus nobis
permisum lege esset concionari, forte dicerem aliquid uti-
le ad nostram deliberationem.

Mom. Deliberatio, Apollo, adeo de magnis rebus est;
ut non secundum aetatem, sed communis omnibus dicendi
facultas proposita sit. Lepidum quippe fuerit, si, cum in

των κινδυνεύοντες, περὶ τῆς ἐν τοῖς νόμοις ἐξουσίας σμι-
κρολογοίμεθα. σὺ δὲ καὶ πάνυ ἤδη ἔννομος εἰ δημηγόρος,
πρόπαλαι μὲν ἐξ ἐΦήβων γεγوناὺς, ἐγγεγραμμένος δὲ
ἐς τὸ τῶν δώδεκα ληξιαρχικόν καὶ ὀλίγου δεῖν, τῆς ἐπὶ
Κρόνου βουλῆς ὢν. ὥστε μὴ μεираκιεύου πρὸς ἡμᾶς, ἀλ-
λὰ λέγε θάρρῶν ἤδη τὰ δοκοῦντα, μὴ αἰδεσθεῖς, εἰ ἀ-
γένειος ὢν δημηγορήσεις, καὶ ταῦτα βαθυπῶγωνα καὶ
εὐγένειον αὐτως υἱὸν ἔχων τὸν Ἀσκληπιόν. ἄλλως τε καὶ

4 Ἐς τὸ τῶν δώδεκα) Ἀφ' οὗ οἱ
δώδεκα θεοὶ ἀρχὴν ἐτάχθησαν, δη-
λονότι παυδείας τῆς Κρόνου ἀρ-
χῆς. V. (De XII Diis lege in ὕρ-
νισιν Aristophanis. C.)

ibid. Ληξιαρχικόν) Δύο ἦσαν
γραμματεῖα παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις.
καὶ ἐν τῷ ἐν ἐνεγράφοντο ἅμα τῷ
γεννηθῆναι, ἐν δὲ τῷ ἐτέρῳ, ἡνίκα τῆς
ἐννόμου ἡλικίας ἐγένοντο. τοῦτο δὲ
ἐκαλεῖτο Ληξιαρχικόν. Ἐπεὶ δὲ οἱ
ἐγγραφομένοι ἐν αὐτῷ κύριοι ἐγί-
νοντο τότε τῆς πατρώας λήξεως,
τουτέστι τοῦ κλήρου καὶ τῆς ὑπο-
στάσεως. λῆξις γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ πα-
τρῶα κληρονομία. ἐπὶ οὖν τῶν ὀρ-
φανῶν καταλείπομένων, ὑπὸ ἐπιτρό-
πους παρεπίμπετο τὰ πατρῶα, ὥς
ἂν αὐτῶν διεπύονταν μὴ φθείροιτο τὰ
τῶν ὀρφάνων, εἴτα ἐπεὶ δ' ἂν ἐπιδιδ-
τῆς οἱ ὀρφανοὶ ἤβησαν, ἐξῆν αὐτοῖς
ἀπὸ τῶν νόμων εἰς τὸ Ληξιαρχικόν
ἐγγραφεῖντας ἀναλαμβάνειν τὰ πα-

τρῶα. τὸ δὲ ἦν τὸ τῆς λήξεως, ἥτοις
τῆς ἑαυτοῦ ἀρχῆς κληρονομίας. τοῦ-
το νῦν ἐνταῦθα εἰς τὸν Ἀπόλλωνα
φθολὸν ὁ Ζεὺς, ὥς εἰ καὶ ἀγένειος εἶ,
καὶ τοῦτο αἰτία, τὸ μὴ εἶναι σοι
λέγειν, ἀλλ' οὖν ἔξεστι. πάλαι γάρ
τῆς αὐτεξουσιότητος ἐπιλάμβου, ὥς
καὶ ὑπὲρ ἄλλου καὶ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐξ-
εῖναι σοι λέγειν καὶ γνάμνη εἰσπνεύ-
σθαι τῷ βουλομένῳ. τὸ δὲ ὀλίγου
δεῖν τῆς ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ὢν, ἀντὶ
τοῦ σχεδὸν τῶν ἐπὶ Κρόνου τὴν βου-
λὴν συμπληροῦντων θεῶν. ὅκτὰ γὰρ
ἦσαν οἱ πάλαι θεοὶ, ὥς καὶ Ἡρόδο-
τος δοκεῖ τῷ Ἀλικαρνασσοῦ. V.

ibid. Τῆς ἐπὶ Κρ. βουλῆς ὢν) Ὁ
Κρόνος, ὥς οἱ Ἕλληνες λέγουσι, πρῶτον
ἐβασίλευσε τῶν θεῶν, καὶ εἶχεν ἄλ-
λους δώδεκα τοὺς σὺν αὐτῷ διοικούν-
τας, διωχθεὶς δὲ τῆς βασιλείας ἐκ
τοῦ Διὸς τοῦ ἰδίου υἱοῦ ἐβλήθη εἰς
τὸν Τάρταρον, καὶ μετὰ τούτο ἄλ-
λη συνίστη βουλὰ τοῦ Διὸς. V.

extremis versetur periculis, de potestate legitima subtiliter & ieiune disputemus. Tu vero etiam omnino iam legitimus concionator es, qui ephēbis olim excesseris, & in duodecim *Deorum* album relatus, atque tantum non de illo sub Saturno consilio *unus* sis. Quare noli apud nos adolescentuli pudorem simulare, sed audacter iam, quae tibi videntur, dicito, nihil verecundatus, si imberbis concionare, praesertim cum promissa adeo barba, & menti probe hirsuti filium habeas Aesculapium. Ceterum decet te nunc

πρέπον ἂν εἴη σοι νῦν μάλιστα ἐκφαίνειν τὴν σοφίαν, εἰ μὴ μάτην ἐν τῷ Ἑλικῶνι κάθησαι ταῖς Μούσαις συμ-Φιλοσοφῶν.

ΑΠΟΛ. Ἄλλ' οὐ σέ, ὦ Μῶμε, χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφίεναι, τὸν Δία δέ. καὶ ἦν οὗτος κελεύσῃ, τάχ' ἂν τι οὐκ ἄμουσον εἴποιμι, ἀλλὰ τῆς ἐν τῷ Ἑλικῶνι μελέτης ἄξιον.

ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ τέκνον, ἐφίημι γάρ.

ΑΠΟΛ. Ὁ Τιμοκλῆς οὗτος εἴοικε χρηστός ἀνὴρ καὶ 27 Φιλόθεος, καὶ τοὺς λόγους πάνυ ἠκρίβωκε τοὺς Στωϊκούς· ὥστε καὶ συνέστίιν ἐπὶ Φιλοσοφία πολλοῖς τῶν νέων, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐπὶ τούτῳ ἐκλέγει, σφόδρα πιθανὸς ὢν, ὅποτεν ἰδία τοῖς μαθηταῖς διαλέγοιτο· ἐν πλήθει δὲ εἰπεῖν ἀτολμώτατός ἐστι, καὶ τὴν Φωνὴν ἰδιώτης καὶ μῆξοβάρβαρος, ὥστε γέλωτα ὀφλισκάνειν διὰ τοῦτο ἐν ταῖς συνουσίαις οὐ συνεύρων, ἀλλὰ βατταρίζων

4 Ἐφίεναι) Συγχαρεῖν, ἐπιτρέ- το. V.

πειν. V.

6 Ἐν τῷ Ἑλικῶνι) Βοιωτίας ὄρος, 14 Γέλωτα ὀφλισκάνει) Γέλωτα

ἐν ᾧ διατρέβειν αἱ Μοῦσαι ἐλέγον-

χρηστέϊ, ἀπὸ τοῦ γελάται. V.

15 Βατταρίζων) Τὸ ἐν τῇ συνη

præsertim tuam proferre sapientiam, nisi frustra in Helicone resides, & philosophare cum Musis.

Apol. Atqui tuum non est, Mome, eam facultatem dare, sed Iovis. Hic si iusserit, forte aliquid dixero a Musis non alienum, sed exercitatione, quam in Helicone instituimus, dignum.

Iup. Dic, fili: permitto enim.

Apol. Bonus vir videtur esse iste Timocles, & Deorum amans, & rationes Stoicorum plane perdidicit. Itaque multis cum iuvenibus philosophiæ causa versatur, mercedisque eo nomine non parvas conficit, qui sit probabilis admodum, cum privatim disputat cum adolescentibus. In turba autem dicere minime audet, & vocem habet imperiti hominis, ac semibarbarus est, ut risum propter ista debeat in congressibus, qui non connectat verba, sed balbutiat

καὶ ταραττόμενος· καὶ μάλιστα ἐπὶ τὰς οὕτως ἔχων καὶ καλλιρρήμοσύνην ἐπιδείκνυσθαι βούληται· συνεῖναι μὲν γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ὅξυς ἐστὶ καὶ λεπτογνώμων, ὥς φα-
σιν οἱ ἄμεινον τὰ τῶν Στωϊκῶν εἰδότες. λέγων δὲ καὶ ἐρ-
μηνεύων ὑπ' ἀσθενείας διαφθεῖρει αὐτὰ καὶ συγχέει,
οὐκ ἀποσαφῶν ὃ, τι βούλεται, ἀλλ' αἰνίγμασιν ἐοι-
κότα προτείνων, καὶ πάλιν αὖ πολὺ ἀσαφέστερα πρὸς
τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος. οἱ δὲ, οὐ συνιέντες, κατα-
γελῶσιν αὐτοῦ. δεῖ δὲ, οἶμαι, σαφῶς λέγειν, καὶ τού-
του μάλιστα ποιεῖσθαι πολλὴν τὴν πρόνοιαν, ὥς συνή-
σουσιν οἱ ἀκούοντες.

- 28 ΜΩΜ. Τοῦτο μὲν ὁρθῶς ἔλεξας, ὦ Ἀπολλων, ἐπαινε-
σας τοὺς σαφῶς λέγοντας, εἰ καὶ μὴ πάνυ ποιεῖς σὺ τοῦ-
το ἐν τοῖς χρησμοῖς, λοξὸς ὢν, καὶ γριφώδης, καὶ ἐς τὸ
θεῖα βαρβαρίζων. ὁ Βάττος δὲ οὗτος
τῆς κατὰ Κυρήνην ἀποικίας ἡγήσα-
το, μογιχάλος τις ὢν, ἀπὸ τούτου
καὶ τοὺς μὴ εὐθυστόμους, μὴδὲ τραγῇ
κεχρημένους τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπι-
σεισυρμένους φεγγομένους, καὶ πα-
ρασήμας, βατταρίζειν φασίν. V.

2 Συνεῖναι μὲν γὰρ) Ἀπὸ τοῦ δι-
δάσκειν, ἐκπαιδεύειν. V.

14 Λοξὸς ὢν) Λοξὸς καλεῖται ὁ
Ἀπόλλων, διὰ τὸ λοξὰ μαρτυρε-
σθαι, ὃ ἐστὶ στρεβλὰ καὶ ἀδύνατον.
Γρίφον δὲ ἐστὶ τὸ προτεινόμενον δύσ-
λυτον ζήτημα. γριφῶδες οὖν εἶπεν,
ἀπὸ τοῦ ἀσαφούς. V.

& perturbetur: & maxime quoties cum hoc ingenio etiam
venuste dicendi facultatem vult ostendere. Ad intelligendi
enim vim acutissimus est, & subtiliter cogitat, ut affirmant,
qui Stoicorum res optime norunt. Cum vero dicit & ex-
plicat, prae imbecillitate ea corrumpit, & confundit, qui
non clare, quid sibi velit, explanet, sed aenigmatis similia
proferat, ac rursus multo etiam obscurius ad interrogata
respondeat. Qui vero illum non intelligunt, derident. Opor-
tet autem, puto, dilucide dicere, eiusque rei multam ad-
hibere providentiam, ut intelligant, qui audiunt.

Mom. Recte tu quidem illud, Apollo, quod laudas dilu-
cide dicentes, etsi minime omnium ipse hoc facis in oracu-
lis, obliquus, & perplexus, & qui in medium inter cer-

μεταίχμιον ἀσφαλῶς ἀπορρίπτων τὰ πολλὰ, ὥς τοὺς ἀκούοντας ἄλλου δεῖσθαι Πυθίου πρὸς τὴν ἐξηγήσιν αὐτῶν. ἀτὰρ τί τὸ ἐπὶ τούτῳ συμβουλευεῖς; τίνα ἴασιν ποιήσασθαι τῆς Τιμοκλέους ἀδυναμίας ἐν τοῖς λόγοις;

ΑΠΟΛ. Συνήγορον, ὦ Μῶμε, εἴ πως δυνηθείμεν αὐτῷ παρασχεῖν ἄλλον τῶν δεινῶν τούτων, ἐροῦντα κατ' ἁζίαν, ἅπερ ἂν ἐκεῖνος ἐνθυμηθεῖς ὑποβάλῃ.

ΜΩΜ. Ἀγένειον τοῦτο ὥς ἀληθῶς εἰρηκας, ἔτι παιδ-αγωγοῦ τινος δεόμενον, συνήγορον ἐν συνουσίᾳ Φιλοσόφων παράστησασθαι ἐρμηνεύοντα πρὸς τοὺς παρόντας, ἅπερ ἂν δοκῇ Τιμοκλεῖ καὶ τὸν μὲν Δάμιν, αὐτοπρόσωπον, καὶ δι' αὐτοῦ λέγειν, τὸν δὲ ὑποκριτῇ προσχρώμενον, ἰδίᾳ πρὸς τὸ οὗς ἐκεῖνω ὑποβάλλειν τὰ δοκοῦντα· τὸν ὑποκριτὴν δὲ ῥητορεύειν, οὐδ' αὐτὸν ἴσως συνιέντα ὃ, τι ἀκούσειε. ταῦτα πῶς οὐ γέλως ἂν εἴη τῷ πλήθει; ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἄλλως ἐπινοήσομεν. Σὺ δὲ, ὦ θαυμάσιε, 30

tantes locum tutus ipse multa proiciat, ut, qui audierunt, alio opus habeant ad ea interpretanda Pythio. Verum quid post illa consulis? quam medicinam facere Timoclis in dicendo imbecillitati?

Apol. Patronum, Mome, si qua possemus illi adiungere alium de vehementibus illis, qui pro dignitate dicar, quaecunque iste excogitata illi subiecerit.

Mom. Vere pro imberbi istuc dixisti, & qui paedagogo adhuc indigeat, patronum in philosophorum disputatione adstare, explicantem praesentibus, quid sentiat Timocles: ac Damin ex sua persona & pro se loqui; alterum autem histrione uti, & seorsum illi in aurem, quae videantur, subicere, ac patronum deinde magnifice verba facere, qui forte nec ipse, quae audivit, intellexerit. Ista quomodo non risus erunt multitudini? Verum de illo quidem aliter cogitabimus. At tu, praestantissime, (dicis enim, te vatem esse,

(Φῆς γὰρ καὶ μάντις εἶναι, καὶ μισθούς οὐκ ὀλίγους ἐπὶ τῷ τοιούτῳ ἐξέλεξας, ἄχρι τοῦ καὶ πλίνθους χρυσᾶς ποτε εἰληφέναι) τί οὐκ ἐπεδείξω ἡμῖν κατὰ καιρὸν τὴν τέχνην, προειπὼν ὁπότερος τῶν σοφιστῶν κρατήσῃ λέγων; οἷσθα γάρ που τὸ ἀποβησόμενον, μάντις ὢν.

ΑΠΟΛ. Πῶς, ὦ Μῶμε, δυνατόν ποιεῖν ταῦτα, μήτε τρίποδος ἡμῖν παρόντος, μήτε θυμιαμάτων, ἢ πηγῆς μαντικῆς, οἷα ἡ Κασταλία ἐστίν;

ΜΩΜ. Ὅρας; ἀποδιδράσκεις τὸν ἔλεγχον, ἐν τῷ στενῷ ἐχόμενος.

ΖΕΥΣ. Ὅμως, ὦ τέκνον, εἰπὲ, καὶ μὴ παράσῃς τῷ συκοφάντῃ τούτῳ ἀφορμὰς διαβάλλειν καὶ χλευάζειν τὰ σά, ὥς ἐπὶ τρίποδι, καὶ ὕδατι, καὶ λιβανωτῷ κείμενα· ὥστ' εἰ μὴ ἔχοις ταῦτα, στερησόμενόν σε τῆς τέχνης.

ΑΠΟΛ. Ἀμεινον μὲν ἦν, ὦ πάτερ, ἐν Δελφοῖς, ἢ Κο-

2 Καὶ πλίνθους χρυσᾶς) Κροῖσος γὰρ ὁ Λυδῶν βασιλεὺς, χρυσᾶς αὐτῇ πλίνθους προσήγαγεν. V.
15 Ἐν Δελφοῖς) Ἐν τούτοις γὰρ

τοῖς τόποις ὁ Ἀπόλλων, ὡς λέγουσιν, ἑμαντεύετο. εἰσὶ δὲ οἱ μὲν Δελφοὶ ἐν Φωκίᾳ, ἢ δὲ Κολοφῶν ἐν Ἀσίᾳ. V.

& mercedes non parvas eo nomine cepisti, adeo ut lateres etiam aureos aliquando acceperis) quin tu ostendis nobis hoc tempore artem, praedicens, uter Sophistarum dicendo superaturus sit? Nosti enim scilicet, quid futurum sit, cum divinus sis.

Apol. Quomodo, Mome, fieri potest, ut faciam talia; cum neque tripus nobis praesto sit, neque suffimenta, neque fons fatidicus, qualis est Castalius?

Mom. Vides? fugis convinci, in angusto deprehensus.

Iup. Tamen dic, fili, nec praebe calumniatori isti obtentum calumniandi & irridendi tuas divinationes, tanquam in tripode, & aqua, ac ture positas, ut, si ista non habeas, arte quoque ipsa careas.

Apol. Melius quidem erat, pater, Delphis aut Colopho-

λοφῶνι, τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ἀπάντων μοι τῶν χρησίμων παρόντων, ὡς ἔθος. ὅμως δὲ καὶ οὕτω γυμνὸς ἐκείνων, καὶ ἄσκειος πειράσομαι προειπεῖν ὁποτέρου τὸ κράτος ἔσται· ἀνέξεσθε δὲ, εἰ μὴ ἔμμετρα λέγοιμι.

. ΜΩΜ. Λέγε, σαφὲς δὲ μόνον, ὦ Ἀπολλον, καὶ μὴ συνηγέρου καὶ αὐτὰ ἡ ἑρμηνέως δεόμενα. καὶ γὰρ οὐκ ἄρνεια κρέα καὶ χελώνη νῦν ἐν Λυδίᾳ εἴπεται· ἀλλὰ οἷσθαι περὶ οὗτου ἡ σκέψις.

ΖΕΥΣ. Τί ποτε ἔρεῖς, ὦ τέκνον; ὡς τάγε πρὸ τοῦ χρησιμοῦ, ταῦτα ἤδη φοβερά· ἡ χροᾶ τετραμμένη, οἱ ὀφθαλμοὶ περιφερεῖς, κόμη ἀνασοβουμένη, κίνημα κορυβαντῶδες, καὶ ὅλως κατόχημα πάντα, καὶ Φρικώδη, καὶ μυστικά.

6 Οὐκ ἄρνεια κρέα) Κροῖστος γὰρ ἀποπειρώμενος τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου εἰ ἀληθὲς εἴη, ἐποίει τοιοῦτο. Θεοπρόπους εἰς Δελφοὺς ἀποστέλλων, ἔταξεν αὐτοῖς ῥητὴν ἡμέραν μετὰ τὸ ἀφικέσθαι, κατὰ ταύτην τὴν ἐμπρόσθεσμον, ἀνέρισθαι τὴν Πυθίαν, τὴν νῦν διατελεῖ πράττων ὁ Κροῖστος; ἐποίει δὲ ταῦτα τνιχάδε Κροῖστος. λίβητα εἰς λίβητα ἐπιμβάλων, εἰτα χελώνης κρέα καὶ ἄρ-

νίου συγκατακόψας, καὶ τῶ λίβηταί τῶ διπλῶ ἐμβάλων, ἤπει. Ἀπερ ἅπαντα ἡ Πυθία ἀνείλεν ὡς ἐπράττετο, μάλιστα περὶ τῶν τῆς χελώνης κρεῶν. ὁδμὴ μ' ἐς Φρένας ἦλθε κρατερήνοιο χελώνης. V.

11 Ἀνασοβ.) Διαραπτομένη. G. *ibid.* Κίνημα κορυβαντῶδες) Μανιῶδες, οἱ γὰρ Κορύβαντες δαίμονες εἰσι περὶ τὴν Ῥέαν. Κατόχημα δὲ, μανιώδη, φοβερά. V.

ne talia facere, ubi praesto mihi sunt pro more, quae ad rem faciunt omnia. Attamen sic etiam, nudus illis & imparatus tentabo praedicere, cuius futura sit victoria: sustinebitis autem, si non satis modulata dixero.

Mom. Dic, verum dilucida modo, Apollo, nec patrono atque interprete ipsa quoque indigentia. Nec enim agninae carnes aut testudo nunc coquitur in Lydia: verum scis, quae de re deliberetur.

Iup. Quid tandem dices, fili? Nam ea, quae praecedunt oraculum, terribilia ista, iam adfunt: mutatus color, oculi huc illuc torti, coma cum horrore turbata, motus Corybanticus: & in universum possessi hominis omnia, & horribilia, & mystica.

31 ΑΠΟΛ. Κέκλυτε μαντιπόλου τόδε θέσφατον Ἀπόλ-
λωνος,

Ἀμφ' ἔριδος κρυερῆς, τὴν ἀνέρες ἐστῆσαντο

Ὀξυβόαι, μύθοισι κορυσσόμενοι πυκινοῖσι.

Πολλὰ γὰρ ἔνθα καὶ ἔνθα μόβου ἑτερακλεῖ κλωγμᾶς

Ταρφέος ἄκρα κόρυμβα καταπλήσσουσιν ἐχέτης.

Ἄλλ' ὅταν αἰγυπῖος γαμφώνυχος ἀκρίδα μάρψῃ,

Δὴ τότε λείσθιον ὀμβροφόροι κλάγξουσιν κοῤῥῶναι.

Νίκη δ' ἡμιόνων, ὃ δ' ὄνας θοὰ τέκνα κορύψει.

ΖΕΥΣ. Τί τοῦτο ἀνεκάγχασας, ὦ Μῶμε; καὶ μὴν
οὐ γελοῖα τὰ ἐν ποσὶ παῦσαι καπόδαμον, ἀποπνυγή-
σῃ ὑπὸ τοῦ γέλωτος.

ΜΩΜ. Καὶ πῶς δυνατόν, ὦ Ζεῦ, ἐφ' οὕτω σαφεῖ
καὶ προδήλῳ τῶ χρησμῷ;

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη καὶ ἡμῖν ἐρμηνεύοις ἂν αὐτὸν ὃ,
τί καὶ λέγει.

ΜΩΜ. Πάνυ πρόδηλα, ὥστε οὐδὲν ἡμῖν Θεμιστο-

17 Θεμιστοκλέους) Καὶ γὰρ μό-
νος ὁ Θεμιστοκλῆς οὐκ ἔχει τοῦ δευτέρου
τος Ἀθηναίοις χρησμοῦ, ὅτε περὶ
Ἀθηνῶν ἐπὶ Εἰρήνου ἱμαντεύοντο

Apol. Percipite, o superi, quae iam canit augur Apollo,

Lite super rigida, quam constituere valentes

Arguto clamore viri, verbisque petulci.

Multum hinc alternis crocitibus aëra & inde,

Non sine lucentis fluviae terroribus, implent.

Curvo at ubi vultur comprehenderit ungue cicadam,

Tum sane imbriferæ cornices ultima clangent.

Vestros muli, ast asinus sobolem arietat acrem.

Iup. Quid pleno ita rictu rides, Mome? Verum ridicula
non sunt praesentia. Desine, infelix, suffocaberis a risu.

Mom. Et qui possim desinere, Iuppiter, super oraculo ita
claro ac dilucido?

Iup. Ergo etiam nobis illud explicaveris, quid sibi velit.

Mom. Manifestum omnino. Itaque nihil nobis opus erit

κλέους δεήσει. Φησὶ γὰρ τὸ λόγιον οὕτως· διαρρήδην, γόη-
τα μὲν εἶναι τοῦτον, ἡμᾶς δὲ ὄνους κανθηλίους, ἢ Δία,
καὶ ἡμιόνας, τοὺς πιστεύοντας αὐτῷ, αὐδ' ὅσον αἱ ἀκρί-
δες τὸν κῶν ἔχοντας.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δὲ, ὦ πάτερ, εἰ καὶ μέτοικός εἰμι, οὐκ 32
ὀκνήσω ὅμως τὰ δοκούντά μοι εἰπεῖν. ὁπόταν γὰρ ἤδη
συνελθόντες διαλέγωνται τηλικαῦτα, ἣν μὲν ὁ Τιμοκλῆς
ὑπέρσχη, εἰσωμεν προχωρεῖν τὴν συνουσίαν ὑπὲρ ἡμῶν.
ἣν δὲ τι ἑτεροῖον ἀποβαίνει, τότε ἤδη τὴν στοῶν αὐτὴν ἔγω-
γε, εἰ δοκεῖ, διαστείσας, ἐμβαλῶ τῷ Δάμειδι, ὥς μὴ
κατάρατος ὢν ὑβρίζῃ ἐς ἡμᾶς.

ΜΩΜ. Ἡράκλεις, ἰὼ Ἡράκλεις, ἄγροικον τοῦτο εἶ-

Ἰθαῖοι, εἰ ἄμεινον αὐτοῖς ἐκλιπεῖν
τὸ ἄστυ, καὶ ἀνείλεν ἡ Πυθία τὸ
Τεῖχος τριτογενεῖ ἔχλινον διδοῖ εὐ-
ρύσπα Ζεὺς, καὶ, ὦ Δεῖν Σαλαμῖς,
ἀπολείς δι' οὐ τέκνα γυναικῶν. ὥς
οὐκ μόνον Θεμιστοκλέους ἀνευρόντος
ὁ, τι καὶ λέγει ὁ χρησμὸς, τοῖς δ'
ἄλλοις ἀσυνέτου ὄντος. τοῦτο καὶ νῦν
διασφύρει ὁ Μῶμος. ὅτι σαφίστερα
ταῦτα τοῦ χρησμοῦ ἔχαινον, ὥς μὴ
δεῖσθαι Θεμιστοκλέους ἐξηγητοῦ.

V. (Historia late apud Herodo-
tum C.)

2 Κανθηλίους) Μεγάλους. G.

5 Εἰ καὶ μέτοικός εἰμι) Ἐπειδὴ
ἄνθρωπος ἂν, ὥς λέγουσι, πρίην γί-
γνετο Ζεὺς, καὶ εἰς οὐρανὸν μετακί-
σεν. V. (Inquilius. C.)

12 Ἡράκλεις ἰὼ) Τοῦτο εἰώθασι
ἐπὶ θαυμασμῷ λέγειν. ἴσθιν οὖν
ἐπίφθγμα ἐκκλητικῶν. ἐκκλητῶ-
νες οὖν τοῦτα εἰς Ἡρακλῆα. V.

Themistocle: adeo diserte dicit oraculum, hunc praestigia-
torem esse, nos vero asinos clitellarios, ita me Iuppiter,
& mulos, qui credamus illi, & neque tantum mentis, quan-
tum cicadas, habere.

Herc. Ego vero, pater, quamquam inquilius modo, ta-
men non cunctabor, quid mihi videatur, dicere. Nempe cum
iam congressi disputabunt, tum ego, si quidem Timocles
superaverit, procedere sinam institutam pro nobis disputa-
tionem: si vero quid fecius evenerit, tum iam ego ipsam
concussam, si ita videtur, porticum in Damidem iniiciam,
ne homo execrabilis contumeliis porro nos afficiat.

Mom. Hercules! heus Hercules! rusticum illud est, quod

ρηκας, καὶ δεινῶς Βοιωτίον, ξυναπολέσαι ἐνὶ πονηρῷ τοσούτους, καὶ προσέτι τὴν στοᾶν, αὐτῷ Μαραθῶνι, καὶ Μιλτιάδῃ, καὶ Κυναγεῖρῳ; καὶ πῶς ἂν τούτων συμπεσόντων, οἱ ῥήτορες ἔτι ῥητορεύοιεν, τὴν μεγίστην εἰς τοὺς λόγους ὑπόθεσιν ἀφηρημένοι; ἄλλως τε ζῶντι μέν σοι δυνατὸν ἴσως ἦν τι πρᾶξαι τοιοῦτο· ἀφ' οὗ δὲ θεὸς γεγένησαι, μεμάθηκας, οἶμαι, ὥς αἱ Μοῖραι μόναι τὰ τοιαῦτα δύνανται, ἡμεῖς δὲ αὐτῶν ἄμοιροι ἐσμέν.

ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν καὶ ὁπότε τὸν λέοντα, ἢ τὴν ὕδραν ἐφόνεον, αἱ Μοῖραι δι' ἐμοῦ ἐκείνα ἔπραττον;

ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα.

ΗΡΑΚ. Καὶ νῦν ἢ τις ὑβρίξῃ εἰς ἐμὲ, ἢ περισυλῶν μοι

1 Καὶ δεινῶς Βοιωτίον) Εἰς ἀμαθίαν ἐσχάπτοντο οἱ Βοιωτοί. ἀφ' οὗ καὶ ἡ παροιμία, Βοιωτία ὕς. Ἐπεὶ οὖν Ἡρακλῆς Βοιωτὴς, ἐξ' Ἀλκμήνης γὰρ, ὀρμίστως πάνυ ἐπέσκαπται. τὸ μὲν γὰρ προφανές . . . ἐπὶ . . . τὸ δὲ νοούμενον εἰς ἀμαθίαν αὐτὸν διασύρει ὡς Βοιωτῶν. V.

2 Καὶ προσέτι τὴν στοᾶν) Τάχα ἐν τῇ στοᾷ τῇ λεγομένῃ ποικίλῃ τὰ περὶ Μαραθῶνα ἐγγράφητο. διδ' ταῦτα φησὶν. ἐν Μαραθῶνι δὲ Ἀθηναῖοι

Πέρσας ἐνίκησαν, Κυναίγειρος δὲ εἰς τῶν ἀριστιουσάντων ἐν Μαραθῶνι κατὰ Περσῶν. ὁ δὲ Μιλτιάδης στρατηγὸς ἦν τότε τῶν Ἀθηναίων. διασύρει δὲ καὶ τοὺς κατ' ἐκείνου καιροῦ ῥήτορας, ὡς συγχρότον τούτων μεμνημένον οὐδὲν Διον ἐν ταῖς δημογραφίαις, ἀλλ' ἐκπλήξως χάριν τοῦ χυδαίου ὁμίλου. ὡπερ καὶ αὐτὸς οὗτος φησὶ διαπαίζων ἐν τῷ Ῥητόρων Διδάκταλος. V.

dixisti, & valde Boeoticum, perdere cum uno malo tot homines, & insuper totam porticum cum suo Marathone, & Miltiade, & Cynaegiro. Et quomodo his una pereuntibus in posterum orationem ornabunt oratores, maximo illo dicendi argumento privati? Praeterea virum quidem cum esses, poteras forsan tale quid efficere: a quo autem tempore Deus factus es, didicisti, puto, Parcas solas posse talia, nos autem eorum esse expertes.

Herc. Igitur cum leonem aut hydram interficerem, Parcae illa per me faciebant?

Iup. Omnino.

Herc. Et iam si quis contumeliosus in me sit, aut tem-

τὸν νεῶν, ἢ ἀνατρέπων τὸ ἄγαλμα, εἰ μὴ ταῖς Μοῖ-
ραις πάλαι δεδογμένον ἦ, οὐκ ἐπιτρέψω αὐτόν;

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς.

ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ Ζεῦ, μετὰ παρρησίας.
ἐγὼ γὰρ, ὡς ὁ κωμικός ἔφη, ἄγροικός εἰμι, τὴν σκά-
φην, σκάφην λέγων. εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ ὑμέτερα, μα-
κρὰ χαίρειν Φράσας ταῖς ἐνταῦθα τιμαῖς, καὶ κνίσσῃ,
καὶ ἱερείων αἵματι, κάτεμι εἰς τὸν ἄδην, ὅπου με γυ-
μνὸν ἔχοντα τὸ τόξον, καὶ τὰ εἰδῶλα Φαβηθήσεται τῶν
ὑπ' ἐμοῦ πεφονευμένων Θηρίων.

ΖΕΥΣ. Ἐὖγε, οἴκοθεν ὁ μάρτυς, Φασίν' ἀπέσωσας
γούν τῷ Δάμιδι ταῦτα εἰπεῖν ὑπαβάλλων. Ἀλλὰ τίς 33
ὁ σπουδῇ προσίων οὗτός ἐστιν, ὁ χαλκοῦς, ὁ εὐγραμ-
μος, ὁ εὐπερίγραφος, ὁ ἀρχαῖος τὴν ἀνάδεσιν τῆς κό-
μης; μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῇ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγο-

11 Ἐὖγε οἴκοθεν ὁ μάρτυς) Παρ-
οιμία ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτὸν φερόντων
μάρτυρας, τὸ ἐν τῇ συνθειᾷ ἐξ οἴ-
κου ἡ μαρτυρία: καλῶς οὖν ἐχρήσα-
το αὐτῇ, ἐπειδὴ κατὰ τῶν θεῶν νῦν
ὁ Ἡρακλῆς ἐλάλησεν. V.

15 Ὁ ἀγοραῖος) Ἑρμῆς ὁ ἀγο-
ραῖος ἐτιμᾶτο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις,
ὡς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἰδρυμένος. εἰκότως
δὲ ἀνελφὸν ἐκάλεσε τοῦ Ἑρμοῦ τὸ
ἄγαλμα αὐτοῦ. V.

plum spoliando meum, aut evertenda statua, nisi Parcis
olim ita decretum fuerit, illum non elidam?

Iup. Nequaquam.

Herc. Itaque audi, Iuppiter, libere dicentem. Ego enim,
ut ait Comicus, *sum rusticus*: *scapham* voco *simplex scapham*.
Si haec est vestra conditio, longum ego valere iussis ve-
stris istis honoribus, & nidore, & victimarum sanguine,
ad inferos descendo, ubi me, nudum si habeam arcum, um-
brae certe interfectarum a me belluarum metuent.

Iup. Euge, domesticus, aiunt, testis! compendificisti
enim Damidi, ne illa dicat, cum ipse subiicias. Sed quis est
ille cum festinatione accedens, ille aeneus, ille lineamentis
omnibus circumcirca pulchre & ad amussim factus, ille pri-
mo more revinctus comam? quin tuus frater, Mercuri, fo-

ραῖος, ὁ παρὰ τὴν Ποικίλην. πίττης γοῦν ἀναπέπλη-
σται, ἐσημέραι ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν.
τί, ὦ παῖ, δρομαῖος ἡμῖν ἀφίξει; ἢ που τι ἐκ γῆς νεώ-
τερον ἀναγγέλλεις;

ΕΡΜΑΓ. Ὑπέρμεγα, ὦ Ζεῦ, καὶ μυρίας τῆς σπου-
δῆς δεόμενον.

ΖΕΥΣ. Λέγε ἤδη, εἴ τι καὶ ἄλλο ἡμᾶς ἐπανιστά-
μενον λέληθεν.

ΕΡΜΑΓ. Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑπὸ

Πιττούμενος στέρνον τε καὶ μετάφρενον

Θώραξ δέ μοι γέλοιος ἀμφὶ σώματι

Πλασθεῖς, παρηώρητο μιμηλῇ τέχνῃ,

Σφραγίδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντυπούμενος.

Ὅρῳ δ' ὄχλον στείχοντα, καὶ τινας δύο

Ὠχροὺς κεκράκτας, πυγμάχους σοφισμάτων,

1 Πίττης γοῦν ἀναπέπλησται) Οἱ
γὰρ ποιοῦντες τοὺς ἀνδριάντας καὶ
τὰ ἀγάλματα, ἴσως εἶχον περιπλάτ-
τειν τὸ ἀγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ πίσσην,
καὶ οὕτω λαμβάνειν τὸ αὐτοῦ ἐκτύ-

πωμα, ἵνα πρὸς αὐτὸ ποιήσασιν. V.
9 Ὑποπιττούμενος) Πίσση πλατ-
τόμενος V. (Περιπλαττόμενος C.)
15 Κεκραγώτας) Τοὺς τὰ μεγά-
λα κράζοντας. V.

rensis ille, iuxta Poecilen: pice enim oppletus est, qui quo-
tidie exprimatur a statuariis. Quid, fili, sic curriculo ad nos
venisti? Num quid novi nobis de terra affers?

Herm. Ingens quiddam, Iuppiter, & infinita diligentia
dignum.

Iup. Dic iam, num quid praeterea feditionis nobis im-
prudenteribus ortum est?

Herm. Statuariis modo pro more praeberi

Pice oblinendum pectus atque tergora.

Lorica corpori tenax, risum movens,

Afficta iam pendebat arte simia,

Signum velut totius aeris exprimens.

Turbam venire cerno, & inter hanc duo

Clavosofos, pallidos, pugiles sophismatum,

Δάμιν τε καὶ —

ZETΣ. Παύου, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγωδῶν.
οἶδα γὰρ οὐς τινὰς λέγεις. ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον, εἰ
πάσαι συγκροτεῖται αὐτοῖς ἡ ἔρις.

ΕΡΜΑΓ. Οὐδέπω, ἀλλ' ἐν ἀκροβολισμοῖς ἔτι ἦσαν, ἀ-
ποσφενδονῶντες ἀλλήλοις, πόρρωθέν ποθεν λοιδορούμενοι.

ZETΣ. Τί οὖν ἔτι χρὴ ποιεῖν λοιπόν, ὦ θεοί, ἡ ἀκροᾶ-
σθαι ἐπικύψαντας αὐτῶν; ὥστε ἀφαιρεῖταισαν αἱ ὤ-
ραι τὸν μοχλὸν ἤδη, καὶ ἀπάγουσαι τὰ νέφη ἀναπε-
ταννύτωσαν τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ. Ἡράκλεις, ὅσον τὸ 34
πλῆθος ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν ἀπηντήκασιν. ὁ δὲ Τιμοκλῆς
οὗτος οὐ πάνυ μοι ἀρέσκει, ὑποτρέμων καὶ ταραττόμε-
νος, ἀπολεῖ πάντα οὗτος τήμερον. δῆλος γοῦν ἔστιν οὐδὲ
ἀντάρασθαι τῷ Δάμιδι δυνησόμενος, ἀλλ' ὅπερ ἡμῶν
δυνατώτατον, εὐχόμεθα ὑπὲρ αὐτοῦ,

1 Δάμιν τε καὶ) Μίλλοντος εἰ-
πεῖν Ἑρμοῦ, Δάμιν τε καὶ Τιμο-
κλία, ὃ Ζεὺς τὸ πρᾶγμα νοῦσας ἀνα-
κόπτει αὐτόν. V.

3 Εἰ πάλαι) Εἰ ἐκ πολλοῦ. V.

5 Ἐν ἀκροβολισμοῖς) Ἀκροβο-
λισμὸς ἐστὶν, ὅτε πρὶν συμβάλλου-
σιν οἱ πολέμιοι ἀλλήλοις, ἐκάλουσι
τοῖς βέλεσι· καὶ τοῖς λίθοις. V.
(praeludium. C.)

Damisque & —

Iup. Define, optime Hermagora, tragoedias agere. No-
vi enim, quos dicis. At illud mihi dic, an diu commissa est
illis pugna?

Herm. Nondum: sed adhuc erant in velitationibus, fun-
dis petentes se invicem, conviciis e longinquo iactandis.

Iup. Quid ergo iam faciendum superest, Dii, quam ut
prospicientes illos audiamus? Quare iam removeant Ho-
rae obicem, reductisque nubibus portas coeli pandant. Her-
cules! quanta turba auditum convenit. At iste Timocles
non valde mihi placet contremiscens & perturbatus: cor-
rumpet iste omnia hodie: apparet enim, illum neque con-
tra Damidem ausurum se attollere. Verum quod maxime
possumus, vota faciamus pro illo,

Σιγῇ, ἐφ' ἡμείων, ἵνα μὴ Δάμεις γε πύθῃται.

35 TIM. Τί φῆς, ὦ ιεροσύλε Δάμει, θεοὺς μὴ εἶναι, μηδὲ προνοεῖν τῶν ἀνθρώπων;

ΔΑΜ. Οὐκ· ἀλλὰ σὺ πρότερον ἀπόκριναι μοι, ὦ τρι-
νι λόγῳ ἐπεστάθης εἶναι αὐτούς.

TIM. Οὔμενον, ἀλλὰ σὺ, ὦ μισαρὲ, ἀπόκριναι.

ΔΑΜ. Οὔμενον, ἀλλὰ σύ.

ΖΕΥΣ. Ταυτὶ μὲν παραπολὺ ὁ ἡμέτερος ἄμεινον καὶ
εὐφωότερον τραχύνεται. εὖ γε, ὦ Τιμόκλεις, ἐπίχει τῶν
βλασφημιῶν· ἐν γὰρ τούτῳ σοι τὸ κράτος, ὡς τά γε ἄλ-
λα ἰχθὺν σε ἀποφανεῖ ἐπιστομίζων.

TIM. Ἀλλὰ, μὰ τὴν Ἀθηναῶν, οὐκ ἂν ἀποκριναιέ-
μην σοι πρότερον.

ΔΑΜ. Οὐκαῦν, ὦ Τιμόκλεις, ἐρώτα· ἐκράτησας
γὰρ τοῦτό γε, ὁμώμοκός· ἀλλ' ἄνευ τῶν βλασφη-
μιῶν, εἰ δοκεῖ.

1 Ἡμείων) Ἡμῶν. G.

Sed taciti intra nos, feriant ne Damidis aures.

Tim. Quid ais, sacrilege Dami, Deos non esse, neque
providere hominibus?

Dam. Non. Sed tu prius mihi responde, quo argumento
illos esse credideris.

Tim. Non ita. Sed tu, impure, responde.

Dam. Non, inquam. Sed tu.

Iur. Huc usque multo noster melius & vocalius exa-
speratur. Euge, Timocles;ingere convicia: in hoc enim tibi
robur; quantum ad alia, piscem te obturando ore efficiet.

Tim. Ego vero, ita me Pallas, prior tibi non respondero.

Dam. Ergo, Timocles, interroga: hoc enim certe iura-
tus vicisti: sed absque maledictis, si videtur.

TIM. Εὖ λέγεις, εἰπὲ οὖν μοι, οὐ δοκοῦσί σοι, ὦ 36
κατάρατε, προνοεῖν οἱ θεοί;

DAM. Οὐδαμῶς.

TIM. Τί Φῆς; ἀπρονόητα οὖν ταῦτα πάντα;

DAM. Ναί.

TIM. Οὐδ' ὑπό τινι οὖν θεῷ τάττεται ἡ τῶν ὅλων
ἐπιμέλεια;

DAM. Οὐ.

TIM. Πάντα δὲ εἰκὴ φέρεται ἀλόγῳ τῇ Φορᾷ;

DAM. Ναί.

TIM. Εἴτ' ἄνθρωποι, ταῦτα ἀκούοντες, ἀνέχεσθε,
καὶ οὐ καταλεύσετε τὸν ἀλιτῆριον;

DAM. Τί τοὺς ἀνθρώπους ἐπ' ἐμὲ παροξύνεις, ὦ Τι-

11 Εἴτ' οἱ ἄνθρωποι) Εὐρον οὕτως· οἱ ἄνθρωποι, ἐν ᾧ ἡ σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα συναλημιμένον τῷ ἄνθρωποι. εἰῶθαι δὲ οἱ μετρικοὶ τοῦτο ποιεῖν καὶ ταῖς παραθεσίαις. V. C. G. sic habent: Ἰσάνθρωποι, ἰῶ ἄνθρωποι) Τὸ ἐντελές, ἰσὼ οἱ, σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα συναλημιμένον τῷ ἄνθρωποι. Confueverunt metrici hoc facere καὶ τὰς παρα-

θέσεις, ὅποιον καὶ τὸ ἀληθινὸν (sic corrupte) καὶ τὸ ἐν Πειραιεῖ. δύπουσσι καθαρίμιον. (& hoc iterum corruptum) καὶ ἐτι οἱ καταλογάδην utuntur hoc. Plato, πῶι φέρεσθε ἄνθρωποι; ἔστι γὰρ τὸ ἐντελές οἱ ἄνθρωποι. Quin & passim invenire est apud Oratores τ' ἀνδρὸς pro τοῦ ἀνδρός. G.

12 Καταλεύσετε) Λιθάζετε. G.

Tim. Bene istuc dicis. Dic igitur mihi, non videntur tibi, homo exsecrabilis, providere Dii?

Dam. Nequaquam.

Tim. Quid ais? sine providentia itaque fiunt haec omnia?

Dam. Sane.

Tim. Neque a quodam Deo igitur procuratio universorum ordinatur?

Dam. Non.

Tim. Omnia autem temere feruntur, irrationabili impetu?

Dam. Nempe.

Tim. Tum vos, qui ista auditis, patimini, nec lapidibus obruitis impium?

Dam. Quid homines contra me irritas, Timocles? aut

μόκλεις; ἢ τίς ὧν ἀγανακτεῖς ὑπὲρ τῶν θεῶν; καὶ ταῦτα ἐκείνων αὐτῶν οὐκ ἀγανακτούντων; οἱ γε οὐδὲν δεινὸν διατεθήκασί με πάλαι ἀκούοντες, εἴ γε ἀκούουσι.

TIM. Ἀκούουσι γὰρ, ὦ Δάμι, ἀκούουσι, καὶ σε μετίασι ποτὲ χρόνῳ ὕστερον.

37 ΔΑΜ. Καὶ πότε ἂν ἐκείνοι σχολὴν ἀγάγοιεν ἐπ' ἐμὲ, τοσαῦτα, ὡς Φῆς, πράγματα ἔχοντες, καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ἄπειρα τὸ πλῆθος ὄντα, οἰκονομούμενοι; ὥστε οὐδὲ σέ πω ἡμύναντο ὧν ἐπιорκεῖς αἰεὶ, καὶ τῶν ἄλλων, ἵνα μὴ βλασφημεῖν καὶ αὐτὸς ἀναγκάζωμαι παρὰ τὰ συγκεείμενα. καίτοι οὐχ ὁρῶ ἢν τινα ἂν ἄλλην ἐπίδειξιν τῆς ἐαυτῶν προνοίας μείζω ἐξενεγκεῖν ἐδύναντο, ἢ σέ κακὸν, κακῶς ἐπιτρίψαντες, ἀλλὰ δηλοὶ εἰσιν ἀποδημοῦντες ὑπὲρ τὸν Ὀκεανὸν ἴσως μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας.

4 Καὶ σε μετίασι ποτὲ) Ὁ μετίρχονται, ὅ ἴσoti, τιμωρῶνται. De providentia Theologi praesertim Graeci legendi.

ἴσoti Πρόνοια καὶ καλῶς διατάγει

τὰ πάντα πᾶσιν, ὡς θέλει καὶ βούλεται.

οὐχ ὡς λόγοις σὺ, καὶ μάτην ἐναβρύνη

πείθειν τὸν ἰχθρὸν, ὃ Τιμόκλεις, εὐλόγως, G. & C.

Καὶ σε μετίρχονται) Ὁ ἴσoti τιμωρῶνται. V. 14 Ἀμύμονας) Ἐπατιτίους. G.

quis es, qui Deorum vicem irascaris, idque illis ipsis non irascentibus? ut qui nihil in me gravius consuluerint, olim licet audierint, modo audiant.

Tim. Enimvero audiunt, Dami, audiunt, & aliquando te suo olim tempore ulciscuntur.

Dam. Et quando illi otium ad me puniendum habeant, qui tot, ut ais, negotia sustineant, & res huius universae, infinitas numero, administrent? Itaque necdum te ultimi sunt ob perpetua tua periuria, & reliqua, quae taceo, ne & ipse maledicere praeter pacta cogar. Quamquam non video, ecquam aliam demonstrationem providentiae suae maiorem possint edere, quam malum te mortalem male obterendo. Sed apparet, illos peregre abesse trans Oceanum forte apud Aethio-

ἔθες γοῦν αὐτοῖς συνεχῶς ἰέναι παρ' αὐτοὺς ἐπὶ δαῖτα,
καὶ αὐτεπαγγέλτοις ἐνίοτε.

TIM. Τί πρὸς τοσαύτην ἀναισχυντίαν εἵπομι, ὦ 38
Δάμι;

ΔΑΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Τιμόκλεις, ὃ πάλαι ἐγὼ ἐπόθουν
ἀκοῦσαί σου, ὅπως ἐπέσθης οἷσθαι προνοεῖν τοὺς θεούς.

TIM. Ἡ τάξις με πρώτη τῶν γιγνομένων ἔπεισεν, ὃ
ἥλιος αἰεὶ τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἰών, καὶ σελήνη κατὰ ταῦτα,
καὶ ὥραι τρεπόμεναι, καὶ φυτὰ φυόμενα, καὶ ζῶα γεν-
νώμενα, καὶ αὐτὰ ταῦτα οὕτως εὐμηχάνως κατεσκευα-
σμένα, ὥς τρέφεσθαι; καὶ κινεῖσθαι, καὶ ἐννοεῖν, καὶ
βαδίζειν, καὶ τεκταίνεσθαι, καὶ σκυτοτομεῖν, καὶ τάλ-
λα ταῦτα προνοίας ἔργα εἶναι μοι δοκεῖ.

ΔΑΜ. Αὐτό που τὸ ζητούμενον, ὦ Τιμόκλεις, συναρ-
πάξεις. οὐδέπω γὰρ δῆλον, εἰ προνοία τούτων ἕκαστον
ἐπιτελεῖται· ἀλλ' ὅτι μὲν τοιαῦτά ἐστι τὰ γιγνόμενα,

pas Heroas crimine puros. Mos enim illis frequenter ad illos abi-
re coenatum, interdum etiam cum ipsi sponte condixerunt,

Tim. Quid ad tantam impudentiam dicam, Dami?

Dam. Illud, Timocles, quod olim ego audire ex te cu-
pio, quomodo in eam opinionem veneris, uti putes Deos
providere.

Tim. Ordo primum eorum, quae fiunt, mihi persuasit:
sol eandem semper viam tenens, & eodem modo luna, &
tempestatum vices, & plantarum fatus, & generationes
animalium, eaque ipsa *animalia* tanto artificio perfecta, ut
nutriri, moveri, cogitare, incedere, fabricare, coriariam
facere possint: haec, & alia in eo genere providentiae ope-
ra esse mihi videntur.

Dam. Ipsum quodammodo, quod in quaestione est, *pro*
argumento arripis, Timocles. Nondum enim manifestum, an
providentia horum unumquodque perficiatur. Sed talia qui-

Φαίην ἂν καὶ αὐτός· οὐ μὴν αὐτίκα πεπεῖσθαι ἀνάγκη, καὶ ὑπὸ τινὸς προμηθείας αὐτὰ γίγνεσθαι. ἐνὶ γὰρ καὶ ἄλλως ἀρξάμενα, νῦν ὁμοίως, καὶ κατὰ ταυτὰ συνίστασθαι, σὺ δὲ τάξιν αὐτῶν ὀνομάζεις τὴν ἀνάγκην. εἴτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα μὲν, ὅποιά ἐστι, καταριθμουμένῳ καὶ ἐπαινοῦντι, οἰομένῳ δὲ ἀποδείξιν ταῦτα εἶναι, τοῦ καὶ προνοία διατάττεσθαι αὐτῶν ἕκαστον. ὥστε κατὰ τὸν κομικόν, Τουτὶ μὲν ὑπομόχθηρον, ἄλλο δέ μοι λέγε.

39 TIM. Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι καὶ ἄλλης ἐπὶ τούτοις δεῖν ἀποδείξεως. ὅμως δ' οὖν ἔρῳ, ἀποκρίναι γάρ μοι· Ὀμηρός σοι δοκεῖ ἄριστος ποιητὴς γενέσθαι;

ΔΑΜ. Καὶ μάλα.

TIM. Οὐκοῦν ἐκεῖνῳ ἐπέισθην, τὴν πρόνοιαν τῶν θεῶν ἐμφανίζοντι.

ΔΑΜ. Ἄλλ', ὦ θαυμάσιε, ποιητὴν μὲν ἀγαθὸν Ὀ-
9 (ὑπομόχθηρον) Ἀνόκτον. G.

dem esse, quae fiunt, ipse quoque dixerim; sed non statim necesse est, ut credamus, etiam a providentia quadam illa fieri. Potest enim fieri, ut a fortuito initio nunc similiter & eodem modo consistent. Tu autem ordinem illorum vocas necessitatem. Deinde nimirum indignaberis, si quis tibi non obsequatur, ea, quae fiunt, sicut sunt, enumeranti & laudanti; simul vero putanti, hanc demonstrationem esse, providentia quadam illorum unumquodque vices suas servare. Igitur, ut est in comoedia, *Hoc subdolum videtur: asfer alterum.*

Tim. Equidem non puto alia opus esse in hisce demonstratione. Attamen interrogabo. Etenim responde mihi. Homerusne videtur tibi optimus poeta fuisse?

Dam. Sane.

Tim. Illi ergo credidi, providentiam Deorum declaranti.

Dam. Verum enimvero, homoq̄ admirabilis, poetam qui-

μηρον γενέσθαι, πάντες σοι συνομολογήσουσι, μάρτυ-
 ρα δὲ ἀληθῆ περὶ τῶν τοιούτων, οὐτ' ἐκείνον, οὔτε ἄλλον
 ποιητὴν οὐδένα. αὐτὲ γὰρ ἀληθείας μέλει αὐτοῖς, οἶμαι,
 ἀλλὰ τοῦ κηλεῖν τοὺς ἀκούοντας, καὶ διὰ τοῦτο μέτροις
 τε κατάδουσι, καὶ μύθοις κατηχοῦσι, καὶ ὅλως, ἅπαν-
 τα ὑπὲρ τοῦ τερπνοῦ μηχανῶνται. Ἀτὰρ ἡδέως ἂν ἀκού- 40
 σαιμι οἷς τισι μάλιστα ἐπείσθης τῶν Ὀμήρου· ἄρα οἷς
 περὶ τοῦ Διὸς λέγει, ὡς ἐπεβούλευον συνδῆσαι αὐτὸν ἢ
 θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνή; καὶ εἶγε μὴ τὸν
 Βριάρεων ἢ Θέτις ἐκάλεσεν, ἐλεήσασα τὸ γιγνόμενον,
 ἐπεπέδητο ἂν ἡμῖν ὁ βέλτιστος Ζεὺς, συναρπασθεῖς.
 ἀνθ' ὧν καὶ ἀπομνημονεύων τῇ Θέτιδι τὴν εὐεργεσίαν,
 ἐξαπατᾷ τὸν Ἀγαμέμνονα, ὄνειρόν τινα ψευδῇ ἐπιπέμ-
 ψας, ὡς πολλοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἀποθάνοιεν. ὅρᾳς; ἀδύνα-
 τον γὰρ ἦν αὐτῷ, κεραυνὸν ἐμβαλόντι, καταφλέξαι τὸν

4 Κηλεῖν) Θίλγειν. V,

8 Ἡ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς,
 καὶ ἡ γυνή) Ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα. V.

13 Ὀνειρόν τινα) Πάντα ταῦτα

Ὀμηρος περὶ τοῦ Διὸς εἶπε. καλῶς
 δὲ πᾶν τὸν Ὀμηρον αὐτὸν κατὰ τῶν
 Ἑλλήνων ἔνεγκαι μάρτυρα. V.

dem bonum fuisse Homerum, omnes tibi largientur: te-
 stem autem idoneum talium, neque illum, neque alium
 quemcunque poëtam. Neque enim verè illis curam esse pu-
 to, sed ut auditores demulceant; atque ob id ipsum, ver-
 sibus occidunt, & personant fabulis, & in universum iu-
 cunditatis causa machinantur omnia. Verum libenter au-
 dierim, quibus maxime Homeri dictis fidem habueris: num
 illis, quae de Iove dicit, insidias illi fecisse, ut ligarent, fi-
 liam, & fratrem, & uxorem? & nisi Briareum advocasset
 Thetis, miserata factum, in compedes forte raptus nobis
 esset Iuppiter optimus. Pro quo etiam beneficio gratiam
 relaturus Thetidi, decipit Agamemnonem, immisso somnio
 mendaci, quo Achivorum multi perirent. Vides? non pote-
 rat nempe iaculo fulmine ipsum comburere Agamemnonem,

Ἀγαμέμνονα αὐτὸν, ἄνευ τοῦ ἀπατεῶνα εἶναι δοκεῖν. ἢ ἐκεῖνά σε μάλιστα εἰς τὴν πίστιν ἐπεσπάσατο ἀκούοντα, ὡς Διομήδης μὲν ἔτρωσε τὴν Ἀφροδίτην, εἶτα τὸν Ἄρην αὐτὸν, Ἀθηναῖς παρακελεύσει, μετὰ μικρὸν δὲ, αὐτοὶ συμπεσόντες οἱ θεοὶ ἐμονομάχουν ἀναμιξ ἄρρενές τε καὶ θήλειαι, καὶ Ἀθηναῖ μὲν Ἄρην καταγωνίζεται, ἅτε καὶ πεποννηκότα, οἶμαι, ἐκ τοῦ τραύματος, ὃ παρὰ τοῦ Διομήδους εἰλήφει, Λητοῖ δ' ἀντέστη σῶκος ἐριούνιος Ἑρμῆς. ἢ τὰ περὶ τῆς Ἀρτέμιδος σοι πιθανὰ ἔδοξεν, ὡς ἐκεῖνη μεμψιμοιροῦσα ἡγανάκτησεν οὐ κληθεῖσα ἔφ' ἐστίασιν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως. καὶ διὰ τοῦτο σὺν τινι ὑπερφυᾷ, καὶ ἀνυπόστατον τὴν ἀλκὴν, ἐπαφῆκεν ἐπὶ τὴν χώραν αὐτοῦ. ἄρα οὖν τὰ τοιαῦτα λέγων σε Ὀμηρος πέπεικε;

- 41 ΖΕΥΣ. Βαβαί. ἡλίκον, ὦ θεοὶ, ἀνεβόησε τὸ πλῆθος, ἐπαινοῦντες τὸν Δάμιν· ὃ δ' ἡμέτερος, ἀπορουμέ-

9 Σῶκος) Οὗτος ἐκαλεῖτο ὁ Ἑρμῆς, οἰονεὶ Σωσίοικος. V.

ibid. Ἑριούνιος) Ὀφείλιμος. G.
12 Ἀνυπόστατον) Ἀφόρητον. G.

ut non videretur esse impostor. Aut illa forte ad credendum te pertraxerunt, cum audires, a Diomede vulneratam Venerem, ac ipsum deinde, Minerva instigante, Martem? paulo post autem, ipsi irruentes in se invicem Dii proelia miscuere viri pariter ac feminae, & Minerva quidem Martem superat, laborantem puto ex vulnere, quod a Diomede acceperat; *Latonam at contra stetit utilium dator Hermes*. Aut istaec de Diana probabilia tibi visa sunt, cum illa aegre fert & indignatur, se non vocatam ab Oeneo ad epulas: atque eam ob causam aprum horribili magnitudine, & robore, cui resistere nihil posset, in regionem illius immittit. Numquid ergo talia dicens Homerus tibi persuasit?

Iur. Hem! quanto, o Dii, clamore multitudo laudavit Damin. At noster desperare videtur: metuit enim, & ali-

να ἔοικε δέδιδε γούν, καὶ ὑποτρέμει, καὶ δῆλός ἐστιν ἀπορρίψαν τὴν ἀσπίδα, καὶ ἤδη περιβλέπει οἱ παρ-
εκδύς ἀποδράσεται.

TIM. Οὐδ' Εὐριπίδης ἄρά σοι δοκεῖ λέγειν τι ὑγιές, ὁπότεν αὐτοὺς ἀναβιβασάμενος τοὺς θεοὺς ἐπὶ τὴν σκη-
νὴν, δεικνύη σάζοντας μὲν τοὺς χρηστοὺς τῶν ἡρώων, τοὺς
πονηροὺς δέ, καὶ τὴν ἀσέβειαν κατὰ σέ ἐπιτρίβοντας;

ΔΑΜ. Ἄλλ', ὦ γενναιότατε φιλοσόφων Τιμόκλεις, εἰ ταῦτα ποιοῦντες οἱ τραγωδοὶ πεπέικασί σε, ἀνάγ-
κη δυοῖν θάτερον, ἥτοι Πῶλον, καὶ Ἀριστόδημον, καὶ
Σάτερον, ἡγεῖσθαι σε θεοὺς εἶναι τότε, ἢ τὰ πρόσω-
πα τῶν θεῶν αὐτὰ, καὶ τοὺς ἐμβάτας, καὶ τοὺς ποδ-
ῆρεις χιτῶνας, καὶ χλαμύδας, καὶ χειρίδας, καὶ προ-
γαστριδία, καὶ σωμάτια, καὶ τὰλλ', οἷς ἐκεῖνοι σε-
μνύνουσι τὴν τραγωδίαν, ὅπερ καὶ γελοϊότατον οἶμαι.

2 Παρεκδύς) Παρεξελθάν. G.

5 Ἐπιβάτας) Γρατ. ἀναβιβασά-
μενος τοὺς θεοὺς. G.

9 Οἱ τραγωδοὶ) Οὗτοι ὑπο-
κριταὶ ἦσαν ὑποκρινόμενοι τὰ τῶν
τραγωδῶν δράματα. V.

12 Ἐμβάτας) Ἐμβάτας μὲν τὰ
ξύλα ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας
οἱ τραγωδοί, ἵνα φανῶσι μακρότε-
ροι. ποδῆρεις δὲ, τὰ μέχρι τῶν ποδῶν
ἐλκόμενα ἱμάτια. V.

13 Χειρίδας) Τὰ κοινῶς λεγό-
μενα μανίχια. V.

quantum tremat, & apparet, abiecturum esse clypeum: &
iam circumspicit, qua se subducens queat aufugere.

Tim. Neque Euripides igitur tibi sanum quid videtur di-
cere, cum Deos ipsos in scenam productos ostendit, ut ser-
vant bonos inter Heroas, malos vero & impietatem, qua-
lis tua est, obterunt?

Dam. Sed o generosissime philosophorum, Timocles, si;
haec dum agunt, persuasere tibi Tragici; oportet alteru-
trum horum, aut Polum, & Aristodemum, & Sathyrum,
putare te Deos esse tunc, aut ipsas Deorum personas, &
cothurnos, & talares togas, & chlamydes, & manicas, &
ventralia, & thoraces, & alia, quibus illi tragoediam ornant:

Lucian. Vol. VI.

S

ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ἐπότην ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπειγούσης
τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντα οἱ λέγει, ἀκού-
σῃ αὐτοῦ τότε παρρησιαζομένου,

Ὅρας τὸν ὑψοῦ, τὸν δ' ἀπείρον αἰθέρα,

Καὶ γῆν περίξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις.

Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν.

καὶ πάλιν,

Ζεὺς, ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς.

Οὐ γὰρ οἶδα, πλὴν λόγῳ κλύων.

καὶ τὰ τοιαῦτα.

- 42 TIM. Οὐκοῦν ἅπαντες ἄνθρωποι, καὶ τὰ ἔθνη, ἐξη-
πάτηνται, θεοὺς νομίζοντες, καὶ πανηγυρίζοντες.

ΔΑΜ. Εὖγε, ὦ Τιμόκλεις, ὅτι με ὑπέμνησας τῶν
κατὰ τὰ ἔθνη νομιζομένων, ἀφ' ὧν μάλιστα συνίδοι τις
ἂν, ὥς γε οὐδὲν βέβαιον ὁ περὶ θεῶν λόγος πῶς ἔχει.
πολλὴ γὰρ ἡ ταραχὴ, καὶ ἄλλοι ἄλλα νομίζουσι,

quod quidem maxime ridiculum arbitror. Alioqui ubi pro
se Euripides, nihil urgente fabularum necessitate, quae sibi
videantur dicit, audias ipsum tunc libere pronuntiantem:

Sublime fufum cernis, immensum aethera,

Cuius tenetur mollibus complexibus

Terra: hoc putato Numen, hunc perhibe Iovem.

& rursus,

O Iuppiter, quicumque demum es Iuppiter;

Nec enim, nisi sermonibus, mihi notus es:

& similia.

Tim. Igitur omnes homines & populi decepti sunt, qui
Deos esse putent, ac celebrent. ¹

Dam. Bene, Timocles, admonuisti me eorum, quae inter
gentes moribus legibusque recepta sunt: e quibus ni-
mirum maxime cognoverit aliquis, quam nihil firmum illa,
quae de Diis feruntur, habeant. Multa enim confusio, &

Σκύθαι μὲν Ἀκινάκη θύοντες, καὶ Θρᾶκες Ζαμόλξει-
δι, θραπέτη ἀνθρώπων ἐκ Σάμου, ὡς αὐτοὺς ἤκοντι,
Φρύγες δὲ Μήνη, καὶ Αἰθίοπες ἡμέρα, καὶ Κυλλήνιοι
Φάλῃτι, καὶ Ἀσσύριοι περιστέρα, καὶ Πέρσαι πυρὶ,
καὶ Αἰγύπτιοι ὕδατι. καίτοι μὲν ἅπασιν κοινὸν τοῖς Αἰ-
γυπτίοις τὸ ὕδωρ, ἰδίᾳ δὲ, Μεμφίταις μὲν ὁ βοῦς
θεός· Πηλουσιώταις δὲ κρόμμυον· καὶ ἄλλοις ἴβις, ἢ
κροκόδειλος, καὶ ἄλλοις κυνοκέφαλος, ἢ αἰλουρος, ἢ
πίθηκος· καὶ ἔτι κατὰ κώμας, τοῖς μὲν ὁ δεξιὸς ὦμος
θεός· τοῖς δὲ κατ' ἀντιπέρασ οἰκοῦσιν, ἄτερος. καὶ ἄλ-
λοις κεφαλῆς ἡμίτομον, καὶ ἄλλοις ποτήριον κεραμε-
ῶν, ἢ τρύβλιον. ταῦτα πᾶς οὐ γέλως ἐστίν, ὦ καλὲ
Τιμόκλεις;

ΜΩΜ. Οὐκ ἔλεγον, ὦ θεοὶ, ταῦτα πάντα ἤξειν εἰς
τοῦμφανες, καὶ ἀκριβῶς ἐξετασθήσεσθαι;

1 Σκύθαι μὲν) Φρυγῶν φακέ-
λους οἱ Σκύθαι συνήσαντες, καὶ ὑπὸ
τῶν αὐτῶν ὄγκῳ ἀκινάκην ἰδρύσαν-
τες σιδηροῦν, θυσίας ἐπεταίους προσ-

άγουσι προβάτων, καὶ ἵππων, νομί-
ζοντες αὐτὴν εἶναι τοῦ Ἄρειος τὸ
ἄγαλμα. V.

12 Τρύβλιον) Πινάκιον. G.

alii alia fanxerunt: Scythae sacrificantes acinaci, & Za-
molxidi Thraces, qui fugitivus e Samo ad illos venit; Phry-
ges autem Menae, id est, Lunae; & Diei Aethiopes; & Cyl-
lenii Phaneti; & Assyrii columbae; & Persae igni; & aquae
Aegyptii. Quamquam communis quidem Aegyptiis omni-
bus Deus est aqua; privatim vero Memphitis Deus bos
est; Pelusiotis cepe; & aliis ibis, aut crocodilus, cynoce-
phalus, aut feles, aut simia: & insuper per vicos aliis hu-
merus dexter Deus est; e regione autem habitantibus, si-
nister; & aliis caput dimidiatum, & aliis figulinum pocu-
lum aut patella. Haec quomodo non ridicula sunt, o pul-
cher Timocles?

Mom. Nonne praedicebam, Dii, futurum, ut proferren-
tur in lucem haec omnia, & accurate examinarentur?

ΖΕΥΣ. Ἐλεγε, ὦ Μῶμε, καὶ ἐπετίμας ὀρθῶς, καὶ ἔγωγε πειράσομαι ἐπανορθώσασθαι αὐτὰ, ἣν τὸν ἐν ποσὶ κίνδυνον διαφύγωμεν.

43 TIM. Ἄλλ', ὦ θεοῖς ἐχθρὲ σὺ, τοὺς χρησμοὺς καὶ προαγορεύσεις τῶν ἐσομένων, τίνος ἔργον ἂν εἴποις, ἢ θεῶν καὶ τῆς προνοίας τῆς ἐκείνων;

DAM. Σιώπησον, ὦ ἄριστε, περὶ τῶν χρησμῶν, ἐπεὶ ἐρήσομαι σε, τίνος αὐτῶν μάλιστα μεμνησθαι ἀξιοῖς; ἄρ' ἐκείνου, ὃν τῷ Λυδῷ ὁ Πύθιος ἔχρησεν; ὃς ἀκριβῶς ἀμφίηκης ἦν καὶ διπρόσωπος, οἷοί εἰσι τῶν Ἑρμῶν ἔνιοι, διττοὶ καὶ ἀμφοτέρωθεν ὅμοιοι, πρὸς ὁποῦτον ἂν αὐτῶν μέρος ἐπιστραφῇ ἢ τί μᾶλλον ὁ Κροῖ-

10 Ἀμφιχῆς) Ἐκ τῶν δύο μερῶν ἦχ' ἔν, τουτίστι βοῶν. οὐδεὶς γὰρ ἔδει περὶ τίνος ἔλεγει, ὅτι τὸν Ἄλυν διαβὰς τὴν ἀρχὴν καταλύσει. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ διπρόσωπος. γράφεται δὲ ἀμφίηκης, ἵν' ἂ ἀφ' ἑκατέρου ἔρι-
θα ποιῇ. V.

ibid. Οἷοί εἰσι καὶ τῶν Ἑρ. ἔνιοι) Οἱ Ἑρμαὶ τετράγωνοί τινες κίονες ἦσαν παρὰ τοὺς ὁδοὺς ἰδρυμένοι, ἀνα πρὸς τὸ ἄκρον εἰς κεφαλὴν ἔχοντες ἀνθρώπου μιμητικῶν ἐπὶ λίσσον. ἐνίοτε μὲν οὖν ἐν πρόσωπον εἶχεν ἡ κεφαλὴ, ὡς πάντων ἀνθρώπων. ἔστι

δ' ὅτε καὶ δύο ἀφ' ἑκατέρου μέρους. αἰνιττετο δὲ αὐτοῖς ὁ Ἑρμῆς αὐτὸς τετράγωνος ὢν καὶ παρὰ τὰς ὁδοὺς. Ἑρμῆν τὸν λόγον βούλονται εἶναι. ἐσημαίνει οὖν τὴν βίον, ὃν διὰ τῆς ὁδοῦ παρεδύλου, σὺν λόγῳ καὶ μετὰ λόγου πορεύεσθαι, καὶ τοῦτ' ἀλη-
θῶς ὡς ἰδραῖον τὸ τετράγωνον ἀπε-
σάφει τοῦ σχήματος. διπρόσωπος δὲ ἔποιετο, εἰς ἑμφασιν τοῦ χρήται τοῖς φίλοις, ἥτοι τοῖς τὴν αὐτὴν ἡμῖν ὁδὸν τοῦ βίου εἰσιούσι, καὶ παροῦσι καὶ ἀπουσιν ὁμοίως κατὰ διάθεσιν μένειν. V.

Iur. Praedixisti, Mome, & recte nos reprehendisti; ac stu-
debo corrigere ista, modo praefens periculum effugerimus.

Tim. Verum tu Diis inimice, oracula, & praedictiones
futurorum, cuius opus dixeris, nisi Deorum illorumque
providentiae?

Dam. Tace, vir bone, de oraculis. Nam interrogabo te,
cuius illorum maxime velis mentionem fieri? num illius,
quod Lydo Pythius reddidit, quod exacte ambiguum erat
ac vultu duplici, quales sunt Hermarum quidam, duplices,
& utrinque similes, ad quamcunque illorum te partem
convertas? Aut utrum magis superato Croesus Halye,

σος διαβάς τὸν Ἄλυν, τὴν αὐτοῦ ἀρχήν, ἢ τὴν Κύρου καταλύσει; καίτοι οὐκ ὀλίγων ταλάντων ὁ Σαρδιανὸς ἐκείνος ὀλεθρὸς, τὸ ἀμφιδέξιον τοῦτο ἔπος ἐπρίατα.

ΜΩΜ. Αὐτά πω, ὦ Θεαί, ἀνὴρ διεξέρχεται λέγων, ἃ ἐγὼ ἐδεδίειν μάλιστα. ποῦ νῦν ὁ καλὸς ἡμῖν κιθαρῳδός; ἀπολόγησαι αὐτῷ κατελθὼν πρὸς ταῦτα.

ΖΕΥΣ. Σὺ ἡμᾶς ἐπισφάτεις, ὦ Μῶμε, οὐκ ἐν καιρῷ νῦν ἐπιτιμῶν.

ΤΙΜ. Ὅρα οἷα ποιεῖς, ὦ ἀλιτῆριε Δάμι, μονονοῦ 44
χὶ τὰ ἔδη αὐτὰ τῶν Θεῶν ἀνατρέπεις τῷ λόγῳ, καὶ βωμοὺς αὐτῶν.

ΔΑΜ. Οὐ πάντα ἐγώ γε τοὺς βωμοὺς, ὦ Τιμόκλεις. τί γὰρ καὶ δεινὸν ἀπ' αὐτῶν γίγνεται; εἰ θυμιαμάτων καὶ εὐωδίας μεστοί εἰσι; τοὺς δὲ ἐν Ταύροις τῆς Ἀρτέμιδος ἠδέως ἀν' ἐπέιδον ἐκ βάθρων ἐπὶ κεφα-

2 Ὁ Σαρδιανός) Ὁ ἀπὸ Σαρδίων, ἐν Σάρδεσι γὰρ ἦν τὰ τοῦ Κροίσου βασίλεια. V.

3 Τὸ ἀμφιδέξιον) Ἀμφιδέξιος λέγεται ὁ ταῖς δύο χερσὶν ὡς δεξιᾷς χράμενος. ἀμφιδέξιον οὖν ἐνταῦθα

τὸ ἐκ τῶν δύο μερῶν νοούμενον. V.

10 Ἐδη αὐτὰ) Ἐδη τὰ ἀγάλματα λέγει, παρὰ τὸ ἐδρᾶσθαι. V.

14 Ἐν Ταύροις) Ἐν γὰρ τῇ Σκυθίᾳ τοὺς κρατουμένους ξήτους ἔθουον τῇ Ἀρτέμιδι. V.

fuum imperium an Cyri dissolveret? Atqui non paucis talentis Sardiana illa pernicies ancipitem istum versum emerat.

Mom. Illa ipsa fere, Dii, hic vir disputat, quae ego maxime metuebam. Ubi nunc est nobis pulcher ille citharoeus? Descende, responde isti pro te ad haec crimina.

Jup. Enecas tu nos, Mome, importunis illis reprehensionibus tuis:

Tim. Vide, quid agas, execranda Dami, tantum non sedes ipsas Deorum disputatione tua evertis, ipsorumque altaria.

Dam. Non omnia equidem altaria, Timocles: quid enim mali ab iis fiat, si suffitus & boni odoris plena sint? Sed illa Tauricae Dianae libenter fane viderem e fundamentis in

λὴν ἀνατρεπομένους, ἐφ' ὧν τοιαῦτα ἡ παρθένος εὐα-
χουμένη ἔχαιρε.

ΖΕΥΣ. Τοῦτ' ὅθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπῆλθεν;
ὡς δαιμόνων οὐδενὸς ἀνὴρ Φείδεται, ἀλλ' ἐξ ἀμάξης
παρρησιάζεται, καὶ

Μάρπτει ἐξείης, ὅστ' αἴτιος, ὅστε καὶ οὐκί.

ΜΩΜ. Καὶ μὴν ὀλίγους ἂν, ὦ Ζεῦ, τοὺς ἀναιτίους
εὐροῖς ἐν ἡμῖν· καὶ που τάχα προῖων ὁ ἄνθρωπος αἴψε-
ται καὶ τῶν κορυφαίων τινός.

45 ΤΙΜ. Οὐδὲ βροντῶντος αὐτοῦ ταῦ Διὸς ἀκούεις, ὦ
θεομάχε Δάμι;

ΔΑΜ. Καὶ πῶς οὐ μέλλω βροντῆς ἀκαύειν, ὦ Τι-
μόκλεις; εἰ δὲ ὁ Ζεὺς ὁ βροντῶν ἐστί, σὺ ἂν ἄμεινον
εἰδείης, ἐκείθεν ποθεν παρὰ τῶν θεῶν ἀφιδυμένος. ἐπεὶ
οἱ γε ἐκ Κρήτης ἤκοντες ἄλλα ἡμῖν διηγῶνται, τάφου

3 Ἐπηεῖ) Ἐπῆλθεν. G.
4 Ἀλλ' ἐξ ἀμάξης) Ἐν τῇ ἱερῇ
τῶν Διονυσίων παρὰ ταῖς Ἀθηναίοις
ἐπὶ ἀμαξῶν καθήμενοι ἱσχυοῦσιν
ἀλλήλους καὶ ἐλαιοδροῦντο πολλὰ.
Παροιμία οὖν ἐκράτησεν ἐπὶ τῶν ὑ-

βριστικῶς χραμίνων, τὸ ἐξ ἀμά-
ξης. V.

15 Τάφου τιτὰ) Τάφος ἦν ἐν τῇ
Κρήτῃ, καὶ ἐπιγεγραπτό ἐν αὐτῷ,
ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ, καὶ εἰς
αὐτὸν νῦν ἀποτίναται. V.

caput everſa, in quibus talibus epulis virgo illa gaviſa eſt.

Iup. Unde nobis invictum iſtud malum inſonat? ut nul-
li Deorum vir parcat! ſed tanquam e plauſtro confidenter
maledicit,

Et lacerat deinceps inſontes atque nocentes.

Mom. Verum paucos ſane, Iuppiter, inveneris inter nos
inſontes. Et forte progreſſus homo tanget etiam ſummorum
quendam.

Tim. Neque tonantem ipſum Iovem audis, hoſtis Deo-
rum Dami?

Dam. Quidni tonitru audiam, Timocles? Utrum vero
Iuppiter ſit, qui tonat, melius tu noris, qui forte a Diis
alicunde veneris: quando, qui e Creta veniunt, alia nobis

τινὰ κείβει δεικνυσθαι, καὶ στήλην ἐφειστάναι δηλοῦσαν
ὡς οὐκέτι βρονθήσειεν ἂν ὁ Ζεὺς, τεθνεὺς πάλαι.

ΜΩΜ. Τοῦτ' ἐγὼ πρὸ πολλοῦ ἠπιστάμην ἐροῦντα
τὸν ἄνθρωπον. τί δ' οὖν, ὦ Ζεῦ, ὡχρίακας ἡμῖν, καὶ
συγκροτεῖς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ τρόμου; θαρρεῖν χρὴ,
καὶ τῶν τοιούτων ἀνθρωπίσκων καταφρονεῖν.

ΖΕΥΣ. Τί λέγεις, ὦ Μῶμε, καταφρονεῖν; οὐχ
ἔρας ὅσοι ἀκούουσι, καὶ ὡς συμπεπεσμένοι εἰσὶν ἤδη
καθ' ἡμῶν, καὶ ἀπάγει αὐτοὺς ἀναδησάμενος τῶν ὠτῶν
ὁ Δάμις;

ΜΩΜ. Ἀλλὰ σὺ ἰπότεαν, ὦ Ζεῦ, θελήσης σειρὴν
χρυσείην καθεῖς, ἅπαντας αὐτοὺς.

Αὐτῆκεν γαίῃ ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσσῃ.

ΤΙΜ. Εἰπέ μοι, ὦ κατάρατε, πέπλευκας ἤδη πατέ; 46

ΔΑΜ. Καὶ πολλάκις, ὦ Τιμόκλεις.

ΤΙΜ. Οὐκοῦν ἔφερεν ὑμᾶς τότε ὁ ἄνεμος ἐμπύπτων

narrant, sepulcrum ibi quoddam ostendi, & columellam
adstare, quae declareret, non tonaturum amplius Iovem,
qui olim sit mortuus.

Mom. Hoc diu ego sciebam dicturum esse hominem. Quid
ergo, Iuppiter, expalluisti nobis, & dentes tremore colli-
dis? Bono animo oportet esse, & eiusmodi homunciones
contemnere.

Iup. Quid ais, Mome, contemnere? Non vides, quot
ipsum audiant, & quam illius persuasionibus contra nos
occupati sint? abducatur illos auribus devinctos Damis?

Mom. At tu, cum volueris, Iuppiter, catena aurea de-
missa omnes

Ipsa cum terra huc & cum mare traxeris ad nos.

Tim. Dic mihi, execrabilis homo, an aliquando navigasti?

Dam. Et saepe, Timocles.

Tim. Nonne ferebat tum vos ventus, in linteam irruens,

τῇ ὁβόῃ, καὶ ἐμπιπλὰς τὰ ἀκάτια, ἢ οἱ ἐρέττοντες, ἐκυβέρνησα δὲ εἰς τις ἐφροσῶς, καὶ ἔσωζε τὴν ναῦν;

ΔΑΜ. Καὶ μάλα.

ΤΙΜ. Εἴτα ἡ ναῦς μὲν οὐκ ἂν ἔπλει μὴ κυβερνωμένη, τὸ δὲ ὅλον τοῦτο ἀκυβέρνητον οἶει, καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι;

ΖΕΥΣ. Εὖγε συνετῶς ταῦτα ὁ Τιμόκλῃς, καὶ ἰσχυρῶς τῷ παραδείγματι.

47 ΔΑΜ. Ἄλλ', ὦ Θεοφιλέστατε Τιμόκλεις, τὸν μὲν κυβερνήτην ἐκείνον εἶδες ἂν, αἰεὶ τὰ συμφέροντα ἐπνοοῦντα, καὶ πρὸ τοῦ καιροῦ παρασκευαζόμενον, καὶ προσταύττοντα τοῖς ναύταις, ἀλυσιτελὲς δὲ οὐδὲ ἀλαγὸν οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρήσιμον πάντως καὶ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς. ὃ δὲ σὸς οὗτος κυβερνήτης, ὃν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ νηὶ ἐφροσάναί ἄξιός, καὶ οἱ συναῦται αὐτοῦ, οὐδὲν εὐλόγως, οὐδὲ κατὰ τὴν

1 Καὶ ἐμπιπλὰς) Ἀκάτια οἱ παρ' ἡμῖν λεγόμενα κάρσια ἀκά-
μιν τοὺς μεγάλους καὶ μέσους κα- τια φασίν, οἷς ἡ κάρσια ἐκίχεται.
λοῦσιν ἰστούς. εἰδὲ δ' οἱ καὶ τὰ V.

& implens vela, magis quam remigantes? gubernabat autem quidam gubernaculo admotus, navemque servavit?

Dam. Sane.

Tim. Tum navis quidem non navigasset, nisi esset gubernata: hoc universum autem sine gubernatore atque duce ferri arbitraris?

Iup. Euge, prudenter ista, Timocles, & valide disputas similitudine.

Dam. Verum, carissime Diis Timoeles, gubernatorem illum videbas semper cogitare utilia, & ante tempus parere se, & imperare nautis: inutile autem aut irrationabile nihil habebat navis, quod non omnino utile & necessarium ipsis esset ad navigationem. At tuus iste gubernator, quem magnae praeesse navi postulas, & socii illius nautae, nihil

ἄξιαν διατάττουσιν· ἀλλ' ἃ μὲν πρότονος, εἰ τύχοι, ἐς
τὴν πρύμνην ἀν' ἀποτέταται, οἱ πόδες δὲ ἐς τὴν πῶραν
ἀμφοτέροι· καὶ χρυσαῖ μὲν αἱ ἄγκυραι ἐνίστε, ὁ χηνί-
σκος δὲ μολιβδαῦς· καὶ τὰ μὲν ὕψαλα κατάγραφα,
τὰ δὲ ἕξαλα τῆς νεῶς ἄμορφα. Καὶ αὐτῶν δὲ τῶν ναυ- 48
τῶν ἰδοῖς ἀν' τὸν μὲν ἀργὸν καὶ ἄτεχνον, καὶ ἄτολμον
πρὸς τὰ ἔργα, διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην· τοῦ δὲ κατακο-
λυμβῆσαι τε δεινόν, καὶ ἐπὶ τὴν κεραίαν ἀναπηδῆσαι
ράδιον, καὶ εἰδὸτα τῶν χρησίμων ἕκαστα, μόνον τοῦτον
ἀντλεῖν προσηταγμένον. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ἐν τοῖς ἐπιβά-
ταις, μαστιγίαν μὲν τινα ἐν προεδρίᾳ παρὰ τὸν κυβερ-
νήτην καθήμενον, καὶ θραπνευόμενον, καὶ ἄλλον κίνα-

1 Πρότονος) Τὸ σχοιῖον ᾧ δεσ-
μοῦσι τὸν ἰστόν. V.

3 Ὁ χηνίσκος) Τὸ τῆς πῶρας
μέρος οὗ ἀπὸρτηται αἱ ἄγκυραι. ὁ
καὶ τῆς πρῆπιδος ἐστὶν ἀρχή. χη-
νίσκος δὲ ἐλέγγο, ὅτι χηνὶς κεφα-
λὴν μορφοῦντες οἱ ναυπηγοὶ, ἐπετί-
θησαν τῷ ἄκρῳ. τάχα τὸ πλοῖον εἰς
χῆνα ἀπεικάζοντες, ἢ τοῦ εὐοισι-
μου χάριν, ὡς ἀβάντιστος αὐτοῖς ἢ
ναῦς διατελοῖεν, τρόπον χηνὶς ὑπερ-
βέουσα τῶν κυμάτων. V.

7 Διμοιρίτην) Διμοιρίτης ὁ τοῦ

διμοίρου τῶν ἐκ τῇ νηὶ ἄρχων. τρι-
μοιρίτης δὲ, ὁ τοῦ τρίτου μέρους ἄρ-
χων. οὐτα δὲ ἐλέγοντο οἱ μὴ τὸν ἐν-
τελῆ μισθὸν λαμβάνοντες στρατιῶ-
τας, τῷ μὴ εἶναι τὴν στρατιωτικὴν
ἀρετὴν τέλειοι. V.

ibid. Τὸν δὲ κατακολυμβῆσαι)
Πάντα ταῦτα λέγει ὡς ὀνόματα τῶν
ἐν τῷ πλοίῳ σκευῶν, ἢ μεταφορικῶς
ἐπὶ ἀνθρώπων νοητίον. ὅτι οἱ μὲν
ὀφείλοντες καλῶς πράττειν, ἀτυ-
χοῦσιν· οἱ δὲ ἄδικοι, εὖ πράττου-
σι. V.

ratione neque pro dignitate constituunt. Sed protonus for-
te *funis* ad puppim tentus est, pedesque ad proram utri-
que: & ancorae interdum aureae, cheniscus autem plum-
beus; & picta, quae mari demerguntur, quae vero eminent,
deformia. Inter ipsos vero nautas videas alium quidem pi-
grum atque inertem, & ad opera suscipienda timidum, di-
midiae esse vel tertiae parti navis praefectum: alium vero
ad natandum strenuum, ad exsiliendum in antennas agilem,
& utilium omnium scientem, solum exhaurire *sentinam* ius-
sum: eandemque inter vectores esse rationem: furciferum
quendam primo loco apud gubernatorem affidere & coli;
aliumque cinaedum, aut parricidam, aut sacrilegum, su-

δον, ἢ πατραλοῖαν, ἢ ἱερόσυλον, ὑπερτιμώμενον, καὶ τὰ ἄκρα τῆς νεῶς κατεληφότα· χαριέντας δὲ πολλοὺς ἐν μυχῇ τοῦ σκάφους στενοχωρουμένους, καὶ ὑπὸ τῶν πρὸς ἀλήθειαν χειρόνων πατουμένους. ἐνόησον γοῦν, ὡς πῶς Σωκράτης μὲν καὶ Ἀριστείδης ἔπλευσε, καὶ Φωκίων, οὐδὲ τὰ ἄλφιστα διαρκῆ ἔχοντες, οὐδὲ ἀπατεῖναι τοὺς πόδας δυνάμενοι ἐπὶ γυμνῶν τῶν σανίδων παρὰ τὸν ἄντλον· ἐν ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς Καλλίας, καὶ Μειδίας, καὶ Σαρδανάπαλος ἐντρυφῶντες, καὶ τῶν ὑφ' αὐτοῖς
 49 καταπτύοντες. Τοιαῦτα ἐν τῇ νῆϊ σου γίγνεται, ὦ σοφώτατε Τιμόκλεις· διὰ τοῦτο αἱ ναυαγίαι μυρίαί. εἰ δέ

4 Ὅπως Σωκράτης) Σωκράτης καὶ Φωκίων Ἀθηναῖοι ἦσαν, ἀμφότεροι ἐπ' ἀρετῇ θαυμαζόμενοι. ὁ μὲν φιλόσοφος, ὁ δὲ στρατηγός. V.

5 Φωκίων) Ὁ Φωκίων οὗτος μοιχαλιδ' εἶχε γυναῖκα, ἣ καὶ ἑάλω Καλλίας. G.

8 Καλλίας καὶ Μειδίας καὶ Σαρδαν.) Ὁ μὲν Καλλίας οὗτος, ὡς Κρατίνος φησὶν, Ἰπποκίτου υἱὸς ἦν, τὸν ὄμιον Μιλιτιάδης, πλούσιος καὶ πασχητιῶν καὶ ὑπὸ πορνιδίων διαφωρούμενος, καὶ κόλακας τρέφων. εἰς δὲ στιγματίζων αὐτὸν Κρατίνος κωμῶδει, ὡς ἴνα τῶν κατὰ χρεων. οἱ γὰρ δανειζόμενοι τὰς κτῆσεις ὑπιστρίψαν, καὶ ἐπύγραφον αὐτίας εἰς τὸ

γινώσκουσαι ὅτι ὑποβῆκαί εἰσιν. ἔθεν καὶ Μένανδρος ἄστικτον χαρίον εἰσθεῖν λέγειν τὸ ἀντιπιδανέστον. κωμῶδει δὲ αὐτὸν Κρατίνος, καὶ ὡς Φώκου γυναῖκα μοιχεύουσα καὶ τρία τέλαντα δόντα εἰς τὸ μὴ χρῆσθαι, ὁ δὲ Μειδίας ὀρτυγόκοπος ἦν, ὡς Πλάτων περιαλγεῖ, καὶ ὡς πομπρὸν δὲ καὶ κύβαλον, καὶ τῶν δημοσίων νοσφιστὴν Φρύνιχος καὶ Πλάτων διαβάλλουσιν. ὁ δὲ Σαρδανάπαλος υἱὸς ἦν Ἀνακυνθαράξου τοῦ Μήδου, καὶ βασιλεὺς Ἀσσυρίων τρυφῇ πεπραμένος, καὶ γυναῖξιν τὸν πάντα βίον ἐχθραπαυῶν. διδὲ καὶ ἐπὶ τούτου ἡ τῶν Ἀσσυρίων κατελύθη ἀρχή. V.

pra reliquos honorari, & summa navis occupare; honestos autem multos in angulo navis confertos ab iis, qui re vera deteriores sunt, conculcari. Cogita enim, quomodo Socrates & Aristides navigaverint, & Phocion, qui neque alimentorum satis habuerint, neque extendere pedes nudis in tabulis ad ipsam sentinam potuerint: in quantis contra bonis fuerint Callias, & Midias, & Sardanapalus luxuriantes, eosque, qui sub se erant, despicientes. Talia tua in navi fiunt, Timocles, vir sapientissime, ac propterea nau-

τις κυβερνήτης ἐθεστώσ ἐώρα καὶ διέταττεν ἕκαστα, πρῶτον μὲν οὐκ ἂν ἡγνόησεν οἱ τινες οἱ χρηστοί, καὶ οἱ τινες οἱ Φαῦλοι τῶν ἐμπλεόντων, ἔπειτα ἑκάστῳ κατὰ τὴν ἀξίαν τὰ προσήκοντα ἀπένειμεν ἂν, χῶραν τε τὴν ἀμείνω τοῖς ἀμείνοσι παρ' αὐτὸν ἄνω, τὴν κάτω δὲ τοῖς χείροσι, καὶ συσσίτους ἔστιν οὓς ἀμείνους καὶ συμβούλους ἐποίησεν ἂν καὶ τῶν ναυτῶν ὁ μὲν πρόθυμος ἢ πρῶρας ἐπιμελητὴς ἀπεδέδεικτ' ἂν, ἢ τοίχου ἄρχων, ἢ πάντως πρὸ τῶν ἄλλων ὁ δὲ ὀκνηρὸς, καὶ ῥάθυμος, ἐπαίετ' ἂν τῷ καλωδίῳ πεντάκις τῆς ἡμέρας τὴν κεφαλὴν. ὥστε σοι, ὦ Θαυμάσιε, τὸ τῆς νεῶς τοῦτο παράδειγμα κινδυνεύει περιτετράφθαι, κακοῦ τοῦ κυβερνήτου τετυχηκός.

ΜΩΜ. Ταυτὶ μὲν ἤδη κατὰ ῥοὺν προχωρεῖ τῷ Δά- 50
μιδι, καὶ πλησίστιος ἐπὶ τὴν νίκην φέρεται.

8 Τοίχου ἄρχων) Οὐ μόνον ἐπὶ οἴκου τοῦχες λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πλοίου. V.

14 Κατὰ ῥοὺν προχωρεῖ) Κατὰ ῥοὺν φέρεται, ἐπὶ τῶν εὐπλοούντων ὁ λόγος. ὅτε πρὸς ρεῦμα φερόμενοι τὸν

ἴδιον πλοῦν ἀνύουσιν. διότι διὰ τοῦ πλοῦ τὸ παράδειγμα. διὰ τοῦτο καὶ νῦν τῷ πλησίστιον ἐχρήσατο. V.

15 Πλησίστιος) Ὁ φορὸς ἀνεμὸς. G.

fragia mille. Si quis vero gubernator adstans videret & confitueret singula; primo quidem non ignoraret, qui boni, quique mali inter navigantes; deinde unicuique pro dignitate, quae illi conveniunt, tribueret, locumque meliorem melioribus apud se supra, inferioremque deterioribus; & convictores quosdam ex melioribus consiliariosque faceret; atque inter nautas promptus ille aut proram curare, vel latus, aut omnino praeesse aliis iuberetur; contra iste piger & omiffus, quinquies in diem fune in caput pulsaretur. Itaque haec tibi navis comparatio, vir optime, ne evertatur periculum est, quae malum adeo gubernatorem nata sit.

Mom. Haec secundo sane fluxu procedunt Damidi, plenisque ad victoriam velis invehitur,

ΖΕΥΣ. Ὀρθῶς, ὦ Μῶμε, εικάζεις. ὁ δ' οὐδὲν ἰσχυρὸν ὁ Τιμοκλῆς ἐπινόει, ἀλλὰ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ κατ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερίτρεπτα πάντα ἐπαντλεῖ.

§ I TIM. Οὐκοῦν ἐπεὶ τῆς νεῶς τὸ παράδειγμα οὐ πάνυ σοι ἰσχυρὸν ἔδοξεν εἶναι, ἀκουσον δὴ τὴν ἱεράν, Φασιν, ἄγκυραν, καὶ ἣν οὐδεμίᾳ μηχανῇ ἀπορρήξεις.

ΖΕΥΣ. Τί ποτε ἄρα καὶ ἐρεῖ;

TIM. Ἴδοις γὰρ εἰ ἀκόλουθα ταῦτα συλλογίζομαι, καὶ εἴ πη αὐτὰ δυνατόν σοι περιτρέπει. εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶ καὶ θεοί· ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί. τί πρὸς ταῦτα Φῆς;

ΔΑΜ. Ἦν πρότερον γελάσω εἰς κόρον, ἀποκρινοῦμαι σοι.

TIM. Ἄλλ' ἔοικας οὐδὲ παύσεσθαι γελῶν, εἰπὲ ἀέ ὅμως ὅπῃ σοι γελάσιμον ἔδοξε τὰ εἰρημένον εἶναι.

6 Τὴν ἱεράν φασιν ἄγκυραν)
Ἄγκυρά ἐστιν ἐν τῇ νηὶ τῇ μεγίστῃ,
ἣν καλοῦσιν ἱεράν· αὐτὴ δὲ ὅτε μέ-
γας καταλάβοι κίνδυνος, τελευταία
βάλλεται. εἰπεν οὖν τοῦτο, ὡς μέλ-

λων τελευταῖον εἰπεῖν ἐπιχειρημά-
των τὸ πάντων μέγιστον. V.
10 Εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ) Chrysi-
pi hoc, ut inquit Themistius ἐν
τῷ περὶ ψυχῆς. G.

Iup. Recte coniicis, Mome. At hic Timocles firmum nihil excogitat; verum communia ista & quotidiana, aliud post aliud, quae tamen facile evertantur omnia, effundit.

Tim. Quandoquidem igitur navis tibi comparatio non satis valida visa est, audi iam sacram, aiunt, ancoram, quam nulla machina abrupas.

Iup. Quid tandem dicet?

Tim. Videas enim, an consequentia colligam ista, & si qua evertere illa possis: si enim sunt altaria, sunt etiam Dii. At sunt altaria, sunt ergo etiam Dii. Quid ad haec dicis?

Dam. Cum primum satis risero, tibi respondebo.

Tim. Sed videris non desiturus ridere. Dic vero tamen, qua tibi parte ridiculum visum sit, quod dixi.

ΔΑΜ. Ὅτι οὐκ αἰσθάνη ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ἔξα-
ψάμενός σου τὴν ἄγκυραν, καὶ ταῦτα ἱερὰν οὔσαν. τὸ
γὰρ εἶναι θεοῦς, τῷ βωμοῦς εἶναι συνόησας, ἰσχυρὰν
οἶε ποιήσασθαι ἀπ' αὐτῶν τὸν ὅρμον. ὥστε ἐπεὶ μηδὲν
ἄλλο τούτου Φῆς ἔχειν εἰπεῖν ἱερώτερον, ἀπῴωμεν ἤδη.

ΤΙΜ. Ὁμολογεῖς τοίνυν ἡττησθαι προαπιῶν;

52

ΔΑΜ. Ναί, ὦ Τιμόκλεις. σὺ γὰρ ὥσπερ οἱ ὑπὸ
τινῶν βιαζόμενοι, ἐπὶ τοὺς βωμοὺς ἡμῖν καταπέφευ-
γας. ὥστε, νῆ τὴν ἄγκυραν τὴν ἱερὰν, ἐθέλω σπείσα-
σθαι ἤδη πρὸς σέ, ἐπ' αὐτῶν τε τῶν βωμῶν, ὡς μικ-
εῖ περὶ τούτων ἐρίζοιμεν.

ΤΙΜ. Εἰρωνεύῃ ταῦτα πρὸς ἐμὲ, τυμβωρύχε, καὶ
μιαρὲ, καὶ κατάπτυστε, καὶ μαστιγία, καὶ κάβαρ-
μα· οὐ γὰρ ἴσμεν οὐ τινος μὲν πατὴρ εἶ, πῶς δὲ ἡ
μήτηρ σου ἐπαρνεύετο; καὶ ὡς τὸν ἀδελφὸν ἀπέκτεινας,
καὶ μοιχεύεις, καὶ τὰ μεράκια διαφθείρεις, λιχνότα-

12 Ἐμὲ τυμβωρύχο) Καλῶς πάνυ τραπίντα. τοῦτο γὰρ ἔθος τοῖς ἀπὸ
εἰσγάγε τὸν Τιμοκλῆα εἰς ὕβριν ταμῆνοισι. V.

Dam. Quod non fentis, a tenui te filo suspendisse anco-
ram tuam, eamque sacram. Cum enim illud, Deos esse,
ad illud alterum alligasti, altaria esse, putas firmum ex his
te funem fecisse. Quando igitur negas, quidquam te his ha-
bere sanctius, quod dicas, iam abeamus.

Tim. Confiteris ergo te victum, cum prior discedas?

Dam. Recte, Timocles. Tu enim, ut illi, quibus vis ab
aliis infertur, ad altaria nobis confugisti. Itaque per an-
coram illam sacram, volo iam foedus tecum ad ipsa illa
altaria libatione interposita facere, nos non amplius de his
rebus tecum velle contendere.

Tim. Cavillaris ista ad me, sepulcrorum effossor, & im-
pure, & despuende, & verbero, & purgamentum. Nonne
enim scimus, quo sis patre natus, ut meretriciam mater
tua vitam egerit, ut etiam fratrem interfeceris, & adulter

τε καὶ ἀναισχυντότατε. μὴ Φεῦγε δ' οὖν, ἕως καὶ παρ' ἐμοῦ πληγὰς λαβὼν ἀπέλθης· ἤδη γάρ σε τούτῳ τῷ ὀστράκῳ ἀποθραύσω, παρμμίαν ὄντα.

53 ΖΕΥΣ. Ὁ μὲν γελῶν, ὦ θεοί, ἄπεισιν, ὁ δ' ἀκολουθεῖ λοιδοροῦμενος, οὐ φέρων κατατρυφῶντα τὸν Δάμιν' καὶ ἔοικε πατάζειν αὐτὸν τῷ κεράμῳ ἐς τὴν κεφαλὴν. ἡμεῖς δὲ τί ποιούμεν ἐπὶ τούτοις;

ΕΡΜ. Ὅρθῳς ἐκεῖνό μοι ὁ κωμικὸς εἰρηκέναι δοκεῖ, Οὐδὲν πέπονθας δεινόν, ἂν μὴ προσποιῇ. τί γὰρ καὶ ὑπέρμεγα κακόν, εἰ ὀλίγοι ἄνθρωποι πεπεισμένοι ταῦτα, ἀπίασι; πολλοὶ γάρ εἰσιν οἱ τὰναντία γιγνώσκοντες, πλείους Ἑλλήνων, ὁ πολὺς λεῶς καὶ ὁ σύρφαξ, βάρβαροί τε πάντες.

ΖΕΥΣ. Ἄλλ', ὦ Ἑρμῆ, τὸ τοῦ Δαρείου πάνυ καλῶς ἔχον ἐστίν, ὃ εἶπεν ἐπὶ τοῦ Ζωπύρου· ὥστε καὶ αὐτὸς

5 Οὐ φέρων κατατρυφῶντα) Πάνυ
ἐπὶ τῇ νίκῃ καταγελῶντα. V.
12 Καὶ ὁ σύρφαξ) Ὑποκορισμὸς

τοῦ συρφετοῦ ὁ σύρφαξ. V.
15 Ἐπὶ τοῦ Ζωπύρου) Τοῦ Δα-
ρείου πολιορκούντος τὴν Βαβυλῶνα,

sis, & pueros corrumpas, heluo, & impudentissime. Noli vero ante fugere, quam plagis a me acceptis abeas: iam enim hac tibi testa cerebrum impuratissimo dispergam.

Iup. Alter quidem ridens, Dii, discedit; alter vero sequitur maledicens, indigne ferens insultare sibi Damin: & videtur caput illi percussurus regula. At nos quid facimus post haec?

Merc. Recte mihi illud dixisse videtur Comicus, *Non passus es, si non fatere, iniuriam.* Ecquod enim ingens malum, si pauci homines persuasum de istis habentes abeunt? Multi enim sunt, qui contraria sentiant: plures Graecorum, multitudo populi, atque faex vulgi, omnesque barbari.

Iup. Verum, Mercuri, Darii illud oppido praeclarum est, quod dixit de Zopyro. Itaque & ipse malim unum ta-

ἔβουλόμην ἂν ἓνα τοιοῦτον ἔχειν οἶον τὸν Δάμιν, σύμ-
μαχον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν.

καὶ μὴ δυναμίον παραλαβεῖν αὐ-
τήν, ὁ Ζόπυρος κόψας ἑαυτοῦ τὰ
ᾧτα καὶ τὴν ῥίνα, καὶ μαστιγῶσας
ἑαυτὸν, προσῆλθε τοῖς Βαβυλωνίοις,
ὡς παρὰ Δαρείου ταῦτα παθόν· οἱ
δὲ νομίσαντες αὐτὸν ἀληθῆ λέγειν,

κατεπίστευσαν αὐτῷ τὴν πόλιν, ὃ δὲ
προΐδωκε τῷ Δαρεῖω τὴν Βαβυλῶνα.
καὶ διὰ τοῦτο ἰδὼν αὐτὸν ὁ Δαρεῖος,
εἶπεν, ἔβουλόμην σεσωσμένον ἔχειν
τὸν Ζόπυρον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶ-
νας ὑπάρχειν. V.

lem habere, qualem Damin, auxiliatorem, quam sexcentas
mihi Babylones esse.

ΟΝΕΙΡΟΣ Η ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

ΜΙΚΥΛΛΟΣ, ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ ΚΑΙ ΣΙΜΩΝ.

1 ΜΙΚ. **Α**ΛΛΑ σε, ὦ κάκιστε ἀλεκτρυών, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψειε, Φθονερὸν οὕτω καὶ ὀξύφωρον ὄντα, ὅς με πλουτοῦντα, καὶ ἠδίστῳ ὀνείρῳ ξυνόντα, καὶ θαυμάστην εὐδαιμονίαν εὐδαιμονοῦντα, διάτορον τι καὶ γεγανὸς ἀναβοήσας, ἐπήγειρας, ὡς μηδὲ νύκτωρ γοῦν τὴν πολὺ σοῦ μιαιρωτέραν πενίαν διαφύγοιμι. καίτοι εἶγε χρὴ τεκμαίρεσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ, πολλῇ ἔτι οὔσῃ, καὶ τῷ κρύει, μηδέπω με τὸ ὀρθρινὸν ὥσπερ εἴωθεν ἀποκναίοντι (γνώμων γὰρ οὗτος ἀψευδέστατός μοι, προσελαυνούσης ἡμέρας) οὐδέπω μέσαι νύκτες εἰσὶν. ὁ δὲ αὖπνος

3 ΜΙΚΥΛΛΟΣ) Σκωτοτόμος ἢ Μικυλλος, ut testatur ipse circa finem. Et in Tyranno (Καταπλ.) de hoc quaere nonnulla. Ex Cebetis Tabula multa huc transla-

ta in Charontem. Icaromenippus multum confert ad hunc Dialogum. G.

6 Διάτορον) Ὁξύτονον. V.

SOMNIUM SEU GALLUS.

MICYLLUS, GALLUS, ET SIMON.

Mic. **A**T te, scelestissime galle, Iuppiter ipse obterat, invidum adeo & clamosum *animal*, qui me divitem, & iucundissimo in somnio versantem, & admirabili quadam felicitate beatum, penetrabili illo tuo acutoque clamore excitaveris, ut ne nocte quidem paupertatem, multum vel te impuriorem, effugere liceat: cum tamen, si quidem ex illo multo adhuc silentio est conicere, & frigore, quod nondum me, ut solet mane, enecat, (certissimum quippe hoc mihi adventantis diei indicium) media nondum nox sit. At

οὗτος, ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκείνο κἀδίον φυλάττων, ἀφ' ἑσπέρας εὐθύς ἤδη κέκραγεν· ἀλλ' οὔτι χαίρων γέ ἀμυνοῦμαι γὰρ εὐθύς σε, ἣν μόνον ἡμέρα γένηται, συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ· νῦν γάρ μοι πράγματα παρέξεις, μεταπηδῶν ἐν τῷ σκότῳ.

ΑΛΕΚ. Μίκυλλε δέσποτα, ὦμην τι χαριεῖσθαι σοι Φθάνων τῆς νυκτός, ὅπόσον ἂν δυνάιμην, ὥς ἔχῃς ὀρθρευόμενος διανύειν τὰ πολλὰ τῶν ἔργων. ἣν γοῦν πρὶν ἀνατεῖλαι ἥλιον μίαν κρηπίδα ἐργάσαο, προσδοῦ ἔση τοῦ-

1 Ὡσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκείνο κἀδίον) Αἰήτης ὁ τῶν Κόλχων βασιλεὺς εἶχε δέρμα προβάτου χρυσοῦν, καὶ τοῦτο δράκων περιφύλαττεν αἰώνος. [εἰς τὸ αὐτὸ] τὸ χρυσοῦμαλλον φησὶ δέρος, ὃ Φρίξου μὲν ἦν τοῦ Ἀθάμαντος παιδὸς τοῦ παιδαγωγοῦ ὃς Κρίος ἀνόμαστο δορά. θυβέντος δὲ κατὰ τὴν Κολχίδα γῆν καὶ ἐκδαρύντος καὶ ἐπεὶ, ὅς ὁ μύθος, χρυσόμαλλον· ἐφ' ὃ ὕστερον ἴασαν μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν ἀποσταλεῖς ἐφῶτε κομίσασθαι καὶ εἰς τὴν Ἄργος ἀποκαταστῆσαι, εἴτα Μηδείας τῆς θυγατρὸς μὲν Αἰήτου τοῦ βασιλεύοντος τὸν τόπον, ἀδελφῆς δὲ Ἀφύρτου, ὃς ἐπικρίσσειτο τὴν φυλακὴν τοῦ δέρους, διὰ τὸν εἰς Ἰάσωνα αὐτῆς ἔρωτα δόλω μὲν τὸν πατέρα μετελθούσης, Ἀφύρτου δὲ τὸν ἀδελφὸν ἀποκτείνουσας καὶ οὕτως συνεργάσας ἴασαν, αὐτὸ δὲ τὸ δέρος ληφθῆναι, καὶ εἰς τὸ Ἄργος δια-

σαθῆναι. V.

4 Πράγματα παρίεις) Ἐὰν θελήσῃ, φησὶν, κρατῆσαι σε νῦν δυσχερανῶ, πηδῶν γὰρ ἐν τῇ σκοτίᾳ δύνη διαφυγεῖν. V.

9 Πρὸ ὁδοῦ ἔση) Τὸ ἐν τῇ συνθείᾳ προκόψας ἔση ἐν τῷ ἔργῳ, τοῦ τροφῆν ἀνῆσασθαι πεπονηκὸς ἑαυτοῦ. Τοῦτο δὲ πρὸ ὁδοῦ, παροιμιῶδὲς ἔστι λεγόμενον ἐπὶ τῶν ὥσπερ τι προτέλειον ἐκτελουμένων τῶν μετὰ ταῦτα γινομένων. συμβαλλόμενοι μίνται τοῖς μετὰ ταῦτα εἰ καὶ κατὰ πάρεργον, ὥσπερ καὶ εἰ οἷς ὀδεύειν πρόκειται ἐπιτελεσθεῖν τι τῶν συνειργακῶν ἔχονταν τι τῇ ὁδῷ, παρ' ὃ καὶ πρὸ ὁδοῦ εἰρηται. ὃ δὲ τοῦς, πρὸ τοῦ ὀφειλομένου ἔργου ἔση τοῦτο κατὰ πάρεργον πεπονηκὸς, ὃ, σοι τυχὼν τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν ἐκπορίσῃ. καὶ Πλάτων ἐν συμποσίᾳ. σὺν τε δὲ ἔρχομένῳ, πρὸ ὁδοῦ βουλευσόμεθα ὅ τι ἐροῦμεν, ἀλλ' ἴωμεν. V.

hic pervigil, tanquam aureum illud vellus custodiret, a vespera inde statim clamat: sed certe non sic auferet. Uliciscar enim te, cum primum illuxerit, & baculo tibi dispergam cerebrum: nunc enim negotium mihi facesseres exsiliendo in tenebris.

Gall. Micylle, here, gratum tibi me putabam facturum; si noctis quantum possem cantu anteverterem, ut posses, ante lucem aggressus laborem, illa multa tua opera absolvere: si enim ante solis exortum crepidam unam perficias,

το ἐς τὰ ἄλφита πεπονηκώς. εἰ δέ σοι καθεύδειν ἥδιον, ἐγὼ μὲν ἡσυχάσομαι σοι, καὶ πολὺ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων. σὺ δὲ ὅρα ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῶν, λιμώτης ἀνεγρόμενος.

- 2 ΜΙΚ. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Ἡράκλεις ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τοῦτό ἐστιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρυών.

ΑΛΕΚ. Εἰτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, ἐξ ὁμόφωνος ὑμῖν εἰμι;

ΜΙΚ. Πῶς γὰρ οὐ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέπετε, ὦ θεοί, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν.

ΑΛΕΚ. Σύ μοι δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῇ ἀπαίδευτος εἶναι, μὴδὲ ἀνεγνώκεναι τὰ Ὀμήρου ποιήματα, ἐν οἷς καὶ ὁ τοῦ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ Ξάνθος, μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν, ἔστηκεν ἐν μέσῳ τῷ

ἢ ὦ Ζεῦ τεράστιε) Εἴδοσαν οἱ ἀρχαῖοι ἀπὸ τῶν πραγμάτων τὸν Δία καλεῖν, οἷον δεχόμενοι ξένον, ἐκάλουν Δία Ξένιον, οὕτω καὶ ἐνταῦθα καλεῖ τὸν Δία τεράστιον, τὸν ἀποδιδάσκοντα τὰ τέρατα. τέρας δὲ λέγει

τὸ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ τὸν ἀλεκτρυόνα χρίσασθαι. V.

ibid. Ἀλεξίκακε) Ὁ ἀποδιώκων τὰ κακά. ἀλεξίκακος δὲ ὁ Ἡρακλῆς, ὡς πολλὰ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κακῶν ἰασάμενος. V.

lucro tibi iste labor ad victum cesserit. Sin dormire tibi iucundius est, equidem tacebo tibi, & piscibus ipsis magis mutus ero. Sed tu vide, ne, dives per quietem, excitatus deinde esurias.

Mic. O Iuppiter prodigialis, o depulfor maiorum Hercules, quid hoc mali est? humana voce gallus locutus est!

Gall. Tum tibi prodigium esse videtur hoc, si eadem, qua vos, voce utor?

Mic. Quî enim non sit prodigium? Sed averruncate, Dii, a nobis malum.

Gall. Videris mihi, Micylle, literarum omnino rudis esse, nec legisse Homeri poemata, in quibus Xanthus Achilles equus, valere longum iussu hinnitu, stetit medio in bel-

πολέμῳ διαλεγόμενος, ἔπη ὅλα ραΐψωδῶν, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν, ἄνευ τῶν μέτρων, ἀλλὰ καὶ ἐμαντεύετο ἐκεῖνος, καὶ τὰ μέλλοντα προεθέσπιζε, καὶ οὐδέν τι παρὰδοξον εἶδοκει ποιεῖν, αὐδὲ ὁ ἀκούων ἐπεκαλεῖτο, ὥσπερ σὺ τὸν ἀλεξίκακον, ἀποτρόπαιον ἡγούμενος τὸ ἄκουσμα. καί τοι τί ἂν ἐποίησας, εἴ σοι ἡ τῆς Ἀργοῦς τρόπις ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ Φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος ἐμαντεύετο; ἢ εἰ βύρσας εἶδες ἐρπούσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίopta καὶ ἐφθά, περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς; ἐγὼ δὲ, Ἑρμοῦ πάρεδρος ὦν, λαλίστατον καὶ λογιωτάτου θεῶν ἀπάντων, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοδίαίτος ὑμῖν καὶ σύντροφος, οὐ χαλεπῶς ἐμελλον ἐκμαθήσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν. εἰ δὲ ἔχε-

5 Ἀποτρόπαιον) Ὁ ἀποτρέπεται τις. V.

6 Ἡ τῆς Ἀργοῦς τρόπις) Τρόπις μέρος τοῦ πλοίου. Ἀργὸν δὲ ἐστὶ τὸ πλοῖον ἐν ᾧ Ἰάσων ἐπλευσεν. τούτου δὲ, ὡς λέγουσιν, ἡ τρόπις ἐλάλει. μαρτυρεῖται δὲ λέγει τοῦ Διὸς ἐν Δωδώνῃ, ὅπου φηγὸς ἐστὶ δρυς, εἰς ἣν ἐμαντεύοντο. V. (Apollonius Rhodius in I. G.)

8 Καὶ βοῶν κρέα) Παρὰ Ὀμήρῳ ταῦτα ἐπὶ τῶν Ἡλίου βοῶν ἐν Ὀδυσσεΐα, οὓς εἰ ἱταῖροι τοῦ Ὀδυσσεὺς σφάζαντες ἴθυσιν, αἱ βύρσαι δὲ καὶ τὰ κρέα ἐκινούντο τε καὶ ἐβόων, ὥσπερ ζῶντες ἐγούσης αὐτοῖς. V.

12 Οὐ χαλεπῶς) Οὐ δυσχερῶς. V.

13 Εἰ δὲ ἐκμεθήσειν) Σιωπήσειν, φυλάξαι τὸ μυστήριον. V.

lo loquens, versus totos consuens, non ut ego nunc extra modulos: verum ille vaticinabatur etiam & divinabat futura, nec tamen inopinatum quid videbatur facere; nec qui audiebat, invocabat ita depulsorem malorum, abominandumve putabat, quod audiret. Verum quid fecisses, si tibi illa Argus navis carina locuta esset, ut quondam illa Dodonae fagus sua voce vaticinata est? aut si tergora vidiffes repentina, & boum carnes mugientes, semiaspas & elixas, confixas verubus? Ego vero Mercurio assiduus comes, loquacissimo & eloquentissimo Deorum omnium, ac ceteroquin contubernalis vester atque convictor, non multum laboraturus eram in addiscendo vestro sermone. Si ve-

μυθήσῃν ὑπόσχοιό μοι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμί σοι τὴν ἀληθεστέραν αἰτίαν εἰπεῖν τῆς πρὸς ὑμᾶς ὁμοφωνίας, καὶ ὅθεν ὑπάρχει μοι οὕτω λαλεῖν.

- 3 ΜΙΚ. Ἀλλὰ μὴ ὄνερος καὶ ταῦτά ἐστιν, ἀλεκτρυῶν οὕτω πρὸς ἐμὲ διαλεγόμενος; εἰπέ δ' οὖν πρὸς τοῦ Ἑρμοῦ, ὦ βέλτιστε, ὅ, τι καὶ ἄλλο σοι τῆς Φωνῆς αἰτιον. ὥς δὲ σιωπήσομαι, καὶ πρὸς οὐδένα ἐρῶ, τί σε χρὴ δεδιέναι; τίς γὰρ ἂν πιστευσεί μοι, εἴ τινη διηγοίμην ὥς ἀλεκτρυόνος αὐτὰ ἐπόντος ἀκηκούς;

ΑΛΕΚ. Ἀκουε τοίνυν. παραδοξότατόν σοι λόγον εὔοιδ' ὅτι λέγω, ὦ Μίκυλλε. οὐτοσί γὰρ ὁ νῦν σοι ἀλεκτρυῶν Φαινόμενος, οὐ πρὸ πολλοῦ ἄνθρωπος ἦν.

ΜΙΚ. Ἦκουσά τι καὶ πάλαι τοιοῦτον ἀμέλει περὶ ὑμῶν, ὥς Ἀλεκτρυῶν τις νεανίσκος Φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει, καὶ συμπίνει τῷ Θεῷ καὶ συγκωμάζοι, καὶ

14 Φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει) Λέγεται ὅτι ἡ Ἀφροδίτη τὸν Ἥφαιστον εἶχεν ἄνδρα. καὶ ὁ Ἄρης ταύτην ἰμοίχευεν. κατὰ κοινῆς δὲ τὸ ὥς, ἢ ὡς οὐ-

τω, καὶ ὡς ξυμπίνει καὶ ὡς συγκαμάζοι, καὶ ὡς κοινωνοῖσι τῶν ἐρωτικῶν. V.

ro sanctum mihi silentium promiseris, non pigrabor v-
riorem tibi causam meae cum ferme vestro communio-
nis dicere, & unde sic loqui mihi contigerit.

Mic. Verum nonne somnium & hoc est, gallus ita me-
cum loquens? Dic ergo, per Mercurium, optime, quae
etiam alia tibi sit loquelae causa. Ut vero taceam, & ad
neminem quidquam dicam, quid est, quod metuas? Quis
enim crederet mihi, si cui narrarem, tanquam qui de gal-
lo ista dicente audierim?

Gall. Audi ergo. Remotum ab omnium opinione esse,
quod tibi dico, bene novi, Micylle. Hic enim, qui nunc
tibi gallus esse apparet, non ita multo ante homo erat.

Mic. Audivi quiddam tale olim sane de vobis, Gallum
quendam iuvenem amicum fuisse Martis, potasse cum Deo
& comissatum ivisse, & amoribus illius subservisse. Quo-

κοινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν. ὁπότε γοῦν ἀπίοι παρὰ τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπάγεσθαι καὶ τὸν Ἀλεκτρούνα, καὶ ἐπειδὴ περ μάλιστα τὸν Ἥλιον ὑφωρᾶτο, μὴ κατιδὼν ἐξείπη πρὸς τὸν Ἡφαιστον, ἕξω πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν αἰεὶ τὸν νεανίσκον, μνηύοντα ὁπότε φαίνοι ὁ Ἥλιος. εἴτα ποτὲ κατακοιμηθῆναι μὲν τὸν Ἀλεκτρούνα, καὶ προδοῦναι τὴν Φουρᾶν ἄκοντα· τὸν δὲ Ἥλιον λαθόντα ἐπιστῆναι τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἄρει ἀφρόντιδι ἀναπαινομένῳ, διὰ τὸ πιστεύειν τὸν Ἀλεκτρούνα μνηῦσαι αὐν, εἴ τις ἐπίοι, καὶ οὕτω τὸν Ἡφαιστον παρ' Ἠλίου μαθόντα συλλαβεῖν αὐτοὺς, περιβαλόντα καὶ σαγηνεύσαντα τοῖς δεσμοῖς, ἃ πάλαι μεμηχάνητο ἐπ' αὐτούς· ἀφεθέντα δὲ, [ὡς ἀφείβη] τὸν Ἄρη ἀγανακτῆσαι κατὰ τοῦ Ἀλεκτρούνος, καὶ μεταβαλεῖν αὐτὸν εἰς τοῦτ' ὅρνεον αὐτοῖς ὅπλοις, ὡς ἀντὶ τοῦ κράνους τὸν λόφον ἔχειν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. διὰ τοῦτο ὑμᾶς ἀπολογουμένους τῷ Ἄρει, ὅτ

§ Λαθόντα.) Ἀγνοήντα. V.

ties enim abiret ad Venerem Mars adulterii causa, adduxisse etiam Gallum : cumque Solem praesertim suspectum haberet, ne rem visam Vulcano enuntiaret, extra ad ianuas reliquisset semper iuvenem, indicaturum sibi, quando Sol appareret. Tum obdormivisse aliquando Gallum, suumque praesidium imprudentem prodidisse : Solem vero non animadversum adstitisse Veneri & requiescenti sine cura Marti, qui crederet indicaturum, si quis adveniret, Gallum. Atque ita Vulcanum, a Sole edoctum, ipsos comprehendisse, iniectis vinculis irretitos, quae olim illis parasset. Dimissum vero Martem iratum Gallo, illum ipsis cum armis in avem cognominem mutasse, ut pro galea cristam haberet in capite. Eam ob causam vos, ut excusetis vos Marti,

οὐδὲν ὄφελος, ἐπειδὴν αἰσθησθε ἀνατέλλοντα τὸν Ἥλιον, πρὸ πολλοῦ βοᾶν, ἐπισημαινομένους τὴν ἀνατολὴν αὐτοῦ.

4 ΑΛΕΚ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μίκυλλε. τὸ δὲ ἔμὸν ἑτεροῖόν τι ἐγένετο, καὶ πάνυ ἑναγχος εἰς ἀλεκτρυόνα σοι μεταβέβηκα.

ΜΙΚ. Πῶς; ἐβέλω γὰρ τοῦτο μάλιστα εἶδέναι.

ΑΛΕΚ. Οἶσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μνησαρχίδην Σάμιον;

ΜΙΚ. Τὸν σοφιστὴν λέγεις; τὸν ἀλαζόνα, ὃς ἐνομοθέτει μῆτε κρεῶν γένεσθαι, μῆτε κυάμους ἐσθίειν, ἥδιστον ἐμοὶ γαῦν ὄψον ἐκτράπεζον ἀποφαίνων; ἔτι δὲ καὶ πείθων τοὺς ἀνθρώπους ἐς πέντε ἔτη μὴ διαλέγεσθαι.

ΑΛΕΚ. Ἰσθι δῆτα καὶ κεῖνο, ὡς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου, Εὐφορβος γένοιτο.

1 Ὀφελος) Τὸ ἐξῆς καὶ τι οὐδὲν ὄφελος. τί γὰρ μετὰ τὸ γενέσθαι τὴν προδοσίαν, εἰ βοᾷτε, ὄφελος; V.
12 Ἐκτράπεζον) Ἐξω τῆς τρα-

πέζε. V.

15 Εὐφορβος γένοιτο) Οὗτος εἰς ἢ τῶν Τρώων. ὅστις καὶ πρῶτος δόρατι τὸν Πάτροκλον ἐπληξεν. V.

cum nihil iam prodest, cum sentiat is orientem Solem, canere diu ante, eiusque ortum significare.

Gall. Aiunt quidem & ista, Micylle. Mea autem ratio alia fuit, qui plane nuper in gallum transferim.

Mic. Quomodo? velim enim hoc maxime scire.

Gall. Nosti igitur Pythagoram Mnesarchi filium, Samium?

Mic. Sophistam illum ais, superbum, qui legem tulit, de carnibus non gustandis, de non edendis fabis, qua lege suavissimum mihi quidem pulmentum, & facillimum concoctu, a mensis removit: qui praeterea persuasit hominibus, ut per quinque annos inter se non colloquerentur.

Gall. Noris ergo illud quoque, eum ante Pythagoram fuisse Euphorbum.

ΜΙΚ. Γόητα, Φασί, καὶ τερατουργὸν τὸν ἄνθρωπον, ὃ ἄλεκτρυὼν.

ΑΛΕΚ. Ἐκεῖνος αὐτὸς ἐγὼ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας, ὥστε παύου, ὃ ἀγαθὲ, λαιδορούμενός μοι, καὶ ταῦτα, οὐκ εἰδὼς οἷός τις ἦν τὸν τρόπον.

ΜΙΚ. Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερον, ἄλεκτρυὼν φιλόσοφος. εἰπὲ δὲ ὅμως, ὃ Μνησάρχου παῖ, ὅπως ἡμῖν ἀντὶ μὲν ἀνθρώπου ὄρνις, ἀντὶ δὲ Σαμίου Ταναγραῖος ἀναπέφηνας; οὐ πιθανὰ γὰρ ταῦτα, οὐδὲ πάνυ πιστεῦσαι ράδια, ἐπεὶ καὶ δύο ἤδη μοι τετηρηκέναι δοκῶ πάνυ ἀλλότρια ἐν σοὶ τοῦ Πυθαγόρου.

ΑΛΕΚ. Τὰ ποῖα;

ΜΙΚ. Ἐν μὲν, ὅτι λάλος εἶ, καὶ κρακτικός· ὁ δὲ σιωπᾶν ἐς πέντε ὅλα ἔτη, οἶμαι, παρήνει· ἕτερον δὲ καὶ παντελῶς παράνομον. οὐ γὰρ ἔχων ὅ, τι σοι παραβά-

7 Ὡς Μνησάρχου παῖ) Μνήσαρχος πατὴρ ἦν Πυθαγόρου, καλῶς οὖν παίζον Μνησάρχου παῖδα τὸν ἄλεκτρυῶνα ἐκάλεσεν. V.

8 Ἀντὶ Σαμίου Ταναγραῖος) Σάμος νῆσος ἦν, ὅθεν ὁ Πυθαγόρας· Τάναγρα δὲ πόλις Βοιωτίας, ὅθεν ὁ Μίχυλλος. V.*

Mic. Impostorem aiunt & praestigiatorem fuisse hominem, o galle.

Gall. Ille ipse ego tibi adsum Pythagoras: itaque desine, bone vir, mihi maledicere, idque cum nescias, quibus moribus fuerim.

Mic. Hoc iam multum illo portentosius, gallus philosophus! Verum dic tamen, Mnesarchi fili, quomodo nobis pro homine avis, pro Samio autem Tanagraeus factus sis: nec enim probabilia sunt ista, neque valde creditu facilia, cum praesertim duo iam mihi observasse in te videar plane a Pythagora aliena.

Gall. Quenam?

Mic. Unum, quod loquax es, & clamosus; at ille tacere per quinque, puto, annos solidos hortabatur: alterum autem omnino etiam legibus illius adversum. Cum enim

λοιμι, κυάμους χθες, ὡς οἶσθα, ἔχων, ἤκον· καὶ σὺ οὐδὲν μελλήσας ἀνέλεξας αὐτούς· ὥστε ἡ ἐψεύσθαί σοι ἀνάγκη, καὶ ἄλλω εἶναι, ἢ Πυθαγόρα ὄντι παρανεομηκέναι, καὶ τὸ ἴσον ἡσεβηκέναι κυάμους Φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς ἐδεδόκεις.

5 ΑΛΕΚ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ Μίκυλλε, ἥτις αἰτίαι τούτων, οὐδὲ τὰ πρόσφορα ἐκάστω βίῳ. ἐγὼ δὲ τότε μὲν οὐκ ἡσθιον τῶν κυάμων, ἐφιλοσόφουν γὰρ· νῦν δὲ Φάγοιμι ἂν, ὀρνιθικὴ γὰρ καὶ οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή. ἀλλ' εἴ σοι φίλον, ἄκουε πῶς ἐκ Πυθαγόρου τοῦτο νῦν εἰμι, καὶ ἐν ὅσοις πρότερον ἐβιότευσα βίοις, καὶ ἅτινα τῆς μεταβολῆς ἀπολέλαυκα ἐκάστης.

ΜΙΚ. Λέγοις ἂν, ὡς ἔμοι γε ὑπερήδιστον ἂν τὸ ἄκουσμα γένοιτο, ὥστε εἴ τις αἵρεσιν προθεῖη, πρότερον

3 *Ἡ Πυθαγόρα ὄντι) Πυθαγόρειον ἔστι τοῦτο τὸ δόγμα, ἴσον τὸ φαγεῖν κυάμους, τῷ φαγεῖν τὴν κε-

φαλὴν τοῦ πατρὸς. V.

9 Οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή) Οὐκ ἀπηγορευμένη. V.

non haberem, quod tibi obicerem in cibum, fabas heri, quod scis, habens domum veni, & tu nihil cunctatus illas legisti. Itaque *alterutrum* necesse est, aut mentitum te, & alium esse, aut si sis Pythagoras, legem a te violatam, & aequè factum impie, cum fabas devorasti, quam si caput parentis edisses.

Gall. Videlicet non nosti, Micylle, quae sit horum causa, neque quae unicuique vitae convenient. At ego tum fabas non edebam; philosophabar enim: iam vero licet edam; gallinaceus enim, nec interdictus ille nobis cibus. Sed, si placet, audi, quomodo ex Pythagora hoc nunc sum, & in quibus ante vitis vixerim, & quid ex unaquaque mutatione commodi vel incommodi ad me pervenerit.

Mic. Dixeris: nam mihi quidem, supra quam dici potest, iucundum fuerit audire, adeo ut si quis mihi optionem

μᾶλλον ἐθέλω σου ἀκούειν τὰ τοιαῦτα διεξιόντος, ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκείνον αὖθις ὄραν, τὸν μικρὸν ἐμπροσθεν, οὐκ οἶδα, ὁπότερον ἂν ἐλοίμην, οὕτως ἀδελφὰ ἡγοῦμαι τὰ σὰ τοῖς ἡδίστοις Φανεῖσι, καὶ ἐν ἰσῇ τιμῇ ὑμᾶς ἄγω, σέ τε, καὶ τὸ πολυτίμητον ἐνύπνιον.

ΑΛΕΚ. Ἐτι γὰρ σὺ ἀναπεμπάζῃ τὸν ὄνειρον, ὅστις ποτὲ ὁ Φανείς σοι ἦν, καὶ τινὰ ἰνδάλματα μάταια διαφυλάττεις, κενὴν, καὶ ὡς ὁ ποιητικὸς λόγος, ἀμενηνὴν τινὰ εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιδώκων;

ΜΙΚ. Ἄλλ' οὐδ' ἐπιλήσομαί ποτε, ὦ ἀλεκτρυὼν, 6
εἴ ἴσθι, τῆς ὄψεως ἐκείνης. οὕτω μοι πολὺ τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καταλιπὼν ὥχετο, ὡς μόγις ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτοῦ, εἰς ὕπνον αὖθις κατασπώμενα. οἷον οὖν ἐν τοῖς ὡσὶ τὰ πτερὰ ἐργάζεται στρεφόμενα, τοιοῦτον γάργαλον παρείχετό μοι τὰ ὀρώμενα.

1 Ἡ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον) λοῦντα. V.
Καλῶς σὺ ποιεῖν. ἄμφω γὰρ τερα- 6 Ἀνακμπάζῃ) Τὰ προθεωρη-
τάδην καὶ εἰς φάσμα ψιλὸν ἀποτε- θέντα ἀναμιμνήσκει. V.

proponat, utrum malim te audire talia enarrantem, an illud beatum undique somnium, quod paulo ante mihi obtigit, rursus somniare, nesciam, utrum praeoptem: adeo geminos arbitror tuos sermones visis iucundissimis, & in aequali vos honore habeo, te, & pretiosissimum illud somnium.

Gall. Adhuc nimirum retractas illud somnium, quodcumque demum fuit, quod tibi oblatum est, & vana quaedam simulacra illius servas, inanem, & poetico verbo fugacem quandam felicitatem memoria persequens.

Mic. Ego vero nunquam, galle, obliviscar, bene noris, illius visi: adeo multo mihi melle in oculis relicto abiit, ut vix aperiā prae illo palpebras, in somnum rursus tractas. Quale quid igitur conversae in auribus plumae efficiunt, talem illa visa praestitere mihi titillationem.

ΑΛΕΚ. Ἡράκλεις, δεινόν τινα Φῆς τὸν ἔρωτα τοῦ ἐνυπνίου, εἶγε πτηνὸς ὦν, ὡς Φασι, καὶ ὄρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾶ, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς οὕτω καὶ ἐναργὲς Φαινόμενος· ἐθέλω γοῦν ἀκοῦσαι οἷός τις ἐστίν, οὕτω σσι τριπόθητος ὦν.

ΜΙΚ. Ἐτοιμος λέγειν. ἡδὺ γοῦν τὸ μεμνησθαι, καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτοῦ. σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγήσῃ τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν;

ΑΛΕΚ. Ἐπειδὴν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὄνειρώτων, καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι. τὰ νῦν δὲ πρότερος εἶπες, ὡς μάθω εἴτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἴτε διὰ τῶν κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκα πετόμενος.

1 Δεινόν τινα Φῆς.) Μίγας, θαυμάστιν. V.

3 Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾶ.) Φαυλὸς τις ἐγένετο, ὅστις ἐπὶ πᾶσι πολλὰ. τῶν οὖν πρὸ αὐτοῦ σκαπτύναν ἢ πῶδας, καὶ τούτους πηδῶντων ὁ Φαυλὸς ὑπὲρ τοὺς ἢ πάνυ ἐπὶ ἡδύσει· ἐκράτησεν οὖν ἢ παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τὸ ὀρισμένον τι ποιοῦντων, ὑπὲρ

τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶ. V.

11 Ἀποψή.) Ἀπομάχη. V.

12 Τῶν ἐλεφαντίνων.) Λέγει Ὁμῆρος διὰ μὲν τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν τοὺς ψευδεῖς ὄνειρους ἔρχεσθαι, διὰ δὲ τῶν κερατίνων τοὺς ἀληθεῖς. V. (Sed & quae Maro noster dicat in fine VI legito, & quae Servius. G.)

Gall. Mirum, Hercule, mihi narras amorem infomnii; si volucre cum sit, & terminum sui volatus fomnum habeat, iam transfilit lineam, & apertis in oculis commoratur, mellitum adeo, & manifesto conspiciendum se praebens. Volo igitur audire, quale sit, quod adeo tibi sit desiderabile.

Mic. Paratus sum dicere: suave enim est recordari, & aliquid de illo narrare: tu vero, Pythagora, quando de mutationibus expones?

Gall. Cum tu, Micylle, somniare defieris, & deterferis mel a palpebris. Iam vero prior dicito, uti audiam, utrum per æburneas portas, an per corneas advolaverit tibi somnium.

ΜΙΚ. Οὐδὲ δι' ἑτέρας τούτων, ὦ Πυθαγόρα.

ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν Ὅμηρος δύο ταύτας μόνας λέγει.

ΜΙΚ. Ἐὰ χαίρειν τὸν λῆρον ἐκείνον ποιητὴν, οὐδὲν εἰ-
δὸτα ὀνειρῶν πέρι. οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι διὰ τῶν τοιού-
των ἐκφοιτῶσιν, οἷους ἐκείνος ἑώρα, οὐδὲ πάνυ σαφῶς,
τυφλὸς αὐτὸς ὢν. ἐμοὶ δὲ διὰ χρυσῶν τιμῶν πυλῶν ὁ ἡ-
διστος ἀφίκετο, χρυσοῦς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾶ πάν-
τα περιβεβλημένος, καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Παῦε, ὦ Μίδα βέλτιστε, χρυσολογῶν. ἀ-
τεχνῶς γὰρ ἐκ τῆς ἐκείνου σοι εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον, καὶ
μέταλλα ὅλα χρυσίου κεκοιμήσθαι μοι δοκεῖς.

ΜΙΚ. Πολὺ, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον, πολὺ· 7
πῶς οἶε καλὸν, οἷαν τὴν αὐγὴν ἀπαστράπτον; τί ποτε

6 Τυφλὸς αὐτὸς ὢν) Ἰστοροῦσιν
Ὅμηρον οἱ μὲν καὶ ἀπὸ γενεᾶς τυ-
φλὸν, καὶ τὸ σύμπτωμα ὄνομα τού-
τω γενέσθαι, ὁμήρου καλούντων
Δαρύων τοὺς τυφλοὺς. Ἡρόδοτος
μῖντοι τὸν Ὅμηρον γράφει βίον,
οὐκ ἀπὸ γενέσεως τυφλὸν ἱστορεῖ,
ἀλλὰ πολλὴν ἀλάμεινον γῆν ἱστορίας
χάριν, γενέσθαι κατὰ τὴν Ἀττικὴν,

καὶ νουσήσαντα χαλεπῶς ὑπὸ τῆς
νόσου τὴν ὄψιν ἀποβαλεῖν. V.

9 Παῦε, ὦ Μίδα) Λέγεται ὁ Μί-
δας πάνυ ὦν φιλόχρυσος εὐξασθαι
πᾶν πρᾶγμα, οὗ ἂν ἄλῃται, χρυ-
σεῦν γίνεσθαι. φασὶ δὲ ὅτι καὶ ἀπὸ
τούτου ἀπίθανε, καὶ αὐτὴ γὰρ ἡ τρο-
φὴ, ἧς ἤπτετο, χρυσὴ ἐγένετο. V.

12 Πολὺ) Κυδαῖον γὰρ τὸ πολὺ. V.

Mic. Per neutram harum, Pythagora.

Gall. Verum Homerus solas istas duas refert.

Mic. Valere iube nugatorem illum poetam, somniorum
imperitum. Paupercula forte infomnia per illas exeunt, qua-
lia ille, nec ipsa satis dilucide, caecus homo, videbat. At
mihi per aureas quasdam portas venit dulcissimum, aureum
& ipsum, & auro vestitum undique, multum quoque auri
secum afferens.

Gall. Define, bone Mida, aurum loqui. Sine dubio enim
ex illius voto istud tibi somnium, & tota auri metalla so-
mniasse mihi videris.

Mic. Multum, Pythagora, aurum vidī, multum? quam
putas pulchrum! quo splendore fulgens? quid tandem Pin-

ὁ Πίνδαρός Φησι περὶ αὐτοῦ ἐπαινῶν; ἀνάμνησον γάρ με, εἴπερ οἶσθα, ὅποτε ὕδωρ ἄριστον εἰπὼν, εἶτα τὸ χρυσίον θαυμάζει, εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθύς τοῦ καλλίστου τῶν ἀσμάτων ἀπάντων.

ΑΛΕΚ. Μῶν ἐκεῖνο ζητεῖς,

Ἄριστον μὲν ὕδωρ

Ὅ δὲ χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ

Ἄτε διαπρέπει νυκτὶ,

Μεγάνορος ἔξοχα πλούτου;

ΜΙΚ. Νῆ Δία, αὐτὸ τοῦτο. ὥσπερ γὰρ τοῦμόν ἐνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, οὕτως ἐπαινεῖ τὸ χρυσίον. ὥς δὲ ἤδη μάθης οἷόν τι ἦν, ἄκουσον, ὃ σοφώτατε ἀλεκτρυών. ὅτι μὲν οὐκ οἰκόσιτος ἦν χθές, οἶσθα. Εὐκράτης γάρ με ὁ πλούσιος ἐντυχὼν ἐν ἀγορᾷ, λουσάμενον ἤκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον.

6 Ἄριστον μὲν ὕδωρ) Ἡ σύνταξις οὕτως. ἄριστον μὲν τὸ ὕδωρ, ὃ δὲ χρυσὸς, καθάπερ τὸ πῦρ ἐν νυκτὶ, διαπρέπει κατὰ τὴν ἔξοχὴν τοῦ

πλούτου. V.

13 Εὐκράτης) Οὗτος ὁ Εὐκράτης παρ' Ἀθηναίους ἦν πλούσιος. V.

darus in illius laude dicit? in memoriam me repone, si nosti, cum, ubi aquam dixit optimam, deinde aurum admiratur, bene ille quidem, in principio statim pulcherrimi canticorum omnium.

Gall. Num illud quaeris?

Aqua est illa quidem optima:

Aurum at, ardida flamma

Veluti nocte lucet,

Super inclita munera Pluti est.

Mic. Per Iovem, hoc ipsum. Velut enim somnium meum vidisset Pindarus, sic laudat aurum. Ut vero iam scias, quale fuerit, audi, galle doctissime. Heri me domi non coenasse, nosti. Eucrates enim dives in foro me cum vidisset, a balneo venire iussit hora dicta ad coenam.

ΑΛΕΚ. Οἶδα πάνυ τοῦτο, πεινάσας παρ' ὅλην τὴν 8
 ἡμέραν, ἄχρι μοι βαθείας ἤδη ἐσπέρας ἦκες ὑποβε-
 βρεγμένος, τοὺς πέντε ἐκείνους κυάμους κομίζων, οὐ
 πάνυ θαψιλὲς τὸ δεῖπνον ἀλεκτρυόني ἀθλητῇ ποτε γε-
 χομένῳ, καὶ Ὀλύμπια οὐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ.

ΜΙΚ. Ἐπεὶ δὲ δειπνήσας ἐπανῆλθον, ἐκάθευδον εὐ-
 θύς, τοὺς κυάμους σοι παραβαλὼν. εἴτά μοι κατὰ τὸν
 Ὅμηρον, ἀμβροσίην διὰ νύκτα θεῖός τις, ὡς ἀληθῶς,
 ὄνειρος ἐπιστάς . . .

ΑΛΕΚ. Τὰ παρὰ τῷ Εὐκράτει πρότερον, ὦ Μίκυλ-
 λε, διήγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, καὶ τὰ ἐν
 τῷ συμποσίῳ πάντα. κωλύει γὰρ οὐδὲν αὐθις σε δει-
 πνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τοῦ δείπνου ἐκείνου προάγον-
 τα, καὶ ἀναμνησκόμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

ΜΙΚ. Ὡμην ἐνοχλήσειν, καὶ ταῦτα διηγούμενος. 9
 ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῇ, καὶ δὴ λέγω. οὐ πρότερον, ὦ Πυ-

² Ὑποβεβρεγμένος) Ἀπὸ τοῦ φανῶς καὶ ἰσχυροῦς. V.
 μεθύων. V. ¹⁶ Ω Πυθαγόρα) Περὶ πλουσιῶ
⁵ Οὐκ ἀφανῶς) Ἀλλὰ περι- οἶμαι κείσθαι τὸ ἀληθές. G.

Gall. Probe equidem novi, qui toto die esurierim, donec
 mihi, fero vespere aliquantum vino madidus domum ve-
 niens, quinque illas fabas ferres, coenam non valde lau-
 tam Gallo, qui athleta quondam fuerit, nec sine gloria
 certaverit Olympia.

Mic. A coena igitur redux, obiectis tibi fabis, cubitum
 statim concessi. Tum mihi, ut Homerus ait, *Nocte sub am-
 brosia divinum*, vere, *somnium adesse* . . .

Gall. Illa prius, quae apud Eucratem acta sunt, Micyl-
 le, narra, & coenam, qualis fuerit, & convivii rationem
 universam. Neque enim quidquam prohibet, quo minus
 denuo coenes, & tanquam somnium quoddam illius coe-
 nae effingas, & memoria cibos quasi ruminando retractes.

Mic. Putabam molestum tibi me futurum, si illa etiam
 enarrarem. Quando autem & tu vis, fane dico. Nunquam

θαγόρα, παρὰ πλουσίῳ τινὶ δειπνήσας ἐν ᾧ παντὶ τῷ βίῳ, τύχη τινὶ ἀγαθῇ ἐντυγχάνω χθές τῷ Εὐκράτει· καὶ ἐγὼ μὲν προσειπὼν αὐτὸν, ὥσπερ εἰώθειν, δεσπότην, ἀπηλλαττόμην, ὡς μὴ καταισχύναίμι αὐτὸν, ἐν πενιχρῷ τῷ τρίβωνι συμπαρομαρτῶν. ὁ δὲ, Μίκυλλέ, Φησι, θυγατὶς τήμερον ἐστὶ γένεθλια, καὶ παρεκάλεσα τῶν Φίλων μάλα πολλούς. ἐπεὶ δὲ τινα Φασὶν αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα οὐχ οἷόν τε εἶναι ξυνδειπνεῖν μεθ' ἡμῶν, σὺ ἀντ' ἐκείνου ἤκε λουσάμενος, ἢ μὴ ὅγε κληθεὶς αὐτὸς εἶπῃ ἀφίξεσθαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός ἐστι. τοῦτο ἀκούσας ἐγὼ, προσκυνήσας, ἀπῆειν εὐχόμενος ᾧ πανσι θεοῖς ἠπιάλόν τινα, ἢ πλευριτίν, ἢ ποδάγραν ἐπιπέμψαι τῷ μαλακιζομένῳ ἐκείνῳ, οὗ ἔφεδρος ἐγὼ, καὶ ἀντίδειπνος, καὶ διάδοχος ἐκεκλήμην· καὶ τὸ ἄχρι λουτροῦ, αἰῶνα μῆκιστον ἐτιθέμην, συνε-

4 Σὺν τριβαχῶν) Ἐν πενιχρῷ. V.
12 ἠπιάλον) Ρίγος πρὸ πυρ-
τοῦ. V.

13 Οὗ ἔφεδρος ἐγὼ) Ἠνίκα δύο
παλαιούσιν ἀλλήται, κάθηται τις

ἔχοντι ἄλλος, ἐφείκων τῷ νικῶντι
παλαιῶσαι. καὶ ὁ τοιοῦτος καλεῖται
ἔφεδρος, ἀντὶ τοῦ ἡττημένου εἰσερ-
χόμενος. V.

ante illum diem, Pythagora, cum tota vita mea apud divitem coenassem, bona quadam fortuna heri incido in Eucratem. Atque ego cum illum, ut solebam, salutassem Dominum, abibam, ne pudori ipsi essem affectator cum paupere ac detrito palliolo. At ille, Micylle, inquit, natalicias hodie filiae meae epulas celebro, & vocavi amicorum plurimos. Quando autem aiunt, quendam illorum, morbo impeditum, non posse coenare nobiscum, tu pro illo veni a balneo, nisi ipse, qui vocatus est, adhuc condicat. Nam adhuc quidem dubius est. His ego auditis, illoque adorato, disceffi vota faciens omnibus Diis, ut febriculofum horrorem, aut pleuritin, aut podagram illi aegroto immitterent, cui subsessor ego, & coenae vicarius atque successor vocatus eram. Atque tempus illud usque ad balneum,

χῆς ἐπισκοπῶν, ὁποσάπουκ τὸ στοιχεῖον εἴη, καὶ πη-
νίκα ἤδη λελοῦσθαι δεοὶ καὶ περὶ ποτε ὁ καιρὸς ἀφί-
κετο, πρὸς τάχος ἑμαυτὸν ἀπορρίψας ἀπέρχομαι,
κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένος, ἀντιστρέψας τὸ τρι-
βώνιον, ὡς ἐπὶ τοῦ καθαρωτέρου γένοιτο ἡ ἀναβολή.
Καταλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλους τε πολ- 10
λοὺς, καὶ δὴ καὶ κείνον, Φοράδην ὑπὸ τεττάρων κεκο-
μισμένον, ὃ μὲ ὑπρδείπνεῖν ἔδει, τὸν νοσεῖν λεγόμενον·
καὶ ἐδήλου δὲ πονήρως ἔχων. ὑπέστενε γοῦν, καὶ ὑπέ-
βηγε, καὶ ἐνεχρέμπετο μύχιόν τι, καὶ δυσπρόσοδον,
ὥχρὸς ὧν ὅλος, καὶ διωδῆκώς, ἀμφὶ τὰ ἐξήκοντα ἔτη
σχεδόν. ἐλέγετο δὲ Φιλόσοφος τις εἶναι τῶν πρὸς τὰ
μειράκια Φλυαρούντων. ὁ γοῦν πάγων μάλα τραγικὸς
ἦν, ἐς ὑπερβολὴν κουριῶν καὶ αἰτιωμένου δὲ Ἀρχιβίου

1 Ὅποσάπουκ τὸ στοιχεῖον εἴη) Στοιχεῖον ἐνταῦθα λέγει τὴν τοῦ ἡ-
λίου σκιάν. εἰῶθαι γὰρ ὀρίζειν ἡνί-
κα τυχὸν ἡ σκιά γίνεται παντάπου,
συνελθεῖν. οὕτως δὲ εἰῶθαι οἱ πα-
λαιοὶ καλεῖν τὸν ἥλιον, ἢ τὴν σκιάν
τὴν ἀπὸ τοῦ ἡλίου. τοιοῦτο δὲ τὸ λε-

γόμενον, ὅσπερ βραδὺς κατὰ τὴν κί-
νησιν ὁ ἥλιος. οἱ γὰρ ἐπισπεύδοντες
τινὶ, καὶ τὸ βραχύτατον τῆς ἡμέρας
μακρὸν καὶ ἀπέραντον ἡγοῦνται. V.

14 Εἰς ὑπερβολὴν κουριῶν) Κα-
ρῆναι δέομενος. V.

seculum computabam longissimum, respiciens saepe, quot
pedum umbra solaris esset, & quando me lotum esse oport-
teret. Et cum tandem venisset tempus, celeriter me in pe-
des conicio, abeo, in decentem maxime habitum compo-
situs, converso palliolo, ut purior pars extra obversa ef-
fet. Ac deprehendo ad ianuam cum alios multos, tum il-
lum quoque, a quatuor hominibus in lectica gestatum, cui
ego substitutus conviva esse debebam, illum; qui aegrota-
re dicebatur: & manifestum erat, illum male habere; subin-
de enim ingemiscebat, & ruffiebat ex imis recessibus, ita
ut prope ipsum accedere metueres, pallidus totus, atque
tumidus, sexagenarius circiter: dicebatur vero philosophus
esse de eo genere, qui garrere solent apud adolescentulos.
Barba quidem ei plane caprina erat, supra modum ronso-

τοῦ ἱατροῦ, διότι οὕτως ἔχων ἀφίκετο, Τὰ καθήκοντα ἔφη, οὐ χρὴ προδίδοναι, καὶ ταῦτα φιλόσοφον ἄνδρα, καὶ μυρία νόσοι ἐμποδῶν ἰστώνται. ἡγήσεται γὰρ Εὐκράτης ὑπερεωραῖσθαι πρὸς ἡμῶν. οὐ μένου εἶπον ἐγὼ, ἀλλ' ἐπαινέσεταιί σε, ἣν οἶκοι παρὰ σεαυτῷ μᾶλλον ἀποθανεῖν ἐβέλης, ἥπερ ἐν τῷ συμποσίῳ συναναχρεμίσας τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ φλέγματος. ἐκείνος μὲν οὖν ὑπὸ μεγαλοφροσύνης οὐ προσεποιεῖτο ἀκηκοέναι τοῦ σκώμματος· ἐφίσταται δὲ μετὰ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λελουμένος, καὶ ἰδὼν τὸν Θεσμόπολιν, (τοῦτο γὰρ ὁ φιλόσοφος ἐκαλεῖτο) Διδάσκαλέ, φησιν, εὖ μὲν ἐποίησας αὐτὸς ἦκων πρὸς ἡμᾶς· οὐ μείον δ' ἂν τι σοι ἐγένετο, καὶ ἀπόντι γὰρ ἅπαντα ἐξῆς ἐπέσταλτο ἄν. καὶ ἅμα λέγων εἰσῆει χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, ἐπερειδομένῳ

II καὶ τοῖς οἰκέταις. Ἐγὼ μὲν οὖν ἀπιέναι παρεσκευαζόμεν· ὁ δὲ ἐπιστραφεὶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐνδοιάσας, ἐπεὶ με πᾶν σκυθρωπὸν εἶδε, Πάριθι, ἔφη, καὶ σὺ, ὦ Μί-

14 Ἐπερειδομένῳ) Ἐπανακλινομένῳ. V.

rem invitans. Atque accusante illum Archibio medico, quod ita se habens veniret, officium, inquit, non deoet deferere, virum praefertim philosophum, si vel sexcenti morbi obsisterent: contemptum enim se a nobis putaret Eucrates. Quin', dicebam ego, laudabit te, si domi apud te potius mori velis, quam in convivio ipsam cum pituita animam extusffans. Ille quidem magnitudine quadam animi se audisse dictum dissimulabat. Adest vero paulo post lotus Eucrates, ac videns Thesmopolin, hoc enim vocabatur philosophus, Bene tu quidem, inquit, fecisti, Magister, ad nos cum venisti: sed nihil damni factururus eras, nam absenti etiam omnia deinceps missurus eram: & cum his verbis intrat manus illi praebens servis insuper innixo. Ego igitur abire parabam, cum ipse conversus, multumque dubitans, cum vultu me valde deiecto videret, Accede, inquit, tu

κυλλε, καὶ συνδείπνει μεθ' ἡμῶν· τὸν υἱὸν γὰρ ἐγὼ κελεύσω ἐν τῇ γυναικωνίτιδι μετὰ τῆς μητρὸς ἐστιάθῃναι, ὥς σὺ χώραν ἔχῃς. εἰσῆειν οὖν μάτην λύκος χανὼν παρὰ μικρὸν· αἰσχυνόμενος ὅτι ἐδόκουν ἐξελληλακέναι τοῦ συμποσίου τὸ παιδίον τοῦ Εὐκράτους. καὶ περὶ δὲ κατακλίνεσθαι καιρὸς ἦν, πρῶτον μὲν ἀράμενοι, ἀνέθεσαν τὸν Θεσμόπολιν, οὐκ ἀπραγμόνως, νῆ Δία, πέντε, οἶμαι, νεανίσκοι εὐμεγέθεις, ὑπαυχένια περιβύσαντες αὐτῷ πάντοθεν, ὥς διαμένοι ἐν τῷ σχήματι, καὶ ἐπιπολὺ καρτερεῖν δύναιτο. εἶτα μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον κατακλίσθαι αὐτοῦ, ἐμὲ κατακλίνουσι Φέροντες, ὥς ὁμοτράπεζοι εἴμεν. τὸν τε ὕβεν ἐδειπνοῦμεν, ὦ Πυθαγόρα, πολυούφον τι καὶ ποικίλον δεῖπνον, ἐπὶ χρυσοῦ πολλοῦ, καὶ ἀργύρου· καὶ ἐκπώματα ἦν χρυσᾶ, καὶ διάκονοι ὠραῖοι, καὶ μουσουργοί, καὶ γελωτοποιοί, καὶ ὅλως, ἡδίστη τις ἦν ἡ διατριβή, πλὴν ἀλλὰ ἐν με-

³ Εἰσῆειν οὖν μάτην λύκος χανὼν) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐλπίζοντων τι, καὶ παρ' ἐλπίδα ἀποτυχόντων. V.

etiam, Micylle, & coena nobiscum. Filium enim iubebo in gynaeconitide epulari cum matre, ut locum tu habeas. Intro igitur eo, tantum non frustra hians lupus, erubescens, quod convivio expulisse viderer filium Eucratis. Cum accumbendi iam tempus esset, primo sublatum apposuerunt Thesmopolin non sine labore quinque, puto, iuvenes bene magni, cervicalibus illum fulciantes undique, ut eo situ maneret, ac durare aliquamdiu posset. Deinde quod nemo prope illum accumbere sustineret, me eo detrudunt, ut eadem mensa uteremur. Hinc igitur coenavimus, Pythagora, multi cibi coenam & variam, aurique multi atque argenti. Et pocula erant aurea, & ministri formosi, & symphoniaci, & ridicularii: atque in universum, suavissime tempus traducebatur; nisi quod unum male me habebat, nempe non me-

ἐλύπει οὐ μετρίως, ὁ Θεσμόπολις ἐνοχλῶν, καὶ ἀρετῇ
τινα πρὸς μὲ διεξιὼν, καὶ διδάσκων, ὡς αἱ δύο ἀποφά-
σεις μίαν κατάφασιν ἀποτελοῦσι, καὶ ὡς εἰ ἡμέρας
ἐστὶ, νῦξ οὐκ ἐστίν, ἐνίστε δὲ καὶ κέρατα ἔφασκεν εἶ-
ναί μοι, καὶ τοιαῦτα πολλὰ οὐδὲν δεομένῳ προσφιλο-
σοφῶν συνείρει, καὶ ὑπετέμενετο τὴν εὐφροσύνην, οὐκ
ἔῶν ἀκούειν τῶν κιθαριζόντων, ἢ ἀδόντων. τοῦτο μὲν σοι,
ὦ ἀλεκτρυὼν, τὸ δεῖπνον.

ΑΛΕΚ. Οὐχ ἥδιστον, ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλιστα
ἐπεὶ συνεκληρώθης τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι.

- 12 ΜΙΚ. Ἀκούε δὴ καὶ τὸ ἐνύπνιον. ὥμην γὰρ τὸν Εὐ-
κράτην αὐτὸν ἄπαιδα ὄντα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀποθνήσκειν,
εἴτα προσκαλέσαντά με, καὶ διαβήκας θέμενον, ἐν αἷς
ὁ κληρονόμος ἦν ἀπάντων ἐγὼ, μικρὸν ἐπισχόντα, ἀπο-
θανεῖν ἑμαυτὸν δὲ παρελθόντα ἐς τὴν οὐσίαν, τὸ μὲν
χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγά-
λαις, ἀέναόν τε καὶ πολὺ ἐπιρρέαν· τὰ δ' ἄλλα, τὴν

diocriter molestus mihi Thesmopolis, qui quandam mihi
virtutem narraret, doceretque, negationibus duabus unam
effici affirmationem; & si dies sit, noctem non esse; &,
cornua dicebat me habere; ac talia multa, philosophiam
mihi non petenti impertiens, continuato sermone blatera-
bat, interpellabatque hilaritatem, qui non pateretur citharam
pulsantibus canentibusque attendere. Habes, galle, coenam.

Gall. Non iucundissimam, Micylle, maxime cum fors te
ad delirum illum senem detulerit.

Mic. Iam audi etiam somnium. Videbatur mihi ipse Eu-
crates, orbus nescio quomodo, moribundus advocare me,
& testamento condito, quo heres ex asse scriptus eram ego,
paulo post mori. Me autem, adita hereditate, aurum quidem
& argentum scaphis quibusdam magnis haurire, perpetuo
& copiose affluens: reliqua autem, vestem, mensas, po-

ἐσθῆτα, καὶ τραπέζας, καὶ ἐκπώματα, καὶ διακό-
 νους, πάντα ἐμα, ὡς τὸ εἶκος, εἶναι. εἶτα ἐξήλουνον
 ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, ἐξυπτιάζων, περίβλεπτος ἅπασι
 τοῖς ὄρωσι καὶ ἐπίθονος. καὶ προέθεν πολλοὶ, καὶ πε-
 ρίίππευον, καὶ εἶποντο πλείους. ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆτα τὴν
 ἐκείνου ἔχων, καὶ δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἐκαίδεκα
 ἐξημμένους τῶν δακτύλων, ἐκέλευον ἐστίαςίν τινα λαμ-
 πρὰν εὐτρεπισθῆναι ἐς ὑποδοχὴν τῶν φίλων. οἱ δὲ, ὡς
 ἐν ὀνείρῳ εἶκος, ἤδη παρῆσαν, καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι συνε-
 κομίζετο, καὶ ὁ πότος συνεκροτεῖτο· ἐν τούτῳ ὄντα με,
 καὶ φιλοτησίας προπίνοντα ἐν χρυσαῖς φιάλαις ἐκά-
 στω τῶν παρόντων, ἤδη τοῦ πλακοῦντος εἰσκομιζομέ-
 νου, ἀναβοήσας ἀκαίρως, συνετάραξας μὲν ἡμῖν τὸ
 συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τὸν δὲ πλοῦτον
 ἐκείνον διασκεδάσας, ὑπηνέμιον φέρεσθαι παρσκευά-

10 Πότος) Πότον παροξυτώνως μὲν
 σημαίνει τὸ συμπόσιον. ὀξυτόνως δὲ
 αὐτὸ τὸ πόμα καὶ τὸ πίνειν ὀνομά-
 ζεται.

11 Φιλοτησίας) Φιλοτησίαν προ-

πίνειν ἐστὶν ἡνίκα τις ἐν ἀρίστῳ ἀπὸ
 τῆς δοθείσης αὐτῷ φιάλης πιδὼν μί-
 ρος, τὸ λοιπὸν παράσχοι φίλων, καὶ
 τὴν φιάλην χαρισάμενος. V.

cula, ministros, mea esse nimirum omnia. Tum albis eve-
 hebar bigis, supinus, conspiciendus omnibus, qui me vi-
 derent, & invidendus. Ac praecurrebant multi, ac circa
 me equirabant, plures autem sequebantur. Ego autem, ve-
 stem habens illius & anulos, quam graves! sexdecim, aptos
 digitis, iubebam convivium quoddam splendidum parari,
 ad excipiendos amicos. Illi vero, ut in somnio *etiam fieri*
 probabile est, iam aderant. Ac coena iam referebatur; iam
 instaurabatur potatio. In hoc iam eram, & amicitiae po-
 culum in aureis phialis propinabam praesentium unicuique;
 iam placenta efferebatur: cum tu intempestivo cantu per-
 turbasti nobis convivium, mensas evertisti, divitias illas
 dissipasti, &, ut ludibrium ventis volaret, effecisti. Numquid
 sine ratione indignari tibi videor, qui tribus mihi perpetuis

σας. ἄρά σοι ἀλόγως ἀγανακτῆσαι κατὰ σοῦ δοκῶ, ὡς πρέσπερον ἂν ἠδέως ἔτι εἶδον τὸν ὄνειρόν μοι γενόμενον;

- 13 ΑΛΕΚ. Οὐτῷ Φιλόχρυσος εἶ καὶ Φιλόπλουτος, ὦ Μίκυλλε, καὶ μόνον τοῦτο ἐξ ἅπαντος θαυμάζεις, καὶ ἡγῇ εὐδαιμον εἶναι τὸ πολὺ κεκτῆσθαι χρυσίον;

ΜΙΚ. Οὐκ ἐγὼ μόνος, ὦ Πυθαγόρα, τοῦτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτός, ὅποτε Εὐφορβος ἦσθα, χρυσὸν καὶ ἀργυρον ἐξημμένους τῶν βοστρύχων, ἐξήεις πολεμήσων τοῖς Ἀχαιοῖς, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα σιδηροφορεῖν μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν ἀμείνον ἦν· σὺ δὲ καὶ τότε ἡξίους χρυσῷ διαδεδεμένους τοὺς πλακάμους ἔχων διακινδυνεύειν. καὶ μοι δοκεῖ Ὅμηρος διὰ τοῦτο Χαρίτεσσω ὁμοίως εἰπεῖν σου τὰς κόμας, ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφῆκοντο· μακρῷ γὰρ ἀμείνους δηλαδὴ καὶ ἐρασμιώτεραι ἐφαίνοντο συναναπεπλεγμέναι τῷ χρυσίῳ, καὶ συναπολάμπουσai μετ' αὐτοῦ. καίτοι τὰ μὲν σὰ, ὦ χρυσοκόμη, μέτρια, εἰ Πάνθου υἱὸς ὦν, ἐτίμας τὸ χρυ-

noctibus si adhuc contingeret illud fomnium, lubens illud viderem?

Gall. Adeone amans es auri atque divitiarum, Micylle, & tantum hoc ex omnibus admiraris, & beatum esse putas multum possidere aurum?

Mic. Non ego solus, Pythagora, hoc facio, sed tu etiam ipse, cum Euphorbus esses, aurum atque argentum de cincinnis suspensum gerens in pugnam contra Achivos exhibas, in bello, inquam, ubi ferrum gestas, quam aurum, praestabat. Tu vero tum etiam volebas revinctos auro cincinnos habens subire pericula. Et videtur mihi ob id ipsum *similes Gratiis* vocasse comas tuas Homerus, quod argento constringebantur & auro. Longe nimirum praestantiores videbantur & amabiliore, implexae auro & cum illo lucentes. Atque illud de te quidem mediocre est, si, Panthi

σίον. ὁ δὲ πάντων Θεῶν πατὴρ, καὶ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνου καὶ Ῥέας, ὡς ποτε ἠράσθη τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μέγαρακος, οὐκ ἔχων εἰς ὃ, τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν μεταβάλοι, οὐδὲ ὅπως ἂν διαφθείρει τοῦ Ἀκρίσιου τὴν Φρουράν, ἀκούεις ἤδη που ὡς χρυσίον ἐγένετο, καὶ ρυεῖς διὰ τοῦ τέγου, συνῆν τῇ ἀγαπωμένη. ὥστε τί ἂν σοι τὸ ἐπὶ τούτῳ ἔτι λέγοιμι; ὅσας μὲν χρείας παρέχεται ὁ χρυσός· ὡς δὲ οἷς ἂν παρῇ, καλοὺς τε αὐτοὺς, καὶ σοφοὺς, καὶ ἰσχυροὺς ἀπεργάζεται, τιμὴν καὶ δόξαν συνάπτων, καὶ ἐξ ἀφανῶν καὶ ἀδόξων ἐνίοτε περιβλέπτους καὶ αἰοιδίμους ἐν βραχεὶ τίθησι. Τὸν γείτονα γοῦν 14 μοι τὸν ὁμότεχνον οἶσθα, τὸν Σίμωνα, οὐ πρὸ πολλοῦ δεκνήσαντα παρ' ἐμοῖ, ὅτε τὸ ἔθνος ἤφουν τοῖς Κρονίοις, δύο τόμους τοῦ ἀλλαντος ἐμβαλόν.

2 Τῆς Ἀργολικῆς) Τῆς Δαναΐδος τοῦ Ἀκρίσιου. ὁ δὲ Ἀκρίσιος βασιλεὺς ἂν τοῦ Ἀργούς, ἔλαβε χρημὸν, ἔτι ὁ γινόμενος ἀπὸ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Δαναΐδος φονεύσει αὐτήν· καὶ διὰ τοῦτο φοβηθεὶς ἀπέκλεισεν αὐτὴν ἐν χαλκῷ. καὶ ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς

αὐτῆς, μεταβλήθη εἰς χρυσὸν καὶ ἔφθειρεν αὐτήν, εἰσελθὼν διὰ τοῦ δόματος. V.

13 ἔθνος) Πισσάριον. V.

ibid. Τοῖς Κρονίοις) Ἐν τῇ ἰορτῇ τοῦ Κρόνου. τόμους δὲ τμήματα. ἀλλαντα ὁ συνθεῖα λοκάνακα. V.

filius, magni aurum fecisti. Verum ille Deum pater atque hominum, Saturni ille & Rheae filius, qui quondam Argolicae illius puellae amore captus est, cum non haberet, in quod amabilius se mutaret, neque Acrisii custodiam quomodo corrumperet, iam audisti alicubi, ut aurum factus, illapsusque per tegulas, cum amasia congressus sit. Quid ergo post illud tibi dicam amplius? Quot aurum utilitates praestet? Quam illos, quibus adsit, pulchros ipsos & sapientes & fortes reddat, honore ipsis conciliato & gloria? quamque ex obscuris ignobilibusque interdum conspicuos brevi reddat ac celebres? Nosti enim vicinum meum, artificii mei hominem, Simonem, qui non ita diu est, cum mecum coenavit, cum coquerem ex fractis leguminibus pul-ticulam, Saturnalibus, infectis duobus de farcimine frustis.

ΑΛΕΚ. Οἶδα, τὸν σιμόν, τὸν βραχύν, ὃς τὸ κεραυ-
μεοῦν τρύβλιον ὑφελόμενος, ὥχετο ὑπὸ μάλης ἔχων,
μετὰ τὸ δεῖπνον, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν. εἶδον γὰρ αὐτὸς,
ὦ Μίκυλλε.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν ἐκεῖνος αὐτὸ κλέψας, εἴτα ἐπωμόσα-
το θεοὺς τοσούτους; ἀλλὰ τί οὐκ ἐμήνυες, καὶ ἐβόας
τότε, ὦ ἀλεκτρυῶν, ληϊζομένους ἡμᾶς ὄρων;

ΑΛΕΚ. Ἐκόκκυζον, ὃ μόνον μοι τότε δυνατόν ἦν. τέ
δ' οὖν ὁ Σίμων; ἐάκεις γάρ τι περὶ αὐτοῦ ἔρεῖν.

ΜΙΚ. Ἀνεψιὸς ἦν αὐτῷ πλούσιος ἐς ὑπερβολὴν, Δρι-
μύλος τὸννομα. οὗτος ζῶν μὲν οὐδὲ ὀβολὸν ἔδωκε τῷ Σί-
μωνι· πῶς γάρ; ὃς οὐδὲ αὐτὸς ἥπτετο τῶν χρημάτων;
ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶτον, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νό-
μους, Σίμων ὁ τὰ ράκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον πε-
ριλείχων ἄσμενος ἐξελαύνει, ἀλουργῇ καὶ ὑσγινοβαφῇ
ἀμπεχόμενος, οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ χρυσᾶ ἐκπώ-

15 Ἀλουργῇ) Πορφυρᾶ. V.
ibid. Καὶ ὑσγινοβαφῇ ἀμπεχό-
μενος) Ὑγιανὸν ἔστιν ἄνθος οἰκτικὸς

ὑακίνθου βαθύτερον, ἴσως δὲ τὰ ἀπὸ
χειρῶν αἱμάτων βαπτόμενα. V.

Gall. Novi, simum illum, brevem, qui fictilem, quam
solam habebamus, patellam furatus, & sub ala occultans
abiit post coenam. Vidi enim ipse, Micylle.

Mic. Igitur ille furatus, tot deinde peieravit Deos? Sed
cur non indicabas, & clamabas tum, galle, cum spoliari
nos videres?

Gall. Cucurriebam, quod solum tum poteram. Quid
ergo Simon? videbaris enim de illo dicturus aliquid.

Mic. Patruelis erat ipsi locupletissimus, Drimylus nomi-
ne. Hic, quamdiu vixit, nec obolum dedit Simoni. Quo-
modo enim? qui nec ipse opes suas attingeret? Postquam
vero nuper mortuus est, illa omnia ex lege heres Simo ille
cum pannis sordidis, ille, qui patellam liguriebat, laetus
domo exigit, purpuras indutus & hyfgina, servos, & bigas,

ματα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέζας ἔχων, ὃς ἅπαν-
των προσκυνούμενος, οὐδὲ προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς. ἔναγ-
χος γοῦν ἐγὼ μὲν ἰδὼν προσίοντα, Χαῖρε, ἔφη, ὦ Σί-
μων. ὁ δὲ ἀγανακτήσας, Εἶπατε, ἔφη, τῷ πτωχῷ,
μὴ κατασμικρύνειν μου τοῦνομα· οὐ γὰρ Σίμων, ἀλ-
λὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ ἐρῶ-
σιν αὐτοῦ καὶ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ θρύπτεται καὶ πρὸς
ταύτας, καὶ ὑπεροῶ, καὶ τὰς μὲν προσίεται, καὶ
ἰλέως ἐστίν, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὐτάς, ἀμελού-
μεναι. ὁρᾷς ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, εἴ γε καὶ
μεταποιεῖ τοὺς ἀμόρφους, καὶ ἐρασμίους ἀπεργάζεται,
ὥσπερ ὁ ποιητικὸς ἐκεῖνος κεστός. ἀκούεις δὲ καὶ τῶν
ποιητῶν λεγόντων·

Ὡ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον κτέρας. καὶ,

Χρυσὸς γάρ ἐστιν, ὃς βροτῶν ἔχει κράτη.

ἀλλὰ τί μεταξὺ ἐγέλασας, ὦ ἀλεκτρυῶν;

& aurea pocula, & mensas eburneis pedibus habens, ado-
randus ab omnibus, nos neque respiciens amplius. Nuper
enim ego procedentem videns, *Salve*, dicebam, *Simo*. At
ille indignatus, *dicite*, inquit, *mendico*, *meum nomen ne demi-
nuat*: neque enim *Simon* vocor, sed *Simonides*. Maximum vero
illud est, quod eum amant etiam mulieres: at ille apud has
quoque delicatum se facit, easque despicit: & alias qui-
dem admittit propitius; aliae vero minantur, futurum ut
mortem sibi consciscant, si porro negligentur. Vides, quan-
torum bonorum aurum causa sit; siquidem deformes etiam
refingit, &, ut poëticus ille cestus, reddit amabiles. Audis
vero & poëtas dicentes:

Pecunia ingens generis humani bonum; &,

Pecunia in res regimen humanas tenet.

Sed quid inter haec ridebas, galle?

15 ΑΛΕΚ. Ὅτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ σὺ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τῶν πλουσίων. εἶδ', εὖ ἴσθι, πολὺ ἀλλιώτερον ὑμῶν τὸν βίον βιοῦσι. λέγω δέ σοι, καὶ πένης καὶ πλούσιος πολλάκις γενόμενος, καὶ ἅπαντος βίου πεπειραμένος· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς εἴσῃ ἕκαστα.

ΜΙΚ. Νῆ Δία, καιρὸς γοῦν ἤδη καὶ σὲ εἰπεῖν ὅπως ἡλλάγῃς, καὶ ἅ συννοίσθαι τῷ βίῳ ἕκαστω.

ΑΛΕΚ. Ἄκουε, τοσοῦτόν γε προεῖδῶς, μηδένα με σοῦ εὐδαιμονέστερον βιοῦντα ἐωρακένας.

ΜΙΚ. Ἐμοῦ, ὦ ἀλεκτρυῶν; οὕτω σοι γένοιτο. προάγεις γάρ με λοιδορεῖσθαι σοι. ἀλλὰ εἰπὲ ἀπὸ Εὐφόρβου ἀρξάμενος, ὅπως ἐς Πυθαγόραν μετεβλήθῃς, εἴτα ἐξῆς ἄχρι τοῦ ἀλεκτρυόνος. εἰκὸς γάρ σε ποικίλῃ καὶ ἰδεῖν καὶ παθεῖν, ἐν πολυειδέσι τοῖς βίοις.

2 Τοῖς πολλοῖς) Τοῖς ἀνοήτοις. Ex multis, i. e. ex malis ignavifque & stultis. G.

Gall. Quod ignorantia quadam tu etiam, Micylle, similiter ac reliquum vulgus, deceptus es circa divites. At illi, bene noris, multo miseriorem, quam vos, vitam agunt. Hoc tibi dico, qui & pauper & dives saepe fuerim, & vitae uniuscuiusque fecerim experimentum: paulo post autem tu quoque scies singula.

Mic. Sic per Iovem: tempus enim iam est, ut dicas, quomodo mutatus fueris, & quorum de unaquaque vita tibi sis conscius.

Gall. Audi ergo. Verum hoc ante noris, neminem mihi visum, te qui viveret beator.

Mic. Me, galle? Ita tu beatus sis! irritas enim me, ut tibi maledicam. Verum dic, ab Euphorbo inde facto initio, quomodo mutatus sis in Pythagoram, ac deinceps usque ad gallum: verisimile enim est, multa vidisse te ac passum, in diversis adeo vitis.

ΑΛΕΚ. Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος τὸ πρῶτον ἡ ψυχὴ 16
μοι καταπταμένη εἰς τὴν γῆν ἐνέδῃ ἐς ἀνθρώπου σῶ-
μα, ἢν τινα τὴν καταδίκην ἐκτελοῦσα, μακρὸν ἂν εἴη
λέγειν, ἄλλως τε οὔτε ὅσιον οὔτε ἐμοὶ εἰπεῖν, οὔτε σοὶ
ἀκούειν τὰ τοιαῦτα. ἐπεὶ δὲ Εὐφορβος ἐγενόμην. . . .

ΜΙΚ. Ἐγὼ δὲ πρό γε τούτου, ὦ θαυμάσιε, τίς ἦν,
τούτῳ μοι πρότερον εἰπὲ, εἰ καὶ γὰρ ποτε ἡλλάσθην ὥσ-
περ σύ.

ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα.

ΜΙΚ. Τίς οὖν ἦν, εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν; ἐθέλω γὰρ
τούτῳ εἰδέναι.

ΑΛΕΚ. Σὺ, μύρμηξ Ἰνδικὸς τῶν τὸ χρυσίον ἀνο-
ρυττόντων.

ΜΙΚ. Εἴτα ὤκνουν ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν ψηγ-
μάτων ἥκειν ἐς τόνδε τὸν βίον, ἐξ ἐκείνου ἐπισιτισάμενος;
ἀλλὰ καὶ τί μετὰ τούτῳ ἔσομαι, εἰπέ· εἰκὸς γὰρ εἰδέναι

Gall. Quomodo ex Apolline primum anima mea devo-
lans in terram hominis corpus subierit, quam ita poenam
luerit, longum fuerit dicere: & alioqui neque dicere mihi
talía fas est, neque tibi audire. Cum vero Euphorbus essem. . .

Mic. Ego vero ante haec, o admirabilis, quis fuerim,
hoc mihi prius dicito. Utrum ego quoque, sicut tu, im-
mutatus sum?

Gall. Ita sane.

Mic. Quis igitur fui? numquid habes dicere? volo enim
hoc scire.

Gall. Tu formica Indica de eo genere, quae aurum ef-
fodiunt.

Mic. Tum pigratus sum miser, paucarum micarum sumto
inde viatico in hanc vitam venire? Verum etiam, quid post
ero, mihi dic: verisimile enim est, te scire. Si enim bonum

σε. εἰ γάρ τι ἀγαθὸν εἴη, ἀπάγξομαι ἤδη ἀναστὰς ἀπὸ τοῦ παττάλου, ἐφ' οὗ σὺ ἔστηκας.

- 17 ΑΛΕΚ. Οὐκ ἂν μάθοις τοῦτο οὐδεμιᾷ μηχανῇ. Πλὴν ἀλλὰ ἐπέπερ Εὐφορβος ἐγενόμην, (ἐπ' ἀνείμι γὰρ ἐπ' ἐκείνα) ἐμαχόμεν ἐν Ἰλίῳ, καὶ ἀποθανὼν ὑπὸ Μενελάῳ, χρόνῳ ὕστερον ἐς Πυθαγόραν ἦκον. τέως δὲ περιέμενον αἰσικός ἐστώς, ἄχρι δὴ ὁ Μνήσαρχος ἐξεργάσθαι μοι τὸν οἶκον.

ΜΙΚ. Ἀσιτος ὦν, ὦ τῶν, καὶ ἄποτος;

ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. οὐδὲ γὰρ ἔδει τούτων, ἢ μόνον τῷ σώματι.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν τὰ ἐν Ἰλίῳ πρότερόν μοι εἶπέ τοιαῦτα ἦν οἰά Φησιν Ὀμηρος γενέσθαι αὐτά;

ΑΛΕΚ. Πόθεν ἐκείνος ἠπίστατο, ὦ Μίκυλλε, ὅς γι-

6 Περιέμενον αἰσικός) Πρὸ τούτου φησὶν εἰς τὸ σῶμα τοῦ Πυθαγόρου ἐπληρώμεν, οἶκον ζητῶν, ὃ ἐστὶ σῶμα, ὡς ὅτε Μνήσαρχος ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς ἐκτίσῃ μοι οἶκον, τουτέστιν ὑπεπύρμα. V.

9 ὦ τῶν) ὦ ἰταῖρε. V. In altero Voss. in Folio sic: ὦ τῶν)

ὦ τῶν σημαίνει τὸ ἰταῖρε, καὶ γίνεται παρὰ τὸ ἔτης, ὃ σημαίνει τὸν συγγενή. κασίγνητοί τε ἔται τε. ἐξ αὐτοῦ γίνεται ἔτητῶν, ὡς μέγιστος μεγιστῶν, καὶ ἐν συγκαπῇ ἔταν. καὶ ἡ κλητικὴ ὦ ἔταν, καὶ ἀποβολὴ τοῦ E τῶν. V.

quid fuerit, surgam statim, & ab ipso illo, in quo tu modo infistis, clavo me suspendam.

Gall. Nullo istud modo rescifcas. Verum enimvero cum Euphorbus essem, ad illa enim redeo, pugnavi ad Ilium, interfectusque a Menelao, interiecto aliquo tempore veni in Pythagoram: interim vero sine domo mansi, dum pararet mihi Mnesarchus domicilium.

Mic. Cibine, o noster, expers & potus?

Gall. Nimirum. Neque enim indigebat his, nisi solum corpus.

Mic. Numquid ergo res Iliacae, hoc mihi prius dicito, tales sunt, quales gestas esse Homerus ait?

Gall. Unde iste sciret, Micylle? qui, cum ista fierent,

γνωμένων ἐκείνων, κάμηλος ἐν Βάκτροις ἦν. ἐγὼ δὲ τοσούτον σοι Φημι ὑπερφύες μηδὲν γενέσθαι τότε, μήτε τὸν Αἴαντα οὕτω μέγαν, μήτε τὴν Ἑλένην αὐτὴν οὕτω καλὴν, ὡς οἰόνται. εἶδον γὰρ λευκὴν μὲν τινα καὶ ἐπιμήκη τὸν τράχηλον, ὡς εἰκάζειν κύκνου θυγατέρα εἶναι· τᾶλλα δέ, πάνυ πρεσβύτιν, ἡλικιωτὴν σχεδὸν τῆς Ἑκάβης, ἣν γε Θησεὺς πρῶτον ἀρπάσας, ἐν Ἀφιδναῖς εἶχε, κατὰ τὸν Ἡρακλέα γενόμενος· ὁ δὲ Ἡρακλῆς πρότερον εἴλε Τροίαν κατὰ τοὺς πατέρας ἡμῶν, τοὺς τότε μάλιστα. διηγεῖτο γάρ μοι ὁ Πάνθους ταῦτα, κομιδῇ μενιράκιον ὦν, ἐωρακέναι λέγων τὸν Ἡρακλέα.

ΜΙΚ. Τί δέ, ὁ Ἀχιλλεὺς τοιοῦτος ἦν ἄριστος τὰ πάντα, ἢ μῦθος ἄλλος καὶ ταῦτα;

ΑΛΕΚ. Ἐκείνῳ μὲν οὐδὲ συνηνέχθη, ὦ Μίκυλλε, οὐδ' ἂν ἔχοιμί σοι οὕτως ἀκριβῶς τὰ παρὰ τοῖς Ἀχαι-

1 Ἐν Βάκτροις) Χώρα Περσικῇ.
V.

3 Αἴαντα) Ὅρα οἷα φησὶν, εἰ καὶ ὡς περισφύρων τὰ τοῦ Ὀμήρου, καὶ ἐν σχήματι παιδιᾶς, ἀλλ' ὅμως ἴκανοι

τὰ τοῖς ἐκείνῳ συγγραφῆσι καὶ παραδοθεῖσιν ἡμῖν. καὶ μάλιστα περὶ τῆς Τροίας ὅτι πρῶτον ὑφ' Ἡρακλείους σκίβη ἡ Τροία. G.

Camelus esset in Baetris? Ego vero tantum tibi dico, supra naturam tum factum esse nihil, nec fuisse tum, neque ita magnum Aiacem, neque Helenam ipsam ita pulchram, ut putant. Vidi enim candidam quidem aliquam, longo collo, ut cycni filiam agnosceres, ceterum valde anum, & Hecubae fere aequalem; quam Theseus primum raptam habuerit Aphidnis, qui cum Hercule vixit. Hercules autem prius Troiam ceperat, patrum, qui tum erant, nostrorum circiter aetate. Narrabat mihi enim ista Panthus, dicens, visum a se, puero admodum, Herculem.

Mic. Quid vero, Achillesne talis fuit, praestantissimus undique? an haec quoque temere conficta?

Gall. Cum illo nihil mihi negotii fuit, Micylle. Neque possum tibi accurate adeo, quae apud Graecos acta sunt, dicere.

οἷς λέγειν· πόθεν γὰρ, πολέμιος ὢν; τὸν μέντοι ἑταῖρον αὐτοῦ τὸν Πάτροκλον οὐ χαλεπῶς ἀπέκτεινα, διελάσας τῷ δόρατι.

ΜΙΚ. Εἰτά σε ὁ Μενέλαος μακρῶ εὐχερέστερον ἄλλὰ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τὰ Πυθαγόρου δέ, ἤδη λέγε.

- 18 ΑΛΕΚ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν, χρὴ γὰρ, οἶμαι, τάληθ' λέγειν. ἄλλως δέ οὐκ ἀπαίδευτος οὐδ' ἀμελέτης τῶν καλλίστων μαθημάτων. ἀπεδήμησα δὲ εἰς Αἴγυπτον, ὡς συγγενοίμην τοῖς προφῆταις ἐπὶ σοφία, καὶ ἐς τὰ ἄδύτα κατελθὼν, ἐξέμαθον τὰς βίβλους τὰς Ὠρου καὶ Ἰσιδος, καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, αὐτῷ διέδθηκα τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν ἦγον με.

ΜΙΚ. Ἦκουσα ταῦτα, καὶ ὡς δόξεις ἀναβεβιωκέναι ἀποθανόντων, καὶ ὡς χρυσοῦν τὸν μῆρον ἐπιδείξαιό

1 Πολέμιος ὢν) Ὁ γὰρ Εὐφορος τῶν Τρώων, ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς τῶν Ἑλλήνων. V.

6 Σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν) Καθό-

λου σοφιστὰς ἐκάλουν τοὺς ἀπατῶντας διὰ τῶν λόγων. V.

10 Ἄδύτα) Ὅτι Ὠρος καὶ Ἰσις περὶ τῶν ἀδύτων περιέσσαι ἐν βιβλίοις αὐτοῖς. G.

re. Quomodo enim? qui effem hostis. Verum ipsius Patroclum amicum non magno negotio hasta traiectum interemi.

Mic. Deinde te multo etiam minori Menelaus. Sed satis de his. Iam dic de Pythagora.

Gall. In universum, Micylle, Sophista fui: oportet enim; puto, vera dicere: alioquin nec illiteratus, nec inexercitatus rerum optimarum disciplina. Peregrinatus sum in Aegyptum, ut de sapientia conferrem cum prophetis; atque admissus in adyta, Hori libros & Isidis edidici: tum rursus navi in Italiam delatus, eo adduxi Graecos illius regionis, uti me pro Deo haberent.

Mic. Audiui ista, teque putatum esse revixisse post mortem, & ostendisse iis aliquando femur aureum. Verum il-

ποτε αὐτοῖς. ἐκεῖνο δὲ μοι εἶπε, τί σοι ἐπῆλθε νόμον ποιή-
σασθαι μήτε κρεῶν, μήτε κυάμων ἐσθίειν;

ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάκρινε τὰ τοιαῦτα, ὦ Μίκυλλε.

ΜΙΚ. Διατί, ὦ ἀλεκτρυών;

ΑΛΕΚ. Ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν πρὸς σέ τὴν ἀλή-
θειαν ὑπὲρ αὐτῶν.

ΜΙΚ. Καὶ μὴ οὐδὲν ὀκνεῖν ἔχρην λέγειν πρὸς ἄνδρα
σύνοικον, καὶ Φίλον· δεσπότην γὰρ οὐκ ἂν εἴποιμι ἔτι.

ΑΛΕΚ. Οὐδὲν ὑγιές, οὐδὲ σοφὸν ἦν, ἀλλ' ἐώρων ὅτι
εἰ μὲν τὰ συνήδη, καὶ ταῦτα τοῖς πολλοῖς νομίζοιμι,
ἥκιστα ἐπισπάσομαι τοὺς ἀνθρώπους ἐς τὸ θαῦμα· ὅσα
δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ καινότερος ὤμην αὐτοῖς ἔσε-
σθαι. διὰ τοῦτο καινοποιεῖν εἰλόμην, ἀπόρρητον ποιη-
σάμενος τὴν αἰτίαν, ὥς εἰκάζοντες ἄλλοι ἄλλως, ἅ-
παντες ἐκπλήττωνται, καθάπερ ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν
χρησμών.

*lud mihi dic, quid in mentem tibi venit, ut legem ferres
de carnibus fabisque non edendis?*

Gall. Noli perquirere talia, Micylle.

Mic. Quid ita, galle?

Gall. Quia pudet me verum tibi de illis dicere.

*Mic. Sed nihil cunctari te oportebat ad virum contuber-
nalem & amicum: dominum enim non amplius dixerim.*

*Gall. Sanum nihil neque sapiens erat. Sed videbam, si
consueta, & eadem, quae vulgus, in legibus ponerem, in
admirationem me non perducturum esse homines. Quo ma-
gis autem peregrina statuerem, tanto magis novum atque
admirabilem me illis putabam futurum. Itaque novare quae-
dam institui, arcanam eius rei fingens causam, ut coniectu-
ris utentes alii aliis, omnes admiratione percellerentur, ut
in obscuris oraculis.*

ΜΙΚ. Ὅρᾳς; καταγελαῖς μου καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει τοσούτον, ὅσον Κροτωνιατῶν, καὶ Μεταποντίων, καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφῶνων σοι ἐπιμένων, καὶ προσκυνούντων τὰ ἴχνη, ἃ σὺ πατῶν ἀπολιμπάνοις. Ἀποδυσάμενος δὲ τὸν Πυθαγόραν, τίνα μετημφιάσω μετ' αὐτόν;

ΑΛΕΚ. Ἀσπασίαν τὴν ἐκ Μιλήτου ἐταῖραν.

ΜΙΚ. Φεῦ τοῦ λόγου, καὶ γυνὴ γὰρ ἐγένετο ἐν τοῖς ἄλλοις, ὁ Πυθαγόρας; καὶ ἦν ποτε χρόνος, ὅτε καὶ σὺ ὠτοόκεις, ὧ ἀλεκτρυόνων γενναιότατε, καὶ συνῆσθα Περικλεῖ, Ἀσπασία οὔσα; καὶ ἐκύεις ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἔρια ἔξανες, καὶ κρίκην κατῆγες, καὶ ἐγυναικίζου ἐς τὸ ἐταιρικόν;

ΑΛΕΚ. Πάντα ταῦτα ἐποιοῦν, οὐ μόνος, ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ, καὶ ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καίνευς,

*1 Κἂν ἐν τῷ μέρει) Καὶ ἐκ μέρους φησὶ καταγελαῖς μου καὶ σὺ, ὅσον κατεγέλασας Κροτωνιατῶν καὶ τῶν ἄλλων. V.

14 Ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ) Ὁ Τειρεσίας, ὡς λέγουσιν, εἶδε τὴν Ἀσπασίαν λουομένην. καλεῖται ὄργυ- σθεῖσα μετέβαλεν αὐτὸν εἰς γυναῖκα. V.

15 Ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καίνευς) Ὁ Καίνευς πρότερον, ὡς φασὶν, γυνὴ ἦν. ἠράσθη ταύτης ὁ Ποσειδῶν. ἡ δὲ οὐκ ἄλλως ἔφη συγγενίσθαι αὐτῷ εἰ μὴ ὁμοση αὐτῇ πρότερον, ποιήσειεν δ'

Mic. Vides? non minus me pro mea parte derides, quam Crotoniatas, & Metapontinos, & Tarentinos, & reliquos, qui muti te sequebantur, adorabantque, quae tu inambulans relinqueres, vestigia. Exuto vero Pythagora, quem post ea induisti?

Gall. Aspasiam, meretricem Milefiam.

Mic. Vah, quid ais? Mulier etiam inter alia fuit Pythagoras? fuitque tempus aliquando, ubi ova etiam tu pareres, gallorum generosissime. Consuevisti itaque cum Pericle, cum esses Aspasia? & uterum ex eo gestasti, & lanas carpsisti, & deduxisti fila, & meretricium gynaeceum habuisti?

Gall. Feci haec omnia equidem, non solus, sed etiam

ὥστε ὅποσα ἂν ἀποσκώψης εἰς ἐμὲ, καὶ εἰς ἐκείνους ἀποσκώψας ἔσῃ.

ΜΙΚ. Τί οὖν, πότερος ὁ βίος ἡδίων σοι ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς ὤπνιεν;

ΑΛΕΚ. Ὅρᾳς, οἷον τοῦτο ἡρώτησας, οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συνενεγκοῦσαν τὴν ἀπόκρισιν;

ΜΙΚ. Ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ εἶπης, ἱκανῶς ὁ Εὐριπίδης διέκρινε τὸ τοιοῦτον, εἰπὼν, ὡς τρεῖς ἂν θέλοι παρ' ἀσπίδα στήναι, ἢ ἅπαξ τεκεῖν.

ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσαι ἔσῃ γάρ ποτε γυνὴ καὶ σὺ ἐν πολλῇ τῇ περιόδῳ πολλάκις.

ΜΙΚ. Οὐκ ἀπάγξῃ, ὦ ἀλεκτρυὼν, ἅπαντας οἰόμε-
 βούλειαι. ὁμοσάντος δὲ τοῦ Ποσειδῶνος, εἶπεν, ὅτι ἄνδρα με ποίησαν. ὃ δὲ διὰ τὸν ὄρκιον ποίησας οὐκ ἰδυνήθη συγγενέσθαι. λέγεται δὲ τὴν Καίρια ἐκ γυναικὸς εἰς ἄνδρα μεταβαλλόμενον, καὶ γυναιότατον γενέσθαι ὑπὲρ κενταύρων γε μὴν ὀλέσθαι Ἑλάνταις ἀλούμενον. V.
 5 Οὐδὲ τῇ Τειρεσίᾳ συνενεγκοῦ-

σαν) Ἐπὶ συμπίροντι γατομένην. ἠμφισβήτησαν γὰρ ἀλλήλοις ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἥρα, τίς τῆς λαγνείας μᾶλλον ὀρέγεται, ἄνθρωπος ἢ γυνὴ; καὶ ἔλαβον δικαστὴν τὸν Τειρεσίαν ὡς ἑμπειροῦ ὄντα τῶν δύο. ὃ δὲ ἔφη, ὡς ἐντε-
 πλάσιον ἡ γυνὴ τοῦ ἀνδρὸς ὀρέγεται, καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἥρα ἐτύφλωσεν αὐτόν. V.

Tiresias ante me, & Elatis Caeneus filius. Quaecunque igitur in me ieceris ridicula, eadem in illos ieceris.

Mic. Quid ergo? utra tibi vita fuit iucundior, cum vir esses, an cum subagitaret te Pericles?

Gall. Scis, quid interrogaris? nec Tiresiae profuisse re-
 sponsionem?

Mic. Sed et si tu non dicas, satis Euripides illud diremir; cum dixit, malle se ter cum clypeo stare in acie, quam semel parere.

Gall. Quin admonebo te, Micylle, cum non ita multo post ex partu laborabis: eris enim aliquando mulier tu quoque, & faepe, in multiplici illo orbe.

Mic. Non abis in malam rem, galle, qui putes, omnes

νος Μιλησίους, ἢ Σαμίους εἶναι; σὲ οὖν Φασι, καὶ
 Πυθαγόραν ὄντα τὴν ὥραν λαμπρὸν, πολλάκις Ἀσπα-
 20 σίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ. Τίς δὲ δὴ μετὰ τὴν Ἀσπα-
 σίαν ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὐτῷ ἀνεφάνης;

ΑΛΕΚ. Ὁ Κυνικὸς Κράτης.

ΜΙΚ. ὦ Διοσκόρω, τῆς ἀνομοιότητος, ἐξ ἑταίρας
 Φιλόσοφος;

ΑΛΕΚ. Εἴτα βασιλεὺς, εἴτα πένης, καὶ μετ' ὀλί-
 γον, Σατράπης, εἴτα ἵππος, καὶ κολοῖος, καὶ βάτρα-
 χος, καὶ ἄλλα μυρία· μακρὸν δ' ἀν γένοιτο καταριθμή-
 σασθαι ἕκαστα· τὰ τελευταῖα δὲ ἀλεκτρυὼν πολλά-
 κισ· ἥσθην γὰρ τοιούτῳ τῷ βίῳ καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλ-
 λοις δουλεύσας βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις,
 τὰ τελευταῖα καὶ σοὶ νῦν σύνειμι καταγελῶν ὁσημέραι
 σοῦ ποττιωμένου καὶ οἰμώζοντος ἐπὶ τῇ πενίᾳ, καὶ τοὺς

6 ὦ Διοσκόρω τῆς ἀνομοιότητος)
 Καὶ τοῦτο θαυμαστικῶς ἀφανεῖ.
 τοὺς Διοσκόρους δὲ παραλαμβάνει,
 ὡς σωτῆρας ᾔδειν, ὡς ἂν μὲν τῇ με-

ταβολῇ τῶν βίων καυάγιον ὑπε-
 σταίη, ὡς οἱ ἀπὸ γῆς πρὸς τὴν θά-
 λασσαν μεταγόμενοι. V.
 15 Ποττιωμένου) Ὀδυρομένου. V.

Milefios esse aut Samios. Igitur aiunt, te etiam, cum Pytha-
 goras esses, & forma splendida, saepe Aspafiam fuisse ty-
 ranno. Ecquis vero post Aspafiam vir, aut quae mulier de-
 nuo prodiisti?

Gall. Cynicus Crates.

Mic. O Iovis pueri! quae dissimilitudo, ex meretrice
 philosophus.

Gall. Tum rex, deinde pauper, & paulo post Satrapa,
 deinde equus, & graculus, & rana, & sexcenta alia. Sed
 longum fuerit enumerare singula. Denique vero gallus sae-
 pe fui, (gaudeo enim hac vita) & apud multos alios ser-
 viens, reges, pauperes, divites; postremo nunc tecum vi-
 γο, deridens quotidie te conquerentem & deplorantem tuam

πλουσίους θαυμάζοντος, ὑπ' ἀγνοίας τῶν ἐκείνοις προσ-
όντων κακῶν. εἰ γοῦν ᾔδεις τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἀς
ἔχουσιν, ἐγέλασας ἂν ἐπὶ σαυτῷ πρῶτον οἰηθέντι ὑπερ-
εὐδαιμονεῖν αἰετὸν τὸν πλούσιον.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν, ὦ Πυθαγόρα, ἢ ὅ, τι μάλιστα χαί-
ρεις καλούμενος, ὥς μὴ ἐπιταράττοιμι τὸν λόγον, ἄλ-
λοτε ἄλλον καλῶν.

ΑΛΕΚ. Διοίσει μὲν οὐδέν, ἣν τε Εὐφορβον, ἣν τε
Πυθαγόραν, ἣν τε Ἀσπασίαν καλῆς, ἢ Κράτητα,
πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰμι· πλὴν τὸ νῦν ὀρώμενον τοῦ-
το, ἀλεκτρυόνα ὀνομάζων ἄμεινον ἂν ποιῶς, ὥς μὴ ἀτι-
μάζοις εὐτελὲς εἶναι δοκοῦν τὸ ὄρνεον, καὶ ταῦτα, τοσ-
αύτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἀλεκτρυῶν, ἐπειδὴ ἀπάντων σχε- 21
δὸν ἤδη τῶν βίων ἐπειράβης, καὶ πάντα οἶσθα, λέγοις
ἂν ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲν τὰ τῶν πλουσίων, ὅπως βιοῦ-

paupertatem, & admirantem divites, ignorantia malorum,
quae ipsis adsunt. Si enim scires curas illorum, quas ha-
bent, ipsum te rideres, qui prius putaveris, ex omni par-
te beatum semper esse divitem.

Mic. Igitur, Pythagora, aut quo maxime nomine gau-
des, ne confundam sermonem, alias alium vocans...

Gall. Nihil quidem interfuerit, five Euphorbum, five
Pythagoram, five Aspasiā vocaveris, five Cratetem:
omnia enim ego haec sum. Verum si, id quod nunc vi-
deor, gallum nominaveris, melius feceris, ne contumelio-
sus sis in avem, quae vilis videtur, cum tamen tot in se
animas habeat.

Mic. Igitur, galle, cum omnia prope vitae genera ex-
pertus sis, & omnia noveris, dic mihi iam diserte & se-
paratim tum divitum rationes, quomodo vivant, tum pau-

σιν, ἰδία δὲ τὰ πτωχικά, ὡς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα Φῆς, εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνων με τῶν πλουσίων.

ΑΛΕΚ. Ἰδοὺ δὴ οὕτως ἐπίσκεψαι, ὦ Μίκυλλε, σοὶ μὲν οὔτε πολέμου πολὺς λόγος, ἣν λέγεται ὡς οἱ πολέμιοι ἐπελαύνουσιν, οὐδὲ φροντίζεις μὴ τὸν ἀγρὸν τέμωσιν ἐμβαλόντες, ἢ τὸν παράδεισον ξυμπατήσωσιν, ἢ τὰς ἀμπέλους δηϊώσωσιν, ἀλλὰ τῆς σάλπιγγος ἀκούων μόνον, εἶπερ ἄρα, περιβλέπεις τὸ κατὰ σεαυτὸν, οἱ τραπεζόμενον χρὴ σωθῆναι, καὶ τὸν κίνδυνον διαφυγεῖν. οἱ δ' εὐλαβούνται μὲν καὶ ἀμφ' αὐτοῖς, ἀνιῶνται δὲ ὁρῶντες ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀγόμενα καὶ φερόμενα ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς. καὶ ἦν τε εἰσφέρειν δέη, μόνον καλοῦνται· ἦν τε ἐπεξίεναι, προκινδυνεύουσι στρατηγοῦντες ἢ ἱππαρχοῦντες· σὺ δὲ οἰσύνῃν ἀσπίδα ἔχων,

14 Σὺ δὲ οἰσύνῃν ἀσπίδα ἔχων) Τὴν ἀπὸ τῆς οἰσῦας. οἰσῦα δὲ ἴσθι ἀκανθώδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰ σχοινία. V. In altero vero Vofiano in Folio sic legitur : Οἰσύνῃν) Οἰσύνῃ ἢ ἐκ λύγων ἀρχαιο-

τρόπως πεπλεγμένη. ὅποια ἐσθ' ὅτε καὶ ἐξ Αἰγύπτου κομίζεται κοτιδία τοιαύτης ἐργασίας. ἀλλῃ τὴν ἀρετὴν ἀπὸ τῆς οἰσῦας. οἰσῦα δὲ ἴσθι ἀκανθώδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰ σχοινία.

perum; uti cognoscam, verene dicas ista, cum beatiorem me divitiis pronuntias.

Gall. Nimirum hoc modo rem considera, Micylle. Tibi belli non multa cura est, si dicantur hostes invadere: neque sollicitus es, ne, irruptione facta, agrum populentur, aut hortos conculcent, aut excindant vineam. Sed tuba audita tantum, si modo illud quoque, pro te circumspicis, quo te salutis causa convertas, & periculum effugias: at illi & sibi timent, & anguntur, cum vident de moenibus, agi ferrique, in agris quaecunque habuerant. Et si tributum pendendum sit, vocantur soli; & si erumpendum, primi subeunt, vel toto ducendo exercitu, vel certe equitatu, pericula. Tu vero, securum habens vimineum, expe-

εὐσταλὴς καὶ κοῦφος εἰς σωτηρίαν, ἑτοιμος ἐστιᾶσθαι
 τὰ ἐπινίκια, ἐπειδὴν θύῃ ὁ στρατηγὸς νενικηκώς. Ἐν εἰ- 22
 ρήνῃ τε αὖ, σὺ μὲν τοῦ δήμου ὦν, ἀναβὰς εἰς ἐκκλη-
 σίαν, τυραννεῖς τῶν πλουσίων, οἱ δὲ Φρίττουσι, καὶ ὑπο-
 πτήσσουσι, καὶ διανομαῖς ἱλάσκονται σε. λουτρά μὲν
 γὰρ ὡς ἔχοις καὶ ἀγῶνας καὶ θεάματα καὶ τᾶλλα
 διαρκῇ ἅπαντα ἐκείνοι ποιοῦσι, σὺ δὲ ἐξεταστὴς καὶ
 δοκιμαστὴς πικρὸς ὥσπερ δεσπότης, οὐδὲ λόγου μετα-
 διδούς ἐνίοτε, καὶ σοι οὐκῇ, κατεχαλάξῃσας αὐτῶν
 ἀφρόνους τοὺς λίθους, ἢ τὰς οὐσίας αὐτῶν ἐδήμευσας·
 οὔτε δὲ συκοφάντην δέδicias αὐτὸς, οὔτε ληστὴν, μὴ ὑφέ-
 ληται τὸ χρυσίον, ὑπερβὰς τὸ θριγκίον, ἢ διορύξας τὸν
 τοῖχον, οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν,
 ἢ τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις διαπύκτεῦων, καὶ πρὸς
 τσσαύτας Φροντίδας μεριζόμενος· ἀλλὰ κρηπίδα συν-

7 Πονοῦσι) Κατασκευάζουσι. V. οἱ πύκται περὶ πολλοῦ ποιοῦνται
 9 Κατεχαλάξῃσας) Κατέχεις. τὴν εἰς τὴν ἀνταγωνιστὴν βολὴν κα-
 V. ταχαίριον ποιεῖσαι, ἀλλὰ μὴ μάτην
 14 Διαπύκτεῦων) Ἀντὶ τοῦ δια-
 σκεπούμενος καὶ ἰσχυρίζων. ἐπὶ καὶ μὴ πάντα. V.

ditus ac levis ad evadendum, paratus ad obeundas epulas,
 cum post victoriam triumphale imperator sacrificium cele-
 brat. In pace rursus tu quidem, de plebe unus, in concio-
 nem escendens tyrannidem exerceas in divites: at illi hor-
 rent, & metuunt, & placant te divitionibus. Balnea enim
 ut habeas, & certamina, & spectacula, & reliqua, quan-
 tum satis est, elaborant illi omnia: tu vero exactor atque
 censor acerbus, tanquam dominus, ne sermonem quidem
 interdum illis impertis. Et cum tibi videtur, grandine illos
 lapidum obruis, aut bona illorum publicas. Neque vero ca-
 lumniatorem ipse metuis, neque latronem, ne aurum tibi,
 vel lorica domus superata, vel pariete perfosso, furripiat:
 neque molestias habes putandi rationes, aut debita repeten-
 di, aut cum scelestis dispensatoribus conficiendi, nec in-

τελέσας, ἐπτα ὀβολοὺς τὸν μισθὸν ἔχων, ἐπαναστὰς περὶ δέιλῃν ὀψίαν, λουσάμενος, ἦν δοκῇ, σαπέρδην τινα, ἢ μαινίδα, ἢ κρομμύων κεφαλίδας ὀλίγας πριάμενος, εὐφραίνει σαυτὸν, ἄδων τὰ πολλὰ, καὶ τῇ
 23 βελτίστῃ πενία προσφιλοσοφῶν. Ὡστε διὰ ταῦτα ὑγιαίνει τε, καὶ ἔρρωται τὸ σῶμα, καὶ διακαρτερεῖς πρὸς τὸ κρύος. οἱ πόνοι γάρ σε παραδήγοντες οὐκ εὐκαταφρόνητόν ἀνταγωνιστὴν ἀποφαίνουσι πρὸς τὰ δοκῶντα τοῖς ἄλλοις ἄμαχα εἶναι. ὥστε οὐδὲν σοι τῶν χαλεπῶν τούτων νοσημάτων ἐπιβουλεύει. ἀλλ' ἦν ποτε κυῖφος πυρετὸς ἐπιλάβηται, πρὸς ὀλίγον ὑπηρετήσας αὐτῷ ἀνεπλήσθας εὐδύς, ἀποσεισάμενος τῇ αἰσιτία, ὁ δὲ Φεύγει αὐτίκα φοβηθεὶς σε· ψυχροῦ τε ὁρῶν

2 Σαπέρδην) Εὐτελὲς βρῶμα ἀπὸ ἰχθύων μικρῶν τεταριχευμένον, οἷα νῦν τὰ ἀπὸ τῶν ἀφύων ἦτοι ἐγγραυλιῶν ἢ τῶν σαύρων διειρημένα καλέμοις πτύχια. ἱνιοὶ δὲ σαπέρδην εἰρήχασιν τὸ ἐκ σὺδς τάριχος, ὃ νῦν γίνῃ Παφλαγόνες φασὶ καὶ χρῶνται. μαινὶς δὲ καὶ αὐτὸ εἶδος τι τῆς καλουμένης μαινομίνης. V. Σαπέρδην) Εἰδὲς τι ἀλίστου, οἱ δὲ τὸν Πόντον οἰκοῦντες τὸν κοράκινον ἰχθύν. ἄλ-

ως &c. οἱ δὲ ἀκριβέστεροι σαπέρδην φασὶ τίμαχος τεταριχευμένον ἰχθύος. τὸν γὰρ κοράκινον ἰχθύν σαπέρδην οἱ Ποντικοὶ φασίν. G. (Vid. Athen. 308. Et Casaub. qui apud Hesych. κοράκινον legere iubet, uti recte in posteriori parte Scholii legitur. Persius, *Saperdam advchē Ponto*. Solan.) Κοράκινον igitur & illic scriptissem, non κοράκινον. Reitz.

ter tot curas distraheris: sed perfecta crepida, septem obolorum mercedem habens, circa seram vesperam surgens, & lotus, si videtur, saperda aliqua emta, aut maenis aliquot, aut paucis ceparum capitibus, ipse te exhilaras, canens saepe, & cum optima illa paupertate philosophatus. Itaque his de causis bene vales, & robusto es corpore, & frigoris patiens. Labores enim acuunt te, & adversarium non contemnendum reddunt contra ea, quae invicta aliis videntur. Itaque nullus tibi de difficilibus istis morbis insidiatur. Sed si quando levis te febricula invadat, pauxillo interiecto tempore, tuo solius ministerio usus, statim iterum depulso per inedia morbo exilis. Nempe e vestigio ille fugit,

ἐμφορούμενον, καὶ μακρὰ οἰμώζειν λέγοντα ταῖς ἱατρικαῖς περιόδοις· οἱ δὲ ὑπ' ἀκρασίας ἄθλιοι, τί τῶν κακῶν οὐκ ἔχουσι, ποδάγρας, καὶ Φθόας, καὶ περιπνευμονίας, καὶ ὑδέρους; ταῦτα γὰρ τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δειπνῶν ἀπόγονα. τοιγαροῦν οἱ μὲν αὐτῶν ὥσπερ ὁ Ἰκαρος ἐπιπολὺ ἄραντες αὐτοὺς, καὶ πλησιάσαντες τῷ ἡλίῳ, οὐκ εἰδότες ὅτι κηρῷ ἤρμωστο αὐτοῖς ἢ πτέρωσις, μέγαν ἐνίστε τὸν πάταγον ἐποίησαν, ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πέλαγος ἐμπεσόντες· ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον μὴ πάνυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ πρόσγεια, ὡς νοτίζεσθαι ἐνίστε τῇ ἀλμῇ τὸν κηρὸν, ὡς τὸ πολὺ οὗτοι ἀσφαλῶς διέπτησαν.

ΜΙΚ. Ἐπιεικεῖς τινὰς καὶ συνेतοὺς λέγεις.

ΑΛΕΚ. Τῶν μέντοι γε ἄλλων, ὦ Μίκυλλε, τὰς

13 Ἐπιεικεῖς) τὸ ἐπιεικὲς τρία δηλοῖ, τὸ τὸν τρόπον ἀγαθόν, ὡς ὅταν λέγομεν ἐπιεικὲς ἄνθρωπος. καὶ τὸ σύμμετρον, ὡς ὅταν λέγεται ἐπιεικὲς ὅδε ζῇ, ἀντὶ τοῦ συμμέ-

τρου καὶ τὸ πᾶν, ὡς ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ὁ Δημοσθένης, οὐ μὴν ἄλλ' ἐπιεικὲς τοῦδ' ὁ δυσμαχάτων ἐστίν, ἀντὶ τοῦ πᾶν δυσμαχάτων ἐστίν. V.

te metuens, cum videt te frigidam ad satietatem bibere, & plorare iubere medicos illos circuitus. Verum isti per intemperantiam suam miseri quid malorum non habent, podagras, tabes, & pulmonis inflammationes, & hydropes? haec enim sumtuosarum illarum coenarum suboles. Itaque alii illorum Icari instar cum multum se sustulere, & appropinquarunt ad solem, ignari, cera sibi compactum esse illud alarum remigium, magnum nonnunquam strepitum, praecipites in mare delapsi, excitant. Qui vero Daedali instar non nimis alta neque sublimia petunt, sed vicina terrae, ut marina adspargatur nonnunquam cera, illi fere secure transvolant.

Mic. Aequos nempe & prudentes viros dicis.

Gall. Verum ceterorum naufragia turpia sane videas;

ναυαγίας πάνυ αἰσχροῦς ἴδοις ἂν, ὅταν ὁ Κροῖσος περ-
τετιλμένος τὰ πτερὰ, γέλωτα παρέχῃ Πέρσαις, ἀνα-
βαίνων ἐπὶ τὴν πυρὰν, ἢ Διονύσιος καταλυθεὶς τῆς τυ-
ραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκῃ, μετὰ τηλι-
καύτην ἀρχὴν παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων.

24 ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ ἀλεκτρυὼν, σὺ δὲ ὁπότε βασι-
λεὺς ἦσθα, (Φῆς γὰρ καὶ βασιλεῦσαι) ποίου τινὸς
ἐπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου; ἤπου πανευδαίμων ἦσθα, τὸ
κεφάλαιον ὃ, τι πέρ ἐστι τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων, ἔχων.

ΑΛΕΚ. Μὴ δὲ ἀναμνήσῃς με, ὦ Μίκυλλε, οὕτω
τρισάβλιος ἦν τότε. τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὅπερ ἔφησθα,
πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδον δὲ μυρίαὶ ἀνίαις συνών.

ΜΙΚ. Τίσι ταύταις; παράδοξα γὰρ, καὶ οὐ πάνυ
πιστὰ Φῆς.

ΑΛΕΚ. Ἦρχον μὲν οὐκ ὀλίγης χώρας, ὦ Μίκυλλε,
παμφόρου τινός, καὶ πλήθει ἀνθρώπων; καὶ κάλλει

1 Περιτετιλμένος τὰ πτερὰ) Ἄν- ἠθέλησεν αὐτὸν καῦσαι, καὶ μετὰ
τὸ τοῦ καταλυθεὶς ἀπὸ τῆς βασι- ταῦτα ἐλιήσας ἴσωσεν. V.
λίας, νικήσας γὰρ αὐτὸν ὁ Κῦρος

cum evulsis Croesus alis ludibrium Persis praebeat suo in
rogum adscensu; aut exstincta tyrannide Dionysius Corin-
thi doceat literas, ac post tantum imperium syllabas col-
ligere cogat pueros.

Mic. Dic mihi, galle, tu cum rex esses, (nam regnasse
etiam te dicis) qualem illam expertus es vitam? Ecquid ex
omni parte beatus fuisti, cum, caput quod est bonorum
omnium, haberes?

Gall. Noli me admonere, Micylle, adeo ter infelix tum
eram, qui, cum externis omnibus, quod modo dicebas,
beatus undique viderer, innumerabilibus intus conflictarer
miseriis.

Mic. Quibusnam illis? mira enim dicis & vix credibilia.

Gall. Imperabam equidem regioni non parvae, Micylle,
fertilissimae, & ob multitudinem hominum, urbiumque pul-

τῶν πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἀξίας, ποταμοῖς τε ναυσιπόροις καταρρέομένης, καὶ θαλάττῃ εὐόρμῳ χρωμένης. καὶ στρατιά ἦν πολλή, καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ δορυφορικὸν οὐκ ἐλίγον, καὶ τριήρεις, καὶ χρημάτων πλῆθος ἀνάριθμον, καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος πάμπολος, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγωδία πᾶσα, ἐς ὑπερβολὴν ἐξωγκωμένη ὥστε, ὅποτε προΐοιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύνουν, καὶ θεόν τινα ὄραν ὥοντο, καὶ ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις συνέθεον ὀψόμενοί με· οἱ δὲ καὶ ἐπὶ τὰ τέγη ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἐωρακέναι τὸ ζεῦγος, τὴν ἑφεστρίδα, τὸ διάδημα, τοὺς προπέμποντας, τοὺς ἐπομένους· ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὅπου σα με ἦνία καὶ ἔστρεφεν, ἐκείνοις μὲν τῆς ἀγνοίας συνεγίγνωσκον, ἐμαυτὸν δὲ ἠλέουν, ὅμοιον ὄντα τοῖς μεγάλοις ἐκείνοις Κολοσσοῖς, οἴους ἢ Φειδίας, ἢ Μύρων, ἢ Πραξιτέλης ἐποίησεν. ἐκείνων γὰρ ἕκαστος, τὰ ἐκ-

6 Τραγωδία πᾶσα) Ἐπειδὴ τὰ ἐν τῇ τραγωδίᾳ κομπά ἐστιν, εἰκότως τραγωδίαν τὸν αὐτοῦ κόμπων ἐκάλεσεν. V.

11 Τὴν ἑφεστρίδα) Τὸ φορούμενον ἔξωθεν ἱμάτιον. V.

15 Ἡ Φειδίας) Οὗτοι ἀγαλματοποιοὶ ἦσαν. V.

chritudinem, admirandae ut quae maxime, quae fluminibus perlueretur navium patientibus, & portuoso uteretur mari. Exercitus erat multus, equitatus exercitissimus, satellitium non parvum, triremes, & pecuniarum vis innumerabilis, auri caelati plurimum, & aliud imperii chorgium ad excessum usque exaggeratum. Itaque si quando procederem, vulgus quidem me adorare, & Deum se quendam videre arbitrari, & alii super alios ad me videndum concurrere: alii etiam, testis conscensis, magnum putabant accurate vidisse bigas, togam, diadema, praecedentes, sequentes. Ego vero, quot me res angerent ac torquerent mihi conscius, illorum quidem ignoscebam ignorantiae, me ipsum vero miserabar, qui similis essem magnis illis Coloffis, quales Phidias, aut Myro, aut Praxiteles, fecerunt. II-

τὸς, ὁ μὲν Ποσειδῶν ἢ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλος, χρυσοῦ τε καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος, κεραυνὸν, ἢ ἀστραπὴν, ἢ τρίαινάν ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἣν δὲ ὑποκύψας ἴδῃς τὰ ἔνδοθεν, ὅφει μοχλοὺς τινὰς καὶ γόμφους, καὶ ἦλους διαμπαῖς πεπερονημένους, καὶ κορμούς καὶ σφῆνας, καὶ πίτταν, καὶ πηλὸν, καὶ τοιαύτην τινα πολλὴν ἀμορφίαν ὑποικουρούσαν· ἐῷ λέγειν μῶν πλήθος, ἢ μυγαλῶν ἐμπολιτευόμενον αὐτοῖς ἐνίοτε. τοιοῦτόν τι καὶ βασιλεία ἐστίν.

- 25 ΜΙΚ. Οὐδέπω ἔφησθα τὸν πηλὸν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλοὺς, οἳ τινὲς εἶεν τῆς ἀρχῆς, οὐδὲ τὴν ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλήν, ἥτις ἐστίν. ὥς τόγε ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον, καὶ τοσούτων ἄρχοντα, καὶ προσκυνούμενον δαμονίως, εἰκεν οὕτως Κολοσσιαίᾳ παραδείγματι. Θεσπέσιον γάρ τι καὶ τοῦτο. σὺ δὲ καὶ τὰ ἔνδον ἤδη τοῦ Κολοσσοῦ λέγε.

10 Καὶ τοὺς γόμφους) Τουτέστιν, οὕτω ἡμῖν εἶπας τὴν οὔσαν ἔνδον τῆς ἀρχῆς συμφορὰν. V.

lorum enim unusquisque extra aut Neptunus est, aut Iupiter pulcherrimus undique, ex auro elaboratus aut ebore, fulmen aut fulgur, aut tridentem tenens dextra. Si vero interna inspicias, vestes quosdam videas & paxillos, & clavos per interiora adactos, & stipites quosdam & cuneos, & picem luto mixtam, & multam intus habitantem in eo genere deformitatem. Mitto dicere murium multitudinem, aut mustelarum, qui civitatem sibi in illis nonnunquam constituere. Tale quid etiam regnum est.

Mic. Nondum dixisti lutum, & paxillos, & vestes, qui sint imperii, nec multam illam, quae fit, deformitatem. Nam illud invehī in publico, conspici, tot hominibus imperare, & numinis instar adorari, sic fatis simile est Colossaeo exemplo: excellentissimum enim quiddam etiam hoc. Tu vero iam interiora quoque huius Colossi dicito.

ΑΛΕΚ. Τί πρῶτον εἶπω σοι, ὦ Μίκυλλε; τοὺς Φόβους, καὶ τὰ δῆγματα, καὶ ὑποψίας, καὶ μῖσος τὸ παρὰ τῶν συνόντων, καὶ ἐπιβουλάς, καὶ διὰ ταῦτα, ὕπνον τε ὀλίγον, ἐπιπόλαιον καὶ κέϊνον, καὶ ταραχῆς μεστά ὀνειράτα, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, καὶ ἐλπίδας αἰεὶ πονηράς, ἢ τὴν ἀσχολίαν, καὶ χρηματισμούς, καὶ δίκας, καὶ ἐκστρατείας, καὶ προστάγματα, καὶ συνθήματα, καὶ λογισμούς; ὅφ' ὧν οὐδὲ ὄναρ ἀπολαῦσαι τινος ἡδέος ἐγγίγνεται, ἀλλὰ ἀνάγκη ὑπὲρ ἀπάντων μόνον διασκοπεῖν, καὶ μυρία ἔχειν πράγματα·

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, —

Ὑπνος ἔχε γλυκερὸς, πολλὰ Φρεσὶν ὀρμαίνοντα. καὶ ταῦτα ρεγκόντων Ἀχαιῶν ἀπάντων. λυπεῖ δὲ τὸν μὲν Λυδὸν υἱὸς Κωφὸς ὧν τὸν Πέρσην δὲ Κλέαρχος Κύρῳ ξενολογῶν ἄλλον δὲ Δίῳ, πρὸς οὓς τισι τῶν Συρα-

14 Τὸν Πέρσην δὲ) Ἀρταξέρξου Περσῶν βασιλεύοντος, Κύρος ὁ ἀδελφὸς τὴν βασιλείαν ἀποσπάσαι βουλόμενος διὰ Κλεάρχου πολὺ συνῆξε

στρατόπεδον. V.

ibid. Κύρῳ ξενολογῶν) Ξένους στρατιώτας συνάγων, καὶ ἰδίᾳ ἀνακοινοῦμενος. V.

Gall. Quid primum tibi dicam, Micylle? metus, & morfus, & suspiciones, & odium a familiaribus, & insidias; ac propter ista fomni parum, idque ipsum non profundum & placidum, & plena terroris infomnia, & cogitationis multiplicis; & spes semper malas: an occupationem nimiam, & agendi respondendique necessitatem, & iudicia, & expeditiones, & imperia, & conventiones, & rationes? a quibus omnibus nec per quietem frui suavitatem ulla contingit, sed necesse est pro omnibus dispicere unum, & innumera-biles habere molestias.

Nec enim Agamemnona Atriden

Somnus habet dulcis, volventem pectore multa, idque stertentibus Achivis omnibus. Dolore autem afficit Lydum mutus filius; Persam Clearchus in Cyri gratiam peregrinum militem legens; alium Dion cum Syracusanorum

κουσίῳ κοινολογούμενος· καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαι-
νούμενος, καὶ Περδίκκαν Πτολεμαῖος, καὶ Πτολε-
μαῖον Σέλευκος· ἀλλὰ καὶ κείνα λυπεῖ, ὁ ἐράμενος πρὸς
ἀνάγκην ξυνών, καὶ παλλακὶς ἄλλω χαίρουσα, καὶ
ἀποστήσεσθαι τινες λεγόμενοι, καὶ δὴ ἡ τέτταρες τῶν
δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους διαψιθυρίζοντες. τὸ δὲ μέγι-
στον ὑφορᾶσθαι δεῖ τοὺς Φιλτάτους μάλιστα, καὶ
ἐκείνων αἰεὶ τι δεινὸν ἥξειν ἐλπίζειν. ὁ μὲν γοῦν ὑπὸ τοῦ
παιδὸς ἀπέθανεν ἐκ Φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ
τοῦ ἐρωμένου, τὸν δὲ ἄλλον ἴσως ὁμοιότροπος θάνατος
κατελάβεν.

- 26 ΜΙΚ. Ἀπαγε. δεινὰ ταῦτα Φῆς, ὦ ἀλεκτρυών. ἐμοὶ
γοῦν πολὺ ἀσφαλέστερον σκυτοτομεῖν ἐπικεκυφότα, ἢ
πίνειν ἀπὸ χρυσῆς Φιάλης, κωνεῖα καὶ ἀκονίτω συνα-

1 Καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαινού-
μενος) Τὸν Φίλιππον λέγει, τοῦτου
γὰρ στρατηγὸς ὦν ὁ Παρμενίων, πά-
νυ κύδοιμαι. V. (Immo Alexan-
dram ipsum. Solan.)

2 Περδίκκας, Πτολεμαῖος καὶ
Σέλευκος) Οἱ τοὶ οἱ τρεῖς διάδοχοι
ἦσαν Ἀλεξάνδρου. καὶ ὁ μὲν Περδίκ-
κας συνδιδάκει Ἀριδείκῃ τῇ βασι-

λεύοντι μετ' Ἀλεξάνδρῳ, ἀσθενεῖ
ὄντι, τὴν βασιλείαν· ὁ δὲ Πτολε-
μαῖος ἤρχεν Αἰγύπτου· καὶ Σέλευ-
κος τῶν περὶ Βαβυλῶνα τόπων, ὡς
ἰστορεῖ Δέξιππος. V.

14 Πίνειν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης)
*Nunquam scitilibus aconita bibun-
tur. Illa time cum pocula sumes.*
(Juven. X, 25.) G.

quibusdam caput conferens; alium laudatus Parmenio, &
Perdiccam Ptolemaeus, & Ptolemaeum Seleucus. Verum il-
la quoque dolorem afferunt, si amasius coactus praebeat,
& alio gaudeat pellex, & si defecturi dicantur quidam, &
duo vel quatuor fatellirum inter se susurrent. Quod vero
maximum, suspectos habere oportet carissimos maxime, &
ab illis semper aliquid venturum mali metuere. Nam ille a
filii sui veneno mortuus est, hic & ipse a suo amasio; al-
terum vero similis forte mors oppressit.

Mic. Apage, tristitia sunt, quae dicis, galle. Mihi ergo mul-
to securius est inclinato corpore scindere coria, quam au-
rea in phiala bibere temperatum cicuta & aconito amici-

πακραβείσαν Φιλοτησίαν· ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν, εἰ παρ-
 ολισθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ'
 εὐθύ, ὀλίγον τι αἰμάξαι τοῦ δακτύλου ἐντεμόντα· οἱ
 δὲ, ὡς Φῆς, θανάσιμα εὐωχοῦνται, καὶ ταῦτα μυ-
 ρίοις κακοῖς συνόντες. εἴτ' ἐπειδὴν πέσωσιν, ὅμοιοι μά-
 λιστα φαίνονται τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολ-
 λούς ἰδεῖν ἔστι, τέως μὲν Κέκροπας δῆθεν ὄντας, ἢ Σι-
 σύφους, ἢ Τηλέφους, διαδήματ' ἔχοντας, καὶ ξίφη
 ἑλεφαντόκωπα, καὶ ἐπίσειστον κόμην, καὶ χλαμύδα
 χρυσόπαστον. ἦν δὲ, οἷα πολλὰ γίγνεται, προσκρού-
 σας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καταπέση, γέλωτα
 δηλαδὴ παρέχει τοῖς θεαταῖς, τοῦ προσωπείου μὲν συν-
 τριβέντος αὐτῷ διαδήματι, ἡμαγμένης δὲ τῆς ἀληθοῦς
 κεφαλῆς τοῦ ὑποκριτοῦ, καὶ τῶν σκελῶν ἐπιπολὺ γυ-
 μνουμένων, ὡς τῆς τε ἐσθῆτος τὰ ἐνδοθεν φαίνεσθαι
 ῥάκια δύσστηνα ὄντα, καὶ τῶν ἐμβάδων τὴν ὑπόδεσιν ἀ-

2 Καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς) Τὸ
 ἔξῃς τῆς ἐπ' εὐθύ τομῆς. V.

10 Κενιμβατήσας) Κενιμβατῆιν
 εἰς κενὰ βαίνειν, κενὰ ἐπιχειρεῖν. V.

tiae poculum. Periculum autem mihi quidem, si fallat scal-
 prum, & a recta incisione aberraret, cruentare vulnuscule
 parvam partem digiti: at illi, ut narras, mortiferas epulan-
 tur coenas, atque infinitis versantur in malis. Deinde cum
 cecidere, simillimi videntur tragicis actoribus, quorum
 multos videre est aliquamdiu quidem, Cecropes nempe
 cum sunt, aut Sisyphi, aut Telephi, diademata habere &
 gladios eburneis capulis, & iubam fluctuantem, & chla-
 mydem auro distinctam. Si vero, qualia multa accidunt,
 fallente inani vestigio illorum aliquis in media scena con-
 cidat, risum nempe praebet spectatori, fracta cum ipso
 diademate persona, cruentatoque vero actoris capite, &
 cruribus magnam partem denudatis, ut appareat, interio-
 ra vestitus esse panniculos miseros, & cothurnorum subli-
 gationem deformissimam, nec ad pedis rationem respon-

μορφοτάτην, καὶ οὐχὶ κατὰ λόγον τοῦ ποδός. ὁρᾷς ἔτι
 με καὶ εἰκάζειν ἐδίδαξας ἤδη, ὦ βέλτιστε ἀλεκτρυών;
 ἀλλὰ τυραννὶς μὲν τοιοῦτόν τι ὥφθη οὔσα· ἵππος δὲ, ἡ
 κύων, ἡ ἰχθὺς, ἡ βάτραχος ὅπότε γένοιο, πῶς ἔφερες
 ἐκείνην τὴν διατριβήν;

- 27 ΑΛΕΚ. Μακρὸν τοῦτον ἀνακινεῖς τὸν λόγον, καὶ οὐ
 τοῦ παρόντος καιροῦ, πλὴν τόγε κεφάλαιον, οὐδεὶς ὅστις
 οὐκ ἀπραγμονέστερος τῶν βίων ἔδοξε μοι τοῦ ἀνθρωπείου,
 μόναις ταῖς Φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρεαῖς ἐμμεμε-
 τρημένος· τελώνην δὲ ἵππον, ἡ συκοφάντην βάτραχον,
 ἡ σοφιστὴν κολοῖον, ἡ ὀψοποιὸν κώνωπα, ἡ κίμαιδον
 ἀλεκτρυόνα, καὶ τᾶλλα, ὅσα ὑμεῖς ἐπιτηδεύετε, οὐκ
 ἂν ἴδοις ἐν ἐκείνοις.

- 28 ΜΙΚ. Ἀληθῆ ταῦτα ἴσως, ὦ ἀλεκτρυών. ἐγὼ δὲ ὁ-

9 Ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις) Πά-
 νυ καταλλήλως τοῖς φυσικοῖς τῶν
 ζώων ἡθεσι, τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπι-
 τηδεύματα ἡμεῖς. τῷ εἰς τὰς θη-
 λείας πλεονεκτικῷ τοῦ ἵππου, τὸ
 τοῦ τελώνου ἀπληστον. τῇ τῶν βα-
 τράχων φλυαρίᾳ τὸ συκοφαντικόν.

τῷ κοτίλῳ τῶν κολοῖων καὶ δορυ-
 βόοις τὸ σοφιστικόν. τῷ δηκτικῷ
 τῶν κώνωπων, καὶ παντὸς οὐτινος οὐν
 προσαπτικῷ, τὰ μαγειρικόν. τῷ
 πρὸς ὀχείαν ἐτοίμῳ τοῦ ἀλεκτρυόνος
 τὸ τῆς κίμαιδίας ἀκόλαστον. V.

dentem. Vides, quomodo iam me quoque similitudine uti
 docueris, galle optime. Sed tyrannis quidem talis tibi visa
 est. Quoties vero equus, aut canis, aut piscis, aut rana
 fuisti, illam quomodo tulisti commorationem?

Gall. Longum hunc sermonem moves, nec praesentis
 temporis. Verumtamen hoc caput est, nulla harum vita-
 rum non magis, quam est hominum, tranquilla mihi visa
 est, quippe quae solis se naturalibus cupiditatibus & ne-
 cessitatibus metiretur. Publicanum vero equum, aut ca-
 lumniatorem ranam, aut Sophistam graculum, aut coquum
 culicem, aut cinaedum gallum, aut reliqua, quibus vos
 studetis, in illis non videas.

Mic. Vera haec forte, galle. Ego vero quomodo affe-

γε πέπονθα, οὐκ αἰσχύνομαι πρὸς σέ λέγειν. οὐδέπω δύναμαι ἀπομαθεῖν τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν ἐκ παίδων εἶχον πλούσιος γενέσθαι· ἀλλὰ μοι καὶ ταῦνύπνιον ἔτι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἔστηκεν, ἐπιδεικνύμενον τὸ χρυσίον· καὶ μάλιστα ἐπὶ τῷ καταράτῳ Σίμωνι ἀποπνίγομαι, πρυφῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσούτοις.

ΑΔΕΚ. Ἐγὼ σε ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε, καὶ ἐπείπερ ἔτι νῦν ἔστιν, ἐξαναστὰς ἔπου μοι, ἀπάξω γάρ σε πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Σίμωνα, καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων πλουσίων οἰκίας, ὡς ἴδοις οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς ἔστι.

ΜΙΚ. Πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν; εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν με συναναγκάσεις;

ΑΔΕΚ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, οὔτερ ἱερός εἰμι, ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι τοῦτο, ἣν τις τὸ οὐραῖον πτερὸν τὸ μήκιστον, ὃ δι' ἀπαλότητα ἐπικαμπές ἐστι.

ΜΙΚ. Δύο δ' ἔστι σοι τοιαῦτα.

Etus sim, dicere apud te non erubescō. Nondum possum dediscere cupiditatem, quam habui a pueris, ditescendi. Verum mihi & insomnium adhuc stat ante oculos, aurum ostendens, & maxime de execrabili illo Simone angor, qui in tantis bonis delicate vivit.

Gall. Ego te, Micylle, sanabo. Et, quando adhuc nox est, surge, sequere me. Abducam enim te ad ipsum illum Simonem, & in aliorum divitum domos, ut videas, qualis sit illorum conditio.

Mic. Quomodo hoc clausis ianuis? nisi forte parietes perfodere me cogas?

Gall. Minime. Sed Mercurius, cuius facer sum, eximium hoc mihi dedit, si quis longissimam in cauda pennam, quae propter molliem inflectitur...

Mic. Duae sunt tales.

ΑΛΕΚ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν, ὅτῳ ἂν ἐγὼ ἀποσπάσας παράσχω ἔχειν, ἐς ὅσον ἂν βούλωμαι, ἀνοίγειν τε ὁ τοιοῦτος πᾶσαν θύραν δύναται, καὶ ὁρᾶν τὰ πάντα, οὐχ ὁρώμενος αὐτός.

ΜΙΚ. Ἐλελήθεις με, ὦ ἀλεκτρυὼν, καὶ σὺ γόης ὢν. ἐμοὶ δ' οὖν ἦν τοῦτο ἅπαξ παράσχεις, ὅψει τὰ Σίμωνος πάντα ἐν βραχεῖ δεῦρο μετενηνεγμένα· μετοίσω γὰρ αὐτὰ παρελθὼν. ὁ δὲ αὐθις περιτρώζεται ἀποτεινὼν τὰ καττύματα.

ΑΛΕΚ. Οὐ θέμις γενέσθαι τοῦτο. παρήγγειλε γὰρ ὁ Ἑρμῆς, ἦν τοιοῦτόν τι ἐργάσῃται ὁ ἔχων τὸ πτερόν, ἀναβοήσαντά με καταφωρᾶσαι αὐτόν.

ΜΙΚ. Ἀπίθανον λέγεις· κλέπτῃν τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ὄντα τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τοῦ τοιοῦτου. ἀπίωμεν δ' ὅμως· ἀφέξομαι γὰρ τοῦ χρυσοῦ, ἦν δύνωμαι.

ΑΛΕΚ. Ἀπότιλον, ὦ Μίκυλλε, πρότερον τὸ πτίλον. τί τοῦτο; ἄμφω ἀπέτιλας.

Gall. Dextram igitur si cui habendam praebeam, quamdiu voluero, ille aperire ianuam unamquamque potest, & videre, non visus ipse, omnia.

Mic. Nesciebam, te quoque, galle, praestigiatorem esse. Si ergo hanc mihi semel commodaveris, videbis huc translata brevi tempore Simonis omnia, eo enim abiens huc ea transferam: ille vero rursus arrodet, dum producit, soleas.

Gall. Nefas est hoc fieri. Praecepit enim mihi Mercurius, si tale quid agat, qui pennam habeat, ut cantu meo, quo is deprehendatur, efficiam.

Mic. Non est verosimile, quod dicis, furem Mercurium ipsum invidere illud aliis. Sed tamen abeamus: abstinebo enim auro, si potero.

Gall. Evelle prius, Micylle, pennam. Quid hoc? evelisti ambas.

ΜΙΚ. Ἀσφαλέστερον οὕτως, ὧ ἤλεκτρυὼν, καὶ σοὶ ἦττον ἄμορφον τὸ πρᾶγμα ἂν εἴη, ὥς μὴ χωλεύοις διὰ θάτερον τῆς οὐραῆς μέρος.

ΑΛΕΚ. Εἶεν· ἐπὶ τὸν Σίμωνα πρῶτον ἄπιμεν, ἢ 29 παρ' ἄλλον τινὰ τῶν πλουσίων;

ΜΙΚ. Οὐ μένουν, ἀλλὰ παρὰ τὸν Σίμωνα, ὅς ἀντὶ δισυλλάβου τετρασύλλαβος ἦδη, πλουτήσας, εἶναι ἀξιοῖ. καὶ δὴ πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας. τί σὺν ποιῶ τὸ μετὰ τοῦτο;

ΑΛΕΚ. Ἐπίθες τὸ πτερόν ἐπὶ τὸ κλεῖθρον.

ΜΙΚ. Ἰδοὺ δὴ. ὧ Ἡράκλεις, ἀναπεπέτασται ὥσπερ κλειδί ἡ θύρα.

ΑΛΕΚ. Ἦγοῦ ἐς τὸ πρόσθεν, ὁρᾷς αὐτὸν ἀγρυπνοῦντα, καὶ λογιζόμενον;

ΜΙΚ. Ὅρῳ, νῆ Δία, πρὸς ἀμαυράν γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα, καὶ ὠχρὸς δ' ἔστιν οὐκ οἶδ' ὅπόθεν, ὧ ἤλεκτρυὼν, καὶ κατέσκληκεν ὅλος, ἐκτετηκὼς

Mic. Sic tutius est, galle, & tibi minus deforme fuerit, ne claudices alterutra caudae parte.

Gall. Sit ita. Ad Simonem primo abimus, an ad alium quendam divitum?

Mic. Non sane. Sed ad Simonem, qui pro dissyllabo quadrisyllabus iam, dives factus, esse postulat. Et sane adsumus ad ianuam. Quid ergo post haec agam?

Gall. Admove pennam ad feram.

Mic. En tibi. O Hercules! aperta est velut clavi ianua.

Gall. Praecede porro, viden' illum vigilantem & subducentem rationes?

Mic. Video, per Iovem, ad obscuriusculam quidem & sitientem lucernam. Est autem pallidus, nescio unde, galle;

ὑπὸ Φροντίδων δηλαδὴ, οὐ γὰρ νοσεῖν ἄλλως ἐλέγετο.

ΑΛΕΚ. Ἀκουσον ἅ Φησιν, εἴση γὰρ ὅθεν οὕτως ἔχει.

ΣΙΜ. Οὐκοῦν τάλαντα μὲν ἐβδομήκοντα ἐκεῖνα πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ κλίνῃ κατορώσκειται, καὶ οὐδεὶς ὅλως εἶδε· τὰ δὲ ἐκκαίδεκα εἶδε, οἶμαι, Σωσύλος ὁ ἵπποκόμος ὑπὸ τῇ Φάτνῃ κατακρύπτοντά με· ὅλως γοῦν περὶ τὸν ἵππῳνά ἐστιν, οὐ πάνυ ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ Φιλόπρονος ὢν. εἰκὸς δὲ διηρπᾶσθαι πολλῶ πλείω τούτων. ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος τάριχον αὐτῷ οὕτω μέγαν ὠψώνηκεν ἐχθρὸς; ἐλέγετο δὲ τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον ἑωνήσθαι πέντε δραχμῶν· ὅλως τὰμὰ οὗτοι σπαθῶσι τοῦ κακοδαίμονος. ἀλλ' οὐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφαλεῖ μοι ἀπόκειται, τοσαῦτα ὄντα. δέδια γοῦν μή τις ὑπορύξας τὸν τοῖχον, ὑφέληται ταῦτα. πολλοὶ φθ-

10 Ὁ Τίβιος) Οἰκέτου ὄνομα. V.
11 Τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον) Ἐγά-
τιον τὸ ἐν τῇ λοβῷ, ὃ ἐστὶ τῇ τοῦ

ἀπὸς ἀκρω, βαλλόμενον. V.

12 Οὗτοι σπαθῶσι) Μετὰ τρυ-
φῆς δαπανῶσι. V.

et totus exaruit, tabefactus nimirum a curis: nec enim alias aegrotare dictus est.

Gall. Audi, quae dicit. Scies enim, unde sic habeat.

Sim. Ergo talenta quidem septuaginta illa secure omnino sub lecto sunt defossa, et nemo omnino vidit. Sed sexdecim illa, vidit me, puto, Sosylus equis occulare sub praesepio. Semper enim nunc circa stabulum versatur [*in stabulo occupatus est*], qui alias omnino nec eius curiosus, nec laboris est amans. Verisimile autem est, multo his plura esse direpta. Unde enim alias tantum sibi falsamentum obsonasset heri Tibius? dicebatur vero etiam inaurem emissee contubernali suae drachmis quinque. Omnino mea infelicitas isti per luxum disperdunt. Sed neque tot pocula in tuto mihi sunt reposita: metuo igitur, ne quis, perfosso pariete,

νοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσί μοι, καὶ μάλιστα ὁ γεί-
των Μίκυλλος.

ΜΙΚ. Νῆ Δία, σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ, καὶ τὰ τρύβλια
ὑπὸ μάλης ἀπειμι ἔχων.

ΑΛΕΚ. Σιώπησον, ὦ Μίκιλλε, μὴ καταφωράσῃ
παρόντας ἡμᾶς.

ΣΙΜ. Ἀριστον γοῦν ἄγρυπνον αὐτὸν φυλάττειν ἄπα-
σαν περίειμι διαναστάς ἐν κύκλῳ τὴν δικίαν· τίς οὗτος;
ὁρῶ σέ γε, ὦ τοιχωρύχε, μὰ Δία· ἐπεὶ κίων γε ἂν τυγ-
χάνεις, εὖ ἔχει. ἀριθμήσω αὖθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον,
μή τι με πρῶην διέλαθεν. ἰδοῦ πάλιν ἐψόφηκέ τις ἐπ'
ἐμὲ, δηλαδὴ πολιορκεῖμαι, καὶ ἐπιβουλεύομαι πρὸς
ἀπάντων. πού μοι τὸ ξιφίδιον, ἂν λάβω τινά; θάπτω-
μεν αὖθις τὸ χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Τοιαῦτα μέν σοι, ὦ Μίκυλλε, τὰ Σίμωνος. 30
ἀπώμεν δὲ καὶ παρ' ἄλλον τινά, ἕως ἔτι ὀλίγον τῆς
νυκτὸς λοιπὸν ἐστίν.

ea subducatur. Multi invident mihi & insidiantur, & maxime
Micyllus vicinus.

Mic. Ita me Iuppiter : tui nempe similis ego, & patellas
sub ala habens abeo.

Gall. Tace, Micylle, ne adesse nos deprehendat.

Sim. Optimum igitur fuerit, ut somno me abstineam :
omnem surgens circumeo domum. Quis hic? Equidem te
video, perfossor parietum, per Iovem... Quandoquidem
columna es, bene habet. Numerabo iterum effossum au-
rum, numquid me forte nuper fugit? En iterum aliquis
prope me dedit strepitum. Nempe obsideor, & clanculum
oppugnor ab omnibus. Ubi mihi pugio? si quem deprehen-
dero. Sepeliemus rursus aurum.

Gall. Talis tibi Simonis conditio. Abeamus vero etiam
ad alium quendam, dum pauxillum adhuc noctis superest.

Lucian. Vol. VI,

Y.

ΜΙΚ. Ὁ κακοδαίμων, οἷον βιοῖ τὸν βίον· ἐχθροῖς σὺ-
τω πλουτεῖν γένοιτο· κατὰ κόρρης γοῦν πατάξας αὐτὸν,
ἐπελθεῖν βούλομαι.

ΣΙΜ. Τίς ἐπάταξέ με; ληστεύομαι ὁ δυστυχής.

ΜΙΚ. Οἴμωζε, καὶ διαγρύπνει, καὶ ὅμοιος γίγνου τὸ
χρῶμα τῷ χρυσῷ, προστετηκώς αὐτῷ. ἡμεῖς δέ, εἰ δο-
κῇ, Γνίφωνα τὸν δανειστὴν ἰδῶμεν, οὐ μακρὰν δὲ καὶ
οὗτος οἰκεῖ. ἀνέωκται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα.

31 ΑΛΕΚ. Ὅρας ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἐπὶ φρον-
τίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους
κατεσκληκότα, ὃν δέήσει μετ' ὀλίγον πάντα ταῦτα λι-
πόντα, σίλφην, ἢ ἐμπίδα, ἢ κυνόμυϊαν γενέσθαι;

ΜΙΚ. Ὅρῳ κακοδαίμονα, καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον, οὐ-
δὲ νῦν πολὺ τῆς σίλφης, ἢ ἐμπίδος ἄμεινον βιοῦντα· ὥς
δὲ καὶ οὗτος ἐκτέτηκεν ὅλος ὑπὸ τῶν λογισμῶν. ἐπ' ἄλ-
λον ἀπίωμεν.

12 Σίλφην) Σίλφη ζωφιοι τοί-
κως πανθάρι. λέγεται δὲ καὶ σιλφὴ,
ἐμπίς δὲ ζωφιοι τοῖκως κάτωπι,

γινόμενοι ἐν τοῖς ὕδασι. V. (οἱ δὲ
ἐμπίδα τὴν νυκτερίδα φασί. G.)

Mic. Infelix! qualem vivit vitam! inimicis ita divitibus
esse contingat! Percussa ergo illius mala, volo discedere.

Sim. Quis me percussit? a latronibus miser pereō!

Mic. Plora & vigila, & similis quantum ad colorem au-
ro tuō evade, illi intabescens. Nos vero, si videtur, Gni-
phonem videamus danistam: non procul autem hic etiam
habitat. Aperta nobis ianua.

Gall. Vides vigilantem & hunc prae curis, computan-
tem ufuras ad digitos, aridum tabe, quem paulo post oport-
ebit, relictis hisce omnibus, blattam, aut culicem, aut mu-
scam fieri?

Mic. Video miserum & dementem hominem, ne nunc qui-
dem blatta aut culice melius viventem: quam vero hic quo-
que totus putandis rationibus contabuit! Ad alium abeamus.

ΑΛΕΚ. Παρὰ τὸν σὸν Εὐκράτην, εἰ δοκεῖ καὶ ἰδοῦ 32
γὰρ ἀνέωκται καὶ αὕτη ἡ θύρα, ὥστε εἰσῴωμεν.

ΜΙΚ. Ἀπαντα ταῦτα μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμὰ ἦν.

ΑΛΕΚ. Ἐτι γὰρ σὺ ὄνειροπολεῖς τὸν πλοῦτον; ὁρᾷς
γούν τὸν Εὐκράτην αὐτὸν μὲν ὑπὲρ τοῦ οἰκέτου πρεσβύ-
την ἄνθρωπον;

ΜΙΚ. Ὅρῳ, νῆ Δία, καταπυγοσύνην τινὰ, καὶ πα-
σχησιασμόν, καὶ ἀσέλγειαν οὐκ ἀνθρωπίνην τὴν γυναῖ-
κα δὲ ἐτέρωθι ὑπὸ τοῦ μαγείρου μοιχευομένην καὶ αὐτήν.

ΑΛΕΚ. Τί οὖν ἐβέλοισ ἀν καὶ τούτων κληρονομεῖν, ὧ 33
Μίκυλλε, καὶ πάντα ἔχειν τὰ Εὐκράτους;

ΜΙΚ. Μηδαμῶς, ὧ ἀλεκτρυῶν λιμῶ πρότερον ἀπο-
λοίμην ἢ τοιοῦτόν τι πείσωμαι. χαιρέτω τὸ χρυσίον, καὶ
τὰ δεῖπνα, δύο ὀβολοὶ ἔμοι γε πλοῦτός ἐστι μᾶλλον.
ἢ τοιχωρυχεῖσθαι πρὸς τῶν οἰκετῶν.

γ Καταπυγοσύνη) Καταπυγού- γεία, οὐκ οὖν οὐδὲ ἀνθρωπίνην εἶναι
νη καί. οὐ συνήσται γε τῇ ἀσελ- νομίζει. V.

Gall. Ad Eucraten, si videtur. Et ecce aperta & haec est
ianua. Ingrediamur ergo.

Mic. Isthaec omnia paulo ante mea erant.

Gall. Adhuc enim divitias tu fomnias? Vides igitur Eu-
craten ipsum a suo servo... hominem senem?

Mic. Video, ita me Iuppiter, paedicationem, & mor-
bum pathicum, & libidinem non humanam: uxorem vero
altero in angulo a coquo adulterio pollui ipsam quoque.

Gall. Quid ergo, velisne istorum quoque heres fieri, Mi-
cylle, & omnia habere Eucratis?

Mic. Nequaquam, galle. Fame inteream potius, quam
tale quid pariam. Valeat aurum & coenae, duo oboli divi-
tiae mihi sint potius, quam ut paries mihi sic perfodiatur
a servis.

340 LUCIANI SOMNIUM SEU GALLUS.

ΑΛΕΚ. Ἀλλὰ νῦν, ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυκαυ-
γὲς αὐτὸ, ἀπίωμεν οἶκαδε παρ' ἡμᾶς· τὰ λοιπὰ δὲ
εἰσαῦθις ὄψει, ὦ Μίκυλλε.

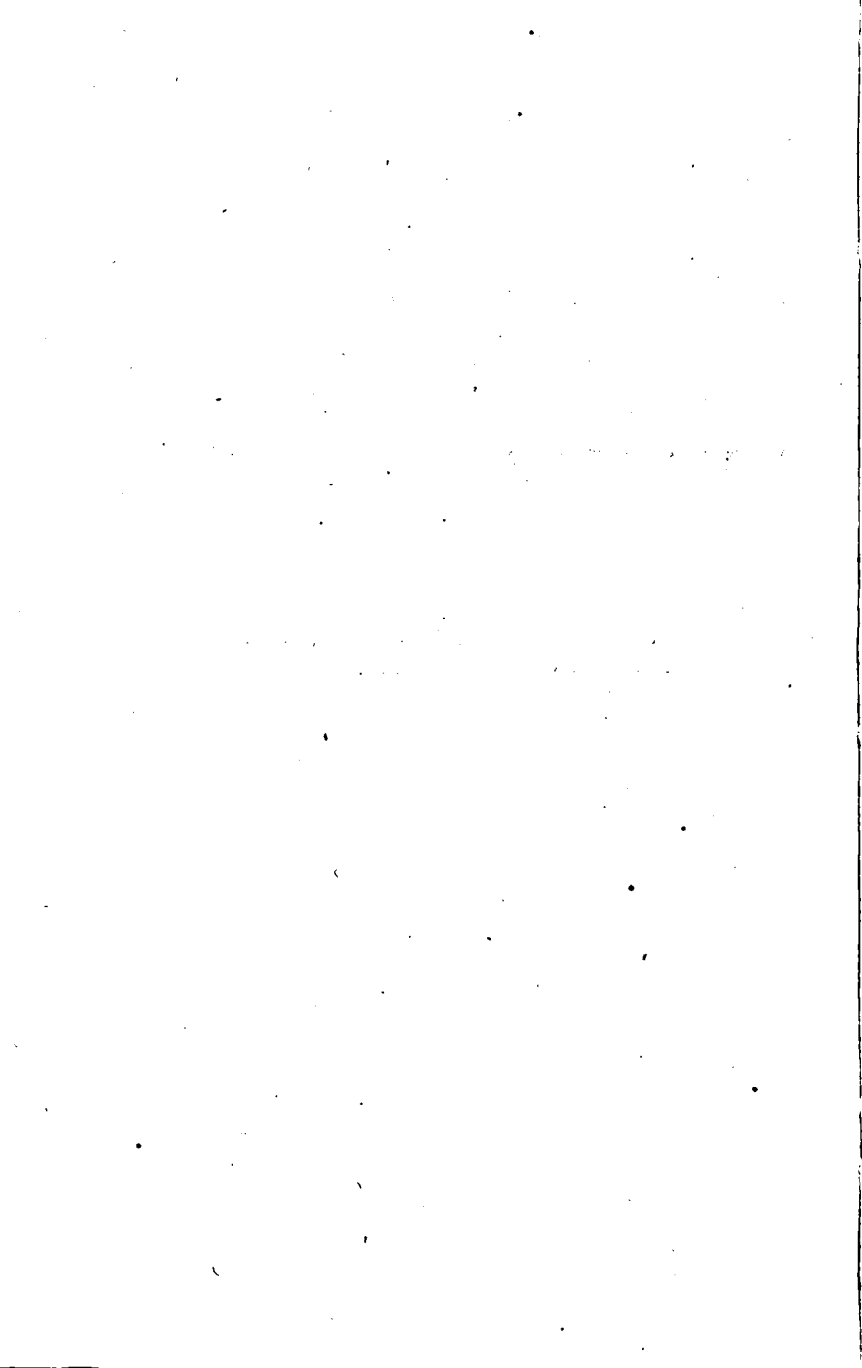
1 Τὸ λυκαυγὲς αὐτὸ) Τὸ ἰωθινὸν, ἔτι μικρᾶς σκοτίας οὔσης. V.

Gall. Sed nunc, dies enim iam circa ipsum diluculum est,
domum ad nos abeamus. Reliqua alias, Micylle, videbis.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN IMAGINES.

Pag. 1. l. 1. ΕΙΚΟΝΕΣ) *Περὶ εἰκόνας* Th. Magist. v. *Γοργώ*.
l. 3. Τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπασχον) *τοιοῦτό τι ἔπαθον* Th. Mag.
Nihil mut. edd. vett. l. 10. Μὲν) *Deest in S.* *Pag. 2. l. 1.*
Τὸν Σίπυλον) *Artic. τὸν abest a S. l. 3. Κεχηγόντα*) *κεχηγκόντα*
male l. l. 9. Ἐκ περιωπῆς) *ἐπεριωπῆς male l. l. 13. Προσβλέ-*
ψείσε) Sic etiam habere *I. Fl. B. 2. V. 2. & S.* notat Solan.
Sed & sic P. S. &c. *Pag. 3. l. 1. Ἀναπλάττων*) *ἀναπλάττον*
male l. Pag. 4. l. 1. Ἐπεί) *Ita iam optime l. cum Fl. & Ald.*
Ἐπὶ male B. 2. Fr. P. S. H. l. 2. Οὔτε παρακ.) οὔτε male l.
ead. Ἐκείνον) *Omissum in l. Adest in Fl. V. 2. B. 2. Fr. P. S.*
l. 3. Ὅστις) *ὅστις l. Fr. Fl. B. 2. P. S. Ἦτις ἴσως l. l. 11. Ἦν*)
Male abest a Fl. Adest in P. P. l. &c. l. 14. Αὐτὸς) *οὕτως ad-*
scripserat Solan. Sed nihil mutant edd. *Pag. 5. l. 6. Κνιδίων*)
Leg. Κνίδω adscriptum marg. l. Sed in Κνιδίων conspirant
edd. Pag. 6. l. 8. Σωσάνδραν) *Δωσάνδραν male Fl. Σωσ. recte*
cett. l. 15. ΛΥΚ.) Deest male in Fl. & alibi passim. l. 16.
Δείση) *δείσει legendum monebat marg. l. Sed in δείση con-*
spirant edd. Pag. 8. l. 10. Σωσάνδρα) *Δωσάνδρα iterum male*
Fl. ac tertium paulo post. Sed bene cett. Σωσ. l. 11. Λεπτὸν)
Sic edd. omn. Σεμνὸν A. P. & marg. A. & W. ead. Καὶ λελη-
θῆς) *καὶ deest in Fl. & λεληθῆς male habet eadem pro λελη-*
θῆς, quod recte legitur in cett. aequae ac in P. & A. l. 17.
Καλὴ) *πολὺ A. P. Pag. 9. l. 10. Κινδυνεύει &c.) κινδ. γούνητ.*
μ. Pell. Vid. nott. ead. Προσδεῖν) *Sic P. S. Fl. B. 2. Προσδεῖ*
male reliquae. l. 11. Ἦ) *Deest in Fl. Adest in Coll. & edd.*
cett. l. 12. Γραφείας) *συγγραφείας male Fl. Vulgatam tenent*
cett. & P. Pag. 10. l. 2. Δέσχη) *Nihil mutare edd. notat So-*
lanus. ead. Ἐποίησε) *ἀποίησε male l. l. 9. Ὀμηρον*) *Sic edd.*
praeter l. quae μῆρον. ead. Δεδέγμεθα) *δεδέγματα l. sola*
l. 15. Ἰοβλέφαρον) *τὸ βλέφαρον male edd. priores. l. 16. Ὀ-*
λος) *Bene sic P. aliaequae. Ὀλος l. l. 17. Τὴν*) *τῇ edd. male.*
Pag. 11. l. 3. Ἀπάσαι) *Sic recte S. & A. Male cett. ὁ πᾶσαι.*
l. 9. Συνειλημένον) *συνειλημένον υπο μ l. Ald. V. 2. P. Συνει-*

λημμένον *geminata consona Fl. B. 2. Fr. P. H. S. Pag. 127*
l. 2. Αὐτὸ) Sic dedi ex *Fl. Αὐτῶ* enim ceterae. *l. 4. Οἶοι*) οἶα *P.*
l. 7. Καὶ θέαμα) Defunt haec verba in *Fl.* Adfunt in cett. & *P.*
Pag. 13. l. 3. Διατίθεται) Bene sic edd. & *P. Διατέθειται Ex.*
Fl. l. 4. Ἐκείνῳ πον) ἴσως ἐκείνον *L. Pag. 14. l. 5. Ἠκούσας*)
 Sic edd. & *Ex. Fl. Ἐχούσας ἴσως L. Pag. 15. l. 2. Ὅπως οἱ*
ταῦτα) Sic edd. praeter *Fl.* quae ὁπῶσα ταύτης. *Gr. Ὅπῶσα*
ταύτων. I. Pell. Forte pro ὅρος legi possit ὅρμος. *l. 16. Γλυκίων*)
 γλυκίον *G.* Nihil mut. edd. *l. 17. Προθυμία*) προθυμία editum
 ante, sed correctum ex *C. & V. Pag. 16. l. 5. Προσπνῆς*) Be-
 ne sic *P.* aliaeque. *Προσπνῆς* male *I. l. 6. Παραβυβόμενος*) παρα-
 δυόμενος *P. G. & marg. A. 1 W. l. 10. Ἀπολιμπάνουσαν*) Ita
 dedi ex *Fl. P. S. Ἀπολιμπάνουσα I. l. 12. Τότε*) Restitui ex
L. & B. 2. τίποτε enim erat in cett. edd. ne *Fl.* quidem ex-
 cepta. *ead. Σιωπᾶν*) σιωπῶν male *I. l. 13. Ταῦτα*) Constans
 lectio. Sed ταῖς corrigit *Solan. l. 15. Ἰδιῶτις*) ἡδιῶτις male *I.*
Pag. 17. l. 1. Ἀκροατῶν) ἀκρατῶν male *I. l. 4. Ἀκροώμενοι*)
 ἀκρώμενοι male *I. l. 14. Εἴση*) ἔση male *I. ead. Παρεστήτη*)
 Sic edd. excerpta *I.* quae πανεστῆτη. *Palm.* emendat παρε-
 στήτη. *l. 18. col. 1. Λέγει*) Non erat in editis hoc verb. Ad-
 didit *Solan.* non dicens unde. *Pag. 19. l. 4. Αὐτὸ*) Deest in *Fl.*
ead. Ἀνθαμιλλόμενον) ἀναμιλλ. *I. & Ex. Fl.* Sed prius est in
 cett. & *P.* al. ἀνθαμιμώμενον *G. Pag. 20. l. 3. Πασῶν*) Con-
 stans lectio. *l. 6. Παρηνέκασι*) Nil mut. edd. & *Ex. Fl. Παρη-
 νέγκ.* *P.* Item marg. *A. 1 W. l. 10. Ὅ, τι*) Sic *P. Ὅτι S.* aliae-
 que quaedam. *l. 11. Παιδείας*) Sic recte *P. A. & Fl. Παιδίας*
I. H. S. Ald. male. *Pag. 21. l. 6. Ὅσῳ*) ὅσοι adscripsit *Solan.*
l. 8. Φαῦλον) φαύλου *Th. Mag.* vid. not. *l. 9. Προβέμενον*) Nil
 mut. edd. *Προβέμενοι Ienf. & Pell. l. 13. Αὐτή*) αὐτὴ edd.
 priores. *l. 14. Ἔστι*) ἔστιν *Fl. Pag. 22. l. 1. Ἰση*) Sic edd. con-
 stanter. ἴσον *Codd. G. P. L. & marg. A. 1. l. 3. Ἰψ*) Sic recte
L. P. S. Τὸ male *Fl. I. H. l. 11. Αὐτή*) Ex emend. *Ienf. Edd.*
αὐτή. l. 14. Γράφε) Personam *Π.* & Πολὺ hic addit *Fl. &*
pro γράφε habet γράφου. *l. 17. col. 2. Πίλοις*) Lege πτίλοις.
Solan. l. 18. col. 1. Εἰδεχθεσάτη) ἐνδεχθ. prave *V.* In im-
 presso recte mutatum est. *Solan. ead. col. 2. Περιεπιλημένη*) πε-
 ριεπιλημένην *V.* prave; quod in impresso recte mutatum est.
Solan. Pag. 23. l. 7. Σάφρονα) σαφόρονα *P.* Vulgatam servat
Fl. cum *I. P. & c. l. 9. Ἡ*) Nihil mut. *P.* at *Fl.* ἡ adspirat
 male. *Pag. 24. l. 1. Φυλάττειν*) φυλάττει *P.* Nil mut. *Exc.*
Fl. l. 5. Ὅσῳ) Vulgatam hanc servat *P. Ὅσα Ex. Fl. l. 6. Οὐ-*
δὲν) Sic *Fl. Fr. P. S. Οὐδὲ I. & V. 2. l. 10. Διαφύγοιεν*) Sic *S.*

Διαφύγειεν cett. omnes. Pag. 26. l. 2. Καλλίω) καλλίων edd. priores male, & ἐρασμιωτέρα, pro —αν. ead. Ἐρασμιωτέραν) ἴσως —να L. l. 8. Αὐτήν) αὐτῇ Fl. l. 9. Αὐτήν) αὐτῇ Fl. l. 15. Τῆς Ψυχῆς) τῇ Ψυχῇ Fl. Sed vulgata praestat. Pag. 27. l. 3. Αὐτὴ ἐκείνη) αὐτῇ ἐκείνῃ Fl.

I N P R O I M A G I N I B U S.

Pag. 28. l. 3. Σοι) σου Ienſ. Nil mut. Fl. nec M. l. 10. Ὅταν) ὅτ' ἂν W. Et sic semper haec vox in illo Mſ. Sic & γ' οὖν pro γοῦν, teste Ienſio. l. 14. col. 1. Σμυρναίαν) Σμυρνέαν ante editum. Vid. notas nostras. Solan. Pag. 30. l. 3. Κέκρυπτο) Nil mutant edd. nec M. l. 5. Καὶ) Deest in Fl. h 11. Αὐξανόμενην) αὐξομένην Ex. Fl. Nil mut. P. nec edd. Pag. 31. l. 3. Προθεῖναι) Ex emend. Solani. Προσθεῖναι edd. priores. l. 7. Τοῦτο) τὸ τοιοῦτο W. l. 8. Τακινθίνας) Nihil mutare Fl. l. Fr. & M. notat Solan. Sed & idem habent P. S. H. l. 20. col. 2. Εὐσήμως) ἐπισήμως Exc. G. ead. Πηθεῖν) ῥηθεῖαν ante editum. Correxuit Solanus. Pag. 32. l. 10. Δέ σε) Sic edd. & M. l. 14. Κασιέπειαν) Sic Fl. Fr. I. P. H. &c. Sch. & M. l. 16. Ἄντεξεν.) ἀντεξήτ. W. male. Pag. 33. l. 2. Μαρτύρασθαι) μαρτύρεσθαι W. ead. Τὰς θεὰς) ταῖς θεαῖς P. & marg. A. i W. Pag. 34. l. 2. Ἐχοντα) Sic esse in l. Fr. Fl. V. 2. & M. notarat Solan. Sed & sic P. H. S. &c. l. 9. Τοῦτον) Sic restitutum ex W. Τοῦτο edd. priores. l. 15. Σοι) Forſan σου, adlevit Solan. Pag. 35. l. 2. Καὶ) Recte sic M. & edd. plurimae, Δὲ male P. l. 5. Τοῖς) Nihil mutat W. Fl. l. V. 2. P. male ταῖς S. l. 6. Ἀνεστάναι) ἐστάναι W. Pag. 36. l. 1. Τοιοῦτον τι) Sic & Fl. cum l. & M. habere notat Solan. ead. Εἰπεῖν) παθεῖν L. l. 2. Ἐπλημέλησα) Sic bene quod ad orthographiam Fl. B. 2. S. P. & M. Ἐπλημέλ. male l. Pag. 37. l. 2. Ἀκροποδῆτι) Sic edd. & M. l. 9. Ἐκτείνοιτο) ἐκτεῖνοι W. Nil mut. Fl. nec l. P. &c. l. 10. Ὑπὸ) ἀπὸ P. Pag. 38. l. 3. Ἐξεργάσατο) ἐξεργάσατο M. l. 12. Ὑπάρχειν) ὑπάρχει W. l. 13. Ἀπ') Sic edd. Παρ' W. Pag. 39. l. 6. Ἐγχυθέντος) ἐκχυθέντος male edd. priores. l. 9. Ἐγνωσμένοις) ἐγνωσμ. male l. sola. l. 11. Τίνα) Deest in W. Sed pro γενέσθαι legitur ἀγωνίσασθαι. Pag. 42. l. 1. Προσέγραφα) προέγραφα P. sola. Pag. 43. l. 6. Τυγχάνεις) Ita dedi ex B. 2. & M. Τυχχάνης Ald. Fl. l. P. S. H. ead. Τοσούτῳ ἀξιοτέραν) τοσούτον ἀξιοτέραν ἂ. ὡ. αὐτὴν Fl. At vulgaram etiam servat M. ἀξίωτ. με-

dia correpta male *I.* *l.* 7. Σεαυτήν) αὐτήν *Ex. Fl.* Vulgarum σεαυτήν tamen etiam est in *P.* *l.* 16. Ἐκμετρα) Sic *Ald. l. Fl. Fr. P. H. S. A. & M.* Ἐμμετρα ed. Marcil. male. *Pag.* 44. *l.* 5. Βραχύτητα) βραδύτητα male *W. & Fl.* Nil mutant vulgatam cert. nec *P.* *l.* 10. Τὰς ἀφορμὰς) παρασχῆκέναι addit Marcil. Sed non adest in ulla ed. nec in *M.* *l.* 13. Τοῖς) Abest ab *I.* Adest in cett. & *M.* *l.* 16. Προσβιβάζη) Hoc praetuli ex marg. *A. i W. & Codd. G. M. P. W.* Ἐμβιβάζη edd. priores. ead. Ἦν τις) εἴ τις *W.* *Pag.* 45. *l.* 2. Ὁ) Δ. ὁ *W.* ead. Εἰδέναι) δέναι misere *I. Ald. P.* Recte εἰδέναι cert. & *M.* *l.* 6. Τὸν) ὁ *W.* *l.* 12. Ἀνοία) διανοία *Fl.* Sed cum vulgata ceterarum edd. lect. faciunt *M. P.* *Pag.* 46. *l.* 1. Ἀμείνω) Redditum Luciano ex *Fl. & W.* Aberat ab edd. reliqq. ead. Ἀπέφηνε) ἀπέφαινε *W.* Nihil mutat vulgatum *Fl.* *l.* 4. Εὐδοκίμουν) Sic *l. Fl. Fr. B. 2. H. Ald. P. S. M.* *l.* 13. Διακρίναι) διακρίναι marg. *A. i W.* *l.* 17. Αὐτοῦ) αὐτοῦ. edd. vulgo, quod emendandum Guyet. monuit. *Pag.* 47. *l.* 2. Φάναι) Ita *Cod. L. Φάναι* edd. *l.* 5. Φινέα) Restitut. ex *W. Fl. & V.* 2. Ἰονέα ceterae omnes male. *l.* 12. Ζών) Sic etiam esse in *Fl.* notat Solan. quid tum? *l.* 14. Φάναι) Ita dedi ex *L. Φάναι* edd. *Pag.* 48. *l.* 4. Ὅπου) Nil mut. edd. nec *M.* *l.* 9. Ψύσσασθαι) ψεύδεσθαι *W.* *l.* 16. Ὑποπτεύης) ὑποπτεύσης *W.* *Pag.* 49. *l.* 1. Ὑπ') ἀπ' marg. *A. i W. & Ex. Fl.* Sed vulgatam tuetur *P.* eaque melior. *l.* 2. Μάθοις) μάθης *W.* *l.* 7. Οὖν) Ex *L.* restitut. ὁ νῦν edd. priores. *Pag.* 50. *l.* 3. Εἰκώνας) εἰκώνας male *I.* Recte cert. & *M.* media brevi. *l.* 5. Σε) Restitut. ex *W.* Γε edd. priores. *l.* 8. Συναγορεύσονται) συναγορεύσαντα *Fl.* male. Vulgarum tenent cett. & *M.* *Pag.* 51. *l.* 12. Τοι) γε *W.* *l.* 17. col. 2. Τῶν) τοῦ legebatur in editis. Mutavit Solan. cui obsecundavi, etsi non addidit, unde habeat, quia res est parvi. *Reitz.* *l.* 18. col. 1. Ζηνόδοτος) Restitutum ex *C. Ζηνόδοτος* enim ed. Cler. *Pag.* 52. *l.* 2. Ἀρεῖ) Ἀρήι *Hom.* At prius edd. Luciani, & *M.* ead. Ἄλλω) ἄλλως *W.* *l.* 3. Θεοεῖκελον) καὶ θεοεῖκελον *W.* *l.* 14. Ἐξαληλίφθω) Sic *l. Fl. H. P. &c.* Ἐξαληλίφθω *W.* *Pag.* 53. *l.* 7. Ἑρμαῖοι) Sic edd. omnes. Ἑρμαῖ *W.* *l.* 9. Κυπρίων) Κυπρίου *P.* sola. Et mox αὐτῷ pro αὐτοῦ. *Pag.* 54. *l.* 4. Τῶν) Deerat artic. in edd. additus nunc ex *Coll. & M.* *l.* 10. Ἐγχυνόμενον) Restitutum ab Solano. Ἐχχυν. edd. priores. Ἐχχεόμενον *V.* 2.

I N T O X A R I N.

Pag. 57. *l.* 2. Τιμῶντες ἀποθ.) τιμῶμεν edd. omn. male. Τι-

μόμενοι Iens. At restituta lectio est in Coll. l. 7. Ἐποίησαςδε) ἐποίησατε Ex. Fl. Nihil mut. edd. nec P. l. 14. Νόμου) Deest in Fl. l. 17. Φθάνοιτε) φθάντε ed. Cler. quod mutavimus, ut Luciano textui congrueret. Reitz. Pag. 58. l. 7. ὦσι) Non adest in Fl. Pag. 59. l. 10. Διάφυλάσσονται) Sic edd. Διαφεύσσονται L. rectius. l. 16. Ἡδὴ) Deest in Fl. Pag. 60. l. 3. Αὐτῶν) Adest hoc in l. Fl. Fr. V. 2. B. 2. P. H. S. l. 12. ὦ) Non adest in Fl. l. 17. Γε) τε Fl. male. Pag. 61. l. 10. Καὶ ὑπὸ Σκυδῶν &c.) Nihil mutare l. Fl. Fr. notarat Solan. Sed & ita P. H. S. l. 15. Αὐτῆς) αὐτοῖς male Fl. Pag. 62. l. 5. Αὐτῶν) αὐτῷ Exc. Fl. Sed cum vulgata conspirat P. l. 6. Συνειλημμένος &c.) συνειλ—ους & παρεσκ—ους Marcil. Nil mut. edd. l. 12. Πλέοντος) πλέοντες Exc. Fl. male. Vulgatam asserit P. Pag. 63. l. 13. Ἀντιπνεύσειν) ἀντιπνεύσοι Fl. Pag. 64. l. 2. Ταῦτα) τοῦτο Exc. Fl. Nil mut. edd. nec P. l. 6. Φανῇ) φανῇ l. male. Pag. 65. l. 1. Ἀξένους) Ex emend. Solani. Edd. priores ξένους. l. 3. Μὴδὲ μὴ δὲ l. H. ut fere semper. ead. Ἐπαναίρεισθαι) Et sic esse in Fl. aequae ac in l. notat Solan. Sed & est in H. P. &c. l. 16. Αὐτῆς) αὐτοῖς male Exc. Fl. Vulgatam tuetur P. ead. Λόγον) ἄλλων marg. A. i W. & Exc. Fl. Vulgata etiam est in P. Pag. 66. l. 14. Ὅσον) ὅσω L. P. & marg. A. i. Pag. 67. l. 4. Καὶ τὴν ἄλλην) Non comparent in P. G. Sed adfunt in edd. omn. l. 5. Ἐταιρείαν) ἑταιρίαν P. Nil a vulgata abit Fl. l. 7. Διηγνησάμενοι) διηγνησώμεθα P. & marg. A. i W. Pag. 68. l. 15. Τιμώτεραι —σαι) τιμώτεραι male P. Sed proσαι, σὲ Ex. Fl. Vulgatae adstipulatur P. Pag. 69. l. 1. Τὰ) Non adest artic. in Fl. l. 4. Πέντε) Persona ΤΟΞ. ante πέντε erat in edd. quam Gronovii monitu sustuli, & uno versu ferius, ubi ΜΝΗΣ. legebatur, collocavi: nec erat ΤΟΞ. in Fl. ead. Ἐκατέρῳ) ἐκατέρως Fl. Nil mut. cett. nec P. l. 9. ΜΝΗΣ.) ΤΟΞ. edd. excepta Fl. quae ΜΝΗΣ. ead. Τίς) ΜΝΗΣ. τίς edd. demta Fl. itaque personae nomen & hic sustulimus. Pag. 70. l. 5. Τὴν ἄλλην) τῶν ἄλλων L. l. 14. Ἐδάκει) ἐδάκοι male Fl. Pag. 71. l. 2. Ἐπῆγεν) Sic edd. & P. Ἀπῆγεν Ex. Fl. & marg. A. i. l. 4. Ὁ) Non adest artic. in Fl. l. 6. Πολιτικά) πολεμικά P. & marg. A. i. ead. Γραμματεῖα) Sic P. & L. cum marg. A. i. Γραμματία edd. Pag. 72. l. 2. Ἦν) Sic recte Fl. P. S. &c. ἦν l. male. l. 6. Τῷ) τὸ male Fl. l. 7. Συγκεκρότητο) συγκεκρότητο l. H. & Fr. male. Prius P. S. Fl. aliaque recte. l. 18. col. 1. Ἐκδείρασαι) Sic Solanus correxit, cum ante editum legeretur ἐκδείρασα. ead. col. 2. Λόγον) λόβον C. mendose. Pag. 73. l. 2. Ἀπόλετο) ἀπόλετο Fl. l. 4. Γραμματία) γράμ-

ματα P. & marg. A. i W. Nil mutant ceteri, nec edd. l. 9: Kai) Abest a Fl. ead. Το έντεύθεν) Sic Fl. P. Τοντ. iunctim plurimae. Pag. 74. l. 5. 'Υπὸ τ') Sic P. 'Υπό τ' l. Fl. Fr. H. V. 2. B. 2. S. l. 15. 'Εθελήσεις) ἐθελήσει Ex. Fl. Nil mut. edd. nec P. ead. Λύσανος) Ita iam edd. cum supra Λυσίωνος habere-
rent. [At in S. & Baf. 4 & h. l. legitur Λυσίωνος.] l. 17. 'Εξεκ-
λένωτο) Sic L. & P. 'Εξεκένωτο edd. Pag. 75. l. 1. 'Αλλον) ἄλ-
λων male l. & Fl. ead. 'Υποχρύσων) Constans edd. lectio.
Nec ex Codd. varietat. notatam invenio. l. 6. Πάλας) πάνυ
Fl. l. 8. Διηγείτο) διηγῆτο male Fl. l. 13. Τότε) Sic etiam
esse in Fl. notat Solan. Pag. 76. l. 1. Γραμματεῖα) Ita P. & L.
Γραμματία edd. l. 3. 'Επικαλαμησόμε.) Sic emend. Menag. &
ita Fl. 'Επιπαλαμησόμενοι ceterae & P. 'Επιτεχνασόμενος
marg. A. i W. l. 5. Τὸν) Abest a Fl. l. 7. Συνθήματος) συνθή-
κης P. & marg. A. i. l. 8. Αὔλιον) αὔλειον edd. priores.
Pag. 77. l. 3. 'Υπεξέρχεται) ἐξέρχεται Ex. Fl. Nil mut. edd.
nec P. l. 5. 'Αναλογιζόμενοι) ἀν—ος Fl. Pag. 78. l. 9. 'Ετη)
Sic restitui ex P. l. H. S. 'Ετι enim male P. & Ex. Fl. Pag. 79.
l. 5. Τὸν) Deest in Fl. l. 15. Σπείρας τινὰς ἐπισυρ.) Nil muta-
re l. Fl. Fr. P. not. Solan. Sed & sic H. S. &c. Pag. 80. l. 4.
Τὸν) Fl. omisit. l. 15. Τούτων) Sic edd. & P. Τούτοις Ex. Fl.
Pag. 81. l. 1. 'Επίδειξιν) Non habet hoc nomen l. Habet Fl.
H. P. Ald. S. l. 8. 'Επιπιδῶντα) Et Fl. sic habere notat So-
lan. l. 13. 'Η τις) ἢ τίς Ex. Fl. Nil vulgatam mutat P. l. 14.
'Υπὲρ) περὶ Ex. Fl. Vulgatae consentit P. Pag. 82. l. 2. 'Επι-
πιδῶντα) Sic etiam Fl. l. 4. Διηγούνται) Consentire Fl. Fr.
& l. notat Solan. l. 6. Πονήρας) πονηρῶς Exc. Fl. & marg.
A. i W. Vulgatae adstipulatur P. l. 12. Χαριζείνω) Χαριζέω
P. Nil mut. Fl. ead. 'Εκέχρητο) Sic Fl. V. 2. B. 2. P. 'Εκέχρη-
το male l. H. Fr. S. 'Εκέχρητο Amst. Pag. 83. l. 5. Kai) Deest
καὶ in Fl. l. 6. 'Αναγνωσδεισῶν) ἀ—ησῶν male l. l. 8. 'Η)
Recte sic Fl. P. H. &c. 'Η male l. l. 14. Διαιτῶντες) Sic edd.
omn. praeter Fl. quae διαιτοῦντες. ead. Χαριζείνος) Nihil iam
a vulg. abit Fl. l. 18. 'Εν τοσούτῳ πάθει ante editum; sed me-
rito πάθει delebat Solan. etsi in C. rectius πάθει cum Luciano
legebatur: nam ipsum Scholion ad πάθει nihil pertinet, nec
substantivum esse, sed a πάσχω derivandum, quilibet vi-
det. Reitz. Pag. 84. l. 9. Εὐδαμίδα) Ex emend. Graev. Εὐ-
δαμίδα edd. priores. l. 10. Περὶ) ἐπὶ male L. P. 'Επὶ τοῖς φί-
λοις marg. A. i W. Pag. 85. l. 3. 'Εκκεκομμένη) Recte P. S.
B. 2. 'Εκκεκομμένη male l. Fl. H. Fr. l. 5. Οὗτος) αὐτὸς Fl.
l. 15. Καὶ ἐπεὶ) καὶ abest a Fl. Pag. 86. l. 3. 'Οκτωκαιδεκέ-

τις) ὀκτωκαίδεκάετις *Fl.* Vulgatae assentitur *P.* *l.* 5. Ἀγεν-
των) Restitut. ex *P.* *L. I. V.* 2. marg. *A.* 1. & *Mf. Gr.* Εὐγενῶν
male *Fl.* *Ald. Fr. B.* 2. *H. P. S. A.* *l.* 8. Ἀποδύρετο) Ex *B.* 1.
& 2. Ἀποδ. cett. omnes. *l.* 11. Αὐτὸν) Deest in *Fl.* Adest in
cett. & *P.* ead. Ἦγεν) Restitut. ex *L.* Ἦσεν *P.* Ἦκεν edd.
omnes. *Pag.* 87. *l.* 10. Οὐκ) Non adesse in suo Cod. adlevit
collator in marg. *A. i W.* *Pag.* 88. *l.* 2. Εἰς) Restitui ex *I.* &
S. Nam omisum in *P.* *H.* &c. *l.* 7. Ἐπίτιμος) Et sic habe-
re *Fl.* ac *Fr.* cum *I.* notat Solan. Sed habent etiam *P.* *H.*
B. 2. aliaequae. *l.* 15. Ἀλωπεκῆθεν) Constans edd. leſſio.
Pag. 89. *l.* 15. Κυνοκεφάλους) κεκυφάλους *P.* & marg. *A.* 1.
Nil mut. *Fl.* *I. P.* &c. *Pag.* 90. *l.* 1. Ἀπεμπολοῦντες) Deferui
scripturam ed. *P.* quae ἀ—πολοῦντες media longa: pro qua
o est in *I.* aliisque. *l.* 4. Τινι) τῇ *Fl.* Τινι etiam *P.* Cod. cum
cett. edd. ead. Οὖν) Deest in *Fl.* *l.* 6. Ἀνασπασθεῖς) ἀναρπα-
σθεῖς *Fl.* cum marg. *A.* 1. Vulgatae suffragatur *P.* *l.* 14. Δε-
σμῶν) Et sic habere *Fl.* cum *I.* & *S.* notat Solan. Sed & sic *P.*
H. &c. *l.* 16. Ἀπολογοῖτο) Et hic vulgatae assentiri Coll. *Fl.*
I. notat idem. *Pag.* 91. *l.* 5. Κατακεκλεισμένα) ἀποκεκλ. *Fl.*
Vulgatam tuetur *P.* *Pag.* 92. *l.* 1. Δεσμοφύλαξ) Sic *I. H. P.*
S. B. 2. Δεσμοφύλαξ *Fl.* *l.* 6. Εἰώθασιν) Sic recte *P.* & marg.
A. i W. Εἰώθεσαν male *I. P. H. S.* &c. *l.* 9. Ἠλλακτο) Bene
sic *P. S.* & *B.* 2. Ἠλακτο male *I. Fl. H. Ald.* *l.* 11. Ἀπαγα-
γῶν) Rescriptum ex *L. P.* Ἀπάγων edd. priores. Ἀπαγαγῶν
marg. *A.* 1. *Pag.* 93. *l.* 3. Ἐκτετρυχαμένα) Sic edd. omnes.
l. 8. Δεσμοφύλακι) Nihil iam in orthographia hac mutat *Fl.*
nec c. seq. *l.* 11. Συνῆν) παρῆν marg. *A.* 1. *Pag.* 94. *l.* 3. Τίς)
οὐδ' εἰς *P.* Item marg. *A. i W.* *l.* 5. Προσελθὼν τῷ συναρμο-
στῇ) ἐλθὼν πρὸς τὸν ἄρμ— *L.* πρὸς τὴν ἄρμωστὴν marg. *A. i*
W. In vulgata edd. concordant. *l.* 6. Ἐπιβουλῆς) ἐπιβολῆς *S.*
sola, cum affecula *A.* *l.* 9. Παρὰ αὐτοῦ) Sic edd. omn. *l.* 14.
Καθευδήσει) καθευδήσῃ marg. *A.* 1. *Pag.* 95. *l.* 3. Διετρομένων)
διετρυγμένων *P. G.* & marg. *A. i.* Nil mut. edd. *l.* 6. Συνελη-
φθῆσαν) Sic & *Fl.* cum cett. *Pag.* 96. *l.* 8. Αὐτοῦ) Sic *I.* Αὐτοῦ.
Fl. H. P. aliaequae. ead. Δισμυρίας) In Coll. adscriptum, alia
διατριβᾶς, al. δραχμάς. *l.* 15. Προδισβεβλήκεις) προδιαβ. *Fl.*
l. 16. Αὐτοῦς) Restitut. ex *P. G.* & marg. *A. i W.* Αὐτὸς edd.
Pag. 97. *l.* 1. Αὐτοῦ) Sic & *Fl.* *l.* 3. Ἐφ' ὑφ' *Fl.* *l.* 6. Διηγη-
σάμην) Et sic habere *Fl.* ac *Fr.* not. Solan. Quid tum? habent
& *I. P. H.* &c. *l.* 7. Βαβαίους) γενναίους *P. G.* & marg. *A. i*
W. In vulgata conspirant edd. *l.* 14. Φαινόμενος) γενόμενος
G. Nil mut. ulla ed. Γαινόμενος marg. *A.* 1. *Pag.* 98. *l.* 16.

Ἀγαθός) ἀληθής G. & marg. A. 1. Nil mut. edd. Pag. 100. l. 3. Ἐνσταλάξωμεν) ἐνστάξ. marg. A. 1. l. 4. Πίωμεν) Sic Fl. Fr. B. 2. H. P. V. 2. S. Πίωμεν I. l. 5. Τοῦτο) Sic dedi ex P. Τοῦθ' edd. pleraeque. Μετ' αὐτὸ Exc. Fl. l. 6. Εἰσιέναι) συνιέναι G. & marg. A. 1. Nil mut. edd. l. 17. Σκυθικῶν) Σκυθῶν P. & marg. A. 1. Pag. 101. l. 1. Οὐ) Male deest in Fl. cad. Ὀμνύοντος) ὁμνύοντος Ex. Fl. Nil mut. L. Pag. 102. l. 2. Ἐπὶ τούτῳ) Et hic Fl. consentire not. Solan. l. 8. Ἐπιπεσόντες) Sic I. Fl. H. B. 2. S. Ἐκπεσόντες P. Εἰσπεσόντες L. Pag. 103. l. 9. Ἐπ' αὐτὸν) Desunt in Fl. Adfunt in cett. & P. l. 11. Φο- νεύουσιν αὐτὸν) φονεύεται ὑπ' αὐτῶν P. & marg. A. 1 W. l. 16. Ἀποτελέσαι) ὑποτελέσαι Fl. Pag. 104. l. 1. Λαβὼν) Excidit ex Fl. Habet P. & edd. l. 13. Ἡ) Non habet articul. Fl. Pag. 105. l. 2. Ἐπὶ) Excidit ex Fl. Adest in P. & edd. In tribus seqq. capp. nil varietatis notatum, sed Fl. nihil mutare, faepe adscriptum. Pag. 108. l. 1. Ὡς τις) Restitut. ex P. Ὅς τις edd. priores omnes. l. 13. Ἀλλ' οὐχ) οὐκ ἀλλ' Fl. male. Pag. 109. l. 1. Ἐς τὴν Μαιῶτιν, παρὰ) παρὰ τὴν Μαιῶτιν ἐς P. l. 11. Γε) τε S. & H. 2. Pag. 110. l. 1. Ὑμῶν) Sic L. & Fl. Ἡμῶν vulgo cett. l. 9. Οὕτω) Non adest in Fl. Adest in cett. & P. l. 11. Δέησιν ἡμᾶς) Sic sine commate habere edd. notat Solan. Plurimae δέησιν ἡμᾶς, sine parenthesi. Pag. 111. l. 3. Τέλος) τέλως male I. sola. l. 9. Παραγαγὼν) παράγων P. Περιαγαγὼν Suid. Nil mut. Fl. I. H. P. & c. l. 15. Ἡ) Non aderat in edd. Inferuit Solan. Pag. 114. l. 5. Ὁρκωμοτούμεν) Et sic esse in Fl. ac Fr. notat Solan. Sed & est in I. P. H. & c. Pag. 115. l. 1. Καταλειπεί) Consentire Fl. notat idem. l. 9. Ἐς) εἰ male Fl. Pag. 116. l. 17. Τὸν) Articulus caret Fl. Pag. 117. l. 5. Ἐτεθεραπεύκει) Et sic Fl. cum reliqq. Pag. 118. l. 5. Τὸ) Adesse artic. in Fl. & Fr. aequae ac in I. notat Solan. Adest autem & in P. H. S. & c. l. 7. Οὕτω) οὕτως Fl. l. 12. Αὐτοῦ) Sic Fl. B. 2. H. & S. Αὐτοῦ I. P. l. 14. Οὐ μετὰ πολὺ) Ita Fl. recte. Οὐ μετ' οὐ πολὺ cett. excepta B. 2. quae μετ' οὐ πολὺ. In marg. A. 1 W. adscriptum: superfluit οὐ. Pag. 120. l. 12. Παρὰ) Abest a Fl. Adest in I. P. H. B. 2. S. & c. l. 14. Οὐ μετὰ πολὺ) Sic iterum restitut. ex Fl. Οὐ μετ' οὐ πολὺ cett. & P. male. Pag. 121. l. 5. Ἐπείσθημεν) Constans lectio. Ἐσπείσθημεν corrigit Solanus. Pag. 122. l. 16. Κλειθρον) Ex emend. Solani. Κλειστρον edd. priores. Pag. 123. l. 5. Τάπιδας) δάπιδας Fl. l. 7. Πράξομεν) Constans edd. lectio. l. 11. Πισθέντα) πιστέντα Fl. male. Πεισθέντα H. 2. l. 13. Ὁ- δει) Deest in Fl. Adest in cett. edd. & P. cad. Ἐξομεν) Hoc

verbum tamen & sic legi in *Fl.* notat Solan. *Pag.* 125. l. 9. Ἰγνύν) Sic edd. Ἰγνὺν Graev. l. 12. Πρὸς πρὸς male *Ex. Fl.* Vulgatam tueitur *P.* *Pag.* 126. l. 2. Ἀπὸ ὑπὸ marg. *A.* 1. Sed vulgata praestat. l. 6. Ἀβαύχα) Et sic esse in *Fl.* monet Solan. l. 10. Ἐπτέτις) Sic recte *Fl. P. H. B.* 2. *S.* Ἐπτέτις male l. l. 11. Τοῦ) Deest in *Fl.* *Pag.* 127. l. 1. Ἐνταῖθα) ἐνταῦτα male l. Recte *Fl.* &c. l. 2. Δὴ ἀνεγρόμενος) Coll. alii διανεγρόμ. Nihil mut. *Fl. l. P.* &c. l. 3. Ἐκκρεμαμένην) ἐκκρεμαννυμένην *Ex. Fl.* Vulgatae assentitur *P.* l. 4. Αὐτήν) αὐτήν *P.* sola. l. 5. Διεκπαίσας) Sic *P.* & edd. plurimae. Διεκπέσας l. *Fl.* An διεκπεράσας l. *Pell.* Διεκπετάσας marg. *A.* 1. cum in *Ald.* quoque esset διεκπαίσας. l. 15. Οἷος Γυνδ. ἐ. π. μ. π. τῆς εὐν. π.) Et sic legi haec omnia in *C. Abb. Fl.* & l. aequae ac in *cett.* notat Solan. *Pag.* 128. l. 5. Οὐδὲ εἰς οὐ γὰρ ἐκαθ.) Et haec ita haberi in iisdem, notat Solan. l. 8. Εἰπαμεν) εἰποιμεν *Ex. Fl.* Cum vulg. facit *P.* *Pag.* 129. l. 9. Δεώμεθα) Consentire *Fl.* notat Noster. Forfan δεόμεθα mallet, quod & ego velim.

IN LUCIUM SIVE ASINUM.

Pag. 131. l. 7. Ἀλῶν) Et sic legi in *Fl.* not. Solan. l. 10. Ἐς τὰ Ὑπατα) *Fl. Fr. B.* 2. l. & *S.* eod. modo habere not. idem. Adde *P.* & *H.* ead. Τοῦνομα) τὸ ὄνομα *Fl.* ead. Γράμματα) Ita dedi ex marg. *A.* 1 *W.* l. *P.* l. Γράμμα *Fl. H. P. B.* 2. *Fr. Ald. S.* l. 13. Ἐχοι) Sic edd. omnes, licet mox τρέφει habebant. l. 14. Τρέφοι) Sic *L.* Τρέφει edd. priores. *Pag.* 132. l. 2. Ἐνδον) *Pell.* delet ἔνδον. l. 9. Πατρίως) Sic *Fl.* Παταρίως *cett.* male. l. 10. Εἶσω) ἔσω *Fl.* l. 12. Ἀσπάζομαι) ἀσφάζομαι *H.* ead. Ἐπέδωκα) Sic editiones omnes. Ἐπιδέδωκα marg. *A.* 1. *Pag.* 133. l. 18. Εὐτελές) ἀτελές editum ante. Emendavit Solan. *Pag.* 134. l. 1. Ποτὸς) πότος *Ex. Fl.* Vulgatae adstipulatur *P.* l. 2. Ποτῶ) πότῳ *Ex. Fl.* Vulg. est in *P.* l. 4. Εἰπάσαις) Leg. ὀπόσαις ἡμ. vel εἰ πολλαῖς ταῖς. *Reitz.* l. 14. Ἀρδινά) Ita habere *Fl.* cum *Fr.* notat Solan. Sed & sic l. *P. H.* *Pag.* 135. l. 8. Ἐφν) Deest in *Fl.* Adest in *cett.* & *P.* l. 11. Πορρωτέρω) Ἀ. ἀποτέρω Coll. Ἀποτέρω *Fl.* & marg. *A.* 1 *W.* Sed vulgata etiam est in *P.* l. 15. Ὑπακούσει) Sic etiam esse in *Fl.* notavit Solan. Sed est etiam in aliis. *Pag.* 136. l. 16. Ἀρξάμενος) ἐλὼν marg. *A.* 1. & *Ex. Fl.* Vulgatam servat *P.* *Pag.* 137. l. 1. Ἡμῖν) σὴ μὲν Gronov. Nihil mut. edd. l. 3.

Φεύγοις) Φεύγεις male *Fl.* l. 8. Τὸ) Abest artic. a *Fl.* l. 9: Πονεῖν) ποθεῖν *Pell.* l. 10. Ὀδύνης) Nihil mut. edd. Ἡδονῆς *Gronov.* l. 12. Ἀνθρωπομάγειρον) ἄνθρωπον μαγ. *L. P.* Ἀνδρῶν μάγειρον κατασκευάζω marg. *A.* 1. l. 13. Κατασκευάζω) σκευάζω *Fl.* l. 17. Μηδὲ) μὴ — δὲ *I.* hic & ferme ubique. *Pag.* 138. l. 2. Ἐπέθκας) Et sic habere *Fl. Ald.* cum *I.* at *Pell.* ἐνέπρη — vel ἐνέπλ — vel potius, ἀπηνθράκισκας, notavit *Solan.* l. 10. Καθευδήσῃ) καθευδήσει *Fl.* l. 12. Συχνῶς) συχνῶς marg. *A.* 1. ead. Ὑπνον) ὕπνον *Pell.* *Pag.* 139. l. 4. Τὸν συμπότην) Sic *I. Fr. Fl. P. H.* &c. Τὴν συμπότην *Pell.* l. 12. Ἐφην) Aderat in *P.* Aberat in *Fl. Iunt. Ald. H. S.* &c. l. 17. Γίγνου) γίγνου marg. *A. i W.* & *P.* At prius edd. vet. *Pag.* 140. l. 7. Αἰώρει) ἐώρει *Ex. Fl.* male. *Vulgatæ* favet *P.* l. 8. Κολλῶ) ἴσως κόλλω *L.* Nil mut. *Fl.* l. 10. Πονέσῃ) Et hic *Fl.* vulgatam scripturam habet. l. 11. Πλάτους) κράτος *L.* ead. Δῆξον) δεῖξον marg. *A.* 1. & *I.* An πλῆξον *Pell.* Νύξον *Guyet.* l. 13. Ἀμμα) Sic dedit *Solan.* ex *G. P. L.* Ἀμα edd. priores. *Pag.* 141. l. 3. Ὑποβάλλης) ὑποβάλλεις marg. *A. i W.* l. 6. Ἄλλα καὶ οὐ) Sic *Pell.* Κέου *P.* & marg. *A.* 1. Ἄκουε *L.* Ἄλλὰ καὶ οὐ *P.* Ἄλλὰ καίου edd. cett. l. 13. Ἀμμα) ὅσα μίμα *Ex. Fl.* *Vulgatam* tenet *P.* l. 18. Παρσίας) παρίας ante editum, correxit *Solan.* *Pag.* 142. l. 7. Κάθησον) κάθησο *Pell.* ead. Πάραλαι) Sic edd. complures cum *Coll.* Παράγραλαι *I.* *V.* 2. & *P. Al.* παρακύλαι. *Pag.* 143. l. 4. Μηδεμίαν) τὴν δὲμίαν *Ex. Fl.* & marg. *A.* 1. l. 13. Αὐτῆς) Sic scriptum inven. ead. Μοι) Deest in *S.* l. 14. Εἰδεῖν) Et hoc ita legitur in *I. Fl. P.* &c. l. 17. Μέλλοι) Sic *Fl. P. H.* Μέλλει *L.* ead. Πέτεσθαι) πέτασθαι *Fl.* *Pag.* 144. l. 2. Ἡ νῦν) ἡ νῦν marg. *A.* 1. l. 12. Προσφέρει) προσφέρει *P.* Nihil mutat *Fl.* *Pag.* 145. l. 4. Ἐκεῖνο) Et sic esse in *Fl.* notabat *Solan.* Sed & sic *I. P. H. S. Ald. Fr. B.* 1. *Pag.* 146. l. 4. Ἐαυτὸν) Expressi lection. *Fl.* & *L.* Αὐτὸν edd. cett. l. 12. Ῥᾶων) Sic *P. L. H. P. B.* 1. & 2. *Fr. S. Ald.* Ῥᾶον *Fl.* Ῥᾶστη *Venetæ* utraque. ead. Μόνον) μόνον *Fl.* & marg. *A.* 1. *Pag.* 147. l. 1. Καταψήσασα) Sic & *Fl.* cum cett. At *Coll.* testantur scriptum etiam καταψηλαψήσασα. l. 7. Παριόντα) παριέντα *Ex. Fl.* Nil mutat *P.* l. 8. Ἐπεισέρχομαι) Et sic habere *Fl.* notat *Solan.* l. 10. Ὑποχωρήσας) ἀποχωρήσας *Fl.* l. 12. Περιεργίας) Restitut. ex *P. G.* Περιεργασίας edd. anteriores. Restituta lectio est etiam in marg. *A. i W.* l. 14. Διαφθαῖναι) Deest in *Fl.* Adest in cett. & *P.* *Pag.* 148. l. 7. Ἦδη) ἐτι male *Ex. Fl.* *Vulgatam* tuetur *P.* l. 9. Κατελείπετο) Ita bene *Fl. Fr. B.* 2. *P. H. S.* Καταλείπετο *L.*

& V. 2. ead. Ms) Ex emend. Solani. Deerat in edd. l. 14. Ἐπασχεν) ἔπασχον marg. A. 1. Pag. 149. l. 3. Ω) Male abest a Fl. l. 5. Ἐπηκολούθει) ἐπεκολούθει S. sola cum assecla A. l. 7. Ἄλλο) Sic & Fl. cum I. Fr. P. &c. Ἄλλως Pell. & Marc. l. 11. Ἔσθην) ἔβην Graev. Nil mut. edd. l. 14. Καὶ καταλύειν) Deest καὶ in S. Adest in P. &c. l. 15. Ἐν) Sic dedi ex L. & marg. A. 1. Ἐπ) edd. priores. l. 17. col. 1. Ἐπαυλιν) ἐταύλει legebatur in edd. Ad Luciani textum accommodavit Solan. ead. Ἐκείνοις) ἐκείνων vulgatum fuerat, mutavit, & post ἦν lacunae notam apposuit Solan. Pag. 150. l. 13. Αὐτὴν) αὐτὰ L. Pag. 151. l. 9. Ἐπ' ἐμὲ) ἐπ' ἐμοὶ Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. l. 10. Ἄρκετοῖς) ἄρκοις Ex. Fl. & Ald. Sed ἄρκετοῖς collatio in marg. eiusd. Et sic quoque L. recte cum cett. edd. l. 13. Οὖν) Deest in Fl. Pag. 152. l. 8. Τῷ ἡμ.) Non habet artic. Fl. ead. Ἡμῖν) Sic edd. quas vidi, omnes. l. 10. Τοῦναρτίον περιήνεγκαν) τὸν. με περ. Fl. Pag. 153. l. 4. Ζῆφει) Ζήφει I. male, ut solet in hac vocali centies. Pag. 154. l. 5. Ἐχοντος) ἔχοντες male Fl. Vulgatam afferit P. l. 8. Παλίστα) πῶλλα P. l. 11. Οὗτοι) αὗτοι P. Nil mut. Fl. Pag. 155. l. 7. Μὲν) Deest in S. Adest in I. P. &c. [At S. μὲν mox inserit inter ἄλλο & οὐδέν.] l. 9. Κλέουσιν) Et sic Fl. cum I. &c. l. 18. Στοιβάδων) Sic scribi hoc vocabulum in V. testatur Solanus. Στιβάδ. vero Suid. ut Lucian. Reix. Pag. 156. l. 13. Παρὰ) περὶ Ex. Fl. Vulgatae vero suffragatur P. l. 17. Πάντα καταπίπτοντα) Et sic esse in edd. vet. notat Solan. Pag. 157. l. 1. Φασι) Dedi ex S. Φασι cett. omnes male. l. 4. Ὁ δὲ) Nil mut. Fl. Fr. I. P. &c. l. 17. Φύγῃ) σπουδῇ Fl. & marg. A. 1. Vulgatam ceterarum edd. firmat P. Pag. 158. l. 5. Μου) με Ex. Fl. Vulgatam ceterarum tuetur P. l. 11. Ἐπικαθίσασα) ἐπικαθίσασα Ex. Fl. l. 14. Ἡύχετο) Sic edd. & P. Εὔχετο Ex. Fl. l. 15. Τῷ φυγῇ) Restitutum ex P. & marg. A. 1. Τῆς φυγῆς edd. priores. Pag. 159. l. 4. Διπλῇ) τριπλῇ P. Cum vulgata facit Fl. l. 10. Ἰθί) Ita bene Fl. H. P. &c. Ἰσθί male I. l. 11. Σαρδάνιον) Σαρδόνιον edd. anteriores. Pag. 160. l. 2. Τῷ μηρῷ) Nihil mut. Fl. I. Ald. H. P. &c. l. 17. Ἐπελάβετο) Ita merito correxit Solan. cum ἐπελάβετο legeretur. Pag. 162. l. 13. Ἀφιγμένον) Sic Fl. Ald. V. 2. B. 1. B. 2. Fr. H. S. Ἀφιγμένων P. Ἀφιγμένοι I. & marg. A. 1 W. l. 14. Ἀπῆγον) Sic recte I. H. P. &c. Ἐπῆγον Fl. Pag. 163. l. 4. Προσκησάμενον) Restituit. ex Fl. Προσσχ. cett. l. 8. Τοῖς κακτημένοις) τῶν κακτημένῳ L. ead. Παρέχειτο) παρείχετο Pell. l. 10. Κατηρώμην) κατηρώμην I. male. l. 17. Διαπαράτρωγ.) διασπαράττοντας Lucian. Vol. VI.

melius C. Pag. 164. l. 1. Ταῖς ἀγελαίαις) Vid. notas. l. 4. Τότε) τό τε Ald. Τότε cett. l. 7. Ἀγρὸν) ἀγέλην marg. A. 1. l. 8. Τὴν ἀγέλην) εἰς τὴν ἀγέλην P. male. ead. Νομὸν) νομὴν marg. A. 1 W. l. 10. Μεγαπόλη) Μεγαλοπόλη marg. A. 1. Pag. 165. l. 13. Ἀνυπόδετος) Sic rursus invenio constanter, non ἀνυπόδηντος. Conf. supra c. 16. Aliter infra c. 43 f. Pag. 166. l. 16. Οὐ γὰρ) Nihil mutant edd. Οὐ L. pro οὐ quod Anon. coniecit. Pag. 167. l. 1. Τὸ φορτίον) τοῦ φορτίου Fl. l. 15. Ἀποκτενεῖν) ἀποκεντεῖν Ex. Fl. Cum vulgata facit P. Pag. 168. l. 2. Στυππεῖον) Et sic Fl. quae tamen versu seq. στυππίων exhibet. l. 6. Τυρεύων) τορεύων Pell. l. 9. Στυππεῖον) στυππίον iterum Fl. ac postea ubique. l. 18. col. 2. Ἰσαίος) Εἰσεῦδος Exc. G. Ἰσαίος C. Pag. 169. l. 1. Ὑπόλοιπον) ἐπίλοιπον Coll. l. 2. Με) Deest in Fl. l. 4. Ὡς) Male omisit Fl. l. 10. Αὐτὸν) Nihil varietatis invenio: corrigendum tamen. l. 17. col. 2. Πλύνω) Omisissum hoc verbum ex collato Codice inseruit Solanus. Pag. 170. l. 7. Ἡμύναμεν) ἤμυναν Ex. Fl. Nil mutant edd. nec P. l. 14. Τοῦτο) τούτου Ex. Fl. Vulgatam servat P. Pag. 171. l. 9. Λέγοι) λέγει Fl. Pag. 172. l. 9. Ἐπικατέδης) ἐπεκατέδης Ex. Fl. Vulgatae assentitur P. Pag. 173. l. 6. Ἐπαγάγειν) ἀπάγειν Ex. Fl. Nihil a vulgata abit P. Ἐπάγω marg. A. 1. Ἀπαγεῖν H. 1. & 2. ead. Λέγων) ἔφη Fl. l. 7. Εὐρίσκει) εὐρήσκει l. & V. 2. Εὐρηκε cett. Pag. 174. l. 6. Τούτων) τούτου τῶν &c. male Fl. l. 12. Προσέλδοιμεν) προσέλδημεν Fl. l. 13. Ὅμιλος ἐφύσα) ἐφύσα ὅμιλος P. l. 14. Ἐλίσσοντες) εἰλίσσοντες Fl. Εἰλήσαντες P. l. 18. Ὅχλ. ἀδρ.) Deerant haec in editis. Addidit Solan. Pag. 175. l. 5. Καὶ τυρὸν &c.) Restituit. ex emend. Solani, v. eius notam. l. 12. Ὅτι μέχρι νῦν ἀν. κακ.) Nihil hic variare edd. notat Solanus. Optavit autem aliam lect. invenire. l. 16. Τὰρ) Deest in Fl. Pag. 176. l. 5. Καὶ) Male deest in Fl. l. 16. Ὀλίγον) ὀλίγου Pell. Pag. 177. l. 17. Ἀθυμία τσιαύτη) Sic Fl. Ald. l. H. P. &c. Παθυμία ταύτη L. P. & marg. A. 1 W. Pag. 178. l. 11. Οὐμὸς) Sic B. 2. P. S. Ὁ ὕμνος I. Fl. Fr. Οὐμὸς Ald. H. Ὁ ἔμνος V. 2. l. 14. Κακίδος) κονίδος P. & marg. A. 1. cum I. Vulgatam vero retinent cett. Pag. 179. l. 4. Κίνδυνον) Ita dedi ex P. L. Κινδύνου edd. Κινδυνου I. Sed ex accentu patet, eam κίνδυνον voluisse. ead. Γὰρ) Addidit Solan. Deerat in edd. l. 6. Ὡστε) Deest in Fl. Adest in aliis & P. l. 12. Κάμιν) πάλιν Ex. Fl. male. Vulgatam firmat P. l. 13. Καινότερον) καινότετον P. Pag. 180. l. 1. Συνοικήσαντες) συνοικήσαντες Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. 6 A. Ἐπιχωρίους) ἐπιχωρείους Fl. l. 13. Γυναικίας) Sic Fl. Fr.

I. H. P. &c. Γυνίας P. Pag. 181. l. 10. 'Οθόνν) Vid. notam Solani. *l. 13. Παθόν*) μαθόν marg. *A. 1. W. l. 16. 'Ωστε*) Ita recte *Fl. H. P. &c. 'Ωστε* male *I. ead. 'Υπὸ*) Et sic esse in *Fl.* notabat Solan. Est & in cert. *Pag. 182. l. 14. 'Ανυπόδης*) Sic iam edd. cum supra hoc Dial. bis, ter haberent ἀνυπόδης quod posterius etiam adscript. in marg. *A. 1. ead. Πάλιν*) Restitut. ex *L. Πάνν* edd. priores omnes. *Pag. 183. l. 3. 'Οπου*) ὅποι *Fl. l. 8. Καὶ ὅς*) Sic *P.* cum *I. Ald. P. H. &c. 'Ο δὲ Fl. l. 11. 'Ακινδυνότατον*) Sic edd. recte, excepta *Fl.* quae ἀκινδυνότατον. *l. 15. 'Επ'*) Deest in *P.* Adest in *Fl.* aliisque. *l. 17. 'Επέδωκε*) Constans edd. lectio. *Pag. 184. l. 5. Κάκῃ μὲ*) κάκείμῃ *l. 1. 6. 'Εξαγαστὰς*) ἔπαν — *Ex. Fl.* Vulgata vero est in *P. l. 18. 'Ανώγειον*) Sic emendavit Solan. cum vulgatum esset ἀνύγειον. Item mox male ἀπόνειαν, ut reliqua sex, septem typogr. sphalmata a me correctā omit- tam. *Reitz. Pag. 185. l. 6. Πέμπουσι*) ἔπεμψαν marg. *A. 1. l. 8. 'Επέδωκαν*) παρέδωκαν *P. & marg. A. 1. l. 12. 'Ο ἐμὸς*) Sic iam edd. Aliter supra c. 39 fin. *Pag. 186. l. 1. Καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν*) καὶ εἶχεν ἀδελφὸν *Fl. l. 3. Ταύτῳ*) Nihil mutat *Fl. Pag. 187. l. 2. Τῆς*) τὰς *Ex. Fl.* Nihil a vulgata abit *P. ead. Τὰ μὲν πρῶτα*) τὸ μὲν πρῶτον *Fl.* Ταμενπρῶτα uno verbo *I. H. S.* hic & deinde. Tribus verbis *B. 1. P.* Et sic *Fl.* in seqq. *l. 4. 'Ανάσχυντον*) ἀνέσχυντον male *l. 1. 10. Δαπανόμενα*) Sic *Fl. P. H. &c. Δαπανόμενα* *l. ead. Ταύτῳ*) αὐτῷ *Ex. Fl.* Nil mut. *P. ead. Μέτρῳ*) μετρῷ male *l. 1. 12. Προελθόντες*) Restitut. ex *Fl. Προσελθόντες* edd. cert. *l. 13. 'Οπῇ τι*) τὰ ὅμ. τῆς δύρας) Vulgatam hanc etiam esse in *Fl.* notat Solan. *Pag. 188. l. 12. Μὲν γάρ*) μὲν ἐν γάρ Pell. *ead. Κατακειμέ- νους*) Sic edd. omnes. *l. 16. 'Ηρίστων*) ἡρίστουν *Ex. Fl.* Vul- gatam firmat *P. Pag. 189. l. 2. 'Επιον*) ἔπιον *Fl. l. 3. 'Ορῶν*) Deest in *Fl. l. 6. Νεανίσκων*) νεανίσκῳ *Fl.* Sed eodem redit. *Pag. 190. l. 1. 'Εν καιρῷ*) Non habet *Fl. l. 2. Τοῖς ὀφθαλμοῖς*) τοὺς ὀφθαλμοὺς *Fl. l. 7. Σκευή* — πολυτελῆς) σκευὴ πολυτε- λῇ *Fl. l. 8. 'Επιβάλλομαι*) ἐπιβαλλόμενα *Fl. l. 9. Καὶ χρυσῷ*) Deest in *Fl. l. 11. 'Εκφωνοῦντες*) ἐμφωνοῦντες *Fl. l. 13. Πα- ρέξειν*) παρέξαι marg. *A. 1. Pag. 192. l. 6. 'Αναπαύσεσθαι*) Sic *I. H. Ald. S. Fr. Αναπαύσασθαι Fl. B. 1. P. l. 9. 'Ημᾶς*) Omittit *Fl. l. 12. 'Εκεκόμεστο*) ἡκεκ. *Fl. l. 14. Που*) Non ha- bet *Fl. Pag. 193. l. 3. 'Ενέπλησεν*) Sic edd. excepta *l. & V. 2.* Sed *Ald. 1.* vulgatam servat. *l. 5. 'Επιλαβομένη*) λαβο- μένη *Fl. l. 7. Πολλῷ*) Deest in *Fl.* Adest in cert. & *P. l. 8. Τῷ χροστὶ*) Nihil mutant edd. *l. 16. Γὰρ*) Restitutum ex *P. & L.*

Δὲ edd. priores. *l.* 17. Προσκαλουμένη) Ita edd. *Fl. Fr. l. P. H.* &c. Προκαλ. Pell. melius. *ead.* Εἶδεν) οἶδεν male *Ex. Fl.* Vulgaræ suffragatur *P.* *Pag.* 194. *l.* 4. Τὸ φεύγον) τῷ φεύγοντι Pell. melius. *l.* 11. Τῇ) Sine articulo *Fl. l. 14.* Ἐν ἐμοί) Et sic *Fl.* cum *l. Ald.* &c. *ead.* Ἐπιδειξόμενος) Restitut. ex *l.* & *V. 2.* Ἐπιδειξόμενος cett. *l.* 15. Κατεχρήσατο) κατεχρήτο *P.* Vulgata est in edd. omnibus. *l.* 16. Μοι) Sic edd. *Μου l. P. Pag.* 195. *l.* 7. Πάντων) ἐν insertum cupit Solan. Quod deest in edd. *Pag.* 196. *l.* 6. Χρυσίῳ) Nihil mutare *Fl.* notat Solan. *l.* 10. Ἀναπνέουσιν) ἀ—εται *Fl. l. 14.* Ἐν ἐξ ἑνὸς ἐπιτρέχων) Nil variare *Fl.* notat Noster. *Pag.* 197. *l.* 1. Ἐνδον) Sic edd. cunctæ, & mox iterum. *Pag.* 198. *l.* 4. Ἀγαθὸς) Deest in *Fl. l. 8.* Ἐπίσταμαι) Sic etiam *Fl. l. Fr. P. ead.* Ἐκείνων) ἐκείνου *P. l. 11.* Ὁ ἐμὸς) Aliter supra cap. 40. *l.* 17. Ἡ δὲ μ' ἀσμένη τε) ἡ δὲ ἀσμ. τέ μ' marg. *A. 1.* *Pag.* 199. *l.* 7. Καί) Deest in *Fl. ead.* Ἐπει) ἐπὶ male *I. sola. l. 9.* Ὡσπερ) Sic *I. H. P. &c. & P.* Ὡσπερ εἰ *Fl. l. 10.* Ὡς) Non habet *Fl. l. 12.* Ἀπ' ἐμοῦ) Sic recte *I. H. P. &c.* Ὑπ' ἐμοῦ male *S. l. 14.* Ἡμάρτηται) Sic *Fl. H. P. Ald.* Εἰμάρτηται *I. Pag.* 200. *l.* 3. Καί) Deest in *Fl. l. 11.* Ἐνθεν) Nihil mutare *Fl.* notat Solan. *l. 12.* Ἐνταῦθα) Et sic esse in eadem notat idem. *l. 13.* Ἐθνηκα) ἀνέθηκα *P. & marg. A. 1 IV.* Nil mutant edd. *ead.* Τοῦτο) τὸ marg. *A. 1.*

IN IOVEM CONFUTATUM.

Pag. 201. *l.* 4. Ἡ χρυσὸν ἢ) καὶ χρυσὸν καὶ *O. l. 5.* Πολλοῖς) ἄλλοις *O. l. 10.* Ἐφης) Sic *Fl. Ald. H. P. S. &c.* Φῆς *I. & Cod. P. l. 11.* Δὴ) Omittit δὴ *I. & P.* Compararet autem in *Fl. H. P. S. &c. l. 13.* Εὐχῇ) αἰτήσις *P. Pag.* 202. *l.* 3. Εἰ) Deest in *O. ead.* Εἰμαρμένως) Sic *I. Fr. H. B.* Εἰμαρ. cett. hic & cap. 3 &c. *l.* 4. Ἀφικτα) Sic marg. *A. 1 IV.* Ἀφενκτα edd. quas consului omnes. *l. 11.* Ἐν ἑτέρῳ μέρει) Nihil mut. Coll. nec *Fl. l. 13.* Δόμον) δὴ δόμον *O. male. ead.* Αἰδὸς) Bene sic *O. Fl. V. 2. P. S.* Αἰδῖος male *I. Ald. Fr. H. Pag.* 203. *l.* 1. Τὸ) τὸν *O. l. 2.* Ἀδουσιν) ἄδωσιν *O. l. 5.* Διεξέρχονται) διεξιᾶσι *O. P. l. 9. Αἰ)* Abest artic. ab *O. ead.* Λάχεσις) καὶ Λάχ. *O. l. 13.* Γὰρ καὶ) γὰρ πάνυ καὶ *O. ead.* Τίνας εἰσὶν) τίνες ποτ' εἰσὶν *O. ead.* Ἡ τί δύναται) καὶ τί δύνανται *O. l. 14.* Τί ὑπὲρ) τί καὶ ὑπὲρ *O. l. 17. col. 2.* Ἀπορηθῆναι) ἀποριθῆναι erat in Cod. V. Sed retinui vulgatam, et si suspicarer, V. ἀπακριθῆναι dare voluisset. *Reitz. Pag.* 204. *l.* 3. Ὡ) Abest ab *O.*

l. 4. Τὸ περι) Dedi ex l. V. 2. O. & P. Ποτε περι habent edd. cett. l. 9. Ἐν οἷς) & O. l. 11. Ἀναρτησόμενος) Sic dedi ex O. & Fr. Ἀναρτησόμενος edd. cett. l. 12. Ἐφης) ἐφῆσθα Fl. ead. Τὴν μὲν) μὲν τὴν O. P. l. 13. Ἀπαντας) ἅμα πάντας O. l. 14. Ἐκκρεμασμένους) ἐκκρεμασμένους O. l. 15. Σὺ) σὲ male O. l. 16. Ἐρύσαις) ἐρύσαι O. & marg. A. 1. Pag. 205. l. 1. Οὖν) δὴ O. l. 2. Νυνὶ) νῦν O. l. 4. Δ' οὖν) γοῦν O. P. mox ἀν omit- tit O. l. 6. Αἰσχροῦσα) Sic restitui ex G. L. O. P. Θεωροῦσα edd. priores. l. 12. Μου) ἐμοῦ Ex. Fl. Μου P. cum edd. l. 14. Ἐτι) Abest ab O. l. 16. Προσάγομεν) Restituit. ex O. B. 2. & Fr. Προσάγομεν habebant edd. reliquae. Pag. 206. l. 4. Θεοσδέ- του) Et sic cum l. habere Fl. notat Solan. Sed habet etiam P. H. S. & Ald. l. 15. Ἡμῖν προῖον) Sic restitutum ex Cod. O. Nam edd. εἰπεῖν προῖον ἡμῖν, sine sensu. ead. Eis τοῦτο) εἰς τὸναντίον emendatum in Cod. O. l. 17. Δηλονότι) δηλόντι male edita. Pag. 207. l. 6. Ὑμῖν) ἡμῖν male O. ead. Δυνατὸν) οὐ δυνατὸν Fl. οὐ omitt. cett. & P. l. 12. Δὲ) δὲ & καὶ deesse in O. notat Solanus. l. 15. Καὶ τοῦτο) καὶ iterum abest in O. l. 17. col. 1. Ὅπως) ὅπως misere ante editum. ead. col. 2. Πα- ρέχοντες) Ita dedit Solanus, cum ante legeretur περιέχοντες. l. 18. col. 1. Ἀποκρίνη) ἀποκρινόμενος legebatur in editis. Mu- tavit, non addens unde, Solan. Pag. 208. l. 1. Χρηστότητι) εὐγνωμοσύνη G. O. P. & marg. A. 1. At prius est in edd. omni- bus. l. 3. Ὅ, τι) Emendante Iensio. Ὅτι vulg. l. 8. Θάνατός γε) κἀν ὁ θάνατος O. l. 13. Ἡμεῖς) Non comparet in O. l. 16. Ἐνεστί) ἔστι Fl. Vulgarum ceterarum firmat P. Pag. 209. l. 2. Ὅ δ' ἡφαιστος) ὁ ἡ. δὲ O. l. 3. Ποτὲ) Deest in O. l. 5. Φασιν ὑμᾶς) ὑμᾶς φασιν O. l. 6. Παρὰ) ^π male O. hic & mox bis, ait Solan. Sed forl. est compend. τοῦ παρά. Vid. Alberti Gloffar. N. T. l. 8. Ἀπόλλω) Sic edd. omn. praeter l. & V. 2. quae Ἀπόλλωνα. l. 9. col. 1. Καθεῖς) παθεῖς habebant edita misere, ex Luciani textu correxit Solan. *ibid.* l. 10. Δεσμεῖ- ται) δεσμεῦται Exc. G. Δεσμεῖται C. l. 12. col. 2. Βαλὼν) ἐμβάλων legendum existimo, & ἐξεδίωξε. Reitz. l. 14. col. 1. Γοῦν) Non apparebat in edd. Insertum nunc ex G. & V. l. 16. col. 2. Μὴ φέρων βασιλ. τοῦ Δίδος) Quinque illa verba in edd. omiſſa inseruit Solan. Sine dubio ex Cod. etſi id non monue- rit. l. 31. col. 1. Ἐκβαλεῖ) ἐκβάλλει V. Quod in impresso re- ſte mutatum. Solan. Pag. 210. l. 1. Εἶναι) Deest in O. l. 5. Χρόνου) Abest ab O. l. 12. Κολαζομένους) κολαζομένους ἀπαρ- τας O. l. 15. Ἀρ) παρ' O. Pag. 211. l. 1. Ὅτου ἐνεκα) ὁδοῦνε-

κα Ο. l. 2. Οἶει) ὑποπτεύεις Ο. l. 3. Παρά) Nota περί hic male Ο. ut mox & faepe. Nisi sit compendium τῆς παρά. V. ad cap. 8. l. 4. Δ' ἂν) γοῦν Ex. Fl. & marg. A. 1. Vulgatam servat P. l. 6. Ἐκείνη) ἐκείνων P. L. Vulgatae edd. lectioni assentitur Fl. l. 9. Τοσαῦτα πρὸς μὲ) Hoc reddidi Luciano ex L. O. P. & marg. A. 1 W. Πρὸς με τοιαῦτα edd. l. 13. Πάντα ἐπιτελούσας) ἐπιτ. ἅπαντα ἐκτὸς Ο. ead. Ἐκτὸς) Deerat in edd. Addidi ex O. P. l. 14. Μεταμέλει σοι) μεταμελήσει male Ο. ead. Μετατίθεται) ἀνατ — male Fl. Vulgatam servat P. l. 15. Ἐπιμελείας) εὐμελ. Fl. Pag. 212. l. 9. Οὐδεὶς δὲ) οὐδεὶς τοίνυν δὲ marg. A. 1. l. 10. Τεχνίτης) ὁ τεχνίτης Ο. l. 12. Οὕτως ἀνάλογον) ἀνάλογον τοίνυν Ο. & P. l. 13. Ἄρα) εἴπερ ἄρα Ο. l. 14. Μοιρῶν καὶ) Ambo deerant in l. Aderant in cert. & Ox. l. 16. Θυσίαις) Sic dedi ex G. L. O. & marg. A. 1. pro τιμαῖς, quod in edd. erat. Pag. 213. l. 1. Ἄν) Abesse ab Ο. ἂν & eis notat Solan. l. 3. Καὶ μετατρέψαι τί) τί καὶ μετατρέψαι Ο. l. 4. Ἀνάσχοιτο) ἀνάσχοιτ' Ο. l. 5. Τὸνναντίον τρέψαι) τρέψ. τούν. Ο. l. 7. Σὺ) σὺ δ' Ο. quod verum credo. l. 11. Τιμώμεθα ἂν) τιμώμεθα ἂν Fl. [& S.] Ἄν deest in Ο. l. 13. Παντελῶς) πάντως Ο. l. 14. Ἐκτὸς) Ita iussit Solanus emendari, ex Ο. & P. Nam vulgo εἰ μὴ παρὰ τοῦτο edd. ead. Ὁ προμαθὼν) Articulum in edd. deficientem ex Ο. & P. inserui. ead. Ὡς ὑπ') ὅτι ὑπ' Ο. Pag. 214. l. 2. Καθερίζας) ἐγκλεισάμενος Ο. P. l. 6. Ἀπὸ ἰσχυροῦ προστ.) ἀπ' ἰσχυρᾶς ἐντολῆς Ο & P. l. 7. Λαίου) τοῦ Λαίου Ο. l. 12. Τοιγάρτοι) τοιγάρτι male l. l. 13. Αὐτὸν) Deest in Ο. l. 14. Ἀπαιτεῖτε) ἀπαιτοῖτε Fl. l. 15. Λοξὰ) ἀμφίδοξα Ο. P. & marg. A. 1. in qua tamen ad ἐπαμφοτερίζοντα relatum videtur. l. 16. col. 1. Ἐγκλεισάμενος) ἐγκλησάμενος ed. Cler. Correxuit Solanus. Pag. 215. l. 5. Ἐπειρᾶτο ἐκείνος αὐτοῦ) ἔπειρα ἐκείνος αὐτὸν P. Nil mutat Fl. l. 6. Χελώνης) Sic Fl. l. Ald. Fr. H. S. Χελώνην P. & O. Χελώνεια Coll. l. 9. Ἄλλως) ἄλλω Ο. l. 11. Μέρος) Ita Fl. B. 1. Ald. Fr. H. P. S. Ἔργον l. & P. l. 18. col. 2. Ἦλθε) ἦλυθε V. prave. Vid. & Schol. 91 ad Z. Τρ. In impress. recte mutatum est. Solan. l. 20. col. 1. Μίξας) μίξαι edd. male. ibid. l. 21. Ἦψαι) Sic C. recte. In V. erat ἔψαι. Solanus. Pag. 216. l. 1. Διηγκυλημένος) διηγκυλημ. Ο. ead. Σου — διεξιόντος) Ita dedi ex Fl. Σε — διεξιόντα reliquae vulgo. l. 3. Κεραυνῶ) καὶ κεραυνῶ Ο. l. 12. Ἰστὸν) Sic dedi ex Pell. Ἰστίον edd. ead. Ἀδικούσης) Sic edd. & P. Ἀδικούν Fl. ead. Δέ) Restitui ex Ald. l. S. Aberat in P. H. ead. Καὶ) Reddidi huic editioni ex l. &c. pro τὸν quod P. occupavit; pro quo peius τὸ

H. l. 17. col. 1. Διηγυλημένος) διηγυλημένος ante editum prave. ead. col. 2. Ἐν μασχάλη) εὐμασχάλη V. Et sic editum ante. Iam ἐν μασχ. restituit. ex C. Pag. 217. l. 1. ΚΥΝ.) Hoc nomen personae exciderat ex *I. H.* & *Fl.* Restituere edd. cett. & marg. *A.* 1. ead. Μηδὲ) μὴ δὲ *I.* ut semper. Οὐ δὲ *O.* ead. Σέ τε) σε tantum *O.* l. 2. Φωκίων) Deest in *O.* l. 8. Μέλιτος.) Ex emend. Solani. Μέλιτος edd. priores. l. 14. col. 1. Σφηξί) Σφηγξί) antea male. Sed correctio facilis vel sine Cod. l. 15. col. 2. Ἐπιμελούμενοι) Sic exstat in Coll. G. Quare sic dedi, cum edd. ἐπικαλούμενοι haberent. *Solan.* l. 16. col. 1. Καλλιὰ) Καλλία edd. quod facile etiam mutavimus. l. 18. col. 2. Θανάτῳ) θανμαστῶς edd. θαναΐ. V. ex quo non difficulter θανάτῳ efficias, quod est in C. *Solan.* *ibid.* l. 21. Αὐτῶν) αὐτὸν legebatur ante. Mutavit *Solan.* *ibid.* l. 25. Πρὸς αὐτοῦ.) Ego coniiciebam παρ' αὐτοῦ, uti reperisse se in Mf. Cod. testatur *Exc. G.* Sed recte πρὸς αὐτοῦ C. Πρὸς αὐτοὺς V. prave. *Solan.* Pag. 218. l. 1. Ὑμῖν) Deest in *Fl.* l. 2. Ἀγχομένους) ἀγχομένους male *I.* sola. l. 11. Διαβιώσας) διαβίους *Exc. Fl.* βιώσας P. l. 12. Ἀλλὰ μὴ) μᾶλλον ἢ *I.* sola. l. 16. col. 2. Ἐδάφη) ἐδάφη edit. male. Pag. 219. l. 7. αὐτὸν) Nil mut. edd. nec P. Κάκεινον *Fl.* Κάκεινον & κάκεινο Schol. l. 17. Δικαιοῖ) δίκαιον *Fl.* l. 18. Κάκεινον) Sic etiam legitur in C. & in Scholio Cod. Mf. V. utriusque. *Solan.* Pag. 220. l. 12. Αὐτῶν) αὐτὸ *Exc. Fl.* Vulgatum tuetur P. Pag. 221. l. 7. Ἀμοιβον) Sic P. P. Εὐμοιβον cett. cum *Fl.* l. 9. Αὐταί) Anne αὐταί; Pag. 222. l. 2. Μοι) Deest in *Fl.*

IN IOVEM TRAGOEDUM.

Pag. 223. l. 2. Σύννοος) σύννοος P. sola male. ead. Καταμόνας) κατὰ κατὰ μόνας edd. Sed rectius κατ' abest in *O.* l. 4. Με) Et hoc omisit *O.* l. 8. Εἶδομεν) εἶδωμεν male *I.* V. 2. *Fr.* At prius recte *Fl. B.* 1. P. S. l. 10. Τέ) δέ G. ead. Σε) σου *I.* & marg. *A.* 1 W. l. 13. col. 2. Τραγικῶς) Sic dedit *Solan.* pro vulgato τραγικῶν. Nescio quare, aut unde. Obscundavi tamen, quia talia non sine collatione Codicis mutare ausus fuerit, quae satis tolerabilia erant. *Reitz.* ead. Διαλέγονται) *Exc. C.* sic emendatum. Διαλέγεται enim edd. quod licet tolerabile, alterum tamen melius. *Reitz.* l. 15. col. 1. Τραγωδὸν) Ita dedit *Solan.* cum vulgo legeretur τραγικόν. Pag. 224. l. 2. Ἦς οὐκ &c.) ἦν οὐκ ἱαμβεῖσις ὑπερπαίδεια inserit *O.* ante

illum versum. *ead.* ἄραιτ') ἄραιτ' Eurip. & Gr. l. 3. λόγων) λόγου O. l. 5. Προμηθεύ) Sic recte Ox. Fl. Fr. P. Προμητεύ male l. l. 6. Οἰκείον) Sic l. H. &c. Οἰκείον P. Gr. O. & marg. A. i. l. 9. Καμφεῖν ὥσπερ οὔτοι δυνάμεθα) Καμφδίας ὥ Z. δύν. ὑποκρίνεσθαι μηδὲ ραψάειν ὥσπερ οὔτοι O. l. 11. Ὑποδραματοργεῖν) ὑποτραγωδεῖν Coll. & P. & marg. A. i. W. l. 13. Σοι) Deficit in Fl. l. 15. col. 1. Μεγαλοσμαράγου) με—σμαράγδου edd. Correxerit Solanus. *ibid.* l. 2. Τοῦ Δίδος) καὶ τοῦ Δ. edita. Delevit illud καὶ Solan. l. 19. col. 2. Αὐτὰ) αὐτοῦ Exc. G. l. 20. col. 1. Διαφέρεται) διαφέρει Exc. G. Pag. 225. l. 11. Παιδιαῖς) Sic & Fl. cum cett. *ead.* Ἡμέτερα πρᾶγματα) πρᾶγμ. ἡμῖν O. l. 18. col. 2. Τὸν ξυρὸν) Sic V. absurde. Solan. Pag. 226. l. 1. Αὐθῖς) Inserui ex O. Deerat in edd. l. 5. Τί οὖν) τί γοῦν O. *ead.* Γένοιτο) γίνοιτο O. l. 8. Ὡ) Ἦρα) Ἄρα male Fl. l. 11. Καὶ ἦν.) καὶ omisit Fl. l. 16. col. 1. Ἐκεῖ) ἐκείσε edd. syllabam postremam fustulit Solan. l. 21. col. 2. Ὑποκρινόμεν) Sic restituit idem ex V. cum ὑποκρινομένη legeretur in editis. Pag. 227. l. 2. Συνουσίας) ξυνουσίας O. & μοχ ξυνθέμενοι. *ead.* Εἰσαῦθις) εἰσαῦθις O. l. 4. Τὴν) Non habet articulum O. *ead.* Καὶ) ἢ O. l. 7. Τὰ ἡμέτερα) Omittit O. & Solan. deleri voluit. l. 8. Δόξαντα) δόξαντας O. quod necessarium, si ἡμέτερα cum eo delemus. *ead.* Ὡσπερ) ὥς O. l. 9. Ὑπέρσχη) ἡπέρσχη O. l. 10. Δεινότατα) δεινὰ ταῦτα O. l. 14. Συνευρίσκετε) ξυνευρ. O. Pag. 228. l. 2. Ἐπαναγαγεῖν) ἐπανεσυγκεῖν O. idque Solan. in text. recipi iubet. l. 4. Δοκεῖ) ξυνδοκεῖ male O. *ead.* Καὶ μὴ συντ.) μὴ ξυντ. omissa καὶ, O. l. 6. Ἰδίᾳ) Omissum in O. l. 7. Ὁ Δάμις) Non habet articulum O. l. 8. Ἀπλοῖ) ἄπεισιν O. & Fl. & marg. A. i. l. 11. Τυραννικὸς) κοιραννικὸς O. l. 15. EPM.) Ex O. huc inserui nomen Mercurii, quod edd. male ante ἑρῶς collocabant. Pag. 229. l. 6. Ἀποσεμύνας φημὶ δεῖν) ἀποσέμνυν φημὶ O. omisso δεῖν. l. 14. Ἀσφαλείας) Sic dedi ex L. O. P. P. Ἀσφαλείας edd. cett. omnes. μαντικῆς quoque omittunt l. H. &c. cum Codd. nonnullis: id vero est in P. ed. & Cod. O. l. 15. Εὐτελῇ) ἀτελῇ editum ante. Adscripserat Solan. Leg. εὐτελῇ pro V. ἀτελῇ. *ead.* Γραι.) Hic & in aliis multis locis in Exc. G. legitur tantum γρ. quod aliquando commodius reddi per γραπτόν potest. Hic tamen in C. hunc in modum scriptum invenio γραι. sive cum αἰ supra. Solan. At hoc in Mss. imperativ. γράψαι notat. Reitz. Pag. 230. l. 8. Τόγες) Ex Homero supplēvi, quod omissum in edd. Καὶ ed. P. sola pro eo substituit. l. 10. Τε) γς O. l. 11. Ὅσσοι) ὅ σοι edd. male & O.

l. 12. ὅσσοι) Sic iam recte *P. & B.* 2. Cett. ὅσοι. *l. 13. col. 2. Καὶ ἔβρι-ψεν*) Melius in Sch. 43 ad Θ. Δ. legitur ἡ. *Solan. ibid. l. 14. Μνδέων*) Nihil varietatis notatum invenio, mirorque, Solanum hoc praeteriisse: credas enim, legendum μελέων. Sed nihil est opus. *Reitz. Pag. 231. l. 1. Νόνυμοι*) Restitui ex *Fl. & Homer.* Νόνυμοι enim vulgo edd. & O. Νόνυμοι Schol. *ead. κνίσσησι*) κνίσσοισι O. *l. 3. Συνθέουσι*) Sic dedi ex O. P. & Schol. licet O. ξυνθέουσι. Edd. συνίασι. *l. 7. Τούε*) Non agnoscit articulum O. *l. 10. Καθεδούνται*) Deest in O. *l. 11. Ἀναπλ—ες*) ἀν—ων O. *l. 12. Προσήκει*) Restitui ex O. Προσῆκεν edd. *l. 13. Πρόχειρον*) χεῖρον O. *l. 14. Ἡ*) Omittit O. *Pag. 232. l. 1. Τῶν χαλλ.*) Bene sic *Fl. H. V. 2. P. S. Γὰρ χαλλ.* male *l. ead. Τῶν Μύρωνος*) τοῦ Μυρ. O. *l. 2. Προτιμητέαν*) προτιμοτέαν marg. *A. 1. & O.* qui mox εἶναι omittit. *l. 6. Ὅτι*) Non compareret in *Fl. l. 13. Ἐπιστίλβον*) ἀποστίλβον O. manu recentiore. *l. 14. Ἐπηνυγάζεσθαι*) ἐπιλυγάζεσθαι male O. *Ἐπηνυγάζεσθαι* Coll. *l. 15. Μυῶν*) Sic O. Μυῖων edd. Μῶν male *l. Pag. 233. l. 2. Ὁ Μῆν*) Sic restitutum ex O. & *Fl.* Nam καὶ μὴν edd. cett. male. Μὴν δ' ὅλ. *P. ead. Ὅλοι*) ὅσοι *Fl. Ὅλοι* cett. & *P. l. 3. Πολύτιμοι*) Ex *Fl.* sic dedi, cum πολυτίμητοι esset in edd. cett. *l. 4. ΠΟΣ.*) Vid. not. *ead. Καὶ ποῦ*) Haec deesse in O. & *P.* notat Solan. Non satis distincte tamen, anne utrumque in utroque. Quod tamen suspicor, quia & in *Fl.* abesse video. *l. 8. Πτωχὸν*) πέντη O. *l. 11. Προτιμήσεται*) προτετίμηται O. *l. 15. col. 2. Τοῦτο ἱερατικῶς*) τοῦτο δ' ἔκείνο C. *l. 16. col. 1. Ὁ Μισθρῆν*) Μισθρῆς, & sine artic. edita. Correxuit Solan. adscripsitque: Exc. G. ὁ Μισθρῆν, Περσικός. ὁ Μῆν Φρύγιος. ὁ δὲ Μισθρῆς. V. etiam, nisi quod ὁ μὲν Μισθρῆν ultimo loco habet. *ibid. l. 20. Ἐκόμουν*) ἐκόμουν ante editum male. *l. 21. col. 2. Εἰ κιναιδ.*) Sic C. pro quo εἶναι λέγουιντο erat in editis. In V. autem εἶναι δέονιντο. *Solan. ibid. l. 23. Μύσει*) Sic etiam C. *Pag. 234. l. 10. Καὶ τὸν*) καὶ abest a *Fl. ead. Ἀπὸλλω*) Nihil mut. edd. & O. *l. 11. Ἐν τοῖς ζουγ. πον καθ.*) Quinque haec verba omissa in *Fl. l. 13. Κόλλοπας*) Sic edd. excepta *Fl.* quae κέλλοπας. Sed O. σέλλοπας. *ead. Περισεσυλημένον*) ἀποσέσ. O. *l. 15. col. 1. Ἀντὶ*) τουτέστι pro ἀντὶ τοῦ, ediderat Cler. Sed cum ἀντὶ τὴν esset in V. ἀντὶ τοῦ inde fecit Solan. merito quidem, licet τῇ ad praec. relatum excusari queat. *Reitz. l. 19. col. 2. Κέλλοπας*) κέλλαπας edita male. Et proxime τοὺς pro οὓς. Utrumque emendavit Solan. *Pag. 235. l. 3. Τολμήσειεν*) τολμῆσαι *Fl.* Vulgatae suffragatur *P. l. 4. Δ' οὖν*) γοῦν O. *l. 7. Ἀν' ὥστε*) ἀν inferui ex Q

Deerat in edd. *L. 8.* Τὸ ἀκριβὲς) τ' ἀκρ. *O. l. 13.* Τούς) Sine articulo *O. ead.* καὶ τὴν ἱππάδα) Non habet *Fl.* nec *O. l. 16. col. 2.* Διήρητο) Male διήρητη ed. Cler. *Pag. 236. l. 1.* Ἐλέγχοντα) ἐλέγχοντα *Fl. l. 2.* Μικρότητα) σμικρότητα *O. l. 11.* Ἀτε δὴ παῖδες ὄντες Δίδος) Δίδος παῖδες omittis ceteris *O. l. 12.* Προκαθεδεῖται) προκαβίζοι *Fl.* item marg. *A. 1.* Vulgaræ favet *P. l. 20. col. 1.* Πέντε) Corrupte haud dubie. *Solanus. Pag. 237. l. 1.* Καθιζόντων) καθεζέτωσαν *Fl. l. 2.* Εἰσαυθίς) ἐσαυθίς *O. P. ead.* Δέ) Abest a *Fl.* adest in aliis & *P. l. 3.* Χρῆ) Deest in *O. l. 6.* Διανομάς) Bis *O. ead.* Πού τὸ νέκταρ) Et haec bis habet *O.* Item bis πού αἱ ἐκατίμβαι; nisi quod male πολλοῦ priore loco pro ποῦ dederit. *L. 9.* Κατασιώπησον) κατασίγησον *O. P. l. 11.* Συνιᾶσιν) φωνὴν ξυν. *O. l. 12.* Πολύγλωσσος) πολύγλωττος *O. Pag. 238. l. 1.* EPM. Εὐγε) εὐγε *EPM. Fl. l. 8.* Ὅποταν) ὅτε *O. P.* Nil mut. *Fl. ead.* Ἠπειλείς) ἀπειλοίης *O. P.* Ἠπειλείς *Fl.* Ἠπειλῆς edd. cett. *l. 15.* Πεπδημένη) π—νη cum puncto subscripto in nonnullis legi notat *Solan.* At non invenio. *l. 16.* Ἀπάντων) τῶν ὅλων *Fl. ead.* Λόγων) Deesse in *Fl.* & *O.* notat *Solan.* Sed credo articulum tantum deesse in *O. Pag. 239. l. 4.* Καί τι) καίτοι *Fl.* Vulgata non mutat *P. ead.* Ἀκουσέσθαι) προῦσεσθαι *O. l. 6.* Ὡς Ἐρμῇ — πρὸς) Octo haec verba omittis in *O.* ab alia manu in marg. reposita vix leguntur. *l. 9.* Μεν) Sic *O.* & *Fl.* recte. *Mou* edd. vulgo. *ead.* Τε θαοί) τε male abest a *Fl.* & *O. l. 10.* Πεπαρώδηται) Ex emendatione *Solani.* Πεπαρώνηται edd. priores, cum *O.* & *C. l. 13.* Ἐθέλοις) ἐθέλης *O.* & marg. *A. 1.* Ἐθέλεις *Fl. l. 14.* Ῥήτορες ποιοῦσιν) ῥητορεύουσι *O. l. 15.* Σύντομον) ἐπίτομον *O.* & marg. *A. 1.* *Pag. 240. l. 1.* Εὐκαιρον) εὐπορον *O. P.* & marg. *A. 1.* *ead.* Ἀρξομαι) *EPM.* ἀρξαι δ' οὖν ποτέ. *ZEYΣ.* ἀντὶ *Fl.* Rectius utramque person. omittit *P.* & *Fr.* Cet. *EPM.* ἀρξομαι, non repetito *ZEYΣ,* pessime. Ἀξομαι pro ἀρξομαι *L.* Ἀρξαι etiam marg. *A. 1. l. 3.* Τμᾶς) Restitutum ex *O. Fr. S.* Ἡμᾶς male cett. *l. 7.* Ἀφίεις) ἀφεις marg. *A. 1. l. 8.* Ἡμῖν) ὑμῖν *Fl. ead.* Πάνν) παντ' *O. ead.* ἔχειν δοκούμεν) ἔχειν μοι δοκ. *O.* Ἐκ. δοκ. μοι *P.* Sine μοι *I. H. Fl. S. l. 9.* Δέ) γὰρ marg. *A. 1.* *ead.* Ἐπιλείπει) ἀπιλείπει με *O. l. 13.* Ἀπολουμένη) ἀπαλομένη *Fl. ead.* Περὶ) Sic *I. Fl. H. S.* & c. Παρὰ *P. l. 21. col. 2.* Κάφος) κάπος *Ex. G. & C. & V. l. 22. col. 1.* Καφηρεύς) Καφαρεύς editum ante. Mutavit *Solan.* Recte: nam sic deinde etiam Scholiast. scribit: & *Strabo L. VIII.* pag. m. 566 f. *Reitz. ibid. col. 2.* Ὀμρός Αἰαντ') *Il. H. 312.* Sed ibi hodie legitur κεχαρήτα. *Solan. l. 24. col. 1.* Τε:

παχώρας) Ita ex G. & C. pro vulgato στεναγώρας restituit Solan. *ead. col. 2.* Πνευστιώντα) πνευστιανώτατα V. *Pag. 241. l. 3.* Ἀλλην) ἄλλη O. *l. 4.* Πάνυ) Omittit O. *l. 8.* Καὶ κορυζ.) καὶ om. *Fl. l. 9.* Ἀποσβεσθῆναι) Sic edd. Ἐπισβεσθῆναι dedit Solan. ex L. Ἐπισβ. etiam marg. *A. 1 W. l. 10.* Ὁσφραίνεσθαι) ὁσφρησθαι G. P. Ὁσφρησθαι O. Ὁσφραῖσθαι Graev. *l. 11.* Παρασχόντος) παρασχόντας Pell. *ead.* Ὑποσχομένος) Recte sic *Fl. Fr. P. H. S. & c.* Ὑποσχομένων *l.* Ὑποσχομένως *V. 2.* Ὑπισχουμένος Ox. *l. 17. col. 2.* Τόπον) ποτὸν editum ante. Facile correxit Solan. *Pag. 242. l. 1.* Ἐπῆ) ἐπὶ male *l.* Recte, quod editum est, cett. & O. *ead.* Γίγνομαι) γίνομαι O. *l. 3.* Ἐν) Abest ab O. *l. 5.* Θάκων) Hoc Luciano redditum ex G. P. O. & marg. *A. 1 W.* Θώκων edd. priores. *ead.* Καθημένους) καθημένων *Fl. male.* Καθημένον marg. *A. 1. l. 7.* Καὶ λέγουσι) καὶ deest in *Fl. l. 24. col. 1.* Ἐπικούρειοι) Ἐπικούριοι edita. Mutavit Solan. *Pag. 243. l. 1.* Ἐξεκόπτο) Sic Solan. ex O. Ἐξεκόπτο edd. [At in *S. & B. 4.* legitur ἐξεκόπτετο.] *l. 2.* Ἐπιγελών) ἐπιμειδιών O. *l. 3.* Ἄρα) Deest in O. *l. 6.* Οὐδὲν ἄλλο) ἢ οὐδὲν, ἀλλὰ adscripsi. Solan. Οὐδὲν ἄλλὰ O. *ead.* Μηδὲ) Sic *P. Μη—δὲ* cett. & O. *l. 7.* Αὐτῷ) αὐτὸ Exc. *Fl.* Vulgatam firmat *P. l. 11. Τε)* Non compareret in O. Sed & συνηγωνίζετο in eod. paulo ante omitti, obscure notabat Solan. *Pag. 244. l. 1.* Ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκ.) ἐπισκοπήσειν τὸν λόγον O. P. & marg. *A. 1. l. 3.* Παρ' αὐτοῦς) Lacuna in O. *l. 4.* Παρὰ) Omittit praepos. O. *l. 6.* Εἴ τι) Deest in *Fl.* Adest in cett. & P. *ead.* Ταῦτ') τοῦτο *Fl.* Vulgatam probat *P. l. 7.* Εἰ λογίσεσθε) ἐκλογισθῆναι O. Omisso, (ut ex signo a Solano apposito suspicor) συνεκάλεσα. *λογίζ. P. l. 9.* Πεισθεῖεν) Ita *P. V. 2. B. 2. & S.* recte. Πισθεῖεν *l. Fl. Fr. H. male. l. 10.* Ὅλος) ὅλος male *l. ead.* Σφῶν) Omittit Th. Mag. in ἀπρονόπτος. *l. 11.* Ἀτιμα) ἀτίμητα *P. & marg. A. 1. l. 14.* Στερούμενοι) στερόμενοι O. *Pag. 245. l. 9.* Ἠγγεμένων) λεγομένων *P. l. 11.* Ὑμεῖς) Sic recte *B. 1. Fl. l. S.* Ἡμεῖς male *H. P. l. 12.* Λέγειν δοθεῖν) δοθ. λέγειν O. Idem mox εἰπεῖν ἔχοιμι. *l. 15.* Ἐπὶ τῷ συμφέροντι) Sic *L. O.* Ἐπὶ τὸ συμφέροντι male *l. Fl. Ald. H. S.* Συμφέρον τὶ *P.* Συμφέρον τι *B. 1. Fr. ead.* Παρρησιαζόμενος) παρρησιασάμενος O. —σόμενος *B. 2.* Vulgatam servat *B. 1.* cum reliquis. *l. 17. col. 1.* Καθώς) Ita restitutum ex C. & V. Καθεζόμενοις ed. Cler male. Et mox ἀνίστασθω, sine σ & sine accentu, unde ἀνίστατο quis legeret; sed ἀνιστάσθω verius, licet forsan ex coniectura, fecit Solanus. *ead. col. 2.* Αὐτοῦς) Ita ex C. emendavit Solanus. Recte; nam

significatur *post eos*, non *simul*, *cum*. Reitz. l. 21. col. 1. Ἐκέλευε) ἐκέλευσε ante editum. Mutavit idem, non operae credens addere unde habeat; sed quia est melius, id sequor. Reitz. Pag. 246. l. 1. Πάντες) Deest in O. l. 4. Ἀναφύσσειν) ἀναφύσσει Fl. & ex eadem marg. A. 1. Nil mut. P. l. 7. Δογματῶν) λόγων O. & marg. A. 1. l. 8. Ἡ) Abest a Fl. l. 9. Ἄν) εὐ O. ead. Ὀπότε) ὅτε L. l. 10. Τὴν) Omittit O. l. 12. Προτιμωμένους) Sic Fl. Fr. P. &c. Προτιμωμ. l. l. 14. Μὲν) Inferui ex O. aberat ab edd. l. 17. col. 2. Μὰ τὴν) μάτην frustra, antea misere editum. Sed emendatio erat facilis. Reitz. ibid. l. 20. Ἡμαρτον) Sequebantur verba, ὡς διαβὰς τὸν Ἄλυν, quae deleuit Solan. quia in Scholio hinc tertio habentur. Pag. 247. l. 2. Οὐδὲ) Sic dedi ex O. Οὐδὲν edd. priores. l. 3. Ἀκούσσι) ἀκούσωσι O. & marg. A. 1. l. 4. Ἄλυν) Ἄλιν male V. 2. l. 5. Τὴν τῶν) τὴν omisit O. l. 9. Ἀκούουσιν) ἀκούωσιν O. l. 10. Καὶ δουλεύομεν καὶ δεσμ.) καὶ δεσμούμεθα καὶ δουλ. O. Sed Fl. καὶ δεσμ. omisit. l. 13. Ἐν) Insertum ex O. Deerat in edd. l. 19. col. 2. Ἐκάλει) Sic emendavit Solan. ex C. & V. nam καλεῖ editum ante. Pag. 248. l. 5. Ἐν) Ignorant praeposition. O. & P. l. 7. Παρεγγράπτων) παραγρ. O. l. 9. Οἱ τινες αὐτῶν) εἰ τινες αὐτῶν O. l. 10. Τοῦν μὴ ὁ Θεσεύς) οὐν P. Οὐν ὁ Θε. μὴ O. l. 11. εἰς) ἐς O. l. 12. Σῆ) Non adest in O. l. 13. Ὅδῳ βαδίζοντων) ὁδοιπορούντων marg. A. 1. & P. Παροδοπόρων O. l. 20. col. 1. Παρέγγραπτος) παρέγραπτος, & μοχ παρεγγράπτους male edd. quae duce Solan. emendavi. Reitz. Pag. 249. l. 1. Σκείρονα) Σκίρονα O. ead. Πιτυοκάμπτην) Πιτυοκάμπτην male O. l. 2. Μὴ ὁ) μὴτ' Εὐρ. O. ead. Δίκαιος) ἀρχαῖος P. O. & marg. A. 1. l. 6. Ἐφρόντισας) ἔφροντιζες O. l. 7. Θρακικῶν) Θρακίων P. Vulgata est in Fl. &c. l. 13. col. 1. Ὦν) οὗτος ante lectum in edd. Mutavit Solan. ead. col. 2. Διτυέρσης οὗτος) C. Λιτυέρης ὁ Κερκύων. V. vero Λιτυέρσης &c. Sic notavit Solan. nec tamen impressa, quae Διτυέρσης habebant, sollicitavi, quod nec ego facio, quia nescio, quis ille Dityerfes fuerit. Liryersas Midiae fil. Hefychio. Reitz. l. 15. col. 2. Ἀντέτεινον) ἀντέτειναν ante editum, mutavit Solan. non addens unde. Sed suspicor ex Cod. quia alioqui sponte non mutasset, quod aequè bonum erat. Reitz. l. 17. col. 1. Κατήσθις) Subiunxit Solan. continuo filio: de hoc Ovid. in Epist. Heroid. oblitus addere, anne sic in C. additum reperiatur, in quo eiusmodi Latinas notulas habuimus non semel, an vero de suo addiderit. ibid. l. 18. Πιτυοκάμπτην) Priore loco hoc nomen deest in V. ibid. l. 21. Μετσωρίζομενοι) Ita ex C. dedimus,

cum ἀνατίθαι ἔμενοι esset in editis, quod ex coniectura videtur factum; nam in V. erat ἀναταίριζόμενοι. *Reitz. ibid. l. 25. Ἠνάγκασον* Ἠνάγκαζε V. *ibid. l. 31. Σοφ. πλέον*) Haec non cohaerent, nisi transponas; vid. *Add. Reitz. Pag. 250. l. 1. Θύει*) Δύσει O. *ead. Κνισσᾶ*) κνισσώσει O. *ead. Περι*) Sic *Ald. H. B. 1. Fr. P. Παρὰ l. Fl. Ἐπὶ S. l. 2. Τύχοι*) τύχη O. *ead. Παρασυρόμενα*) π—ενον G. O. l. 4. *Εὐρίσκωσιν*) εὐρίσκουσιν Fl. l. 5. *Ὀν*) ὦν Fl. male. Nil vulgatam mutat P. *ead. Πομπᾶς*) G. P. O. & marg. A. 1. *Σπονδᾶς* edd. l. 8. *Ἀποφραττομένους*) Sic dedi ex G. O. P. & marg. A. 1. *Ἀποσφαττομένους* edd. priores. l. 9. *Ἑμέτερον*) Hoc dedi ex I. G. L. *Ἡμέτερον* edd. vulgo, ne Fl. quidem excepta. l. 10. *Τὰ τοιαῦτα*) ταῦτα O. l. 12. *Τιμωμένων*) Sic dedi ex O. & S. *Τιμουμ.* male I. Fl. H. P. *Ald. ead.* Ἐτ') ἔτι δὲ O. l. 13. *Καρπουμένων*) μόνον ἐπομένων G. Ox. & Coll. *Μόνων ἰστιωμένων* marg. A. 1. l. 14. *Ἐάσωμεν*) ἐάσωμεν Fl. l. 15. *Ἔστι μὲν γὰρ ὥς*) ἔστι γὰρ καὶ ὥς O. *Ὡς μὲν γὰρ ὁ* D. Fl. l. 17. col. 1. *Κνισσᾶ*) Sic dare non haesitavi, pro κνισᾶ, quod in editis erat. *Reitz. Pag. 251. l. 2. Γένηται*) γενήσεται O. l. 5. *Ἐγὼ*) ἐγὼ δὲ O. l. 9. *Μέλει*) μέλλει male O. l. 11. *Ἡ ἄλλη τινὶ*) Restitui ex G. nam edd. τινὶ, ἢ ἄλλη. Ox. verò melius etiam ἢ τινὶ ἄλλη. l. 16. *Ὡς*) Infer-tum ex O. Non aderat in edd. *Pag. 252. l. 2. Ἐπεὶ εἰ γὰρ*) ἐπείτοι γὰρ O. l. 4. *Ἐξ Ὀλυμπίας*) ἐκ Πίσσης O. & Schol. l. 5. *Ἐξ μνᾶς*) μνᾶν Fl. omisso ἔξ. *ead. Ἐλκοντα*) ἔλκοντας O. & marg. A. 1. l. 6. *Γεραιστῶ*) Γεραιστῶ I. Vulgatam cert. omnes habent cum Cod. O. *ead. Ὀρεοῦ*) Ὀρ. σου esse in O. notat Solan. dubie tamen, anne Ὀρ. σου tantum discrete. l. 9. *Ἀποσκυνάζουσαι*) ἀ—ζοντες Fl. Vulgatam firmat P. l. 11. *Κρατεῖν οὕτω*) οὕτω κρ. O. l. 15. col. 2. *Ἡς*) οὗ erat in V. l. 17. col. 1. *Ἐξ*) Lege ἐκατὸν, aut ἡ δραχμὴ ἕξ ὀβολούς, ut in fine Scholii est. *Solan. ibid. l. 19. Ὅ*) οἱ male ed. *Cler. ibid. l. 21. Ἐπιφέρει*) ἐπίφερε lectum antea. Mutavit Solanus. l. 22. col. 2. *Εἰς*) εἰς praepositio legebatur in editis, neque correxerat Solan. Nihilominus audacter mutavi in εἰς, quod vel caecus videat quare. *Reitz. ibid. l. 24. Ἀπολειφθέντος*) ἀποληφθέντος editum ante. Merito emendavit Solan. noster. Solemnis iotacismus haec frequenter confundere amat, ut saepe vidimus. Idem observat Wessell. ad L. 2 Diod. Sic. atque alibi. *Reitz. Pag. 253. l. 1. Σύντομον*) ἐπίτομον O. l. 4. *Προαναιρεῖν*) Hoc praetuli ex I. & P. *Προαναίρησιν* edd. *Προαναίρησιν* Fl. l. 5. *Ἀποθάνη*) ἀποθάνοι O. l. 7. *Ἐπινοεῖτε ἄλλο*) Invertit O. l. 9. *Ἐτι*) Ο—mittit O. l. 11. *Εἰς*) Non adesse notat Solan. non addens ubi,

nam est in *Fl.* &c. l. 12. ΜΩΜ.) Z. male *Fl.* l. 15. col. 1. Τους
 δύνους) τὰς δύννας edita. Correxuit Solanus. Pag. 254. l. 1.
 Σμικρολογούμεθα) σμ—γούμεθα *Fl.* l. 2. Ἡδῆ) Deest in O.
 l. 4. Τῶν δώδεκα) δώδεκα δῶν Conf. Ἐπὶ τ. δ. O. l. 6. Μῆ)
 μηδὲν O. non male. M. μὴ *Fl.* male personam Momi huc inge-
 rens. ead. Ei) ὅτι O. l. 18. col. 2. Ὀλίγου δεῖν) ὀλίγον ed.
 Cler. quam emendavit Solan. l. 19. col. 1. Ἐπεὶ δέ) Quum ha-
 bet C. *ibid.* l. 21. Πατρώας) ^{πρω.} V. l. 27. col. 2. Δώδεκα)
 C. XI habent. vid. fin. Scholii praecedentis. Solan. l. 28. col. 1.
 Ἐπεὶ δ' ἂν ἐπιδιστῆς) Pro his omnibus quum tantum est in C.
 Pag. 255. l. 1. Ἐκφαίνειν) ἐμφαίνειν O. l. 5. Κελεύση) κελεύη
 O. l. 8. Ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ φιλόθεος) ἐστὶ μὲν χρηστὸς
 καὶ εὐσεβὴς O. Εὐσεβὴς pro φιλόθεος etiam marg. A. 1. l. 9.
 Ἠκρίβωκε τοὺς Στωϊκοὺς) ἠκριβώκως τοὺς τῶν Στωϊκῶν O.
 l. 10. Φιλοσοφία) σοφία O. P. l. 12. Πιθανὸς) Bene sic L. &
 B. 1. ac B. 2. Πιθανῶς cert. omnes male. l. 14. Ὀφλισκάνειν)
 ὀφλισκάνει *Fl.* Pag. 256. l. 1. Καὶ καλλιρρήμ.) καὶ abest ab
 O. l. 2. Βούληται) βούλεται *Fl.* l. 6. Ἀποσαφῶν) ἀποσαφηνί-
 ζων O. l. 10. Ποιεῖσθαι πολλὴν) πολλὴν ποιεῖσθαι O. l. 13.
 Σὺ τοῦτο) αὐτὸ σὺ O. l. 15. col. 1. Βαρβαρίζων) Sic C. quod
 securus sum. Βερβορίζων V. male. Βερβερίζων edd. *ibid.* l. 19. Τῇ
 γλώττῃ &c.) Haec quoque in Etymologico leguntur, unde
 hic supplendum est τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπισεσυρμένως φεθρ-
 μένους καὶ, quae voces, imperiti librarii negligentia omisissae,
 faciunt, ut credam, alibi alia deesse, quae Apolline indige-
 rent coniectore. Cler. In C. recte hic locus legitur, ut nunc
 edi curavimus. Solan. ead. col. 2. Στρεβλὰ) στρεβλὰ male edi-
 tum ante, item ταλεῖται pro καλεῖται. l. 20. col. 2. Γρίφον)
 Alias γρίφον scribitur. Τὰ γρίφον — ζητήματα Hefych. Reitz.
 Ante γρίφον in C. haec inferuntur: vel quod oblique incedat. Le-
 ge in *Pluto Aristoph.* Pag. 257. l. 1. Ἀσφαλῶς) Abest hoc a *Fl.*
 l. 3. Τούτῳ) τοῦτο male *Fl.* Vulgatae assentitur P. l. 5. Συνήγο-
 ρον) Omisit O. l. 11. Δοκῇ) δοκεῖ *Fl.* l. 13. Ἐκείνῳ) αὐτῷ
 O. l. 16. Τοῦτο) τὸ O. ead. Ἐπινοήσομεν) ἐπινοήσωμεν O.
 Pag. 258. l. 3. Ποτε) Deest in *Fl.* l. 5. Γὰρ που) γὰρ δὴ που O.
 l. 9. Τῷ) Omittit O. l. 12. Ἀφορμὰς) προφάσεις O. & marg.
 A. 1. l. 14. Ὡς εἰ μὴ ἔχῃς) ὥς εἰ μὴ ἔχεις O. Ὡς εἰμὶ male
 marg. A. 1. Pag. 259. l. 4. Ἀνέξεσθε) Sic dedi ex O. l. 8.
 V. 2. Ἀναδέξεσθε edd. cert. Ἀναδέξασθε *Fl.* l. 5. Σαφῇ δὲ
 μόνον) Hoc praetuli ex I. & P. Nam inverse, μόνον σαφῇ δὲ
 P. S. *Fl.* H. &c. ead. Μὴ συνηγόρου) οὐ ξυν— O. l. 6. Ἡ ἐρ-

μηνέως) καὶ ἔρμ. edd. excepta I. quae ἢ καὶ. I. 7. Καὶ χελώνη) Necessario receptum ex I. V. 2. & P. & O. Nam ἢ χελ. edd. male. *ead.* Ἐφέται) ξυνέφεται marg. A. 1 W. Item O. & P. I. 10. Οἱ) καὶ οἱ male O. & μοχ καὶ κίνημα. I. 12. Φρικώδη) Recte sic P. V. 2. S. & O. Φρυκώδη male Ald. I. &c. I. 15. col. 2. Ἡφεῖ) Sic dedit Solan. cum in C. sit ἔφεῖ. *ibid.* I. 18. Ἥλθε) ἤλυθε V. prave: quod in impress. recte mutatum erat. Solan. *ead.* Κρατερήνοιο) Vid. Schol. 28 ad Ion. Conf. ubi κρατερήνοιο scriptum est. Sine dubio ut consulatur versui. Sed cum vocalis brevis ante literam liquidam poëtis non semel produci soleat, nihil hic mutavi. *Reitz.* I. 23. col. 1. Ἐπεμβαλὼν) ἀπεμβαλὼν editum ante. Emendavit Solan. *ibid.* I. 24. Ἄρνιου) ἀρνειοῦ edd. Et sic fuisse in V. & C. testatur Solan. qui tamen deletο ε fecerat ἀρνιού, ego ἀρνίου. *Reitz.* Pag. 260. I. 5. Ἐτεραλκεί) ετον ἀκλεικλόξω κλογμῶ O. I. 6. Ἄκρα κέρμυβα) ἀκροκέρμυβα O. I. 7. Αἰγυπτός) Αἰγύπτιος male O. I. 8. Κλάγξουσι) κλάγξωσι O. I. 9. Κορύφει) Adscriptum κεραιτίσει O. I. 15. Ἑρμηνεύοις) ἐ—οι marg. A. 1. Pag. 261. I. 5. Εἰ) Male omissum in O. I. 8. Ἐάσωμεν) ἐάσομεν *Fl.* *ead.* Ὑπέρ) Sic recte edd. & O. Περὶ I. I. 9. Ἐτροίον) ἔτρον P. Nil mut. *Fl.* I. 12. Ἰὼ) ἰὼ O. I. 13. col. 1. Ἐκλιπεῖν) ἐκκλίνειν C. prave. *ibid.* I. 15. Τριτογενεῖ) In V. hic δὲ, post Ζεὺς vero, τριτογενεῖν quod sic in edd. mutatum erat, ut hic compareret. I. 22. col. 2. Ἐκπληττόμενος) Sic mutatum erat in editis. Ἐκπληττόμενοι V. Pag. 262. I. 1. Εὐναπολέσαι) ἀπολέσαι *Fl.* *ead.* Ἐνι) Ita restitui ex *Fl.* Ἐπὶ edd. cett. male. I. 6. Ἰσως) Inferui ex O. Deerat in edd. *ead.* Τὶ πράξαι τοιοῦτο) πράξαι τοῦτο *Fl.* omisso τι. I. 17. col. 1. Τὸ μὲν γὰρ προφανές) Haec & seqq. ad fin. Scholii non comparent in C. In V. videtur lacuna eadem fuisse, quae hic & in ed. Cler. est, quod vacua spatia punctis tantum implevit Solan. *Reitz.* *ibid.* I. 23. Περὶ) κατὰ C. *ead.* Διδὼ) διὰ antea edebatur; sed cum in C. esset, propterea hoc dicit, patebat legendum διδὼ, idque in Cod. V. recte fuisse notavit idem. Quare id recepi. *Reitz.* *ead.* col. 2. Διδάσκαλος) Ita dedit Solan. pro vulgato διδάσκαλῳ. Obsecundavi, etsi non addit, unde sic emendarit; quia sic melius, & sic solet: per me tamen vulgatum non mutassem, sine auctoritate Codicis. *Reitz.* Pag. 263. I. 6. Ὑμέτερι) ἡμέτερα *Fl.* *ead.* Μακρὰ) Sic dedi ex P. Μακρὰν edd. I. 12. Γούν) γ' ἂν οὖν P. Nihil mut. *Fl.* I. 16. col. 2. Ὁ ἀγοραῖος ἐτίμ.) Articulum in edd. non comparentem addidit Solan. I. 18. col. 1. Ἐξ οἴκου) Omissum in editis ἐξ supplevit Solan. Pag. 264. I. 1. O) De-

est in *Fl.* l. 2. Ἐκματτόμενος) Sic dedi ex G. L. P. & marg. *A.* 1. Ἀναπλαττόμενος edd. l. 4. Ἀναγγέλλεις) εὐαγγέλλεις male *P.* Ἀπαγγέλλεις marg. *A.* 1. l. 5. Μυρίας) Nil mut. *Fl.* l. 7. Ἐπανισταμένον) πεσσοῦμενον marg. *A.* 1. l. 9. Ὑπο) Ex emendat. Iensii. Ὑποπιπτούμενος edd. priores. Ὑποπιπτούμενος peius etiam *P.* l. 11. Γέλοιος) Sic edd. omnes. l. 12. Τέχνη) τῇ τέχνῃ edd. l. 13. Ἐκτυπούμενος) ἐκτυπούμενος marg. *A.* 1. quod verum credo. l. 19. col. 2. Κεκραγόντας) Differt ab lectione Luciani; vid. ad Schol. hinc tertium Εἰ πάλαι. *Pag.* 265. l. 2. Τραγωδῶν) Sic edd. ἱαμβίζων G. L. P. & marg. *A.* 1 *W.* l. 5. Οὐδέπω) οὐ πάνυ *P.* & marg. *A.* 1. l. 7. Ἡ) Deest in *Fl.* l. 12. Οὗτος) αὐτὸς marg. *A.* 1. l. 18. col. 2. Ἀλλήλοις) Ita bene correxit Solanus; nam ἀλλήλους editum erat, & aliter distinctum, videlicet: οἱ πολέμιοι, ἀλλήλους βάλλουσι. Iam vero συμβάλλουσι ἀλλήλοις iungenda sensum produunt optimum. *Reitz.* l. 20. col. 1. Εἰ πάλαι) εἰπάλλαι] οἱ ἐκ πολλοῦ, editum erat. Verum adscripserat Solan. Diversa scriptura, sed prava. Recte legitur in C. ut in textu Luciani. Ita tamen haec apposuerat ac signaverat, ut simul viderentur spectare ad Scholium Κεκραγόντας, quod in editis proxime adiunctum erat huic. Unde suspicor, eodem modo etiam κεκράκτας legi in C. ut in Luciano. Quia autem id non mutavit, ego quoque abstinui, non satis certus, quid ille Codex habeat: nam κεκραγόντας esse in V. apparet, & corrigendum tamen ad Lucianum. *Reitz.* *Pag.* 266. l. 9. Εὐφανότερον) Forsan εὐστονότερον. *Solan.* ead. Ἐπίχει) Restituit. ex *P.* & marg. *A.* 1. Ἐπήχει edd. l. 13. Πρώτερον) Sic l. *Fl.* &c. Πρώτερος *P.* Πρώτεροι marg. *A.* 1. *Pag.* 267. l. 18. col. 1. Κἄν ταῖς) κ' αὐταῖς ante editum male. Correxerat Solan. κἄν ταῖς. Ego accentum tantum sustuli differentiae causa, quia est ex καὶ ἐν conflatum, non ex καὶ ἄν. Et ἐν accentum respuit, licet mox κἄν servarim, quia & alia ibi corrupta. *Reitz.* *Pag.* 268: l. 11. Ἡ) Omittit *Fl.* Habent cett. & *P.* l. 15. Μετίωσι) Lege μεταίωσι. Sed sic erat in Cod. *Mf.* *Solan.* *Pag.* 269. l. 1. Αὐτοῖς) αὐτοῖς marg. *A.* 1. l. 2. Αὐτεπαγγέλλοις) Sic restitui ex G. L. P. Ἀνεπαγγέλλοις edd. Αὐτεπαγγέλλοις marg. *A.* 1. l. 7. Ὁ) Deest in *Fl.* l. 9. Γεννώμενα) γιγνώμενα *Fl.* Nil vulgatum mut. *P.* l. 11. Τρέφεσσαι) τρέψασθαι *L.* l. 16. Γιγνώμενα) γεννώμενα marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 270. l. 8. Διατάττεσθαι) Sic dedi ex G. P. L. & marg. *A.* 1. qui διατάσσεσθαι. Διαλλάττεσθαι edd. priores. l. 9. Δὲ) Abest a *Fl.* *Pag.* 271. l. 1. Σοι) Abest ab O. l. 3. Μέλειν) Sic *Fl.* *Fr.* *B.* 2. *P.* *S.* Μέλει *J.* &

Ψ. 2. Μέλλει male O. & marg. A. 1. *ead.* Οἶμαι) Deest in O.
 I. 4. Τοῦτο) τὸ O. I. 5. Κατήχουσι) κατέχουσι male Fl. I. 6.
 Ὑπὲρ) Deest in O. Pag. 272. I. 2. Ἐπεσπάσατο) ἐπεσπάσαν-
 το marg. A. I. W. I. 5. Ἐμονομάχουν) ἐμονομαχούντο O. *ead.*
 Ἀρρένες) οἱ ἀρρένες τε καὶ αἱ θ. O. I. 7. Πεποννηκότα) προπε-
 πονηκότα O. I. 9. Ἐριούνιος) Recte O. & edd. Εὐριούνιος I.
 I. 10. Μμψμοιρούσα) μμψμοίρους οὔσα O. I. 11. Ὑπὸ) ἐπὶ
 O. I. 13. Ἐπαφῆκεν) ἀφῆκεν O. Pag. 273. I. 5. Ἀναβιβασά-
 μενος) ἀναβιβάσας alii, aiunt Coll. I. 7. Τὴν ἀσέβειαν κατὰ
 σέ) κατὰ σέ τὴν ἀσέβ. O. I. 9. Τραγῶδοι) Sic Fl. Ald. H. P.
 Fr. S. Τραγῶδοποιοὶ I. & marg. A. 1. I. 11. Εἶναι) Deest in
 Fl. I. 12. Καὶ τοὺς ἐμβ.) Omittit Fl. Habent cett. & O. I. 13.
 Χιτώνας) Omisit O. I. 19. col. 2. Ποδῆρεις) ποδῆρης edita.
 Correxuit Solan. I. 21. col. 1. Τραγῶδῶν) In ed. & C. τραγω-
 διῶν. Ego muravi. Solan. Pag. 274. I. 1. Μνδὲν) Hoc traie-
 ctum in O. post λέγη. I. 2. Ἀκούσῃ) Omisit S. Ἀκούσῃ αὐτοῦ
 ποτε edd. cett. Ἀκουσον αὐτοῦ τότε G. & O. Τότε etiam L.
 I. 4. Ἀπείρον) ἀπείρον edd. Ἀμουσον marg. A. 1. ridicule. I. 5.
 Καὶ γῆν &c.) Deest hic vers. in Ox. *ead.* Ὑγραῖς) θερμαῖς G.
 P. I. 8. Ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς) Omissa in O. I. 9. Κλύων) Omisit
 Fl. I. 14. Τὰ) Abest a Fl. I. 15. Γε) Non habet O. *ead.* Πῶς)
 Omittit O. Pell. πᾶς vel πάντως. Pag. 275. I. 1. Θράχες) De-
 est in O. I. 3. Μνήν) Sic edd. omnes. Μνῆ ex O. vult Solan.
 I. 5. Καίτοι) καὶ τοῦτο Fl. Καίτοι τοῦτο I. Καίτοι sine τοῦτο
 Ald. H. P. Fr. S. *ead.* Κοινὸν) κοινὸν male Ald. H. Fr. Recte
 κοινὸν Fl. I. P. &c. idque etiam adscript. marg. A. 1. I. 7. Κρό-
 μυν) Nihil mutare Fl. not. Solan. *ead.* Ἰβίς) Hoc & cett. ad
 πίθηκος omissa in O. not. Solanus. I. 14. Οὐκ) Deest in O.
 Pag. 276. I. 3. Κίνδυνον) τοῦτον κίνδυνον O. *ead.* Διαφύγω-
 μεν) διαφύγομεν I. Prius cett. recte. I. 8. Ἐπεὶ ἐρήσομαι) ἐρή-
 σομαι γὰρ σε Fl. I. 10. Ἀμφήκης) ἀμφήρης O. Schol. & C.
 I. 11. Καὶ ἀμφοτέρωθεν) καὶ abest in O. *ead.* Πρὸς) καὶ πρὸς
 edd. excepta Fl. quae καὶ omittit, idque secuti sumus. I. 12.
 Ἐπιστραφήσῃ) ἐπιστραφῆς Fl. Ἐπιστραφῆς O. *ead.* Ἡ τί)
 τί γὰρ O. I. 14. col. 2. Αὐτὸς) αὐτοῦ V. *ibid.* I. 19. Τοῦτ' ἀλη-
 θῶς) τοῦτον ἀληθῆ editum ante. Correxuit Solan. I. 23. col. 1.
 Πρὸς) εἰς ed. Cler. Mutavit Solan. I. 24. col. 2. Εἰσιούσι) ἰούσι
 correxerat idem. Sed quia non addidit, unde habeat, vulgatum
 servavi. Reitz. I. 26. col. 1. Ἀνθρώπων) ἀνθρώπου male edita.
 Pag. 277. I. 1. Αὐτοῦ) αὐτοῦ vulgo edd. I. 3. Τὸ) Omittit O.
 I. 4. Ἀνῆ) Non comparer in O. I. 5. Ἐγὼ) Abest a Fl. I. 7.
 Ἐπισφάττεῖς) Sic I. Fl. Fr. P. &c. I. 14. Καὶ) Omisit O.

ead. Μεστοί εισι) εισι μεστοί O. l. 19. col. 2. Σκυθία) Συνη-
 δεία ed. Cler. Sed quia Solan. adscriptū, in V. esse Σκυθία,
 facile apparet, quid voluerit. Tantoque facilius emendavi,
 quod vel sine Codice conicere licebat. *Reitz.* Pag. 278. l. 3.
 Ἐπῆλθεν) Sic restitui ex I. V. 2. G. O. & marg. A. 1. Ἐπῆλ-
 εῖ edd. cett. l. 4. Ὄς) Sic edd. Ὄς L. Τίς O. l. 8. Ἐν) παρ' Fl.
 Ἐν cett. & Cod. P. l. 10. Αὐτοῦ) ἄρα O. l. 13. Ἄν ἄμεινον)
 ἄμ. ἀν O. l. 14. Παρὰ) Restitui ex Fl. l. Περὶ habebant cett.
 Ἐπὶ S. l. 15. Διηγούνται) διηγούντο Fl. & marg. A. 1. l. 19.
 col. 2. Αὐτῶ) αὐτῇ V. quod in impressis recte mutatum. So-
 lanus. Pag. 279. l. 2. Τεθνεὺς πάλαι) πάλαι τεθνεὺς O.
 l. 3. Πρὸ πολλοῦ) Omisit O. l. 4. Δ') Abest in O. l. 7. Κα-
 ταφρονεῖν) κατεφρόνουν O. l. 15. Πολλάκις) πολλά male O.
 l. 16. Ἐφερέν ὑμᾶς) ἔφερέν μὲν ὑμᾶς O. *ead.* Ὁ) In Fl. est ἡ.
 Pag. 280. l. 2. Εἰς) Deest in Fl. adest in P. P. &c. l. 7.
 ΖΕΤΣ) Ex emendat. Solani. ΔΑΜ. edd. priores. *ead.* Ὁ Τι-
 μοκλῆς) ὃ Τιμόκλεις P. Ξυνεστῶς, ὃ Τιμόκλεις, ταῦτα O. l. 9.
 ΔΑΜ.) Inferuit Solan. *ead.* Τιμόκλεις) Deest in O. l. 10. Ἀεῖ)
 Et hoc deest in O. l. 12. Οὐδ' ἄλογον) οὐδ' ἐν οὐδ' ἄλ. O. l. 13.
 Οὐδ' ἐν τι εἶχε) οὐδ' εἶχε τι O. *ead.* Ὁ μὴ χρήσιμον &c.) Sic
 G. Ox. marg. A. 1. & ed. P. Ceterae vero novem, ut Fl. I.
 Ald. Fr. V. 2. (B. 1. & 2.) H. S. A. δ μὴ χρεῖσδες ἦν αὐτοῖς,
 omisiss reliquis. l. 15. Ταύτη) Deest in O. l. 16. Οὐδ' ἐν) ἐν
 esse in O. ante οὐδ' ἐν notat Solan. Forsan οὐδ' ἐν voluit. l. 17.
 col. 1. Ἀκάτια) Pro his, ab ἀκάτια ad ἰστούς usque, in C. sic
 legitur: Οἱ μὲν τοὺς ἰστούς φασιν, ὡς καὶ Πολυδεύκης. *ead.*
 col. 2. Κάροια) Lege κέροια. Sed in C. legitur κάρυα. Solanus.
 Pag. 281. l. 2. Ἄν) Infert. ex Fl. Cett. non habebant. l. 4. Μο-
 λιβδόους) μολίσδου O. l. 5. Νεὸς) νηὶς O. l. 8. Δεινὸν) Hoc
 praetuli ex I. Cod. P. & marg. A. 1. Ἀσκησιν cett. l. 13. col. 1.
 Ὁ) εἰς δ editum ante. Mutavit Solan. *ibid.* l. 16. Ἀπῆρτηνται)
 Sic recte Exc. G. idque recepi, cum ἀπῆρτηνται ante edere-
 tur. Solan. *ibid.* l. 17. Ἐστὶν ἀρχὴ) Post haec in C. inferitur:
 εἰς δ' εἰς τὸ τῆς πρῶτης ἐφασσαν ἄκρον. Solan. *ibid.* l. 21. Εὐ-
 οιωνίσμου) Sic impressa. At εὐοιωνίστου Ex. G. & V. Deest in
 C. Solan. Scriberem saltem εὐοιωνισμού. *Reitz.* l. 22. col. 2.
 Ἀνθρώπων) ἀνθρώπου edebatur ante, & mox εἰ μὲν pro αἰ μὲν.
 Utrumque mutavit Solan. l. 23. col. 1. Ὑπερέρυσσας) Ita se ex
 G. C. & V. emendasse, cum editum esset ὑπερρεούσης, testa-
 tur Solanus. Pag. 282. l. 5. Σωκράτης μὲν) μὲν Σωκράτης O.
 l. 9. Ἐντροφῶντες) ὑπερτροφῶντες O. *ead.* Ὡς αὐτοῖς.) Hoc
 recepi ex O. Ὡς αὐτοῖς P. Ὡς αὐτοῖς edd. priores. l. 11.

Al) Sine artic. *Fl.* l. 16. col. 2. Φώκου) Vid. Schol. praecedens, ubi *Phocion* hic dicitur. *Solan.* *ibid.* l. 18. Ὀρτυγόκοπος) In Exc. G. scriptum est ὀρτυγοκοποι ἦν ὡς Πλάτων περὶ ἀλλγεῖ. Sed notatur ut corruptum. In C. recte ἀργυροκόπος ἦν περὶ ἀλλγεῖ καὶ περὶ τὰ ὅμοια δεινός, nisi quod περιαλέγει scriptum est. *Solan.* l. 19. col. 1. Καλλίας καὶ Μειδίας &c.) Hoc Scholion in editis relatum ad verba Ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς ex G. huc retulit *Solan.* *ibid.* l. 21. Κρατῖνος φησὶν) Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις G. *ead.* col. 2. Φρύν. καὶ Πλ. διαβ.) Quatuor haec verba in editis non comparentia ex Cod. supplievit *Solan.* l. 22. col. 1. Μελιτεὺς πλούσιος) Μελιτεὺς, ὡς Ἀριστοφάνης ὤραις, πλούσιος C. l. 23. col. 2. Ἀνακυνδαράξου) Ἀνακυνδαράξου G. Ἀνακινδαράξου C. *ibid.* l. 25. Πεπραμένος) Sic Codd. Mff. *Solan.* Pag. 283. l. 7. Ἐποίησεν) ἐποίησας O. l. 8. Ἀπεδέδεικτ') ἀποδ. O. l. 10. Ἐπαίετ') ἐπαύετ' male O. *ead.* τὴν) ἐς τὴν O. l. 11. Τὸ τῆς — κινδ.) Omissa in O. l. 13. Τετυχηκός) τετυχηκότες O. l. 14. Ρούν) Recte sic Schol. *Fl.* *Ald.* P. &c. Νουν I. V. 2. Ox. l. 16. col. 2. Ἀνύουσιν) ἀνίουσιν editum erat, quod correxit *Solan.* Pag. 284. l. 5. Ἐπεὶ) ἐπειδὴ O. l. 6. Εἴται) Om. O. & pro δὴ habet ἥδη. *ead.* Δὴ) ἥδη O. l. 9. Ἰδοίς) Sic *Fl.* *Ald.* *Fr.* *H.* *B.* 1. P. S. Ἰδε I. P. & marg. A. i W. l. 10. Σοί) σε male *Fl.* l. 11. Καὶ) Omitt. O. & hic, & post ἀρα. l. 16. Ὅποι σοι γελ. ἔδοξε τὸ εἰρημ.) ὅποι σοι γέλοιον εἶ. τὰ εἰρημένα O. Γελοῖον pro γαλάσμιον etiam marg. A. 1. Pag. 285. l. 2. Σου) σοι O. l. 4. Οἷσι) Recte edd. & P. εἰν male *Fl.* l. 10. Τε) γε O. l. 12. Ἐμὲ) μὲ O. *ead.* Τυμβορύχης) Ita rescipsi ex Ox. Schol. & S. Τυμβορύχης cert. omnes. l. 15. Καὶ ὡς) Sic dedi ex O. & *Fl.* ὡς καὶ cert. Ὅς καὶ B. 2. *ead.* Ἀπέκτεινας) ἀπέκνιξας O. l. 18. col. 1. Εἰς ὕβριν) πρὸς ὕβρει C. Pag. 286. l. 1. Ἐως) ὡς O. P. & marg. A. 1. *ead.* Παρ' ἐμοῦ πληγὰς) πληγὰς παρ' ἐμοῦ O. l. 2. Τούτῳ) τουτῷ O. l. 3. Ἀποδραύσα) Sic edd. omnes. Α—τρ. V. 2. Ἀποσφάζω G. O. P. l. 4. Ἀπεισιν) ἀποτρέχει O. l. 11. Εἰσιν) Non est in *Fl.* l. 13. Πάντες) ἀπαντες O. Pag. 287. l. 1. Τοιούτον) τοῦτον male *Fl.* *ead.* Οἶον) Omissum in *Fl.*

IN SOMNIUM SEU GALLUM.

Pag. 288. l. 1. ΟΝΕΙΡΟΣ) ΜΙΚΤΑΛΟΣ Th. Mag. v. ἐγείρωμα, ἐνδρεύω. l. 2. ΜΙΚΤΑΛΟΣ) Par. inscripsit: Interlocutores Micyllus & Gallus. *Bas.* 1. rectius Μικύλλου, Ἀλεκτρώνος καὶ Σίμωνος. l. 5. Ὀνειρῶ) ἐνείρατι marg. A. i W. l. 6. Γεγω-

νός) γεγωνόν marg. A. 1. Pag. 289. l. 3. Γὰρ) δὲ Fl. l. 5. Μά-
 ταπιδῶν) Ex L. & P. Ἀναπιδῶν edd. l. 7. ἔχοις) ἔχεις mi-
 nus recte Fl. Vulgatae assentitur Th. Mag. ead. ὀρθρεύμενος)
 ἐπορθρεύμενος P. Vulgatum servat Th. Magist. Fl. &c. l. 8.
 Ἀνατεῖλαι) ἀνίσχειν G. l. 9. Κρηπίδα) κρηπίδα Fl. ead. Προ-
 οδου ἔση τοῦτο ἐς τὰ ἀλφита) ἰν' ἐσθίνης τὰ ἀλφ. Fl. omisso
 etiam προοδου. l. 16. col. 1. Παιδαγωγῶν) παιδογογοῦ lege-
 batur, quod mutare non sum veritus. Ex vulgato δ' Φρίξου
 etiam feci δ, ut referatur ad χρυσόμαλλον masculinum enim
 δ hic sensum nullum fundebat. Reitz. l. 17. col. 2. Πεπορικῶς)
 Ita dedi ex G. Edita enim habebant πεπονηκῶς. C. πεπορευκῶς.
 Solan. ibid. l. 19. Προτέλειον) πρωτόλειον editum erat. Corre-
 xit Solan. ibid. l. 27. ἔσει) ἔσει male edita & hic & supra ha-
 buisse, vix operae est monuisse. Reitz. Pag. 290. l. 9. Ὑμῶν)
 ὑμῶν Fl. Vulgatum est in P. l. 14. Καὶ τοῦ) Ex P. illud καὶ ad-
 ditum, quod edd. non habebant. Pag. 291. l. 21. col. 1. Φηγός)
 Ita restituit Solan. cum legeretur editum φυγός. Pag. 292.
 l. 8. Εἴ τι) εἴ τι P. l. 9. Αὐτὰ) αὐτὸ marg. A. 1. l. 10. Λά-
 γον) Deest in Fl. l. 16. col. 2. Ξυγκομάζοι) ξυγκόμαζοι edita,
 media brevi; quod bene quidem mutavit Solanus: cum vero
 ξυγκώμαζοι etiam scripserit, & ξύμπινοι, quod editum erat,
 reliquerit, ac vulgatum κοινωνοὶ tamen in κοινωνοῖν commu-
 tarit; ego ut priora etiam optativam formam referrent, cu-
 ravi. Reitz. Pag. 293. l. 1. Ὅποτε) εἴ ποτε Fl. l. 5. Ἀεὶ) Ali-
 est in Fl. l. 6. Φαίνοι) ἀνίσχοι G. & marg. A. 1. Nil mut. edd.
 l. 13. Μερμηχάντη) Sic edd. omnes. Ἐμεμηχ. vel ἐπαποίντο
 L. vid. nott. In marg. A. 1. ἐπαποίντο etiam adscript. l. 14.
 Ἄρη) Sic edd. & P. Ἄρη Fl. l. 16. Ἀντὶ τοῦ κράνους) ἀντὶ τοῦ
 κέρνους marg. A. 1. Pag. 294. l. 3. Αὐτοῦ) Abest a Fl. l. 8.
 Οἶσθα ἄρα τὸν Φλυδαγόραν Μνησαρχ. Σάμιον) ἀκούεις τινὰ Π.
 MN— Σαμ. P. Vulgatam edd. servant in prioribus; sed omit-
 tunt Mn. Σαμ. praeter ed. P. quae habet. l. 12. Ἐκτράπεζον
 ἀποφαίνων) ἐκτράπεζον, ἄπονον ἀποφαίνων edd. excepta Fl.
 quae ἄπονον ignorat, quam secutus sum. l. 14. Κάκεινο)
 ἐκείνον Fl. Pag. 295. l. 6. Τοῦτ' αὖ μακρῶ ἐκείνου τερατ.) ταῦ-
 τα μακρῶ ἐκείνου τερατωδέστερα Fl. Vulgatam tenet P. cum
 P. & cett. l. 19. col. 2. Μίκυλλος) Post δ Μίκυλλος in edd. ad-
 debatur οὖν ἀναμείνας. In V. οὐκ ἀναμείνας, quod cum aliun-
 de huc irreperit, delendum erat. Solan. Pag. 296. l. 1. Ἦκον)
 Forῖαν ἦκα, adscrips. Solan. l. 3. Ἄλλω) Sic recte marg. A. 1.
 & P. Ἄλλο edd. cett. omn. l. 5. Ἐδιδόκεις) ἐβεβρόκεις marg.
 A. 1 W. l. 14. Πότερον) πόττερα marg. A. 1. l. 15. col. 1. Ἦ

Πυθαγόρα ὄντι) ἢ Πυθαγόρειόν τι ante editum. Correxīt Solan. Pag. 297. l. 7. Καί τινα &c.) Sex illa verba ἀ καὶ ad καὶ omīssa in Fl. l. 8. Λόγος) λόγος φησὶν Fl. Abest φησὶν a cett. Pag. 298. l. 1. Ἡράκλεις) Sic Fl. P. H. &c. recte. Ἡράκλεις l. 2. Ἐνυπνίου) Nil mut. Fl. Ὀνειρού Gronov. l. 6. Σοί) Non habet Fl. ead. Τριπύθης) Sic Fl. l. Ald. H. P. Περιπύθης S. l. 11. Τὸ νῦν) τὸ abest a Fl. l. 14. Παύμενος) πεμπόμενος marg. A. 1. Pag. 299. l. 11. Κεκομίσθαι) Restitut. ex Fl. & L. qui κεκομίσθαι solemni ioracismo. Κεκομίσθαι edd. cett. & P. l. 17. col. 2. Εὐξασθαι) In V. erat εὐξάτο. Imprefsa addiderant ὅτι quare ego εὐξασθαι dedi. Solan. Pag. 300. l. 10. Γὰρ) οὖν Marc. Nil mut. Fl. Τοῦ H. Pag. 301. l. 6. Ἐπεὶ) Recte Fl. P. &c. Ἐπὶ male l. 8. Ὄς) Abest a Fl. l. 13. Προάγοντα) ἀναπλάττοντα G. P. & marg. A. 1. Nihil mutant edd. Pag. 302. l. 1. Παρὰ) περὶ Coll. male. Nil mut. Fl. l. 11. Προσκυνήσας) Abest a Fl. l. 15. Τὸ) Abest a Fl. Conf. supr. c. 6 m. ead. Λουτροῦ) λουτροῦ marg. A. 1 W. ead. Αἰῶνα) ἀγῶνα Fl. male. ead. Μήκιστον) Sic Fl. B. Fr. H. P. S. &c. Μέγιστον l. & marg. A. 1. Pag. 303. l. 3. Ἀπορρίψας) ἀπορρύψας Pell. l. 5. Ἀναβολὴ) μεταβολὴ G. & marg. A. 1. l. 10. Ἐνεχρέμπτετο) ἐγγρέπτετο male Fl. Quod edidimus est in cett. & P. l. 14. Δέ) Sic Fl. P. H. S. &c. Is l. l. 15. col. 2. Ὅσπερ) ὅπως est in C. ibid. l. 19. Καρῆναι) Scriptum hic fuit κάρη, addita supra contractionis nota, unde coniicere proclive erat, legendum καρῆναι, licet Grammatici de ovibus dici velint, de hominibus vero κείραςθαι. Cler. Pag. 304. l. 4. Ἡμῶν) ἡμᾶς Fl. male. Ἡμῶν cett. & P. l. 6. Ἡπερ) εἰπερ Fl. Vulg. est in P. l. 14. Λέγων) Abest a Fl. ead. Εἰσῆι χειρας &c.) χειραγωγῶν τὸν Θ. ἐπεριδόμενον Codd. B. Pag. 305. l. 1. Κελεύσω) κεύσω Fl. male. l. 2. Ἐστιάθῃναι) ἐστιάσθαι marg. A. 1. l. 7. Νῆ Δία) μὰ Δία ἐς P. μὰ Δία L. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. &c. l. 11. Κατακλίνουσι) ὑποκλίνουσι G. Vulgatum est in edd. omn. l. 13. Δείπνον) Deest in Fl. l. 16. Τὶς ἦν) Utrumque omitt. Fl. Pag. 306. l. 6. Συνείρει) σύνειρε Pell. l. 11. Δὴ) δὲ ἦδη G. P. l. 14. Ὁ) Abest artic. a Fl. H. S. Fr. Ald. sed additus in marg. Aderatque in l. & P. Et praestat adeste. l. 17. Ἀέναον) Nil mutare Fl. notat Solan. Sed nec l. P. H. Ald. Fr. S. quidquam mutant. Pag. 307. l. 5. Τὴν ἐκείνου) Deest artic. in Fl. l. 7. Ἐξημμένους) Ἄν ἐξημμένος; vid. nott. l. 9. Ἀρτί) Deest in Fl. l. 12. Εἰσκομιζομένου) Sic recte S. Ἐσκομιζομένου cett. quod Gesn. servat. Ἐσκομιζ. etiam marg. A. 1. l. 15. Παρασκευάσας) παρασκ. male Fl. sola. l. 16. col. 1. Πτότον) At

masculino genere est in textu Luciani. Vid. notata ad textum
 ipsum. *Reitz. Pag. 308. l. 3. Eī*) Recte iam *Fl. sola*. Omissum
 ei in cett. *l. 8. Ἐξήεις*) ἦεις *Fl. Οὕτω ἐξ. P. l. 9. Σιδηροφορεῖν*)
 Deest in *L. In Fl. haec tria μαλ. ἢ χρυσ.* non leguntur. *l. 10.*
Καὶ τότε) καὶ abest a *Fl. l. 11. Διαδεδεμένους*) ἀναδ. *L. &*
marg. A. 1. Nil mut. Fl. ead. Διακινδυνεύειν) διαγωνίζεσθαι
L. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. l. 12. Χαρίτεσσιν) Ex *Hom.*
Χαρίτεσσιν edd. priores. *l. 14. Ἐσφόνκοντο*) Restit. ex *l. Fl. Ald.*
Fr. V. 2. & Hom. Ἐσφόνκοντο P. B. S. H. l. 15. Συναναπε-
πλεγμέναι) συναναπεπλάσμεναι *Fl. male. Pag. 309. l. 1. Ὅ*
δε) Nil mut. *Fl. l. 2. Ὡς ποτε*) ὥς ποτε edd. hac priores. Ὅπ-
 οτε *P. & marg. A. 1. l. 5. Ἡδὴ που*) δῆπου *marg. A. 1. melius.*
l. 7. Ἐτι λέγοιμι) ἐπιλέγοιμι *Fl. l. 13. Ἡψουν*) ἠψα *G. L.*
 Nil mut. edd. *l. 14. Τόμους*) Nil mut. edd. *Τεμάχη Graev. &*
fic marg. A. 1. l. 21. col. 2. Λοκάνια) Sic dedimus ex *V. &*
G. Nam impressa prave λακονική. At Λοκανικὴ C. Pag. 310.
l. 1. Σίμων) Sic recte *H. Fl. P. S. Σίμονα I. & P. cum marg.*
A. 1. ead. Κεραμίσουν) Sic *I. H. P. B. 1. Fl. & C. Κεραμούν S.*
& Amsl. l. 11. Μέν) Omisit *Fl. l. 14. Σίμων — περιλείχων*)
 καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τ. ρ. περιβεβλημένος π. *G. Nil mut. edd. Καὶ*
 νῦν ἐκεῖνος etiam *marg. A. 1. ead. Πινναρά*) Sic *V. 2. S. A. re-*
 cte. *Πινναρά Fl. I. B. 1. Ald. Fr. P. H. l. 17. col. 2. Ὑακίνθω*)
 ὑακίνθου *C. Pag. 311. l. 3. Προσίοντα*) Nil mut. edd. *Προϊόντα*
Gronov. l. 9. Ἀνελεῖν) ἀνηρτήσιν *G. & marg. A. 1. Nil mut.*
 edd. *ead. Αὐτὰς*) Sic *P. aliaeque quaedam. Αὐτὰς I. l. 11.*
Ἀμόρφους) Ex *Cod. P. Ἀμορφοτέρους* edd. priores. *l. 14. Κτέ-*
ρας) Sic *Luciani edd. Βροτοῖς Eurip. l. c. Pag. 312. l. 9. Προ-*
ειδῶς) προειπὼν *Pell. l. 11. Προάγεις*) προάγη *marg. A. 1. &*
P. l. 12. Λοιδореῖσθαι) Constans lectio. *Pag. 313. l. 4. Οὔτε*
ὄσιον) Sic *H. P. B. 1. & c. Οὐδ' I. P. Οὐτὲ Ex. Fl. l. 7. Ἥλ-*
λάγην) ἡλλάγμην *marg. A. 1. l. 12. Σὺ μύρμηξ & c.*) Sic *Coll.*
& Fl. cum cett. edd. habere notat Solan. l. 14. Ὀλίγον) ὀλί-
γων B. 1. l. 15. Ἥκειν) ἤκων *Fl. Pag. 314. l. 1. Ἀπάγχομαι*)
ἀπάγχομαι Fl. l. 5. Ἐν) Sic edd. ὀκτο. Ἐπ' *I. & V. 2. & marg.*
A. 1. l. 7. Δοίκος) δοίκυτος *P. ead. Ἐξεργάσεται*) ἐξεργάσε-
ται Fl. male. l. 12. Ἐν) Nihil iam variet. invenio. *l. 17. col. 1.*
Οἶκον) Ante editum erat corrupte οἷς καὶ ζητῶν, quod etiam
 legebatur in *V. Οἶκον* emendant *C. quod recepimus. Solanus.*
ibid. l. 18. Ὅτε) ὅτι edita. Correxuit *Solan. ibid. l. 21. Ὡτὰν*)
 Hoc accentu bis sic exaratum inveni. *Τὰν* vero edd. *Luciani*
& Aristoph. Sed Τὰν rursus in *Lucian. Icarom. non longe a*
pr. Reitz. ead. col. 2. E. τὰν) Lege *E. ὃ τὰν. Solan. Pag. 315.*

l. 1. Δὲ) Abest a *Fl.* *l. 2. Μὴδὲν*) Restitut. ex marg. *A. i. L.*
P. Μὴδὲ edd. priores. *Μὴ δὲ* *I. l. 4. Εἶδον*) οἶδον male *I. Fr. Fl.*
 Recte prius *P. B. H. S.* *Pag. 316. l. 7. Τάληθῃ*) τάληθῃς *P.*
l. 8. Ἀμελέτηςτος) Et sic esse in *Fl. Fr.* ac *I.* not. Solan. *l. 13.*
Ἦγον) Restitut. ex *Mf. Graev. & P. & marg. A. i. ἦδον* edd.
 anteriores. *ἦδον* *Palm.* nescio unde. [*ἦδον B. 4.*] *l. 15. Ἐπι-*
δείξαι) Et sic *Fl.* cum cett. *l. 16. col. 1. Πολέμιος ὄν*) Huc re-
 tulit hoc Scholion Solan. cum ante ad verba τὸν μέντοι ἐταί-
 ρον esset relatum. *Pag. 317. l. 3. Τὰ τοιαῦτα*) ταῦτα *Fl. l. 6.*
ῥπῆρ) Sic edd. excepra *Fl.* quae περὶ, cum marg. *A. i. l. 7.*
Ἐχρην) χρῆ *Fl. l. 9. Οὐδὲ*) καὶ *Fl. Pag. 318. l. 1. Καὶ σὺ ἐν*)
 καὶν solum *Fl. Kān ἐν* Schol. Vulgatum tuetur *P. l. 5. Ἀπο-*
δυσάμενος) Sic recte *P. S. Ἀποδυσάμενος* cett. male. *l. 8. Ἐν*)
 σὺν *Fl. l. 17. col. 1. Καταγελάς μου*) Ita correxit Solanus;
 cum vulgo legeretur, καταγελάσω σου, & mox καταγελά-
 σα — τὸν ἄλλον; praveque adeo personae Galli tribuebantur.
 Quam emendationem eo libentius secutus sum, quia ex *C.*
 G. se eam hausisse ait; in quibus tamén alibi etiam corrupte
 lecta testatur Noster. *Reitz. Pag. 319. l. 3. Τί οὖν &c.*) τίς οὖν
 ποτε ἡδίων ὁ β. *Fl.* Vulgatum servat *P. l. 4. Ὀπιτέρ*) Restitut.
 ex *Fl.* nam ὀπιτέρ cett. *l. 5. Ὀρᾶς*) Ex. *P. & L.* sic dedi. *Οἶ-*
δας edd. omnes. *l. 6. Συννεγκουσιν*) συνεγκοῦσιν *H.* Cete-
 rae quod edidi. *l. 20. col. 1. Κενταύρω*) Cum in *V.* esset κεν
 ταύρω, edita inde fecerant μὲν ταύρω, quod facile correxi. Sed
 legendum Κενταύρων. Nam adscripserat Solanus, in *C.* esse;
 Perit a Centauris, ut Apollon. Rhod. in Catalogo. *Reitz.*
Pag. 320. l. 1. Οὖν) γοῦν *P. l. 6. Διοσκόρω*) Sic edd. omn. *Διοσ-*
κούρω Coll. *l. 10. Δ')* Non habet *Fl.* ead. Καταριθμήσασθαι)
 καταριθμῆσθαι *G.* Nil mut. edd. *l. 15. Σοῦ*) Deest in *Fl.*
l. 16. col. 2. ὑποστάν) Ita pro vulgato ὑποστάνην dedit Solan.
ibid. l. 17. Πρὸς) εἰς legebatur anteq̃, quod mutavit idem, non
 addens unde. Quare per me non mutassem vulgatum. Sed
 cum pro μεταγόμενοι etiam ederetur μεταποιούμενοι, idque
 corrigente eodem receperim, etiam cetera dedi, ut ille voluit;
 quia totum Scholion non est tanti, ut de eius vera lectione
 iam disceptare vacet. *Reitz. Pag. 321. l. 2. Αὐτῶν*) Abest a *Fl.*
l. 5. Ὁ, τι) εἴ τι *P. Ὅτι* *Fl. Pag. 322. l. 5. Ἐπελαύνουσιν*)
 προσελαύνουσιν marg. *A. i. ead. Τὸν*) τὸ male *I. l. 14. Σὺ δὲ*)
 οὐδὲ male *Fl. l. 15. col. 1. Σὺ δὲ*) Rectius Codices σὺ δὲ. Editā
 ex *V.* οὐδὲ. *Solan. ibid. l. 16. Τὴν*) τοῖς edita. Correxit Solan.
l. 17. col. 2. Ἀλλην τὴν &c.) Confusa haec & perturbata sunt;
 minus tamen, quam in priore editione, in qua nota erat no-

vi Scholii ad vocem ἄλλην. *Solan.* Pag. 323. l. 2. Τὰ) Abest a Fl. l. 6. ὧς ἔχουσιν) Neque hoc habet Fl. l. 9. Κατεχάλαζης) κατεχάλαζωσας male Fl. l. 11. Οὔτε δὲ συκοφάντην.) οὐδὲ συκ. Fl. l. 12. Διορύξας) Sic P. Ὀρύξας cett. l. 15. Τοσαύτας) Sic P. cum P. & L. Τὰς edd. cett. & G. ead. Μερζόμενος) λογιζόμενος edd. Restituta lectio est in G. L. P. & marg. A. 1 W. l. 19. col. 2. Εἰς ἀέρα) πρὸς ἀέρα C, Huic Scholio ibidem praemittitur ἀνταγωνιστὴν Δ. *Solanus.* Pag. 324. l. 3. Κρομμύων) κρομμύων Fl. l. 7. Παραβήγοντες) καταβήγοντες Fl. & marg. A. 1. l. 9. Οὐδὲν) ἀμέλει P. & marg. A. 1 W. quae ἀμέλει in locum ὥστε collocat. l. 12. Ἀσιτίχ) τὴν ἄσιν male P. l. 21. col. 1. Τῆς καλουμένης) τὴν καλουμένην V. Pag. 325. l. 1. Μακρὰ) Sic P. Μακρὰν editi. l. 14. Τὰς ναυαγίας) τὰ ναυάγια marg. A. 1. l. 15. col. 2. Τὸ πᾶν) Ex sequentibus patet, legendum esse πᾶν. *Solan.* l. 16. col. 1. Τὸ τὸν τρ.) τὸ in editis non comparens addidit *Solan.* Pag. 326. l. 1. Περιτετιλμένος) παρατετιλμένος Fl. Vulgato favet Th. Magist. l. 3. Καταλυθεῖς) καταδυθεῖς P. Καταδύσης τῆς τυραν. ἀν. Κορίνθω γραμματιστὴς διδάσκει G. Καταδύσης tantum marg. A. 1. Γραμματιστὴς βλέπεται διδάσκων P. in prioribus cum vulgata faciens. l. 5. Ἀναγκάζων) διδάσκων G. & marg. A. 1. l. 7. Τινὸς) πότε P. l. 10. Μὴ δὲ) μὴδὲ P. l. 13. Πάνυ) πάντη P. & marg. A. 1 W. l. 19. col. 1. Γὰρ) Ita mutavit *Solan.* nam vulgo δὲ legebatur. Pag. 327. l. 12. Προπέμποντας) προπομπέοντας G. ead. Ἐπομένους) ἐπομένους l. male. l. 13. Ἐξείνοῖς μὲν τῆς) ἀκείνοῖς μὲν τούτοις τῆς P. Sed τούτοις non habent cett. quare id fustuli. l. 15. Οἷους ἢ) οἷους δὲ Fl. Οὓς ἢ l. Vulgatum exhibent P. H. B. S. & c. Pag. 328. l. 1. Χρυσῶν) ἀπὸ χρυσοῦ G. P. P. Cett. omittunt ἐκ. l. 2. Τε) Aherat in edd. prioribus. l. 6. Πίτταν) πῖτταν male P. ead. καὶ πηλὸν) καὶ πῆλον P. P. G. unde facile πηλὸν fecimus. Edd. ὑπὸ πηλον male. l. 7. Μυῶν) μυῖων edd. priores. l. 14. Οὗτος) οὗτος marg. A. 1. ead. Κολοσσιαίῳ) Sic edd. excerpta l. & V. 2. quae Κολοσσιαίῳ. Pag. 329. l. 2. Δείγματα) Sic edd. excerpta l. & V. 2. quae δείγματα. In Cod. P. δήματα. Marg. A. 1. δέματα. l. 13. Ἀπάντων) πάντων Fl. l. 17. col. 1. Περσῶν) Et hoc emendavit *Solanus*, cum legeretur Πέρσαις. ibid. l. 19. Πολλὸν) πολὺν legebatur in edd. quod ego mutavi. *Reitz.* Pag. 330. l. 5. Λεγόμενοι) διαλεγόμενοι marg. A. 1. l. 8. Ὁ μὲν) ἐγὼ Fl. l. 9. Ἀπέθανεν) ἀπέθανον Fl. l. 10. Ἄλλον) ἄλλας Fl. & L. Pag. 331. l. 2. Καὶ ἁμαρτοὶ τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐδὴ) Nil mut. edd. Αἱμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντ. ὡς τι G. l. 10. Πρὸς κρῖν

σας) κερεμβατήσας G. & Schol. l. 12. Παρέχει) Sic edd. ex-
cepta Fl. quae παρῆχε. Παρέχοι G. l. 15. Ὄς) Omisit Fl.
l. 16. Ἐμβάδων) Sic Fl. l. P. &c. Κοθόρων P. Pag. 332. l. 2.
Ἐδίδαξας) ἐδίδαξα marg. A. 1. l. 4. Ὅποτε) ὅτε P. l. 6. Τοῦ-
τον) Ita dedi ex L. P. Τοιούτον edd. vulgo. l. 9. Ἐμμεστρημέ-
νος) συμμει — G. Μεμετρημένος Fl. l. 12. Ἐπιτηδεύετε) ἐν-
νοείτε marg. A. 1. l. 14. Ὅγε) ὁ Fl. Pag. 333. l. 3. Μοι) μὴν
Fl. l. 11. Εἰ μὴ καὶ) Restitut. ex L. P. καὶ μὴν edd. [Μὴ καὶ
B. 4. omisso εἰ.] Deinde τοιχωρυχεῖν γε σύ με Mf. Gr. καὶ
μὴν Marcil. l. 12. Συναναγκάσεις) ἀναγκάσεις P. Pag. 334.
l. 1. Ἀποσπάσας) ἀποσπάσαι marg. A. 1. l. 8. Ἀποπίνων) Sic
edd. omni. Ἀποπινούν Graev. Ὑποπείνων vel ὑπὸ πείνης Pell.
Ὑποτεινὼν volebat Solan. v. not. Pag. 335. l. 3. Θάτερον τῆς
οὐράς μέρος) δεύτερον — μέρους Fl. l. 4. Ἐπὶ) περὶ male Fl. Re-
ste cert. l. 6. Παρὰ) Restit. ex Fl. & V. 2. Περὶ cert. Ἐπὶ S.
l. 10. Κλεῖθρον) Sic esse in l. V. 2. Fr. B. 2. & S. not. Solan. Sed
& est in H. Fl. &c. recte. l. 11. Ἀναπατέτασται) ἀνατέτρα-
πται marg. A. 1. & Fl. male. l. 15. Γε) Sic Fl. Fr. Ald. B. 1.
H. P. S. Te l. cum V. 2. l. 16. Ὅπθεν) ὅθεν marg. A. 1 W.
Pag. 336. l. 2. Ἄ) ὁ Fl. l. 6. Ὄλω) ἄλλος non male Fl. ead. Εἰ-
δέομαι) Sic G. P. & marg. A. 1. Οἶμαι abest in edd. l. 7.
Ὄλω) ὅς Fl. Vulgatum firmat P. l. 8. Ἰππῶνα) ἵππων Fl. Et
i minuscula. Cett. i unciali, ac si nomen viri esset, & sine ac-
centu in med. Ἰππον L. ead. Ἄλλωτ') Delevi cum Solan. il-
lud τε, estigerat in omnibus edd. l. 11. Ὁφώνκεν ἔχθ.) ὠφω-
νηκέαι χθές ἐλέγετο marg. A. 1. Pag. 337. l. 4. Ὑπὸ μάλης)
ὑπομάλης P. ead. Ἀπειμι ἔχων) ἔχω l. H. Fl. B. &c. omisso
ἀπειμι. Sed P. habet quod edidi. Item G. & P. l. 8. Περίεμι)
περιελύσομαι marg. A. 1. l. 12. Καὶ ἐπιβουλεύομαι.) Non le-
gitur in Fl. Pag. 338. l. 5. Διαγρύπνει) Sic P. l. & marg. A. 1.
Ἀγρύπνει Fl. Ald. H. B. 1. Fr. S. l. 7. Ἰδωμεν) ἴαμεν P. l. 9.
Τουτον) αὐτὸν P. Nil mut. Fl. ead. Ἐπὶ) Et hoc esse in edd.
omni. not. Solan. l. 11. Λιπόντα) Sic Fl. &c. omnes. Καταλι-
πόντα l. sola. l. 12. Κυνόμυϊαν) Sic P. & P. Μύϊαν cert. edd.
l. 17. col. 1, Ζωῦφιον) ζῳδιον editum ante; sed ζῳφιων est in C.
& V. priore loco. Altero vero ζῳφιον in V. Pag. 339. l. 4. Ὀ-
νειροπολεῖς) ὀνειρώττεις L. Ὀνειρόττεις marg. A. 1 W. l. 5.
Γούν) Ita inveni in Ald. Fl. P. H. B. 1. S. Δ' οὖν I. & P. l. 9.
Μοιχνομένην) Omisit Fl. l. 10. Ὁ Μίκυλλε) Et hoc abest a
Fl. l. 13. Πείσομαι) πείσομαι Fl. In P. desunt haec quatuor, ὃ
ταυτὸν τι πείσομαι. l. 14. Ἐστι) ἔστο l. sola.

ANNOTATIONES

IN IMAGINES.

Pag. 1. l. 1. ΕΙΚΟΝΕΣ) Dialogi isti duo, in quibus Pantheam Abradatae uxorem describit, doctissimi sunt. BOURD. Bourdelotii figmentum capita 17, 20 & 22, lecta destruent; quin haud dubie & sine ambagibus ostender, depictam hic a Luciano Imperatoris Romani concubinam, cum uxorem nullibi dicat. Scholiastes tamen uxorem facit. Panthea haec erat Smyrneae, (cap. 10 & 2) Lucii Veri Imperatoris, ut suspicor; amica; de qua tamen apud scriptores illius aetatis altum silentium; nisi forte eo spectet Celeris declamatio, (quae Dionysio a quibusdam tribuebatur) qua Araspam Pantheae Xenophonaeae amatorem laudabat, apud Philostr. 524 memorata: Celer enim ille, qui Capitolino Caninius Celer est, M. Aurelium & L. Verum inter auditores habuit (c. 2.) SOLAN.

ead. l. 2. ΑΥΚ. ΚΑΙ ΠΟΛ.) Personarum colloquentium nomina non ambo erant titulo inscripta in edd. Sed quia & alibi interdum addita sunt in *Par.* idque ab Hemsterh. quoque factum animadverto, eas supralscribi curabo, nisi fuerint nimiae. REITZ.

ead. l. 3. Τοιοῦτόν τι ἔπασχεον) Aliter in suis Codd. legisse videtur Thomas Magister, nempe τοιοῦτό τι ἔπαθεν. SOLAN. Idem esse, legasne τοιοῦτον, an τοιοῦτο, etsi prius Nostro frequentius, supra satis diximus ad Hermot. c. 29, aliisque locis ibi indicatis. REITZ.

ead. l. 5. Τὸ τοῦ μύθου) Ita Mff. Regg. 2954, 2955 & 3011. Edd. τοῦ μύθου, absque τὸ.

ead. l. 6. Περὶ ὕδατος) Dicitur hoc verbum de aqua, oleo, melle, lacte; saepius de aquis & fluminibus, cum concrescunt, coagulantur. SOLAN.

Pag. 2. l. 1. Ἄν τις ὅλον τὸν Σέλκυλον μετακινήσῃ) Iac. Elfner. haec Luciani afferens, ad Ev. Marci XI, 23, ubi legitur *ὅς ἂν εἴπῃ τῷ ὄρει τούτῳ Ἄρθῃτι, καὶ βλήθῃτι εἰς τὴν θάλασσαν &c.* monet, iis, aequae atque his Luciani, significari rem gravem & insuperabilem, quem vide. REITZ.

ibid. Σίπυλον) Mons is Asiae, in quem mutatam Nioben tradunt. Vid. Marm. Oxon. 42. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπιδακρύοντά γε πολλάκις) Conf. infra Navig. c. 2, παρέστηκεν δακρύων, ὥσπερ εἶθε. REITZ.

ead. l. 4. Ἐκείνην) Nioben scilicet, Tantali filiam, cuius fabula nota. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκ περιωπῆς) Habuimus idem supra Μισθ. cap. 15. SOLAN.

ead. l. 11. Εἰρηνικώτερόν ἐστι) Bene monuerat Hemsterhusius in marg. ed. Graev. adiri posse L. Bos Epist. ad Hebr. p. 255, i. e. ad cap. XII, 11, cuius observatio hic addi meretur. Verba Apostoli sunt: Πᾶσα δὲ παιδεία πρὸς μὲν τὸ παρὸν οὐ δοκεῖ (οὐ male omissum in observ. Bosii) χαρᾶς εἶναι, ἀλλὰ λύπης· ὅστερον δὲ καρπὸν εἰρηνικὸν — ἀποδίδωσι. Ad quae ille: *Ultima haec verba vulgo vertunt, post autem fructum pacificum reddit, uti etiam Belgae. Mallet ego, laetum, vel iucundum fructum, ut Cicero dixit iucundissimum fructum libertatis. Εἰρηνικὸν enim Graece saepe dicitur id, quod dolori & acerbitati oppositum est. Sic apud Lucian. Imag. pr. καὶ τοῦτο μὲν ἴσως εἰρηνικώτερόν ἐστι, i. e. & hoc forte non adeo acerbum est: hoc placidius est. Male ibi interpres, & hoc forte magis ad pacem facit &c. Hucusque Bos. At Obfopoeus: & fortasse, quod dixi, leve est prae hoc, quod dicturus sum. Ad argumentum aptius: a Graeco vero remotius. Videtur sane εἰρηνικὸν hic esse responsum oppositum praemisso a Polystr. Δέσμα δεινῶς βίαν, adeoque lenius, placidius, quodque minus laedet, esse vertendum. Verum vellem addidisset commentator noster exempla, quibus ostenderet, καρπὸς εἰρηνικός pro laeto fructu adeo usitatum esse; etsi minime nego, in adducto loco N. T. sic esse vertendum, quia directe opponitur τῷ, οὐ χαρᾶς. Ac lenius significari ap. Lucianum, ipsa proxime sequentia indicant, καὶ τὸ τραῦμα ἥττον καίρων; quare etiam punctum, quod hic ante καὶ erat, sustuli, & ante εἰ δὲ καὶ καίρην posui; ibi enim nova oppositio incipit. REITZ. Εἰρηνικώτερον puto, quod pacem & tranquillitatem mentis non plane tollit. Adspicere illam licet, non, ut non commovearis, ut non obstupescas, ut non vulnereris; sed ramen, uti pacem animi serves, ut certe vulnus non sit letale. Sed Hebr. XII, 11, puto εἰρηνικὸν accipiendum ex notione Ebraicae vocis *Schalom*, ut perfectionem quandam, beatamque copiam denotet. GERN.*

ead. l. 15. Λίθος ἢ Ἡρακλεία) Plin. Aristot. Sic apud Pifid. Cosmogr. Πάντας ὑφέλκων οἷα μαγνήτις λίθος, ἢ μᾶλλον εἰ-

πειν Ἡρακλείαν τὴν λίθον, φύσιν γὰρ αὐτὸς ἐλκτικωτέραν ἔχει.
BOURD.

in Schol. l. 1. Ἐκ λίθου) Sic etiam C. Ἐν λίθου V. prave. SOLAN. Verum est, ἐν hic pravam fore. Sed scire cuperem, quomodo haec intellexerit Solanus noster, ἢ Νιόβη ἐκ λίθου πεποινται. Nam sensus sic plane videtur oppositus historiae fabulosae, quae ait, Nioben conversam in saxum, non vero, ut hic, saxum commutatum in Nioben, sive Nioben procreatam ex lapide. Apollod. III, § 6 f. p. m. 168: Νιόβη Θήβας ἀπολιποῦσα πρὸς τὴν πατέρα Τάνταλον ἦκεν εἰς Σίτυλον. καὶ κτεῖ Διὶ εὐξαμένη τὴν μορφήν εἰς λίθον μετέβαλεν. ut plura testimonia vel pueris nota omittam. Quare aut Scholiastes hallucinatus est, aut pro ἐκ λίθου legendum ἐς λίθον. Si vero phrasis ποιεῖσθαι eis pro mutari in aliquid, non videtur proba, meminerit, Scholiasten Christianum fuisse, neque a scriptoribus Ecclesiasticis, adeo alienam esse hanc locutionem, quae non longe abit ab illo Esai. XLII, 16, ποιήσω αὐτοῖς τὸ σκότος εἰς φῶς, καὶ τὰ σκοτία εἰς εὐθείαν. REITZ.

Pag. 3. l. 3. Οἶαι) Attice pro οἶη, quod in verbis βούλομαι, εἶομαι, ὁλομαι perpetuum esse, supra iam observavimus. Vid. Maittair. de Dialect. p. 62, 63. Et Scholiast. Aristoph. ad Plut. 40. Ubi πύσει, audies. Et v. 60, ἐκπυθάνει, interrogas, ac sexcenties alibi. REITZ.

ead. l. 13. Σαρναϊκῇ) Parthico bello hanc a L. Vero in Asia amatam hinc crediderim. De Panthea tamen apud Historicos illius temporis nihil invenio; apud quos Lucilla, Veri uxor, cum matre & sorore Fabia stuprum suspicari videtur; (Capi. tol. c. 10.) de hac pellice ne verbum quidem. Sed vide not. ad c. 10. SOLAN.

ead. l. 14. Καλλίστη) Vid. not. ad Marm. Oxon. p. 22, 2, & 65, 1, & p. 97. Ante terrae motum, quo sub M. Aurelio concussa & funditus eversa haec civitas legitur, an. Christ. CLXXVII; qua de re consulendus Aristides Μονωδία ἐπὶ Σμύρνη, T. I, pag. 478, & Syncellus p. 353. Eadem Marm. Oxon. p. 97, ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ. Vid. Spanh. 648, & Philostr. p. 145, Strab. XIV, 646. SOLAN.

Pag. 4. l. 1. Ἐπει) In B. 2. Fr. P. & S. ἐπὶ prave legitur. SOLAN. Ἐπὶ λίθου) Lege ἐπεὶ λίθου. Guyet. Et sic reddidi Luciano ex edd. antiquis. REITZ.

ibid. λίθου ἐποίησας) Alibi ποιεῖν λίθου signif. ex lapide fabricare. Hic vero ἔργον intelligi, vix est, ut mediocriter versatos admoneam. Vid. L. Bos Ellipf. v. ἔργον. REITZ.

ead. l. 3. ὅστις) Lege *ἥτις*, uti & coniecit aliquis in margine Cod. L. si de femina intelligi velis, ut supra c. 2, & *Ἐν Δ. VI. SOLAN.* Et si permutatio generis in simili locutione locum habere possit, ut masculin. in generali interrogatione, tanquam dignius ac femininum sub se complectens, praeferatur, e. c. Ach. Tat. I, p. 7, πολὺ πλῆθος οἰκετῶν καὶ Σεραπαινίδων αἷς συνεκπέμψας ὁ Σώστρατος ἔτυχεν ταῖς γυναῖξιν. ἐν μέσοις δὲ ἦν γυνὴ ἡ μεγάλη. Quae posteriora ibi recte quidem vertuntur, *Inter eas mulier erat procera*, sed servi & ancillae erant permixti: utque alias generis permutationes etiam saepe supra vidimus, & Dial. seq. c. 9 videbimus: hic tamen minime ferendum arbitror τὸ ὅστις, propter confusionem, quam id pareret, quia sic ad proximum Σμυρναῖον referretur. Quare *ἥτις* recepissem, ut revera recipiendum duco, si vel in uno Cod. aut ed. invenissem. Ne vero criminetur aliquis, quod vel alia sine Codicum auctoritate receperim, habeat & hoc pro recepto, sciatque, me tamen modum servare, & non nisi urgente necessitate id facere in iis, ubi facile lectoris assensum nancisci spero. REITZ. Cum videam tantum consensum in *ὅστις*, illudque pro *ἥτις* poni non observaverim; incipio putare, illud non referri ad mulierem, sed ad Σμυρναῖον, hoc sensu, *Neque interrogaveris Smyrnaeum illum, quisquis fuerit.* Quid enim interrogandum fuerit, e superioribus satis appareret. Smyrnesem illum etiam ignorabilem hominem ponit narratio. Ceterum, quae fuerit haec *Panthea* Luciani nostri, erudite disputabat M. V. de la Croze in Miscell. Berolin. T. I, p. 30. Breviter, Avidii Cassii uxorem legitimam coniicit vel eo nomine, quod alias obscura esse non posset. GESN.

ead. l. 14. Αὐτὸς) Lege *οὗτος*, vel *αὐτό*. SOLAN.

Pag. 5. l. 6. Κνιδίων) Lege *Κνίδου*. SOLAN.

ead. l. 8. Τὴν Ἀφροδίτην — αὐτῶν) Venerem Cnidiam marmoream, *Euploiam* a Cnidiis nuncupatam, quam Praxiteles fecit, magni aestimat Lucian. in Amorib. Nec me fugit, id Sami contigisse ab Athenaeo esse proditum, qui volumine XIII Cnidae Veneris simulacro effigendo Phrynes amicae corporis venustatem quasi exemplar imitatum esse Praxitelem contexuit. Val. Max. COGN. Ἀφροδίτην eam intelligit, de qua in *Ἐρωτ.* c. 11, 13, multa legisti. SOLAN.

ead. l. 9. Πράξι. — κάλλ.) Anadyomene Latinis etiam dicebatur. V. Ovid. Art. Am. III, 223. Uraniam Noster vocat *Τῆ. Εἰκ.* c. 23. SOLAN.

ead. l. 11. Μύθον) Historiam habes *Ἐρωτ.* c. 15 & 16. SOLAN.

Pag. 6. l. 1. Τὴν ἐν κήποις) De Venere hortensi vel potius in hortis posita, (Graecis enim ἐν κήποις Ἀφροδίτη) Lucian. in Dial. Meretr. COGN. Vid. Dial. Meretr. VII pr. SOLAN.

ibid. Ἀθήνῃσι) Non ergo Athenis hoc scriptum est. Romae, an in Asia scriptum sit, dubium videri possit. Veneris autem statua est, quam designat. SOLAN.

ead. l. 8. Καλαμίδος Σωσάνδραν) Vide & Ἐτ. Δ. III. Fl. autem hic & infra cap. 6 bis *Dofandran* pro *Sofandra* habet. Sed eadem recte in illo Ἐτ. Δ. III *Sofandran* exhibet. SOLAN.

ead. l. 12. Τὴν Λημνίαν) Lemniam omnibus Phidiae operibus antepōnit, qui & nomen suum ad eam scripsisse Phidiam refert. Ab his, qui eam dicarunt, nomen sortitam credit Pausanias in Atticis. Nonnulli a loco, qui est in arce Atheniensium, Λῆμναι nuncupato, unde & Dionys. Λιμναῖος. COGN. Statua erat Minervae, quae ita dicta est, quia a Lemniis erat dicata. Vide Pausan. Attic. p. 26, 32. SOLAN.

ead. l. 16. Δέήσει) In omnibus legebatur δέησῃ. Prave, cum loquatur is ipse, qui imaginis effictor est. SOLAN. Δέησῃ) Solan. δέήσει corrigebat. At, si corrigendi libidine agimus, possum aequo iure δέησειν coniicere. Quamvis autem δέησει bene quoque se haberet, veluti οἶσι pro οἴῃ, (de quo vid. ad c. 2 huius Dial. & Maitair. p. 63) tamen quia id perpetuum non est, nihil in vulgata mutarim. Noster supra Tim. § 48, σὺ γε — οὐδ' ἐν ἰσῶς δέησῃ τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, & alibi non semel. Epict. Sent. 28, p. 104, οὔτε πλείονα τῶν δεόντων προσοίῃ, οὔτε ὑποποιῶν δέησῃ, ubi manifesto est secund. perf. fut. med. Verum Solanus suum δέήσει non accepit, credo, pro secunda indicativi fut. med. a δέομαι, sed pro tertia activi, quod defendi potest ex Salt. cap. 3, τῆς ἀπολογίας σοι δέήσει, alioque exemplo ab Stephano adducto, ubi οὐδ' ἐν γὰρ δέήσει με ταῦτα ἔχοντα, aliisque mox adducendis, ut sensus esset, *imago non eget aliis artificibus*; vel potius impersonalium more, quasi a δεῖ, *mihi opus erit al. art.* Eoque sensu absoluto & ego accipio, credoque esse tertiam aoristi subi. act. quem habere potestatem futuri, notum arbitror, eritque tum, *haud opus fuerit*. Ut enim δέομαι pro *indigeo* frequentius occurrat, quam activum, tamen & activum satis est frequens, modo impersonali forma, cum dativo, cum acc. modo sine casu, modo ut personale cum nominativo. Ex insigni copia en pauca. Infra Tox. c. 37, ἦν δέη & c. 47, καὶ πολέμου δέησειν ἡμᾶς. Pro Imag. c. 16, ἔδει μοι μακρῶν τῶν λόγων. Supra Amor. c. 3, Ἀλλὰ σοι καὶ καθαρσίῳν τάχα δέήσει. Sed in Dial. Meretr. 2 ante med. οὐδ' ἐν δέη-

οἱ, dubites, sitne secundae an tertiae personae. Liban. Epist. 118, εἴτ' ἐκ δικαστηρίου δέησεις. Sic δὲ παρασίτων τοῖς γάμοις, Alciph. III, pag. 388. Ibid. Epist. 35 pr. δὲ δὲ ἐπομβρίας. REITZ.

ibid. Ἐξ ἀπασῶν ἤδη τούτων) Sic Homerus ex omnibus Diis Agamemnonem efformavit. Achil. Tat. lib. 2. BOURD.

Pag. 7. l. 17. Καὶ τῶν ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαίδρῳ) Sic Anacreon Od. XXVIII: Τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς Ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον ἅμα γλαυκὸν ὡς Ἀθήνης, ἅμα δ' ὑγρὸν ὡς Κυθήρης. Ad quem locum vide interpretes. L. BOS. Plura vid. ap. eund. L. Bos in Animadv. ad Philostr. pag. 47, ubi docet, ὑγρὸν ὀφθαλμῶν esse *lubricum*, s. *oculorum mobilitatem*. Adde Nostrum Dial. seq. Amor. c. 3, ἰσχυρὰ πῶν ὀμμάτων αἰβολαὶ τακρῶς ἀνυγραίνοντο. REITZ.

ibid. Τῶν ὀφθαλμῶν) Mirum audis artificem, qui in marmorea statua haec expresserit: nostri sane homines in marmore ista effingere non valent. Quorum statuae, quamvis ceteroquin pulcherrimae, oculis sunt quasi mortuis, nedum ut ad tantam artis peritiam accedant. SOLAN.

Pag. 8. l. 11. Δεπτὸν καὶ λεληθὸς) Angl. σεμνὸν καὶ λελε BOURD.

ead. l. 13. Σοσάνδρας) Flor. Δοισάνδρας. BOURD.

ead. l. 14. Τῆς ἡλικίας τὸ μέτρον) Habemus eandem phrasin in Novo Foedere, Ep. ad Eph. IV, 13, — εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας. Ad quae verba L. Bos p. 183 ita commentatur: I. e. in virum adultum, ad mensuram staturae. Lucian. Imag. (h. l.) τῆς ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον, ἡλίκον ἂν γένοιτο, κατὰ τὴν ἐν Κυβερῶ ἐκείνην μάλιστα — μεμετρήσθω, i. e. staturae vero mensura, quanta esse debeat, mensuretur maxime secundum Venerem Cnidiam. Perperam ibi interpretes ἡλικίας μέτρον reddidit, aetatis modum. Obsopoeus, aetatis mensuram. — Sed Gesnerus interpolationem mutavit, interrogandi signum post γένοιτο faciens, & comma, quod in vulgata post μέτρον erat, auferens; cui & ego parui, ut Graeca sic saltem Latinis responderent: & quia in hisce est licentia, lectoris arbitrium facio, malitne cum Bosio vulgatae distinctionem retinere, an prae euntem Gesnerum sequi, & vel novam personam inferere, quod tamen haud adeo opus erit. Manifestius autem esset, interrogandi formulam hic esse, si πηλικος dixisset: nam etsi ἡλίκος quoque videtur interdum interrogantis more proferri, tamen magis admittentis est, ubi sic ponitur. Quare, quantum ad me, a Bosii versione ac vulgata distinctione nondum recederem. REITZ.

ead. l. 17. Δοκεῖ) Post hanc vocem in Anglicano Cod. πρὸς αὐτὸν. BOURD.

Pag. 9. l. 10. Κινδυνεύει τοῦ &c.) In veteribus quibusdam edd. haec prave interpungebantur, legebaturque προσδεῖ. SOLAN. Consului edd. cognovique P. & S. sic habere & interpungere, ut edidimus. *Fl. & B. 2.* vero comma post τοιαῦτα male collocare. *Iunt. vero Ald. Hag. Fr. καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει. τοῦ μεγίστου ἐστὶ ἡμῖν προσδεῖ.* Nam quod in nostro Iuntinae exemplari προσδεῖν conspicitur, id Solani manu ita correctum erat, ut vix dignosci posset, impressumne, an manu scriptum esset illud v. REITZ.

ead. l. 15. Εὐφράνωρ) Meminit eiusdem rursus Iov. Trag. c. 7. REITZ.

Pag. 10. l. 2. Λέσχη) Vide Pausan. 341, 33. Et de Cassandra illius pictura 343, 11. SOLAN. Unice huc facit Pausan. in ipsa Delphorum descriptione Phoc. pag. 657, 8: Ὑπὲρ τὴν Κασσωτίδα ἐστὶν οἶκημα γραφὰς ἔχον τοῦ Πολυγνώτου, ἀναθήματα μὲν Κνιδίων, καλεῖται δὲ ὑπὸ Δελφῶν Λέσχη· ὅτι ἐν ταῦθα συνιέντες τὸ ἀρχαῖον, τότε σπουδαιότερα διελέγοντο, καὶ ὅπσα μυθώδη, κ. τ. λ. Est enim longa operum Polygnoti in illa Lesche (*conciliabulum* reddidit Amasaeus Romulus) enarratio, in qua neque Cassandra omissa est p. 660, 6. GESN.

ead. l. 6. Δειξάτω) De pictoribus proprie usurpari hoc verbum, v. Somn. § 8 multis ab Hemsterh. demonstratum. REITZ.

ibid. Κατὰ τὴν Παγκάστην) Suspectum nomen, & Latino fonte manans, ut videtur. Παγκάστη est apud Aelian. V. H. 12, 34, concubina Alexandri, Apelli amata. Hanc eandem esse, quae *Campaspe* scribitur ap. Plin. 35, 10, f. 36, 12, opinio est Perizonii ad l. c. Harduinus ad Plinium sic laudat Aelianum, ut subiungat, etiam hoc Luciani loco Παγκάστην esse. Quodcunque nomen fuit, tres scriptores de eadem muliere loqui mihi fit probabile. Nudam Plinio auctore pingere iussus est concubinam Alexandri: itaque amavit, quod solum narrat Aelianus: itaque proponitur a Luciano pictura, exemplum nudarum feminei corporis partium pingendarum. GESN.

ead. l. 7. Πρωγάνης) Alexandri nuptias pinxerat Aëtion, quam tabulam enarrat in *Hypod. c. 4 & 5.* SOLAN.

ead. l. 8. Τὸν ἀριστον τῶν γραφῶν Ὀμηρον) Hemsterh. margini adleverat, vid. Davif. ad Cic. Tusc. Disp. V, p. 387 ed. 2. Huius igitur notam, quia huc facit, nec longa est, ecce subiungo. *At eius (Homeri) picturam, non poësin videmus, scribit ibi Cicero.* Ad quae Davifius: *Vult Noster, Homerum ita res descri-*

bere, ut eae ipsae nobis ante oculos esse videantur, & hinc ἀγαθὸν ζωγράφῳ comparatur apud Athenaeum L. IV, p. 182 A. Eumque τὸν ἀρίστον τῶν γραφῶν vocat Lucian. in Imag. h. l. Vide & scriptorem vitae Homericæ in opusculis Galeanis p. 401. Certe non tradidit Cicero, se Homeri picturam seu faciem pictam vidisse; quod perperam censuit Gisb. Cuperus *Apotheos.* p. 10. REITZ.

ead. l. 10. Τι τοῖς Μενελάου μηροῖς) Non satis accurate, ut ex memoria, Homerum hic advocat auctor. Neque enim ille sana & integra Menelai femora sic describit, sed sanguine & vulnere, quod sub baltheo acceperat, defluente foedata. Il. Δ, 140: Αὐτίκα δ' ἔρρεν αἷμα κεκαινεφές ἐξ ὠτειλῆς. Ὡς δ' ὅτε τις ἐλεφάντα γυνὴ φαίνικι μύνη — Τοιεί τοι, Μενέλαε, μίανδ' ἔνν αἵματι μηροῖ, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 14. Θηβαῖος ποιητῆς) Pindarus Ol. VI. Sed excidit haud dubie aliquid. Suspicio ego ἰοβλέφαρον scriptum fuisse, ut Ὑπ. Εἰκ. c. 26. Apud Pindarum certe παιδ' ἰοβόστρυχον, vel ἰοπλόκωμον legimus l. c. ex quo facile ἰοβλέφαρον deduxeris. Unum ob stare videtur huic emendationi, quod poëtam illum, quisquis est, de Venere usurpasse dicat vocem ἰοβλέφαρον. Cum l. c. Pindarus de Evadne loquatur. Sed hoc leve, & forsan alibi Pindarus de Venere usurparit. SOLAN. Hesiodus in Scuto Herc. 7, in descriptione Alcmenae: Τῆς καὶ ἀπὸ κρή-
δεω, βλεφάρων δ' ἀπὸ κυανέων τοῖον αὐθ' οἶόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης. GESN.

ead. l. 15. Ἰοβλέφαρον) Ita correxerat Solan. in I. Et facile me habuit obtemperantem, neque cuiquam dubium erit, qui contrulerit c. 26 pro Imag. f. ubi recte: ἕτερος δέ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη. REITZ.

ead. l. 17. Τῷ χρυσῇ Ἀφροδ.) Hom. Il. T, 282. SOLAN.

Pag. 11. l. 3. Ἀπᾶσαι) Omnes edd. ante S. hic prave δ' πᾶσαι habebant. Bene factum, quod mutavit Benedictus. SOLAN.

ibid. Ὅπῃσαι χάριτες — περιχορεύοντες) Ut Lucianus hic Χάριτας περιχορεύειν dixit, ita Anacreon περιτέτρεσθαι de iisdem, Od. XXVIII: Περὶ λυγρὶν τραχήλῳ Χάριτες πέτοινο πᾶσαι. L. Bos. Alciplir. III, 1, ipsas Gratas in vultu adolescentis saltantes fingit, ut faciem admodum pulchram describat: τὸ δὲ ἄλλο, αἶτ, πρόσωπον αὐταῖς ἀνερχεῖσθαι ταῖς παρειαῖς εἰποις ἂν τὰς Χάριτας. Sed καὶ τοῖς ὀμμασι χαρίτων περιχορεύει δέκας ex Aristæen. affert ibid. Bergl. REITZ.

ead. l. 7. Διίπετις) Conf. infra Ἰκαρομ. c. 2 pr. SOLAN.

ead. l. 9. Συνειλημμένον) Recte P. Ald. & Ven. utraque. In reliquis prave συνειλημμένον. SOLAN. Συνειλημμένον legendum

esse, a συνειλέω, non συνειλημμένον a συλλαμβάνω, ipsa series orationis indicat: & ita dederat Aldus, a quo nescio cur discessum sit. Imaginare volumen, proprie ita dictum, cuius pars evoluta sit inter legendum, sed, ne pendeat & fluctuet, denuo convoluta; altera adhuc umbilico suo s. cylindro involuta. Erant itaque duo quasi volumina cohaerentia ipsa continuatione chartae, illo ipso nempe loco, in quo legendo iam occupati sunt oculi. Hoc erit βιβλίον εἰς δύο συνειλημμένον. GESN. Eieci unum-μ. Nam geminatum erat in plurimis edd. Alia enim res esset, si a λαμβάνω formatum foret, quod εἰλημμένον facit; ut ap. LXX in Esai. XI, 5, & Herodian. II, 2 f. At quia est ab εἰλέω, volvo, bene monuit Solanus, alterum μ omit-tendum. REITZ.

Pag. 12. l. 2. Αὐτὸ) Sic Fl. quod probum est. Reliquae omnes αὐτῷ, quod ferri quidem aliquo modo poterat, sed minus venustum est. SOLAN.

ibid. Ὀμήρου ἐλέφαντι) Homer. Od. Σ, 195. SOLAN.

ead. l. 12. Νῆ Δία καὶ στρατιώτας) Puto haec verba Lycini esse, adiungentis aliquid ad ea, quae supra dixerat, ubi nihil de militibus. Porro nescio, quam decorum illud sit, quod Lycinus, h. e. Lucianus auctor, hic demum de nomine interrogat, cum iam audiit Smyrnensem esse, cum Caesare vivere. GESN. Coniecturam Gesneri, verba-νὴ Δία καὶ στρατιώ-τας τινὰς Lycini esse putantis, firmat Mf. Reg. 3011. in quo haec ita leguntur: ΔΥΚ. Νῆ Δία — τινὰς. ΠΟΑ. Τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν &c.

ibid. Βασιλεῖ) L. Vero, qui ad Parthicum bellum profectus, per singulas civitates Asiae, Pamphyliae, Ciliciaeque clariores, voluptatibus immorabatur, teste Capitolino VI. Fertur praeterea ad amicae vulgaris arbitrium in Syria posuisse barbam, c. VIII. Quod an de hac intelligendum sit, dubito. Fuit & Anton. Pio celebris concubina, cuius tamen nomen intercidit. (Idem Capitol. in Anton. Pio c. VIII.) Sed iunior tum Lucianus, si rite ego calculum ineo, quam ut de ea re tam scite scribere potuerit. Eiusdem amores tangit Iulianus in Caesaribus, cum ait, σὺ φρον, οὐ τὰ εἰς Ἀφροδίτην, ἀλλὰ τὰ εἰς τὴν πολιτείαν. SOLAN. Βασιλεῖ συνοῦσαν) Pantheam Veri. Hic adulatorum derisor Lucianus omnes adulatores vincit. LA CROZE.

ead. l. 16. Τῇ τοῦ Ἀβραδάτου) Τῇ Πανθείᾳ. GUYET. PANTHEA ergo dicebatur, (vide Xenoph. Cyrop. V, VI, VII.) Nisi forsan a Luciano fictum hoc existimare malis, quo invdiam, quam L. Vero ex intempestivis deliciis oriri sciebat,

callide & adulatorie amoveret: Panthea enim Xenophonis virum ad bellum fortiter ciet L. VI; quod & Noster de hac fingit. Alteram *δμώνυμον* huius vocat c. 20, ut dubitandi nullus superfit locus. Consule Dion. Cass. 57. Et Nicasi Diff. de nummo Pantheo p. 34, 2. *Panthia* scribitur apud Philostratum p. 824, ubi imaginem eius exhibet. ΠΑΝΘΙΑ. Meminit, inquit ibi interpretes, & Isidorus Pelus. L. II, Ep. 63, & III, Ep. 67. Alibi not. ad § 24 observat, eam epici carminis argumentum suppeditasse Sotericho Asitae, de quo Suidas v. Σωτηριχ. SOLAN. Τῇ τοῦ Ἀβραδάτου τὴν Πανθίαν λέγει, ὅστε Πανθία καὶ αὐτὴ, ἥς καὶ ὁ Ἀντωνίνος μέμνηται ὁ Μάρκος ἐν τοῖς ἐς ἑαυτὸν ἰθικοῖς. Schol. Mf. Reg. 3011.

Pag. 13. l. 1. Ξενοφώντος) Xenoph. Cyrop. L. V. SOLAN.

Pag. 14. l. 5. Εὐ ἡκούσας) Suspecta mihi haec scriptura, quamvis apud Aelianum aliosque ita scriptum inveniat, εὐ γένους ἡκων, εὐ δὲ καὶ πλούτου. V. H. IV, 26 &c. mallet εὐ ἐχούσας, uti etiam ei placuisse video, qui in L. Codice ἐχούσας, ἴσως, adscripsit. Vide not. ad Ένυπν. c. 2. SOLAN.

ibid. μορφῆς μὲν εὐ ἡκούσας) Elegans locutio, quae frequens etiam Aeliano, ut Hist. Anim. I, 12, εὐ ἡκουσαν σαρκῶν. II, Ῥώμης καὶ ἀλκῆς εὐ ἡκοντας. V, Ἀνδρείας εὐ ἡκουσι. XIV, 26, εὐ ἡκει βάθους ὁ κόλπος. In V. H. IV, 15, εὐ γὰρ γένους ἡκων, εὐ δὲ καὶ πλούτου. In genitivis illis subintellige ἕνεκα. Emenda igitur Hesych. apud quem, εὐηκῶν, πλουτῶν, εὐ πράττων. Lege εὐ ἡκων. L. Bos. Recte hanc phrasin ἡκούσας pro ἐχούσας adstruit Bos, (etsi duo illa, quae indicavit ex L. 2 & 5, invenire non potui) cuius cum notas Mss. in manibus habuerit Solanus, miror, qui tamen eam reiiciat. Hemsterh. ad Somn. § 2, eandem quoque probat in transitu, ne operae quidem existimans multis eam testimoniis probare, quae illi certe abunde suppetiissent. Εὐ ἡκούσας μορφῆς etiam Steph. in Luciano legit, aliaque ex Herodoto similia adducit, licet haud indicatis locis. Sed sufficiant ea, quae Bos iam dedit. REITZ.

ead. l. 7. Ἐλεγχομένον τε καὶ ἀσχημονοῦν) Qui attente hanc ῥῆσιν inspexerit, ille non optime eam convictam deprehendet. Interpretatus certe sum, quasi transpositis paulum verbis legatur, ἀσχημονοῦν τε καὶ ἐλεγχομένον παρ' ἀξίαν συνόν, κ. τ. λ. Cum semel ἀσχημονοῦν post ἐλεγχομένον statuer, opus fuit novo καὶ, quod restituto ordine, quem verum putamus, superfluum est. GESN.

Pag. 15. l. 2. Ὅτις οἰσ ταῦτα ὅρος) Ἀρετῇ (sc. κεκέρμηται) καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικειᾷ, καὶ φιλανθρωπίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις,

ὅποσος ταῦτα ὅρος ἐστίν. Vertunt: *Virtute* (sit ornata) *temperantia*, *aequitate*, *humanitate*, atque aliis, quaecunque his terminis comprehenduntur. Quam male, immo quam ridicule, hunc locum verterint, quis tam tiro est, qui non videat? Quid enim ultima verba hic denotant, quaecunque his terminis comprehenduntur? aut, si possent hic aliquid significare, quomodo ex Graecis ista colligas aut exprimas? In ed. Flor. καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅποσα ταύτης ὅρος ἐστίν. Verissime: & aliis ornamentis, quae sunt in tali, sc. femina, perfectissima, quae possunt in femina omnibus numeris absoluta esse perfectissima & absolutissima. Dudum observavit magnus Casaubonus ad Athenaeum, ὅρος & πέρας alicuius rei dici, quod volumus intelligi summum esse. Sic πέρας φιλίας, ὅρος πείρας, esse summam amicitiam, summam paupertatem. His potes hoc exemplum adscribere, quod non ceperunt interpretes: Mallem tamen legere ὅποσα ταύτων ὅρος ἐστίν, & quae alia sunt talium ornamentorum perfectissima. Et sic Lucianum scripsisse persuasum habeo. GRAEV. Optima est lectio Aldina & reliquorum, sed propter interpretationes obscuras tentata a Graevio: qui nihil, puto, de sinceritate eius dubitasset, si in mentem tum venisset viro magno, solere saepe apud omne genus auctores exempla poni loco finis, h. e. definitionis. Cum igitur hic commemorata sint aliquot virtutum nomina, subiungitur, etiam reliquas intelligendas, quibus exempla laudata sint pro definitione. GESN.

ead. l. 3. Ὅρος) Vide Plat. ed. Bas. p. 130 C. Fl. ὅποσα ταύτης. Ego nihil muto. SOLAN.

ead. l. 4. Μῦθον ἀντὶ μύθου ἀμείψαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ) Μοῖτον ἀντὶ μοίτου, i. e. par pari referre, legi iubet Menag. in Amoen. Iur. Civ. p. 377, cum Lindenbrogio ad Hesych. cum p. 376 praemisisset: Ex substantivo μοῖτον, quod est χάρις ἀμοιβός, factum est μοῖτῶν, a quo Latinitas mutare: a verbo deinde mutare factum τὸ mutuū — ut recte Salmas. de usubris. Quod adeo verum est, inquit, ut Graeci ἀμοιβῆς nomine, quod aequivalet Sicularum μοίτῳ, mutuū, sive rem mutuo datam, appellarint, teste Hesychio &c. Bergler. vero ad Alciphr. I, 14 f. p. 98, μῦθον ἀντὶ μύθου proverbium esse ex hoc solo Luciani loco ait, ubi Alciphron scripsit, καρπὸν δὲ εὐφορίας γενομένης, ἐκτίσμεν αὐτὸ τὸ μέτρον, καὶ λαΐον, ὅαν τις εὐθηνία γένηται. Quocum concinat Hesiod. Ἔργ. v. 350: — εὐδ' ἀποδοῦναι αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λαΐον, αἶψα δύναι. Bene quidem, ad probandum, αὐτῷ τῷ μέτρῳ usitatum, & proverbialem esse locutionem, cuius exempla longe plura, tam ex Novo Foed. quam ex profanis auctorib.

possem proferre, ni res esset notissima: verum inde non conficitur, & alterum *μύθον* &c. se hic recte habere; neque id adeo inquisivit Bergler. Nec Erasmi in Adagio, *Eadem mensura*, ubi posteriora haec Luciani adducit, omisso *μύθον*. Sed cum *μοῖτον* coniectura tantum sit nondum satis probata, eam necdum admittere possum, ut placeat prae vulgata. (In Addendis ed. Graev. tribus verbis etiam monuit Almeloveen de emendatione Menagiana.) REITZ.

ead. l. 5. Ἀμειψαί αὐτῷ τῷ μέτρῳ) V. Paroemiogr. BOURD. Omisit de industria *αἰκε δύνῃαι*, quod apud Hesiodum versum complet, 'Εργ. 348. SOLAN.

ead. l. 12. Γραφῶν μόνον) Omissa poëtarum mentio non ab ipso auctore videtur, qui iam initio statim Homericam utatur imagine. GESN.

ead. l. 15. Καὶ τὸ γλυκίον) Καὶ τὸ γλυκίον μέλιτος ἀπὸ τῆς γλώσσης περὶ αὐτῆς μάλλον, ἢ περὶ τοῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου, ὁ Ὅμηρος ἀνείρηκε. Sic Ms. Vulgo καὶ τὸ, γλυκίον μέλιτος, quod tamen non damno. Statim idem Codex, καὶ πρῶως παραδύμενος εἰς τὴν ἀκοὴν, & sic legisse videtur interpres, qui bene vertit, *inque aurem blande se insinuans*. Est enim παραδύεσθαι blande & latenter subire, se insinuare. Pro quo mox διαδύεσθαι c. 14, καὶ ἡ κηρὼ ἐπιφράζει τὰ ὦτα, καὶ διὰ τοῦ κηροῦ διαδύσεται σοι τὸ μέλος, quin etiam auribus cera obturatis, per ceram etiam cantus penetrabit. Παραδύμενος, quod in editis exstat, hic est ἀπροσδιόνυσον. GRAEV.

ead. l. 16. Γλυκίον μέλιτος) Homer. II. A, 249. SOLAN.

Pag. 16. l. 6. Παραδύμενος) Non ausim equidem, si ex bonis libris afferatur, hic damnare verbum παραδύεσθαι sed nec substituere ei, quod adhuc omnes habuerunt, licet paulo rariori, ab auctore tamen alias etiam usurpato, quodque ad hunc locum pulchre conveniat. Tribuit Lucianus Pantheae orationem sonoram, non femineam, quae impleat aures, & quasi inferciat, ne aliud quid eodem tempore admittant, quae conticescente illa adhuc resonet. Talis vox vix παραδύεσθαι dici potest, *clanculum irrepere per alienam occasionem*, sed παραβύεσθαι ad intima usque se penetrare, & ea implere. Vim verbi satis declarant ea ipsa, quae de formula ἐν παραφύστῳ supra Vol. III, p. 359, observavit Hemsterh. GESN. Alteram lect. παραδύμενος fere praeferrem, quia blandiorem ingressum significat, & cum πρῶως coniungitur; cum παραβύω violentiorem intrusionem notet, ut Lexiph. c. 24, καὶ ζημίαν ἢ γῆ, ἀν μὴ παραβύσης αὐτό πον. Et sic alibi non semel. At in textum

nondum recipio; eoque minus, quod, his scriptis, vulgatam ab Gesn. defendi video. Quia tamen praemisit, se non damnare παραδ. si ex bonis libris afferatur, idque iam ex iis attulerimus; iam admittere credo. Mihi adhuc παραδύνομ. restitui placet. REITZ. Παραδύμενος praeter P. G. & marg. A. 1 W. etiam Mss. Regg. 2954. & 3011. quare ita rescribere non dubitavimus.

ead. l. 10. ἄττα) Recte hic laevigatur, ut Timon. § 28, Lexiph. c. 5, Rhet. c. 16 m. At supra Amor. c. 17, & Herm. 30 f. Lexiph. 14 & 21, bene adspiratur. Plura dedissem, nisi causa esset nota, & Devarius de partic. p. 97 id iam praecepisset, monuissetque, ἄττα esse quaedam, ἄττα vero pro ἄτινα, quaecunque. Auctoritatem aliquam hisce addit Hellad. in Chrestomath. p. m. 10 f. etsi distinctionem significationis non addit, sed pro re nata, modo adspirari, modo laevigari scribit. REITZ.

ead. l. 12. Τότε δὴ τί ποτε) Lucianus in libello, cui nomen dedit Imaginibus, laudat feminam aliquam ab animi corporisque dotibus excellentissimis instructissimam. Inter alia quoque in illa canendi dulcissime artem praedicans, ait: Ὅποταν δὲ τὸ καλὸν ἐκείνο ἄδῃ, μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τί ποτε, ὥρα μὲν σιωπᾶν ταῦτα ἀλκυόσι καὶ τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἀμουσα γὰρ ὥς πρὸς ἐκείνην ἔσαντα. Vehementer illud τί ποτε turbat. Suspicio ei ποτε. Tunc certe, si unquam alias, filere oportet Halcyones &c. IENS. Τότε δὴ τότε) In omnibus fere legebatur, τότε δὴ τί ποτε... ταῦτα. Cui scripturae ut medicinam faceret Iensius, εἰ ποτε legere iubebar, sed de ταῦτα nihil. Ego totum refigendum puto in hunc modum: Τότε δὴ τότε ὥρα μὲν σιωπᾶν ταῖς ἁ. &c. Certe in L. & B. 2. recte legitur τότε δὴ τότε. SOLAN. Τότε δὴ τί ποτε) Non concoquo illud τί, undecunque demum irrepperit: quemadmodum nec illud, quod statim sequitur, ταῦτα satis commode positum videtur. Cogitabam αὐτῇ, ut ad ὥρα referatur. Sed nihil ausim sine libris. Interim reddidi, quasi positum sit ταῦτα, ut alias saepe, pro διὰ ταῦτα. GESN. Τότε δὴ τότε) Facile recepi hanc lectionem, est enim Nostro aliisque haec repetitio ἐμφάσεως causa non aliena. Conf. not. Hemsterh. ad Nigrin. § 6. Sic in Ἀποφ. cap. 14, ἐχρῆν γὰρ ἐχρῆν. Aristophan. Plut. 348, "Ἐνὶ γὰρ τις ἐνὶ κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Et 114, οἶμαι γὰρ οἶμαι. Ad quem versum plura Spanhemius. Recte vidit Iensius, τί ποτε stare non posse, & εἴποτε non absurde coniecit. Iam vero nihil amplius desiderabit; nec Ges-

nerus, cuius versionem tamen intactam servavi. REITZ.
ead. l. 13. Ταῦτα) Quia non satis certum, quid Lucianus dederit, neque quis Cod. aut editio praeit, vulgatam exhibui. REITZ.

ead. l. 14. Ὡς πρὸς ἐκείνην) Vide de hac locutione notam Iensii ad Tim. § 15. REITZ.

ibid. τὴν Πανδίωνος) Philomelam intelligit, respicitque ad fabulam de Procne & Philomela Pandionis filiabus, de quibus Ovid. in Metam. COGN.

ead. l. 15. Πολυχηέα — φωνήν) Homer. Od. T, 521. SOLAN. In Homeri l. c. est πολυχηέα φωνήν χέει. Sed ἀφίει bene habet. Sic δ'ἀκρυα ἀφίεναι Long. Paft. IV, 123 ed. Moll. Noster infra Herc. cap. 4, Ἑλλάδα φωνὴν ἀφίει. Achill. Tat. I, p. 3, ἀφίσειν βοήν. REITZ.

ead. l. 16. Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων) De Orpheo dictum antea: de Amphione, Mercurii & Antiopes filio, Horat. in Art. poët. exstatque illius simulacrum apud Plin. lib. XXXVI, cap. 5. COGN.

Pag. 17. l. 7. Ὀμοχροεῖν) Sic supra Συγγρ. c. 50. SOLAN.

ead. l. 14. Παρεστήξη) In addendis T. II ed. Graev. legas, παρεστήξη γὰρ, (*adstabis enim.*) Sic interpretes vertit. Quomodo legerit, nescio. Forte legendum est παρεξέστηση, a παρεξίσταμαι, & erit, quod nos vernacula lingua dicimus, *tu seras ravi.* PALM.

ead. l. 15. Εὐ οἶδ' ὅτι,) Comma, quod ante ὅτι erat, post illud removi. Est enim anastrophe usitata, poruissetque sine commate ullo scribi. Demosth. de Coron. p. m. 520, οὐδ' ἂν ὑμεῖς, εὐ οἶδ' ὅτι συγχωρήσαίτε. Alciph. I, 38, p. 176, οὐδ' ἐν ἐκείνῳ ἀμεινον εὐ οἶδ' ὅτι γένοιτ' ἂν. Ubi Bergh aliud ex Demosth. testimonium, licet haud indicata pagina, affert. Aristoph. Plut. 182 - 3: Μονώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἴτιος καὶ τῶν καλῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν, εὐ ἴσθ' ὅτι. REITZ.

ead. l. 16. Ἐπιφράξη τὰ ᾄτα) Conf. infra Πητ. c. 22. SOLAN. in Schol. col. 2. l. 2. Ὑπὸ) Ὑπ' correxerat Solan. & Scholio ult. huius Dial. etiam ἀλλ' pro ἀλλά quod monuisse futile videtur; nisi tamen dicendum foret, me non obsecundasse, quia sic centies negligi apostrophum video. Et quia haec ab scribentis arbitrio pendent, eius orthographiam non muto, nisi Codd. iubeant. Pluribus hoc egi in notis ad Lucian. non longe hinc, ad verba ἀπὸ ἐκείνης. REITZ.

Pag. 18. l. 12. Ἀποικίαν) Smyrnam a Theseo conditam, sunt qui tradiderunt. Alii Ephesiorum coloniam esse volue-

runt. Curiosi antiquitatum inquirant. In neminem incidi, qui haec tractarit. SOLAN.

Pag. 19. l. 2. Καὶ γραφικῶς συντελεῖ.) Obscura & insulsa est versio horum verborum, ἥττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθέν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυεῖδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον, hoc enim perexile esset, & more graphico absolutum, tot formas, & multiforme quiddam, sibi ipsi adversans, ex multis perficere. Haec Latina quis sanus intelligat? Quid esset more graphico? Verte totum locum: *Hoc enim perexile esset, & more pictorum factum*; (scilicet unam rem pulchram ex variis rebus compositam, uti in καλλιφωνία erat factum, nec aliter possunt pictores pulchritudinem ostendere) *tanta pulchra, & multiforme quiddam, quod secum ipse certat*, (utrum scilicet altero pulchrius sit) *ex multis perficere*, scilicet decrevi. Totus locus sic est interpungendus: Σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας. οὐ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεῖς ἐπιδείξει διέγωνα, ἥττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθέν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυεῖδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον. Ista verba quasi in parenthesi posita sunt, ἥττον γὰρ τοῦτο καὶ γραφικῶς συντελεσθέν. Γράφειν est, pingere, γραφεῖς pictores, γραφικῶς more pictorum, quoties in hoc ipso dialogo leguntur. Sic & Latinis scribere est *pingere*. Plin. in ep. *imagines exscribendas pingendasque*. Martialis: *scriptum testudine signata*, hoc est, pictum. Sed ἀνθαμιλλᾶσθαι, est certare cum adversario, & si de pluribus, dicitur inter se certare. Ἀνθαμιλλος est aemulus, qui cum aliquo certat. Ms. hic non audio, qui pro ἀνθαμιλλώμενον scribit ἀνθαμιμώμενον. GRAEV. Officio interpretum obscurissimus est hic locus, si quisquam in toto Luciano. Nam praeterquam quod ille graphicus mos, quem ex Obsopoeo adoptat Benedictus, in Latino sermone sit nullus, vide quemadmodum haec periodus contraria sit proxime sequenti. Cum enim nunc velint dici, perexile esse tot formas & multiforme quiddam ex multis perficere, (quod est una pictura diversum quiddam depingere) atque adeo id culpetur, in proxima intelligunt eum velle depingere omnium animae virtutum unam imaginem, & quidem ad archetypum, etiam, ut debet inde sequi, unum. At prorsus est adversa loquentis mens: qui cum promississet ἐπιδείξει οὐ μίαν εἰκόνα ἐκ πολλῶν συνθεῖσαν, pro defensione huius suae voluntatis interponit, (minus enim illud & ex vulgata pingendi consuetudine confectum foret, tot pulchritudines, variarum nempe partium, & multiforme quiddam ex multis perficere ipsum secum certans, vel cuius multi-

formis imaginis singulae partes ex praestantissimo sumtae & simulatae, de praestantia & imitationis perfectione dubium iudicium facerent) pergit, quid facere velit, *sed omnes virtutes animae, singulatum quaeque imago*, (h. e. sic facta, ut integram picturam unaquaeque virtus habeat) *pingetur imitationem archetypi exprimens*. In proponendis animae dotibus repudiat id, quod pictor ille in corpore faciebat, qui, ut Divam pulcherrimam exprimeret, ab hac puella sumebat exemplum huius membri vel coloris, ab alia alterius, & sic varias pulchritudines in unam tabulam conferebat. Id in depingendis bonis animae negat hic se secuturum, & sic quoque illa omnia coniuncturum in una pictura, sed ex singulis separatam singularemque imaginem effecturum. Καθ' ἐκάστην εἰκὼν μία non debent per minorem distinctionem distrahi, sed coniungi omnes quatuor voces, seiunctae ab praecedentibus & sequentibus, quae apponuntur, ut Hermot. cap. 33 f. dixit ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἑκάστος. Ubi vide nostra. GRON. Sic graphice apud Plautum &c. SOLAN.

ead. l. 8. Λαῖον) Parodia Hesiodi. Locus supra indicatus est ad c. 12. SOLAN.

Pag. 20. l. 3. Πασῶν) Ita in omnibus legitur: ad Musas itaque referendum, quarum omnium artes unam ait possidere Pantheam. SOLAN.

ead. l. 8. Δευσσοποιοῖς τισι φαρμάκοις) Quae sint δευσσοποία φάρμακα, forte intelligi melius poterit, si quis conferat locum e Ciceronis Hortensio a Nonio servatum 4, 405: *Ut ii, qui combibi purpuram volunt, sufficiunt prius lanam medicamentis quibusdam* &c. Laudavimus nuper hunc locum, & plura de hoc argumento diximus ad Quinct. XII, 10, 75. GESN.

ead. l. 10. Οὐ γάρ ἐστ' ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, παιδείας περὶ μνημονεύεται) Neque enim quidquam tale in veteribus de disciplina memoratur. Sic scribendum, non, ut vulgo, ὅτι: id quod iam saepe monuimus etiam alibi male apud Nostrium scribi, saepiusque monituri sumus. IENS. ὅ, τι) Bene Iens. vel per se, vel ex Par. ed. vidit sic scribendum pro vulgato ὅτι. Recte enim ὅς τις post οὐκ ἔστι sequitur, ut Alciphro. III, 24, p. 330. οὐκ ἔστιν ἢν τινα οὐκ ἀπολώλεκε. Noster supra Demon. § 10, καὶ οὐκ ἔστιν ὃν τινα οὐκ οἰκίσιν ἐνβριζεν. Ne plura in re manifesta afferam. REITZ.

ead. l. 11. Παιδείας περὶ) Corrige παιδείας. GUYET. Id iam feci, & fecissem, ut Fl. non monuisset: nam errorem operatum tantum fuisse illud παιδείας, patet ex Bened. versione,

quae disciplinam tamen recte reddiderat. Sed miror, *Amst.* ed. recte etiam παιδείας exhibere, quae alioquin eiusmodi mendas fideliter imitari, saepe augere solet. REITZ.

in *Schol. col. 2. l. 2. Τερψιχόρην*) Hic legebatur *Euterpe*; sed cum hoc iam haberetur nomen, deessetque *Terpsichore*, manifestum erat, festinantem librarium posteriorem hancce Musam oblitum. Licet non conveniat Mythologis inter se circa Musarum inventa, nec praestantissimi poëtae divisionem hanc artium inter Musas agnoscant, attamen quod hic dicitur de Euterpes & Terpsichores inventis, satis consentit cum Epigram. CXXXVIII Aufonii, ad quod vide *El. Vinetum. CLER.* Recte legitur *Terpsichore* in C. SOLAN.

Pag. 21. l. 4. Αἰσχίνας) Socraticus; de quo videndus *Diog. Laërt. II, p. 48, & Noster Παρασ. c. 32.* Libellum *Cic. de Invent. I, 31*, de hac ipsa *Aspasia* ab eo fuisse conscriptum, testantur *Diogenes ibid. C. & Athen. V, p. 220 B.* *Harpocration* etiam v. *Ἀσπασία*, a Menagio emendatus ad *Diog. I. c. p. 65 B.* Hunc autem aiunt, Dialogos a Socrate scriptos pro suis edidisse. Vide *Not. ad Diog. Laërt. II, 60, & alios a Fabricio in B. Gr. indicatos p. 783.* SOLAN.

ead. l. 5. Αὐτὸς Σωκράτης) Vide *Plut. in Pericle.* SOLAN.

ead. l. 6. Ὅσω) Vide *Φαλ. β, cap. 2, Ἀλεξ. c. 2*, in hoc ipso opusculo c. 21, & sequenti c. 17. Nescio tamen, an non hic praestet scribere ὅσοι. SOLAN. Vulgata stare potest, si interpretare, in quantum. Sic aperte fin. huius Dial. καὶ αὐτὴ ἐκείνη — ὅσω μὴ ξύλου — πεποινται. Vincunt idem cetera exempla ab Solano adducta. Quibus plura addere liceret, nisi res esset notissima. Nec tamen aspernarer, si qui *Codd. ὅσοι* haberent. REITZ.

ead. l. 7. Ἀσπασίαν) Priorem, de qua vid. *Plut. in Pericle p. 300*, qui hic *Olympius*, ut saepe alias, audit: rationem docet idem *Plut. p. 315, p. 119*; vid. *Fabric. B. Gr. 785.* SOLAN.

ibid. Ὀλύμπιος) Ὀλύμπιος est *Pericles*. *Diodorus Siculus lib. 12: Ταῦτα δὲ ῥαδίως συνετέλεσε διὰ τὴν δεινότητα τοῦ λόγου, δι' ἣν αἰτίαν ὀνομάσθη Ὀλύμπιος.* *Plin. XXXV, 8, Olympiumque ab eo pñtum*: sic pulcherrime hunc locum ex *Mss.* emendavit sagacissimus *Frid. Gronovius*, cum in iis legeretur *Olympium Iovem*, in editis ineptius *clypeumque Athenis*. Sic & *Val. Max. V, 10, non sine causa igitur tanti roboris animus ad Olympii cognomen ascendit*, ut erudite hunc locum restituit *Christophorus Colerus*, eiecto vocabulo *Iovis*. Non longe post Ἀττικωτέρως legitur in *Mss. οὐ γὰρ ἴσον, οὐδ' ἐγγύς, Ἀθηναίων*.

ἢ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παρούσα τῶν Ῥωμαίων δυνάμεις. *Neque enim aequales sunt, nec quidem proximo intervallo distant* (sed longe scilicet) *Atheniensium respublica, & ista praesens Romanorum potentia.* Ed. οὐ γὰρ ἴση, non male, sed illud magis redolet Athenas. ἴσον nimirum χρῆμα. Οἱ δὲ ἐγγὺς est idiotismus Graecus, ne prope quidem ad illam accedit, longis parafangis ab illa distat. Utitur & in sequente dialogo: μὴ γὰρ εἶναι τῶν τηλικούτων ἀξίαν, μηδὲ ἐγγὺς, ὅτι μὴ δὲ ἄλλην τινὰ γυναῖκά γε οὖσαν. Non enim talibus se dignam esse, ne quidem propius ab illis abesse, neque ullam aliam feminam. Sic enim Latinis usurpatur propius abesse. Cic. in Catone: quod eo melius mihi cernere videor, quo ab ea propius absum. GRAEV.

ead. l. 8. Οὐ φαῦλον συνέσεως παράδ.) Th. Mag. v. φαῦλος legit φαῦλου. SOLAN. Operae est verba Magistri addere. Φαῦλος, αἶτ, ἐπὶ θηλικού κάλλιον, ἢ φαύλη. Λουκιανὸς ἐν εἰκόσιν οὐ φαῦλου συνέσεως τοῦτο παράδειγμα. Nihil igitur probat suo Luciani testimonio, nisi aliter olim lectum fuisse constet: nam φαῦλον hic recte se habet, & femin. φαύλη ac φαῦλαι ubique obvium ap. Aelian. Thucyd. Aristoph. Herodian. Velim igitur, verum producarur testimonium, ubi φαῦλος feminino genere usurpatur. REITZ.

ead. l. 9. Παράδειγμα προθέμενον) Perperam hodie legitur, τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἢ καὶ ὁ Ὀλύμπιος, Δαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς, συνῆν, οὐ φαῦλον συνέσεως παράδειγμα προθέμενον, cum sensus & structura verborum postulent προθέμενοι; idque iam in versione recte observavit interpres: Porro Milesiam illam Aspasiam, cum qua Olympius, ipse quoque maxime admirandus, conversabatur, non ignobile prudentiae exemplum proponentes. IENS. Et ego cum Iensio προθέμενοι melius legi arbitror; sed exspecto Codicum fidem. REITZ.

ead. l. 12. Πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινακίῳ ἐγγράφητο, αὕτη δὲ Κολοσσιαία τὸ μέγας ἐστὶ) Plane aliud vult Polystratus, qui hic loquitur, quam verba haec praeferunt. Neque enim is vult dicere, imaginem illam, quam effingendam sibi proponit, esse iam Colossiaeae magnitudinis; nec dum enim exsistebat illa imago. At id vult: Praeterquam quod illa quidem (Aspasia) in parva tabula picta erat, haec vero (imago, quam ego pingam) Colossiaeae sit (vel esto) magnitudinis. Legendum itaque ἐστω. Posset & ἐσται legi, ut statim, τῇ Διοτίμῃ δὲ, οὐχ ᾧ Σωκράτης ἐπήνεσεν αὐτὴν, εἰκυῖα ἐσται. Nisi & illic ἐστω sit emendandum: sic enim continuo ibi sequitur, τοιαύτη σοι καὶ αὕτη, ὃ Λυκίνα, ἀνακρίσθω ἢ εἰκόν. Sic & pag. praec. fuerat lo-

cutus, *πᾶσι τοῦτοις ἢ εἰκὼν κεκοσμήσθω*. Et in eundem modum passim hic Polystratus: nec aliter potuit; quippe qui Luciano significat ordine omnia, quae huic perfectissimae imagini, quae vere demum venustam, formosam, & omnibus animi corporisque virtutibus ornatissimam exhibeat feminam, sint affingenda. In *Flor.* ed. video *ἔστιν* cufum, quod nimirum facile ex *ἔστω* corruptum est. Praetermissi ineptissimam huius loci vulgatam proponere interpretationem: nam ne inspicere quidem meretur, adeo ab mente auctoris est omni modo devia. IENS. Non puto opus esse, ut *ἔστι* mutemus in *ἔστω*. Respicit enim re ipsa Polystratus non tam ad imaginem suam, quam prae manibus habet, quamquam hanc nominat, quam ad ipsum exemplum, Pantheam, quod sequentia satis aperte declarant, in quibus indicandi modo uti pergit. GESN.

Pag. 22. l. 5. Θεανὼ) De hac Theano Pythagorica Menaeus quid collegerit, habes in libello, quem de mulieribus *Philosophis* scripsit. Pythagorae uxorem dicit Diog. Laërt. pag. 224 C. Noster filiam facere videtur, *Ἐρωτ.* c. 30. Apud Plut. 247 l. hoc dictum eius fertur dicenti cuidam, *καλὸς ὁ πῆχυς. ἀλλ' οὐ δημόσιος*. Adde Porphy. No. 19, & Not. At hic quidem Pausaniae matrem intelligit, cuius historiam apud Polyaeum habes Strat. VIII, p. 630. SOLAN.

ead. l. 6. Διοτίμα) Vid. *Eun.* c. 7, & Plat. *Συμπ.* 337 C. Ab hac Socrates amatoria se didicisse illic proficitur. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡ Σαπφὼ δὲ &c.) Haec Luciani verba, cum praemissis huius capitis versibus, fragmentis Sapphus inseruit Wolf. p. 104 f. REITZ.

ead. l. 11. Τοιαύτη σοι καὶ αὐτή, Λυκίη, ἀνακείσθω ἢ εἰκὼν) Sic legendum, non, ut in vulgatis, *αὐτή*. Talis quoque (qualis nempe Diorima fuit, prudentia & consilio praedita) & haec imago suspendatur. Sic enim potius *ἀνακείσθαι* vertendum puto, quam per *reponi* cum interprete. Posset & per *dedicari* verti, quo verbo de statuīs ac simulacris alicubi constitutendis utuntur Latini. Suetonius in Aug. c. 31: *Statuas omnium triumphali effigie in utraque fori sui porticu dedicavit*. Sic *dedicare Deorum simulacra* apud eundem in eodem, c. 57, & ita alibi. Uti autem hic *ἀνακείσθαι* de tabula picta, ita & de statuīs solebat id verbi a Graecis sumi. Docet Athenaeus lib. I *Diaphnoph.* scribens, *Ἀνακείσθαι δὲ φημὲν ἐπὶ ἀνδριάντος*. IENS. *Ἀνακείσθω* verti potest, *ponatur*: hoc enim verbum est proprium. Ovid. Ep. 1 Her. 26: *Ponitur ad patrios barbara praeceda*

Deos, h. e. suspenditur donarii causa. Liv. IV, 20: *Dictator coronam auream libram pondo ex publ. pecunia populi iussu in Capitolio Iovi donum posuit*. Lactant. de mort. persecut. cap. 5: *Derepta est ei cutis, & exuta visceribus pellis, infesta rubro colore, ut in templo barbarorum Deorum ad memoriam clarissimi triumphii poneretur*. ORTW.

ibid. Αὐτῇ) Sic Iensius. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀνακείσθω ἢ εἰκὼν) Non dubium est, quin hoc verbum de suspensis tabulis ac donariis sit usitatissimum: ita in tab. Cebet. pr. ἀνέκειτο δὲ καὶ πίναξ τις ἐμπροσθε τοῦ νεώ. *Suspendatur* tamen cum Iensio vertere malim, vel *proponatur*, quam *reponatur*. Et si *reponere* recte dicitur: nam quaeritur modo, quid hic sit convenientius, non quid Latine dicere liceat. Sed video, Gesnerum iam dedisse *proposita* sit, ad mentem Luciani apposite. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Πίλοις) Sic Mf. Reg. 3011. uti emendandum iusserat Solanus. Vulg. *πίλοις*.

Pag. 23. l. 1. Θεανοί) Homericam hanc induci a Luciano existimo, quia Minervae sacerdos precibus suis ab Illo Graecos avertisse illic dicitur; ut L. Vero bene ominaretur adversus Parthos bellum gerenti. V. Hom. II. E, 70, Z, 298; Δ, 224. SOLAN. Puto, respicit ad II. E, 70, ubi tanquam novercam minime novercam laudat. Versus aurei de Pedaeo Antenoris filio: Ὅς ἦα νόδος μὲν ἔην, πύκα δ' ἔτρεψε δῖα Θεανῶ' Ἰσα φίλοισι τέκνοισι, χαρίζομένη πρὸς αἶψῃ. Aetiae Alcinoi historiola nota est ex Od. H, 65 seqq. De Nausicaa tota prope Od. Z. GESN.

ead. l. 2. Ἀρήτη &c.) Homer. Odyss. Z, & H, 34. SOLAN.

ead. l. 7. Περίφρονα) Homer. in Odyss. saepissime. SOLAN.

ead. l. 9. Τὴν τοῦ Ἀβραδάτα) Vide cap. 10. SOLAN.

Pag. 24. l. 5. Ὅσῳ) Conf. supra not. ad cap. 17. REITZ.

ead. l. 8. Εὐποσίαν) Non satis probum hoc verbum iudicat Pollux, L. V, S. 140, pag. 551, scribens: Τὰ δὲ πράγματα, εὐεργεσία, χάρις, δωρεά. τὸ γὰρ εὐποία, οὐ λίαν κέκριται. Utitur tamen & Alciphr. I, Ep. 10 f. p. 42. Ubi Bergler. etiam hoc Luciani contra Pollucem affert, & alibi quoque apud Lucian. occurrere observat, quod ex Indice patebit. Utitur & Apostolus in Epist. ad Hebr. XIII, 16. Legitur & apud Epict. Sent. 26, p. ed. Rel. 102 f. ἐπὶ χρηστότητι καὶ εὐποίᾳ. Item Sent. 75, pag. 128 pr. καὶ δικαιοσύνης, καὶ εὐποίας ἀνάθημα. Et Ioseph. Antiq. Iud. XIX, cap. 9, § 1, p. 952, τῶν εὐποιῶν αὐτοῦ λαβόμενοι. REITZ.

ead. l. 12. Ὀμήρου Ἀτὴν) II. I, 500. SOLAN.

ibid. Ἀτὴν) *Ate* Dea fingitur ab Homero Il. IX, quam interpretantur noxam : de qua Erasmi in proverb. *Ira omnium tardissime senescit.* Bud. L. V de affe. COGN.

Pag. 25. l. 3. Ὅσπερ ὁ Ἰκαρος) Sic rursus Gall. c. 23 m. & passim. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅσοι) Conf. iterum Gall. c. 23. SOLAN.

Pag. 26. l. 2. Καλλίων δὲ καὶ ἐρασμιωτέρα) In L. ἴσως, καλλιόνα. Ego reponendum puto, καλλίω δὲ καὶ ἐρασμιωτέρα. SOLAN. Καλλίω δὲ καὶ ἐρασμιωτέρα omnino legendum, translata ὦν litera, quae in omnibus, quos inspicere mihi contigit, libris, ad καλλίω adhaesit, ad ἐρασμιωτέρα. Qui Graece sciunt vel modice, lectionem hanc & interpretationem ei, quae adhuc obtinuit, spero, praeferent. Nempe conversum est, *sed pulchrior & amabilior, cum his praesidiis animam muniat.* Vidisse hoc ipsum video doctissimum Solan. GESN. Absurde omnes, quas vidi edd. καλλίων — & ἐρασμιωτέρα. Qui error cum nimis sit manifestus, & facile in cuiusvis oculos incurrat, litteram ὦν, quae ad posterius adiektivum pertinebat, ad prius esse translata, eum vel meo periculo, non expectata Codicum fide, sustulisse : iam vero magis securus id facio, quando id Solanum pariter ac Gesnerum iubere video. REITZ.

ead. l. 3. Βασιλεῖ τῷ μωγ.) Minus apte haec L. Vero conveniunt; sed adulatorie dicta censenda sunt. Vide Gatak. ad M. Aurel. Anton. VIII, 37, I, 17, & vitam operibus praemissam, p. XL. Scholiastes recte Vero tribuit; sed in eo errasse videtur, quod uxorem, non concubinam faciat. Uxor enim ei *Lucilla*, non *Panthea*: neque hic usquam uxor audit, sed tantum βασιλεῖ συνοῦσα, hic & cap. 10 &c. cui Imperator consuevit. Adde c. 20. SOLAN.

ead. l. 7. Εὐδαιμόνημα) Ubi dixisset auctor, rem esse convenientissimam, ut magnus rex (Romanum Imperatorem sui temporis intelligit) inter alia felicia etiam tam praestanti & omnibus numeris absoluta femina esset beatus, ait: Οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνή, περὶ ἧς ἂν τις εὐλόγῃς τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο εἶποι, χρυσεῖη μὲν αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἐρίξειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτὴν Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. Neque enim exigua illa est felicitas, femina, de qua iure quis Homericum illud dixerit, illam cum aurea Venere certare formae praestantia; in operibus vero Minervae aequalem esse. Locus Homeri, qui respicitur, est ex Il. I, v. 389: Κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδου, Οὐδ' εἰ χρυσεῖη Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίξοι, ἔργα δ' Ἀθηναίῃ Γλαυκῶπιδι ἰσοφαρίζοι. Filiam vero Agamemnonis Atridae

non uxorem duxerim, Non etiam si aurea cum Venere de formae gloria certaret, Caesiaeque Palladi in operibus foret par. Ceterum in verbis Luciani, quia vox εὐδαιμόνημα non facile alibi occurrit, & plane omissa est ab H. Stephano, cogitabam scripsissetne Lucianus εὐδαιμον κτήμα, ut infra Tox. c. 62 amicitia vocatur κτήμα κράτιστον καὶ κάλλιστον, & Parasit. c. 58 dicitur τῷ τρέφοντι καλὸν καὶ λυσιτελὲς κτήμα, & ignis appellatur τιμιώτατον κτήμα τῶν θεῶν in Prometheo § 3. At non attrectandus hic locus; neque, puto, satis concinne diceretur, οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμον κτήμα γυνή. Sed nec ob rariorem uisum vox quaepram damnanda, multo minus quia abest ab locupletissimo ceteroquin Stephani Thesauo. Etenim, ne de aliis scriptoribus Graecis loquar, in Luciano nostro quamplurimae voces sunt, quas frustra in Thesauo illo quaesieris. Non alienum fore puto, hic eas subiicere, quae nobis ex Samofatenſi notatae sunt, quarum haud facile ullam apud Stephanum offenderis. Sunt autem hae:

A.
'Ακνίσσωτος. Bis Accus. c.
2 post med.

'Ακροχειρασμός. Lexiph. c.
5. Habet H. Steph. 'Ακροχει-
ρισμός.

'Ακωμωδότης. 1. Ver. Hist.
cap. 2.

'Αμαξοπληθής. Ibidem cap.
41 fin.

'Αμφιβόσκομαι. Tragopod.
a fin. v. 31.

'Αναρράψωδέω. Ion. Trag.
c. 14 p. med.

'Ανεξέργαστος. Fugit. § 21.

'Ανίχνευτος. Amor. c. 35 m.

'Αντιμαίνω. Dialog. Mer.
XII m.

'Αντισυμποστιάζω. Lexiph.
c. 1.

'Αντιφιλοσοφείω. Bis Accus.
c. 21 vers. fin.

'Απανδρῶ. Amor. c. 26.

'Απομυκτίζω. Dial. Meretr.
VII m. An tamen ἀπομυκθί-

ζω legendum? Hesychius ag-
noscit μυκτίζω, & exponit
μυκτρίζω χλευάζω idque
loco Luciani apprimè con-
uenit.

'Απονεκρόομαι. 2. Ver. Hist.
c. 1.

'Απροσιμάστος. Quom. Hi-
stor. c. 23 f. & 52.

'Ασυγγύμαστος. De Pa-
ras. § 6.

'Αχλόητος. Ibidem c. 11:
(Sic scriptum inveni in Lectt.
Lucianeis p. 309, errore ca-
lami: nam ap. Lucian. recte
legas ἀχλῆτος, tam in Bene-
dict. ed. pag. 352 E. quam in
P. &c.)

Δ.
Δελφινίζω. Lexiph. cap. 5:
(hoc nihil mirum, est enim
vox ludicri causa conficta.)

Διαβρεχής. Tragopod. non
longe a fin.

Διελλαμβάνω. Philop. c. 1.

Διέμπιλος. *Lexiph.* c. 13 f.
 Δυσέξοδος. *Fugitiv.* c. 10 f.
 Δωδεκαφόρος. 2. *Ver. Hist.*
 § 13, de vitibus, singulis men-
 sibus καρποφορούσαις.

E.

Ἐγκαφικίδαλος. *Lexiph.* c.
 10 m. Sed in Ms. Wittiano
 diserte legitur Ἐγκαμφικί-
 δαλος. Verum & hoc caret
 Steph.

Εἰράμαργα. *Philopat.* § 20.
 Ἐκσεῖω. *Timon.* cap. 43, id-
 que corruptum censet Tan-
 Faber. (Sed probat Hemst.
 ex Plutarch. Arr. Epict. &
 Chrysost.)

Ἐμμαλλος. *Cypic.* c. 5 m.
 Ἐμμετραπημένος. *Gall.* §
 27, de hoc vocabulo vide
 quid sentiat Graevius p. 880
 edit. Amst.

Ἐμπεριέρχομαι. *Amoribus,*
 c. 11.

Ἐμπυδάκωτος. *Lexiphane,*
 § 13.

Ἐμφέγγομαι. *Eunucho,*
 cap. 7 pr.

Ἐναποπνίγσθαι. *Mort. Po-*
regr. c. 24 p. m.

Ἐνασχνημένω. *Icarom.* c.
 21 m.

Ἐνεργοβάτω. *Philopat.* c.
 3 p. m.

Ἐνοιοφλύειν. *Lexiphane,* §
 14 pr.

Ἐντεχίδιος. *De Parasf.* c.
 42 p. m.

Ἐξαβλος. *Lexiph.* c. 11. pr.

Ἐπικατάδω. *Asino,* c. 16
 m. & 34 p. m.

Ἐπιρραθυμέω. *Bis Accusa-*
to, c. 1 ante m.

Ἐπιχαριεντίζω. *Lapithis,* c.
 12 pr.

Ἐστιαρχέω. *Amor.* c. 9 fin.
 Nisi fallor, ab hoc verbo pos-
 sumus restituere veram suam
 vocem Hesychio. Quis enim
 dubitet, quin, cum apud eum
 legitur, Ἐστιᾶχος, αἰκουρδς,
 οἰκῶναξ, καὶ Ζεὺς παρ' Ἰω-
 σιν, legendum sit, Ἐστιαρ-
 χος. Idque cognominis Iovi
 haud inconcinnum. Vel, si
 malis, Ἐστιούχος, qualis vo-
 catur Ceres Euripidi in *Sup-*
plicib. v. 1.

Εὐδαιμόνημα. *Imag.* c. 22
 p. m.

Εὐεπίβατος. *De non temere*
cred. Calumn. c. 19 m.

Ἐχεγλωττία. *Lexiph.* idem
 quod ἔχεμυθία. c. 9 f.

H.

Ἡμέλλην. *De Salt.* c. 64 m.

I.

Ἰματιοφυλάκω. *Hippia,* c.
 8 pr.

K.

Κακοσύνθετος. *De non tem-*
cred. Calumn. c. 14 m. Κακο-
 σύνθεσία habet Hesychius,
 perque id exponit τὸ, Κα-
 κορραφία.

Κακοτεχνής. *Hb.* c. 10 a. m.
 Καλλίτεκνος. *Deor. Dial.*
 XVI med.

Κιττοποίητος. *Baccho,* c.
 1 post med.

Κλεψίχωλος. (nam sic le-
 gendum, non, ut vulgo, κλε-

ψυχολος quod recte vidit
Guyetus) *Tragopod.* (In O-
cyp. non ita longe a pr.)

Κληρονόμημα. *Tyrannicida*,
c. 6 pr.

Κρυψιμέτωπος. *Lexiph.* c.
7 pr.

Λ.

Λαλησιδιγάνη. *Lexiphan.* c.
14 m.

Λεκαλέος. *Ibid.* c. 12 a. m.

Λεπτοϋφής. *Amor.* c. 41 pr.
M.

Μαννάριον. *Dial. Mer.* VI
pr. & VII haud ita longe a
fine. Μαννάκιον ex Theocri-
ti Scholiaste profert H. Step-
hanus, voce MANNOΣ.

Μεγαλοσμάραγος. *Iove Tr.*
non longe ab init.

Μεμετρημένως. *De Salta-
zione*, c. 67.

Μονομάχιον. *Dialog. Mer.*
XIII fin.

Μονοχιτιάω. *Chronosolone*,
c. 11.

N.

Νησομαχία. *Ver. Hist.* fin.
bis. Sed puto fictum id verbi
ab Nostro.

Ε.

Ξοανουργία. *De Syria Dea*,
§ 34.

Ξυμμαστιγύω. *Advers. In-
doct.* c. 9 f.

Θ.

Ὁξυδοτρακος. *Lexiph.* § 13.

Ὁρχησομανεῖν. *De Salt.* c.
ult. Et hoc crediderim ab Lu-
ciano fictum.

Ὁφθαλμοστροφος. *Lexiphan.*
cap. 4.

Lucian. Vol. VI,

Π.

Παιδεραστικά. *De Domo*,
c. 4 f.

Πανλώβητος. *Toxar.* c. 24.

Πάνσεμνος. *De Gymn.* c. 9.

Παρανοίγω. *Bis Accus.* c.
31 p. med.

Παραρχέω. *Cynic.* c. 5 m.

Πατροδάρητος. *Tragopoda-
gra*, v. 267.

Περίανδρος. *Lexiph.* c. 1 p.
m. pro aurium fordibus.

Πολυάσχυλος. *Philopatr.* c.
25 p. m.

Πολυκέλαδος. *Tragopod.* v.
118.

Πολυμάχιντος. *Cynic.* c. 8
ad fin.

Πολυστένακτος. *Tragopod.*
v. 2.

Προαπαγορεύω. *De Gymn.*
c. 37 p. m. Sed in Excerptis
Graevii aliter legitur.

Προάπειμι. *Iov. Trag. cap.*
52 pr.

Προαπαγάμπω. *Rhetorum
Praec.* c. 9 ad fin.

Προαποκληρώω. *Bis Accus.*
c. 14 a. m.

Προβασανίζω. *Tyrannicida*,
c. 17 m.

Προβουλευμάτιον. *De Pa-
rasito*, c. 42 ad f.

Προεκπλήττω. *Pseudom.* c.
16 pr. & *Adv. Indoct.* c. 9 a. m.

Προεκχέω. *Pseudolog. cap.*
4 f.

Προεμπλήθω. *De non tem-
cred. Calumn.* c. 8 a. m.

Προεξέρχεσθαι. *Ibid.*

Προεπιξενόω. *Bis Accusa-
to*, c. 7 f.

Cc

- Προβρυλλέω. *Patr. Encom.*
 c. 1 pr.
 Προκενέω. *Pseudomanti*, c.
 13 a. m.
 Προπείδομαι. *Ibid.* c. 17 f.
 Προπορίζω. *De Salt.* c. 61 f.
 Πρόσαναγράφω. *Macrobius*,
 c. 9 m.
 Προσανάκλισις. *Amoribus*,
 c. 31 a. m.
 Προσαναρτάω. *Philopseud.*
 c. 11 p. m.
 Προσδιηγέομαι. *Morte Pe-*
regriui, c. 43 pr.
 Προσμυθολογέω. *Saturnal.*
 c. 7 p. m.
 Προσωρεύω. *De Gymn. cap.*
 25 f. vel 26 pr.
 Προταμιεύω. *De Saltatione*,
 cap. 61 f.
 Πυκνόκαρπος. *Amoribus*, c.
 12 a. m.

P.

ῥησημστρέιν. *Lexiph.* § 9 f.
 ῥικνέω. *Ibid.* cap. 8 f. Sic
 quidem Bourdelotius legit
 pro ῥικρῶ· eaque emendatio,
 quantum ego prospicio, est
 certissima. Verba ergo Lucia-
 ni (sive Lexiphani) sunt, ἐρ-
 ρικνοῦτο σὺν ζέλωτι τὴν ὁσ-
 φύν. Prorsus ita ῥικνοῦσθαι
 exponit Pollux lib. IV, τὸ τὴν
 ὁσφὺν φορτικῶς περιάγειν·
 quemadmodum id notat So-
 pingius ad Hefychium, ubi
 ῥικνοῦσθαι exponitur διέλ-
 κεσθαι, καὶ παντοδαπῶς δια-
 φέρεσθαι κατ' εἶδος.
 Πινευστέω. *Ibidem*, *Lex.* §
 19 m.

Σ.

- Συγχειροπενέω. *Lexiphag-*
ne, c. 2 p. m.
 Συμπαροξύνω. *De non tem-*
cred. Cal. § 27 p. m.
 Συμπερίειμι. *Lapith.* c. 16 f.
 Συμπεριλαμβάνομαι. *De*
Dom. c. 4 f.
 Συναναγρέμτομαι. *Gal-*
lo, c. 10 p. m.
 Συναποικίζω. *Navig.* c. 4 f.
 Συνδιαλύω. *Demosthen. En-*
com. c. 45 f. vel 46 pr.
 Συνεμβαίνω. *Navigio*, c. 15
 pr. iterum *ibid.* p. m.
 Συνεκλέγω. *Epist. Saturna-*
libus, c. 28 m.
 Συνεξαίρομαι. *De Dom. G.*
 4 pr.
 Συνεπισκοπέω. *Icaromenip-*
po, c. 11 f.
 Συνεπιστέλλω. *Chronosol.*
 c. 13 m.
 Συνεπιψεύδωμαι. *Dialog.*
Mer. XIII f.
 Συνναύτας. *Pseudom.* c. 56
 f. *Ion. Trag.* c. 47 m. Sic συν-
 ναυθλούμαι, διαπεραιούμαι,
 ap. Hefych. quo & ipso caret
 H. Stephan. Mendose tamen
 vel sic apud Hefychium. Le-
 ge συναυσθλούμαι, διαπ. est
 ab ναυσθλῶ, idque ab ναῦ-
 σθλον, paulum. Hefych. ipse,
 Ναῦσθλον, ναύλον. Ναυσθλουν,
 ναυτολογεῖν. Ναυσθλωσάμε-
 νος, ναυτολογήσας. Sic nimi-
 rum emendatius legas, quam
 in vulgaris hodie exemplarib.
 Συννοσέω. *Amor.* c. 46 m.
 Συντυμβωρυχέω. *Lexiph.* c.
 2 p. m.

- Συντυραννοκτονέω. *Tyrannicida*, c. 7 pr.
- Συνυθλέω. *Lexiph.* c. 14 pr.
- Συρρίξέω. *Ver. Hist.* c. 8 f.
- Συσπείρω. *De Dom.* c. 9 pr.

T.

- Τεθαρήνκώτος. *Abdic.* c. 4 f.
- Τρισκαιδεκαφόρος. *Ver. Hist.* § 13 m. de arboribus, ter decies quotannis καρποφορούσας.

T.

- Τδατοποσία. *Rhet. Praec.* c. 9 p. m.
- Τδατοποτέω. *Icarom.* § 7 f.
- Τπερανταίνω. *Pro Imag.* c. 13 a. m.
- Τπερβρύω. *Rhet. Praec.* c. 6 pr.
- Τπερμεφορούμαι. *Dialog. Mer.* VI post m.
- Τπερευδαιμονέω. *Gallo*, c. 20 m.
- Τπερευφραίνομαι. *Icarome-nippro*, c. 2 pr.
- Τπερκελούμαι. *Amor.* cap. 1 m.

• Τπερφρίττω. *Iove Confusato*, c. 4 f.

• Τποδειπνεῖν τινι. *Gall.* c. 10 pr. *Loco alterius, convivio interesse.*

• Τπερδραματουργέω. *Iove Trag.* c. 1 f.

• Τποκράζειν. *Dial. Mort.* VI Terps. & Plut. vers. fin.

• Τποπρίω. *Dial. Mort.* VI post m.

• Τποπυκνάζω. *Lexiph.* § 14.

• Τποσυγχύω. *Solocista*, c. 10 f.

• Τποφείδομαι. *Morte Peregrini*, § 6 f.

• Τποφρίττω. *Dialog. Mer.* XIII vers. fin. & *Mort. Peregr.* c. 39 f.

Φ.

• Φιλοκρινέω. *Abdic.* c. 4 pr. *Phalar.* c. 9 f.

• Φοινικοβατέω. *Syria Dea*, cap. 29 pr.

Χ.

• Χλοητόκος. *Tragopod.* v. 45.

Ψ.

• Ψυχροδόχος. *Hipp.* c. 7 f.

Atque hae quidem sunt non contemnendo numero voces in Luciano nostro, quas exsignare, fugit diligentiam Henr. Stephani. At enim multa hic sunt ex Lexiphane allata vocabula, quae vel ἀρχαῖζοντα, & plane obsoleta, vel κακοζήλως ficta sint. Sed sciendum, non magis illa debuisse negligi, quam Ἐπιβύστρα, Εὐλαξίς, Ἀποκομάς, Ἐμβρυοδόχος, Εὐρυχαδής, Βαυκαλάω in voce Βαυβάω, Λακκοσχέας in voce Λάκκος, Ἀκροκυματώ, Ἀκρουρανία, & forte plura, quae ex solo hoc Luciano libello adduxit idem Steph. Neque quis obduxerit, multas hic itidem a nobis prolatas esse voces, quales analogice a quolibet verbo possint formari, veluti Μεμετρημένος, Τεθαρήνκώτος, & plures eius atque alius generis. Etenim cur talia apinus notari merentur, quam Μεμετρημένος, Μεμετρισμέ-

ως, & alia sexcenta similia? IENS. Verba illa rariora, quae Iensius attulit, numero ad centum & quinquaginta, indicata erant ad num. pagg. ed. *Salm.* Nos autem ea ad capita f. paragraphos ed. nostrae accommodavimus, non sine aliquot horarum fatis molesto labore. REITZ.

ead. l. 8. Χρυσή &c.) Homer. Il. I, 389. SOLAN:

ead. l. 11. Οὐ δέμας &c.) Hom. Il. A, 115. SOLAN.

Pag. 27. l. 4. Ὅσφ) Infra Ὑπ. Εἰκ. c. 23, Ἀλεκτ. c. 24 f. & Φιλοφ. 19 f. SOLAN. Conf. supra notata ad c. 17. REITZ.

IN PRO IMAGINIBUS.

Pag. 28. l. 3. ΠΟΛ.) Praeponendam esse hic Polystrati personam, qui fingitur cum Panthea Veri de superiori libello locutus, & ipsius mandata ad Lucianum perferre, ex subiecta deinde eius f. Lycini responsione apparet. GESN.

ibid. Ἐγὼ σοι) Feminam illam, cuius absolutissimam pulchritudinem animi & corporis praecedenti libello adumbrat Lucianus, nunc ipsam inducit quasi indignantem, quod nimis ab eo sublata sit laudibus, & tantum, quo celebrata erat, encomium a se amolientem. Ne tamen gerat se ingratam, exorditur a benevolentia, quam in Luciano, qui se tantis ornarit virtutibus, perspexisse ait. Ἐγὼ σοι, ὦ Λυκίτη, φησὶν ἡ γυνή, τὰ μὲν ἄλλα πολλὴν ἐνεῖδον τὴν εὐνοίαν πρὸς ἐμὲ, καὶ τιμὴν ἐκ τοῦ συγγράμματος. Sed haec formosissimae & praestantissimae feminae verba levis quidam naevus depravavit. Neque enim σοι, sed σου legendum puto; quamquam non ignoro, σοι interdum pro σου poni, nec non saepe παρέλκειν. Nec etiam σοι ad φησὶν referri potest, sed ad εὐνοίαν pertinet. IENS. Non opus est, ut σοι in σου mutemus. Pendet dativus a praepositione verbi ἐνεῖδον. Sic deinde c. 12, οὐδὲν πλημμέλημα ἐνορῶν τοῖς γεγραμμένοις. Sic Herodot. 9, 37, οὔτε τινα δειλὴν μοι παριδὼν, οὔτε ἀθυρίην & c. 38, οὔτε δειλὴν, οὔτε ἄλλο οὐδὲν ἄχαρι παριδὼν τοι. Ita Noster sub initium Imaginum, εἰ μέλλοιμεν παραπεπηγέναι σοι. Sic idem in Τοxari non procul ab initio, (i. e. c. 3 fin.) ἀτὰρ οὐ ταῦτα ἡμεῖς Ὁρέστη καὶ Πυλάδην ἐνιδόντες. GESN. Concederem Iensio, σου pro σοι legenti, si simplex εἶδον sequeretur; cum vero iam sequatur cum σοι iungendum ἐνεῖδον, nihil video, quod quis merito in vulgata reprehendat: etsi enim Obsop. vertit, tuam erga me benevolentiam perspexi, quid obstat, quo minus & Latine

ne & Graece recte dicatur, *benevolentiam tibi inesse video*. Nam ἐνεῖδον σοι idem erit, quod εἶδον ἐν σοι, idque exemplis haud indigere arbitror; confer tamen Tox. c. 3 f. ac Nostrium non semel alibi sic loquentem, ut ex Indice apparebit. Haec cum scripsissem, lubens cognovi, Gesner. mecum sentire. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπιφράττομαι) Infra Chronosol. § 11, ἐγὼ δὲ ἥμισυ ἐπιφράττομαι πρὸς αὐτά. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 2. Κάλλους &c.) Alterum hoc Schol. ad titulum huius Diff. spectans in duo diremptum rursus in unum redegit Solanus, haec in marg. addens: Πρὸς τοὺς Θεανοὺς ἀντισυγκρίνας τύπους) Haec verba quasi textus Lucianus in priorē editione praemittebantur, & pro Θεαινῶν, legebatur Θεανοῦς. Quae cum nullibi compareant, ego quasi argumentum huius Apologiae, ut sequentia suadebant, huic loco reddidi, & voculae illius mutatione cum ceteris ut cohaerent, feci. Emendationem nostram ex scriptura C. confirmari video. Idem autem facilitavit Scholiastes in love utroque.

Pag. 29. l. 8. Νηρέως κάλλος ἢ τὸ Φάωνος) De Nireo Homerus consule, si non meministi. De Phaone nos alibi diximus ad N. Δ. LX. SOLAN.

ead. l. 12. Ἔργον) Malim ἔργω. KUSTER. Ego nihil muto. SOLAN.

Pag. 30. l. 3. Ἐκέκρυπτο) Prave antea in omnibus imprefsis, & ipso M. κέκρυπτο legebatur. SOLAN. Κέκρυπτο) Non obsecundavi Solano, ἐκέκρυπτο scribere iubenti. Alia res foret, si ο tantum in ω foret mutandum, vel παρασθενασμένος, in παρεσκευ — in quo facilius aberrarunt scribae, & apertius est, quid ab Luciano profectum, quia alias ubique παρεσκευασμένος ait. At in augmento syllabico, maxime in plusquam perf. exempla omissi augmenti nimis sunt frequentia, quam ut omnia pro totidem aberrationibus sint habenda, eorumque ex prosae scriptoribus longe plura exempla possemus exhibere, si non sufficerent ea, quae supra dedimus ad 1 Ver. Hist. c. 13, ubi τετάχατο quoque constanter legitur. Adde Aelian. VI, 12, τεθησάριστο. VIII, 7, κηδόσμηντο. XIII, 3, πεπλήρωτο. Ibid. I, πεφοίνικτο, ac vel decies alibi. Conf. Periz. ad eund. III, 19, ubi ad verb. ἐπελελοίπει no. 8 etiam νοτόμιστο ex Plut. Imst. Laconic. affert. Nostrium Tox. c. 13 f. ubi συγκεκρότητο pro συνεκεκρ. Adde & Zeux. § 10, προτάλιζον pro ἐκροτάλιζον (quamquam hoc imitatione Homeri dictum.) Et Alex. c. 22, εὐδοκίμουν, non πῶδ. Adde Herodian. II, 8, 16, συνευφραίνετο in 3, quas consului, edd. Sed ibi

dem § 12 tamen *νῦφραίνεται* legas, idque aeque in ed. Steph. p. 44 f. & 45 pr. atque in aliis. Similia τοῦ κέρυπτο postea non semel occurrent. REITZ.

ead. l. 12. Τὴν χεῖρα ἐπισείειν) Sic supr. Σκυθ. c. ult. SOLAN.

Pag. 31. l. 3. Προθεῖναι) Hanc etiam vocem, quae perperam in omnibus habebat, mutavimus. Quid enim erat, quod praeferebant προσθεῖναι; SOLAN.

ead. l. 8. Ὑακινθίνας) Supr. Amor. c. 26, ἀπὸ τῶν βοστρύχων τῆς κεφαλῆς ἔλκεται ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθούσιν ὁμοία. REITZ.

Pag. 32. l. 11. Παραθεωρεῖν) Conf. Nigr. c. 10, (iam § 20) & Herod. c. 80 &c. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ γὰρ αὐ) An καὶ γὰρ εὖ; GUYET. Non absurda quidem est Guyeti coniectura; nihil tamen in vulgata mutaverim: nam αὐ interdum est fere otiosum, ut vid. Budaei Comment. pag. 487 f. Etsi hoc ut nimis generaliter ab eodictum refutat Viger. de partic. p. 100. At porro hic significare commodè potest; sine sensus detrimento tamen abesse: verum ad numerum oratorium facit. Eiicias enim, & videbis verba asperius sonare. Quamvis alibi καὶ γὰρ καὶ coniungere amat; sed & Alex. § 24, καὶ γὰρ αὐ καὶ οὗτος. Ibid. 28 pr. καὶ γὰρ αὐ καὶ τοῦτο σοφώτατον. Quare iam tanto minus Guyeto assentior. REITZ.

ead. l. 14. Κασσιέπειαν) Vide Ὀρχ. c. 44. SOLAN.

Pag. 33. l. 14. Ὃς τοῦ ἀρχιτέκτονος ὑπισχνομένου τὸν Ἄθω &c.) Idem superius positum, lib. de historia scribenda. MARCII. Adscripserat etiam Solanus conferend. Quom. Hist. Ibi autem c. 12 invenies propemodum eadem. REITZ.

Pag. 34. l. 2. Ἐχόντα) De Atho aut Alexandro cogitabat, cum haec scriberet; ad εἰκόνα enim aut ὄρος, quae praecessere, referri non potest. Sed sic solent optimi quique scriptores; neque hoc cuiquam fraudi fuerit. SOLAN. An quia virilis *statua*, etiam quasi rex ipse esset, eam facit masculini generis? Potest id verum esse: nam si ad βασιλέως referas, ἔχοντος legas. Ideoque cum Solano nihil muto, nisi quis Codex bonae notae id suadeat. Vide, quae de generis enallage supra notavimus ad 2 Ver. Hist. cap. 37. Item Tyrannic. cap. 8. Et Amor. c. 12. Hic tantum addo Evang. Matth. c. ult. f. μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς. Sed posses etiam ἔχοντα ad Ἄθω ὄλον referre, & reliqua ab αὐ pro parentesi habere. At lenius fluit oratio, si ad εἰκόνα referas. REITZ.

ibid. Ταῖν χερσῶν) Non credideram opus fore ad haec verba etiam aliquid notare; sed recordatus, quid cl. Wallis de hoc

duali scripserit, paucis id recognoscere iuvabit. Cum enim in Ptolem. Harmon. p. 158 recte edidisset ταιν χερσῶν, in praef. p. 3 ait: *Retineo ταιν χερσῶν, quod sic habetur in plerisque Codicum, propter ἢ χεῖρ. Sed potior lectio videtur unici Codicis K. τοῖν χερσῶν. Volunt utique Grammatici femininum χεῖρ fieri in duali numero masculinum.* At ego nusquam aliter in Luciano, quam ταιν χερσῶν inveni. Vid. supra Demon. c. 11 f. Et Somn. § 6, ac centies alibi. Sed videtur vir doctiss. aut Grammatici decepti in τῷ χεῖρ, quod cum Nostro aliisque Atticis familiare, immo perpetuum fere sit, pro τὰ, (vid. Tox. c. 48, & quae obiter ad Piscat. § 20 notamus in τῷ τέχνα) credidere forsan etiam in genitivo ac dativo locum habere; vel potius inversa tribuerunt id substantivo χεῖρ, quod articulo est tribuendum. Ille enim communis, immo omnis fit generis, eandem terminationem retinendo in τῷ. Nam si substantivum in sing. & plur. femininum revera fieret masculinum, idem dicendum foret de τέχνη, πόλις &c. quia similiter τῷ τέχνα, τῷ πόλις, τῷ ἡμέρα invenitur; ut vid. ap. Maittair. de Dialect. p. 84. Qui tamen & haec ad enallagen generis refert, & ex Thucyd. τοῖν πόλεσιν quoque producit. Quod si recte se habet, rarius tamen est, (nam sic alibi non solet): adeoque articuli immobilitati, ut sic dicam, potius adscribendum duxerim, quam ipsi nomini. Aut potius, ut verum fatear, abusus est ab vulgari consuetudine introductus, qualis apud nos, cum dicimus 's werelts loop, 's moeders lichaam, masculino articulo utentes in uno hoc genit. casu, pro femin. quae cum Graecis quibusdam abusibus similibus recte comparat frater Car. G. O. Reitz. in Belg. Graec. p. 46. Conf. & Scholiaf. Sophocl. supra ad Piscat. c. 20 adductum, qui etiam τοῦ pro τῆς in sing. adducit ab Atticis usurpatum. Ego vero ταιν χερσῶν utique praefero, etiamsi vel concederem Wallisio, genus substantivi revera in dual. mutari, non articuli culpa: nam, modo probatum sit τοῖν χερσῶν olim scriptum dictumque, levius fuerit, vitiligare, fiatne hoc articuli culpa, an generis substantivi vera enallage. Quamvis accurate loquendo distinguere malim. Nam cum δουῖν omnis sit generis, minime sequitur, omne id substantivum femininum, cui δουῖν adiungitur, in duali fieri masculinum. Simul autem hic notemus, χερσῶν non esse poëticum, pro χερσῶν, sed in pedestri sermone etiam usitatissimum, Nostroque proprium. REITZ.

ead. l. 8. Μειζὺν τοῦτο) Lege τούτου. GUYET. Sed post inventum τούτον iam non opus est. REITZ.

ead. l. 9. τοῦτον) Sic W. In omnibus impress. τοῦτο, minus commode. SOLAN.

ibid. αὐτοῦ ἀνέστ.) Αὐτόν. GUYET. Sic opus erat, si τοῦτου legeretur: iam vero αὐτοῦ pertinebit ad ἀνδριάντα, nisi malis αὐτοῦ, vel potius αὐτῶ, quod magis placeret, etsi utrumque flare potest: hoc tamen potentius erit. REITZ.

Pag. 35. l. 2. Μὴ καὶ ἐπιστομίῃ μὲ φησὶν ἐμπεριπατοῦσαν αὐτῶ) Interpres: *Ne illo (calceo) mihi inambulanti os obturet.* Verte: *Ne inambulans prona in os, in vultum, cadam.* Sic infra, ὅπως τὸν τρέχοντα ἐπισχῶν, ἢ ἐμποδίσας ἐπιστομίῃ. (Ex addendis Graev.) MENAG. An, in os cadere faciat? ἐπὶ στόμα πίπτειν ποιῇ; infra pag. 771, ὅπως τὸν τρέχοντα ἐπισχῶν, ἢ ἐμποδίσας ἐπιστομίῃ. (Non invenio. Sed addo Hor. I, Ep. X, 43, ut calceus olim si pede maior erit, subvertet.) GUYET. Qui calceus lusus valeat ad ἐπιστομίζειν, ad os obturandum, equidem me iuxta cum stupidissimis ignorare fateor. Ut intelligamus, valere laxum calceum ad evertendum, ad supplantandum illum, qui eo utitur, ad hoc non magna opus est sapientia, & miror viros doctos, qui concoquere potuere calceum os obturantem. Utrum autem Lucianus pro ἐπιστομίῃ, quod vitiosum omnino est, posuerit ὑποσκελίῃ, an abstrusiore quodam usus sit, quod nondum inveni, non dixerim. Sed hoc video, tale quid vidisse etiam doctissimum Solanum, qui dederit, ne inambulanti subvertat. GESN. Μὴ καὶ ἐπὶ στόμα ὥσῃ emendabat Valkenarius ad Herodot. VIII, pag. 554, notante cl. B. de Ball.

ead. l. 4. Οἱ ἄνδρες) Duo hic sedulo observanda curiosi: Non licuisse feminis his interesse ludis. Quod diserte docet etiam Aelian. V. H. X, 1, & iterum de Anim. V, 17, lege prohibitorum. Adde Pausan. El. I, p. 153, 6, Schol. Pindari ad Ol. VII, p. m. 14 b. B. C. & Val. Maxim. VIII extr. Deinde, iustae magnitudinis statuas, quae decernebantur Olympionicis, positas: quorum posterius, an a quoquam ante observatum sit, nescio; certe spernendum non fuit. De statu Olymponicarum multa exempla habes apud eundem Schol. I. c. A. & B. SOLAN.

ead. l. 5. Μὴδ' Ὀλυμπιάσιν ἐξῆναι ταῖς νικῶσι μείζους τῶν σωμάτων ἀνεστάναι τοὺς ἀνδριάντας) Typotheticum puto vitium esse ταῖς pro τοῖς: unique sic recte omnes priores, & ratio ipsa postulat. IENS. Non omisit hunc locum P. Faber Agonist. 2, 20, ubi plura in hanc rem, qui volet, inveniet. GESN.

ead. l. 9. Ἐγκρίσεως) Ἐγκρίνω iudicio meo comprobatum admitto, adopto. GUYET.

ead. l. 11. Ἐλλανοδίκαι) Conf. infra Περεργρ. c. 31. SOLAN. Hoc ideo monuit, credo, quia hic in *l.* his male Ἐλλανοδίκαι uno λ exaratum; at infra *l.* c. recte habet eadem cum aliis: sed pudet minutiarum. REITZ.

ead. l. 17. Γυναικεῖόν τι) Imbecillum, verecundum nimis, & superstitioni proximum, secundum Ter. Heaut. 4, 1, 37: *Ut stultae & miserae omnes sumus religiosae.* Molliter accedit ad refellendum amicum. Potuit aliquis nimiam religionem Pantheae interpretari: ego quidem initio sic putabam; sed mutavi sententiam. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Μὴ δὲ) Reliqui hoc discretim scriptum, etsi μὴ δὲ iunctim in Lucian. quia & alibi saepe variatur in edd. quarum nonnullae fere semper μὴ δὲ disiungunt. REITZ.

Pag. 36. l. 1. Εἰπεῖν ἔδοξε) Depravatus hic locus est, forsitan deletο τοιοῦτον, recte habiturus. In *L.* pro εἰπεῖν ἔδοξε, scriptum est παθεῖν ἔδοξε. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐπλημμέλησα ἑνοῶν) Forsan πλημμέλημα ἐνεώρων. GUYET. Forsan πλημμέλημα ἐνεώρων. Ego certe ex recepta lectione nullum sensum extundere me posse fateor. SOLAN. Qui ad totam huius loci sententiam attenderit, illum videre puto, haec, ut leguntur Graece, sensum non habere idoneum. Verbo, legendum, quod vetus interpres, Obsopoeus, iam videtur animadvertisse, οὐδὲν πλημμέλημα ἑνώρων, vel ἐνεώρων τοῖς γεγραμμένοις. Ita certe interpretatus sum: & ita dedisse iam video Solanum. GESN. Viden', ut concinant Guyet. & Solanus? Coniectura placet; sed num Guyeto illam subtraxerit noster, non dixerim. Ceterum de constructione illa ἐνοῶν τινι, vide supra notata ad § 1 huius Dial. ubi Gesner. etiam πλημμέλημα legendum tacite monuit. REITZ.

Pag. 37. l. 7. Ἐπικλώμενον) *Inflexum.* GUYET. Sed Bened. iam dederat *reflexum*; nec Guyeti notam addidissem, nisi viderem Obsopoeum vertisse *derivata*, quod aliquanto longius a Graeco recedit, ideoque hoc emendare Guyerus voluit. Nam ἐπικλᾶσθαι pro *debilitari*, *infringi animo* frequens. Thucyd. III, 59, φέισασθαι δὲ καὶ ἐπικλᾶσθῆναι τῇ γνώμῃ οἶκτον σώφρονα λαβόντας. Et IV, 37, εἰ πως τοῦ κηρύγματος ἀκούσαντες ἐπικλᾶσθεῖεν τῇ γνώμῃ. Dion. Hal. Ant. VII, pag. 466 ed. Lips. παθεῖν τι, καὶ ἐπικλᾶσθῆναι τὰς γνώμας. Idem VI, 382, ἀλλ' ἐπικλᾶσθητε καὶ εἴξατε. Hinc & pro *flecti*, *incl-*

pari ad aliquid, apud eund. I, 64, v. 32, ἐπικλασθῆναι δὲ τὸν Ἀμούλιον εἰς τοῦτο, ἰκετευούσης τῆς θυγατρὸς, unde Luciani sensus facile patet. Conf. nostrum Tox. c. 20. REITZ.

ead. l. 14. Ἐπαῖνος) Cum haec itaque scriberet, clarus iam scriptis Lucianus fuerit oportet, immo non scriptis tantum quibuslibet, sed Satyra, nisi me coniectura fallit. Hoc enim verba ista innuunt. SOLAN.

Pag. 38. l. 13. Παρ') W. recte. In impressis ἀπ'. Vide c. 16, ubi bis occurrit illud παρά. SOLAN. Ἀπ' ἐκείνης) Etsi verum est, παρά, quod W. habet, hic fore usitatus; ut Long. Paft. III, p. 130, παρ' ἐμοῦ δὲ αἱ τρισχιλίαί, (scil. δραχμαί) *a me feres has ter mille drachmas*; Herodian. I, 1, 4, ἐγὼ δ' ἱστορίαν οὐ παρ' ἄλλων ἀποδεξάμενος, & saepiss. alibi apud hunc aliofque; ideo tamen ἀπὸ, quod in edd. est, (& sine dubio etiam in alijs Codd. quia nihil ex iis varietatis notatum invenio) non reiicio cum Solano. Nam in ipso verbo ἀποδεξάμενος, licet cum παρά iungatur, praepositio ἀπὸ inest. At non satis est ex compositis ratiocinari. Verum quid obstat, quo minus ἀπ' ἐκείνης accipiat ut locus, unde ille ferens venit? hoc enim sensu ἀπὸ est frequentissimum, etsi non locus, sed persona nominatur, ut apud eund. Herod. III, 5, 11, οὔτε γὰρ τις — ἀπὸ τοῦ Σεβήρου ἀφικνουμένων. Sic σκυλα ἀπὸ ἡμῶν sunt spolia a nobis ablata, sive *de nobis*, ap. Thucyd. III, c. 57, 83. Immo quia λαμβάνειν ἀπὸ τινός, ἀπ' οἴκου, & similia, recte dicuntur, quidni & κομίζειν sic possit construi, non video, licet exempla iam non succurrant. REITZ.

Pag. 39. l. 6. Εγχυθέντος) Antea in omnibus impr. & ipso M. legebatur hic & cap. 29 ἐκχυθέντος, pessime. Ego sedulo mutavi: vide Ἀποκρ. c. 8, ubi recte scribitur, & in Δικ. passim; ne te iam ad alios innumeros scriptores amandem, apud quos forensis illa formula nunquam aliter effertur. SOLAN.

ead. l. 10. Ἰμραῖον ποιητὴν) Τὸν Σπησίχορον. GUYET. Quem hic intelligat, si nescias, discas ex Nostro in Ver. Hist. II, c. 15. Certe non Theocritum, qui Syracusanus. Himeraeum autem fuisse Stesichorum, diserte docemur apud Platonem in Phaedro (citatum Stephano in Lyric. pag. 147 b.) Ad Stesichorum etiam recte referunt Coll. SOLAN. Κατὰ τὸν Ἰμ. ποιητὴν) Stesichorum, qui carmine laeserat Helenam, & caecitate sibi a fratribus illius immissa, palinodia eam placavit. Nota vel ex Nostro fabula. GESN.

ead. l. 13. Ἀντιδίκους) Forsan ἐν ἀντιδίκους. GUYET. Ἐν ἀντιδίκους) Particulam ἐν, quae in libris nostris exciderat,

omnino restituendam duxi. Abscissa haec erant cum margine in M. SOLAN.

Pag. 41. l. 8. Ἀναδύνας) Conf. infra Περιεργ. § 26. SOLAN. *ead. l. 13.* Πέρα τοῦ μέτρου) At supra de Salt. c. 21, πέρα τοῦ μετρίου. Prius Nostro frequentius. Sed & alterum rectum, eiusque exemplum ex Sozom. dedit Hemsterh. Nigrin. cap. 30 f. REITZ.

ead. l. 15. Ἐν μεγάλῳ τιθεμένη) Sic e contrario, ἐν γέλῳ ποιήσασθαι. Quom. Hist. c. 32. Infra, Tox. c. 22 f. ἐν παιδιᾷ ἐποιεῦντο. Sic Herodian. II, 7, 4, εἶχον ἐν καταφρονήσει, alii-que passim. REITZ.

Pag. 43. l. 5. Ὅσω) Omisso μάλλον, conf. supra Amor. c. 17. SOLAN. Conf. potius supra notata ad pro Lapf. c. 12. Et infra ad Gall. c. 18 m. REITZ.

ead. l. 12. Ἐξαγόνια) Id est, ἔξω τοῦ ἀγῶνος ὄντα. GUYET.

ead. l. 16. Ταῦτά σοι ἑμμετρα ἔδοξε) Ταῦτά σοι ἀμμετρα ἔδοξε. Itaque adiungit, καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα. MARCIL. Ἐμμετρα ἔδοξε) Quod editionem Marcilii male habere ἑμμετρα in variantibus notarit Solanus, id nescio an potius vitium typographicum sit in Marcilii notis: nam Bourdelotii, Marcilii, & Cognati notae iis plenae sunt, maxime tamen prioris illius. Sed nihil refert; nam ἑμμετρα manifesto falsum est: quaeritur enim tantum, ane praestet ἀμμετρα pro ἑμμετρα; prius certe frequentius occurrit. At alterum quoque sic legit in Luciano H. Steph. Et adverb. etiam ἐκμέτρως adducit aliunde. De quo potius, si dubites, vid. Polluc. V, S. 167, τὸ δὲ ἀμέτρως λέγειν, εἰ μὲν κατὰ τὸ πλεον, ἐκμέτρως &c. Ipsum vero ἑμμετρος vel quater occurrit ap. eundem, quod cum ex Indice appareat, transcribere nolo. Immo iam fere credo ἑμμετρον in Marcilii ed. lectum, alioqui non emendasset. Nos certe iam nihil mutamus. REITZ.

ibid. Ὑπὲρ τὸν πόδα) Vide Paroemiogr. BOURD.

Pag. 44. l. 2. Ποιντὰς) Horat. — Picloribus atque poetis Quidlibet audendi semper fuit aequa potestas. SOLAN.

ead. l. 3. Εἰ καὶ χαμαι καὶ βάδην, ὅσπερ ἡμῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροντο) Notanda locutio, ἐπὶ μέτρων φέρεσθαι, quae non denotat praeter modum ferri, ut inepte interpretes; sed in metris, h. e. oratione ligata uti: quemadmodum contra, χαμαι καὶ βάδην φέρεσθαι, oratione prosa uti. Similis locus est in Bis Accusato c. 33, καὶ οὔτε πεζὸς εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μέτρων (sic enim ibi legendum, pro μετρώρων, recte monuit ὁ πᾶν Graevius) βέβηκα. L. Bos. Nisi nimis notum arbitrarer, adderem Ho-

rat. 2, Od. 12, 9, — *tuque pedestribus Dices historis proelia Caesaris, Maecenas, melius.* REITZ.

ead. l. 4. Ἐπὶ μέτρων) Conf. infr. Δικ. c. 33 f. SOLAN.

ibid. Ἐλεύθερον γὰρ τι ὁ ἔπαινος) Caecina ad Ciceronem fam. 6, 7, cum de ceteris scribendi generibus dixisset, *solum*, inquit, *liberum alterum laudare, de quo quidquid detrahas, necesse est aut infirmitati aut invidiae assignetur.* Quam vere, hic non disputamus. GESN.

ead. l. 9. Ἐκεῖνο δέ [σε] φημί [τοιαύτας — λόγων] An sic legendum? ἐκεῖνο δέ φημί ὡς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα, καὶ εἰκόσε &c. Locus integer non videtur. Curvis lineis inclusa glossēmata videntur. ГУҮЕТ. Nihil inficetius interpretatione, quam qua Graeca haec, ἐκεῖνο δέ σε φημί τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὡς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα καὶ εἰκόσει, καὶ ὁμοιώσει προσχρῆσθαι, vertuntur, illud vero dico, eiusmodi nobis esse laudativarum orationum occasiones, quomodo imaginibus & comparationibus laudatorem uti oporteat. Nihil, dico, inficetius. Marcilius hic inculcat post ἡμῖν verbum integrum παρεσχέμεναι. Cogitabam ego pro ἐκεῖνο legendum εἶναι & certe, si ita scripsisset Lucianus, sensus foret satis absolutus. At nec hoc, nec illud, si recte consideremus, summo-pere necessarium. Dixerat Lucianus, plerisque, qui laudandum quempiam fuscipiant, omnes vires in id intendere, ut rem gestam, quantum possint, verbis ornent ac amplificent; idque iis quodammodo licere, cum laudatio sit res libera, nullisque terminis circumscripta. Sibi vero, qui eam feminam (ad quam hic loquitur) in priori libello omnibus pulchritudinis & venustatis coloribus depinxerit, praestantissimis formae & virtutum a quaque femina & Dea exemplis atque imaginibus defumtis, & ad hanc unam translatis, nulla laudum amplificatione opus esse; cum feminae huius dotes tantae sint, tamque uberem laudationis praestent materiam, ut, si velit veram eius dare descriptionem, ad comparationes & imagines hominum Dearumque, animi corporisque virtutibus illustrium, se debeat convertere. Haec ergo Graeca ita vertes: *illud autem dico, te unam tot encomiorum nobis esse ansas, ut laudatorem oporteat & imagines & similitudines in partes vocare.* Subaudiendum tantum, id quod commode fieri potest, εἶναι. Est quoque συγχύσεως haec species, ἐκεῖνο δέ σε φημί, cum ordo postulet, ἐκεῖνο δέ φημί σε &c. Pari modo supra de Imag. cap. 4, ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν ἡκουσας οἱ ἐπιχόριοι περὶ αὐτῆς. Et hic ordo est, ἡκουσας ὃν λεγ. οἱ ἐπιχ. sed & fabulam

audivisti, quam incolae de ea narrant. Similes σύγχυσεις in hoc & aliis scriptoribus sunt frequentissimae, quod nemini latet. Per σύγχυσιν quoque exponam verba haec in Nostri Her-
motimo c. 7 post m. καὶ γὰρ ἐκεῖνος (Ἡρακλῆς) ἀποβαλὼν ὀπί-
σον ἀνθρώπειον εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς, καὶ καθαρὸν τε, καὶ ἀκῆ-
ρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς διευκρινηθὲν ὑπὸ
τοῦ πυρός. Nempe διευκρινηθὲν referendum ad τὸ θεῖον, quasi
verborum ordo foret, ἀκῆρατον φέρων τὸ θεῖον, διευκρινηθὲν ὑπὸ
τοῦ πυρός, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς. Etenim ille, abiecto quidquid
humani a matre haberet, puramque & incorruptam atque per ignem
discretam divinitatem ferens, ad Deos subvolavit. Ergo nihil ne-
cesse est, cum Th. Munkero in notis ad Hygini Fab. XXXVI,
pro διευκρινηθὲν legere διευκρινηθεῖς. IENS. Illud σε vel pro σοι
positum ab oscitante librario, vel, quod malim, pro γε, vide-
tur induxisse aliquem, ut παρεσχηκέναι illud, de quo est in
nota Marcilii, infereret: cum praesertim non cogitaret, ἀφορ-
μὰς esse rhetorum nomen, quo ea designantur, quae alias
στοιχεῖα, item μόρια τῆς περιστάσεως appellant, locos quos-
dam & quasi praedicamenta, unde laudandi argumenta peti
possunt. Illud quidem apparet, generali argumento hic uti
Lycinum: In laudando utendum est comparationibus; com-
parandum est autem id, quod laudare velis, non cum paribus
aut vilioribus, sed cum excellentioribus. Versatur hic in thesi
auctor, non in hypothesi. GESN.

ibid. Σὺ φημί) Vide Πητ. cap. 18, & Διαβ. c. 1. Eurip. Βα.
529 B. C. Ὅταν λάβῃ τις τῶν λόγων ἀνὴρ σοφὸς καλὰς ἀφορ-
μὰς, οὐ μὲν ἔργον εὖ λέγειν. SOLAN.

ibid. Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς) Τοιαύτας ἡμῖν παρεσχη-
κέναι τὰς ἀφορμὰς. MARCIL. Luciani verba, ad quae Solanus
remittit, in Rhet. praec. 18 pr. sunt: ἐπειδὴ καὶ δὴ λέγειν,
καὶ οἱ παρόντες ὑποβάλουσι τινὰς ὑποθέσεις καὶ ἀφορμὰς τῶν
λόγων. Et in Cal. non tem. cred. i m. τοιγάρτοι μυρίας ἤδη τοῖς
τραγωδιοδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ τοιοῦτον παρ-
έσχηται τοὺς Λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πελοπίδας. Non vero
addit, qua de causa eo nos ableget, num ad usum rhetoricum
vocabuli ἀφορμὰς demonstrandum, an ut ostendat, etiam hic
verbum requiri, ut illic παρέσχηται & ὑπολαβεῖν additum le-
gitur; & sic mihi videtur: nam sive pro ἡμῖν legas εἶναι, sive
σε mutes in σοι aut γε, dura tamen & contorta manet con-
structio, Lucianae non satis conveniens. Εἶναι quidem com-
mode alibi intelligendum relinquitur, hic vero duriusculum
videtur, quia sic σύγχυσις, ἑλλειψις, ac transitio a singulari

ad plural. simul concurrerent. Esto tamen, intelligatur, quia viri cl. Gesnerus cum Iensio, me perspicaciores, sic volunt. REITZ. Mf. Reg. 2955: ἐκείνο δέ σε φημι εἰδέναι, τοιαῦτα ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς &c. & sic restitutum vult cl. B. de Ball.

ead. l. 15. Πρὸς τὸ ὑπερέχον) Ἄλλ' ἢν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὥς οἶόν τε ἐμβιβάζῃ τὸ ἐπαινούμενον, si quod laudatur, ad excellentius, quoad fieri poterit, extulerit. Nec Graeca, nec Latina verba reprehendo. Efficacius tamen vetus Codex πρὸς τὸ ὑπερέχον ὥς οἶόν τε προσβιβάζων, ut ap. Latinos *provehens*. GRAEV.

ead. l. 16. Προσβιβάζῃ) W. & P. cum Graev. faciunt. SOLAN.

Pag. 45. l. 2. Εἰδέναι) Quidam libri mendose εἰδέναι. SOLAN.

ead. l. 7. Ποιητῆς) Unde habeat, nescio. SOLAN.

ead. l. 9. Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου) Supra Zeux. f. aliisque locis mox ab Solano indicandis. REITZ.

ead. l. 14. Πῶς — ποιητῆς) Pindarus haud dubie; sed inter ea, quae hodie supersunt, non exstat. SOLAN.

ead. l. 17. Ὅρᾳς) Ὅρᾳς ἐποίοις αὐτὸν (Γλαῦκον) θεοῖς εἴκασε; (Ὅμηρος scilicet) μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων ἀπέφηνε. Locus bono sensu mutilatus: condonanda itaque non nimis perspicaci interpreti nostro insulsa versio, *vides, qualibus Diis ipsum assimilavit? quin potius ipsis imaginibus expressit*. Ubi hic memorantur imagines? Puto, eum legisse εἰκόνων, non ἐκείνων. At vel sic nec Graece id sensu sano diceretur, nec recte Latine verti posset. Lucianus, quo probaret, comparationes petendas esse ab rebus minime vilioribus & inferioribus, attulit exemplum Glauci, de quo Homerus dixerit, ne Pollucem quidem, neque robustissimum Herculem, manus suas contra eum audere tollere. Iam ait, *viden'*, quibus Diis Homerus Glaucum comparavit? *quin & illis ipsis declaravit*. Marcilius pulchre vidit, desiderari κρείττω· non tantum scilicet Diis comparavit Homerus Glaucum, sed & iis fortiolem declaravit. Possumus molliori emendatione defungi, legentes ἀμείνω *pro ἐκείνων* plane uti modo praecessit, ἐνδὲ ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀμείνω εἶναι αὐτόν. Haec iam scripseram, ubi in Florentinam ed. incidens, vidi illic clare ita legi, ac ipse constitueram, nisi quod ipsa vox ἐκείνων servata est integra. Nempe, μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνε. Aldina ed. perinde, ac reliquae, mutila est. IENS. Adscripserat Hemsterh. principio huius notae Iensianae: Fallitur; nam nec Glaucum Homericum Lucianus, sed Carystium intelligit, neque adeo Homerum. REITZ.

ibid. Μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων) Μᾶλλον δὲ καὶ κρείττω αὐτῶν ἐκείνων. MARCIL. Vertitur, *quia potius ipsis imagini-*

bus expressit. Sed sensus requirit, *quin & potiore ipsi expressit.* GUYET. At iam, cum ἀμείνω restituerimus, emendatione Marciliana non opus est. Patet interim, recte eum coniecisse. Sensit idem Gesnerus vel ex coniectura, vel ex Iensii Lectt. Lucian. perspicuus, comparativum deesse, qui cum maiorem in versione addiderit, non visa emendatione nostra, μείζω videtur coniecisse; reposui tamen *potiorem*, ut cum ἀμείνω versio conveniret. REITZ.

Pag. 46. l. 1. Ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνα) Illud ἀμείνω, quod in impressis fere omnibus deerat, ex W. & Fl. ed. restitui-
mus. SOLAN.

ibid. Γλαῦκος) De his vide ad Ἡρ. c. 3, & Συγγρ. c. 35. Ad-
de & Ἑκκλ. c. 12. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡυδοκίμουν) Omnes libri εὐδοκίμουν. Neque hic solum hac in voce peccatur. SOLAN. εὐδοκίμουν) Quantumvis Solanus iubeat ἡυδοκ. cum augmento reponi, ego tamen nihil mutavi; tum propter librorum consensum, tum quia & supra non semel vidimus augmenta neglecta. Adi, quae notavi ad Dial. proximum Imag. c. 3, & Alex. c. 22, ubi εὐδοκίμουν etiam legitur. Sic εὐρίσκω facere εὐρίσκον, εὐρηκα &c. nec recipere augmentum, satis notum est; alia vero promiscue inveniuntur, ut εὐφραίνοντο & ἡυφραίνοντο, quod supra iam monui. Immo in Novo Foedere εὐδοκέω, nunquam cum augmento legas exhibitum, sed εὐδίκησα ubique. At magis Atticum est ἡυδ. Estο. Nec tamen Noster alibi ὑπεραττικίζει, ideoque non hic etiam ad id eum adigemus invitum. REITZ.

Pag. 47. l. 1. Θερίτην) Homer. Il. B, 216. SOLAN.

ead. l. 2. Νέστορα φάγαι) Homer. Il. A, 250. SOLAN.

ead. l. 4. Τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυκοώτερον εἶναι τοῦ Μελάμπροδος) Atqui Herodotus lib. I, ὃ δὲ παῖς οὗτος ὁ ἄφρονος. Videtur itaque aut alios secutus auctores Lucianus, aut memoria ei vacillavisse. Nam & infra in Gallo, sive Somnio, λυπεῖ δὲ, inquit, τὸν μὲν Λυδὸν, υἱὸς κωφὸς ὢν. Neque dixeris hoc Luciani loco reponi posse καλίστερον. Repugnat enim comparatio cum Melampode. MARCIL. Miratur Marcilius, quos Lucianus sit secutus auctores, cum scribit in dialogo pro Imaginibus, Croesi filium auditu acri Melampodem antecellere, cum scribat Herodotus, illum fuisse mutum, non surdum. Sed ego miror, Marcilium hic haerere. Quis ignorat, mutos esse quoque surdos: immo surditatem esse causam mutae linguae? Qui surdus natus est, loqui non potest. Unde enim sonos vocum literarumque percipiat? Fuerunt tamen nostro seculo

cum in Germania, tum in Anglia, qui surdos docuerunt motu oris literas nosse & pronuntiare: de quo exstat elegans dissertatio Georg. Morhofii, viri eruditissimi, & nostri studiosissimi. Quin & surdi fuerunt his in terris, non nati, sed morbo casuque facti, qui ex motu labiorum aequae poterant etiam longius a se remotos, & mussitantes intelligere, ac si articulatim singulas voces auribus percepissent. Hi videbant sonum, non audiebant. GRAEV. De filio Croesi vide Herodotum, & Nostrum 'Αλεξτ. cap. 25. Aliquem nactus sit necesse est, a quo absque aurium ope, linguam & reliqua vocis organa movere edoctus fuerit, qualis potissimum nostra aetate nobilis Medicus mutam puellam Harlemi loqui docuit, & ex oris motu ut loquentes intelligeret, fecit. Melampodis fabulam vidē apud Apollod. I, p. 19 A. B. SOLAN. Τοῦ Μελαμποδός) Cui Dracones lambendis auribus avium etiam sermonis intellectum dederint. Vid. Plin. X, 49, s. 70, & quos ibi citat Harduin. Bochartus praesertim Hieroz. I, 3, pag. 21, 69, a quo sua habet Harduinus omnia. Add. Spanh. diss. 4, p. 215. GESN.

ead. l. 5. Τὸν Ἰφνέα ἑξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως) Hanc lectionem retinent omnes; etiam Latinis interpretibus offerentibus nescio quem *Iphnea*. Et cui iste talis auditus? manifeste apparet, transpositas literas pro *Φινέα*, ut optime adscripsit pater. Is notissimus in fabulari historia, & quidem propter oculos, qui fuerunt excaecati. GRON. Optime & ipso quoque hoc Lynceo ἑξύτερον viderunt Menagius & Gronovius, hic in notis pag. 902, ille in Addendis, legendum esse *Φινέα*: nec enim aliter legitur in ed. Flor. IENS. (*Φινέα* omnino legendum videtur. GUYET.) Monuit idem la Croze. Monuit Menag. in add. ed. Graev. Et nos correximus dudum. REITZ. *ibid.* *Φινέα*) W. Fl. & V. 2. Reliquae edd. prave Ἰφνέα. Vide Apollod. I, p. 23 C. SOLAN.

ead. l. 7. Ὁ δὲ γε [αὐτὸ τοῦτο] ἐπαινῶν οὐχ [ὅπως οὐδ'] ἔν) Sic lege fortasse: ὁ δὲ γε ἐπαινῶν οὐκ ἔν λευσαίτῳ τι &c. Cetera glossa videntur. GUYET.

ead. l. 8. Προσόντων) Conf. supra hoc Dial. c. 6, & Συγγρ. cap. 35. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡς ἴσμεν ζῶων) Ὡς ἴσμεν ζῶων. GUYET. Ἰππὸν ἐπαινέσαι θέλων, φύσει κούφον ὃν ἴσμεν ζῶων &c. Interpres, laudando equum, natura levem, ut ea scimus esse animantia. Haec sunt versionum monstra. Redde, equum laudare volens, natura levem ex iis, quae novimus, animalibus &c. De hoc Hellenismo vide supra ad T. I. IENS. Bis ὥς pro ὃν scriptum erat in nota

Guyeti; dubito num describentis vitio. Sed in vulgata nihil video, quod emendationem postulet, quamquam ζῶν non improbaverim, si quis Codex haberet. Interim satis usitata & haec est genitivi cum relativo convenientis constructio, ut bene iam monuit ac vertit Ienius. REITZ.

ead. l. 13. Ἄκρον &c.) Homer. Il. γ, 227. SOLAN. Fons Homer. Il. γ, 227. Rivos plena manu indicavit la Cerda ad Aen. VII, 808, *Ille vel intactae* &c. GESN.

ead. l. 14. Ἀελλοπόδων) Frustra apud Homerum quaesivi. SOLAN. Usitatus quidem Homero ἀερίποδες. Verum nec alterum est improbum. Legitur enim in Hymno in Vener. qui eidem vulgo tribuitur, v. 218, — ἵπποισιν ἀελλοπόδεσσιν ἐχέϊτα. REITZ.

Pag. 48. l. 1. Ζηνός σου) Homer. Odyss. Δ, 74. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅπου Κύναιθος) Lege ὡς πον. GUYET. Mallem δ γούν K. Sed in impr. & M. ipso, uti edidimus, scribitur. Accedit ad hunc usum huius particulae locus Iambl. N°. 60 A. Vid. Tim. § 2, Deor. Dial. XVIII, 1 f. Ibid. XXIII, 1 med. pro Iapf. § 2. Ibid. §. 6. Hermot. c. 39. Herodot. § 4. Abdic. cap. 23 f. Infra Icarom. c. 23 f. Et adv. Indoct. c. 21 pr. SOLAN. Decem illa Luciani testimonia ab Solano monstratis tantum ed. *funt*. paginis indicata, quaesivi, capitumque sive paragraphorum numerum, ut semper, ad nostram ed. accommodavi, cognovique, in illis omnibus ὅπου vel ὅπου γε occurrere, pro cum, quandoquidem positum, veluti Latinis quoque non infrequens ubi pro quandoquidem, siquidem, usurpare, ut Horat. 2, Od. 13, 33, *Quid mirum? UBI illis carminibus stupens demittit atras bellua centiceps aures*. Verum ex his omnibus non consequitur, δ γούν hic legendum, cum Cynaethus non ante nominatus sit. Quare mallem ὅπου καὶ Κυν. legere, aut Guyeto assentiri ὡς πον legenti. Ceterum de nomine huius parasiti vid. Bergl. ad Alciphr. III, Epist. 43 pr. ἐγὼ καὶ Στρονθίων καὶ Κύναιθος οἱ παράσιτοι, ad quae ille: Fuit assentator hoc nomine Demetrii Poliorcetae, de quo Lucianus in Imag. p. 39. (ed. Bened.) i. e. h. l. REITZ.

ead. l. 17. Παραμετρῆς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ) Non ab re fuerit addere nonnihil ex Observ. L. Bos (quem consulendum Hemsterh. in marg. Luciani monuerat) ad 2 Ep. ad Corinth. XII, 12, ubi reiecta vulgata versione ac Grotii expositione, Apostoli verba, quae erant, αὐτοὶ ἐν αὐτοῖς αὐτοῦς μετροῦντες, sic exponit: «intra suam conditionem & fortunam se continere, se ex suis facultatibus & dotibus aestimare, non plus sibi arrogare, quam

fas est, nec se dilatare ultra conditionem suam. Secundum Lucianum diceret, παραμετρεῖν αὐτὸν οἰκείῳ μέτρῳ, (pro Imag. l. I.) Ἀναμετρεῖν αὐτὸν secundum Aristoph. Sic ille in Avib. p. 590, Οὐκ ἀναμετρήσεις σαυτὸν ἀπιδὼν ἄλλαχῇ; Non ipse te remeteris hinc abiens alio? Μετρεῖν τὴν αὐτοῦ σκιὰν dixit Plutarch. in Apophthegm. Lacon. . . Horat. *Metiri se suo modulo ac pede*, lib. I, Ep. 7. — Hinc proverbium apud Latinos, *Te te pede metire*. Metaphora harum locutionum desumpta est ab iis, qui corporis sui staturam numero pedum metiuntur. Qui itaque non longiorem se facit, quam revera est, — ille proprie dicitur μετρεῖν αὐτὸν ἐν αὐτῷ, i. e. κατὰ τὸ μέτρον τῆς αὐτοῦ ἡλικίας. Qui vero ridicule intendit corporis sui modum, ut maior, quam sit, videatur: qui cum sit βραχυτέρος, ὑπεραναινεταί, ἀκροποδῖτι ἐπεγείρων αὐτὸν, i. e. brevioris staturae fit, extendit se in summos pedes, ut Lucian. in Imag. loquitur: is non potest dici μετρεῖν αὐτὸν ἐν αὐτῷ &c. » REITZ.

Pag. 49. l. 7. Τάχα δ' οὖν φαίης) Exigua mutatione legendum τάχα δ', & sic iam dederunt interpretes. GESN. Verum cum οὖν iam sit inventum, id facile admittet, spero, etsi in versione nihil mutaverim, quae vel sic tamen sensui Luciani satis responderet. REITZ.

ibid. Οὖν) Hoc pro vulgato δ' οὖν, auctore L. Codice reposuimus. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐς τὸ κάλλος) Ἐπαινεῖν ἐς τὸ κάλλος est laudare propter pulchritudinem, vel pulchritudinis nomine. Confer, quae supra noto ad Piscat. cap. 12, ubi ἐπαιραμένη ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε, recte in textu, comma vero male omissum in nota. Adde L. Bos Obs. Crit. p. 50, ibi quoque laudatum. REITZ.

ead. l. 11. Οὐ δεαῖς γε, ὡς βέλτιστη, εἰκασα) Mendose. Scribe vel σε pro γε, vel εἰκασά σε. Voculam σὲ hic requiri, vix monitore eget, iamque de suo id supplevit interpres. Pagina sequenti idem commissum: Εἰ δὲ καὶ ὅτι (male quoque, saltem contra consuetudinem, vulgo legitur ὅ, τι) μάλιστα γε αὐταῖς ἐκείναις εἰκασα. Et hic σε requiritur, sive εἰκασά σε, sive γε in σε mutatum malis. IENS. Recte puto Iens. coniecisσε legendum. Etsi enim eo sensu tolerabilis est vulgata, quem Gesn. ei tribuit; tamen, cum scribae in eadem particula γε, pro σε scribenda, peccarint, ubi ad eadem verba respicitur, quid mirum, si & hic similiter aberrarint? REITZ.

ead. l. 12. Λίθου καὶ χαλλοῦ &c.) Conf. supra de Imag. c. 23, ceteraque Luciani loca ibi commonstrata, si est operae. REITZ.

ead. l. 16. Οὐρανὸν Ἀφροδίτην) De Venere Cnidia intelli-

go, de qua supra Ἐρωτ. c. 11, & Εἰκ. c. 4, non de marmorea, quae Athenis erat, Uraniae dicta statua. SOLAN.

Pag. 50. l. 1. Οὐ πάνυ πολλῶν) Πρὸ intelligitur. GUYET. Pompeii enim & Caesaris aetate vixit Praxiteles. Sic autem in omnibus scriptum est. Ego vero οὐ π. πρὸ π. ἰ. verum esse credo. SOLAN.

ead. l. 5. Σε) W. In impressis omnibus prave legebatur γε ante αὐταῖς. SOLAN.

ead. l. 13. Χρυσῇ Ἀφροδίτῃ) Homer. Il. T, 282. SOLAN.

ead. l. 16. Εἶπε δ' ἄρα) Homer. l. c. 286. SOLAN.

Pag. 51. l. 4. Οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν — ἡτιάσατο) Zoilus Aristarchus. Quique notas spurias versibus addiderat. Vide Olerarium hunc locum inepte interpretantem ed. novae Philostrati p. 649. LA CROZE.

ibid. Ὁ μαστίξαι) Zoilus hoc, non Zenodotus, designavit, quamquam Scholiastes hoc aliter tradit. Vid. Galen. Therap. I, c. 3, ubi idem de Zoilo narratur (p. m. 37.) Neque Oleario credas, alium sensum comminiscenti; qui a vero nimium quantum recedit praef. ad Philostr. Heroica p. 648. Versus spurios obelis etiam notarant Zenodotus & Aristarchus; ipso nostro monente Ἰστ. β. c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅπερ θεοῖς) Φιλομειδῆς Ἀφροδίτῃ. GUYET.

ead. l. 12. Ἀγαμέμνωνος) Conf. supra Συγγρ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀρματα &c.) Homer. Il. B, 478. SOLAN.

Pag. 52. l. 1. Καὶ αὐτὰλιν &c.) Ego nomen Hectoris, aut alius cuiusvis, excidisse hic puto. Vide Homer. Il. N, 802, M, 130, A, 295, Γ, 16, A, 131, Odyss. P, 37, T, 54, Z, 102, P, 51. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐξαλλείφθω) Vulgarum bene se habere, vid. ap. Grammaticos: nam ἀλλήμιμαι, ἀλλήπιται fit praet. pass. ab ἀλείφω, & ἀπῆλιπται ab ἀπολείφω, ne confundatur cum ἀπολείπω, ab quo ἀπελείφθη formatum legas aoristum Navig. c. 4, & sexcenties alibi. Ignoscat lector puerilia haec proferenti, ad quae adigimur variante scriptura. REITZ.

Pag. 53. l. 1. Τῶν βοῶν) Alhudit ad frequentissimum Epirhetum Iunonis, βοῶπις. SOLAN.

ibid. Ἐτερος) Pindarus haud dubie, quem supra poetam Thebanum vocavit Εἰκ. c. 8, ubi vide not. SOLAN.

ead. l. 2. Ῥοδὸδάντυλον) Hom. Il. A, 477 &c. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰς προσωγορίας) Insignis ea de re Clementis Alex. locus est p. 22 A. Οἱ βασιλεῖς οἱ παλαιοὶ καταφρονοῦντες τῶν μύθων τούτων, ἀνέδην διὰ τὸ ἐξ ἀνθρώπων ἀλίσδυνον σφᾶς αὐ-

τεύς θεούς ἀνηγόρευον, ταύτη κακείνους διὰ τὴν δόξαν ἀπὸ
 νατῆσαι διδάσκοντες. Κηϋξ μὲν Αἰόλου ΖΕΤΣ ὑπὸ τῆς Ἀλ-
 κύνῃς τῆς γυναικός. Ἀλκύνῃ δὲ αὐθὶς ὑπὸ τοῦ ἀνδρός Ἡρα
 προσαγορευομένη. Πτολεμαῖος δὲ ὁ τέταρτος ΔΙΟΝΤΣΟΣ ἐκα-
 λεῖτο καὶ Μιθριδάτης ὁ Ποντικὸς ΔΙΟΝΤΣΟΣ καὶ αὐτός. ἐξου-
 λετο δὲ καὶ Ἀλέξανδρος Ἀμμόνος υἱὸς εἶναι δοκεῖν, καὶ κερασ-
 φόρος ἀναπλάττεσθαι πρὸς τῶν ἀγαλματοποιῶν, τὸ καλὸν
 ἀνθρώπου ὑβρίσαι σπείδων κέρατι. καὶ οὔτι γὰρ βασιλεῖς μόνον,
 ἀλλὰ καὶ ἰδιῶται θείαις προσηγορίαις σφᾶς αὐτοὺς ἐσέμνυνον.
 Deinde recenset Menecratem *Iovis*, Alexarchum *Solis*, Nica-
 goram *Mercurii*, nomina & partes assumentes, & quos gen-
 tes ut Deos coluerunt vivos, Philippum Macedona, Deme-
 trium *Daem*. Menander de rege, εἰκὼν δὲ βασιλεὺς ἐστὶν ἑμψυ-
 χος θεοῦ. SOLAN.

ead. l. 6. Διονύσιοι καὶ Ὑφαιστῖονες) Pendebam animi ali-
 quando, essentne haec nomina Latine convertenda ipsa quo-
 que, ut eorum vim scilicet lector Graecorum rudis assequa-
 tur. Sed cum id genus lectoribus pereat eadem historia nomi-
 num, ut *Bacchium* non cogitent tyrannum utrumque Syracu-
 sanum, *Vulcanium* non amicum Alexandri, *Iovianos* non Elea-
 tem illum, & alterum Stoicae sectae principem &c. sed quos-
 vis alios: melius videtur relinquere Graeca suspicioni & in-
 quisiitioni eorum, qui primo conspectu eorum possent origi-
 nes ignorare. GESN.

ead. l. 7. Ἑρμαῖοι) Reliqua nomina satis nota: hoc an repe-
 riatur, nescio. *Hermes* quidem multos, *Hermæum* nullum
 legere me memini. In W. *Ἑρμαῖ*, quod minime probo, quia
 nondum eos recenset, qui ipsa Deorum nomina, sed eos tan-
 tum, qui paululum mutata assumsissent. Ego itaque *Ἑρμῆαι*
 legendum censeo. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐαγόρου) Vide, an apud Diodorum Siculum, qui
 multa de hoc rege narrat, de uxore aliquid etiam reperia-
 tur? SOLAN.

ead. l. 11. Αἰγυπτίους) Vide Spanh. 431, 434. SOLAN.

Pag. 54. l. 4. Ἀριστον τῶν φιλοσόφων) Vide Platonem Alcib.
 II, p. 46 E. quamquam ibi quidem non diserte dicitur *imago*;
 & de Rep. VI, p. m. 431 B. Adde Lactant. II, 10, (mihi II, p.
 150.) Τῶν autem inferui, quod habent Coll. & M. *Sanctum*
 esse in Minoë ed. Bas. p. 509 B. C. Tribuitur tamen hoc Dio-
 geni apud Diog. Laërt. 150 A. SOLAN. Platonem ita signari,
 vix est dubium. Atque apud illum esse, quae huc referri pos-
 sunt, constat v. g. de republ. VI, p. 476 A. ubi probat illud Ho-

mericum θεοειδές τε καὶ θεοείκελον, κ. τ. λ. Sed ipsa tamen haec verba nondum invenire potui, nec apud ipsum, nec apud quemquam, qui concordiam rationis & fidei testimoniis philoſophorum demonſtrarunt, Auguſtinum Steuchum dico, Voſſium, Huetium, Pfannerum. GESN. Diog. Laërt. cap. 51, Groſius in Genes. 1. LA CROZE. Non ſic invenies locum Diog. Laërt. ab la Croze indicatum. Quare adi illius L. VI, Segm. 51, p. 340, T. I ed. Amſt. ubi de Diogene Cynico ait: Τους ἀγαθούς ἀνδρας θεῶν ἕλεγε εἰκόντας εἶναι τὸν ἔρωτα, σχολάζοντων ἀσχολίας. REITZ.

ead. l. 10. Ἐγχυνόμενον) Vide not. ad c. 15. Prave hic etiam legebatur ἐκχ. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀποσοβῶ παρ' αὐτὴν) Th. Magiſt. h. v. haec Luciani proferat, ut hic leguntur, item alia, quibus demonſtret, ἀποσοβῶ non ſolum eſſe ἀποδιῶκα, verum & σεσοβημένος καὶ θαρράλειος ἀπέρχομαι. Adde Noſtrum infra Navig. c. 4, ἀποσοβούντα ἐς τὸ ἄστυ. De περισοβεῖν autem, de quo Thom. ibid. agit, videbimus in Lapith. Hoc loco ἀποσοβῶ παρ' αὐτὴν, deferam ad illam, verterat Obſop. Deferre propero, Benediçt. male uterque. Eſt enim abibo, vel abeo, propero ad illam. Alciph. I, Ep. 34, p. 142, εἰς τὴν Ἀκαδημίαν σοβεῖς, ubi Bergl. σοβεῖν de inſolenti, faſtuoſo & concitatore inceſſu, cum iactatione quadam corporis. Exempla annotavit H. Steph. in Theſ. Interdum ſimpliciter propero. Lucian. pro Imag. ſin. &c. (non in Imag. ut ibi editum.) Addo eund. Alciph. III, 51, p. 392: Ἀλλ' ἔτοιμος ἐνθένδε ἀποσοβεῖν, καὶ ſπεύδειν ὡς ἡμᾶς: REITZ.

ead. l. 16. Ἐκ ποδῶν) Lege ἐκποδῶν. GUYET. Et ſic Stephanus in Theſ. ſcribi iubet, quando e veſtigio, ſtatim, ſignificat. Sed in Suid. ed. Hagen. lit. E. ἐκ ποδῶν quoque ſcribitur, & ἐκποδῶν uno verbo; (prius autem ibi errorem tantum typogr. eſſe, ex ſeqq. apparet.) Ait autem: Ἐκ ποδῶν τὸ πρὸς ὀλίγον χρόνον ὑποſτείλασθαι. Ἀριſτοφάνης. Οὗτός ἐſτιν ὃν ζητοῦμεν. Ἀλλὰ δεῦρο πᾶς ἐκποδῶν. Καὶ αὖθις. Ἀργεῖοι καὶ Θηβαῖοι ἐκποδῶν ἔſτησαν. Καὶ παροιμία. ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδῶν φίλοι. Ἐκποδῶν γενέſθαι, φυγεῖν, ἢ ἐξαλειφεſθαι, ἢ ἐκ τοῦ μέσου γενέſθαι. Si adverbii more iunctim ſcribas, ἐκποδῶν cum Guyeto ac Stephano praeferrem; ſed nihil hic ſuadet, ut exponamus illico, e veſtigio, verum e medio, e conſpectu, ſenſus poſtulat; ideoque vulgatam minime mutandam arbitror. Nam & Noſter alibi, ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἐκ ποδῶν, notante fratre G. O. Reitzio, in Belg. Graeciſſ. qui locus eſt ex Reviv. c. 32. Addamus alia, ut Amor. c. 5, ubi ἐκ ποδῶν ſtatim eſt,

& Toxar. cap. 9 ε. αὐτίκα μάλα ὥσπερ τὰ βελήρατα εἴχονται ὑμῖν ἐκ ποδῶν ἀποπτάμεναι, ubi iterum discretim recte scribitur. Nec ibi *confestim* significare, patet, quia id per αὐτίκα μάλα enuntiatur. Sed pro arbitrio scribentis videtur modo sic, modo aliter exaratum: nam vicissim ἐκ ποδῶν ἀπὸ τοῦ scriptum sine varietate video deinde in Pseudolog. cap. 4 post med. Actamen Latine ab Micyllo conversum, *abi e medio*. Et in Eurip. Hecub. 52 ἐκ ποδῶν χωρήσομαι iunctum exaratum vertitur, *procul abibo*. Immo nihil interest, utrumque est eiusdem originis, si non prorsus idem: nam ut in singulari ἐκ ποδὸς διώκειν nulla est controversia, quid obstat, quin ἐκ ποδῶν simili ratione scribamus semper, cum illa coniungendi aut dirimendi mutandique accentus ratio sit inventio posterioris aevi? Interim relinquamus huiusmodi orthographiam, qualem suis locis invenimus. REITZ.

I N T O X A R I N.

Pag. 56. l. 1. ΤΟΞΑΡΙΣ) De vero Toxari in Scythia multa. Vide cap. 1. Hic autem fictus Toxaris Romanorum imperatorum aetate vixisse ponitur. Quamquam alicubi etiam ad veterem respexisse patet, ut cap. 57. Vid. Schott. Observ. pag. 138. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑμῖν εἰ Σκύθαι) Qui oram inter Tanaim & Phasim accolunt, nunc Cercassii dicti, eos nonnulli Ziccos esse volunt. COGN.

ead. l. 7. Ἀλλὰ ἄνδρας) Ἀλλὰ seq. vocali, etiam α, sine apostropho ap. Nostrum fere ubique, rarissime cum eo. Fortane confundatur cum adiectivo ἄλλα. Confer παρὰ αὐτοῦ deinde c. 32, ubi plura damus. REITZ.

Pag. 57. l. 1. Ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πρᾶξειν) Etiam in hac editione video admissum ineptissimum in versione errorem, quem a prioribus acceperunt, *his, quae in vita sunt*, cum & res ipsa & Graeca postulent masculinum. GRON. Erasmus tamen recte, *his, qui in vita sunt*. In Benedictae versione illud *quae* vitium tantum typographicum est: ἀδύνατον enim arbitror, id eum per ignorantiam aut oscitantiam sic vertisse. REITZ.

ead. l. 2. Καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας) Samofatenfis noster, peculiari libello conscripturus eminentissima quaedam fidae amicitiae exempla, inducit Toxarin & Mnesippum, hunc ex

Græcis, illum ex Scythis, quorundam, qui in se summae fidei & nulla calamitatum violentia infracti amicitiae vinculi documenta dederunt, historiam texentes. Mnesippo itaque miranti, quod apud Scythas Pyladi & Orestis sacra fierent, cum ab iis, utpote mortuis, nihil utilitatis humano generi posset accedere, respondet inter alia Toxaris, Scythas ita existimare, se recte & ordine facere, qui virorum praestantium memoriam colant, quo magis viventes se ad magna erigant, ubi videant, etiam post mortem manere bene factorum praemia. Graeca verba quaedam labes insidet emaculanda. Ait § 1, Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἀμεινὸν οἰόμεθα πράξειν, μνησθέντες τῶν ἀρίστων καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας. Sed legendum, (idque nemini non perspicuum est) μνησθέντες τῶν ἀρίστων, καὶ τιμῶμενοι ἀποθανόντας. Quin putamus nos id melius quoque iis, qui in vita sunt, (πρὸς τοὺς ζῶντας, oscitabundus interpretes verterat, iis, quae in vita sunt. Quem errorem iam castigavit Gronovius.) facturos, si optimorum memores simus, & honore prosequamur mortuos. Apprime huic Scytharum instituto, claris viris & Deis iuxta honorem habentium, convenit, quod de Octavio Augusto, proximum Diis immortalibus honorem memoriae ducum praestante, qui imperium populi R. ex minimo maximum fecissent, memorat Suetonius cap. 31, eum nempe statuas omnium eorum ducum triumphali effigie in utraque fori sui porticu dedicasse; editto professum, commentum id se, ut illorum velut ad exemplar & ipse, dum viveret, & insequentium aetatum principes erigerentur a civibus. — Mnesippo itaque & Toxaride, singulis ex sua gente relaturis quosdam fidelissima amicitia memorabiles, & inter se exemplis nobilibus quasi certaturis, rogat Mnesippus, utrum in exemplorum multitudine, an in excellentia constituta sit victoria. Respondet Toxaris c. 11 m. se potius velle, ut exemplorum dignitas spectetur. Καὶ εἰ τομώτεραι (pergit) φαίνοντο αἰσῶν (φιλίας) τῶν ἐμῶν, ἴσαι τὸν ἀριθμὸν οὐσαι, καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν ἐργάσσονται μοι τὰ τραύματα, καὶ δάκτυλον ἐνδύσω πρὸς τὰς πληγὰς. Reddit interpretes, ut si tuae meis acutiores appareant, quamvis numero sint pares, magis letalia vulnera infligant, quarum ictibus memet ocius dabo. Incita, & a mente auctoris aliena versio. Verte, Et si tuae (amicitiae) meis videantur acutiores, si pares etiam numero sint, haud dubie magis letalia mihi infligent vulnera, & ad illos ictus citius inclinabo ac cedam. Non videtur intellexisse hoc in loco interpretes, quid sit ἐνδύσθαι, ubi de pugnis & certaminibus sermo est. Ἐνδύσθαι videlicet dicitur acies, quae incli-

natur, & retrolabitur. Noster in eodem hoc libello c. 54 p. m. Τενομένης δὲ ἐπιπολὺ μάχης καρτερᾶς, ἐνεδίδου ἥδη τὰ ἡμέτερά, καὶ παρερρήγυντο ἡ φάλαγξ· ubi aliquanto melius interpretes, nostri *terga dabant*; quamquam id non prorsus est *terga dare*. Plutarchus in Romulo, Ἐνέδωκαν οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ φυγῇ πρὸς τὸ Παλλάντιον ἐχώρου ἐξωθούμενοι τῶν ἐπιπέδων. Sic ventus, flatum remittens, dicitur ἐνδιδόναι ab Nostro in 2 Ver. Hist. c. 29 f. Μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ συνζανόντος. At contra ἐπισιδόναι dicitur ventus, ubi increbescit. *Laxare frenum* Graecis quoque dicitur χαλινὸν ἐνδιδόναι. Noster in Deorum Dial. p. 182, δεῖ συνέχειν ἀνάγκη τὸν χαλινόν. εἰ γὰρ ἐνδοίη τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθὺς, ἴπποι scilicet. Similiter ἐνδούναι πῶδα, quae phrasis est nautica, usurpat Lucianus in Contemplant. c. 3 pr. pro remittere funem, quo remisso, velum a latere navis recedit, & minori violentia in velum irruit ventus. Verba Luciani sunt, Ὅπότεν γὰρ τὸ πνεῦμα καταγίσκει πλαγίᾳ τῇ ὁδῷ ἐμπέσει, καὶ τὸ κύμα ὑψηλὸν ἀρβῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀνοίας κελεύετε τὴν ὁδὸν στεῖλαι, ἢ ἐνδύναι ὀλίγον τοῦ ποδὸς, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ πνεύματι. Belgae dicimus, *den Schoot uitslaten*. Quod hic vocat Noster συνεκδραμεῖν τῷ πνεύματι, id eodem prorsus modo Belgae mei *den Wind uitsloopen*, IENS. Nondum possum accedere Iensianae emendationi; cum nondum mihi constet, τιμῶνσαι media vel passiva terminatione significare posse simpliciter honorare; & nihil hic sit in oratione Scythae, quod non optime cohaereat: ἀμεινον οἰόμεθα — μεμνημένοι — καὶ τιμῶμεν — ἡγοῦμεθα γάρ. Si τιμῶντες inveniatur in libro antiquo, illud vero arripiam. GESN. Recte divinavit Gesner. τιμῶντες alicubi inveniri posse. Quare laudabit factum, quod ad id etiam versionem nunc accommodaverim. REITZ. *ibid.* Τιμῶντες) Ita Coll. Gall. optime. Antea legebatur τιμῶμεν. Iensius mutandum sensit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀποπλέοντες, καταγελάσαντες) Duo participia sine copula habuimus etiam supra Alex. c. 19, ἐκπῶν τῆς οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος. Ubi addidi, similem constructionem videri posse in Evang. Luc. c. V, 25 & 28. Item Alciph. I, 4, p. 20. Iam aliquanto plura additurus ipsa auditorum verba etiam subiungam. Ait enim Evangelista: Καὶ παραχρῆμα ἀναστὰς ἐνώπιον αὐτῶν, ἄρας ἐφ' ᾧ κατέκειτο, ἀπηλθεν. Ac deinde: Καὶ καταλὶπὼν ἅπαντα, ἀναστὰς ἠκολούθησεν αὐτῷ. Alciph. autem l. c. Τί δὲ οὐκ παθοῦσα, ᾧ γίνεσθαι, τὴν ἀκτὴν ἀπολιποῦσα — ἥστυδε θαμίζεις; Adde Evang.

Marc. VIII, 23, Καὶ πτύσας εἰς τὰ ὄμματα αὐτοῦ, ἐπιθεῖς τὰς χεῖρας αὐτῷ, ἐπηρώτα αὐτόν. Ibid. X, 16, Καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὰ, τιθεῖς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτὰ, μὴ λόγει αὐτὰ. Ibidem VI, 54, 55, — εὐθέως ἐπιγνόντες αὐτόν, περιδραμόντες ὅλην τὴν περὶ χώραν ἐκείνην, ἤρξαντο &c. Addo Lucian. Somn. § 3, ἀγανακτησας, σκυτάλην λαβὼν — μου κατήρξατο. Infra Asin. c. 37, ἀπορίψαντες, τὴν κεφαλὴν ἐλίσσοντες. Vel tria denique iungit Alciphron III, Ep. 43 pr. ξυράμενοι τὰς κεφαλὰς — λουσάμενοι εἰς τὸ Σπραγγεῖο βαλανεῖον — δρόμον ἀρέντες, εἰς τὸ προάστειον — ὠχόμεθα. Intricatus paulo idem III, Ep. 7 pr. Ἀκασίλαος ὁ ἰατρὸς ἡμιβηπτα, μᾶλλον δὲ αὐτονεκρὸν δεασάμενος, ἓνα τῶν κάτω, μαθηταῖς ἐπιτάττων, φοράδην ἀνελὼν, ἤγαγεν ὥς ἑαυτὸν οἰαδῆ. Quod sic in omnibus suis Codd. inveniri testatur Bergl. qui tamen ἐπέταττεν, καὶ ἤγαγεν legendum existimat. Sed vide, anne ex superioribus vulgata se tueri possit. REITZ.

ead. l. 15. Οὐκ ἂν φθάνοιτε) Confer supra notata ad Vit. Augst. c. 26. Alciph. III, Ep. 3 f. μὴ δ' ἂν φθάνοιμι λιμῷ κατασκληῖναι. Ubi negatio tamen pertinet ad priora: non, etsi prius fame contabescendum esset. REITZ.

Pag. 58. l. 1. Πρὸς τὰ παλαιὰ) Ego haec verba glossam esse τοῦ τούτεῦθεν existimo. SOLAN.

ead. l. 2. Καταίρειν) Iussit Solan. conferri Iud. Voc. § 1. Ibi invenio, καὶ καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ. Et patet inde vis verbi καταίρειν, quam supra l. c. male acceperant ac verterant interpretes, reddentes *auferre*; hic tamen recte *appellere* dederant. Καταίρειν enim proprium esse de navibus in portum invecis, Hemsterh. ibi docuit. Cui tantum addo Alciph. I, Ep. 38, pag. 174, οἶσθα τὸν Μήδειον ἐκείνον τὸν ἀπὸ Συρίας δευρὶ κατάραντα. Quod recte quoque ibi conversum, a Syria huc appulerat. REITZ.

ead. l. 9. Εἴπερ τι ἄλλο) Hunc locum, si propius inspicias, haud sincerum invenies. SOLAN. Εἴπερ τι ἄλλο habere omnes edd. notarat in variantt. Solanus. Habebant autem εἴπερ τι, quem accentum tamen ego mutavi, non ferens duos acutos in syllabis contiguīs. Quod autem ait, non sana esse verba, haud satis capio: mihi certe plana videntur, & sensus vel ex versione Gesneri patebit unicuique. REITZ.

Pag. 59. l. 7. Ἀξενος) Ovid. Trist. IV, 4, v. 55, & Strabo VII, Eur. Iph. A. p. 402 C. 406 B. 407 B. 410 A. SOLAN.

ead. l. 9. Μὴ ἀγαπήσαι) Non consentum esse significare, in quo tamen deinde errarint interpp. vid. mox ad c. 62. REITZ.

ead. l. 10. Διαφεύζονται) Ita L. Codex, uti antea conieceram legendum, pro διαφυλάζονται. SOLAN. Διαφυλάζονται) Mallem & ego cum Solano διαφεύζονται. Versio Gesneri utramque lectionem complexa est. Hinc nihil mutavi: neque enim nego, διαφυλάττεσθαι esse *salvum manere, incolumem se servare*; sed quia ad fugam e custodia magis pertinet historia, & fuga ipsa sic etiam evasisse incolumes satis indicat, & egregius Cod. hanc lectionem suppeditat, magis ad illam feror. REITZ. Codici L. διαφεύζονται legenti suffragatur Ms. Reg. 2954. quare ita cum Solano rescriptimus.

Pag. 60. l. 3. Αὐτῶν) Abundat illud αὐτῶν, nisi cum Φολίνας coniungas. SOLAN. Ms. Reg. 2954 αὐτοὺς, probante cl. B. de Ball.

Pag. 61. l. 10. Καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τῶν ἀρίστων Σεραι.) Aut mutila oratio est, aut haec verba loco suo mota sunt, & alio referenda. SOLAN.

Pag. 62. l. 6. Συνειλημμένος, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένος.) Συνειλημμένους, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένους. MARCIL.

ead. l. 7. Κατάρχεται αὐτῶν) Apud Eur. Iph. in Taur. 40 de hac ipsa fibulae parte loquitur Iphigenia, Κατάρχομαι μὲν σφάγια δ' ἄλλοισι μέλει. Vid. Scholia & not. Barnesii; aut adi. Ένυπν. c. 3, & quae illic annotata sunt. SOLAN. Verti immolat. Servius ad Aen. X, 541: *Immolari proprie dicuntur hostiae, non cum caeduntur, sed cum accipiunt molam salsam.* Et laudat statim locum Catonis in Origg. *Boves immolatos, priusquam caederentur, profugisse in Siciliam.* Iam hoc esse κατάρχεσθαι, satis docebit ipse poeta Od. Γ, 445, & ibi Eustathius. Nempe Nestor ibi, χέρνιβα τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο. GESN.

ead. l. 12. Ἐκκρεμαννύμενοι) Utitur etiam Thucydid. VII, 75, τῶν δὲ ξυσκύνων ἥδη ἀπίόντων ἐκκρεμαννύμενοι. Ubi Wafsius haec notat: *Habet Suid. in ἐκκρεμανν. & exponit ἀπληρημένοι.* Nec variant Mss. Ἐκκρεμαννύμενοι τῶν πηδαλίων dicit Lucianus in Toxari (h. l.) Apud Theophrast. in Hist. plantar. 9, κατακρεμάννυται. REITZ.

ead. l. 13. Τῶν πηδαλίων) Plurali numero utitur, etsi de una navi tantum sermo est. Ita rursus infra Navig. cap. 6, μικρὸς τις ἀνθρωπίσχος γέρον ἥδη — τὰ πηδικαῦτα πηδάλια περιστρέφων. Et sic in A& Apost. XXVII, 40, ἀνέντες τὰς ζευκτηρίας τῶν πηδαλίων. Nec abs re erit addere, quae I. Elsn. ad eum locum notavit, dicens: *Βεγα πηδάλια gubernacula dixisse Lucam notabat, plurali num. pro sing. cum unius navis*

plura non essent gubernacula. Sed fallitur vir doctissimus, antiquum navium modum ex sui temporis consuetudine interpretatus: nam utique in antiquis navibus bina erant gubernacula, suum cuique lateri, ut recte monuit Grotius. *Aelian. Var. Hist. L. IX, c. 40*, duos gubernatores singulis navibus constituisse Carthaginenses ait; — vid. ad illum locum *Perizonium. Et Apuleius L. 2 Metam. p. 50*, Navis turbinibus procellarum quasiata **UTROQUE REGIMINE** amisso demersa est. Ubi mirus ille commentator in usum *Delphini* notat: malo scilicet & gubernaculo, quibus navis regitur. Sed vide *Bochartum Hieroz. P. 2, c. 1, p. 452. Et Graevium ad Hesiod. pag. 9. Hinc in plurali fere πηδάλιον meminerunt auctores. Galenus Protrept. ad scient. p. 1, ἐπιτρέψας τὰ πηδάλια κυβερνήτη τυφλῷ. Lucian. Tox. (h. l. & Navig. supra iam indicato.) Vide & Aristoph. Equit. v. 539, & Achill. Tat. L. III, p. 159. Et Oroph. Argon. v. 1178, Ἀγκάιος δ' οἰάχας ἐπισταμένως ἐτίταινε*, Ancaeus vero clavos docte gubernavit. Ita etiam Latini gubernacula dicunt. *Petron. c. 114, p. 531. Vid. & Munker. ad Hyg. fab. 14, pag. 50. Et moderamina Ovid. III Metam. 644.* Haec ille. Plurima recte & ad Lucianum apposite, quare descripsisse non piguit. Sed quod poetae gubernacula ac moderamina dicant, inde non probes, duo revera fuisse; hi quippe ora pro os, & simil. de uno homine dicere amant. Res tamen satis certa est ex aliis: nam & *Heliod. Aethiop. V, c. 15 pr. τῶν τε πηδάλιον ἑκάτερον ἀποβαλόντες* &c. quem cum aliis ab *Elfnero* adductis indicat *Scheffer. de milit. naval. p. m. 146*, docens, duo, tria, quatuorve gubernacula habuisse naves maiores. Verum & alia navigia duplici gubernaculo non a puppi, sed a prora & puppi instructa fuisse, ut accedere & retrocedere possent sine conversione, monuit *Scholias. Luciani ad Amor. c. 6, v. δικρότων*. Interim cum *Scheffero* credo, minoribus navigiis unum tantum fuisse gubernaculum. Et plura congerere iam eo minus gestio, quo id facilius fore sentio. Unum addo ex *Achill. Tat. III, fol. 62, Τέλος ὁ κυβερνήτης ἀπειπὼν ῥίπτει μὲν τὰ πηδάλια ἐκ τῶν χειρῶν*. Haec si contuleris cum *Luciani* verbis, supra ex *Navig. prolatis*, rogabis, quomodo unus vir utrumque gubernaculum regere potuerit? Nec tamen de parvo adeo navigio est sermo, in quo tot vectores enumerat *Achilles T. Sed* nec nimis magnum fuisse oportet, quod vectores ante legantur saepe locum iussu nautarum mutasse, ut navem ad alterum latus inclinare tentarent. Quare suspicor, nec in solutae orationis scriptoribus semper necessario plura gubernacula in-

telligi, quoties plurali numero utuntur; sed quia ordinario duo erant, usum invaluisse, ut pluralem etiam de uno loquentes retinerent. Nam si in magna navi duo erant gubernacula, etiam bini erant gubernatores, ut Meibom. de fabrica triremium alique iam observarunt. At in mediocri fieri potuit, ut perticae versatiles utrique gubernaculo, ad latera puppis dependenti, ita essent connexae, ut iis dextra sinistraque manu ab uno gubernatore prehensis, utrumque simul vel alterutrum per vices moveri potuerit. REITZ.

Pag. 63. in Schol. Φιλέτερος) Corrige, φιλέταιρος. Nam videtur tantum indicare voluisse, diverso accentu φιλέταιρος & φιλεταῖρος posse scribi, ut ἀγροίκος & ἀγροῖκος, de quo deinde. Nisi quis φιλεταῖρος legere malit, quod longius tamen a scriptura Codicis abit. REITZ. Notat frater: Quidni a φίλος & ἕτερος derivemus, quod idem erit ac φιλέταιρος. IDEM in Addend.

Pag. 64. l. 5. Κοράκους) De veterum Scytharum lingua quis scripserit, nescio. SOLAN. Forsan Κοράκους Sarmatice. LA CROZE. De Scythica lingua, ni fallor, scripsit Theoph. Sigefr. Baiierus, quem laudat Gesnerus supr. ad Alexandr. seu Pseudom. c. 51. REITZ.

Pag. 65. l. 1. Ἐν Σκύθαις ἅτε ἄξένους) De Scytharum in hospites crudelitate, quos mactatos comedebant, conf. Nostr. supr. Deor. Dial. XVI, & Jac. Elsner. ad Epist. ad Coloss. III, 11, ubi a barbaris distinguuntur, quod maxime sint barbari, seu barbarorum barbari, licet postea aliqua quoque iustitiae laude celebrati legantur. Patet saltem, ἄξένους omnino legendum, ut probe etiam Gesner. cum Solano vidit. Vid. Ovid. IV Trist. IV, 56. REITZ. Ἄτε γὰρ ξένους — καὶ ἀγρίους) In ξένος nihil est, quod suspicionem praebeat feritatis; neque apparet, quomodo populus aliquis totus, in sua patria vivens, possit ξένος vocari. Quaesivit σοφὸν φάρμακον Erasmus, & vertit barbaros; sed praeter vim nominis, puto. Itaque plane non dubito, hic legendum esse ἄξένους, idque eo magis, cum supra iam innuerit, quod aliunde notissimum est, Pontum, qui postea, εὐξένος vel εὐξενος boni ominis causa dictus est, ἄξενον olim ab ingenio & moribus accolarum esse vocatum. Itaque verti inhospitales, idemque factum video a Solano, & puto ipsum ἄξένους esse in contextum orationis recipiendum. GESN.

ibid. Ἀξένους) Ita necessario emendandum fuit: ξένους enim, quod in omnibus legitur, manifesto prayum est. Vidi-

fit iam supra c. 3 eo nomine infamem olim Pontum, (quod & ex Strabone discere est, lib. VII, pag. 298 D.) qui postea melioris ominis causa εὖζενος appellari coepit. *Inhospitialis* itaque tum habitus est, ob Scythas eius accolae, quod vel haec fabula satis evincat. Vide tamen & Horatii *inhospitalem Caucasum*. SOLAN.

ead. l. 2. Καὶ ὄργῃ καὶ θυμῷ) Non haec sunt otiosa synonyma. Vid. supra notata ad Hermor. c. 12. REITZ.

ead. l. 5. Ὅτι κατεσθίουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας) Confer infra Περθ. § 25. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀχθιδόνα) Iussit Hemsterhus. in marg. conferri Duker. ad Thucyd. IV, pag. 262, No. 7. Ait autem Thucyd. c. 40, καὶ τινος ἐρομένου ποτὲ ὕστερον τῶν Ἀθηναίων ἐνυμμάχων δι' ἀχθιδόνα. Ibiq. Hudf. ac Dukerus: Ἀχθιδὼν vox apud Thucydidem poetica, ut dicit Dion. Halic. T. 2, p. 133. Uti- tur tamen ea ipse Dionysius in *Antiquit. Rom.* p. 572. Etiam alios profae scriptores hoc vocabulo usos, ostendit Wasse in *Indice. Add. Lucian. Toxar.* h. l. Descripsi ex commentt. Thucyd. REITZ.

Pag. 66. l. 8. Ἦν τοῦ φίλος) Sic Mss. Regg. 2954. 2955. & 3011. cum edd. S. & B. 4. Ἦν τοῦ φίλος ed. Reitz.

ead. l. 10. Ἐκ ποδῶν) Cf. supra pro Imag. c. ult. ubi Guyet, ἐκ ποδῶν una voce maluit. Sed vid. quae ibi noto. REITZ.

ead. l. 11. Κενοῖς — καὶ κωφοῖς προσωπεῖοις) Confer supra Quom. Hist. cap. 4, de Salt. cap. 27. Infra de Gymn. cap. 23 & 32. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅσον) P. & L. ὅσῳ. Sed nihil hic quidem mutato opus est, cum mox sequatur τοσούτον, nisi & posterius mutare velis, de quo iidem illi Codd. non monent. SOLAN.

Pag. 67. l. 3. Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου φίλιαν, καὶ τὴν Θησέως καὶ Πειρίθου, καὶ τὴν ἄλλην ἑταιρίαν) In his verbis καὶ τὴν ἄλλην non agnoscit Mf. sunt utique delenda. Latinus interpres vertit, ac si legisset τῶν ἄλλων, quia in τὴν ἄλλην nulla sententia suberat. GRAEV. Ἑταιρίαν) Ἑταιρίαν etiam scribit Graev. in nota sua, casu, an quod sic legendum duxerit, nescio, ego quidem sic mallem; sed in ista diphthongo tam saepe variant Codd. & edd. ut nihil certi statuere ausis: cum vero ἑταιρία frequentius atque usitatius sit, hoc praeferrem. REITZ.

ead. l. 10. Τὴν αὐτοῦ) Subintellige πατρίδα. Interpres vixit subaudit, quod non placet. GUYET.

ead. l. 13. Σκυδικῆς) Ἀν' ἧτης; seu potius, ὅπως τοῖς Σκύ- θαις ἧτης ἐπιτίμιόν ἐστιν. GUYET.

ibid. Ἐπιτίμιον) Conf. supra Μισθ. c. 4 med. Ὀρχ. c. 4. Ἰν-
fra Διαβ. § 26, & Κρον. c. 4 a. m. SOLAN.

Pag. 68. l. 2. Τεθνηγμένους παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους) Π-
lud παρεσκευασμένῳ Iens. iis praeteritis passivis annumerat,
quae pro activis ponuntur, vid. eius not. ad Tyrannicid. cap.
12, vertitque, *paratam habenti orationem*. Sed pace illius dixe-
rim, non video, cur passiva significatio non maneat, & sit,
instruendo orationem, sive ad orationem, usitatissimo Graecismo.
Τεθνηγμένοι λόγοι vero sunt verba teli instar acuta & pene-
trantia, veluti de fulmine τεθνηγμένος κεραυνός Noster supra
Tim. § 19 f. Alibi quae ad animi affectum movendum valent,
ut de Salt. c. 72, ἤγουσα τὴν ψυχὴν. REITZ.

ead. l. 9. Ἐρήμην — ἀλῶναι) Être condamné par défaut. GUYET.

Pag. 69. l. 2. Ἐνδύσω) Vid. notam Iensii ad § 1, ubi hoc
verbum contra pristinum interpretem explicat. Et 1 Ver. Hist.
c. 29. Hermot. c. 24 &c. REITZ.

ead. l. 3. Ἰκαναί. πέντε ἔμοιγε δοκ. δκ. ΤΟΞ.) Ita uti emen-
dare iusserat vir celeberrimus, ed. Fl. SOLAN.

ead. l. 5. ΤΟΞ. Κάμοι) Turbatus est ordo colloquentium,
qui sic constituendus est. ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις. καὶ ὀρθῶς εἶπας δ-
πόσαι ἰκαναί. πέντε ἔμοιγε δοκοῦσιν ἑκατέρῳ. ΤΟΞ. Κάμοι δο-
κεῖ. πρότερος δὲ λέγε &c. dein post οὐχ ὅσιον ἀπιστεῖν. ΜΝΗΣ.
Ὁμοῦμεθα, εἰ τι καὶ ὅρκου δεῖν νομίζεις. τίς δέ σοι τ. ἡμ. θεῶν;
ἄρ' ἰκανός ὁ φίλιος; ut haec ultima omnia Mnesippo tribuan-
tur. Nam cum Mnesippus prior narrare incipiat, non pos-
sunt illa verba πρότερος λέγε Mnesippo convenire. GRAEV.

ead. l. 9. Τίς δέ σοι) Sermo confusus, pro τίς δέ σοι τῶν ἡμε-
τέρων θεῶν ἰκανός; ἄρ' ὁ φίλιος; GUYET. Mallem θεῶν ἰκανός;
ἄρ' ὁ Φ. In Fl. deest ἄρ' ἰκανός. SOLAN.

Pag. 70. l. 2. Ἀγαθοκλ. — Δειν.) Vera an ficta haec sint,
quamvis iusiurandum intercesserit, vix dixeris, cuius tamen
temporis sint aut fingantur, ostendunt nonnulla. Vide c. 17,
18, 32 & 33. Aetatis nempe Lucianae. SOLAN.

ead. l. 3. Οὐ πρὸ πολλοῦ) Lucianum exempla amicitiae re-
laturum ordiri ab eo, quod novissime contigerat, & inde re-
trogredi ad antiquiora, atque eodem modo narrationem in-
stitui ab Apostolo in Act. V, 36, 37, unde cum Iosepho con-
ciliari queat, vide monentem L. Bos in Act. Apost. pag. 77,
quem Hemsterhusii admonitu consului, inferere haud adeo
necessarium existimavi. REITZ.

ead. l. 5. Λυσίωνος) Ita hic edd. Infra vero fin. c. 15 Λύσιωνος
exhibent eadem. Sed cum probabile sit, eundem esse, alter-

utrum erit corrigendum. Utrum autem rectius, dicere non habeo. Prisca versio utroque loco *Lyfionis* dedit. Gesner. hic *Lyfionis*, illic *Lysonis* servavit. Frustra adhuc apud alios quaesivi, nec tempus patitur ulterius investigare. Nec inter nobilia amicorum paria refertur ab Cicerone in Amicit. nec in Offic. Air autem de Amic. c. 4, *ex omnibus seculis vix tria aut quatuor nominantur paria amicorum: quo in genere sperare videor Scipionis & Laelii amicitiam notam posteritati fore.* Plutarch. *περί πολυφιλ.* p. m. 93 quinque paria enumerat, *Theseum & Pirithoum, Achillem & Patroclum, Oresten & Pyladem, Pythiam & Damonem, Epaminondam & Pelopidam.* De Dinia Lyfionis aut Lyfionis nihil. REITZ. Hic *Λυσίωνος*, infra vero cap. 15 *Λύσωνος* habere editiones, testatur Reitzius. Non videtur igitur contulisse Salmuriensem, in qua, uti & in *B.* 4. utroque loco legitur *Λυσίωνος*.

ead. l. 7. Νεόπλουτον) Conf. supra Tim. § 7, ubi *repetite dives* vertitur, ac Solanum notantem, tamen mox indicari paterna bona fuisse; hic autem in Tox. eodem modo usurpari. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ ὁ Δεινίας — κολάκων) Additamentum videtur, quod auctoris sententiae contrarium est. GUYET.

ead. l. 14. Ὑπομνήσκων ἀπὸ τῶν πρ.) Ὑπομνήσκων καὶ τῶν πρ. adhuc edebatur. Lestio, quam secuti sumus, est in Mss. Regg. 2954. 2955. & 3011.

Pag. 71. l. 2. Ἀλλὰ — ἐκώμαζε) Et hoc subditivum videtur. GUYET.

ead. l. 5. Χαρίκλεια) Claudia nimirum quadrantaria Ciceronis in Plut. & ap. Cic. pro M. Coelio. COGN.

ead. l. 6. Γραμματεῖα) Solanus *γραμματεῖα* correxerat in *I.* Obsecundavi, quia duo Codd. sic habent; verum quia & alterum bonum, ac postea c. 14 *γραμμάτια* legitur, nihil etiam hic mutassem. Adde, c. 16 iterum *γραμματεῖα* est in iisdem Codd. quamvis ideo non negem, variandi stili causa utrumque potuisse scribere Lucianum. Alciphro. loco mox adducendo *γραμματίδια* dicit; sed res est parvi. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ στέφανοι ἡμιμέραντοι) Martialis: *A te venasias malo tenere rosas.* MENAG. in addend. ed. Graev. Idem notarat Guyet. REITZ.

ead. l. 8. Καὶ μὴδ' αὖτις ἀποδεδηγμένα) Ex hoc loco lux affulget Theocrito in Cyclope, ubi de violento eius in Gala team amore sic ait: *Ἦρα το δ' οὔτε ῥόδοις οὐ μάλοις οὔτε κικίννοις, Ἄλλ' ἔλοαῖς μανίας.* Scilicet poma moribus amasia- rum lancinata amantibus data favoris erat & amoris indi-

cium. PALM. Praeterea mala erant Veneri sacrata. Quod pluribus agit Moll. ad Long. Past. I, pag. 19. Adde Alciph. III, Ep. 62, p. 430, καὶ παρὰ τούτων γραμματίδια ὁσημέραι φοιτᾶ — καὶ στέφανοι ἡμιμέραντοι, καὶ μῆλα ἀποδεδηγμένα. Quae Lucianeis plane conveniunt. Ac Bergl. ad I Ep. 37, p. 167. Immo credebatur vis fascians ad amorem conciliandum inesse his pomis admorsis. Iac. Elfner. ad Apocalypf. XVIII, 14, recte quidem pag. 464 ait, poma amoris Venerē symbola & pignora fuisse; sed quando ex hoc Luciani loco demonstratum it, & petere sese malis solitos amantes, non videtur attenta mente legisse verba Luciani: quin sic potius testem adduxisset Virg. Ecl. III, 64, *Malo me Galatea petit lasciva puella.* REITZ.

ead. l. 9. Μαστροποι) Habuimus idem supra, Amor. c. 16 med. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀχρῖς) Negat Phrynich. p. 6; ἄχρῖς & μέχρῖς Attice recte dici, pro ἄχρῖ, μέχρῖ. Falso; si item in Luciano semper ἄχρῖ, etiam sequente vocali rescribere velis. Licet enim apud Thucyd. qui hiatus affectat, non inveniantur cum σ, & apud Homer. in locis a Nunnesio ad Phrynich. adductis ex Iliad. Δ & Π ἄχρῖς significet *omnino*; tamen apud Lucian. bene se habet ἄχρῖς. Et sic supra Tim. § 24, ἄχρῖς ἂν λάδω. Iterum ibid. § 30, & Hermot. § 29 f. ἄχρῖς ἂν εὐρώμεν. Alciph. I, Ep. 23, pag. 96, ἄχρῖς οὐ τὸν νιφετὸν — διεδέξατο. Herodian. II, 6, 22, μέχρῖς αἵματος. Epict. Man. c. 14, pag. 22, μέχρῖς ἂν γένηται. Lucian. Dial. Mort. XII post med. μέχρῖς Ἰνδῶν. Amor. cap. 25, μέχρῖς ἡλικίας, & sic ubique; sequente vocali. At significatio τοῦ *omnino* non tantum differt ab *usque, donec*, quin facile concilieretur ex Il. P, 599, — γράψεν δ' ἐοὶς ὅσπερ ἄχρῖς Αἰχμὴ Πουλυδάμαντος ὃ γὰρ ῥ' ἐβαλε σχεδὸν ἐλθών. Ubi Scholiast. γράψεν interpretatur ἐπέξεσεν. Ἀχρῖς vero, ἕως τέλους. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ εἰ πάνυ ἐπ' ὀλίγῳ ἐβελήσσειέ τις) Erasmus: *etiamsi quis admodum leviter concupivisset.* Benedictus: *etiamsi vel minimum concupivisset.* Non agitur de levi aut minima cupiditate; agitur de pretio, quo quis noctem eius redimeret. Itaque verte, *etiamsi vel exiguo quis vellet*, etiamsi tenuem aliquis mercedem modo dignaretur solvere. Innuit ipsam non minus oblectatam Venere, quam adolescentes, ut ideo vix aliquem repelleret, qui modo parvum quid vellet impendere. GRON.

Pag. 72. l. 7. Συγκειρότητο) Vide iterum p. 642. LA CROZE. (i. e. Sympos. c. 18, 19, ubi his occurrit in ἀνάκαιστα

συγκροτῶν, & ὁ Ἀλκιδάμας ὑπὸ συγκροτημένου ἀνθρώπου καταγωνισθεῖς.) Invitus eadem saepe repeto. Sed necessitas iubet; quia alii haec toties corrigere volunt. Adscripterat enim Solanus, συνεκκρότητο legendum atque edendum; quia scilicet infra Gall. cap. 12 post med. συνεκροτεῖτο legas. Verum in temporibus plusquamperf. omissionem esse frequentissimam, iam notavi supra pro Imag. § 3, ad κρύπτο. REITZ.

ead. l. 10. Ὑπεκωμώδουν) Id est, deridentes fingeant. GUYET.

ead. l. 12. Ἐκτραχηλίσασα) Ἐκτραχηλίζειν τὴν νεότητα. Perdere iuventutem. Plutarch. de liberis educandis. MENAG. in addendis ed. Graev. Sed hoc Plutarchi, non addito loco, vel Scapula in Lexico habet. Notavit eadem totidem verbis Guyetus. REITZ.

Pag. 73. l. 1. Διαπείρασα) Ad ungues refero hoc verbum; quibus configunt rapaces bestiae praedam, ne effugere facile possit. Alioqui, nisi modo facta esset ὀνύχων mentio, hamos imaginari liceret. Noster supra Ἀναβ. c. 51, περιεπάρη, hamo transiectus est: idque eo magis placeret, quia statim utitur verbo καθιέναι, de quo nota proxima. GESN.

ead. l. 4. Γραμματία) Supra pr. c. 13, & infra c. 16, γραμματεία correxerat Solanus ex Codd. Hic nihil mutavit. Quare aut γράμματα recipiendum, aut γραμματεία similiter, ut aliis locis, scribendum. Sed quia id incertum, nihil hic mutavi. REITZ.

ead. l. 5. Καὶ συνεχῶς πεμπομένη) Nominativus πεμπομένη postulat verbum finitum, cuius Chariclea subiectum sit: quod adest nullum. Porro πεμπομένη activa significatione posse poni, mihi quidem non constat. Utrique rei medebimur, si levissima mutatione, quae ex calligraphorum ratione, η & ν iungendi, facilius potest intelligi, legamus πεμπομένην τὴν ἄβραν, & ad καθίει referamus, quod piscatorium esse & ad hamum pertinere, vel nostri Luciani piscator satis docet, in cuius fine aliquoties eo sic utitur. Hoc igitur interpretando secuti sumus, & binas quasi escas, binos hamos, dedimus, hinc codicillos, hinc ancillam. GESN.

Pag. 74. l. 1. Διάβροχον ἢ δὴ τῷ ἔρωτι) Ridicule interpreteturque, iamque amore illaqueatum; quasi nunc βρόχος in mente fuerit Luciano. Verte madefactum ac mersum amore. Et quaeso, cur nunc aliter considerant, quam in Bis accusato, οὐ γὰρ τέλεον ἦν διάβροχος τῇ μέθῃ; GRON.

ibid. Τακρὸν) Conf. supra Amor. cap. 3, ibique ex Alciphr.

Lucian. Vol. VI.

E e

addita, ex quo rursus alium locum hic addam, qui est L. III, p. 410: Ζηνοκράτης δὲ ὁ Ἐπικούρειος τὴν ψάλτριαν ὡς αὐτὸν ἐνηγκαλίζετο, τακερὸν καὶ ὑγρὸν προσβλέπων ὑπεμεμυκῶσι τοῖς ὀμμασι. REITZ.

ead. l. 4. Καὶ οὐκ ἔτι ἐφοῖτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπὸ τ' ἀνδρὸς λέγουσα, πεπυσμένου τὸν ἔρωτα) Leve mendum in his latet. Pro illo τ' est vel τοῦ scribendum: nullum enim hic ista copula locum habet. Chariclea, ubi Dinian amore sui iam infatuarat, *haud amplius*, quod ante solita fuerat, *ad eum* veniebat, *dicens, se prohiberi a viro, qui de amore illo audivisset*. Vel Attice legendum ὑπὸ τὰνδρὸς pro ὑπὸ τοῦ ἀνδρός. IENS. Ὑπὸ τὰνδρὸς) Quod Iens. suspicatus est, id Paris. ed. habet, sed ὑπὸ τ' ἀνδρὸς, ita ut ex accentu praepositionis videre liceret, non particulam τε, sed articulum intelligendum: quare spiritum tantum sustulimus, ut propius iungerentur. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκυλίνδετο) Sic supra Θ. Δ. VI m. SOLAN.

ead. l. 13. Συνοικίας) *Insulae*. Nimirum tales *insulas* sive conjuncta aedificia intelligit, quales Sueton. Caes. c. 41, *Recensum populi — vicatim per dominos insularum egit*; ubi vid. interpretes: plura enim in re vulgari congerere non lubet. REITZ.

ead. l. 15. Λύσιωνος) Sic *Salm. & Bas.* 4, quas secuti sumus. Edd. ceterae, teste Reitzio, Λύσιωνος. Vid. nott. ad pag. 70, lin. 5. Sed & in Gesneri versione, pro *Lyfione*, *Lyfionem* descripsimus.

ead. l. 17. Ἐξεκενέωτο) P. & L. recte. In reliquis ἐξεκένωτο. SOLAN. Dandum hoc Solano ac Mss. duobus probae notae existimavi, ut iam augmentum adderem, quod edd. non agnoscebant; alioqui, si modo unus Cod. habuisset, non addidissim. Vid. supra ad συγκεκρήντο c. 13 f. REITZ.

ibid. Ὡς ἦν αὐὸς ἦν) Praeclare illustrat hanc formulam Kusterus ad Aristoph. Θεσμοφ. 853. Sed nondum tamen persuasit, ibi pro Ἰλλας γεγέννημαι προσδοκῶν legendum esse αὐὸς. Interrogat, quis unquam vel legit vel audivit, aliquem expectando *strabum* factum fuisse? Non lubet interrogare, quis sic factus sit expectando, vel mortuus adeo? Sed an non solent, qui expectant, quod ipsum verbum Latinum indicat, frequenter versus illum locum spectare, unde venturum putant, quem cupiunt? Nonne conversis diu nimis in unum locum oculis (ut illa apud Horatium *mater curvo nec faciem litore demovet*) metus est, ne quis *strabus* fiat? Alia iam praetermitto, quae nihil ad Lucianum: & ne haec quidem. GESN.

ibid. Αὐὸς ἦν) Confer supra Tim. c. 8 m. Et Mer. Dial. XIV.

pr. SOLAN. Nota est metaphora de iis, qui bona profudere, aut quem assentatores ac meretrices exederunt, vel potius ebiberunt, unde vulgatum illud Horatianum, *Diffugiunt cadis cum faece siccatis Amici*. De paupere ac famelico Alciphro. III, Ep. 4, p. 282, ὡς νῦν ἐγὼ σοὶ αὖτος ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρός. Sed & αὖτον *mutum prae metu* ap. Suid. & Ioseph. esse, docet L. Bos Animadv. ad Suid. c. 35, p. 145. REITZ.

Pag. 75. l. 1. Ἄλλον τινὰ Κρήτα νεανίσκον τῶν ὑποχρύσων ἑθέρῳ) *Alium quendam adolescentulum Crentensem bene nummatum venata est. Ὑπόχρυσος* est ad auri colorem accedens, subaureus, ut sic dicam: ut paulo inferius ὑπόχρως subpallidus. Non convenit pecunioso iuveni hoc verbum. Videtur literis transpositis scripsisse Lucianus τῶν πολυχρύσων. GRAEV.

ead. l. 12, Μόνον αὐτὸν τῶν φίλων) Non ausim severe damnare hanc lectionem: potest enim τῶν φίλων latitudinem quandam habere, & eos etiam comprehendere, qui specie tenus modo sunt tales. Sed videtur tamen opponere sibi invicem velle auctor τὸν φίλον, & τοὺς κόλακας vehementius certe locutum esse, si ita dederit, nemo facile negaverit. Equidem ita interpretatus sum. GESN.

Pag. 76. l. 1. Γραμματεῖα) P. & L. Reliqui vero, ut supra, γραμματεία, prave. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπιπαλαμψόμενοι) Sic recte legitur in Fl. ed. pro eo, quod in reliquis est, & in ipso P. ἐπιπαλαμψόμενοι. SOLAN. Si omnino legendum sit ἐπιπαλαμψόμενοι, significabit, *manum admoturi operi suo*, h. e. denuo ad adulationem consuetam olim redituri; vel etiam ad *dolosam machinationem* referri poterit. Sed videtur H. Stephanus librum habuisse, in quo legeretur ἐπιπαλαμψόμενοι, (ita certe sub hoc ipso verbo laudat, & ait, male vulgo legi illud alterum ἐπιπαλαμψόμενοι.) Et sane *spicilegii* significatio multo commodius ad h. l. videtur applicari posse. Et video, idem placuisse Solano, forte ex alio fonte. Certe ita interpretandum putavi; quidquid sit de auctoritate utriusque verbi compositi, cuius notum simplex, ipsum adhuc ἀπαξ λεγόμενον, puto, in Lexicis. GESN. Ἐπιπαλαμψόμενοι) Ita omnino legendum videtur. In addend. ed. Graev. Menag. Sic rursus etiam ad verbum Guyerus in nott. Mss. REITZ.

ibid. Ὁρῶντας ἐδάδιμον) Erasmus, huius Dialogi interpres, lectorem saepe decipit. Verte igitur hunc locum, ut Godofr. Maluynus Senator clarissimus monuit, *machinantes, ut videntur in Dinia adhuc esse quod edī posses*. Sic Terent. Eunuch. hunc

comedendum & deridendum vobis propino. Idem Maluynus debibendum legebat. BOURD.

ead. l. 5. Ἐνδον ἦν ὁ Δῆμος.) Perperam haec antea interpunctata & versa suo nitori restituiimus. SOLAN.

ead. l. 8. Τὴν τε αὐλειον ἀποκλείειν) Hic quoque, ut alibi, absurde vertunt *atrium* *occludi*, cum in dialogo Cochlidis & Parthenidis recte vertant ista *κτύπος ἠκούετο καὶ βοὴ καὶ ἡ αὐλὶος ἤρᾶσσετο*, domusque *ianua exterior effringitur*: sicut pessime de Gymnasiis cap. 2, *ἐν τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς*, reddidit Benedictus in *atrio*, cum Obsopoeus accuratior in *aulae area*. Sequente pagina vides minime verti Graeca in illis *ἔωθεν δὲ οἱ στρατηγοὶ παρήσαν*, ut autem *diluxit*, *milites aderant*, quod factum ab interpretibus, quia incredibile videbatur, *στρατηγούς* officio *lictorum* *functos*, cum intelligendi sint praetores haud dubie accincti *fatellitibus* & *lictoribus*. Stupidior *ἀβλαψία* est interpretis Salmurienensis in pagina vicina *ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς* scribentis *Chalcidensis nauclerus*, quod omnino in hac editione mutari debuit. GRON.

ibid. Αὐλειον) Adscripserat Solanus legendum *αὐλιον*, nulla ed. neque Cod. addito, qui sic habeat, sed edd. *I. Fl. Fr. P.* consentire in *αὐλειον*. Obsecundavi tamen, quia sic alibi apud Nostrum scribi solet, ut in Dial. Meretr. XII post med. *τὴν αὐλιον εὖρον ἀποκεκλεισμένην*. Ibid. Dial. XV ipso med. *ἡ αὐλὶος ἤρᾶσσετο*. Θύραν autem intelligi, priore Luciani aliorumque testimoniis probavit L. Bos de Ellips. p. m. 67. Confer eund. in *πύλῃ* p. 139. REITZ.

Pag. 77. l. 9. Ἀρμοστὴν) Cur utatur hoc loco Lucianus voce *ἄρμοστῆς*, difficile est dicere. Fuit Lacedaemoniorum propria ea vox, & id nos docet Diodorus L. XIII his verbis: *Ἱπποκράτης ἡγεμὼν (ὃν οἱ Λάκωνες ἄρμοστὴν ἐκάλουν.)* Illos praefectos in regiones sibi subiectas mittebant, & *ἄρμοστας* eos vocabant. At Asia, de qua hic sermo, & quae tempore Luciani & huius Dialogi sub Romanis erat, ut in ipso Dialogo patet, proconsularis erat provincia, & a proconsule regebatur, qui Graecis dicebatur *ἀνθύπατος*. Tentabam hunc nodum solvere, & dicebam, forte Lucianum fervere decorum, & cum Mnesippum Laconem introduceret loquentem, eum de industria non exacte *ῥωμαΐζειν* facere, & non perfectam notitiam Romanorum magistratuum habentem induxisse. Sed, ut verum fatear, id non mihi satisfacit; nam nec in tota orationis serie upitur alia voce, quae Laconismum redolet, nec ipsum nomen *Μησίππος* videtur esse Laconis, sed

Μιᾶσιππος dicendum fuisset. Tum & infra de morte Peregrini utitur ea voce ex sua persona, ἐπὶ τὸν ἁρμοστὴν ἐπαχθῆναι τῆς Ἀσίας. Itaque alio me verto, & puto, fuisse nomen Graeci magistratus, non Romani. Nam civiliter & moderate regentes provincias Romani permittebant aliquando p̄pulis, ut haberent quandam speciem regiminis, & magistratus quosdam ex sua gente, sibi tamen subditos, & sine iurisdictione suprema, sed morum & εὐταξίας curam habentes. Id mihi suadet Budaeus in commentariis suis, qui haec ait: ἁρμοστῆρας ἐκάλουν Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς τὸ εὖ ζῆν διατάττοντας. Ignoratur, unde id acceperit, sed ex eo loco colligitur, fuisse Athenis ἁρμοστῆρας id, quod Romae Censores, & credo ad exemplar Censorum Romanorum institutos; nam in antiqua Atheniensium republica de iis non fit mentio apud auctores: nisi sic sit, cur ita locutus fuerit Lucianus, mihi non liquet. PALM. Haec & alia nonnulla in hoc libro, historias hasce fabulasse temporis esse recentioris, arguunt, cum de imperio Romano haud dubie haec intelligenda sint. Vide etiam c. 18, 32 & 33. Βασιλεὺς μέγας hic est Imperator Romanus: (de quo titulo consule Spanh. p. 446.) cum Italia nominetur, & Γγατος sub Imperatoribus exilii locus. SOLAN. Nondum satis video causae, cur hac appellatione non Praesidem & Rectorem Provinciae ordinarium, uno verbo Proconsulem Asiae intelligamus; licet non ignorem, summo viro Ez. Spanhemio in loco Nostri de morte Peregrini § 9, ubi itidem de supplicio capitis agitur, aliter visum, cum intellexerit de magistratu s. Legato, extra ordinem ad ordinandum statum liberarum civitatum misso; vid. Diss. 13, pag. 586. Libera quidem civitas Ephesus; sed quam tamen Proconsulari imperio subiectam, satis aliunde constat. Lucianum non semper solemnibus Romanarum dignitatum appellationibus uti, (nam alioquin hic ἀνθύπατος nominandus erat) vel inde satis apparet, quod statim τὸν μέγαν βασιλέα appellat, qui magis proprie αὐτοκράτωρ erat dicendus. Quae res magnum ipsum Erasmus in fraudem induxit, ut Persarum regem interpretaretur. Eodem modo infra in Demetrii atque Antiphili historia c. 32 συναρμοστὴν legatum Praesidis arbitror intelligi. GESN. Adde idem pluribus confirmantem Wesseling. ad Diod. Sic. XIII, c. 66, No. 4, ὅν οἱ Λάκωνες ἁρμοστὴν ἐκάλουν· ubi licet magistratus Graecus intelligatur, tamen hac occasione ad refutandum Palmerium utitur. REITZ.

ead. l. 10. Βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ) Erasmus, ad Persarum regem.

Verte, *ad Imperatorem*. Solebant enim Praefides provinciarum, ubi in honestos homines poena statuenda erat, principem consulere l. Divi fratres, § 1 & 2 ff. de poenis. At mentio Gyari Erasmus saltem admonuisset, loci Romanis exiliis frequentis. Hoc monebat idem Senator, & Vincent. Obfopoeus argumento εἰκόνων. BOURD.

ead. l. 12. Γύαρὸν νῆσον τῶν Κυκλάδων) Cycladibus annumerat etiam Strabo 10, p. 334, arque Plin. 8, 29, f. 43; sed inter Sporadas refert idem Plin. 4, 12, f. 23, & Stephanus Byz. Ceterum hoc exemplo illustratur illud Satyrici, *Aude aliquid, brevibus Gyaris & carcere dignum* &c. GESN.

ead. l. 15. Συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον) Utitur inter alia & hoc Luciani testimonio l. Elſnerus ad illustranda Apostoli verba ἐν τῇ πρώτῃ μου ἀπολογίᾳ οὐδεὶς μοι συμπαραγένετο, quae leguntur in 2 Epist. ad Timoth. IV, 16. Nimirum periclitantibus in iudiciis adesse solitos amicos & patronos, (quos *advocatos* dictos, notum.) Idque ut ad locum N. T. non incongruum erat, ita ad Lucianum non opus erit id pluribus exponere aut firmare, quod res sit notissima. Vid. tamen, si vis, Herald. ad ius Atticum. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Gyaris) Modo enim *Gyara* plur. modo *Gyarus* dicit. Vid. Sat. I, 73. Ubi tamen posteriore loco non *aliquid*, sed *aliquis* rectius editum, & nescio num Solanus in describendo Scholio aberraverit, an in ipso Cod. sic legatur. Sed & in Juven. lectum quondam *aliquis*, commentatores movent p. 762 ed. Casaub. Singularem utitur idem Juven. X, 170, *Ut Gyarae clausus scopulis, parvaque Seripho*. Cetera vid. Erasmus in Adag. REITZ.

Pag. 78. l. 3. Πορφυρεῦσι) Verte, ut idem Senator, *purpurarum piscatoribus*. Alibi de quibusdam huius Dialogi narrationibus fufius. BOURD. Iam Strabo, cum appulisset ad hanc insulam, κώμιον ἔγνω ὑπὸ ἀλιέων συνοικούμενον, ut ipse ait X, p. 334, 48; ubi plura de eorum hominum paupertate. GESN.

ibid. τὸ γινόμενον) Conferri iusserat Solanus Somn. 1. Ibi enim legas, ἀποφέρων ἀεὶ τὸ γινόμενον. Vid. not. Hemsterh. Adde Alex. c. 54. Ac simul adverte, si tanti videtur, modo *γινόμενον*, modo *γινόμενον* esse in Luciano; modo in antiqu. edd. *γινόμεν.* ubi in recent. *γινεμ.* Hic quidem *γιν.* Fl. aequae ac I. & H. P. &c. Alibi non semper huiusmodi minutiis recensendis lectori fastidium pariemus. REITZ.

ead. l. 9. Πέντε &c.) Si ex Romana historia de Agathocle isthoc aliquid constaret, nullo iam negotio scripti hu-

ius libelli tempus assignaretur. Ego nihil invenio. SOLAN.
ead. l. 15. Εὐθύδικον) Et hi mihi ignoti. SOLAN.

Pag. 79. l. 4. Καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα τὸν Χαλκιδεῖα, καὶ τοῦτον ἑταῖρον αὐτοῦ) Videntur mihi enervare hunc loquendi modum, dum sic distinguunt, & vertunt, & cum ipso Damon Chalcidensis, eius amicus. In his certe nulla significatio vocum καὶ τοῦτον. Distinguo & verto, καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα, τὸν Χαλκιδεῖα καὶ τοῦτον, ἑταῖρον αὐτοῦ, & in eis Damonem, hunc quoque Chalcidensem, (æque ut Euthydicus) amicum eius. Sic solent, cum duo in eodem conveniunt. GRON.

ead. l. 15. Ἀπὸ Ἰλῆος τῆς κεραίας) Contrastis nempe natarum ministerio, aut celeritatis causa abscissis, aut abruptis denique a vento velis, nudæ sunt antennæ. Hoc est in Actis Apostolicis XXVII, 12, χαλάσαι τὸ σκεῦος, ut recte explicat Scheff. de mil. nav. I, 4, p. 39. GESN.

ibid. Σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους) Primo audiamus Plutarchum περὶ ἀθρολεσχίας p. 900: Νεὶς ἀρπαγαίσις ὑπὸ πνεύματος ἐπιλαμβάνονται, σπείραις καὶ ἀγκύραις τὸ τάχος ἀμβλύνοντες. Σπείρα igitur adhibetur in tempestate ad cursum navis retardandum, & frangendum obtundendumque quasi impetum. Sed quid est σπείρα; Scholium ad Odyss. I, 269, σπείρας interpretatur μεγάλους κέλως, δι' ὧν ἕλκονται αἱ νῆες. Nempe funes magni nautici, in spiram convoluti, mari innatantes, impediunt aliquantum, ne ita celeriter abripi, ita facile everti navis possit. Emendandus est Hesychius, apud quem sub voc. σπείρων continuatur oratio, οἱ πρὸς τῇ βάσει λίθοι, quæ σπείρας explicatio est, non minus, quam ea, quæ sequuntur, & nisi fallor, ad hunc nostrum locum pertinent, καὶ νεὶς σκεῦος τι, καὶ σύστρεμμα ἐν σχοινίῳ. Sequitur, ἢ ῥάκη, καὶ ἱμάτια, καὶ ἰστία: hæc σπείρον vocant Homerici interpretes. Excipere itaque se debent apud Hesychium, σπείρον, σπείρα, σπείρον. Sed redeamus ad spiras nostras. Retinui in interpretatione hoc nomen, auctoritate Festi, qui inter alia, spira, inquit, funis nauticus in orbem convolutus, & laudat Pacuvii versum, haud dubito quin in tempestatis descriptione a poeta positum, Quid cessatis socii eicere spiras sparteas? Huc refero etiam Isidori verba Orig. 19, 4, Spiræ, funes, quibus in tempestatibus utuntur, quos nautici suo modo curebas vocant. Servata res ad recentiora usque secula. Laudantur in Glossario Dufresniano Voc. Spera, n. 3, Glossæ ad Fr. Barberini Documenti d'amore, p. 273: Ligantur plures fascies & proiciuntur in aquas retro naves, ut non sic naves eurrant, fractis

themonibus : & dicuntur *sperae*, quasi *res*, quae faciunt tardare progressum. Praestant ergo *spirae* navi iactatae, quod plaustris in descensu arduo alligata a tergo farmenta, *Schlepp-reifs* vocant rustici. GESN.

Pag. 80. l. 15. Ἐπὶ τούτων) Minus rectum videtur, quod Fl. habet, ἐπὶ τούτοις. Locus enim aut *res*, super quibus sedemus, genitivum postulant post ἐπὶ. Namque ἐπὶ τούτοις ita quidem significabit *super illis*, ut conditionem vel causam designet, & valeat *propter* vel *praeterea*. Nam licet Grammatici recentiores vulgo in Syntaxi praepositionum ad ἐπὶ cum dativo loci, in quo vel super quo sedemus, insistimus, afferant illud Aeliani, (V. H. I, cap. 30) ἐπὶ ἵππῳ, id merito tamen suspectum est Perizon. qui ἐφ' ἵππων malit, ut est in Hist. animal. XII, 34. Vid. eius notam in ed. maiore; (nam in minore omissa erat, licet in eius Indice ad hanc notam remittatur lector.) Et sic recte apud Long. Past. IV, 112 ed. Moll. ἐφ' ἵππου ἦκε legitur bis. Interim non negaverim, & alicubi ἐπὶ cum dativo pro *super loco* reperiri; saltem in Novo Foed. Ephes. II, 20, ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν. Et in proverb. βούς ἐπὶ σωρῷ. Inde autem non consequitur, ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τούτων permutandum, aut prius hic in Luciano admittendum. Verum & illud ἐπὶ σωρῷ aequè recte veritas, *boſ APUD acervum*, (quod Erasmus in Adag. fecit) atque alterum βούς ἐπὶ φάτνῃ, *bos AD praesepe*. Et sic ἐπὶ νηυσὶ non esse in *navibus*, sed *apud naves*, diximus supra ad Quom. Hist. cap. 28. Interim non repugno, quin ἐπὶ φάτνῃ recte etiam vertatur alibi, in *praesepe*, ut apud Long. L. III haud ita longe a pr. (p. 69 f. Moll.) Τότε βοῶν ἐπὶ φάτναις φροντὶς ἦν ἄχυρον ἐσθιόντων αἰγῶν καὶ προβάτων ἐν τοῖς σηκοῖς φυλλάδας ὧν ἐν τοῖς σφεαῖς ἀκυλον καὶ βαλάνους. Tunc *boves curabant in praesepebus palea, capras ovesque in caulis fronde* — &c. *vescentes*. Quid enim hic differat ab ἐν, quocum connectitur, nullus video. Et licet plura similia afferre possem, ad ambiguitatem vitandam tamen plurimum interesse sentio, ut distinguamus ἐπὶ τινός & ἐπὶ τινί. Quae enim confusio foret, si ἐπὶ τραπέζῃ καθῆσθαι idem esset, atque ἐπὶ τραπέζῃς. E. c. apud Hocr. Trapez. p. 711, al. 860, τὸν ἐπὶ τῇ τραπέζῃ καθήμενον, est, *qui ad mensam sedet*, non, *qui in ipsa*. Ap. Achill. Tat. ipso init. Σιδὼν ἐπὶ θαλάττῃ πόλις, *Sidon urbs ad mare*. Qui non distinguit, etiam inde fecerit urbem in ipso mari conditam, quales sunt *Venetiae*. Ut itaque in loco ex N. T. adducto nulla ambiguitas, ita alibi magna foret. Quare nostra culpa eam

nōn augeamus, quippe Graecarum praepositionum paucitas iam satis difficultatis parit. Ar, at, ἐπὶ τραπεζῇ, quod Isocrati l. c. est *ad mensam*, Nostro tamen est *IN, SUPER mensa*, infra Asin. cap. 47 post med. ἔπειτα τράπεζαν μοι παραθεῖναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ καὶ ὅσα μὴ δυνατόν ἄλλω ὄνῳ καταφαγεῖν. Ita ibid. c. 29 f. ἐπ' ἐμοὶ καθίζων. Conf. c. XI g. Immo ἐπὶ φάτῃ etiam esse ob, propter praesepè, apertum ex Epist. Sent. XXVI, p. 102, Οὔτε ἵππος ἐπὶ φάτῃ, καὶ φιλάρῳις, καὶ τάπησιν· οὔτε ὄρνις ἐπὶ κρόκῃ — γαυριᾷ. REITZ.

Pag. 81. l. 5. Ἐπικλωμένου) Vix operae foret exponere, quid hoc sit, nisi casu viderem (ubique enim pristinam versionem examinare non est animus) Erasum vertisse, imminentes procellas, fragorem aquae sese agglomerantis, non adeo male ad rem ipsam, minus commode ad Graeca. Ἐπικλωμένου esse *fractam* sive *infractam* aquam, ipsum verbum satis indicat, de quo vid. supra pro Imag. c. 13, adeoque collisionem undarum ab vento disiectarum, sonitumque hinc ortum significari, quilibet videt. Adde tamen id manifesto declarantem Alciphro. I, 1, p. 4, καὶ ἐπεφίκει μὲν ὁ πόντος μελαινώμενος, τοῦ ὕδατος δὲ ἀφρὸς ἐξηνθήκει, πανταχοῦ τῆς θαλάσσης ἐπ' ἀλλήλων ἐπικλωμένων τῶν κυμάτων, τὰ μὲν γὰρ ταῖς πέτραις προσεράσσετο, τὰ δὲ εἶσω ἀνοιδούντα ἐρρήγνυτο. Ad quae verba Bergl. & hoc Luciani adducere non est oblitus. REITZ.

Pag. 82. l. 11. Εὐδαμίδας) Nihil de his invenio. SOLAN.

Pag. 83. l. 8. Αὐτῷ) Per hunc cave Charixeinum intelligas. De Eudamida enim hoc dicitur. SOLAN.

ibid. Ἐν παιδιᾷ — ἐποιοῦντο) Ita supra habuimus in Quom. Hist. c. 22, ἐν γέλωτι ποιήσασθαι. Pro Imag. c. 17 pr. ἐν μεγάλῳ τιθεμένη, & passim. REITZ.

ead. l. 14. Διαιτῶντες) Duplicem huius loci scripturam dederunt editores. Primi Florentini dedere διαιτοῦντες, Aldus διαιτῶντες: qua Aldina lectione, quam sequiores recte secuti sunt, locum hunc sanum & sincerum arbitror. Διαιτῶντες non ab διαιτέω, sed διαιτέω, deducendum. Amicissimi inter se erant Aretaeus, Charixenus & Eudamidas: horum Eudamidas moriens reliquit Aretaeo alendam matrem suam; Charixeno vero reliquit locandam cum dote filiam suam. Mortuo Eudamida, heredes, quibus haec delegata erant, simul audierant, venerunt, illico curantes ea, quae in testamenti tabulis perscripta & demandata erant. Aretaeus scilicet aluit Eudamidae matrem, Charixenus eiusdem cum dote elocavit filiam. Sic expono διαιτῶντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. Quamquam διαιτέω

plerumque significat *vivo, versor, dego*; dubitari non potest; quin & natura sua significet *dispono, ordino, compono, discerno*, & saepe in ea significatione usurpetur. Noster in Abdicato c. 11, Ἦν δέ τινες ἐκόντες αὐτοὶ συνδῶνται δικαστὰς, καὶ προσλό-
μενοι ἐπιτρέψωσι δαιτᾶν. Perspicuum est, quid hic sit δαι-
τᾶν, nempe *discernere, cognoscere causam*. Sic apud Dionysium
Hal. lib. IV Ἀρχαιολογ. δικασταὶ καθεζόμενοι διήτων. Hinc
iudex passim δαιτητῆς dicitur, & δαίτα non raro *arbitrium*,
iudicium notat: sic apud Nostrium in Deor. D. XX, 1, Iuppi-
ter contententes de formae praestantia tres Deas ad Parin re-
iiciens, ἐγὼ δέ, inquit, ἀπαδοῦμαι τὴν δαίταν & iterum ea-
dem pag. οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὺς, ait Iuno Veneri, ἐπιτραπῇ τὴν
δαίταν. Adde, quae habet H. Stephanus, qui inter alia hunc
ex Thucydide disertum affert locum, καὶ τοὶ πολλὰ μὲν ἐς
θεοὺς νόμιμα διήτημαι, πολλὰ δ' ἐς ἀνθρώπους δίκαια καὶ ἀν-
επίφθονα. Hic δαιτᾶν est *administrare, ordinare*, plane ut in
Luciani loco, quo de agimus. Legitur autem apud Thucydi-
dem δεδιήτημαι pro διήτηκα. Vide sis, quae supra ad Tom. I
de usu perfectorum in Passivo apud Graecos disputavimus.
IENS. (δεδιήτημαι legitur in Thucyd. & Steph. REITZ.) Ra-
rior usus verbi δαιτᾶν in tali re videtur induxisse virum sum-
mum, Graevium, ut aliquid hic mutari vellet. Est autem
δαίτᾶν aequo arbitrio rem aliquam tractare. Suidas, δαιτῶν,
δικάζων. καὶ δαιτῶν, τὸ ἴσον νέμων. Convenerunt viri ad cer-
nendam dividendamque ex aequo, & mutuo quasi arbitrio,
hereditatem. Iudicialis illa significatio pervulgata: sed usum,
huic Luciani & Suidae rationi plane similem, aliunde adhuc
firmari velim, de quo nec dubito. GESN. Prorsus ab Luciani
mente est alienum, quod Graev. substituit, ἀπαιτοῦντες, &
vulgata lectio omnino melior est. Non enim aderant Are-
taeus & Charixenus, ut aliquid petituri aut partem ablaturi
ex hereditate; neque enim id ab homine paupere, vel ante
apertum testamentum sperabant; neque iam, dum accur-
runt, incognitum testamenti ab Luciano statuitur argumen-
tum; neque adeo narrat, quando id fuerit apertum; sed ipsa
eius contenta iam narrando patefecit, idque iam innotuisse,
disertis verbis praemittit, risumque aliorum infueto legandi
more audito exortum commemorat. Adveniunt igitur here-
des isti de onere sibi imposito iam edocti, non lucro inbian-
tes, verum amicitiae memores, & onus contra vulgi opi-
nionem suscepturi; quo narrationis filo observato, verbum
δαίτᾶν est aptissimum, quod *res ordinare, constituere, dispon-*

perere, disceptare, significat, adeoque cum seqq. ἐκ διαθηκῶν connexum, significabit rem ita dirigere, ut testamento satisfiat. Quam significationem τοῦ διαταῖν, nescio an sit adeo necessarium testimoniis comprobare: certe sic διατα de schikking. Aristoph. Eccl. 669, Τὴν δὲ διαταῖν τίνα ποιήσεις; ΠΡ. Κοινὴν πᾶσιν. τὸ γὰρ ἄστὺ Μίαν οἰκῆσαι φημί ποιήσεις συρρήξας' εἰς ἕν ἅπαντα. — Τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στοιὰς &c. Ac pro arbitrio Vesp. 522, quod expressis verbis a iudicio distinguit Liban. Ep. 118, Σὺ δὲ, εἴτ' ἐκ διαίτης, εἴτ' ἐκ δικαστηρίου δεήσειε, δείξον &c. Sed hoc posterius pueri norunt, cum vel Grammatici habeant, ἐπιτρέπομαι τὴν διαταῖν, permittitur mihi arbitrium. At Thucyd. VII, c. 77, πολλά τε ἐς θεοὺς νόμιμα δεσιήτημαι. Quod Scholiast. exponit, ἐπιτήδυνσα: πεπολίτευμαι νομίμως. Adeoque ad Luciani mentem appositissime. Pro *disceptare, componere*, Dionys. Hal. Isago. p. m. 107, οὐδὲ λόγον ποιήσασθαι, οὐδὲ διαταῖν ἐπιτρέψαι. Et Antiq. VII, pag. 457 f. τοὺς πατρικίους τὰ νεῖκη διαταῖν. Adde Harpocrat. v. διαίτηται, p. 124. Conf. nott. Vales. pag. 19. Plura adderem; sed his scriptis video, Iensium idem fere egisse. Nec tamen poenitet, quia res iam videbitur tanto manifestior. REITZ.

Pag. 84. l. 2. Ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε) Toto genere confusus & absurdus in his est interpret posterior. Ita enim vides eum vertisse, ut dicat, filiam datis quinque talentis, quae habebat, elocavisse. Quae talia plane non sunt in Graecis; & si dedisset in hanc rem talenta quinque, profusus fuisset, non diligens in distribuendis hereditariis bonis; ex quibus sic nihil reliquum supermansisset. Longe accuratior Erasmus: & matrem alit Eudamidae, & filiam non ita pridem elocavit, ex quinque talentis, quae possidebat, duobus in propriae filiae dotem, duobus in amici filiam erogatis. Atque ita superat talentum unum in alimenta matris Eudamidae, sapientissima ratione. GRON.

ead. l. 9. Εὐδαμίδα) Leve mendum in omnibus edd. conspicitur, quod vel a tirone poterat deleri, ἐγὼ δὲ τὸν Εὐδαμίδα πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τοῦ θάρρους, scribendum Εὐδαμίδαν. Est enim ab Εὐδαμίδας. In eadem pagina paulo ante sine sensu legitur, οἱ κληρονόμοι δὲ, οἷς τὰντα κατελέλειπτο, ὡς ἤκουσαν, ἦγον εὐθὺς διαταῖντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. Vertunt: At heredes, quibus ista erant legata, ut audierunt, illico venerunt, agnoscetes ea, quae testamento erant mandata. Quid hoc? num διαταῖν est agnoscere? Locus est corruptus. Existimo Lucianum scripisse ἀπαιτῶντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν, petentes, quae

in testamento illis erant legata. Nam διαιτέω non memini apud quemquam inveniri: sed ἀπαιτέω Luciano est familiare. GRAEV. Εὐδαμίδα) Perperam legebatur Εὐδαμίδα. V. Graev. vii Not. SOLAN. Εὐδαμίδα) Εὐδαμίδα. In addend. ed. Graev. Menag. Item Guyet. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπράξεν ἐπ' αὐτοῖς) Monente in marg. Hemsterhusio adii L. Bos ad Aët. Ap. V, 35, vidique illum hoc adducto Luciani loco docentem, & Apostoli verba similiter construenda, exponenda; cum interpretes vulgo male construxerint προσέχετε ἐπὶ ἀνθρώποις, πρὸ προσέχετε τί μέλλετε πράσσειν ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις τούτοις. REITZ.

ead. l. 15. Ζηνοθεμιν) Vera haec esse crediderim & a Luciano visa. SOLAN.

ead. l. 17. Ἰταλῖα πρεσβύοντι) De se ipso loqui hic sub persona Lucianum putem. Confer cum his, quae in Somaio habet cap. 9. SOLAN.

Pag. 85. l. 4. Παρλώβητον) Enumeratur inter verba in Stephan. Thes. deficientia ab Iensio in longa illa nota ad Imag. Nec habent Poll. Suid. Hesych. Harpocr. Nec ego alibi legi. Hemsterhusianis arculis opus foret ad talia aliunde probanda, nisi compositum fictum sit ab Luciano; sed λαβητός notum, & ex eo alterum satis intelligitur, neque auctoritatibus ad id opus est. REITZ.

ead. l. 12. Ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων) Vid. Dionys. Vossii notas in lib. I Caes. de Bell. Civ. p. 302. LA CROZE. Quid prohibet Vossii notam ab la Croze indicatam compendiose describere? Caes. enim B. Civ. I, c. 35, dixerat: Evocat ad se Caesar Massiliensium XV primos &c. ad quae Voss. „πεντεκαίδεκα προστώτας. Nam, ut ex Strabone discimus l. IV, διοικούνται ἀριστοκρατικῶς οἱ Μασσαλιῶται πάντων εὐνομώταται ἀνδρῶν χ' καταστήσαντες συνέδριον, διὰ βίου ταύτην ἐχόντων τὴν τιμὴν, οὓς Τιμούχους καλοῦσι. Πεντεκαίδεκα δὲ εἰσι τοῦ συνεδρίου προστώτας, τούτοις δὲ τὰ πρόχειρα διοικεῖν δίδονται. Πάλιν δὲ τῶν ἐ' προκάθηται τρεῖς οἱ πλείστον ἰσχύοντες. Igitur sexcenti Senatores Massiliensibus, in his XV viri, quos Τιμούχους vocant, praecellebant, & inter Τιμούχους tres praesidebant. Etiam meminit Lucianus, qui Massiliae rhetorem egit, in Toxari, h. l. &c. Etiam Valer. Max. lib. II, cap. 6, ait: Venenum datur ei, qui causas sexcentis (id enim Senatus eius nomen est) exhibuit. — Sed & de Atticis Sexcentis mentio fit in Inscript. quam affert Sponius de pag. Atticis, p. m. 29;

Η ΒΟΥΛΗ ΕΞ ΑΡΕΙΟ

ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ . . .

&c. &c.

Quamque sic supplendam arbitratur :

Η ΒΟΥΛΗ Η ΕΞ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΤΟΣ ΚΑΙ

Η ΒΟΥΛΗ

ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ &c. REITZ.

Pag. 86. l. 5. Εὐγενῶν) De Menecratis filia deformi, ἥν οὐκ δὲ μετὰ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἥν γε πρὸ τῆς καταδίκης ἐκέκτιστο, ἤξιωσεν ἂν τις τῶν γε εὐγενῶν καὶ πενήτων ῥαδίως παραλαβεῖν, οὕτω κακοδαίμονα οὔσαν τὴν ὕψιν. *Quam ne cum omni quidem patris substantia, quam ante multam possederas, dignatus fuisset quisquam ingenuus ac pauper facile accipere, quae forma esset tam infelici.* Sic Erasmus vertit. Non est mirum, nullum τῶν εὐγενῶν hoc spinturnicium voluisse ducere. Omni no scribendum ex Mf. τῶν ἀγεννῶν, obscurorum, ex ima plebe. GRAEV. Ἀγεννῶν) Debetur haec genuina scriptura Mf. Gr. P. L. & edd. l. & V. 2. nam depravatissime in reliquis legitur εὐγενῶν. SOLAN.

ibid. Παραλαβεῖν) Proprium esse de uxore recipienda, domum deducenda, multis docet Elsner. ad Evang. Matth. I, 20, ubi legas, μὴ φοβηθῆς παραλαβεῖν τὴν γυναῖκα σου. REITZ.

ead. l. 8. Ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν ἀποδύρετο) Verterat optime Erasmus per verbum *deploraret*. Id Salmurii futiliter degeneravit in *declararet*, πρπεροam in hac editione retentum. Cavebunt spero posterī. GRON. Ἀποδύρετο) Turpis macula. Scribe ocus ἀποδύρετο. Vertit Salmurienfis *declararet*; quam futilem versionem iam castigavit Gronovius pag. 904 ed. Graev. IENS. Ἀποδύρετο) Hanc vocem emaculavimus. In omnibus enim exceptis Bass. ἀποδύρετο legebatur. SOLAN. Quod Gronov. monet, *cavebunt posterī*, id Gesner. vel sine hac monitione praestitisset, ut praestitit: quod Bened. *declararet* dederit, id vitium typographicum credo, cum *declamaret* voluerit; idque forsan eadem notione accipi voluit, qua *deplorare*: nam Graeci verbi vim ei incognitam fuisse, prorsus est ἀδύνατον quod vero Graeviana ed. id servavit, magis culpandum. REITZ.

ead. l. 11. Ἦγεν) Sic recte L. In P. ἦσαν. In impressis vero ἦκεν. SOLAN. *

Pag. 87. l. 6. Συγκαταζευγνύμενον) Qui nescit, τὸ ζεύγνυται eiusque composita de matrimonio iunctis, aut iungendis adhiberi solitum, adeat Iac. Elsner. ad Evang. Marc. X, 9. REITZ.

Pag. 88. l. 3. Θαλλῶ ἑστεμμένον) Τὸ θαλλὸν ἐνταῦθα ὁ τῆς ἐλαίας κλάδος. Schol. Mf. Reg. 3011.

ead. l. 6. Βουλή &c.) Citat haec verba Suidas in ἐπιτιμ. Sed ibi corrupte pro αὐτὸ legitur αὐτόν. Quod cum doctissimo editori contubernali tum indicassem, & cum pauculis aliis in schedula annotatum tradidissem, ea casu aliquo deperdita, in ea ed. omissum fuit: quod tamen ei fraudi esse, tantillum cum sit, ob alia & multa laude sane digna, in ea ed. ab eo summo labore praestita, nolim. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπιτιμός) Bene monuit Hemsterh. in marg. ad-eundem Dukerum ad Thucyd. p. 339, No. 25. Cum enim & Thucyd. V, c. 34, habeat, καὶ ὄντες ἐπιτιμοί, & Duker. illud verbum ex Th. Mag. Suid. atque auctore Etymologici, hocque Luciani loco probet, satis patet, probam esse Luciani vulgatam, neque id in ἐπιτιμός mutandum; sed significare, qui integra fama & exsultatione est. REITZ.

ead. l. 11. Παλλακίς) Plures fuisse Scythis uxores & concubinas, infra clarius patebit cap. 39. Idem de Thracibus ex Menandri fragmento constat a Strabone in eam rem adducto, calculoque suo comprobato, lib. VII, p. 297 ed. Par. qua de re infra pluribus. SOLAN.

ead. l. 13. Δημητρίου) Idem, de quo Philostratus IV, 24, qui VI, 33, in quibusdam Codd. Συνιεὺς pro vulgato Κύνων dicitur; vide etiam nostrum Ὁρχ. c. 63. Unicus restat scrupulus, quod Demetrius iste, quicumque tandem est, etiam tum, cum auctor haec scriberet, in vivis fuisse videtur; vide cap. 33 & 34. SOLAN.

ead. l. 15. Τῷ Ἀλωπεκῆθεν) Alciphr. III, Ep. 37 pr. ἦεν εἰς Ἐρμαφροδίτου, τῷ Ἀλωπεκῆθεν ταύτην ἀναθήσουσα. De pago autem Attico Ἀλωπεκὴ vel Ἀλωπεκαὶ vid. Meursi. de pag. Att. Et reliq. Att. pag. 7. Ubi ex Aeschine docet, abfuisse ab urbe stadiis circiter duodecim. Et ex Aristae. I, Ep. 4, ἰσπίας ὁ καλὸς, ὁ Ἀλωπεκῆθεν &c. affert, qui eod. modo adverbialiter cum articulo ponit, ut Lucian. REITZ.

ead. l. 16. Ἐκ παίδων) Modo ἐκ παίδος, ut Alciphr. I, pag. 30, modo ἐκ παίδων. Pluralis tamen hic frequentior. Supra cap. 12 φίλος ἐκ παίδων ἦν. Adde Demon. c. 3, & alibi. Herodian. III, 15, 11. At ibi ἀμφοτέρους praemittitur, adeoque nihil mirum. Sed quid plura in re nota? Latini aequae a pueris dicunt, atque a puero, & prius quidem frequentius. REITZ.

Pag. 89. l. 1. Ῥοδῖος — σοφιστῇ) Quis ille Rhodius Sophista Cynicus? An Agathobulus ille, de quo Δημοκ. cap. 3, &

Περ. c. 17? Sed si *Cynicus*, cur *Sophista* audit? Nisi forsan *impostorem* intelligat, ut Περ. c. 13, & passim. SOLAN.

ead. l. 5. Μέμνονα βοᾶν) Exstabat revera Luciani tempore decantata illa Memnonis statua. Vide Φιλοφ. c. 33, Philostr. pag. 232, & lege omnino Strabonem, qui ipse se eam Thebis vidisse narrat XVII, p. 816. SOLAN.

ead. l. 7. Πυραμίδων — Μέμνονος) Pyramides structurae sunt ex faxis aut lateribus, ab imo amplae, in summo acutae, atque in altam molem evectae, ad nihil, quam ad effundendum opes, inventae. Memnonis autem huius cineres in aves transmutati feruntur, quae magnis gregibus e diversis locis singulis annis ad sepulcrum Memnonis convolare, atque ibi primum querulas voces edere, deinde inter se dimicare dicuntur. Ovidius lib. XIII Metamorphos. Lucianus in Philops. COGN.

ibid. Ἀναπεπλεύσει κατὰ τὸν Νεῖλον ἕκτον ἤδη μῆνα) Assumfit ab Erasmo Benedictus *sexium iam mensem adverso Nilo navigabat*. Quod quis unus homo fecit unquam? aut si quis fecisset, qui non oportuisset fieri, ut ab illo detegerentur fontes Nili? sed fieri id non poterat, & Nilus non nisi ad Elephantinen erat bene navigabilis. Sed neque id dicere vult Lucianus; sed illum sex menses in ista peregrinatione consumfisse, non utique semper navigando per adversum Nilum, sed per Nilum: versus interiora ac mediterranea coeperat navigare in Nili alveo abhinc iam sextum mensem. Κατὰ non magis de adverso, quam de secundo amne sumi docet vel ipse Lucianus in Iove Tragoedo, scribens, τὰ δ' ἄλλα κατὰ ροὴν φέρεται, & ταυτὶ μὲν ἤδη κατὰ ροὴν προχωρεῖ τῷ Δαμίδι. GRON. *Adverso Nilo* & nos interpretamur, non quo κατὰ τὸν Νεῖλον hoc significet; sed ob verbum ἀναπεπλεύσει, & ipsam rationem itineris, ab Alexandria, ut apparet, in Aegypti interiora instituti. Scrupulum de sex mensibus ipse iam vir doctus bene removit. Adverso fluvio navigavit Demetrius, sed non uno tenore scilicet, verum ut passim, quoties videretur, ad dextram, ad sinistram, excurreret &c. ut Phoenices, qui Africam primi circumnavigarunt, triennium ei rei impenderunt apud Herod. 4, 42. Quin plusquamperfecti ratio etiam hic habenda: sermo est de profectioe; iam poterat esse occupatus in reditu. Sex menses enim satis superque his, quae de Antiphilo iam narrabuntur, sufficiunt. Recte igitur *adverso Nilo* servavit etiam Solanus. GESN.

ead. l. 14. Κηρύκειον) Sic libri omnes; forsan tamen aliud

quid sub hac voce latet, quod sine Codd. Mss. opè eruerè non possum. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐμπεσόντες) Iusserat in marg. Solan. conferri infra Δικ. § 5. Ibi invenias, ὅς παραδοθεὶς τοῖς ἑνδεκά, καὶ ἐς τὸ δεσμοτήριον ἔμπεσών. Séd ἐμπίπτειν εἰς τινὰ est irruere in aliquem, invadere. Supra Tim. cap. 23, & passim. Long. Past. II, p. 78, λύκος ἔμπεσών, de lupo irruente in gregem. At opposito sensu pro incidere in quem, quasi in rete, Noster Tim. § 25. Nec non pro incidere, obviam venire, Long. Past. I, pag. 25, (al. 18) ἡ μὲν — ἐπανθοῦν ἐνέπιπτε τὸ κάλλος, καὶ ἐτήκετο. Ubi forte tamen ἐπ' ἀνθοῦν discretim scribendum, sed legitur ἐπανθοῦν in tribus, quas consului, edd. REITZ.

Pag. 90. l. 1. Ἀπεμπολοῦντες) Etsi simplex πωλέω vendo primam habet longam, ideoque suspicor, verius ad etymon accedere scripturam ed. P. quae ἀπεμπωλ. dedit; tamen ab ea recessi, non modo quia cert. edd. recedunt, sed quia & alibi apud Nostm alioque media correpta scribitur constanter; ut supra de Merced. cond. cap. 23 pr. c. 24 vers. 34. Item Alciph. III, Ep. 3, p. 280. Et eod. lib. Ep. 46, pag. 376. Ut alia testimonia brevitatis ergo omittam. Veniam igitur oro erroris in Piscat. c. 27 supine admissi; quandoquidem ibi Parisinae editionis orthographiam, ἀπημπώλησεν media longa exhibentis, sum secutus, dum & ibi ceterae recte brevem haberent, quas tamen ideo accuratius perspicere neglexi, quod corrupte ἀμπημπολ. haberent. At hoc levius est, quam quod ibid. Codd. quoque in nota Solani dicantur ita exhibere mediam longam; quod ego, non satis investigans confusiozem notarum istarum scripturam, arbitrabar ita esse. Iam vero ista recognoscens, & ad margines librorum revertens, in quibus collationes Codicum sunt consignatae, invenio in his accurate notatum, Mss. O. P. L. omnino habere ἀπημπώλησεν, aequè ac in ceteris Luciani locis modo allegatis. Plura igitur ex aliis auctoribus non addam, praeter unum hoc Aristophanis Acharn. v. 373, Κάνταῦθα λαμβάνουσ' ἀπεμπολώμενοι unde etiam patet, syllabam πολ. in versu brevem esse. REITZ.

ead. l. 14. Ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν) Cur Solan. varietatem quae fierit, nescio. Quidni enim ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν custodiae praefectum significet, aequè ac apud LXX, Dan. VI, 7, οἱ ἐπὶ τῆς βασιλείας praepositos regno, satrapas aut praefides notat, non video. Plenius Herodian. III, 3, 12, οἱ ἐπὶ ἐρύματος φύλακες. Sed & saepe οἱ ἐπὶ, sine substantivo personae usurpari, ut ὁ

ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν, ὁ ἐπὶ τῶν ξενίων, ex H. Steph. de L. Graec. & Gall. conv. pag. 91, Obs. 6, notavit frater G. O. Reitz. in Belg. Graeciff. p. 471 — 2. REITZ.

Pag. 91. l. 5. Τῷ ξύλῳ κατακεκλεισμένα) Ex mala interpunctione mala olim versio nata; cum enim comma post νυκτὸς esset positum, dederant, *uiri qui humi cubaret, idque etiam noctu*: quare id comma sustuli, probe monente I. Elne-ro ad Act. Apost. XVI, 24, ubi habemus, τοὺς πόδας αὐτῶν ἰσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον. Qua occasione plura affert ad explicandum captivos ligno vinciendi morem: eum igitur adeat curiosus lector, cum Commentatoribus ad Aristophanis varia loca ibi producta. REITZ.

ead. l. 6. Ὁ κλοῦς ἦρκει) Haec instrumenta intellexisse arbitror Prudent. in hymn. 1 & 5 περὶ στεφάν. Catastra autem inter alia machinam significat longae & magnae compedis formae; qua servi victi tenebantur, qualis a Prudentio describitur in Vincent. COGN. Conf. supra Apol. pro Merced. c. 1 p. m. REITZ.

Pag. 92. l. 1. Δεσμοφύλαξ) Non parui Florentinae, mediam longam exhibenti: nam & ipsa mox c. seqq. 31 & 32 δεσμοφύλακι & δεσμοφύλακα cum ceteris legit. REITZ.

ead. l. 6. Εἰώθασιν) Sic P. optime. In reliq. εἰώθεσαν. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀπαγαγὼν) P. & L. In reliquis ἀπάγων, minus commode. SOLAN.

ead. l. 15. Αὐτὸν τε) Sic etiam legere Florentinam adscripserat Solan. Quid illud mirum? Recte enim τε cum καὶ iungi, quis tandem dubitaverit? Vidimus id de Merced. c. 26 pr. Adde Hom. Il. Z, 351, — νέμεσιν τε καὶ αἰσχροῖς &c. Ibid. 310, Ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους, ac millies alibi. Herodian. I, 1, φράσεώς τε καὶ εὐφωνίας. Aelian. II, 13 pr. Et sic ap. omnes, ne excepto quidem N. Test. in quo vel tricies occurrit. Sed fors αὐτὸν voluit adspirari, quod concedo. REITZ. Αὐτὸν Basf. 4.

Pag. 93. l. 3. Ἐκτετριχωμένα) Th. Mag. v. περισπασθῆ haec Luciani afferens, ἐκτετριχωμένα habet, non ἐ—τριχῶ. Et id quoque Luciano non incongruum arbitror, ut sit πῶς πῶς pudati: modo aliunde etiam constet, probum esse verbum, quod nondum observavi. Sed analogiae non repugnat. Nihil notaverat de lectionis huius constantia vel varietate Solanus noster: quare edd. novem studiose consului, omnes tamen in ἐκτετριχῶ. conspirare cognovi. REITZ.

ead. l. 7. Μέρος μὲν τοῦ μισθοῦ — καταβαλὼν, τιθασσὸν αὐτῷ — ἀπειργάζετο) Alciph. I, Ep. 23, p. 96, καὶ καταβαλὼν
Lucian. Vol. VI. Ff

ὀβολοὺς δύο, καὶ τὸν βαλανέα τοῦτοις ἵλεων καταστήσας. Quod etsi non magni momenti est, moneo tamen, Berglerum ibi & haec Luciani adduxisse, non addita pag. Scribit autem τιθασσὸν αὐτῷ in Luciani loco, quod & ego feci, etsi edd. hic αὐτῷ habent. REITZ.

Pag. 94. l. 5. Προσελθὼν τῷ συναρ.) In L. ἐλθὼν πρὸς τὸν ἀρμοστὴν. Quæ ultima vox magis arridet, quam vulgata. Quid enim est hic συναρμοστής; Ἀρμοστής autem quid sit, vidisti iam c. 17, nempe idem, quod mox c. 33 ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος. SOLAN. Supra c. 17 f. ἀρμοστῇ. REITZ.

ibid. Συναρμοστῇ) Uti supra c. 17 τὸν ἀρμοστὴν, ὃς ἤρμοσεν τὴν Ἀσίαν, Proconsulem, Praesidem certe & Rectorem provinciae ordinarium intelligebam: ita hic συναρμοστὴν Legatum dici arbitror, cui mandata a Praefide iurisdictio. Non missos esse in Aegyptum Senatorios viros, Proconsules aut Praetores, cum fascibus, sed ἐπάρχους Praefectos Augustales, minori & equestri dignitate homines, notum est, & monuit Spanh. diff. X, 1, p. 92. Interim hoc tamen manet, Luciano ἀρμοστὴν esse magistratum ordinarium, συναρμοστὴν, eius vicarium. Ille ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος paulo post vocatur. GESN.

ead. l. 7. Καὶ ἀχθεῖς παρὰ τὸν Ἀντίφ.) Sentio hic aliquid a facilitate & candore Luciani alienum. Non offenderer, si illud ἀχθεῖς abesset: quod ut signarem, ductus in versione Latina uncis inclusi. Sed potest fieri, ut pro ἀχθεῖς aliud verbum dederit auctor, quod melius huc conveniat. Illud apparet, post καὶ intelligi denuo verbum ἀπήγετο· quod si cum ἀχθεῖς iungi voluit omnino Lucianus, habeat sibi, & suspicionem nostram rideat. GLEN.

ead. l. 9. Παρ' αὐτοῦ) Raro admodum exemplo in omnibus scriptum erat παρὰ αὐτοῦ. SOLAN. Παρὰ αὐτοῦ) Non certe adeo rara est eiusmodi scriptura, ac Solanus praedicat, ut non semel iam vidimus. Conf. notata ad Apol. pr. Merc. c. 11, & Quom. Hist. c. 5. Addo hic Long. Past. IV, 222 ed. Moll. παρὰ ἀνδρὸς, & ὑπὸ αἰγὸς ibid. Ap. LXX in IV Reg. XII, 9, παρὰ Ἀμμαζεῖβι. Sic ex iisd. κατὰ ἀνατολὰς vel quater notavit Trommius; sed longe plura in ἐπὶ & ὑπὸ. Noster in Astrol. § 26. Hoc Dial. § 1, ἀλλὰ ἀνδρας οὐδὲ ἐτίμησαν. Alciph. III, p. 444, κατὰ ἄστυ. Si vero Solani mens est, παρὰ rarissime sic scribi ante pronomen, & quidem apud Lucianum, facile id concedo. REITZ.

Pag. 95. l. 3. Διειρομένων) Narrat, cum quidam victorum

in carcere Aegyptiaco limam esset nactus, qua ἀποπρίει τε τὴν ἄλυσιν, ἢ ἐδέδεγτο ἐξῆς, τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν δειρομένων, καὶ ἀπολύει ἅπαντας. Erasmus cum interpolatore Salmuriensi: *Catenam infecuit, qua ordine adstringebantur, cyphonibus in hanc insertis, solvitque omnes.* In Graecis verbis primum non intelligo, quid sit τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν δειρομένων, multo minus versionem Erasmi cyphonibus in eam insertis. Δειρομαι est quaero, interrogo. Sed legendum ex Mf. δειρομένων, vinculis, quibus singuli separatim ligati erant, eos dirimentibus. Ὁ κλοιὸς est vinculum, quo vinciebantur rei in carcere, ut superius ad totum primum ostendit. Cur cyphones verterit Erasmus, ego equidem ignoro, multo minus cur in verbis, quae modo haec praecesserunt, interpretatus sit, *trabem, τοῦτο γοῦν μέλις πολλὰ ἰκετεύσας τὸν δεσμοφύλακα ἐξείργασατο παρὰ αὐτοῦ πλησίον τῷ Ἀντιφίλῳ, καὶ ὑπὲρ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδέσθαι.* Nam hoc multis precibus a custode carceris vix obtinuerat, ut proxime Antiphilo eademque in trabe vinciretur. Immo eadem catena. Solebant vincti interdum duo tresve eadem catena vinciri. Sic apud Romanos in carcerem coniectus, & miles, qui custos ei apponebatur, eadem vinciebantur catena, ut patet ex Senecae ep. 5, *Eadem catena & custodiam & militem copulat.* Ista vincula singularum custodiarum, quibus eorum manus pedesque constricti erant, alligata erant maiori catenae, quam dixit Lucianus ἄλυσιν. Sic igitur in Latinam linguam vertendus hic locus: *Catenam dissecuit, qua ordine alligabantur, vinculis in eam (sc. insertis) dirimentibus (sc. catenatos) solvitque omnes.* Omnes aut saltem paria catenatorum erant vineta compedibus, qui omnes compedes adstringebantur catenae maiori. GRAEV. Non spernenda est altera, quam ex Mf. profert Graevius, *λέκτιο δειρομένων.* Praeferam tamen ego vulgatam. Sensus est, singula singulorum nexorum vincula per istam catenam fuisse traiecta, ita ut quisque quidem suo vinculo fuerint vincti, sed omnes uni isti catenae insuper illigati. Δειρω est traicio, innecto, implico, infero. Infra c. 43, *διὰ τῶν ὀδόντων μεταξὺ δειρων τοὺς δακτύλους, digitos inter dentes inferens.* In Pseudomanti c. 26 E. *Γεράνων ἀρτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τῆς κεφαλῆς δειρας, gruum arteriis contextis, & per caput insertis.* IENS. Τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν δειρομένων) Lectionem hanc satis sanam esse existimem, & vertend. *vinculis in eam insertis.* Mentionem enim fecerat de catena longa, cui ordine omnes captivi erant alligati. Nam κλοιοί, vincula uniuscuiusque in eam catenam erant inserta. Iam cum maior illa catena dissecata erat, solvebantur

omnes ab illa. Significat autem δειρῖν *traicere, transmittere, inferere*. Aelian. Hist. an. XI, 12, δειρῖν ὁλόσχοινον τῶν ῥινῶν, *holoschoenum per nares traicere*. L. Bos. Vide Xenoph. 520, 24: ὅτι μεταξὺ τοῦ ὑμᾶς λέγειν, οὐδ' ἂν τρίχα, μὴ ὅτι λόγον ἂν τις παρείρῃ. Vide Dion. Chrysost. 205 B. C. SOLAN. Non nego, δειρῶ signif. etiam *infero*. At non quamvis insertionem notare arbitror, sed eam potissimum, quae transeundi simul notionem complectatur, i. e. quae ad latus usque oppositum transeat. Aelian. IV, 28, διὰ τῆς ὀπῆς τῆς κατὰ τὴν θύραν δειράς τὸν δάκτυλον. Ubi non simpliciter est, *inseruit digitum*, sed ita inseruit, ut ab altera parte promineret, pertransfret. Idque in locis aliis Luciani etiam locum habet: ea saltem non satis probant, vulgatam & hic veram esse, quia praeposit. διὰ additur τῷ δειρῖν; hic vero εἰς. Interim nec falsam esse, satis patet; nam etsi δειργον. cum Graevio substituas, tamen εἰς manet: at eodem hic redit, utrum eligas, Graevianam an vulgatam lectionem. Nam *adañtis* an *insertis* hic eandem potestatem habet. Veluti idem est in loco Xenophontis Cyr. 8, quem Steph. profert, δειρκότες τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύων, ὥσπερ καὶ νῦν ἔτι δειρούσι, ὅταν βασιλεὺς ὀρᾷ. Ubi prius a δειργῶ an δειρῶ derives, eodem redibit; id quod ex aliis etiam exemplis videre licet. Error Graevii in eo latet, quod non cogitarit, δειρόμενον passivum esse a δειρῶ, sed δειρόμαι crediderit tantum significare posse *interrogo*. REITZ.

ead. l. 5. Ἐκπῆδῶσιν) De furibus cito aufugientibus ἀπεπῆδαν Alciph. III, Ep. 53, p. 398. Sed nihil hoc notatu dignum habet. REITZ.

Pag. 96. l. 13. Οὐτε) Αὐτοὺς adscriptum in marg. A. 1. non addito signo, pertineatne ad οὐτε, an ad sequens αὐτῷ, quod in eodem legitur ed. Aldinae versu. Nec refert. Addo tantum, ut videas, quam nihil varietatis praetermittam, quae ex Codd. fuerit desumpta. Sed pertinere credo ad αὐτὸς, v. 16. REITZ.

ead. l. 16. Αὐτὸς ἂν) Rectius Mf. καὶ αὐτοὺς ἂν σοι τοὺς λόγους διεξῆλθον πολλοὺς, καὶ ἀγαθοὺς, *ipsas tibi orationes exponerem multas, & egregias*. Αὐτὸς, quod in editionibus est, hic valde friget. Mox idem Codex exhibet φαῦλος ῥήτωρ γενόμενος, *sis malus orator*, pro vulgato φαῦλος ῥήτωρ φαινόμενος· & paulo ante illae membranae pro διηγῆσάμην σοι ἀγαθοὺς καὶ βεβαίους φίλους, scriptum ostendunt ἀγαθοὺς καὶ γενναίους φίλους, *tam bonos & generosos amicos*. Nec spernendum, quod sequente pag. in hoc Codice legitur, εἰ ἀληθὴς ὁ κυβερνήτης ᾖσι, *verusne quis gubernator sit*. In editis est ἀγαθός. GRAEV.

Versionem Gesneri vulgatae lectioni αὐτὸς accommodatam quod mutaverim, Codicibus ac Graevio obsecutus, eo minus aegre feret, spero, quo id facere soleo rarius. REITZ.

ead. l. 17. Διεξήλθον) Indicativ. ille pro subiunct. non semel supra est indicatus. Et lector ei iam est assuetus, ita ut monitione postea nihil opus sit. Vid. notata ad Zeux. c. 5. Ipsumque Lucian. Abdic. c. 31 bis ter sic loquentem. Ex Lectr. Ien. filii Lucianeis p. 28 tantum unum addam, quod ipse in auctiori exemplari manu sua ceteris adiecit ex Hom. Il. N, 299 seqq. Οἷος δὲ βροτολογίδς Ἄρης πολεμὸνδε μέτεισι, Τῷ δὲ φόβος φόλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβής ἔσπετο, ὅστ' ἐφόβησε τάλάρονά περ πολεμιστήν. Qui metus filius Martis TERREAT quantumvis impravidum bellatorem. Non terret, ut vulgo vertitur. Unum adiungo ex Herodian. II, 3, 12, ἄλλω μὲν ἂν τῷ θάρρους καὶ προθυμίας ἐνέβαλλον. Alium forsan audaciorum atque alacriorum redderet, recte ibi vertitur. Innumera addere similia liceret; sed non decet esse nimios in hisce: nec tamen semper talia plane praeterire fas est, quia interpretibus saepe fraudi fuere. REITZ.

Pag. 97. l. 7. Βεβαίους) Vulgatam potiore arbitror, effi utrumque recte dicitur, quod exemplis haud eget. REITZ.

ead. l. 14. Φαινόμενος) Ipsum marginis Aldinae vitium iuvat lectionem τοῦ φαινόμενος. REITZ.

Pag. 98. l. 15. Ἐν εἰρήνῃ βαθεῖα) Sic supra in Alex. cap. 51, καὶ εἰρήνῃ βαθεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. Herodian. IV, 10, 1, οὔσης εἰρήνης βαθείας. Alia de hoc adiectiv. vid. ad Reviv. cap. 41, Pisc. cap. 12, de Merced. cap. 25 & 33, Zeux. cap. 8, ac de Salt. c. 25. REITZ.

Pag. 99. l. 3. Ὑποχρούμεν ἐπιόντας) Itane vero? An terga dare sic suos vulgo hic fatetur? Non credo. Quid ergo, inquires? Dicam ἀποκρούμεν scripserat Lucianus, quod facile sic mutatum fuerit. Sed rem ego in medio relinquo. SOLAN.

Pag. 100. l. 2. Ἐντεμντες — τοὺς δακτύλους) Scytharum amicitiae ut concilientur, morem tradit, cui conforme est iusiurand. Catilinae, de quo Sallust. & Flor. COGN. Sallust. id, quod Cognatus ait, non liquido affirmat. Sed famam tantum fuisse: vid. eius Catil. c. 22. Sed moris huius, de quo Lucianus, diserte Tacitus meminit Annal. XII, c. 47. De Mithridate & Rhadamisto: Mos est regibus, quotiens in societatem coeant, implicare dexteras, pollicesque inter se vincire, nodoque praestringere: mox ubi sanguis in artus extremos se effuderit, levi ictu cruorem eliciunt, atque invicem lambunt. Id foedus arearum habetur, quasi mu-

tuo cruore sacratum. Plura Lipsius & Gronovius ibi in notis REITZ. Describit eodem fere modo Herodotus IV, 70, Ὅρνια δὲ ποιεῦνται Σκύθαι, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Τοῦτο) Ita recte P. Plerique libri τοῦθ'. Fl. vero μετ' αὐτό. SOLAN. Τοῦτο ἡμᾶς) Quia sic solet plerumque scribi apud Nostrum, & in Cod. invenitur; & Solan. ita mutavit, sic dedi. At poetis usitatus τοῦθ' ita exarare, sequente adspirata, non opusest, ut demonstrem. Vid. tamen Hom. Il. A, 193, ταῦθ' ὤρμαινε &c. Sed & in Nostro aliquoties ita editum, ut Amor. cap. 19, διὰ τοῦθ' αἱ &c. Et in aliis pro-fae scriptoribus, ut Alciphr. III, Epist. 61, pag. 428, εἰς ταῦθ' ἔταν — sed quorsum nimia ista diligentia in re nullius momenti? REITZ.

ead. l. 6. Εἰσιέναι) Valde quoque probo scripturam veteris libri, καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν εἰς τὰς συνθήκας συνιέναι, licet autem summum tres in foedus tale coire, pro communi εἰς τὰς συνθήκας εἰσιέναι, non quod hanc lectionem non possimus rueri, sed quod illa sit efficacior. Est enim σύνειμα vox propria, qua utuntur de familiaritate, quam amici ineunt & colunt, uti notum est. GRAEV.

ead. l. 7. Ὅστις ἂν πολυφίλος) Πολυφιλία apud Scythas non aliter infamis fuit, quam apud alias gentes unius mulieris cum pluribus viris consuetudo. Sed diversa sentit Cic. lib. de Amicit. & Plut. περὶ πολυφιλίας. COGN.

ead. l. 15. Μὰ γὰρ τὸν Ἀνεμόν καὶ τὸν Ἀκινάκην) Cum Barbaros per gladium iurantes ridet, aut in mentem non venit, aut diffimulavit, Graecos ipsos per lanceas iurare solitos; (quod apud eos sanctissimum habebatur sacramentum. Justin. XIII.) neque per sceptrum iurare apud Homerum ridiculum haberi. Vid. Eust. Il. A. Sed ad Scythas redeo. Clem. Alex. p. 25 C. Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησὶν Ἰκέσιος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκην σέβουσιν. Idem pag. 19 A. olim ab iis cultum ait. Ammian. XXXI. BROD. Immo hodieque, quod ex itinere legati Moscovitici nuper in Belgio edito constat, Arcum & Gladium ceteraque arma pro Diis habent. SOLAN.

ibid. Τὸν Ἀνεμόν καὶ τὸν Ἀκινάκην) Iusiurandum Scytharum, ἢ τὸν Ἀκινάκην, καὶ ἢ τὸν Ἀνεμόν. Tametsi Acinaces vocabulum sit Perficum ensis significans, ut tradit Herodot. in Polymnia, Graeci tamen etiam pro gladio Scythico usurpare solent, quem sicut Deum quendam gens illa observaret & coleret. Clem. Alex. Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησὶν Ἰκέσιος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκην σέβουσι. Ammian. L. XIII. Lu-

tian. in Tragoedo. COGN. Confer & Brod. Miscell. Part. II, p. 533. REITZ.

Pag. 102. l. 8. Ἐπιπεσόντες) Εἰσπ—L. ut cap. 54. Sed hic aprior videtur recepta. SOLAN. Nihil mutare edd. notarat Solanus. Verum eas, quas in variantt. notavi, ipse consului & in P. tamen ἐκπ. inveni, quod hic nihili est. At εἰς—όντες quod L. habet, non displicet. Sic rursus infra cap. 54 a. m. οὐ μὲτὰ πολὺ καὶ οὗτος εἰσέπεσεν. Sed ἐπιπίπτει τῷ θηρίῳ non longe hinc c. 43 iterum ait. Long. Past. III pr. ἐπιπεσόμενος ἀφρουρήτοις ταῖς πύλαις. Herodian. I, 8, 11 &c. Mirum autem, nullum Cod. in hac varietate ἐμπεσόντες habere, quod ceteris frequentius occurrit; vid. ad c. 28. Quia igitur ἀδιάφορον est, scribasne hic ἐπι. an εἰσπες. antiquarum edd. lectionem servavi, unius Codicis ratione nulla habita. REITZ.

ead. l. 13. Τοῖς ἀρχιπλάνοις) Fictum, credo, nomen a Luciano, ut indicaret *Duces oberrantium*, & νομάδων, Scytharum. GESN.

Pag. 103. l. 1. Κατελαμβάνοντο αὐτάνδρους) Delenda est distinctio in his verbis: καὶ τὰς ἀμάξας κατελαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἀλικομένας. Pertinet αὐτάνδρους ad ἀμάξας. Αὐτάνδροι ἀμάξαι sunt currus cum hominibus, quibus uxores & liberos suos imponebant Scythae Hamaxobii. Vertendum igitur: *Et curribus potiebantur, quos capiebant cum ipsis hominibus, non cum viris*, ut Erasmus. Viri enim in castris versabantur. GRAEV. Non valde refert, tollasne id comma post κατελαμβάνοντο, quod in edd. est, necne. Sensus enim tamen potest prodire idem, quem Graevius vult. REITZ.

ead. l. 3. Παλλακίδας καὶ τὰς γυναῖκας) Hinc liquido constat, fuisse Scythias & uxores & concubinas multas, quod iam ante delibavimus ad 76 C. Egregie autem hinc confirmatur Menandrei fragmenti emendatio a Strabone, (VII, 297 ed. Paris. m. 205.) ut id de Thracibus probaret, adducti, quod adeo describere non pigebit: Γαμῆ γὰρ ἡμῶν οὐδ' εἰς, εἰ μὴ δεκ' ἢ ἑνδεκα γυναῖκας, δώδεκά τε πλείους τικέει. *Ἀν τέτταρας δ' ἢ πέντε γεγαμηκὸς τύχη, Ἀναφρόδιτος, ἀνυμέναιος, αἰθλίος, Ἀνυμφος οὗτος ἐπικαλεῖτ' ἐν τοῖς ἐκεί. Hic vero, ut quantum debeat clarissimo Anonymo, qui Emend. in Menand. & Philem. fragm. edidit, cum ἀναφρόδιτος, quo vulgato καταστροφή τις, restituit, auctores ipsos quales, si nondum videris, & doctissimorum in eum locum conatus tuis oculis inspicito. Emendatio eius exstat p. 97. SOLAN.

ead. l. 8. Διηρμένον τοὺς ἀκοντάς) Iamdudum notatus & agni-

tus hic locus viris doctis, a quibus moniti interpretes non debuerunt perseverare in mala interpretatione *densatis telis*, quod potuit quidem fieri, sed non sunt ad sensum Graecorum exprimendum. Debuerunt *sublatis*, cum manibus levassent hastas velut transfixuri, quod fieri sic solet. Utique cap. 55, ἤλαννε διὰ τῶν πολεμίων, κοπίδα διηρμένος, non interpretantur *densato*, sed *sublato gladio*. Eadem pagina non intelligo, cur voces eas καὶ ταῦτα Ζίριν ἤκοντα iidem reddant *idque cum temet dedideris*; cum qui sic venit, & pronuntiat Zirin, paulo ante dixerit venire quasi soluturum λῶτρα, non ob se dedendum. GRON.

ead. l. 10. Τὸν Ζίριν) Ziris. Guyetus scripsit in notis, nihil aliud. An igitur maluit legi, ὃ Ζίρις; quia βοῶν, cum sit effectum a bovis sono, est neutrum absolutum, ut ait Bud. in Lex. minore. Verum est, id generaliter *clamare, exclamare* significare, & potissimum sine accusativo usurpari. Interim & non semel cum eodem, ut Aelian. V. H. XII, 1, pag. 661 ed. minor. καὶ τὸ τοῦ πατρὸς ὄνομα ἐβόα. Diod. Sic. XIV, c. 7 f. τοὺς δὲ πολίτας βόοντες ἐπὶ τὴν ἐλευθερίαν. Apud LXX vero aliquoties, ut 2 Reg. XX, 4, Βόησάν μοι τὸν ἄνδρα Ἰούδα &c. Esai. XII, 4, Ὑμνεῖτε κύριον, βοᾶτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ &c. Longe tamen frequentius apud eosd. βοῶν πρὸς κύριον. Sed & Aristoph. Av. v. 60, Τίς ἐ βοῶν τὸν δεσπότην; Sic & Plautus *clamitare aliquem* dicit, Pseud. V, 1, 30, licet & hoc proprie sit verbum neutrum: ait autem Plaut. *clamitant me, ut revertar*. Ita *clamare aliquem*, Petron. c. 107, p. 493. Adde Burman. ad Ovid. II Metam. 443, — *clamata refugit*; ubi id contra correctores pluribus probat. REITZ.

Pag. 104. l. 3. Ζίριν ἤκοντα) Forſan ἤχουῦντα, nam supra vocaverat Zirin. GUYET.

ead. l. 5. Ὁφθαλμοὺς — ἐκκόπτειν) Oculos offerre eruendos summum amoris signum esse, hoc Luciani aliorumque testimoniis ostendit L. Elſner. ad Epist. ad Galat. IV, 15, ubi legimus, μαρτυρῶ γὰρ ὑμῖν, ὅτι, εἰ δυνατὸν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν ἐξορύξαντες ἀν ἐδώκατέ μοι. REITZ.

Pag. 105. l. 7. Ἀνωμότους εἰ βούλει) Toxaris, ubi nobilissimum fidae amicitiae exemplum de Amizoca & Dandamide quodam enarrasset, rogat Mnesippum, quid par ei aut secundum proferri possit e Graecis, licet vel decem supra numerum ante positum (nam, ut uterque quinque exempla referret, convenerat) annumerare concedat, etiam sine iureiurando, ut multa tuto possint affingi, quo historia evadat mirabi-

hor. Fuit, cum in Graecis verbis pro ἀνωμότους suspicarer ἀνωμότω esse legendum : εἰ καὶ ἄλλους σοὶ δέκα δόη τις ἐπὶ πέντε καταριθμήσασθαι, ἀνωμότω, εἰ βούλῃς, si quis alios decem ad quinque appumerare concederes tibi etiam iniurato, si placet. Iuraverant scilicet ambo, Mnesippus per Iovem Φίλιον, Toxaris per Ventum & Acinacem, Scytharum numina, se nihil historiis amicitiarum, quas relaturi essent, de suo allituros. Nimirum ἀνώματος est iniuratus, h. e. qui ipse non iuravit, ut patet ex notissimo illo Euripideo, Ἡ γλῶσσο' ὁμώμοχ', ἥ δὲ φρὴν ἀνώματος. Et ipse Noster supra c. 18, καὶ εἶθε γε, ὦ Μνησιππε, ἀνώματος ὦν ταῦτα ἐλέγες. Sane si & hic ita scripsisset Lucianus, nihil foret culpandum. Sed & ne nunc quidem quidquam sollicitandum. Etenim ἀνώματος non modo is est, qui Latinis iniuratus; verum etiam de ea re dicitur, quae sive foedere, sive pacto, sive iureiurando qualicunque non est comprehensa & obstricta, μὴ, ut loquitur lib. I Thucydides, ὅρκοις κατειλημμένος. Sic ex Demosthene profertur ab Lexicographis ἡ εἰρήνη ἀνώματος, (id quod unicum ad probandam hanc huius vocis notionem ab iis affertur) pax iureiurando non confirmata. Ita quoque hic οἱ ἄλλοι ἀνώμοτοι sunt ii, quorum historia citra iusiurandum & obligationem fidei possit referri, admixtis etiam falsis quibusdam. Eundem hunc usum habet ἀνώματος iterum apud Nostrium T. II, p. 113, ubi causa datur, quare Iuppiter potissimum insulam Delum ad partum Latoniae iusserit existere. Ἡ Ἥρα γάρ, inquit Iris, ὅρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λατοὶ τῶν ὠδίνων ὑπόδοχὴν. ἡ τοίνυν νῆσος αὕτη (sic enim, non αὐτὴ, legendum, iam monuimus) ἀνώμοτός ἐστιν. Hic namque ἀνώματος νῆσος est, quae isto iureiurando, quo reliquam terram obstrinxerat Iuno, non tenebatur. Non latuit quoque hoc Th. Magistro, qui in voce Ἀνώματος ita : Ἀνώματος, ὁ ἀπηγορευμένος. Ἀνώματος δὲ, καὶ ὁ μὴ ἐν ὅρκῳ παραληφθεὶς, καὶ ὁ μὴ ὁμώσας. Mox addit eum, quem novissimum adduximus, Luciani locum. IENS.

ead. l. 16. Ὑπὸ λέοντος) Leones Scythia non habet. (In addend. ed. Graev.) MENAG.

ibid. Εἶδε Βάσδην) Verisimilia haec non sunt: leones enim Scythia non habet. GUYET.

Pag. 106. l. 2. Ἐπιπίπτει) Conf. supra c. 39. Et hoc loco ἐπιπίπτει maxime proprium esse arbitror, beneque habet, quod nihil variationis notatum invenio. REITZ.

ead. l. 4. Διεῖρων) Vide quae post Iensum de hoc verbo disputavi supra ad c. 33 huius Dial. REITZ.

ead. l. 15. Μαζαίας τῆς Λευκάνορος τοῦ βασι. ἐν Βοσπ.) Nomina Scytharum curiose anquirere haud operae pretium esse duxi; sed haec si ficta non sint, alicubi apud Historicos occurrere verosimile est. — Cave autem, quia βασιλεύσαντος dicit, fato functum credas: mox enim vivum inducit. SOLAN.

Pag. 107. l. 4. Ἐχρημάτιζεν αὐτῷ) Quod vertitur, *responderat illi rex*, e negotii ipsius ratione sumtum est: nam ad proprietatem verbi satis fuerat, iam *operam illi rex dederat*, ut Ἰκαρομ. c. 26 de Iove, qui audit modo, non respondet, ἐπεὶ δὲ ἰκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς. GESN.

Pag. 108. l. 1. Ὅς τις ἢ γένους — ἔχοι) Legendum videtur ὥς τις, eo sensu, quem interpretatione expressimus. Possum interrogare Graece, quod satis constat, πῶς ἔχεις πλούτου, γένους, δυνάμεως; *quam dives es?* &c. sed possumne etiam, τίς ἔχεις πλούτου; GESN. Alleverat Solan. conferendam pag. 1, T. I. Ibi φύσεως ἔχων δεξιῶς legas; quod tamen non satis convenit cum vulgat. ὅστις ἔχει, nisi quod ἔχω similiter cum genitivo construitur. Propius accedit hoc Herodiani I, 7, 7, γένους μὲν οὖν ὁ Κόμμοδος οὕτως εἶχε. Nec tamen plane idem est: nam cum οὕτως, πῶς, ac similibus adverbii est satis obviu, ut ibid. IV, 9, 9, πῶς ἔχοι ἡλικίας; cum τις vero, ut τίς ἔχοι, pro εἶν, non aliunde succurrit. Quare ex P. ὥς recepi, ut probe Gesnerus divinarat. REITZ.

ead. l. 3. Καὶ πλούτους) De hoc plurali vid. ad Hermot. c. 9. Adde Diod. Sic. I, c. 71 f. καὶ μεγίστους πλούτους ἔχον. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ Σκυθῶν τῶν πολ.) Sic supra Σκυθ. c. 1. SOLAN.

Pag. 110. l. 1. Ὑμῶν) Alibi Ex. Fl. five Excerpta Florentina Solani concinunt cum ed. Flor. Et saepe ab ipso pro eodem ponuntur. Hic discrepant. Causam inquiremus in praefatione: ὑμῶν autem hic melius se habere, nexus ipse satis indicat. REITZ.

ead. l. 11. Δεήσειν, ἡμᾶς) Sic interpunge: ἡμᾶς enim melius cum περιμένον coniugetur, quam cum δεήσειν. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ τῆς βύρσης τοῦ βοός) I. supplex implorat auxilia. Natum adagium a consuetudine sedendi in tergore bubulo: Scythae enim dissecto in minimas partes bove foedus iungebant. Morem hunc etiam Homolottis fuisse, testatur Zenodorus. COGN.

ibid. Βύρσης) Quid hoc rei sit, ipse mox enarrabit: unde &c. Suidas, quae habet in ἐπὶ βύρσης, consarcinavit. SOLAN.

Pag. 111. l. 9. Παραγαγὼν) Suidas l. c. περιγαγὼν. P. vero παράγων. SOLAN.

ead. l. 15. Ὀπλίτας πεζούς) Narrat Toxaris memorabilem Scytharum morem, ubi quis iniuria accepta, ulciscendo sibi ipse impar, aliorum auxilium implorat: eum nempe, immolati bovis carne in frustra multa dissecta & tosta, in extenso tergo considerare, reiectis in terga manibus; appositarum vero carniū portionem quicumque sumat, eum dextro pede in tergus imposito, promittere se pro facultatibus, alium quinque equites suo sumtu; alium decem; alium plures; alium quot possit, pedites praebiturum. In verbis Graecis male coniuncti sunt ὀπλίται & πεζοί, quasi sint iidem, cum sint hic aliquo modo diversi. Ὀπλίται nempe sunt milites gravior armati, πεζοί vero videntur hic sumi pro ψιλοῖς, sive levis armaturae militibus: quamquam & ipsi ὀπλίται & πεζοί, (pedites) tamen alteros ab alteris distinguit Lucianus; alioquin supervacaneum foret totum vocabulum πεζοί. Mox quoque sequitur, ὀπλίται δὲ καὶ πεζοὶ συναμφοτέροι δισμύριοι. Nullae duae res aliae disertius possunt distingui, quam hic ὀπλίται & πεζοί. Sic scimus, apud Latinos saepe milites distingui ab equitibus, & tantum de peditibus intelligi; quamvis equites & ipsi quoque sint milites. De hoc vide I. Fr. Gronovium ad Livii XXVI, 19. Excidit ergo vel καὶ, inter duo haec vocabula, vel ὁ δὲ, ut fuerit, ὁ δὲ ὀπλίτας, ὁ δὲ πεζούς, ὁπόσους ἀνδύνηται vel denique commate tantum haec duo vocabula dividenda & ἀσυνδέτως legenda. Mox ait Toxaris, καὶ ἡθροῖσθῃσαν αὐτῷ ἰππεῖς μὲν ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, ὀπλίται &c. δισμύριοι. Interpres Latinus vertit ἰππεῖς ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους equitum quingenta millia; idque non hic modo, sed & in Navigio seu Votis c. 28 fin. καὶ τὸ πᾶν εἰς πέντε μυριάδας τὸ ὀπλιτικὸν, ἰππεῖς δὲ, ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, vertit, postremo tota armorum summa, quinquaginta millia; equitum autem circiter quingenta millia. Nova profecto militiae ratio, ubi equites plus decem partibus peditibus numerosiores sunt. Ceterum ut stupor eius, qui tam inficetam terfiffimi scriptoris nobis concinnavit versionem, amplius patefcat; is, qui in memorato Navigii loco πεντακισχιλίους ἰππεῖς reddit quingenta millia equitum, paginae seq. sine verba haec, ἵππαρχον γὰρ σε τῶν πεντακισχιλίων ἀποφανῶ, vertit; nam te quinquaginta millibus equitum praeficiam: recte quidem, sed ita, ut paucissimis lineis ante, se turpissime dormitasse, ipse quasi confiteatur. I nunc, lector, & versionibus tuto crede. IENS. Ὀπλιτ. ἢ πεζούς) Cum ὀπλίτας & πεζούς mox distinguat, hic etiam ita distinguī par erat. SOLAN.

Pag. 112. l. 14. Τοῦ τράχωνος) Id est, asperam regionem. Α τράχων est Τραχωνίτις, subintellecto γῆ. GUYET. Vid. Ἰστ. β, cap. 30, unde discas, non esse nomen urbis, quod Erasmo fraudi fuit. SOLAN. Τοῦ Τράχωνος unciali T inchoatum habebant edd. quasi nomen proprium esset, id praeunte Solano mutavi in hac ed. REITZ.

Pag. 114. l. 2. Ἡμὺν) Par. ἥ cum puncto subscripto: sine illo FL. I. H. S. Omnes tamen discretim. Alibi ἡμῶν iunctim; tumque significare volunt *haud dubie*; prius vero esse iurandi formulam. Sed quis non videt, vanam hanc esse differentiam? Et recte ἡμῶν disiungi, & ὄντως significare, satis docuit Bud. in Comment. p. 520 f. & 521. REITZ.

Pag. 116. l. 6. Ὀμόσκευος καὶ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς ὄν) Erasmus, eodem cultu, eademque cum Alanis lingua. Sed ὁμόσκευος est, qui eodem genere armorum utitur, ut apud Thucydidem. Ὀμηροὶ τοῖς Σκύθαις ὁμόσκευοι, iisdem armis utuntur, quibus Scythae. Σκεῦη Graecis saepe sunt arma. GRAEV.

ead. l. 15. Ἀφ' αἵματος) Belgicissimum similem cum hoc Graecismo comparat frater cariss. G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. p. 427, adducto hoc Luciani loco, & Homer. Il. Z, 211, Ταύτης τοι γενέσσι τε καὶ αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσι. Item T, 105, — εἰδ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσι, ubi Scholiast. ἀντὶ τοῦ σπέρματος, γένους. Additque adeundum Elsner. ad Act. Apost. XVII, 26. (qui idem duobus illis locis prioribus probat.) Item Wolfii curas, ad Evang. Ioan. 1, 13. Plura adderem, nisi res foret nota. REITZ.

Pag. 117. l. 9. Ἐτέλεσεν ἐκ) Subaudi ὁδόν. Ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, Pharsalum pervenit. Thucyd. (IV, 78.) GUYET. Adde Nostrium Tim. § 20, τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. Et passim alibi. REITZ.

Pag. 118. l. 1. Ὅσπερ ἂν ἡ ἀριστερὰ) Ἀν ὥσπερ ἂν εἰ ἡ ἀριστερὰ &c. GUYET.

ead. l. 13. Εὐβότος οὐ μετ') Delendum videtur οὐ. GUYET. Certe alterutrum necessario delendum: eodem tamen redit, num μετ' οὐ πολὺ legas cum Basf. an οὐ μετὰ πολὺ cum FL quam secuti sumus ut antiquiorem. REITZ.

ead. l. 14. Οὐ μετὰ πολὺ) Sic FL. Reliquae edd. & ipse P. οὐ μετ' οὐ πολὺ: nisi quod B. 2. μετ' οὐ πολὺ habeat, quod ge- nuinum censeo. SOLAN.

Pag. 119. l. 3. Αὐτοτελεῖς) Suis sumtibus viventes. GUYET.

ead. l. 9. Εἰς δύο διενόη) Hanc phrasin probat contra Galtakerum Elsnerus ad Evang. Marc. XV, 38, ubi habemus, καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο. Et hoc Lucia-

ni, item alia ex eiuſd. Dial. Meretr. XIII poſt med. & Deor. Dial. VIII pr. Item Sympoſ. c. 44, ubi διείλε τὸ κρανίον — ἐς δύο videbimus, item ex Demoſth. Phil. IV, pag. 58. Nec non Polyb. L. 2, c. 16, addit, qui plenius, σχιζέται εἰς δύο μέρη ait. Sed ut μέρη ſaepe abeſt in hac & aliis locutionibus, (de qua ellipſ. vid. L. Bos lit. M.) ita abundat alibi, ut ap. Alciph. III, Epiſt. 54 pr. ἢ πῶς τὸ ἀνθρώπου τοῦτο εἰς μέρη κατέρρηγας ἱμάτιον φορῶ; REITZ.

Pag. 120. l. 2. Πυρακτῶνεις) Corrupta haud dubie vox; cuius poſterior pars τραβείς fuit. Sed quaenam alia vox ſub πυρακτ. lateat, ſine Codicum ope meum hic divinare non eſt. Forſan tantum παρατραβείς, forſan κατατραβείς ſcripſerat. In libris nihil ſubſidii. SOLAN.

ead. l. 7. Κοπίδα διηρμένος) At ſupra c. 9 circa fin. habuimus διηρμένον una vocali auſtius, de quo ibi monere oblitus ſum, quod id reliquerim, ut in edd. inveni: nam & ſic ſcribitur apud LXX, Dan. 2, 14. At in hoc Tox. cap. 40 pr. διηρμένοι exaratum erat, ut hic. Quare utrobique diverſam ſcripturam retinui, quia utraque videtur bona. REITZ. Sed diſtinguendum fuerat: nam διηρμένος eſt a διαίρω, divido; διηρμένος vero a διαίρω, tollo. Vid. ad Bis Acc. cap. 2. IDEM in Addend.

Pag. 121. l. 5. Ἐπεισθημεν) In omnibus antea legebatur ἐπεισθημεν ego audaſter mutavi, quamvis etiam ferri poſſit recepta ſcriptura. Quid σπένδομαι valeat, notius eſt, quam ut moneam. SOLAN. Ἐπεισθημεν) Ego non ita audax fui, ut hoc contra omnes edd. & Codd. mutarem; maxime propter ſequens δόξαν, ex quo magis conſequitur, reliquis ex opinione aut ſuffragio Arſacomae perſuaſum, ut idem ſentirent. Eſti enim σπένδομαι egregium eſt, cum de pace aut foedere ineundo agitur; ut apud Herodian. II, 12, 5, καταπέμπει γράμματα, δι' ὃν ἐσπένδετο δὴ πρὸς τὸν Σεβήρον, *litteras miſit, quibus foedus pangeret cum Severo; (ſeu malis conſtruere, litteras miſit ad Severum)* quis demonſtraverit id ideo intrudendum, ubi orationis filum alii verbo connectitur? Sed inventis noſtris nimis gaudentes nobis de felici ſucceſſu nimis etiam ſubito gratulamur, nec amplius reliqua ponderamus. Et neſcio, an quidem ἐσπεισθημεν ſic paſſive pro medio dicatur. Nam cum Thucyd. III, 111, ait, Ἐν τούτῳ δ' οἱ Μαντινῆες, καὶ οἱς ἑσπειστο, — ἐξεληθόντες ἀπῆσαν, *interea vero Mantinenſes, & ceteri, quibus ex paſſo poteſtas facta — egreſſi abierunt, alia res eſt.* REITZ.

ead. l. 9. Μύθοις ὅμοια) At re vera Scytharum genium moresque haec optime exprimunt, quos ex historia Timurbeki, nuper Gallice e Persica Cherefeddini Ali versa & edita luculenter, si non legisti, ut perspicias auctor tibi sum, quo mores adeo a nostris abhorrentes pro fabulis non habeas. SOLAN.

ead. l. 10. Οὐς ὅμοσας) Supra enim cap. 38 huius Dial. dixerat: οὐ μὰ γὰρ τὸν Ἀνεμόν καὶ τὸν Ἀκινάκην — οὐ σοι δοκοῦσιν ὁ Ἀνεμός καὶ ὁ Ἀκινάκης θεοὶ εἶναι; REITZ.

Pag. 122. l. 8. Ἀθήναζε ἀπῆειν) Conf. supr. Σκυθ. c. 1 & 4. SOLAN. Si propter factum ipsum, bene. Si ad probandum usum τοῦ Ἀθήναζε, quo & ibi occurrit, nihil magni est momenti: nam & frequentatur aliis, ut Alciph. III, Epist. 51, atque aliis. REITZ.

ead. l. 10. Ἐν προσβολῇ) Hemsterh. rursus in marg. monuit vidend. Duker. ad Thucyd. pag. 408, No. 83. Habet autem Thucyd. VI, c. 48, ἐν πόρῳ γὰρ μάλιστα καὶ προσβολῇ εἶναι αὐτοὺς τῆς Σικελίας. Ibiq. Dukerus hoc Luciani pluraque alia ex ipso Thucyd. affert, unde haec vox probetur, illustretur. Addam tantum inde verba Scholiastae ad IV, cap. 53. Προσβολή, αἶτ, ἀντὶ τοῦ προσόρμισης καὶ καταγωγῆ. ἐπί-θεσις. REITZ.

ead. l. 11. Καράμβεως) Promontorium est Asiae, de quo videt Strabonem lib. II, p. 124 &c. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγὴν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκευάζομεν, καὶ τοῦ πλοῦ ἐς αὐτὴν μετασκευασάμενοι ἡγοράζομεν Ad haec ita notavit pater. Vertunt iam ab Erasmo, *res quasdam importatas in portu spectassemus, in eoque e navi subduxissemus, emitimus*. Immo καταγωγὴ, κατάλυμα, πανδοκεῖον, οἶκημα, quod sibi viderunt, conduxerunt, compararunt, & eo sarcinas deposuerunt ipsi ἀγοράζοντες, hoc est, in forum urbis profecti. Hesych. ἀγοράζειν, ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν. Aristophanes Λυσιστράτῃ pag. 860 Lugd. ed. Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὄπλοις ἐξῆς Ἀριστογείτονι. Thucydides lib. VI, p. 214, καὶ ἐσελθόντες ἡγοράζον ἐς τὴν πόλιν ubi Scholiastes perinde ut Hesychius interpretatur. Herodotus Melpomene cap. 78, ἔχων δ' ἂν ταύτην Graecam vestem, ἡγόραζε. Et cap. 164, καὶ μιν Βαρκαῖδι τε ἄνδρες καταμαθόντες ἀγοράζοντα, κτείνουσι. Euterpe cap. 35, ἐν τοῖσι αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι καὶ καπηλεύουσι, et si hic vertant negotiantur. (Adde Salmaf. de Usur. p. 339.) GRON.

ibid. Καταγωγὴν) Sedem, diversoriorium. GUYET.

ead. l. 16. Ἀνασπάσαντες) Cf. infra Συμπ. c. 20 f. SOLAN.

ibid. Κλειῖτρον) Omnes libri habebant hic κλειῖτρον quae vox cum nullibi occurrat, haud dubie pro hac, quam reposuimus, irrepfit. Vide 'Αλ. c. 29, & Εὐχ. c. 42. SOLAN.

Pag. 123. l. 7. Πράξομεν) Pro πράξοιμεν, nescio an satis recte. Certe non memini, me sic usurpatum legisse. SOLAN.

ead. l. 15. Πομπήν) Quintil. Decl. IX: Cum ostentata per arenam periturorum corpora mortis suae pompam ducerent. Vide & I. Capitol. in M. Aurelio c. 19. SOLAN.

Pag. 124. l. 1. Ἀνδρολογηθέντες) Ἀνδρολογεῖν milites conscribere, Alciph. I, Ep. XI, pag. 44. Ubi diligentiss. Bergler. ex Hesych. suam versionem, ac de alia quoque collectione virorum dici, hoc Luciani testimonio probat. Adde ἀνδρολογία 2 Macab. XII, 43. REITZ.

ead. l. 11. Δεδεμένους) Rarius hoc, sed fiebat tamen; praesertim in Christianos. Mos a Romanis investus, cuius alibi etiam meminit; ut 'Αλεξ. c. 44 &c. SOLAN.

Pag. 125. l. 6. Οὐ κατέθηκεν) Cf. Dial. seq. 'Ον. c. 3. SOLAN.

ead. l. 8. Καμπύλω τῷ Ξίφει ὑποτιμηθεὶς τὴν ἰγνύην) Adunco gladio vulneratus in poplite. Sed legendum τὴν ἰγνύαν, aut τὴν ἰγνύν. Dicitur enim ἰγνύα & ἰγνύς. GRAEV.

ead. l. 9. Ἰγνύν) Ἰγνύειν Noster supra 1 Hist. c. 23 m. Ibi vero ex Schol. discas, recte Graev. ἰγνύαν vel ἰγνύν dici, monere. Interim quia medici hoc vocabulo frequentius utuntur, quam alii, maxime Hippocrat. & Aret. qui ἰγνύν Ionice aiunt, & Homer. quoque sic scribit, cuius Noster dictionem saepe imitatur, quid mali erit, si vulgatam sic relinquamus? etsi ἰγνύν dedisse Nostrum verosimilius sit. REITZ.

Pag. 126. l. 5. Ἀμαστριανῶν) Fuit, cum crederem huius Dialogi scenam Amastrin, aut urbem aliquam illius orae: nec a vero abhorret, ibi re vera scriptum, ubi de Scythis tot inaudiisse probabile sit. Neque enim, ut haec omnia ficta sint, a me facile impetrabis; praesertim cum Lucianum in his oris fuisse ex 'Αλεξ. c. 57 satis constet. Sed obstat, quod supra c. 57 Amastrim iis describit verbis, quae satis ostendunt, ibi non dici haec. Coniiciebam tunc, legendum περίρσιον, pro πάρσιον. Nunc autem Athenis scenam huius Dialogi esse puto, ubi mercatores satis multi Amastriani inveniri poterant, a quibus quaeri id posset. SOLAN.

Pag. 127. l. 5. Διεκπαίσεις) Vulgata non videtur movenda. Sic enim ἐπεισπαλεῖν pro ingredi, se intrudere, Aristoph. Plut. 804, εἰς τὴν οἰκίαν ἐπεισπάεικεν, quod Scholiast. exponit, εἰσεπήδησεν, εἰσῆλθεν. Eund. Aristophan. loc. adducit

Bergler. ad Alciph. III, pag. 408, quo probet suspicionem suam, etiam in Lucian. Sympos. (c. 8, vel 9, ut in illo Dial. videbimus) ἐπεισέπεισεν legendum, pro vulgato ἐπεισέπεισεν. Nam licet ἐκπίπτειν pro fuga elabi inveniat, ut Steph. notavit, illud tamen hic minus aptum esset prae altero, quod *perrumpere* significans hic longe maiorem vim habet, & respondet actui Aeneae, patrem ex incendio Troiano humeris sublatum eripientis. Dum ἐκπεσείν Nostro potius est *extrudi*, *eici*, ut supra Alex. c. 19, & Abdic. c. 1; vel *excidere voto*, *exsibilari*, Nigr. § 9. REITZ.

ead. l. 6. Ἀπεκέλευτο ὑπὸ τοῦ πυρὸς) Potest utcunque intelligi haec lectio, ut expressimus, iuvante ellipsi in καθὼ ita explenda, κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, καθ' ὃ μὴ δέπω τελείως ἀπεκέλευτο. Ut ἀποτείνχίζειν est muro discludere, qui murus commeatum intercipiat: sic ἀποκαλείν πυρὶ significaverit incendio discludere & arcere. Ast viderint tamen, qui possunt, an non iuver liber aliquis, quo legere liceat ἀπεκέκλειστο, sententia plana & interpretis non egente. Sic etiam non abundet nomen πυρὶ. Ceterum de verbo διακταλείν diligenter egit Kuster. ad Aristoph. Plut. 805. GESN.

Pag. 128. l. 10. Ἀγροίκον) Adleverat Solanus noster conferendum infra Iov. Trag. c. 32. Ibi invenies: ἄγροικον τοῦτο εἶρηκας, καὶ δεινῶς βοιάτιον. REITZ.

ead. l. 14. Ἀγαπῶμεν) Contenti simus. GUYET. Hoc addidisse videtur, quia Bened. dedit, nos invicem amplectimur. Erasmus vero plane omisit. Recte autem Guyetum sentire, multis probare liceret; sed contenti simus Nostro, qui supra hoc Dial. cap. 3, καὶ μὴ ἀγαπήσαι, εἰ διαφεύξονται (διαφυλάσσονται vulg.) non contenti aufugisse. Adde, quae supra Amor. c. 33 de adverbio ἀγαπῶντως, νix, aegre, interpretando dixi, in quo Lexicographi errant, aut id omittunt. Vid. & Scholiast. ad Amor. c. 22, No. 20, qui ἤρχομεθα viciffim interpretabatur ἡγαπώμεθα. Nisi tamen active potius ἡγαπῶμεν ibi legendum. REITZ.

ead. l. 15. Ἀντὶ μιᾶς γλώττης) Socratico & Xenophonteo de fonte hausta suavitas. Vide, qui dulcedine maxima affici cupis, Memorab. Socrat. 2, 3, ubi fratres in concordiam revocat; & 2, 4, ubi amicitiam commendat: Ἄ δ' αἶ τε χεῖρες ἐκάστω ὑπηρετοῦσι, καὶ ὀφθαλμοὶ προοῶσι, καὶ τὰ ὦτα προακούουσι, καὶ οἱ πόδες διανύττουσι, τούτων φίλος εὐεργετῶν οὐδέ τις λείπεται. GESN.

Pag. 129. l. 3. Γερύονη) Geryon, Erytheae insulae in Gadi,

tano mari rex, tricorpor fuisse fingitur, ob administrationem regni cum duobus fratribus concordissimam. Sunt, qui trium Hispanicarum insularum regem faciunt, Balearidum sc. duarum, & Ebusi. COGN.

IN LUCIUM SIVE ASINUM.

Pag. 131. l. 1. ΛΟΥΚΙΟΣ) Lucius hic, quisquis tandem fuit, *Patrensem* se dicit c. 55, ubi de genere suo vitaeque instituto plura ipse narrat. Non censet Lucianeum Tan. Faber, not. ad Phaedr. 173 C. Photius Luciano tribuit. Vide Cod. CXXIX, ubi titulus eius libri μεταμορφώσεων λόγοι διάφοροι. Apuleius ex hoc aut Lucio ipse omnia habet. Vide Salmas. prol. ad Exercit. Plin. AG. III, n. n. n. n. & Lamprid. Commod. cap. 11, ubi Imp. nomen ὄνος &c. Memoratur apud Philostr. in Herodis vita p. 556 Lucius quidam ἀνὴρ σοφὸς . . . ἐν τοῖς φανεροῖς σπουδαῖος. Μουσωνίῳ τῷ Τυρίῳ προσφοιτήσας . . . ἐπιτηδεύ-
τατος τῷ Ἡρόδῳ. Vir etiam facetus, & M. Aurelio, ut ex frequentibus patet, familiaris. SOLAN. Non de nihilo videtur, quod apud Photium Cod. 129, p. 165 Hoefschel. bis vocatur hic libellus Λουκίς ἢ ὄνος, nimirum ut Ἀτθίς, ut Aeneis &c. agit enim de rebus Lucii. Ceterum fere est, ut assentiar Photio l. c. eo inclinanti, e. Lucii Patrensis ampliore narratione hanc breviorē a Luciano contractam, adspersis hinc inde iocis, quibus non serio ista narrari ostenderet. Pleniores Lucii libros cum tota illorum superstitione secutus videtur Apuleius, cuius ultimo praesertim libro fanatica regnat credulitas, & exitus quasi tragicus finit fabulam; ut comicus, vel satyricus potius, Lucianeam. GESN.

ead. l. 2. Ἀπείν — συμβόλαιον) Lucius, qui postea asinus evadet, ita suam ipsius historiam inchoat, Ἀπείν ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἣν δέ μοι πατρικὸν τι συμβόλαιον ἐκεῖ πρὸς ἄν-
δραπον ἐπιχώριον. Inscitissime interpres, *Cum in Thessaliam, ubi quoddam mihi paternum erat negotium cum eius gentis viro, proficiscer.* Verte: *Fuit, cum proficiscer in Thessaliam; erat autem mihi a patre illic relicta hospitalitatis tessera cum eius gentis viro.* De tessera illis, beneficio eruditorum, res nota est ac discussa. IENS.

ibid. Θετταλίαν) Graeciae regionem, cuius montes sunt 24 nobilissimi, flumina quoque insigniora aliquot, & inter celebres urbes Hypata, Patara, ubi Apollo dabat responsa

hiemalibus mensibus, & Larissa, a qua Achilles Larissaeus dictus. COGN. (Adscripserat huic notae Hemsterh. Patara Lyciae est, non Theffaliae, ut notum.) Hic Patrae legend.

ead. l. 3. Συμβολαίων) Cogitaram hic olim de tessera hospitali, sed frustra. Vide Philostr. pag. 549, *Syngrapha*, & Plat. ed. Baf. 135 B. SOLAN. Severe nimis pronuntiat sensus. Probare potius debebat, *συμβόλαιον* etiam dictum pro *συμβόλῳ*, hospitalitatis tessera. Causa hic itineris indicatur, negotium, speciatim ex contractu, patris. Hanc esse τῷ συμβολαίου notionem, & forte unicam, satis constat ex observatis v. g. Qu. Budaei p. m. 768 seq. H. Stephani in Thef. &c. Sic *συμβολαίας δίκας* interpretantur & Schol. antiqua, & nuper eruditissimus Dukerus ad Thucyd. I, 77 pr. Sic Plut. Solo. pag. 156 H. Steph. obaeratis pollicetur Solon γέμῃσιν, agrorum divisionem, ac tabulas proinde novas; sed feneratoribus βεβαίωσιν τῶν συμβολαίων, ut rati sint contractus: huic βεβαίωσει opponitur p. 158 τῶν συμβολαίων ἀναίρεσις. De symbolo s. tessera hospitii, locus, si quid voluisset auctor, erat deinde, ubi γράμμα se habere ait Lucius ad Hipparchum, ὥστε οἰκῆσαι παρ' αὐτῷ. Neque moror γραμματεῖον in Scholiis ad h. l. quae imperitiae & ineptiarum toties convinci possint. GESN. Συμβόλαιον quid sit, vid. ex re ipsa, de qua Lucian. infra, Dial. Meretr. II paulo ante med. γάμους ναυκληρικούς διεξιούσης — ἀλλ' οὐδ' ἐφίλος ἐστὶν οὗτος τῷ πατρί; μέμνημαί γάρ ὡς πρῶν ἐδικάσατο περὶ συμβολαίου ναυτικῷ. I. e. *syngrapha*, vel *contractus*, ratio debiti & crediti. Neque vero literis commendaticijs indignuisset, de quibus statim agitur, si hospitalitatis tesseram attulisset. Dion. Hal. Mocr. p. 102, v. 29 ed. Lips. Τὰ μὲν γὰρ συμβόλαια πρὸς τοὺς ἐπὶ ταῖς τραπέζαις ἀνευ μαρτύρων γίνονται. Et sic pro actione, controversia, quae nascitur ex eiusmodi negotio, vel ratione pecuniaria. Idem de Demosth. gravit. pag. 197, 12, ἐν δὲ τοῖς ἰδιωτικοῖς λέγοις, οὓς περὶ μικρῶν συμβολαίων ἰδιώταις ἀνθρώποις ἔγραψεν. Idem Antiq. L. 2, p. 134, vers. 16. seqq. Εἰς δὲ τὴν περὶ τὰ συμβόλαια δικαιοσύνην ὑπηγάγετο. — Ὅρων γὰρ ὅτι τῶν συμβολαίων τὰ μὲν ἐν φαρεῷ καὶ μετὰ μαρτύρων πραττόμεναι ἢ τῶν συνόντων αἰδῶς φυλάττει, — τὰ δὲ ἀμάρτυρα μίαν ἔχει φυλακὴν, τὴν τῶν συμβαλλόντων πίστιν. Ac saepe alibi apud hunc & Demosthenem. Sed quia Gesner. similia aliunde iam dedit, plura non addo. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ἄλῶν) Nescio, num propter ἄλῶν Florentinam consuluerit Solanus, an quia punctum minus ante καὶ

& ibi legitur, aequae ac in aliis: id punctum sensum turbat. Ac pristinus interpres haec non capiens omisit, & sequentium ordinem invertit. REITZ.

ead. l. 10. Ἐς τὰ ὕπατα) Siccine solent Graeci? SOLAN. An Solanus haec falsi arguit, quod ἐς pro ἐν positum sit? Vix credo. Aliam dubitationis eius causam tamen invenire non possum. Cumque mea sponte exempla non addidissem, quia nimis id notum vel mediocriter versatis arbitror; tamen ne nihil egisse videar, pauca quaedam ex immensa, quae suppetit, copia subiungam. Demosth. p. ult. A. ubi οἱ εἰς Ῥόδον sunt Rhodii. Eustath. in proverb. quod ad Pisc. cap. 20 adduxi, τὸ μὲν χεῖρ ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐς Κλοπιδῶν. Et ne dicas, illud ἐς ibi significare, *ad, versus*, ecce aliud simile ex Ach. Tat. I, 1, ὡς χειμάζειν ἐν ταύτῃ, φερίζειν δὲ — εἰς τὸ προκλήπιον. Alciph. III, Ep. 43 pr. λουσάμενοι εἰς τὸ βαλανεῖον. Long. Past. III, pag. 103, ὡς ὠμοσά ποτε εἰς ἑαῖνο (τὸ ἄντρον), quas πυμφας aliquando adiuravi in illo antro. Idque manifestius pro ἐν positum, quam illa eiusdem, quae adducit Mollius p. 62, ἐς δὲ φάλακας κρυπτεται, ἐς ἕλος ἀφανίζεται. Sed addamus alia. Sophocl. Ai. frag. 80, εἰς δόμους μένειν. Noster mox cap. 17, καταλόμεν εἰς τινὰ ἐπαυλίαν. Evang. Matth. II, 23, κατέκηθεν εἰς πόλιν, habitabat in urbe. Quinque similia vid. ap. Gunther, in Latin. Rest. T. 2, pag. 496. Sed ut ἐλθὼν praemittit Evangelista l. c. ut ibi sit, *habitatum in*, tamen alibi non praemittitur in N. T. nec in Ael. VII, 8, ὅτι Ἑφαιστίων εἰς ἑλκίστανα ἀπέθανε. Ubi Scheff. quoque frustra ἐλθὼν excidisse putat; vid. Kuhn. & Ael. pluribus locis. Sic εἰς τὸ παρὲν & ἐν τῷ παρόντι, vid. Bud. Comm. pag. 553. Ne plura, quae in promptu forent, accumulem. Ita ἐν vicissim pro εἰς permultis demonstrat Maittaire de Dial. pag. 80, ubi & alia rursus habet, in quibus εἰς pro ἐν positum. Ita etiam εἰς pro ἐνδον Alciph. I, p. 18, ubi vid. not. Bergleri. REITZ.

ibid. Γράμματα) Non modo ob Codd. sic dedi, sed quia paulo post his terve sic legas sine varietate. REITZ.

ead. l. 12. Εἰδέναι) Immerito igitur & hoc supra in Alex. c. 55 negavit Solan. Graece recte dici, pro *nasse aliquem*. Confer ibi notata. REITZ.

ibid. Ὅπν) Sic Mf. Reg. 3011. melius, quam quod est in impress. ὅποι.

ead. l. 13. Καὶ ὅτι ἀργύριον ἰκανὸν ἔχει) Cur ἔχει, & non ἔχει, ut τρέφει, quod sequitur. Non monuissem, nisi omnes editt. etiam Fl. consentire in hoc vitio tolerando vidissem. GRAEV.

ead. l. 14. Τρέφει) Quia in proxime praemisso ἔχει nihil varietatis inveni, in altero autem, Cod. L. optativum quoque praeferat, ut utrumque sibi simile esset curavi; nam ὅτι ἔχει καὶ τρέφει, quod in omnib. edd. erat, non fas fuit retinere: dedique hoc Solani diligentiae, qui Codicem habet suffragantem, alioqui mallet cum Graevio ἔχει καὶ τρέφει; quia & οἰκεῖ praecedit, etsi coniunctio non semper similes modos habeat, ubi aliorum deflectit oratio: ideoque οἰκεῖ cum suo ὅποι, sequente ὅτι cum optativo, tolerabilius duco, quam si eodem spiritu ὅτι ἔχει καὶ τρέφει enuntietur. REITZ. Unius Codicis L. auctoritas non tantum apud nos valet, ut assentiamur Reitzio τρέφει in τρέφει mutanti, qui optativus nullum hic locum habere potest praecedente ὅτι, ut probe monuit cl. B. de Ball. Quare reposuimus omnium edd. lectionem τρέφει, quam etiam tuetur Mf. Reg. 2955, & ἔχει cum Graevio mutavimus in ἔχει.

Pag. 132. l. 3. Ἀνεκτὸν) I. e. *mediocris, modica*, ita tamen ut ferri possit. GUYET.

ead. l. 7. Σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος πυνθάνη; γράμματα, εἶπον, κομίζω) Crederem ab Luciano non profectum πυνθάνη, sed πυνθανομένη, quod forte per compendium scriptum a librariis mutatum in πυνθάνη. Latine sic: *Tu vero, quisnam es, aut quid vis, percontanti, literas, inquam, assero.* L. BOS. At recte habet vulgata, ut ἔφη & πυνθάνη sibi non respondeant, nam pertinent ad diversas personas, ut ex versione iam patet clarissime. Immo in interrogatiunculis istiusmodi, ne semper quidem in eadem persona verba collocari opus est; quamvis ad eundem hominem interrogatio dirigatur. Ita Alciph. III, Epist. 54 pr. *Τί δακρύεις; ἴσως ἐρήση με, ἢ πόθεν κατέαγα τὸ κράνιον, ἢ πῶς τοῦτο — ἱμάτων φορῶ;* nam etsi κατέαγε in uno Cod. legatur, sequens tamen φορῶ satis loquitur, κατέαγα legendum. At hic alia est ratio. REITZ.

ead. l. 8. Δεκριανοῦ) Fuit, cum censerem nomen esse patris. Muto nunc sententiam. SOLAN. *Περὶ Δεκρ.*) Nihil hic varietatis annotavit Reitzius. Rectius tamen Salmurienfis *παρὰ Δεκρ.* quod reddere Luciano eo minus haesitavimus, quod & sic haberi videmus in Mf. Reg. 2955. *Περὶ* cum Reitziana etiam B. 4.

ead. l. 9. Παταρέως) Nihil dubito, quin Πατρέως legendum sit, id est, *Patrensis*. Mentio fit Δουσαρείου Πατρείου apud Ammonium de Interpret. p. 17. LA CROZE. Et sic ex Fl. dedi. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπέδωκα) Male in omnibus legitur ἐπέδωκα. Sed

saepe, ni fallor, in ea voce peccatur. Ego certe ἀπέδωκα legendum esse nullus dubito. Nolui tamen mutare, quia in hoc libello multa manca. SOLAN.

ead. l. 16. Τῶν Ἑλλήνων) Si Patareus fuisset, scribendum erat τῶν Λυκίων. LA CROZE.

Pag. 133. l. 1. Παρ' ἐμὲ) Ita ex Mss. Regg. 3011. & ed. B. 2. pro vulgato παρ' ἐμοί, rescribi iussit cl. B. de Ball. cui obsecundavimus. Ἐμὲ agnoscit etiam B. 4.

ead. l. 8. Ἡ Παλαίστρα ἄγει με καὶ δείκνυσί μοι κάλλιστον εἰκημάτιον) Interpretes omnes, *ostensaue damo pulcherrima*. Immo, ut commodissime notavit pater, κοιτῶνα, ut praecessit, cubiculum & locum dormiendi. Sic δωματίον pro cubiculo etiam. Vide Casaubonum ad Theophrast. pag. 263. Et occurrit aliquoties infra. Sed notabiliter p. 112, οἱ μὲν θέραποντες, αὐτοῦ παυ πλησίον πρὸ τοῦ δωματίου ἐκάθευδον, ubi inepte vertunt in propinquo vestibulo. GRON.

Pag. 134. l. 4. Ἡ νῦν μοι ὁδὸς) Aberat ab editionibus artic. ἡ, quem addidimus ex Mss. Regg. 2955. & 3011.

ibid. Πάσαις ταῖς ἡμέραις) Quid hoc sit, nondum assequor. Corruptumque adeo locum arbitror. SOLAN.

ead. l. 6. Τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν) Intellige διὰ. GUYET.

ead. l. 12. Κἂν τούτῳ) In *lunt.* κἂν erat sine puncto subseripto, quod & aliae vet. edd. saepe omisere. Sed cum *Par.* aliaeque id haberent, addere non neglexi, quia est pro καὶ ἐν positum, & sic melius distinguitur a κἂν *etsi*. Ut supra iam monui ad Lexiph. c. 22. REITZ.

ead. l. 14. Ἰμάτια — ἀνθιδά) Confer, si lubet, Alciph. III, Ep. 54, πὼς τὸ ἀνθιδὸν τοῦτο — ἱμάτιον φέρω. Meretricum gestamen vestes floridae. Habuimus non semel supra. Occurreret rursus deinde. Confer interim not. Bourdelotii ad Nigr. cap. 13. REITZ.

Pag. 135. l. 1. Ἐγὼ Ἀβροῖά εἰμι, εἰ τινα τῆς σῆς μητρὸς φίλην ἀκούεις) Intelligunt, *ego Abrogea sum, amica si qua unquam fuit tuae matris*, cum non videantur eam adeo arcta coniunctione vincire voces Graecae, quae simpliciter sonant, *ego Abrogea sum, si quam matris tuae amicam forsan audis vel audisti eo nomine*; ut poeta, *Fando aliquid si forte tuas pervenit ad aures Belidae nomen Palamedis*. GRON.

ead. l. 6. Κατάγομαι παρὰ σοί) Solan. iubet conferri Κἂν τὰ πλ. cap. 18. Sed ibi legas, καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν καὶ προκαταχθήσομαι. Et 2^a Ver. Hist. § 6 pr. ταῦτοις ἅπασι κηλούμενος κατήχθημεν. Quid tum? REITZ.

ead. l. 12. Φυλάττου μοι) Illud μοι additum familiaritatem quandam & auctoritatem significat. Exemplorum pleni sunt omnes libri. Vid. saltem, quae dedit frater cariss. G. O. Reitz. in Belg. Graec. p. 353 — 4. Et Alciphri. compluribus locis, ac Bergler. ad eundem I, Ep. 26, p. 107. Ubi id saepe abundare, vel pro παρ' ἐμοῦ poni docet. Alibi tamen difficultatem parit, ut ibid. III, 30, pag. 340, ἐκ τούτων (στρουθίων) λαχόν μοι τὰς πίονας καὶ ἀσάρκους ἀπέσταλκα πέντε εἰκοσιν. Ex his passerculis partem electam mihi pinguiore tibi & carnosiores, ut vertit Bergl. qui tamen illud μοι hic non concoquit, cum potius σοι scriptum oporteret. At si λαχόν pro λαχόν legas, ac per solitum pleonasmum accipias, non tantum difficultatis video; nam elegit prius sibi quod placeret, non ut sibi ferret. REITZ.

ead. l. 13. Μάγος) Non erant olim magi plebeiae fortis homines, sed apud Persas, Aethiopes, Chaldaeos & Indos ex regia stirpe proceres, in secretioribus philosophiae & artis mathematicae arcanis educati, sagacissimi sympathiae rerum naturalium & divinarum exploratores. COGN.

ead. l. 14. Μάχλος) Sic & infra de non tem. cred. Calumn. cap. 26, ὑπὸ μάχλου γυναικός, quamquam Th. Mag. ibi legit μάχλως. REITZ.

ibid. Ἐπιβάλλει τὸν ὀφθαλμὸν) Sic apud LXX, Genes. XXXIX, 7, ἐπέβαλλεν ἡ γυνὴ τοῦ κυρίου αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἐπὶ Ἰωσήφ. Estque phrasis amatoribus & amatis propria, cuius plura exempla vid. apud I. Elfner. ad Evang. Matth. V, 28. REITZ.

ead. l. 15. Ὑπακούσει) Quod Solan. inquisierit, num quae ed. aliter haberet, suspensionem praebuerit, eum de ὑπακούσει cogitasse. Sed recte se habere indicativum, ipse tamen non dubitavit. Nam supra ad Tim. § 33, ubi εἴσεται, οἷάν με οὐσαρ ἀπολείπει habemus, quod alii frustra in ἀπολείπει mutatum voluerant, ipse hoc testimonio, aliisque utitur, ad probandam hanc loquendi consuetudinem: de qua & nos alibi iam egimus, pluribusque agemus, si opus fuerit; nimis enim usitatus est hic modus simili in constructione, ubi Latini quidem subiunctivum potius amarent, quam ut pluribus exemplis indigeat. REITZ.

ead. l. 16. Eis ζῶα) De hominum & brutorum metamorphosi in alias formas Aristot. de mirabil. aud. Ovid. L. XIV Met. Plin. L. VIII, c. 22, Arist. L. IX, c. 36, L. VIII, c. 5, Solin. L. IX, Aug. L. XVIII de Civ. Dei, c. 16. Virg. Ecl. VIII. COGN.

Pag. 136. l. 8. Ἀποδύου) Ab athletis metaphora. GUYET. Satis patet ex sequente καὶ γυμνάζομενος. Sed & ex aliis adiectis satis apertum, non solum ad expugnationem eius mentis, ut sic dicam, qui arcana resciscat, respici; sed & nequitias simul amatorias. Eodem verbo ἀποδύεσθαι de strenuis potatoribus Persis utitur Aelian. V. Hist. XII, 1, p. 659 ed. Periz. οἱ Πέρσαι — οἶονεὶ πρὸς τὸν πότον, ὡς πρὸς ἀντίπλον ἀποδύομενοι. Idem Π, 30 f. καὶ ἀπεδύσατο ἐπὶ φιλοσοφίᾳ, & accinxit se ad philosophiam. Alciphr. I, Ep. 37, pag. 170, ἐπ' ἐκείνον γὰρ ἡ Ἑρπυλλὶς ἀποδύσεται, ad huic auxiliandum Herpyllis se accinget. REITZ.

ead. l. 11. Δούλοι γὰρ) Quibus in domibus aut paterf. aut materf. nequiter libidinosèque vivit, in eis servos non esse servos, neque communi conditione servitutis uti, sed liberius & licentius vivere, quotidiana docet experientia. COGN.

ead. l. 15. Παλαίστρα) Iocose inditum ancillae nomen, ut ap. Plaut. in Cistell. cuidam *Gymnasium*. COGN.

Pag. 137. l. 1. Ἡ δὲ ὁσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάλ-|ατο. ἡ δὲ σφόδρα γὰρ &c.) Vertunt, *Tum illa, lumbi agilitèr moventur — Illa impudens & vultu grata puella, Fugeris, inquit, adolescens.* At non potest ab Luciano venisse hic ordo narrandi, ut illud ἡ δὲ duas periodos se invicem sequentes inchoet, ea notatione, ut significet personam loquentis. Et quae ista sui laudatio est? Immo etiam haec ineptia non latuit interpretes, qui non bis vertunt *tum illa*, quod facere debuerant attentī Graecis. Praeclare has turbas sanavit ac restituit pater, ἡ δὲ ὁσφὺς σὴ μὲν ὑγρῶς ἐπικινεῖται. μακάριος &c. ut sint verba laudantis iuvenis, dicentisque, *lumbi quidem tui agilitèr mov.* Sic omnia haec plana. Verum sequentia mire administrantur illa, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεραπεΐας ὀδύνης ἀρδόμενος ἀεὶ ἀνέξῃ, ubi Basileenses vertunt, *cuius curam haud facile sustinebis, Benedictus cuius curationem haud facile sustinebis*, quae nihil faciunt ad scopum & plenam captato lusu Palaestrae enormitatem. Pater adscripsit, F. ἡδοκίῃς. Ver-tebat igitur, & ab ipsa curationis voluptate irrigatus semper sustinebis. Nisi plane oxymori speciem in vulgata lectione agnoscere velim:us, & ab ipso curationis dolore irrigatum dicat, ut licet dolore plenus & miser sit, semper tamen adhuc velit: quod iudicio verissimum. GRON. Ὡς εὐρύθμως, ἔφην, ὃ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πύλην τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπεριφέρεις, καὶ κλίνεις: ἡ δὲ ὁσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται) Interpres vertens, *Quam venuste, inquam, o pulchra Palaestra, nates una cum olla*

circumfers, & deprimis. Tum illa, lumbi mei agilitur moventur, ita agit, quam si voculae ἢ δὲ notent respondentis Παλαίστρας personam; cum plane sit ipsius Lucii continua oratio. Sed & pro ἡμῶν legendum videtur ὑμῶν. Lumbi quoque molliter, agilitur, vobis moventur. IENS.

ibid. Ἡμῶν ὑγρῶς) Forfan ἦ μὲν, i. e. ὄντως vid. Hesychius. Aut ὑμῶν pro σοι, non plural. GUYET.

*ead. l. 3. Ἰταμὸν) Scholiast. ἰταμὸν, male, ni fallor: nam laevigatur ubique; vid. Pollucem vel decies. E. c. I, Sect. 192. Ἐπαιγῶν δὲ ἵππου βλέμμα, ἐρεῖς. γοργὸν, ἰταμὸν, ἀναιδές. In Suida ἰταμὸς quoque legas, etsi ab ἰέσθαι derivat. Et eadem pag. idem Suidas ait: Ἰτης. ἰταμὸς. σκληρός. τολμηρὸς καὶ δι' αὐτῶν χωρῶν τῶν πραγμάτων παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν νεφέλαις. Et quomodo durum, asperum, convenit ei, quae Gratiarum plena dicitur? nam *truculentum adspectum* notat ap. Alciphr. III, p. 360, qui de philosopho Cynico dicit: δέμα ἀποτρόπαιον καὶ φοβερόν, κόμπην αὐχμηρὰν ἀνασείων, τὸ βλέμμα ἰταμὸς, ἡμίγυμος ἐν τριγωνίῳ. Sed protervum etiam ac petulantem meretricum vultum significari, patet ex eodem p. 382, ubi ἡ πασῶν δὲ ἰταμωτάτη, τὸ ἐκ Κεραμεικοῦ πορνίδιον. Quare si ἰταμὸς generaliter vertas, *audax, impudens, & Cynico & meretrici* conveniet. REITZ.*

ead. l. 5. Μεστὰ) Ταυτὶ post τὸ μεστὰ desiderari videtur δεικτικῶς. GUYET.

ead. l. 6. Πυρίκαυτον) Conf. supra Τοξ. c. 55. SOLAN.

ibid. Παρεδρεύεις) Ἀν παρεδρεύσεις; GUYET. Futurum sententia postulat. SOLAN.

ead. l. 7. Θεραπεύσαι) Audacter mutavi accentum, cum edd. haberent θεραπεῦσαι, quasi esset infinitivus. Sed est optativus. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ τῆς — ὀδύνης) Καὶ ταῖς — ἡδοναῖς. GUYET.

ead. l. 10. Ἀρδόμενος) Infra Διψ. cap. 4 f. προσεκκαύσεις ἐπάρδων τὴν νόσον. SOLAN. Sed Amor. c. 45 f. τοιαύταις ἀρταῖς — ψυχὴν ἐπάρδων. REITZ.

ead. l. 17. Καὶ μὴδὲ ἐγγὺς ὄντα) Illud μὴδὲ optime quidem Gesner. reddidit per ne quidem. Et sic quoque vertendum in Long. Paft. I, pag. 4, ἔπειτα αἰδεσθεῖς εἰ μὴδὲ αἰγὺς φιλανδρωπῖαν μιμήσεται. Item apud Alciphr. I, Ep. 32, ipso principio, μὴδὲ κρείττενος εἶναι σοι τυχεῖν ἐραστοῦ, δέσποινα Ἀφροδίτη, ubi Bergler. similia de partic. οὐδὲ notat; unde deliberandum videretur, ane vulgata Luciani in Plut. contra Menipp. (Dial. Mort. I.) ὥς οὐδὲ παυσόμενον μου, se tuet

queat, cum Hemsterh. ibi οὐδέπω legi malit. Confer eundem in Prometh. i f. p. 25, ubi tamen μηδὲ pro simplici μὴ positum haud immerito improbat. Et sic οὐδὲ alibi valere *ne quidem*, nemo ignorat. Long. Past. III, 110, 1, οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνις. Noster i Ver. Hist. c. 6, οὐκ ἔτ' οὐδὲ στεῖλαι τὴν ὁδόνην δυνατὸν ἦν. Verum hoc loco in καὶ γὰρ πόρρωθεν, καὶ μηδὲ ἐγγὺς ὄντα, alterutrum videtur abundare, aut πόρρωθεν, aut μηδὲ ἐγγὺς, quia bis idem est. At saepe sic Noster alique affirmationem per negationem contrarii adiunctam solent corroborare, ut, ἐκζητήσατε τὸ καλὸν, καὶ μὴ τὸ πονηρόν· vel τὴν ἀλήθειαν λέγω, καὶ μὴ ψεύσω. Vel, uti Hom. II. E, 816, — ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω, *dicam verbum, nec celabo*. Z, 180, — ἐν δαίον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων. Plura alibi, si opus erit; nam haec obvia. REITZ.

in Schol. l. 1. Ἰταμὸν) Ita adspirare scriptum erat, forsan studio, quia ab ἴεσθαι derivat. Sed in Luciano & apud alios laevigatur; vid. notas. Suidas, ex quo Noster haec descripsit: Ἰταμὸς, ἀναιδὴς. σκληρὸς. ὠμός. παρὰ τὸ ἴεσθαι ὅ ἐστιν ὀρμαίν. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀναιδεῖς. REITZ.

ibid. Ὠμὸν) Non comparebat in editis. Sed inseruit, ex Suida credo, Solan. Itaque ex eodem οἱ ἀναιδεῖς pro καὶ ἀν— legi posset. REITZ.

Pag. 138. l. 9. Τοὺς δεσπότας) Eadem prorsus ratione alibi apud Xenophontem τοὺς βασιλεῖς. Et apud Livium *reges*, de rege & regina dictum legas. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑπνον) Ὑπνον legend. omnino videtur. GUYET. Quia edd. vet. & Codd. ου scribunt pro υ, facillime accidere potuit ut υ cum ν permutaretur. Et utique ὕπνον legendum arbitror. Licet enim καταψεύδεσθαι τινὸς pro *mentiri adversus aliquem*, per ellipsin τοῦ κατὰ, quod in composito iam inest, invenias frequenter, res tamen, quam mentior, simulo, accusativo efferatur, necesse est. Non saltem novi, sic in genitivo usurpari. REITZ.

ead. l. 14. Ὑπέστρωτο) Impersonaliter, pro κλίνει ὑπέστρωτο. GUYET.

Pag. 139. l. 2. Τὰ μὲν οὕτω γυμνὰ καθ' αὐτὰ) Placet interpretibus vertere *aliae suis peculis exuiae*. Quid igitur? an non & λελυμένα quoque sic erant? Certe: sed illis λελυμένα videntur dictae, non colligatae in sertum, quod mihi non probatur, & opinor haec tria genera sic debent intelligi, *aliae sic nudae ut nascebantur* atque adeo integrae, (ut Athenaeus lib. 14 scribit, ἀμάλας dici τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὐτά.)

αὐτὰ) *aliae solutae* foliis non amplius cohaerentibus, sed abruptis, *aliae in ferta plexae*. Sic certe procedunt Graeca. Paulo post pro ἑμερον τὸν συμπότην pater annotavit τὴν συμπότην & sane sic iam habent interpretes. GRON.

ibid. Δελυμένα) Rosae solutae, rosae fertae Apul. GUYET.

ead. l. 4. Τὸν συμπότην) Interpres vertens, *compotricem expressitabam*, legit τὴν συμπότην videnturque eruditi id probasse, quia intelligatur femina Παλαίστρα, quacum coenaturus & concubiturus esset Lucius. At nihil mutandum: potius ludit Lucius τὸν συμπότην dicendo de femina; plane ac mox eapse haec Palaeestra Lucio dicit, ὁ μεράκιον, ἐκδύσαι, καὶ ἀλειψάμενος ἔσθην ἐκ τοῦ μύρου, συμπλέκου τῷ ἀνταγωνιστῇ. Ille ἀνταγωνιστὴς erat ipsa haec femina. Quemadmodum autem hic femina venefica diserte, per iocum tamen, dicitur ἀνταγωνιστὴς: ita D. Brutus, acerrimus, post caesum Caesarem, M. Antonii ἀνταγωνιστὴς, appellatur ab Antonio *venefica*; velut ex ipsius Antonii literis prodit Cicero Philipp. XIII, cap. 11. IENS. Nihil muto, quia non solum *compotor* per consuetudinem a potiori masculino genere dicere potuit; sed & dedita opera: nam non semel eandem ancillam vocat *magistrum*, ut cap. 10. Immo hoc cap. 8 iam ait ipsa, se *magistri* ac *praesidis* more eum erudituram. Quid quod & Dei nomine masc. gen. tam Latini, quam Graeci, utantur de Deabus, quando ad potentiam divinam respiciunt. Ex Cic. 2 Inv. 3 dedit exemplum Iens. in Lectt. Lucian. p. 286. Alterum ex Soph. Ai. frag. 86 subiiciam: Γενοῖτο μὲν τ' ἂν πᾶν, θεοῦ τεχνομένου: ubi de Minerva tamen sermonem esse, quilibet videbit, antecedentia & sequentia conferehs. Plura darem, si hicce Asinus mereret. Addam tamen, quod Orwinus Iensio scripsit: Συμπότην & ἀνταγωνιστὴν feminam vocari vindicas. Contra Clodius apud Cic. 1 ad Fam. Ep. 9, appellatur Furia muliebrium religionum, qui &c. — Vid. Gronov. ad Sen. Trag. Herc. fur. v. 1157. REITZ.

ead. l. 11. Γοργὸς) *Durus, exercitatus, exercitatione induratus*. Hesych. Γοργός, εὐκίνητος, ταχύς, σκληρὸς, λιπαρὸς, εὐτρεφής. GUYET.

ead. l. 12. Οὐκ ἂν ἴδοις) Τὸ ἔφην hic desiderari viderur. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, ἔφην, φεύγοντά με &c. GUYET. Nihil varietatis hic notarat Solanus noster: quare edd. in variantt. notatas consului, cognovique, solam ex iis Parisinam habere illud ἔφην; quod igitur servavi, etsi forsan ex coniectura insertum est. REITZ.

Pag. 140. l. 6. Ὑπτίαν) Ὑπτίον forsan, ut infra κολλῶ αὐτῷ. GUYET.

ead. l. 7. Ὑποβάλλον) Forfan ὑπόβαλλε. Sed διὰ μηρῶν glossiema videtur. GUYET.

ead. l. 8. Τὰ σκέλη) Τὰ σὰ ἢ τὰ ἐκείνης. GUYET.

ibid. Καὶ στήσας) Τὰ σκέλη sc. τὰ ἐμὰ vet. Interp. GUYET.

ibid. Κολλῶ) ἴσως, κόλω, id est, *membro*, ut intelligatur de membro virili. Forte legendum κολλῶ, i. e. *iunge & agglutina*, αὐτῷ, ut alterum sit imperat. med. ἀπὸ τοῦ κολλάομαι, alterum dualis numeri. LONGOL. Cui notae inserta erant etiam haec verba: ἀλὲς sumsit pro *salibus*, more Latino. Alios hisce de rebus enarratores quaerito; aut potius ne inquirito prorsus, si sapias. SOLAN.

ead. l. 10. Ἰσχυέτω) Forfan ἰσχύη. Sic interpres. GUYET.

ibid. Ἐξεκύνσας) Scil. τὸν ἀνταγωνιστήν. GUYET.

ead. l. 11. Κατὰ πλάτους) Lege κατὰ βάθους. GUYET.

ibid. Δῆξον) Quenam lectio melior sit, inquirere nolo, neque in asinina illa philosophia eruditus esse cupio: quare & in reliquis huius dialogi brevior ero. REITZ.

ead. l. 13. Ἄμμα) In κλινοπάλῃ nihili est τὸ ἄμμα in his vet. bis τὸς ἢ δὴ ἐπιβάς, ἄμμα κατ' ἰξύος δήσας σύνεχθ. Bene Mf. ἄμμα κατ' ἰξύος δήσας, *vincula ad ilia alligans*. GRAEV.

Pag. 141. l. 6. Πλείω) Lege πλείους. GUYET. Non credo Guyeto: nam omnis casus est πλείω, sive adverbii more usurpatur. Diodor. Sic. I, c. 92 pr. παραγενομένων δικαστῶν πλείω τῶν τετταράκοντα. Ubi Wesseling. No. 48: *Rarior aliis hic usus vocis πλείω, Nostro tritissimus, qui passim adverbii potestate instruxit. Vid. modo XIV, 20, XVII, 115, XX, 63. Et H. Steph. ad XIII, 94. Similia tamen notavi in βελτίω, μείζω, & καλλίω*, supra Abdic. c. 16. REITZ.

ibid. Ἄλλα καὶ οὐ) Ἀν, ἀλλ' ἄκουε; Placet. GUYET. Ἄλλὰ καίου) Κέου, mendose P. In L. ἄκουε. SOLAN. Ἄλλα καὶ οὐ τὰ ἐπιτ.) Mitissimum sine dubio emendandi genus, quodque adhibuisse in omni librorum genere sine fraude esse debet; si sensus conveniens eruat. Hic necessarium fuisse apparet, cum interpretes vel omiserint verba ἄλλα καίου, vel reddiderint *sed urere*. GERN. Illa coniectura convenit cum Cod. L. Sed nolo nimis esse diligens in hoc sordido Dialogo corrigendo. Recepi lect. Pell. quae congruit cum emendatione & versione Gesneri, nec abit ab edd. nisi quod accentum tantum mutarit, ἄλλα pro vulgata ἀλλα exhibens, quod vel sine Cod. liquisset. REITZ. Mf. Reg. 3011. ἀλλ' ἀλέοντα τὰ ἐπιτ.

quàm unice veram lectionem putat cl. B. de Ball. mutato sc. mox seq. παλαιών in παλαιε, h. s. *mais luttés en silence, sans raisonner.*

ead. l. 7. Θεραπεύσασα ἑαυτὴν) I. e. pudendo abluto & absterfo. GUYET.

ead. l. 9. Παλαιστῆς) Ita etiam *athletae* vocantur, quicunque in aliqua arte egregie exercitati excellent. Vid. Wesseling. ad Diod. Sic. I, c. 53, No. 53. REITZ.

ead. l. 11. Τὰ μέσα) Τὴν πυγὴν fortassis. GUYET.

ead. l. 12. Ἐπιπρώσον) Lege ἐπιπρώσον. GUYET. Idem Gesner. iussit. REITZ. Ἐτι τρώσον, vel πέρασον, vult B. de Ball.

ibid. Ψιλόν) Intelligεῖν ἀνταγωνιστὴν, ut supra. GUYET.

ead. l. 13. Πρῶτον δὲ κατὰ λόγον ὡς ἄμμα σφίγγει) Cum in Basileensi ed. harum vocum versio esset praetermissa, Benedictus reddidit *primum in nodi modum, quod aiunt, constringe*. Ut laudo curam, sic quale disterium possit esse ἄμμα σφίγγειν, quae sunt voces simplices, non capio, nec memini sic legisse. Sed neque κατὰ λόγον ita sumitur ab Luciano, ut patet ex Icaromenippo: Κατὰ λόγον οἶμαι ἢ Ἀττικὴ πολλοσθημόριον ἦν. Et alibi. Aliud est τὸ τοῦ λόγου. Itaque intellexerim, *primum, ut ratio exigit, vel pro more luctandi, velut nodum stringe*. Hinc enim incipiebant luctae, ut constare potest vel ex initio libelli de Gymnasiis, *τίνας ἕνεκα οἱ νέοι ποιοῦσιν, οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι &c.* licet haec quoque sit certa species luctae. GRON.

ibid. Ὡς ἄμμα σφίγγει) Scaliger ad Euseb. Incertus interpretis huius Dialogi ad incertum saepe lectorem ducit. Reliqua in eo Dialogo satis nota ex commentariis Petri Colvii, & aliorum, qui scripserunt ad Milesias Apuleii, etiam ipse solus Apuleius hunc sibi proponens Dialogum, dum alia de suo connectit, interpretis fungitur officio. BOURD. Palaestrae vox ἄμμα, usurpata etiam Theocrito Dioscuris s. Id. 22, 66, — ubi male interpretes oculos dedit, quasi essent ὀμματα. GESN.

ead. l. 16. Κρύψον) Forfan κύψον. GUYET.

ead. l. 17. Μὴ ἀνασπάσης) Locus in ambiguo. GUYET.

Pag. 142. l. 1. Ὑφελθ) Τὸ πέος forsan. GUYET.

ead. l. 2. Παρεμβολὴν) *Le croq en jambe*, hic virile membrum. GUYET.

ead. l. 7. Κάθισον) Lege κάθισον. GUYET. Guyeti emendationi favet Ms. Reg. 2955. Sed κάθισο cum Pell. malit cl. B. de Ball. De differentia inter καθίζω & καθέζομαι vid. Soloeicist. § 11, ibique nott.

ibid. Εἴτα δοῦσα) Εἴτα λαβοῦσα, & *mox* pro τὸ λοιπὸν — καταμάττου, τὸ αἰδοῖον — καταμάττε, vel καταμάλαττε, legendum coni. cl. B. de Ball.

ibid. Κατὰ χεῖρας) Forfan, καὶ τῆς χεῖρας. GUYET.

ibid. Πάρα·φαι) Lege παρά·φαι. GUYET. P. I. & Ven. παρά·γραφαι. Quidam παρακύ·φαι. Coll. vulg. agnoscunt. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦλθεν ἐς τὸ μαθεῖν) Forfan ἐπὶ νοῦν μοι ἦλθεν τὸ μαθεῖν. GUYET. Ἐς non agnoscī a Mss. a se collaris testatur cl. B. de Ball. quare eiecimus. *Mox* auctoritate Mss. Regg. 2954. & 3011. pro vulgato ἦλθον rescriptimus ἦθλουν. Quis enim ferat idem verbum bis occurrens in eodem commate: καὶ ποτε ἐπὶ νοῦν μοι ἦλθεν ἐς τὸ μαθεῖν ὧν ἕνεκα ἦλθον. Adde, quod ἦθλουν, palaestrae verbum, optime convenit cum superioribus.

Pag. 143. l. 10. Μὰ τὴν κεφαλ. &c.) Hom. Il. O, 39. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος οὔσα τυγχάνει σὺς τὴν αὐτῆς τέχνην) *Sed hera mea fascinandi artem callet.* Sic Benedictus, cum tota haec periodus omitteretur in editione Basileensi. Itaque ut negligentia huius contraxit culpam, ita ille profecto ab ea liber non est, remotissimus ab sensu Luciani, qui exigit, *sed hera mea valde invidiosa est erga artificium suum*, & studiose abscondit, nec sustinet, ut quisquam eius fiat conficius aut particeps. GRON.

ibid. Βάσκανος) *Invida est circa artem suam.* GUYET.

ead. l. 13. Αὐτῆς) Lege αὐτῆς. GUYET. Nihil repugno. Sed quia non magni intererat, nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 14. Εἰδεῖν) Sic omnes. Ego malletm ἰδεῖν. SOLAN.

ibid. Τὴν κεκτημένην) Sic ὁ κεκτημένος, *herus*, ap. Aristoph. Plut. 4, ad quem vid. not. Spanhemii, qui rationem huius significationis multis explicat, & inter alia etiam ex Aeschyl. Suppl. 340, & Concion. 1118, τὴν κεκτημένην, *dominam* vocari probat, non omisso hoc Luciani loco. Conf. iterum infra cap. 27. REITZ.

ead. l. 15. Ἐπὶ τούτοις) Aliud esse ἐπὶ τούτων, vid. supra Tox. c. 20. Sed licet Gesner. ἐπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν converterit, *in hisce acquievimus*, & infra cap. 17 pr. ἐπὶ τούτῳ reddiderit, *inter haec*, quod posterius parum refert utro more reddatur, num *post*, an *inter haec*; tamen haud aegre feret, scio, si existimaro, utrovis loco significari *post haec*; aequē ac ap. Aristoph. Plut. 57, ἢ τὰ πρὶ τούτοις δρῶ, αὐτ *post haec sic faciam*. Quod cum Scholiastes duplici modo exponat, significatio τῷ *post haec* tamen firmatur ab Kusterō ex Eurip. Phoen. 1214, Τί τὰ πρὶ τούτοις παῖδ' ἐμῷ δρᾶσειετον; *quid post haec filii mei*

facturi sint. Item Ione 256. Addo Herodian. I, 17, 2, ubi necessario quoque ἐπὶ τούτοις, valet *post hos*. Namque ait : Ὡς πρώτη μὲν ἦν Μαρκία, εἶποντο δὲ Λαίτῆς τε καὶ Ἐκλεκτός ἐπὶ δὲ τούτοις πολὺ πλεῖστος τῶν συγκλήτου πρωτεύοντων. REITZ. Ἐπὶ τούτοις *in his* cum verti, respici putabam ad leges & condiciones pacti aut foederis, quasi dicat, tanto suavius acquievi, cum illud mihi promissum esset. GESN.

ead. l. 17. Πέτεσθαι πρὸς τὸν ἐράμενον) Non capio, quam vere Benedictus nunc verterit *ad suum amatorem*, cum pag. 86 ea voce reddiderit ἐραστήν. Utique prudentius in Gallo pag. 181 puto ab eo verti *amatum*. Est enim in Graecis differentia. GRON.

Pag. 144. l. 2. Ἡ γυνὴ ἔχαις) *Potes.* GUYET.

in Schol. Ἀδρὸν) Ἀδρὸν editum, ego mutavi, ut cum textu conveniret. Sic enim ἀδρὸν usitatus scribitur, sed ἀδρὸς laevigandum. Variant tamen edd. interdum inter ἀδρὸς & ἀδρὸς vid. 2 Ver. Hist. c. 40 f. Eandem ob causam paulo ante ἄμμα dedi, pro edito ἄμμα, quia est ab ἄπτω; nec postea semper monebo, ubi res est certa. REITZ.

Pag. 145. l. 4. Ἐκεῖνο) Forſan ἐκεῖνος quaesivit Solan. Nec respuerem, si invenirem : facillime enim a sequente *οἱ* absorberi potuit prior syllaba *οἱ*. Attamen invito non obtrudo lectori, quia & elliptice stare potest, (vid. notata ad Amor. c. 36) pro οἶον ἐκεῖνο, ὃ οἱ κήραες. Nisi malis aliter construere; nimirum, καὶ ἐκεῖνο scil. κρήααα, οἶον οἱ κήραες. Sed ἐκεῖναι magis placet, quia ad illas singulares cornices nocturnas respicit, quae νυκτικέραες etiam vocantur, quod ex Aristot. Hist. Anim. VIII, c. 3, notum est. REITZ.

Pag. 146. l. 4. Αὐτὸν ὥρων ἄνθρωπον) Vitia quidem non tam corpus, quam animam, verum hominem immutant. Sunt etiam vitia animorum veneficia, quibus avari & raptores in harpyas, libidinosi in Satyros, obſcoeni in porcos, asinos, siue iumenta, tyranni in lupos & alias bestias transfigurantur. August. de Civ. Dei L. XVIII, c. 17 & seq. COGN. Ἐαυτὸν) Ita L. Codex & Fl. In impressis vero reliquis αὐτὸν. Sed legendum ἐμαυτὸν, quamquam non desunt eiusmodi exempla. SOLAN. Quia Ἐαυτὸν pro ἐμαυτὸν valere potest, recte fatente Solano, non necesse erit id mutare; & quia ἐμαυτὸν a scribis saepe contractum in αὐτὸν, potuisset idem servari. At quia scriptura Florentinae & Cod. L. est antiquior, eam reduxī, donec inveniatur, qui ἐμαυτὸν habeat. Sic mox c. 31 f. ἐκὼν ἑαυτὸν ἐνσείσαιμι τῇ ἐστίᾳ, manifesto pro ἐμαυτὸν. Adde 1

Ver. Hist. c. 6, & Catapl. c. 9, ubi Solanus id quoque frustra mutatum voluit. Alciph. etiam II, Ep. 1, p. 198, *ἐαυτῇ* pro *ἐμαυτῇ*. Sed ibid. Ep. 4, p. 236, *αὐτῆς* legas, ubi Bergl. cum Periz. ramen etiam *ἐαυτῆς*, idque pro *ἐμαυτῆς*, legi iubent. Bene: sed *αὐτῆς* forsan & ibi sufficeret. *Ἐαυτοῦς* itidem pro *ἡμᾶς αὐτοῦς* est in 2 Ep. ad Corinth. X, 12, & passim in N. T. aliiisque, quos omitto sciens. REITZ.

ead. l. 8. Τυψάμεν τὸ πρόσωπον) Pristinus interpres satis dubie, *illa manibus demulcens caput*; cum verum videre potuisset sensum, si non ex affectu dolentis, certe ex Apuleio (s. potius Appuleio) mox indicando, qui totidem verbis: *quae ubi me primum talem adspexit, percussit faciem suam manibus infestis*. Sed non libet singulas eius aberrationes repetere. REITZ.

ead. l. 12. Ῥᾶσθη) Ita Aldina, ni fallor, & Ven. utraque. In reliquis *Ῥᾶων*, nisi quod Fl. mendose habet *Ῥᾶον*. SOLAN. *Ῥᾶων* Solan. iam correxerat *Ῥᾶσθη*. Sed vereor, ne nimis festine. Quod enim & Aldinam sic habere credat, non satis intelligo; nisi Aldinam alteram, ab alio collatam significet. Nam Ald. 1. quam ipse consului, cum reliquis omnibus habet *Ῥᾶων*. Quod probō, quia & sic Apuleius Met. III, pag. 59 ed. Pricaei: *Με τrepidatio simul & festinatio fefellit, & pyxidum similitudo decepit. Sed bene, facilius quod reformationis huius medela suppeditat*. Unde imitatio satis apparet. REITZ. *Ῥᾶσθη* tamen Mf. Reg. 3011.

Pag. 147. l. 6. Ἀληθινὸν ὄνον) Vid. omnino L. Bos. in Epist. I Thess. I, 9, pag. 211, (quem adeundum Hemsterh. margini adscripserat) ubi is docet, *ἀλῆθῆς* & *ἀληθινὸν* quidem *verum* significare; sed non promiscue semper usurpari. *Ἀληθινὸν* enim saepe sumi de eo, quod *natura* & *revera* est, quod dicitur, & opponitur *fictitio*, ut hic *ὄνος ἀληθινός*, ac duabus paginis post, *ῥόδα ἀληθινὰ* &c. REITZ.

ead. l. 7. Δείσαντες μὴ τοῦ χόρτου) Non solum zelotypia equi laborant, sed etiam invidia & aemulatione. Arist. L. 2 Rhet. COGN.

ead. l. 8. Ἐπεισερχομαι) Si dubitavit Solan. num vera haec lectio, miror, cur non indicarit, iterum sic occurrere infra hoc Dial. c. 38 med. Immo habuimus & alibi. Sed plura addere non est opus. REITZ.

ead. l. 12. Ὡς τῆς ἀκείρου ταύτης περιεργασίας) O intemperantiam hanc curiositatem! *Περιεργασία* non memini alibi apud Graecum melioris notae scriptorem occurrere, quamvis *περιεργάζομαι* legatur. Repone igitur ex MSto *περιεργίας*. GRAEV. *Περιεργίας* P. etiam; vide finem libelli. SOLAN.

Pag. 148. l. 8. 'Ως δὲ οὐδὲν ἄλλο) 'Ως δὲ οὐδὲν ἕτερον ἄλλο S. & B. 4.

ead. l. 9. λαβόντες καὶ) Pro λαβόντες ἐμὲ καὶ τὸν &c. An τὸ ἐμὲ excidit restituendum? Vid. lib. vet. GUYET. In P. erat μὴ. In reliquis nihil. Ego με reposui, quod procul dubio volebat, qui μὴ scripsit. SOLAN. Etsi non inveni illud με, tamen adeo verum ac necessarium duxi, ut inseruerim, monente etiam Solano nostro. REITZ.

ead. l. 14. 'Ανυπόδετος) Omnes libri hic ἀνυπόδετος habent. Idem c. 43, ἀνυπόδητος. Ego eam scribendi rationem sequar, quam libri dabunt, ut hic ἀνυπόδετος, & iterum c. 29, Κρον. 'Επιστ. c. 19, & Φιλοπ. c. 21. SOLAN. Non esse talia intelligenda de ferramentis, qualia hodie suppinguntur iumentorum pedibus, sed de calceis, qui indui exuique pro viae diversa ratione possunt, ostendi in Ind. scriptorum Rei Rust. v. solea, ubi dedita opera de hoc argumento disputavi. GESN. 'Ανυπόδετος etiam praeter loca ab Solano indicata scribitur in Icarom. c. 31, excepta S. & Amst. quae η in penultima dedere; hic vero ε servarunt. Sed Phrynich. p. 196 ed. de Pauw peccatum in analogiam ait, si per ε scribas, dicitque: 'Ανυπόδετος ἐρεῖς ἐν τῷ η, τὸ γὰρ ἐν τῷ ε, ἀμάρτημα. καὶ γὰρ ὑποδέσασθαι λέγεται, καὶ οὐκ ὑποδέσασθαι. At P. Wesseling. ad Diod. Sic. I, c. 80, v. 75, contra Phrynichum, Moerin, Suid. & Th. Magistr. pariter τὸ ε damnantes, ex Diod. Lyfia, Aeliano, Longo &c. nostram scripturam firmat. Sed confer mox c. 43, ubi η servavimus. REITZ.

ead. l. 15. 'Απωλλύμην) 'Απωλλύμην adscriptum in marg. Basf. 1. deletο ἀπωλλύμην. Nescio quare; cum eodem redeat, nec varietatem in edd. ut & Codd. inveniam. 'Απόλετο ὑπὸ τῆς ἀγρας ait quidem supra Tox. c. 14, & alibi etiam hanc formationem amat; sed cum non videam, quid in altero improbandum, nec semper eadem forma loqui Nostrum oportere necesse sit, non curavi illam mutationem. REITZ.

Pag. 149. l. 1. Καὶ εὐθὺς ἄλλος) Inepta haec; sed absque Codicum ope mederi non possum. SOLAN.

ead. l. 5. Οὐκ ἐπεκολούθει) Et in hoc sinceriores edd. priores, habentes ἐπηκολούθει. Mox eadem hac pag. integrioribus iterum eadem, καὶ γὰρ φιλήμασιν ἡσπάζοντο καὶ καταλύειν ἐκέλευον &c. ab sequioribus ultimum illud καὶ abest. IENS.

ead. l. 6. Μαθὼν οὖν ὅτι ἄλλο ἐβόων) 'Αλλως, μεταίως. MARCIL. 'Αλλως & ego praetulissem, si constaret, Pelleti scripturam ex Codice, non ex coniectura, esse. Et quamquam id non

constat, tamen sic dedisse Lucianum arbitror, & pristini interpretes iam verterunt, quasi ἄλλως legeretur, reddentes, nihil ergo proficiens rudendo &c. nam si ἄλλο exprimere studuissent, debebant dare, *expertus autem me aliud quid clamare, quam quod volueram, sive alienum, insolitum quid.* Potest tamen & ἄλλο quasi adverbii more positum accipi, ut illud *aliud quid* idem sit, atque *aliter clamavi*, scil. quam solebam, volebam; ideoque lectoris arbitrium esto eligendi quid malit. REITZ.

ead. l. 11. Ὅστε ἔστιν) Os dicit asino fuisse vinculo occlusum, ne tempus, quod viae impendendum erat, pabulo impenderet, & tardius procederet: ὥστε ἔστιν τότε, καὶ ἔμεινα ὄνος, iamque tunc steti, asinusque mansi. Quomodo stetit, cum tantopere properaret? Lege, ὥστε ἔβην τότε, tum sic obturato ore procedebam. GRAEV. Ὅστε ἐς τὴν τότε, sc. ἡμέραν, emendabat Gisb. Koen ad Gregor. de Dial. p. 13, norante cl. B. de Ball. Verissime.

ead. l. 12. Καταλύμεν εἰς) Alias amat καταλύειν ἐν, ut mox, & c. 46, & alibi. Sed conf. ad c. 1, εἰς τὰ ὕπατα. Adde Arabian. IV, 16, p. 174 f. εἰς φυλακὴν εἶχον. REITZ.

ead. l. 15. Καταλύειν) Καὶ hic deesse videtur. Καὶ καταλύειν &c. Placet. GUYET.

ibid. Ἐν τῇ ἐπαύλει) Sic P. melius quam in reliquis, in quibus ἐπὶ legitur pro ἐν. SOLAN. Cur ἐπὶ minus probem, videri potest ex iis, quae notavi ad Tox. c. 20. REITZ. Male adhuc desiderabatur in edd. artic. οἱ ante verba ἐν τῇ ἐπαύλει, quem addidimus ex Mss. Regg. 2954. & 2956. In ed. Reitz. excidit τῇ post ἐν, operarum errore.

Pag. 150. l. 11. Τὰ δὲ — τὰ δ') Consului edd. vet. Sed nihil varietatis inveni. At quis non videt mendam inesse, & ῥόδα ἐκεῖνα frustra repetitum? Et quis ferat, ter ῥόδα sic repeti duobus versibus? Quare posterius illud ῥόδα ἐκεῖνα expungerem. Sed repetitum τὰ δὲ non moveo. V. c. 22 f. REITZ.

ead. l. 13. Δάφνη) Haec omnia aut miseris modis scripta sunt, aut a librariis inquinata. Pro αὐτὴν in L. αὐτὰ legitur. SOLAN. Est rhododendron, nerion, rhododaphne, quod Plinius 6, 20, f. 33, describit sempiternum fronde, rosae similitudine, caulibus fruticosum. lumentis, caprisque, & ovibus venenum est. Apuleius l. 4 pr. Hae arbores in lauri faciem prolixe foliatae, pariunt in modum floris inodori porrectos caliculos modice punicantes, quos — vulgus indoctum rosas laureas appellant, quarumque cuncto pecori cibus letalis est. Hinc in suspicionem veni, an forte legendum sit apud Lucianum ῥοδoδάφνην. GESN.

Lucian. Vol. VI.

H h

Pag. 151. l. 12. Παλινδρομῆσαι &c.) Iambus proverbialis; quem Erasmus exponit Tit. *Satius*. Latine quoque usitatus verficulus: *Est satius regredi, quam male coepta sequi*. Sed hoc cuilibet notum: utinam & omnibus usitatum! REITZ.

Pag. 152. l. 8. Τῷ ἡμίονῳ) Supra ὄνον dixit; quare hic τῷ ὄνῳ scribendum videtur, pro τῷ ἡμίονῳ. GUYET. ἡμίονῳ) Quem tamen supra passim asinum dixit. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐδέν ὑπήκουε) Sic Belgae, adscript. in B. 1.

Pag. 153. l. 6. Ὁ δὲ ἀπῆει κάτω τὸν θάνατον ὀργούμενος) Captravit, ut patet, elegantiam notabilem in loquendo Lucianus, quam vide ut obnubilent interpretes. Basileenses, *mors illi attulit laborum finem*, laevissime. Benedictus, *ille vero infra delabebatur moriendo subsultans*, quod sane contingit pluribus morientibus, etsi non cadant praecipites. Verte simpliciter, *ille deorsum abibat mortem saltans*. GRON.

ead. l. 8. Ἐγὼν φέρειν εὐγενῶς τὰ ἐν ποσὶ) Ad verbum εὐγενῶς Solan. adscripserat, & sic esse in Fl. An speravit ergo aliam invenire lectionem? non credo. Bene enim habent omnia. Nam ἔγνων esse *statui, decrevi*, quis dubitet? Conf. mox c. 39, ἔγνων κρεμάσαι ἑαυτόν. Sic in vita Aristomenis ed. Oxi-niensis Corn. Nepotis annexa: Μεσσήνιοι — ἀφίστασθαι πάντως ἐγγίνωσκον, *Messeni demigrare constituerunt*. Item ἔγνωσαν καλεῖν, Long. Paft. I, pag. 5 ed. Iungerm. Idem III, pag. 115, γνούς, pro *stabat ei sententia*. Thucyd. I, cap. 120, πολλὰ γὰρ κακῶς γνωσθέντα — κατορθώθη, *multa male consultata — felicem exitum habuere*. Τὰ ἐν ποσὶ vero esse *praesentia*, vid. Nigrin. c. 7, ibique commentatores, & ad Quom. Hist. c. 2. REITZ.

ead. l. 10. Εἰς ἑμαυτὸν ἀνασώθηςσθαι) Mira haec efficacia enuntiavit: sonat enim, *ut inde restituatur in me ipsum*, i. e. ut rursus fiam, qui ante fui. REITZ.

ead. l. 12. Δοιπὸν) Et haec ita legi in Fl. notavit idem No-ster, meliore paulo iure quam ante; sed commate post καταλύσουσι posito, quod iam feci, cum in edd. abesset, sensus mihi videtur apertior. REITZ.

Pag. 154. l. 3. Σκευάσασα ἔχω) Conferri iussit in marg. Solanus infra Δημ. c. 32. Ibi invenio similiter εἶχον θανμάσας. Item supra Ἀλεξ. c. ult. ubi Lucianus eodem pleonasmō ait, θανμάσας ἔχω. Sed haec locutio Graecis adeo est peculiaris ac familiaris, ut nesciam, an facturus sim operae pretium, si plura addidero. Videat qui volet Bud. Comment. pag. 211. Theocr. Eid. XIV, 8, παῖς εἰς ἔχον. Hesiod. Ἔργ. I, 42, κρύ-φαντες ἔχουσι, quod vel Scapula habet, licet haud addito

versu. Sic ἀρρεῖς ἔχων, & similia multa, profert Maittaire. de Dialect. p. 76 & 79 C. Adde Nostrum Icarom. c. 24 m. παῖ-
ζεις ἔχων ἔφη &c. Ubi tamen cum *Par.* ἐκὼν habeat pro ἔχων,
hoc inquiremus denuo. REITZ.

ead. l. 16. Ἄρτον) Lege ἄρτων. GUYET. Recte corrigit Guyet.
Et vel sic ederem invitis edd. quae ἄρτον miro consensu ha-
bent. Nam etsi vulgatam lectionem ita construendo defende-
re possumus, ἡσδίων ἄρτον (scil. τινὰ) τῶν ἐνδον, *comedi unum
ex panibus, qui intus erant*, melius tamen procedit pluralis, ob
articul. τῶν, & Genitivus Atticismo aptior. Vid. Th. Mag. &
Moer. v. φάγω. REITZ.

Pag. 155. l. 13. Πάντα ἔκλαε) Et sic legere *Fl.* bene notat
Solan. Sed & legitur in *I. P. H.* &c. & recte, atque elegan-
ter, pro κατὰ πάντα, *perpetuo*, i. e. *nihil aliud quam flectat*; ut
mox, πάντα καταπίπτοντα. Plura iam notarunt Lexicogra-
phi. Adde Herodian. V, 8, 8, ἅτε — ἀδελφὴ γενομένη, καὶ
τὰ πάντα σὺν αὐτῇ ἐν τοῖς βασιλείοις διατρίψασα, i. e. *perpe-
tuo cum illa versata*. Nostrum infra c. 51 m. παιδίσκην πάντα
καλλὴν, paulo alia norione, ellipsi tamen eadem. Ita fere μα-
κρὰ κλαῖειν Aristoph. Plut. 612, & alii passim. Sed & ἔκλαε sic
apud Lucian. legi notavit Solan. cum tamen mox συνέκλαιον,
non συνέκλαον. At cum utrumque rectum, nihil ista varietas
me movet. Malim tamen interdum ἔκλαιε, quam ἔκλαε, scri-
bere, perspicuitatis ergo, ne incidamus in ambiguum, utrum
sit a κλάω *frango*, a quo hic quidem nihil periculi, quia se-
quentia satis aperiunt, quale verbum auctor voluerit. Alio-
qui in illo iota subscripto, quod facile ab hypothetis omitti-
tur, non satis est praesidii, veluti ap. Long. Past. IV, p. 110
ed. Mollii, omittitur, editumque, ἀλλ' οἱ μὲν πτοούμενοι τὸν
δεσπότην ἔκλαον, quasi aor. 2 esset, quod legentem tamen
falleret, nisi statim & ibi sequeretur ἔκλαυσεν. REITZ.

Pag. 156. l. 17. Πάντα καταπίπτοντα) An πάντη; adscri-
psit Guyetus. Bene, si libri addicerent. Iam vero, dum non
addicunt, & supra etiam hoc cap. habuerimus πάντα ἔκλαε,
ubi vid. quae noto, nihil muto. REITZ.

Pag. 157. l. 3. Ὡς ἀλλοτρίῳ) Alludit, ni fallor, ad Homeri-
cum illud: Γράβμοισιν ὡς ἀλλοτρίοισιν. Thucyd. I, 70 B. τοῖς
μὲν σώμασιν ἀλλοτριωτάτοις ὑπὲρ τῆς πόλεως χροῦνται. Greg.
Naz. Martyres ὁππία ἀλαστίαις περπεσσοῖς ἐσσι, αἶτ, ὡς περ ἐν ἄλλο-
τρίοις ἀγωνιζόμενοι σώμασιν. p. 41 ed. Bas. BC. SOLAN.

ead. l. 4. Γὰρ τοῦ θανάτου) Sic ego ex coniectura, pro δὲ,
quod in omnibus erat. SOLAN. Ὁ δὲ) Solan γὰρ edi iussit,

non repugno; nec tamen facio: nam & saepe sic positum invenio, ubi usus γὰρ postulare. Vid. supra notata ad Amor. c. 38. Adde mox c. 37, ὁ δὲ αὐλητὴς — οἱ δὲ &c. Et supr. cap. 17 f. τὰ δὲ — τὰ δέ. Nihil praeterea novi est, bis δὲ post μὲν sequi, ut iam alibi, ni fallor, ostendi ex Long. Paft. II, p. 48. Adde eund. III, 93. Et Alciphr. II, p. 202 & seq. ubi vel quinques δὲ habes post unum μὲν. Ait enim: Ἡμᾶς δεῖ τὰ μὲν ποιεῖν, τὰ δὲ μαλακίζεσθαι· τὰ δὲ δειπνοποιεῖν· τὰ δὲ κοσμεῖν σοὶ τὸν οἶκον· σὰς δὲ, ὅποσοῦν ἄλλως ταχὺ μαραινομένας. — Ταῦτα δὲ &c. Ubi tamen loco penultimo eiiciendum esse, bene monuit Bergler. Quin vel sexies eandem particulam, uno interposito μὲν, adhibitam legimus in Aristotele, I Polit. c. 3 med. Ἐστῶσαι, αἱ, δ' αὐταὶ τρεῖς, ἃς εἵπομεν. Ἐστὶ δέ τι μέρος, ὃ δοκεῖ τοῖς μὲν εἶναι οἰκονομία, τοῖς δὲ μέγιστον μέρος αὐτῆς. ὅπως δ' ἔχει, θεωρητέον· λέγω δὲ περὶ τῆς καλουμένης χρηματιστικῆς. Πρῶτον δὲ περὶ δεσπότου καὶ δούλου εἵπαμεν. REITZ.

ead. l. 7. Ἀναπεσόντες) In Ev. Marc. VI, 36, καὶ ἀνέπεσον πρασιαὶ πρασιαὶ legas, de discumbentibus in gramine. Ad ea verba I. Elsn. ait: Ἀναπίπτειν, pro accumbere cibi capiendi causa, rarum est. Habet tamen ex Euripidis Cyclope & Alexi Athenaeus I, 19, p. 23. Item Lucian. Astino (h. l.) Scriptor item Apocryphus Tobiae II, 1, ἀνέπεσα τοῦ φαγεῖν. Iudith XII, 16, & in his libris passim. Haec ille; cui addo: male ergo Phrynichus p. 92 id hoc sensu damnat, scribens: Ἀναπεσεῖν οὐ καλῶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλιθῆναι τάττεται. Verum est, pro ἀθυμῆσαι, aliis usurpari, ut vid. Thucyd. I, c. 70, καὶ νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσιν, & vixit quam minime animo consternantur. Confer ibi Waffium. Et Philon. L. I de Mose, quem ad partes vocat Hoefchel. qui tamen idem pro discumbere etiam affert ex Ev. Luc. 17, 22, Ioan. 6, & Synes. Ep. 114. Cautius Th. Mag. Ἀναπεσεῖν βέλτιον ἐπὶ τοῦ ἀδημονῆσαι καὶ ἀθυμῆσαι, ἢ ἐπὶ τοῦ ἀνακλιθῆναι. Sic enim postremum verbum necessario legendum, non ἀνακλιθῆναι, ut est in ed. Blancardi. REITZ.

Pag. 158. l. 5. λαμβάνεται μου) Ego lectionem Florentinae meliorem arbitror, quae με, non μου, hic habet. Licet enim λαμβάνειν γούνων, ποδῶν, κεράτων, & similia sint obvia; ut recte mox c. seq. λαμβάνονται μου· tamen id minus eleganter videtur procedere, sequente praepositione: nam ut λύκον τῶν ὄτων κρατῶ vulgo dicitur, minusque commode ibi diceres, λύκου τῶν ὄτων; ita difficilior, λύκου ἐκ τῶν &c. At cum λαμβάνειν τιγός, & λαμβάνειν οὐράς, item ἐκ τῆς

οὐρανός, seorsum recte dicatur, nolim his coniunctis controversiam movere. Dico tantum, Florentinae lectionem mihi Luciano stilo aptiorem videri; etsi duplex eiusmodi genitivus non est adeo inusitatus sine praepositione, ut Herodian. II, 3, 8, καὶ λαβόμενος τῆς χειρὸς Κλαβρίωνος, & prehensa manu Chlabrionis. Ne plura congeram, quae sine praepositione aliter construi possunt, ut Aelian. V. Hist. XII, 46, καὶ ἐκεῖνος ἐλάβετο αὐτοῦ τῆς χαίτης, & illa apprehendit eius iubam. REITZ. Dixi, minus commode dici λαμβάνεσθαι λύκου τῶν ὄτων iam vero video sic loqui Eustath. de Ismen. am. I, p. 26, καὶ λαβομένη μου τῶν ποδῶν. IDEM in Addend. & Corrig.

ead. l. 9. Δίκην κέρκου) Potest intelligi hic locus ita, ut interpretatus sum: nec de emendando in mentem venisset, nisi, dum forte Apuleium consero, invenirem ista, Met. VI, pag. 127, 29 Pric. de virgine capticia, ut ipse vocat: Quae voce excita procurrens videt, Hercules, memorandi spectaculi scenam, non taurum sed asino dependentem Dircen aniculum; sumtaque audacia virili, facinus audet pulcherrimum &c. Nota Dirces fabula a Zetho & Amphione privignis ad taurum deligatae indomitum. Quidquid de auctore huius libelli iudicemus; Apuleius certe quin eandem fabellam tractet, quin hoc ipso loco verba nostri prae oculis habuerit, dubitari non potest. Quid si igitur invenit in suo exemplari non δίκην κέρκου, ut nunc legitur, sed δίκην Δίρκης; ignota vox, fabula, qua alias non utitur, quod sciam, Lucianus, correctori ansam mutandi potest dedisse. GESN. Praeclaram Gesneri emendationem in sua Luciani versione secutus est cl. B. de Ball.

ead. l. 14. Ἦύχστο, σῶσαι αὐτὴν τῆς φυγῆς) Soloeca locutio. Scribe, σῶσαι αὐτὴν τῇ φυγῇ, ut initio eiusdem huius pag. φυγῇ σῶζε σεαυτὸν & c. 34 E. φυγῇ ἐσώζοντο. IENS. Τῇ φυγῇ P. uti Iensius emendandum esset monuerat. In reliquis τῆς φυγῆς legitur. Vide supra hoc ipso capite, & c. 34. Eripe nate fugam, Virg. Aen. II, 619. SOLAN. Recte emendavit Iensius, quantum ad φυγῇ, quod autem αὐτὴν in αὐτὴν etiam videtur velle mutare; non satis causae videbam. Alia res foret, si ipsa virgo narraretur se ipsam fuga servasse. Iam vero ne ad anum referatur, obsecundavi, ac perspicuitati consului, REITZ.

Pag. 159. l. 11. Σαρδόνιον) Sic Z. Tr. cap. 16. Vide Scholia. Omnes autem hic impressi Σαρδόνιον habent. P. vero Σαρδάιον & Σαρδέιον. Sed vera est, quam sequimur, scribendi ratio. Homerus metri causa mutavit. Vide Od. γ, 302. SOLAN.

Recte producitur secunda in Σαρδάνιον. Et sic bene editum in Suidae Σαρδάνιος γέλως. De significato eius proverbii vid. Erasmus in *Risus Sardonius*, & Suidas, ex cuius variis expositionibus hanc addidisse suffecerit, quod dicatur de iis, qui in proprio exitio rident. Sed huc magis convenit Scholiastae Luciani altera interpretatio, de iis, qui, dum lignis senes percutiunt, adeoque in alterius calamitate, rident. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Σαρδ. γελ.) Complures huius proverbii interpretationes vid. apud Suid. quem, quia hic prolixior, describere nolim; sed vid. not. ad Lucian. textum. REITZ.

ibid. l. 6. Δὲ φησιν) Accentus enclitici verbi sic fere perpetuo servatos a Scholiasta, non semel supra observavi. REITZ.

ibid. l. 7. Ἐτη) Excidit numerus. SOLAN. Suppleatur ergo ex Suida, qui δ, i. e. 70, addit. REITZ.

Pag. 160. l. 2. Τῷ μηρῷ εἶχον) Τὸ μηρὸν in dual. maluissimè, ita ut εἶχον tum esset plurale; sed propter adiunctum νουθετούμενος non licet. Alii mallent ἐν τῷ μηρῷ, & hoc certe melius. Verum nihil muto sine Codd. auctoritate. Omittitur enim & alibi τὸ ἐν, ut Homer. Iliad. E, 137, "Ὅν ῥά τε ποιμήν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις οἴεσσι Χραύσῃ — ubi ἀγρῷ valet ἐν ἀγρῷ. At si quis Codex praeiret, non dubitarem ἐν in Luciano addere. Supra, etiam Nigrin. cap. 14 in alia locutione similiter omissum est ἐν, legiturque, τοιαύτη ἐσθῆτι θεώμενος. Id vero merito suspectum est Hemsterh. REITZ.

ead. l. 15. Ἐδράξατο) Verba illa εἰ τῶν οἴκοι ἐδράξατο vulgo vertuntur si domum suam aufugisset: quae versio quamvis vel sic satis sensum exprimat, neutiquam iumen est accuratissima; neque enim ἐδράξατα hic ab διδράσκω fugio deducendum est, (quid namque διδράσκειν τῶν οἴκοι foret?) quemadmodum forte fecit interpres; saltem ut alii legentes id faciant, facile ista interpretatione adduci possint: sed a δράττω pertingo, consequor, assequor, velut δράξασθαι per ἐπιλαβέσθαι, & δράξαι per κρατῆσαι exponitur ab Hesychio. Est ergo δράξασθαι τῶν οἴκοι, familiares suos consequi, assequi. Ita Anchiale Nympha apud Apollon. Rhod. I, 1130, dicitur Idaeos Daetylos peperisse δραξαμένη γαῖνις, apprehensa terra; ubi vide Scholiasten. Invenio δράξασθαι positum aliquo modo etiam pro afficere, studere. Callimachus Epigrammate I: Ταῦτ' αἶων ὁ ξείνος ἐφείσατο μείζονος οἴκου Δράξασθαι, παίδων κληδόνι συνθέμενος. Vertit Vulcanius: His simul auditis maiores quærerere census Desistit, & puerum consilium arripuit. IENS. Vide Iensium. Conf. infra Φιλοπ. cap. 22. SOLAN.

Non solum infra in Philopat. loco ab Solano cit. legas, δρα-
 ξάμενός μου τοῦ λάπους· sed & apud Alciph. III, pag. 426,
 compositum ἐπιδράττω pro *prehendo*, *nanciscor*: εἰ που τι τῶν
 κλέκων ἐπιδράξασθαι δυνθεῖν, ubi tamen etiam ἐτι δράξα-
 σθαι legi posse Bergl. non male existimat. REITZ.

Pag. 161. l. 10. Ἀνατέμωμεν ἐκ τῆς γαστρὸς) Supra τῷ ξί-
 φει ὑπεκτέμνουσιν ἐκ τῶν σκαλῶν. GUYET.

Pag. 162. l. 13. Ἀφιγμένοι) Sic I. ed. Reliquae ἀφιγμένον,
 nisi quod P. ἀ—ένων fecit. SOLAN. Ἀφιγμένον) Vides variari
 inter ἀφιγμένον, —ένων, & —ένοι. Quae cum singula pos-
 sent admitti, id servavi, quod longe maximus prisca-
 rum add. numerus habet. Posterius tamen veram esse lectionem arbi-
 tror, quod facile imperitus librarius, vel credens, τὸ πλῆθος
 ἀφιγμένον necessario dicendum, vel non satis attentus, muta-
 rit, v pro i substituens. Ac vix credo opus fore constructio-
 nem huiusmodi πλῆθος ἀφιγμένοι, testimoniis comprobari.
 Ecce tamen pauca: Noster supra Hermot. c. 72, ὁ πολὺς λεὸς
 πιστεύουσι. Timon. cap. 9 post Ἀττικὴν sequitur eo relatum
 αὐτοῖς. Conf. Hemsterh. ad Nigr. c. 1 pr. Adde Alciph. III,
 Epist. ult. f. εἰς αὐτὸν ὁ Ἀρείος πάγος ἀποβλέπουσιν. Philostr.
 Vit. Sophist. I, XXV, p. 536 pr. καὶ ἦν αὐτῷ πατὴρ Ἡρακλεία
 τῶν Ἑλλήνων ἐπαιοῦντες. Diod. Sic. I, c. 93, v. 4, οὐ δύναται
 ταῦτα προτρέψασθαι — τοὺς ἀνθρώπους — ἀλλὰ χλευαζόμε-
 νοι, pro χλευαζόμενα. Sic mascul. αὐτοὺς relatum ad τὰ ἔθνη
 vidimus supra, aliasque generis ac numeri permutationes, ut
 pro Imag. cap. 9, εἰκόνα — ἔχοντα pro ἔχουσαν. Item τέκεα
 ἀναβοῶντες ex Aristoph. Plut. 291, aliaque ad Ver. Hist. a me
 notata. Adde Wessell. ad Diod. Sic. II, c. 19, No. 34. REITZ.

Pag. 163. l. 8. Καὶ μοι τοῖς κεκτημένοις, ἀρίστον παρέκειτο
 μέδιμνος κριθῶν) Aliquid deest. An sic legendum? τῆς κεκτη-
 μένης οὕτω προσταξάσης. GUYET. Quid illud τοῖς κεκτημέ-
 νοις; Unde tertius ille casus? Interpres vertit, *dominorum iussu*.
 Is quidem postulatur sensus; non tamen eum in ipsis verbis
 video. An excidit παρὰ, legendumque καὶ μοι παρὰ τοῖς κε-
 κτημένοις ἀρίστον παρέκειτο δεῖ. ? Et mihi apud dominos appo-
 nebatur prandium δεῖ. IENS. Τῶν κ—ένων) Ego τῆς κεκτημένης
 coniiciebam legendum, pro vulgato τοῖς κ—ένοις. Sed L. Co-
 dex τῶν κ—ένων & ipsum probum suppeditat. Mallem tamen
 παρὰ τῆς κ—. SOLAN. Τοῖς κεκτημένοις) Nimis violenta est
 Guyeti emendatio. Placeret παρὰ tantum addi: licet enim da-
 tivus pro ablativo cum praepositione haud sit inusitatus
 Graecis, aequae ac Latinis, ut supra Tox. c. 25, ἐπεὶ δὲ ἐδω-

δείπνῃτο αὐτοῖς, & infra hoc Afino c. 39 f. καὶ τοῦτό μοι ἦν πεπράζεται, item ap. Aristoph. Pac. v. 1260, τούτῳ ὀνήσομαι, pro παρὰ τούτου, iterum apud Nostr. infra Iov. Trag. c. 7 pr. ἀρίστα κεκήρυκταί σοι, & vel centies alibi: hic tamen propter alterum dativum accedentem minus commode procederet illa locutio. Lego itaque παρὰ τῶν κεκτημένων, (licet Cod. L. scriptura tolerabilis sit.) De potestate vero participii κεκτημένος vid. Alciph. III, Epist. 63, Spanh. ad Aristophan. Plut. v. 4, docentem, active & passive accipi, de domino ac de servo. Eundem ad v. 7, ubi de ἐωνημένος & κεκτημένος duplici potestate, agit. Conf. supra huius fabulae c. 11 f. REITZ.

ead. l. 12. Τοῦπτανεῖον) Τοῖπτανεῖον videtur fuisse in I. Sed Solan. ex aliis mutavit in τοῦπτ. REITZ.

in Schol. Δοχεῖον) Referri haec debent necessario ad vocem τοῦπτανεῖον, quamvis in Scholiis non compareat. In Ex. G. exstat πτανεῖον. SOLAN.

Pag. 164. l. 1. Ταῖς ἀγῶν.) Sic necessario cum P. & S. legendum, aut τοῖς ἀγελαιοῖς, ut in Fl. ed. est; non vero, ut in reliquis, τοῖς ἀγελαιαῖς. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐν ὄνῳ δικαστῇ) Vix dubito dedisse auctorem ἐπ' ὄνῳ. Hanc enim praepositionem, non alteram ἐν, huic rei quasi propriam, exemplis probare nihil attinet. GESN.

ead. l. 8. Τὴν ἀγέλην) Non solum illud eis ante ἀγέλην abesse volo, propter proxime sequens eis sed & articulum τὴν auferre malim, ut sit adverbii more ἀγέλην catervatim, ut apud Aelian. in Hist. An. non semel. REITZ.

ead. l. 9. Καυδαύλη) Vide Herodot. I. SOLAN. Nota Candaulis historia, a Gyge uxoris suae iussu interemti. Sed quid simile huic afino, aut Lucio, contigit? Utrum memoriae vitio Candaulē nominavit auctor, cum Gygen deberet? hanc quidem muliebri imperio, mariti ipsius culpa, quasi mancipatum novimus, obiectamque aut moriendi necessitatem, aut interimendi Candaulis. Quamquam ne sic quidem ingenium scriptoris agnosco. An plane aliud hic latet, corrupto nomine Καυδαύλη; GESN. Forsan & hic Ταντάλη legend. ut Bis Acc. c. 21, monet I. I. Wetst. In Codd. nil opis invenio. REITZ. Χρῆν γὰρ Καυδαύλη γενέσθαι κακῶς, Herodot. I, 8. Quod imitatum Lucianum scripsisse ὥσπερ Καυδαύλη καμὸς γενέσθαι κακῶς &c. suspicatur cl. B. de Ball.

ead. l. 12. Κριθὰς ὄλας) Hoc & quod sequitur μάζας ὄλας, si scriptor esset tersus, mihi suspecta forent; sed in hoc opusculo multa sunt imperite & inscite scripta. SOLAN.

· Pag. 165. l. 1. Κατέπινεν) V. infra dicenda ad c. 47. REITZ.
ead. l. 4. Ἀρσένων) ἵππων scil. GUYET.

ead. l. 15. Ἀκάθαρτον) Impurus, i. e. scelestus. Terent. Anus
haud impura, non scelestus, non mala, i. e. bona. GUYET. Lo-
cus Terentii est Heaut. IV, 1, 16. Sed nihil hoc novi. Ἀκά-
θαρτος eod. modo occurrit c. 32 pr. & alibi. REITZ.

Pag. 166. l. 14. Ἐπ' ἐμοὶ καθίζων) Confer supra notata ad
Tox. c. 20, p. 440, & videbis genitivum casum hic interdum
praeferendum; sed ἐπὶ τινὶ εἶναι vel δεῖναι tamen non semel
significare in, super aliquo loco esse, vel poni; licet Gramma-
tici non satis idonea proferant testimonia. Verum ἐπὶ τοῦ-
τοις potius valere post haec, vel propter haec, vid. supr. c. 11 f.
& 17 pr. Nam ἐπὶ cum dat. sive ablat. alia potestate esse in-
tra, ut in vulgatissimo Epicteti τὰ ἐφ' ὑμῖν, quae sunt in no-
bis, i. e. in nostra potestate, nemo ignorat: componitur ita
cum τὸ ἐν ab Sophocle, ut eidem eodem casu respondeat, in
Antigon. v. 327, Ἐν τοῖσιν ὧσιν ἢ πὶ τῇ ψυχῇ δάκνῃ; In au-
ribusne, an in animo morderis? REITZ.

· ead. l. 16. Οὐ γὰρ ἦν καταβ.) Aut excidit aliquid, aut le-
gendum ὁ γὰρ δέον. Reinesius putat deesse ἐνεκα, ante τοῦ. In
L. pro οὐ, legitur οὖ, quod quo valeat, nescio. SOLAN. Οὐ
γὰρ ἦν καταβάς) Pridem in mentem venerat, legendum hic
non οὐ, sed οὖ, suadente tum re ipsa, tum Apuleiana para-
phrasi lib. 7, p. 145 ed. Pric. cum deberet egregius agaso &c. Vi-
deo autem idem placuisse viro docto Miscell. Obs. Vol. I, p.
148, & Vol. II, p. 373; nisi quod ille vult etiam mutari se-
quens participium, & legi καταβάντος vel καταβάντα χεῖρα
κ. τ. λ. quod mihi secus videtur. Nominativum hic ut alias
positum arbitror pro Accusativo infiniti, vel infinitorum po-
tius, quae res eo facilius hic locum habet, cum in eadem per-
sona maneat. Τοῦ pro τὴν positum, cum semel οὖ in οὐ trans-
iisset. Si quis etiam de lectione dubitet, illud tamen vel me-
diocriter exercitatis apparebit, longe commodiorem esse,
quam dedimus rationem ea, quae libros adhuc occupavit.
GESN. Οὐ γὰρ ἦν καταβάς τοῦ χεῖρά μοι ἐπιδούνας) Video,
Anonymum quendam in Miscell. Obs. Brit. mens. Sept. &
Oct. 1732, pag. 148, ad haec verba sic commentari: » Οὐ
γὰρ ἦν καταβάς τοῦ ἐπιδούνας non est pura Graeca locutio:
& praeterea si repetere eundem sensum circulo unius periodi
eodem phrasi & constructione non sit proprie Battologia, fa-
teor me nunquam aliquam vidisse. Οὐκ ἦν καταβάς — ὁ δὲ οὐ
κατέλθεν. χεῖρά μοι ἐπιδούνας — οὐ χεῖρα ἐπέδωκεν. Benedi-

Quis tam perspicuam tautologiam ferre non potuit, & in Latina sua versione luxuriantia verba suppressit, ultimamque clausulam omisit. Ideo legerem, & si non me fallat opinio mea, approbantibus id omnibus aequis Atticis iudicibus, ΟΥ γὰρ ἦν ΚΑΤΑΒΑΝΤΟΣ χεῖρα &c. ac si dixisset, *ille, ad quem pertinebat haec officia praestare, ne unum quidem praestitit, sed contrarium prorsus.* Olim mihi scrupulus incidebat circa locutionem hanc, τὸ φορτίον ἀφελεῖν an sit pura phrasis, literatorum iudicio relinquam. Herod. Clio. cap. 80, ταύτας πᾶσας ἀλί-σας, (i. e. Camelos) καὶ ἀπελὼν τὰ ἄχθεα. Uti hic legerem, καὶ τὸ φορτίον ἀφελεῖν —. Ut mihi videtur, in Luciani loco modo laudato, ὁ δὲ οὕτε κατήλθεν — non recte sequitur & convenit cum οὐ γὰρ ἦν καταβάντος. Sed haec difficultas facili modo tollitur, legendo solummodo ὅδε loco ὁ δέ. » Haec ille. Sed pleraque frustra. Nam primo ἦν καταβάς, pro κατέβαινε, periphrasis adeo est usitata, ut vix opus sit modice perito exempla commonstrare. Recte vero alius Anonymus B. in nott. ad eandem Observatt. eum ob id reprehendit, usumque huius participii a Budaeo ac Steph. iam satis ostensum ait; additque Aelian. V. H. II, 4, ubi ἦν ἐσπουδακός. Cui addo unum maxime efficax ex Aristot. IV Metaph. cap. 7: Οὐδὲν διαφέρει τὸ ἀνθρώπος ὑγιαίνων ἐστίν, ἢ τὸ ἀνθρώπος ὑγιαίνει. ἢ τὸ ἀνθρώπος βαδίζων ἐστίν ἢ τέμνων, τοῦ ἀνθρώπου βαδίζειν ἢ τέμνειν. Quod exempl. cum decem aliis similibus affert frater G. O. Reitz. in Belg. Graec. p. 402 — 3. (qui tamen cum doctiss. TenKaten aliquantillum differentiae statuit: quod iam non disquirimus, contenti demonstrasse utique Graecam esse periphrasin.) Immo & Luciano non infrequens est, ut in Quom. Hist. c. 3, ἐν ᾧ ἐτύγγανε οἰκῶν. Infra c. 52, ἦν διδά-ξας. Et Gal. c. 19, ἀποσκώψας ἔση & simil. quae ex Indice patebunt. Ita Latini; ut Sallust. declam. II, es habens. Dein τοῦ ἐπιδούναι quidni maxime probum esset, cum sit ellipsis τοῦ ἔνεκα, non sexcenties, sed sex millies frequentata? cum genitivis nominum substantivorum quidem frequentior; sed & cum articulo & infinitivo, ut Heliod. Aeth. L. IX, p. 420, (quem ad partes vocat Elfner. sed aliud agens, ad 2 Theff. 2, 2.) τοῦ εἶναι καὶ τεθνᾶναι σαλεύων. Immo vel τοῦ solum pro τοῦ ἔνεκα Aristoph. Nub. 22. Tertio, frustra etiam ὁ δὲ sollicitatur, quod ἐπανόδω inservit. Vid. supra Hermot. c. 28 f. "Ος, δέον τὴν ἡλειαδα κατατοξεύσαι, ὁ δὲ τὴν μήρινθον ἐτε-μεν &c. Et Herodian. II, c. 8 f. Repetitio vero sic defenditur in notis Observatt. Miscell. „ Videtur asinus, aegerrime fo-

rens pueri huius insolentiam, hac repetitione voluisse indicare iniquitatis magnitudinem, torusque locus ita ibid. bene vertitur: *Non enim descendere solebat, ut mihi manum porrigeret, vel humo allevaret, vel onus demeret: immo non solum non descendit, vel manum praeibuit, verum a summo capite & auribus incipiens totum me fuisse dedolabat.* Cum autem Apuleius, (s. potius Appuleius, ut est in Inscriptt. ap. Reines.) idem agens VII Metam. p. 145, dicat, *CUM DEBERET egregius agaso manum porrigere*, id revera favet Anonymi correctioni οὐ δὲ ἤν' modo non dixisset, haec Graeca non esse. Si quis tamen verba ἰδὲ usque ad ἐπέδωκεν pro glossmate habere velit, per me licet. Solanus quoque se non expedit, nesciens, quo οὐ, quod L. habet, sit referendum. Sed si οὐ cuius admittere libuerit, id iam placeret, nec nominativus sequens me offenderet, memorem eorum, quae Iens. collegit in Lectr. Luc. p. 71, 73 — 80. Non minus, inquam, quam in Ep. ad Ephes. IV, 1 & 2, ubi accusativus & nominativus simul infinitivo iunguntur: quae constructio egregie defenditur a Iac. Elsnero, ex Aelian. V. Hist. XIII, 23, ubi βληθεὶς & παθὼν praecedente αὐτῷ habemus. Idem ex eodem XIV, 18 &c. Sed quo evado! Planius tamen erit, si οὐ vel δέον habeamus. REITZ.

Pag. 168. l. 2. Ἐξ ἑτέρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον) Χωρίον non est regio, ut putavit interpres; sed *fundus, praedium*, quemadmodum saepe apud optimos auctores. Plutarch. de sui laude pag. 544, ὡς γὰρ οἰκίαν καὶ χωρίον &c. Div. Luc. in A& Apost. IV, 34, ὅσοι γὰρ κτητορὲς χωρίων ἢ οἰκιῶν ὑπάρχον. L. Bos.

ead. l. 3. Κομίσας) Id est, *agens, ducens*. GUYET. Sic iterum capite sequenti. An satis Graece, addubito. SOLAN. Non satis Graecum arbitratur Solanus, pro *deducens*, quia proprie notaret *ferens, portans*. Verum non modo rursus ita cap. seq. sed & eodem modo bis legi in Long. Past. cuius stilus cum Nostri satis congruit. Ait autem Longus L. 2, p. 74 ed. Iungerm. Χλοὴν εἰς ὄφθαλμοὺς ἐκόμισαν, *Chloën in conspectum adduxere*. Et IV, 119 ed. Moll. (errore typogr. est p. 127) ἐπηγγέλετο (Δάφνιν) κομίσαι εἰς τὴν πόλιν. Immo & Sophocl. Ai. flag. v. 63, Ποίμνας τε πάσας εἰς δόμους κομίζεται. At ne credas, de mortuo pecore domum portato sermonem esse, confer versum praecedentem, τοὺς ζῶντας αὐτῶν δεισμοῖσι συνδήσας βεῶν, & videbis, de vivis loqui poëtam, nec talia in Luciano sollicitabis. REITZ.

Pag. 169. l. 4. Ἐαυτὸν) Ecce rursus pro ἑμαυτὸν. Conf. flu-

pra ad cap. 13 f. & saepe alibi, ut patebit, spero, ex Indice; quare talia non mutanda. REITZ.

ead. l. 7. Κομίσας) Confer modo notata ad c. 31. REITZ.

ead. l. 10. Αὐτὸν) *Lege αὐτοῦ*. SOLAN. Neque opus est, ut cum viro docto Britanno in Miscell. Obs. Vol. II, pag. 374, αὐτὸν in αὐτοῦ mutemus: neque huc pertinet illa αὐτοῦ notio, qua ad herum, praeceptorem, eminentem virum, refertur, quod Belga observator putat l. c. Sed ὁ αὐτὸς est idem: ad eundem suum meumque dominum, vel, quod eandem hic vim habet, ad communem dominum. GESN.

ead. l. 15. Αὐτοῦς) Legendum putaram αὐτὰς, sed quia pueros nominavit, nihil mutandum. SOLAN.

Pag. 170. l. 1. Πλησιάζειν) *Congredi, coire*. GUYET.

ead. l. 6. Γαμῖν ἐβούλετο) Sic γαμνθεῖσαν accipit Kusterus in Schol. ad Aristoph. Plut. 1082. GESN.

ead. l. 12. Τὰ κρέα) Vide Reines. Var. Lect. 289. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦν ἔρηται) Ὁ δεσπότης deesse videtur. GUYET. Non deest δεσπότης, sed intelligitur, vel potius αὐτὸς intelligendum relinquitur, ut notissimum, hoc pronomine herum κατ' ἐξοχὴν designari, veluti ipse adest ap. Terent. satis crebro. Aristoph. Nub. v. 220, ἴθ' οὗτος, ἀναβόησον αὐτὸν μοι μέγα. Quod vel honoris causa fieri, recte ibi monet Scholiast. dicens: Τιμῶν τὸν διδάσκαλον οὐκ εἶπε πρῶτον τὸ ὄνομα. Sub αὐτὸν autem Socratem intelligi, ex ipso Aristophane satis est apertum. Conf. & Scholiasten eius ad Nub. 195, ubi & ἐκείνος eod. more accipi multis tradit. REITZ.

Pag. 171. l. 13. Ολόκληρος) De potestate huius verbi vid. supra ad Amor. cap. 24. Et hic significari intelliges non castratum. REITZ.

ead. l. 15. Νῦξ βαθεῖα) Sic rursus infra cap. 56. Et βαθεῖα ἐσπέρα, in Quom. Hist. c. 28 m. Βαθεῖα εἰρήνη, Alex. c. 25, Tox. c. 36, Herodian. IV, 10, 1 &c. REITZ.

in Schol. Ἐκ παραλλήλου) Idem legi in C. testatur Solanus. Nec immerito id investigasse videtur, quia ἄτοπον. Ego quidem sensum eius non percipio. Nisi simul respiciat ad proxime praecedens ὁλόκληρος: quasi Scholiasta innuat, ἀκράτος hic idem fere esse, vel consequens τοῦ ὁλοκλήρου, ut, qui ineger fit, etiam foret innoxius. REITZ.

Pag. 172. l. 2. Αὐτοῦς) Vide not. ad Θ. Δ. X. SOLAN.

Pag. 173. l. 7. Εὕρισκει) Legendum necessario aut εὕρισκε, aut εὕρησει. In utraque Veneta εὕρησκε, quod ad emendationem viam monstrat. In reliquis εὕρηκε. SOLAN. Qui memi-

nerit, quoties ι & η male permulentur, maxime in ed. *Iunt.* facile videbit, eam, dum *εὐρήσκει* scribit, imitatam *Ms.* quod eo ipso *εὐρίσκει* dare voluit, sed bene distantem male excepit: ita eadem *Iunt.* cap. 20 huius *Dial.* *ξήφει* pro *ξίφει*. Vid. saepe alibi in variantt. notata similia, quae vix operae foret notasse; nisi hi ipsi errores ad investigandum verum occasionem praebarent. Corrupta autem illa pronuntiatio η instar ϵ proferendi non est adeo nova, atque auctores nonnulli, qui de Graeca pronunt. scripsere, volunt; quin & in *Inscriptt.* inveniuntur eius vestigia, ut *ἀνέθηκεν* pro *ἀνέθηκεν* in *Inscriptt.* *Reines.* p. 633, ac non semel alibi apud eundem. Cum *Henninius* recte ex ipsis fontibus docuerit, veteres sonum literae η balatui ovium comparasse, quae inde *μήλα* dictae. At *εὐρήσει* quoque inde conficerem, quod hic aequè bonum; nisi usu doctus essem, in alteram partem peccare illas edd. & in η pro ι substituendo faciliores esse, quam ut κ inferant. *Vulgatum* *εὐρήκε* languet, & videtur ex eod. errore ortum, quod *εὐρήσκει* scriptum invenirent, & id vitiosum sentientes, ita corrigere voluerint. *REITZ.*

Pag. 174. l. 6. Τούτων — γάμων) Modo plur. num. effertur indiscretim, modo sing. Sic *ἑραῖον ἢ δὴ γάμου* habuimus supra *Tox. c. 22*, & *Ver. Hist. c. 21* &c. & infra *Dial. Mer. 2.* Sed plural. *Amor. c. 51 pr. Dial. Mer. VII. Aristoph. Av. 132.* Item ter quater promiscue in *Evang. Matth. XXII, 2* & seqq. *Ὁραὶο* autem per contemptum dici, ut ap. *Terent. And. V, 3, 18, Habeat, valeat, vivat cum illa*, facile apparet. *REITZ.*

ead. l. 12. Θεοφρόντος) Illud certum videtur, hic pariter & paulo post, ubi redit hoc nomen, nihil de instinctu *Deae*, aut enthusiasmo adeo asini, sed designari *gerulum Deae*, ut *Apuleius* appellat. Sed utrum hoc significari possit *Θεοφρόντος*, quaeritur? Favet certe, quod ex *Polybio* profertur *ἀληθοφρόντος*, iure suffragii carens, qui non fert suffragium. *GESN.*

ibid. Ὁ δὲ αὐλητὴς ὁμιλος) *H. e. tibicinum-coetus.* Eleganter dictum pro *αὐλητικὸς ὁμιλος*, quemadmodum apud *Comicum* *Pace 692*, *τὸν δημότην ὁμιλον*, pro *δημοτικόν*. Vid. *ib. Schol. L. Bos.* *Αὐλητὴς ὁμιλος* nescio an hic recte dicatur. Tragicum enim est. *Eurip. Hec. 921: Νεῦταν οὐκέθ' ὄρων ὁμιλον.* *SOLAN.* Adscripserat *Solan.* vid. infra *Παρασ. cap. 43.* Ibi vero nihil aliud invenio, quam *καὶ πᾶς οὗτος ὁμιλος* turbaque philosophorum ibi intelligitur; quid autem hoc ad rem? Nec satis indicat, qua de re dubitet, de ipso apparatu musico huc non pertinente, an quod vitiosa constructio *αὐλητὴς ὁμιλος*. Sed

videamus Euripid. ad quem provocat. Ibi legimus; *ναύτασ' οὐκέθ' ὄρῳν ὁμίλον*, *nauticam non amplius videns multitudinem*. Unde iam credebam, eum non dubitare potuisse de substantivo *αὐλητής* pro *αὐλητικῆς*, quod *ναύταν* pro *ναυτικὸν* similiter est in Eurip. quodque ex Aristoph. modo etiam probavit Bos, nosque supra in 2 Ver. Hist. cap. 46, ubi *Ἑλλάδα φωνὴν* pluribus confirmavimus, & aliis etiam augere possemus, ut ex Hesiod. *Ἔργ. 191, ὕβριν ἀνέρα* &c. Sed vid. Appendicem de Syntaxi Aretaei in ed. Boerhavii p. 358 b. At multo minus de tibiis in sacris hisce adhibitis dubitare potuit. Quare apparet, stilum tragicum ab eo culpatum; frustra tamen, ut ex bene multis aliis, quae lens. ex Nostro aliisque profaïcis scriptoribus attulit in Lectt. Lucian. loco supra ad Ver. Hist. a me adducto. REITZ.

ead. l. 13. Ἀπορρίψαντες — ἐλίσσοντες) De hac participio- rum structura vid. ad Tox. c. 2. REITZ.

ead. l. 15. Τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τοὺς πῆχεις) Non debeo hunc locum inobservatum praetermittere, quia sunt eadem voces in eadem materia, qua annotavi in tomi primi pagina 475. Nec tamen nunc *πῆχεις* aliter vertunt, quam *lacerzos*, quod illic quoque volebamus. Verum nescio, qui intelligantur haec praecedentia, *τὴν κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τοῦ αὐχένος ἐλίσσοντες*, ubi Basileenses, *caput subtus guttur ligantes*; Benedictus, *depressa cervice caput torquentes*. Nihil horum probari potest, & Graeca exigunt *inferne ab cervice caput versantes* ac torquentes, ut nempe cervix cum capite videretur in omnem partem converti. GRON.

Pag. 175. l. 5. Τυρὸν καὶ οἶνον κάδον) Ridicule prorsus antehac legebatur *οἶνον καὶ τυροῦ κάδον*. Quod ex coniectura quidem, sed certissima, emendavimus. SOLAN.

Pag. 176. l. 11. Καλῶς — ἀκούειν) Phrasis Latinis aequae ac Graecis familiaris. Confer supra Nigr. cap. 22, ibique not. Bourd. Item Prometh. c. 1. Philostr. Vit. Soph. I, c. 2, pag. 505. Sic & *καλῶς ἀκούειν*, Epiet. Sent. VII. Alia similia dedit lens. in Lectt. Luc. p. 272. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκ τῶν ἀστραγάλων μάστιγι) Quo scilicet in se ipsos furiosi isti saeviebant. Reinesius etiam in servis castigandis adhibita observat ex Plut. advers. Colot. & apparatus ex Apuleii VIII disci posse. SOLAN.

Pag. 177. l. 7. Εἰς) Pro *ἐν* confer supra dicta ad c. 1 huius fabulae. REITZ.

ead. l. 14. Ἐγὼ) Vid. supra c. 20. REITZ.

Pag. 178. l. 10. Καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπράχεται) Eadem constructio est infra Iov. Trag. cap. 7 pr. Ἀριστα κεκήρυκται σοι. Conf. & supr. c. 24. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ ὕμνος) Ita Fl. I. Ald. & Fr. At Basf. 2. P. S. & A. οὐμνός. Ven. 2. vero ὁ ἔμνος ut omnes libri scribunt cap. 46 & 55. SOLAN. Οὐμνός) Quia res est parvi, & utrovis more scribitur, servavi hic scripturam Parisinae aliarumque nonnullarum, etsi mox cap. 46 & 55 eadem cum ceteris ὁ ἔμνος exhibet. REITZ.

ead. l. 14. Καινίδος) P. & I. ed. κοινίδος. Sed aut genuina hic est vox καινίς, aut scriptum fuit τοῦ κινιδύνου. SOLAN. Nisi κοινίδος ex κοινίδος malis. REITZ.

ead. l. 17. Ἀνατρέπω) L. Bos in Evang. Ioan. c. 2, 15, (ubi legimus, καὶ τὰς τραπέζας ἀνέστρεψε) quoque mallet legere ἀνέστρεψε, quod hoc verbum in hac re proprium sit, non item ἀναστρέφειν. Idque ex Plutarch. Gall. p. 1055, item his Luciani verbis, & Gall. c. 12, ac Dial. Meretr. XV pr. alioque ex eiusd. Demonaste petito testimonio probatum it, ubi similiter ἀνατραπέντος τοῦ σκάφους, subversa navi, quoque habemus. Aitque, suae coniecturae non obitare, quod Matthaeus & Marcus pro eo habent καταστρέφειν cum καταστρέφειν & ἀνατρέπειν in significato plane convenient, non ita καταστρέφειν & ἀναστρέφειν. Idem iam egit I. Gronov. supra (T. IV, Zeux. c. 10, p. hui. ed. 447) ubi ἄρματα ἀναστρέψαντες male olim redditum erat, currus subversos, cum sit conversos, redeuntes, circumactos. Confer etiam, si lubet, Bergl. ad Alciphr. I, Ep. 27, ὅλον με αὐτὴ κατὰ τὴν παροιμίαν ἀνατρέψασα, δουλεύειν ἀπηνάγκασας, me totum secundum proverbium subvertisti & servire coëgisti. Quo loco ille Graece perdoctus commentator docet, de luctatoribus prostratis saepe capi hoc verbum; sed metaphoram deductam ab inversis vasis. Et ut quis dicat, parvi interesse, ac τὰς τραπέζας ἀναστρέφθειςας facile tamen intelligi inversas, cum & ἀναστροφή vulgo significet inversionem; ego vicissim aio, saepe mirum quantum interesse. E. c. quando apud LXX, Ierem. XLVI, 26, al. 27, legimus, καὶ ἀναστρέψει Ἰακώβ, quod est, & revertetur Iacob ex captivitate, sive redibit in terram suam: si ibi legeretur ἀνατρέψει, evertet; quam multum hoc differret? REITZ.

Pag. 179. l. 4. Γὰρ) Illud γὰρ, quod in omnibus deerat, cum sine eo sententia stare non posset, ex coniectura addidimus. SOLAN.

ead. l. 13. Καινότερον) Non sperno lectionem Cod. P. veroque, aliquid maxime mirandum, s. nunquam ante visum audivimus. Long. Paft. IV, p. 124 f. ed. Moll. (per errorem operarum est p. 132.) Καὶ ἴσως ἂν, τὸ καινότερον, εὐρεθεὶς ἀπολωλεὶ Δάφνις. Quod recte vertit Mollius: ac fortassis, quod maxime mireris, a suis iam inventus perisset Daphnis. Nec ideo tamen vulgaram amoveo, quae aliis vel melior videbitur, quod comparativus respiciat ad miraculum praecedens, dum potestas voci interim maneat eadem: nam & infra hoc Dial. c. 52, καὶ τῷ δεσπότη καινότερον ἐν ἐμοὶ ἐπιδειζόμενος. REITZ. in Schol. l. 2. Ἀπατέωσιν) Suidas: Ἀγύρτης, ὁ ἀλαζὼν, καὶ ἀπατέων. Scribendum igitur ἀπατεῶσιν. Schol. autem seq. ἑτεραπεύσαντο adspirate editum mutavi, quia typosethae tantum error est. REITZ.

Pag. 181. l. 10. Ὀθόνην) In Coll. & P. ὀθὼν τὰ ὕμματα μου σκεπάσαντες. SOLAN.

ead. l. 16. Ὡστε μὲ) Sic habere dixi edd. quod verum est, ratione particulae ὥστε, non ratione accentus; legunt enim ὥστὲ μὲ, quod cum contra canones Grammaticorum sit, & hic & alibi mutavi, quoties occurrebat. Occurrebat autem saepissime. REITZ.

ibid. Ὑπὸ) Indagavit Solan. num aliae ἀπὸ haberent, quod alias facile permutatur. Sed ἀδιάφορον hic arbitror, & ὑπὸ recte hic habet. Sic ὑπὸ τινὸς πάσχειν habuimus pro Imag. c. 1. Alia ratione ὑπὸ & ἀπὸ promiscue interdum usurpari posse, supra monuit Hemsterh. T. I, ad Timon. (p. 332 sq. huius ed.) Sed quod propius huc spectat, ἀπὸ vicissim est in Evang. Luc. VII, 35, ἐδικαιώθη ἀπὸ &c. ubi regulariter foret ὑπὸ. Plura in promptu habeo. Sed quia hic nihil difficultatis, testimonia non profundam frustra. REITZ.

ibid. Ὡς περ στρόμβον ἐξαπίνης στρέφουσιν) Si Erasmus ad Belgicisum solummodo attendisset, non vertisset, ut e vestigio more turbinis circumducerem molam; dum contra ipse, qui plagas patitur, circumagitur instar turbinis. REITZ.

Pag. 182. l. 14. Ἀνυπόδηντος) Quia utrumque frequenter invenitur, ἀνυπόδηντος & ἀνυπόδετος hoc loco sic edidi, ut edd. & Codd. habent, etsi aliter supra cap. 16 &c. ubi vide, quae Solanus & ego notamus. REITZ.

ibid. Πάλιν) Ex Codice P. est haec scriptura. In reliquis πάνν est. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐξίόντων) Non satis sanus hic locus est. SOLAN.

Pag. 183. l. 3. Ὅποι ἀπάγει) Sic Mss. Regg. 2956. &

3011. rectius, quam quod adhuc edebatur, ὅπου ἀπάγοι. *Fl.* quoque ὅποι.

ead. l. 11. Ἀκινδυνότατον) Grammatici quidam nimis generaliter praecipunt, comparativos & superlativos ὅτερος & βέτατος, sive ὅτερος & ὅτατος facere, quando penultima positivi habet vocalem communem: itaque hic *v* praecedente, indifferens foret, quam scripturam sequare. Sed non ita intelligendus ille canon, quavis vocali per se communi praecedente, comparativ. & superl. quoque indifferenter scribi; sed si re vera faciat syllabam communem. At quando *v* vel *u* in positivo quodam revera est longum, βέτατος breve scribendum, & contra. Itaque ἀκινδυνότατον hic rectum, quia *v* in κίνδυνος longum; vid. Hom. Batrach. v. 11. REITZ.

ead. l. 13. Ἐν ταῖς πληγαῖς) Solan. in marg. *Iunt.* adscripserat, conferendum cap. 12 in Quom. Hist. At ibi quidem lectum ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. Verum quia ibidem ἐν pro ἐν est in 2 Codd. idque probabilius, iste locus nihil ad rem facit. Et quamquam ad Herodot. c. 5, & Dial. Mort. XXIII, abunde sit demonstratum, ἐν saepe abundare, ac pro ablativo causae vel instrumenti valere; tamen ne ista quidem defensione hic locus indiget, quod ἐν ne quidem commode hic abesset, cum in ipsis plagis, i. e. inter plagas mortuus dicatur. Veluti ἐν τούτῳ significare interea, plus quam notum: qui dubitat, videat fratris optimi Belg. Graecisl. pag. 469, & Long. Past. II, p. 59. Et eiusdem L. 2 pr. πᾶς ἐν ἔργῳ. Nostr. infra cap. 47 m. ἐν γέλωτι. Si tamen & hic ablativo instrumenti opus esse velis, habe tibi eandem locutionem ex Antiphon. supra prolata T. II, p. 523, σὺ δέ με ἐν ἀφανεί λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι, & hoc loco τὸ ἐν ne sollicita. REITZ.

ead. l. 17. Ἐπέδωκε) Mallem ἀπέδωκε. Vide tamen c. 45, ubi eadem vox in vulgatis occurrit. SOLAN.

Pag. 184. l. 4. Οἶκημα ὑπερῶν) In A&. Apost. I, 13, habemus, ἀνέβησαν εἰς τὸ ὑπερῶν. Ibi L. Bos demonstrat, ὑπερῶν esse adiectivum; non tamen compositum; ut Scholiae & Eustath. voluere; sed ab ὑπερὸς superius tantum formatum, ut πατρῶος, μητρῶος, & similia: atque in omne genus terminatum substantivisque adiunctum inveniri, quae apud eund. videre licebit. REITZ.

ead. l. 6. Τότε) Lege πότε. SOLAN.

Pag. 185. l. 8. Ἐπέδωκαν) Παρέδωκαν correxerat in *Iunt.* Solanus, quia in P. sic erat, et si omnes edd. ἐπέδωκαν habent. Si illud παρέδ — in pluribus Codd. reperiretur, lubens in *Lucian. Vol. VI.*

contextum recepissē. Iam vero, cum & Herodian. ἐπιδιδόναι usurpat, pro *permittere*, *tradere se alicuius potestati*, vel *voluptatibus*, nihil muto. Vid. illum L. 2, 1 fin. & 2, 7 pr. ac saepe alibi. Nam licet *augeri*, *crescere*, plurimum significet; tamen & *donare* notare, notum est: quidni igitur *tradere* & hic significaret? ut ap. Ael. XII, 28, ἐπιδόντος αὐτὰς (θυγατέρας) τοῦ Λεῶ εἰς τὸν χρησμὸν τὸν Δελφικόν. Ubi ex sequentibus videbis, filias traditas fuisse ad caedem. Ne plura congeram similia. REITZ. Cum P. faciunt Mss. Regg. 2956. & 3011.

cad. l. 9. Ἄσβεστον ἐγέλων) Hom. Il. A, 599, Ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνὼρτο γέλωτος μακάρεσσι θεοῖσιν. SOLAN.

cad. l. 10. Ἐξ ἐμοῦ — ἐξ ὄνου παρακύψας) Vide Zenob. V, 39. SOLAN.

cad. l. 16. Πόλεως τῶν ἐν Μακ.) Supra Zeῦξ. c. 8. SOLAN.

Pag. 186. l. 11. Ταῖς τέχναις) *Furtis*. GUYET.

Pag. 187. l. 12. Προελθόντες) Ita recte FL. editio. Reliquae omnes προσελθόντες. SOLAN.

Pag. 188. l. 5. Καταπίνοντα) Qui nescit, καταπίνειν etiam de cibis solidis usurpari, meminerit, de piscibus hamum deglutientibus non semel dictum supra in Piscat. Adeatque Alciphron. I, Ep. 22 pr. ubi καταπύσσει πλακούντων inveniet, ibique Bergherum dicentem: *Conf. Horat. II, Serm. VIII, Ridiculus totas simul absorbere placentas. Ita usurpatur καταπίνειν. Sic κατέπιον τεμάχῃ Aristoph. in Nub. v. 337, & Lucian. in Asino h. l. Ibidem supra c. 28; μάζας ὅλας κατέπιεν. Quemadmodum & Teleclides ap. Athenaeum VI, p. 268, μᾶζαι — ἰκετεύουσαι καταπίνειν, mazaes orantes ut sese deglutias. Plato in Euthyphr. de Saturno filios devorante: ὅτι τοὺς νιεῖς κατέπινεν οὐκ ἐν δίκῃ. De eodem Saturno Lucianus in Saturnaliis c. 5, — λίθον — ἀγτὶ τοῦ βρέφους ἔδωκε καταπιεῖν. Sed exemplorum tota agmina possent adduci: vix enim alio verbo Graeci utuntur pro *deglutio*, quam καταπίνω. Aristot. Hist. Anim. VIII, 3 pr. σῖτον δὲ, οὐδ' εἰς τὴν ψαμίξῃ, δύναται καταπιεῖν. Quid tamen differat a καταφάγω & καταβρόσκω, facile apparet vel ex Lucian. Demon. c. 35, ubi pisces dicit καταβρόσκειν τινὰ, i. e. cadaver hominis devorare, sive depascere, & καταφαγὸν ἰχθῦς, qui pisces comedit: nam hi non possunt adeo subito absorberi, deglutiri, ut alia esculenta. REITZ.*

cad. l. 6. Ἠχθόμην ἐπὶ τοῦ δεσπότη) Doct. I. Gavel in fin. Obs. ad Ocypr. in Miscell. Obs. T. X, haud inepte emendat ὑπὸ τοῦ δεσπότη. REITZ.

cad. l. 9. Συμπόσιον) *Ad convivium* vertit Erasmus. Sed

hic significat *in triclinium*. Vid. Polluc. I, Segm. 79. REITZ.
ead. l. 10. Παραθεῖναι εἶπε) Hemsterh. in marg. adscripserat,
 consulendum Dukerum ad Thucyd. p. 462, 80, i. e. L. VII,
 c. 29, ubi is ex Thucyd. Lucian. ac Theocr. docet, εἶπεῖν saepe
 valere *κελεύειν*. Ac verbum λέγειν similiter iubendi signifi-
 catu non semel occurrere. Hunc igitur adi, & brevitati no-
 strae ignosce. REITZ.

ibid. εἶναι ἐπ' αὐτῇ) Posses δεῖναι coniiicere, nisi nimis prope
 παραθεῖναι praecessisset, quod tamen non adeo curarem,
 si mutatio esset necessaria; sed vulgata stare potest. De ἐπ'
 αὐτῇ autem, pro ἐπ' αὐτῆς, quod usitatus, vide supra ad
 Tox. c. 20, & hoc Asin. c. 44 f. ἐπ' ἐμοί. REITZ.

ead. l. 12. Κατακειμένους) Legendum forte κατακεχυμέ-
 νους, nisi forsan legendum sit, ἐν γάρῳ καὶ ἐλαίῳ κειμένους.
 GUYET. Lege κατακεχυμένους. SOLAN.

Pag. 189. l. 6. Κατηχεῖν) Rursus infra Z. Tr. cap. 37 f. &
 Φιλοπ. c. 17. SOLAN.

Pag. 190. l. 2. Τοῖς ὀφθαλμοῖς) Quod si inverso ordine le-
 gas ἤτουν τὸν οἰνοχόον, τοὺς ὀφθαλμοὺς κινήσας, tum lectio
 Florentinae praevaleret vulgatae; si vulgarem ordinem ser-
 vamus, malum est τοὺς ὀφθαλμούς. REITZ.

ead. l. 7. Σκευὴ μοι ἦν πολυτελής) Licet Florentinae lectio
 non sit absurda, vulgatam tamen praefero. Quia ἡ σκευὴ ha-
 bitus, apparatus, ut generale rectius praemittitur, dum qualis
 ille fuerit apparatus, statim per partes enarratur. REITZ.

ead. l. 8. Πορφυρὰ) Lege πορφυρᾶ. GUYET. Πορφυρὰ scil. ha-
 bebat S. Sed vet. recte πορφυρᾶ. REITZ.

ibid. Ἐμβάλλομαι) Vulgatam iterum potiore arbitror.
 Vide, quae notavi ad Amor. cap. 47, γυναῖκας ἐξηρτημένας
 λίθους &c. REITZ.

ead. l. 12. Δεῦρο) Quid hoc δεῦρο sibi velit, nemo, credo,
 expiscetur. SOLAN.

Pag. 191. l. 16. Τὴν ὄψιν ἱκανῇ) Salmuriensis τὴν ὄψιν ἱτα-
 μὴ, facie impudenti: quam lectionis varietatem miramur prae-
 termissam a diligentissimo ceteroquin Reitzio.

*Pag. 192. l. 7. Εἶτε καὶ ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ
 μὴ*) Benedictus, sive aliquid, sive nihil ex me faceret, ut voces
 palam & caute sequitur, ita sane evertit omnem sensum, qui
 nullus in his est. Basileenses, qui parum curans mei iacturam &c.
 quos verissime affecutos censeo mentem auctoris. Nam ἀνύω
 prorsus idem hic est, quod ἀναλίσκω perdo & detero, pa-
 rum curans, si quam mei partem illa imminueret ac corrumpere-

ret, *necne*. GRON. Plane diversa Gronovianae explicationi tradit L. Bos in *Observ. Crit.* pag. 45, ubi propositis Aristophanis verbis (ex eius *Plut.* v. 194—6.) Ἄλλ' ἢν τάλαντά τις λάβῃ τριακάδεκα, Πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμῇ λαβεῖν ἑκκαίδεκα. Κὰν ταῦτ' ἀνύσῃ, τετταράκοντα βούλεται, ait: Quid hic sic ἀνύειν, cognosci potest ex opposito, ἐπιθυμῇ λαβεῖν, nimirum impetrare & obtinere, quod quis cupit & rogat. Elegans usus huius verbi est in hoc significatu, sed ad eum non semper attenderunt interpretes. Occurrit apud Hesiod. in Ἐργ. p. 395, — καὶ μηδ' ἐν ἀνύσει, & nihil obtineas, vel impetres. Non satis accurate vertitur, & nihil efficias. *Lucian. Asin.* (h. l.) καὶ κεῖνος εὐδ' ἐν φροντίσας, εἴτε καὶ ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μὴ. Ubi nec *Benedict.* nec *Basileenses* recte ceperunt sensum. *Benedict.* Qui non curans, sive aliquid, sive nihil ex me faceret. *Basil.* Qui parum curans mei iacturam &c. *Existimem* ego, ἀνύειν hic etiam obtinendi significatum habere, ἀνύειν τι ἐκ τινός, est impetrare aliquid ab aliquo. Similis locus est in *Antholog.* quem etiam in *The-sauro* adduxit *Steph.* ἠνυσάμην τοῦτο ἐκ τῶν Μοισῶν, haec impetravi a *Parcis*. Verterim igitur verba *Luciani*: Et ille nihil curans, sive etiam obtineret illa aliquid a me, sive non, accipit mercedem. Sic perficere *Latinis* est obtigere. *Terent. Eun. Act. I, Sc. 2*, (v. 99.) quam ioco Rem voluisti a me tandem, quin perfeceris? — *Gesnerus* recte iam dedit, impetraret; ei-que assentiens Gronovium minus recte haec cepisse existimo. Nam licet pro conficio, consumo quoque sumtum, perdere possit significare, minime id huc convenire videtur, quod se tam strenuum gloriatur mox ipse. REITZ.

Pag. 193. l. 8. Τῷ χρωτὶ τοῦ μύρου) Mira phrasis; quid est χρὸς μύρου; SOLAN. Ἐρωτὶ legendum omnino. *Guyet.* Bene, sed mallet *χρίσματι*, ex cuius compendiosa scriptura mon-strum χρωτὶ prodiisse mihi verosimilius videtur. REITZ.

ead. l. 17. Προσκαλουμένη) Mallem προκαλουμένη. SOLAN.

Pag. 194. l. 4. Τὸ φεύγον) Τῷ φεύγοντι legendum videtur. GUYET.

ead. l. 14. Ἐπιδειξόμενος) Veneta utraque recte. In reliquis ἐπιδειξάμενος. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡ δὲ κατεχρήσατό μοι δεινῶς) Scribe, κατεχρή-σατό μου δεινῶς. GRAEV. Nullam prorsus video necessitatem rescribendi cum viro cl. μου pro μοι, cum passim καταχρᾶ-σθαι cum tertio casu Noster adhibeat. Sic in *De luctu* c. 20, τούτῳ συναγωνιστῇ καὶ χορηγῷ τῆς ἀνοίας καταχρῶνται· &c in *Mortuor. Dial. XIII*, § 5, ὡς δὲ κατεχρήτό μου τῇ περὶ

παιδων (παιδείαν recte edidit Hemst.) φιλοτιμία. In verbis mox insequentibus, καί ποτε ἐλθὼν ὁ ἐπιστάτης, ἀπαγγέλλει τῷ δεσπότην τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, interpretres insuper habuit vertere ultima, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, quasi ipse id me docuisset. IENS. Μοῦ P. & L. uti probe viderat vir clarissimus. Vide Ἑνυπν. c. 3, & N. Δ. XIII. SOLAN. Quod eruditiss. Solanus ad confirmandum genitivum Somn. c. 3 adducit, plane nihil est: ibi enim legas, οὐδὲ προτρεπτικῶς μου κατηρξάτο, α κατάρχομαι, non α καταχρῶμαι. Nec ipse ibi in *Iunt.* ullam lectionis varietatem indicavit. Sed loca parallela eadem, quae lensius ibidem subiecit, quae tamen contrarium probant, quam quod in nota modo praemissa affirmat. In Dial. enim Mort. XIII illud μου non pertinet ad καταχρῆντο, sed φιλοτιμία μου cohaerent. Et in tertio loco de Luctu nihil quoque varietatis adiecit, neque ibi χορηγῶ καταχρῶνται emendat. Quare lenso assentior, vulgaram omnino esse sanam. Effet aliquid, quod bini Codd. μου exhibent, si aliunde pateret, hoc verbum genitivum amare; at cum iidem bis alibi quoque μοι cum edd. habeant, cur hic ab earum lectione discederemus, ne quidem satis causae foret. Immo vero, quis ait καταχράομαι potius genitivo gaudere? Et cum simplex χράομαι dativum postulet, ut vel pueris e syntaxi notum est, quidni & compositum eundem casum servaret? Sed cum & Lucianus & alii id ubique cum dativo construant, (interdum, sed rarius, etiam cum accusativo) potius dativus μοι restituendus fuisset, si in vulgata μου legissemus. Praeter exempla sex septem dativi, quae Stephan. iam dedit, vid. & Herodian. VIII, 4, 22, Aelian. III, 13, & IX, 9 pr. Dion. Halic. Ant. VIII, pag. 487 med. ἀλλὰ καταχρῆσθε μοι &c. Sed καταχρῶνται in libr. Apocryph. Epist. Ieremiae v. 28 iungitur accusativo. Quare eo magis miror Graevii festinationem, qui ita contra tritissimam verbi syntaxin impegerit. REITZ.

ead. l. 17. Ἦν — διδάξας) De hac periphrasi per participium vid. ad c. 30 huius Dialogi. REITZ.

Pag. 195. l. 7. Καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς) An legendum ἐν πάντων; GUYET. Ἐν πάντων ὀφθ.) Inserui hic illud ἐν, quod tamen in nullo libro reperio. Phrasis notior est, quam ut ideo hic apologiam parem. SOLAN. Καὶ ἐν πάντων merito legit Solanus, cum Guyeto, & parum aberat, quin inseruissem. Sed quia nusquam comparet ἐν, abstinui. Interim oportere inseri manifestum est. REITZ.

ead. l. 13. Ἀπὸ χελόνης) Plerumque alias omittitur prae-positio. Vid. ad 1 Ver. Hist. c. 6. Sed addit eam etiam Theocr. Eid. V, 95, αἱ μὲν ἔχοντι λεπτὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, *illa quidem habent tenuem ab ilice corticulam.* REITZ.

Pag. 196. l. 12. Φύλλα) I. e. ramos. GUYET.

ead. l. 15. Τῶν ἀνθέων) A ramis. GUYET.

Pag. 197. l. 1. Ἐνδον) Lege ἐνθεν. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ γὰρ δραμὼν πρὸς τὸν ἀρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἐ-
τυχε δὲ τῇ θάψαυτῃ παρὼν, ἔλεγον κάτῳθεν ὅτι γυνή με Θε-
ταλὴ — χρίσματι μεμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ποιήσεις)
Ridicule interpres, vertens, *Tum ego ad provinciae praefectum curro, intererat autem huic spectaculo, & dixi me a Thessala — ab inferiori parte magico unguento perunctum, factum fuisse asinum, illud κάτῳθεν componit cum χρίσματι ἐπαλείψασα, quasi Lucius noster, cum ungeretur a venefica, ungi coepisset a calce ad verticem: quod sicut potuit esse verum, (nihil de eo monitum fuit supra) ita ad hunc locum sic intelligen- dum nihil facit. Narrat Lucius asinus, quemadmodum deni- que in theatro propositus, ut ibi cum homine femina con- grederetur, visis rosis, iisque comeis, repente pristinae hu- manae formae fuerit restitutus, non sine spectantium stupore; cum alii eum tanquam praestigiatores igni cremandum censerent, alii ante audiendum, quam damnarent: tum ego, inquit, accurrens ad provinciae praesidem, aderat enim forte spe- ctaculo, ex inferiori parte (theatri scilicet, unde se ad Praesi- dem superius confidentem obvertebat) memoravi, feminam Thessalam, Thessalae servam, me venefico unguento delibutum, fecisse asinum.* IENS.

ead. l. 10. Κάτῳθεν) Vide Iens. SOLAN.

ead. l. 14. Γεγονὸς) Frater monet emendandum γεγόνος: etsi prius edd. REITZ. Haud male Reitzius rescribi iussit γεγο- νός: & sic omnino exaratum videmus in Ms. Reg. 2955.

ead. l. 16. Πατὴρ μὲν — Γάιος) Quomodo ista cohaerent? pater mihi est Lucius, fratri autem meo Caius. Interrogaverat Praeses primo de nomine novi ex asino hominis, tum de pa- rentibus & cognatis. Nomen itaque suum debebat dicere ante omnia: nomen deinde fratris sui indicare voluisse, satis ipsa structura orationis indicat. Quid enim aliud possunt haec sibi velle, fratri autem meo Caius? Itaque in versione ipsum hoc nomen s. praenomen potius, supplevimus. Ceterum, nisi omnia me fallunt, lacuna hic est, eiusmodi, πατὴρ μὲν ἔστι μοι — hic nominavit patrem & avum forte, & perrexit

deinde, ὄνομα δὲ ἐμοὶ μὲν ἔστι. Λούκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γάιος. Patrem & forte avum ab eo appellatum, fatis respon-
sio Praefidis indicat: sed qui potuit dissimulare suum? cum
tamen suae professionis mentionem faciat &c. Et quanam
sunt τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα, quae communia sibi cum Caio
fratre esse dicit? Si dicas, ab ipso scriptore detracta, & con-
silio omissa, ut seriae narrationis speciem fabulae suae cir-
cumponeret: at ille certe debebat curare, ut melius cohae-
rerent cetera. Verum hoc ipsum quoque fortasse affectavit,
ut truncatam esse orationem melius intelligerent lectores.
Fortasse, & aliquid plus quam fortasse! Illud quidem appa-
ret, Photii etiam tempore Λουκίου Πατρός solum nomine
lectam hanc fabulam, licet multum, quam haec Lucianica
est, plenior. Vid. Cod. 129, p. 165 Hoeschel. GESN.

Pag. 198. l. 4. Πατρίς δὲ ἡμῖν Πάτριαι) Lucius Patrensis.
Phot. Biblioth. GUYET. Hinc apparet, hoc opus esse Lucii
Patrensis, sed compendio expressum. LA CROZE.

Pag. 199. l. 12. Φθείρη ὑπ' ἐμοῦ) Lege ἂπ' ἐμοῦ. GUYET.
Recte Guyetus ἂπ' legendum voluit: quod vel ex una al-
terave editione etiam rescire potuit: nam etsi ὑπ' eo sensu
videretur rectum, si *perduris a me*, sive *ego te perdam*, hic si-
gnificaret; tamen cum pro *abi in malam rem* valeat, atque
etiam domo sua hominem procul exulare iubeat, non pot-
est φθείρειν aliud, quam *faceffere hinc*, significare. Et sic Alci-
phron non semel, ut I, Ep. 13, p. 56, τῶν ἐξ Ἑρμιόνης — εἰς
Πειραιᾶ φθαρέντων. Et Ep. 34, p. 142, προσφθείρεται δὲ Ἑρ-
πυλλίδι τῇ Μεγάρας ἀβρᾷ (alias ἀβρᾷ scribitur.) Habet vero
indignationis notam, ut recte Bergler, ad Alciphron. Epist. prio-
re loco adductam, ex Aristophane, Arriano, & Luciani
Dial. Meretr. XV probat; ubi ἐκ φθέρου rursus ita positum
videbimus. Quod igitur Bergl. Frischlinum reprehendit, qui
illud Aristophanis in Plut. 610, τότε νοστήσεις· νῦν δὲ φθέρου,
male verterit, *nunc perdaris*, cum sit vertendum, *tunc redibis*;
nunc autem i in malam rem, neque iniuste omnino facit; nec ta-
men perdurdi significatio ab illa formula apud Aristoph. ex-
cludi potest, sequitur enim, αὐτὸς δὲ ἔα κλάειν μακρὰ τὴν κε-
φαλὴν. Ibid. supra v. 598, ἀλλὰ φθέρου, καὶ μὴ γρύζης, quo-
que vertitur, *sed pereas*, *nec verbum musses*. Non adeo male. Li-
cet accuratius reddideris, ut nostri homines irati aiunt, *loop*
voor den. koekoek, quod tamen est apertius, quando eis post
imperativum additur. REITZ.

Pag. 200. l. 1. Σύρειν) Caudam trahere. GUYET.

ead. l. 9. Τὴν — συμφορὰν) Non voluit, puto, calamitatem hic intelligi; sed simpliciter, *quid accidisset*. Μέσον esse συμφορὰν, apparet etiam Herod. I, 32 med. πᾶν ἐστὶ ἀνθρώπος (optarim invenire in bono libro ἀνθρώποις) συμφορῇ. Qui totam Solonis argumentationem consideraverit, non dubitabit. Adde Aristophan. Eq. 652, δεκεῖ Ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εἰσηγγελμέναις Εὐαγγέλια δύειν. Diferte hic Scholiastes, μέσον, αἰτ, ὄνομα ἡ συμφορὰ. Etiam Lysistr. 1288, ἀγαθῶν συμφορῶν fit mentio. GESN. Locus Herodoti ab Gesnero indicatus, in ed. Steph. p. 14 sic legitur: Οὗτω ὢν, ὃ Κροῖσος, πᾶς ἐστὶ ἀνθρώπος συμφορῇ cuius hanc ad verbum interpretationem Steph. apposuit margini, *omnis homo est ipsa calamitas*. At si iam ἀνθρώποις cum Gesnero legas, πᾶσα etiam scribendum fuerit; nisi πᾶν pro πᾶς habeant alii: nam πᾶς cum apostropho in prosa legere me non memini. Sed quamvis συμφορὰ longe frequentius significet *calamitatem*, tamen ut ipsa vocis origo postulat, mediae esse significationis, ac de quovis casu, etiam bona fortuna, accipi interdum, satis vincunt Aristophanis verba ab eodem prolata. Quae in Equit. tamen ridicule versa esse, *bonis aerumnis*, notavi in libro de Ambiguus p. 87, Tit. casus. Alio sensu συμφορὰ pro collatione ad coenam, habuimus in Lexiph. c. 6. Interim non alienum est, hominem ipsum dici συμφορὰν nam & sic Sophocl. Ai. Flag. v. 68, Θαρσῶν δὲ μέμνε, μηδὲ συμφορὰν δέχου τὸν ἀνδρα· quod vertitur, *Fortiter vero susline conspectum viri, nec perturbaberis*. Proprie: *Ne accipe pro inexpectato ac timendo casu illum virum*. Quo tamen haud contendo, eundem significatum esse in Herodoto; sed similem prorsus constructionem. His scriptis comperi, in ed. Herodoti Gronoviana, item Aldina & Camerarii, πᾶν legi. Sed πᾶς probat Clem. Alex. III Strom. p. 432. Et Theodoret. Orat. V ad Graec. p. 71, sicuti & ἀνδρῶπος, (quod mihi humanissime indicavit P. Wesseling.) Quare illud in ἀνθρώποις mutare non ausim: etsi relecta Gesneri nota iam video πᾶν cum ἀνθρώποις posse stare, si ita capias, πᾶν ὃ γίνεται ἀνθρώποις, συμφορὰ ἐστὶ, & sic πᾶσα locum non habere. Sed recte iam credo Horreum Obs. Crit. p. 42 exponere πᾶς ἀνθρώπος ἐστὶ συμφορῇ, *omnis, i. e. totus homo (ipsa) calamitas est*, idque exemplis propemodum probat. REITZ.

ead. l. 14. Ἐξ ὄνου περιεργίας) Non videntur sibi bene proponi proverbialis ille κυνὸς πρακτὸς & ὄνου περιεργία, etsi conferas illam supra exclamationem novi asini, c. 15, ὦ τῆς

ἀκαίρου ταύτης περιεργίας. Videbatur tolerabilior sententia esse, quam dedi, quae tamen hoc habet incommodi, quod vel ponendum est, μακροῦ Attice scriptum pro μακρᾶς, ut post initium huius libelli μάγος & μάχλος Hipparchi uxor dicitur; licet eius rei in hoc nomine exemplum desiderem, cum frequens adeo sit altera in α terminatio: vel librariorum culpa μακροῦ legi pro μακρᾶς. Qui neutrum potest conquire, verat, *ex longis atque inanibus asini laboribus*: quibus & me iam defunctum gaudeo. GESN.

IN IOVEM CONFUTATUM.

Pag. 201. l. 1. ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ) Exstat libellus hac inscriptione: *Luciani Samosatensis Ζεὺς ἐλεγχόμενος, ubi providentia divina, cultus Gentilium cum ipsis Diis, fatumque Stoicum a Luciano eluditur, ex quo triplex impietas, hydra Atheismi, Papismi idololatria, praedeterminantissimus Reformatorum Stoicus deducitur. Auctore M. Io. Wilhelmo Petersen Lubecensi. Giesiae Hassorum 1674, 4, pag. 136.* Totum ponere indicem volui, ne quis forte parte tantum inspecta imagineatur inesse quidquam, quod philologum lectorem, vel editorem adeo, iuvare possit. Ponit ille quidem totum libellum, sed Latine ex Vincent. Obsopaei versione, sententiis tantum, in quantum παχυλῶς intelligi e qualicunque interpretatione possunt, & controversiis intentus, quas acerbius tractat, quam ab ἀποκαταστάσεως praecone expectares: nempe iuvenis tum erat, & a praeceptoribus ferventissimis veniebat musteus. GESN.

Pag. 202. l. 3. Εἰ ἀληθῆ) Respicit Homeri locum Iliad. γ, 128. SOLAN.

ead. l. 4. Ἄφευκτα) Nihil quidem hoc repugnat analogiae; nam & φευκτὸς dicitur, & ἀνέκφευκτος; ideo vulgatae orthographiam quis retineret: tamen rectius est, quod marg. A. 1 W. habet ἀφευκτα, idque Graecorum consuetudini magis consentaneum, & Nostro alibi sic centies effertur, ut supra Deor. Dial. XVII, cap. 1 f. σινεῖς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν. Hermod. cap. 79, ἐς ἀφευκτα ἐμβαλεῖν. Quom. Hist. cap. 62, ubi ἀφευκτα quidem edd. habebant; sed Solan. correxit, ex ipso Luciano complura afferens testimonia. Et sic scribitur hoc T. II non semel, ut mox c. 18, p. m. ἀράκη ἀφύκτῳ. Item de Gymn. c. 2, ἀφουκτότεροι εἶεν. Ibid. c. 29, ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. Rursus c. 32. De luēt. c. 2 f. De Dipf. c. 2 f. &c. Aristo-

phan. Nub. 1043, ἔχον λαβὼν ἀφικτον. Et passim. Sed ἀφεικτος affereus Stephanus, ἀφευκτος similiter se nondum invenisse fatetur. Ideoque & ego id Luciano non obtrudam; etsi Solanus, qui id supra emendarat, idem hic intactum reliquit; etsi, inquam, bis iam in edd. ἀφευκτον (interdum & corrupte ἀφικτον) inveni, nondum tamen contra Luciani aliorumque solitam orthographiam id introducere audeo, ut sit parvi. REITZ.

ead. l. 5. Γεινομένη) Homer. Il. γ, 128. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀμηρος ἐν ἑτέρῳ μέρει) Haud immerito Solan. adscripserat, etiam sic legere *Flor. & Coll.* Quia non in Odyss. sed in Iliad. γ, 336, hunc versum reperit. REITZ.

in Schol. l. 3. Ὁ Θεός) Sic bis sine accentu scriptum inveniri. Forasan dedita opera, quia in antiquissimis monumentis accentus nulli; & ideo ad imitationem illorum accentus quoque ab Scholiasta hic omissi. Spiritus tamen apppositi erant. REITZ.

Pag. 203. l. 9. Οὐ τρεῖς αἱ Μοῖραι εἰσι, Κλωθῶ, Λάχεσις, οἶμαι, καὶ Ἀτροπος; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν) Mutilus simul & vitiosus ad haec verba legitur Scholiastes: Τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἠπόρησεν. εἴτ' ἄλλο τι δύναται εἰμαρμένη καὶ τύχη παρὰ τῆς μοίρας, εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διὸ ὡς μεγάλης οὔσης τῆς ἀπορίας, ἐποίησε τὸν Δία — περὶ αὐτῶν ἀπορηθῆναι δυνάμενον. Possumus haec ita suppletes emendarius legere, ἐποίησε τὸν Δία ἀποροῦντα περὶ αὐτῶν ἀποκριθῆναι μὴ δυνάμενον. Nec dubito, quin haec genuina sit Scholiastae commentatio. Plane id, quod hic ab Scholiasta ita suppleto dicitur, ab Luciano in hoc Dialogo fit. IENS.

Pag. 204. l. 4. Τὸ περὶ) Ex Mss. Ox. P. & edd. l. & Ven. 2. est illud τὸ, reliqui enim libri habent πότε, quod nihili est. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀμήρου ἐπῶν) Hom. Il. Θ, 18 & seqq. SOLAN.

ibid. Ἐν οἷς) Cod. Ox. 2, quod minime spernendum, quamvis repugnent ceteri libri. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀναρτησόμενος) Homer. Il. Θ, 18 — 27. SOLAN. Quia ἀναρτησόμε. recepi, etiam versionem ad id accommodavi. Genueris, vulgatam secutus, dederat, *tanquam qui aurea quadam catena suspensa habeas universa*. At cum mox quoque sequatur futurum καθήσειν, manifestum est, minas illas utrobique ad fururam actionem pertinere: cumque posteriore demum loco dicat Iuppiter, se catenam demissurum, non poterat ante narrari, eadem se omnia iam sursum traxisse.

ante quam eam demississet. Non igitur dolebit, spero, vir humanissimus, me hoc mutare ausum. Nec diffiteor tamen, aor. ἀναρτησάμενος, valentem cum demisero, mixtamque futuro praeteriti significationem habentem, admitti posse, nec exempla desunt, ubi sic futuro iungitur; ut ap. Diod. Sic. init. L. 2, Ἐν ταύτῃ δὲ ἀναγράφομεν τὰς κατὰ τὴν Ἀσίαν γενομένας πράξεις — τὴν ἀρχὴν ποιησάμενοι, & alibi, quin & aor. indic. pro eiusmodi futur. Homer. Il. Δ, 161, — μεγάλην ἀπέτισσαν (ἀπέτισαν Clark. & Barnes.) magno luent, (luerint.) Et Herodot. I, X, p. 5, monente Horreo in Obs. Crit. pag. 19, ἐν νόῳ ἔχουσα τίσασθαι τὸν Κανδαύλεα. Ubi Horr. vel nimius est in probandis eiusmodi aorist. infin. Sed cum futurum invenerim, id eo facilius arripui, utpote hic accuratius. In aliis enim exemplis paulo alia est ratio. REITZ.

ead. l. 12. Ἐφης) Quod Fl. hic ἔφησθα habet, non adeo alienum est; nam & sic rursus infra cap. 10 eadem cum ceteris: at cum utrumque rectum, & saepe occurrat, nihil mutuo. REITZ.

ibid. Μὲν τὴν) Sic Mss. Ox. & P. melius quam ut in impressis est, τὴν μὲν. SOLAN. Τὴν μὲν) Si ad αὐτὸς respicias, melius erit μὲν cum Solano praemisisse; verum si ad sequentia, πρὸς θεοῦς δὲ, rectius postposueris; ideoque in vulgata nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 14. Ἐκκρεμαννυμένους) Ersi probum quoque, quod in Ox. est, ἐκκρεμαμένους servavi tamen vulgatam ob id ipsum, quia rarius illa forma occurrit, quam altera; nec tamen Nostro inusitata. Sic supra Tox. c. 6, ἐκκρεμαννύμενοι, ubi idem ex Thucydid. VII probavi. Interim ἐκ—νύμενοι & hic malim. REITZ.

ead. l. 16. Αὐτῇ κεν) Homer. Il. Θ, 24. SOLAN.

in Schol. col. 1. Τοῦ Διὸς &c.) Hoc Schol. male relatum ad verba τοῦ λίνου αὐτῶν, in sedem suam restituit Solan. REITZ.

Pag. 205. l. 4. Γοῦν) Hoc ferme admitterem; ut mox c. 7, βούλεται γοῦν ἐπαγάγω sed memor, δὲ cum illo toties confundi, ut saepe distingui nequeat, vulgatam servavi. Vid. supra Imag. c. 15 f. ubi bis δ' οὖν sine varietate legitur. REITZ.

ead. l. 6. Θεωροῦσα) Elegantius in veteri Codice scribitur: Δοκεῖ δ' οὖν μοι δίκαιότερον ἂν ἢ Κλωθὴ μεγαλυνήσασθαι, ὥς καὶ αὐτὸν σε ἀνάσπαστον αἰωροῦσα ἐκ τοῦ ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἄλλοις ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια. Mihi videtur longe iustiforem causam gloriandi Clotho habere, quae te ipsum attractum suspendet ex fusso, sicut piscatores in arundine pisces. Vulgati θεω-

ροῦσα, quod quidem ferri potest; sed Ms. lectio facile prae hac Graece doctis se probabit. GRAEV. Αἰωροῦσα etiam Mss. Ox. P. & L. In reliquis θεωροῦσα, minus eleganter. SOLAN. Αἰωροῦσα) Lubens arripui, quod quatuor Codd. exhibent. Neque etiam Gesner. vulgatum θεωροῦσα valde videtur probasse, qui id studio neglexerit, & αἰωροῦσα potius ob oculos habuerit. REITZ.

Pag. 206. l. 14. Ὁ δὲ λόγος αὐτὸς, οὐκ οἷδ' ὅπως εἰπεῖν προῖων ἡμῖν, εἰς τοῦτο ἀπέβη· περιττὰς εἶναι τὰς θυσίας φησὶν) Haec verba vulgo vertuntur, *Disputatio vero nostra, nescio quomodo eo progressa in hoc incidit, ac supervacanea hominum sacrificia esse confirmat*. Infringit & contorquet sensum, qui ita vertit. Ubi illuc ac? Reddendum fuit, *ipsa vero disputatio, (nescio dicere quomodo inter progrediendum eo devenerit) dicit supervacanea esse sacrificia*. IENS.

ead. l. 15. Ἡμῖν προῖων) Secutus sum scripturam Ms. Ox. in quo εἰπεῖν, quod in impressis est, non reperitur. SOLAN.

ead. l. 16. Περιττὰς εἶναι) Et hic in impressis additum erat φησὶν, quod praeunte Cod. Ox. exfulare iussimus. SOLAN.

ibid. φησὶν) Τὸ φησὶν hic superfluum videtur. GUYET. Delictum etiam voluit Solan. sed immerito. At quia omnes edd. & Scholiast. habent, nec ipse in marg. ut alias solet, Codicem notaverit, qui omittat, uncis saltem inclusisset. Sed εἰπεῖν abesse ab O. & pro eo ἡμῖν legi, adscripserat Iuntinae, ac φησὶν delerat; sine dubio significans, utrumque verbum in eodem abesse, & rectius procedere orationem, si utrumque expungatur. In versione Gesn. parenthesin addidit, quod & in Graecis sum secutus. REITZ.

Pag. 207. l. 2. Καὶ ὅπως) Subaudi ὅρα. GUYET.

ead. l. 6. Δυνατὸν) Utrum οὐ δυνατόν; non respuerem, si invenirem. REITZ.

ead. l. 9. Βούλει γοῦν ἐπαγάγα) Hic iam constanter γοῦν, & recte, non δ' οὖν. Conf. supra c. 4 f. Ceterum de illa usitatissima constructione duorum verborum, neglecto infinitivo, vel omissa coniunctione, vix opus erit aliquid commentari. Dicam cum Bourdelotio, dixi alibi. Immo sic perpetuo, ut Herm. cap. 80, θέλεις διηγήσομαι; Scyth. c. 9 pr. βούλεσθε οὖν ἐπαγάγα ἥδη. REITZ.

ead. l. 12. Ἀντίδοσιν δέ τινα ποιοῦμενοι) Locus palam corruptus, quem ego sic refingo: ὥσπερ ἀνούμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἀντίδοσιν δέ τινα ποιοῦμενοι ἢ τ. α. τ. β. SOLAN. Ego omnino cum O. expungerem illud δέ, vel in τε muta-

tem, ut cum καὶ cohaereat, si ante ἢ velimus μάλλον intel-
ligi. Nam sensum non esse, sed homines remunerari velle
Deos, aut bona ab ipsis emere, (cum fateatur Iuppiter, eos
nihil ab Diis accipere) patet ex responso Cynici, ex quo
sensus verborum Iovis unice petendus, & ex eo satis intelligi
potest, etsi non satis pateat, quomodo verba sint constituenda.
Et video, Gesn. τὸ *sed* etiam in versione sua delesse. REITZ.

ead. l. 13. Ἡ τιμῶντες) Apparet ex interpretatione nostra,
omissum nos putare in priore membro μάλλον, ὅσον, vel simili
quid, quod ante τὴν ἢ non insolens esse, constat. Aristoph.
Nef. 1420, Εἰκὸς δὲ μάλιστα τοὺς γέροντας ἢ τοὺς νέους τε
κλᾶειν. Thucyd. II, 89, Ἀντίπαλοι οἱ πλείους τῇ δυνάμει το-
πλέον πίσυνοι ἢ τῇ γνώμῃ ἐπέρχονται. Illud quidem videba-
tur nobis ex tota serie apertum, removeri a causa sacrificio-
rum χρεῖαν & cognatam illi ἀντίδοσιν, ac τὸ ὀνειδῆσαι, relin-
qui solam τιμὴν τοῦ βελτίονος. Similis locus est Iov. Trag. c.
46, Οὐκοῦν ἔφθρεν ὑμᾶς τότε ὁ ἄνεμος — ἢ οἱ ἐρέττοντες. Et in
ipso fine eius libelli: Ἐβουλόμην ἂν ἓνα τοιοῦτον ἔχειν — ἢ μυ-
ρίας μοι βαβυλῶνας ὑπάρχειν. GESN. De omisso μάλλον, sed
facile subaudiendo, nonnihil etiam dixi ad Quom. Hist. cap.
17 f. REITZ.

Pag. 208. l. 1. Χρηστότητι) Ἰκανὸν καὶ τοῦτο, εἰ καὶ σὺ φῆς
ἐπὶ μηδενὶ χρησίμῳ γίνεσθαι τὰς δυσίας, χρηστότητι δὲ τινε
τῶν ἀνθρώπων τιμῶντων τὸ βέλτιον. Hoc satis est, si etiam dicis,
nullius utilitatis causa sacra fieri: verum bonitate quadam homi-
num, quod praestantius est colentium. Sic recte interpres, colen-
tium scil. Deos. Nihil hic monerem, nisi Ms. iuberet me non
praeterire, quod in illo legitur εὐγνωμοσύνη, pro χρηστότη-
τι: hoc minime damno, alterum tamen est efficacius, de-
clarat enim memorem, gratum & benevolum animum pro-
pter accepta beneficia. Sic pag. 123 idem Codex pro καὶ τι-
μαῖς γεραίροντες, scribit δυσίαις γεραίροντες. GRAEV.

ead. l. 3. καθ' ὅτι) Legendum καθ' ὅ, τι βελτίους φῆς τοὺς
θεοὺς: non καθ' ὅτι, ut vulgo. IENS.

ead. l. 17. Ἀνασπᾶν τὴν γῆν) Hom. II. Θ, 24. SOLAN.

Pag. 209. l. 8. Τὸν Ἀπόλλω) Apollo inter pastorum numi-
na numeratur, nam & ipse greges Admeti Thessali regis pa-
visse dicitur. Virg. — & te memorande canemus Pastor ab Am-
phryso. COGN. Cum I. mox c. 6 med. item c. 10 in Iov. Trag.
& alibi, una cum cett. habeat Ἀπόλλω, nullam eius ratio-
nem hic habendam patet. Grammatici quidem aiunt, Ἀπόλ-
λω pro Ἀπόλλωνα esse poëticum, per Doricam apocopen;

sed Atticis quoque familiare, Aristophani, Platoni, Xenophonti. Vid. ap. Maittair. de Dialect. p. 22 B. ibique Ποσειδῶ etiam ex Luciano adductum. REITZ.

Pag. 210. l. 5. Χρόνου) Non improbum est illud χρόνου, etsi ab Oxon. Cod. abest; sed Nostro familiare. Vid. Tim. c. 3 & 23. Et Hemst. not. ad locum priorem, ubi id ex Aristid. quoque firmat. Verum ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ loco posteriore tamen magis Atticum fore pronuntiat. Conf. tamen & Amor. cap. 26, ubi variat scriptura in ἀκαρῇ, ἀκαρῖ, & ἀκαρεῖ, non addito χρόνου. Ubi oblitus sum addere Alciph. III, Ep. 25, καὶ τὸν ἀγρὸν οὐδὲ ἀκαρῇ θέλεις ὄραν. REITZ.

Pag. 211. l. 6. Ἐκείνων) Sic P. & L. melius quam ut in impressis est, ἐκείνη. SOLAN. Ἐκείνη) Solanus iam delebat vulgatum ἐκείνη, & ἐκείνων reposuerat, quod ei solemne est; per enim facile recipit, quod unus alterve Cod. suppeditat. Non hic tamen ei repugnauerim, nec diffitebor, ἐκείνων mihi valde blandiri, propter solitam loquendi formulam, qua αὐτὸς ἐκείνους eodem casu iungi amant; vid. Aristoph. Plut. v. 84, ut alia omittam. Sed quia sensum percommodum etiam praebet vulgata, ut patet ex versione Gesneri, nihil eam moverim. Immo accuratius rem consideranti facilius mihi scribae videtur aberratio in αὐτῶν ἐκείνων ad similitud. soni & convenientiae redigendo, quam, si bis —ὦν invenisset, alterum in —η, quod ad remotius pertinet, mutando. Si plures tamen Codd. ὦν ὦν haberent, cederem, ut cessi mox in τοσαῦτα pro τοιαῦτα recipiendo. REITZ.

ead. l. 9. Τοσαῦτα πρὸς μὲ) O. P. & L. In impressis τοιαῦτα, quod ferri etiam quodammodo poterat; sed magis exactum est, quod sequimur. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφησθα) Iam cett. edd. Florentinae consentiunt, ἔφησθα pro ἔφης exhibentes. Conf. supra c. 4 med. REITZ.

ibid. Ἐκτὸς) Sic O. & P. In impressis deest. SOLAN.

Pag. 212. l. 16. Καὶ δυσίαίς) Sic etiam Mf. O. & L. In reliquis τιμαῖς. SOLAN.

Pag. 213. l. 14. Ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φῆς) Ita O. & P. Mf. In rel. εἰ μὴ παρὰ τ. φ. prave. SOLAN. Εἰ μὴ ἄρα τοῦτο φ. Marcil. Non male; sed post inventum ἐκτὸς iam non utimur. REITZ.

ibid. Ὁ) Ex O. & P. illud ὁ, ante προμαθόν. In impressis deerat. SOLAN.

Pag. 214. l. 2. Καθεῖρξας) Anne varia lectio ἐγκλεισάμενος ex glossa nata videtur, quam quis καθεῖρξας minus intelligens, dein assumsit? REITZ.

ibid. Ἐξάξει γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσοντα, καὶ παραδώσει τῇ αἰχμῇ) Perpicuum est & ex sequenti παραδῶσει, & ex ipsa relatae historiae ratione, legendum esse ἐξάξει. IENS. Vide Herod. I, pag. 9. SOLAN. Plane assentior Iensio ἐξάξει legenti. Licet enim probe meminerim, non semel me supra monuisse, non requiri semper similia tempora post conjunctionem; tamen orationis filum hic similia tempora postulat, ut patebit legenti. At quia nihil subsidii in libris, nihil mutavi. Parisinae interpres *educet* etiam dederat, etsi ἐξάξει quoque in Graecis legerit. REITZ.

ead. l. 4. Ἀδραστός) Archivorum rex, unus ex septem du-
cibus, qui profecti sunt Thebas, ut restituerent in regnum
Polynicem. COGN.

ead. l. 7. Λαίου) Eurip. Phoeniss. 18. Oraculum ipsum ex-
hibet Scholiastes Aristoph. (267 G. F.) quale ab Apolline
redditum. SOLAN.

ead. l. 9. Μὴ σπείρει) Eurip. Phoen. 18. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπαιτεῖτε) Etsi vulgata non vitiosa, elegantius
visum ac potentius, quod *Fl.* habebat. ἀπαιτοῖτε, i. e. *non vi-*
deo, quo iure mercedem repetere possitis. Quae vera vis optatvi
est. REITZ. Sed tum scribendum foret ἀν ἀπαιτοῖτε, probe
monente cl. B. de Ball. Quare nihil mutamus. Vulgatam reti-
net etiam Ms. Reg. 3011.

Pag. 215. l. 1. Τὸν Ἄλυν) Halys Paphlagoniae fluvius ma-
ximus, ex Tauri montis radicibus profluens per Cappado-
ciam, & a meridie Syros & Paphlagonas interfluens. Luc.
L. III, Ovid. IV de Pont. COGN. Τὸν Ἄλυν — ἀρχὴν καταλύ-
σει) Vid. Herodot. I, p. 13. Notum est oraculum. Vid. Ἐπισκ.
cap. 11. SOLAN.

ead. l. 2. Αὐτοῦ) Ita edere nihil sum veritus, cum in edd.
αὐτοῦ laevigatum invenirem. REITZ.

ead. l. 5. Ἀρνεῖα κρέα) Apud eund. Herod. p. 11. Pro χελώ-
νης autem in O. est χελώνην, in Coll. vero χελώνεια. SOLAN.

ead. l. 6. Χελώνης) In ed. *Hag.* vir doctus χελώνην emenda-
rat, quod *Par.* etiam habet. Sed quamquam Herodot. etiam
χελώνην dicit, tamen in eius verbis, quas legas pag. 20 D. ed.
Steph. praeter historiam nihil est praesidii; nam hic utrum-
que substantive extulit, scribens: χελώνην καὶ ἄρνα κατακ-
ΐας ὁμοῦ ἔψεν αὐτὸς ἐν λέβητι χαλκῷ. At cum in vulgata
Luciani nihil sit difficultatis, cum facile κρέα ante χελώνης
denuo intelligas, eam servavi intactam. Deinde tamen Iov.
Conf. c. 30, ἀρνεῖα κρέα καὶ χελώνη ἔψεται habemus; ubi cum

utrinque nominativus sit, etiam hic utrinque accusativo utendum dixeris: sed quis ait ita servilem in huiusmodi esse stili rationem, ut varietas in hisce nulla admitti debeat? REITZ.

Pag. 216. l. 11. Δρῦν τινα πολλάκις) Lucret. L. VI. MARCIL.

ead. l. 12. Ἰστὸν) Cur ἰστὸν *malum navis* receperim, pro vulgato ἰστίον, *velum*, nemo interrogabit, qui cogitarit, quae nam corpora fulmen disiciere amet. Sensisse id viderur Gesnerus, qui sponte *malum* convertit; cum ante, *navis velum* satis frigide, sed ad vulgatum accommodate versum esset. REITZ.

Pag. 217. l. 1. Σέ τε καί) Non satis recte abest illud τε in O. Euphoniae enim causa hic merito comparet, & alibi etiam saepe ante καί poni amat. Vid. supra ad Tox. cap. 30, & de Merced. cond. c. 26. Sed occurrit millies. REITZ.

ead. l. 4. Ἀριστείδης) Notum est, quod de eo Corn. Nep. in eius vita c. 3 scribit, *Hic qua fuerit abstinentia, nullum est certius indicium, quam quod, cum tantis rebus praefuisset, in tanta paupertate decessit, ut qui efferretur, vix reliquerit. Quo factum est, ut filiae eius publice alerentur, & de communi aerario dotibus datis collocarentur.* REITZ..

ibid. Καλλίας) Vide Τιμ. c. 15, & not. Patrimonium dissolvissse & libidinosum fuisse, ait Scholiastes Aristophan. 232 D. eoque nomine a Comicis exagitatum. SOLAN.

ead. l. 6. Μειδίας) De hoc consule Scholia ad Z. Tp. cap. 48. SOLAN.

ead. l. 8. Μέλιτος) Vide Ἀναβ. c. 10, & Δημογ. c. 11, ubi recte Μέλιτος, uti & apud alios auctores scribitur. Diogen. Laërt. p. 42 & 43. Plat. pag. 1 A. & passim in Apol. Socr. In omnibus antea hic, & Δικ. cap. 6, prave legebatur Μέλητος. SOLAN. Μέλιτος pro vulgato Μέλητος legendum, etiam Guyetus monuerat. REITZ.

Pag. 218. l. 12. Ἀλλὰ μὴ) Lege μάλλον ἢ. Saltem idem voluisse Lucianum arbitror, ac si ita scriptum foret. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἀντὸν) An uxorem aliquis alius fecerit, nescio. Vid. Θυσ. c. 5. SOLAN.

Pag. 219. l. 1. Τινὰς) Studio accentum servavi, qui in edd. aderat, propter emphasin. REITZ.

Pag. 220. l. 9. Ἀφύκτω) Sic iam edd. recte, cum supra c. 1 ἀφύκτα scriberent: quod ibi quidem mutavi, ut orthographia sibi similis esset. Vide, quae ibi notamus. Non tamen est δυνατὸν, idem ubique in aliis etiam verbis praestare, quae saepe utrovis more inveniuntur scripta, ita ut nescias, utrum

Lucianus amaverit, an vero modo hoc, modo illud pro lubitu scripserit. REITZ.

ead. l. 14. Σίσυφου) De Sisypho ob latrocinia a Theseo interfecto lege Virg. VI Aen. Ovid. XVI Met. Vid. proverb. *Saxum volvere. COGN.*

Pag. 221. l. 7. Ἐπίτονον) Wessell. coniicit *ἐπίτονον*. Probe. REITZ. At sic iam legitur in ed. S. & B. 4.

ibid. Ἀμοιβή) Facilior sensus inesse videtur prima fronte in scriptura Cod. P. isque versionibus pristinae novaeque convenientior, *οὐκ εὐμοιβή* exhibentibus, ideoque propendebam ad eam recipiendam, nisi vidissem aliud latere, magis ingeniosum; nempe *οὐκ ἀμοιβή τὰς μοίρας βίον βιοῦν* significare, & *Parcas etiam fatalem vitam agere*; sive ad verbum, *Parcas quoque non expertem laborum impositorum vitam vivere*. Et sic iam vulgatam servo, sic verto. Idque ex verbis sequentibus, quae hoc ipsum paulo fusius exponunt, consequitur; nimirum & ipsas non benigno fato natas. REITZ.

ead. l. 15. Ἀγαπήσομεν) Iam dictum non semel supra. Vid. saltem *Τοx. c. 3 & 62. REITZ.*

IN IOVEM TRAGOEDUM.

Pag. 223. l. 2. ΕΡΜΗΣ) Ὁ Ζεὺς ὁ καλούμενος Τραγῶδης, κατακλείσας τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα, ὡς φασί, νῦν παρὰ Ῥωμαίοις θεὸς τιμᾶται. Theophilus ad Autolycum L. III, pag. m. 217. LA CROZE.

ibid. Ω Ζεῦ) Exordium ab attentione & rei magnitudine. COGN.

ibid. Καὶ καταμύνας) Τὸ καὶ delendum. Versus sunt senarii iambici. 1) Ω Ζεῦ &c. 2) Ὁ χῆρος. 3) Ἐμοί. 4) Μὴ καταφρονήσης &c. hexametri. 1) Ναί. 2) Γουνῶμαι. 3) Ἐξαύδα. 4) Τίς μῆτις. 5) Ἡ τί &c. senarii iambici. 1) Οὐκ ἔστιν. 2) Οὐδέ. 3) Ἡς οὐκ. 4) Ἀπολλων. GUYET. Cum καὶ etiam abesset ab Ox. tanto lubentius parui Guyeto monenti, versusque ex eius praecepto ordinavi, qui in edd. continuo ducto exarati erant, ut vix animadverteres versus esse, quos nec Solanus, licet senserit ex Tragico esse, distinxerat, ut alias facere solet. Hexametri quidem ab *Ναὶ πάτερ* ad *Ἡ τί βαρὺ* in *Par.* iam seorsum exarati erant, ut singuli lineam, ut vulgo loquimur, absolverint, & novus versus ab litera unciali inchoaretur. At reliqui iambi non ita divisi erant in eadem. REITZ.

Lucian. Vol. VI.

K k

ead. l. 3. Φιλοσόφου τὸ χρῶμα) Socratis scholae obiectus pallor ab Aristophane in Nubibus passim; v. g. v. 104, τοὺς ἀλαζόνας, τοὺς ὠχρίαντας, τοὺς ἀνυποδύτους λέγεις. Add. 1110 &c. GESN.

ead. l. 4. Ἐμοὶ προσανάβου) Ex Tragico haud dubie desumpta haec sunt. SOLAN. Hemsterh. in marg. adscripserat videndum L. Bos in Ep. ad Gal. I, 16. Is vero ad verba Apostoli, Εὐθέως οὐ προσανεβήμεν σαρκὶ καὶ αἵματι, ait, recte id Belgas vertisse, *ie rade gaan*: eleganter enim προσανατίθεσθαι τινι Graecis notare, quod Latinis *adhibere aliquem in consilium*, *exponere alicui arcanum suum*, & *super eo ipsum consulere*. Sic ap. Lucian. in Iov. Trag. h. l. ἔμοι προσανάβου, λάβε με σύμβουλον πόγων &c. Aliud exemplum ex Diodoro habet Gul. Budaëus in Comment. L. Gr. quem vide. Ex L. Bos. REITZ.

ead. l. 5. Μὴ καταφρονήσης οἰκέτου φλυαρίας) Ex Comico desumpta videntur haec ultima Mercurii verba. SOLAN.

ead. l. 6. Ναὶ πάτερ) Parodia ex variis Homeri locis, quae in margine, pro more nostro, sedulo annotavimus. SOLAN. Ναὶ πάτερ) Homer. II. Θ, 31. Solan. Nisi quod pro Ναὶ πάτερ ap. Hom. legatur ὦ πάτερ. Sed & in seqq. alia ab Luciano commutata & ad institutum suum accommodata inveniet, qui reliqua conferre voluerit. REITZ.

ead. l. 8. Ἐξαύδα) Homer. II. A, 363. SOLAN.

ead. l. 10. Ὀχρος) Scribe, ut in Mf. habetur, ὄχρος δέ του εἶλε παρείας. Est ex Iliad. Γ, v. 35, ubi est μιν, quod omnium est casuum. Mox scribe ex Euripidis Oreste, ἥς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος. Dein idem Codex: πρὸς χορὸν γὰρ οἰκείον ἔρεῖς. Mox ὥστε σοι ὑποδραματουργεῖν exponit vetus Scholion ineditum ὑποτραγωδεῖν, quod est versibus tragicis respondere, & quasi secundas agere. Neutrum horum verborum Lexica annotarunt. Iuppiter ἐπέτραγώδει, illi vero non poterant ὑποτραγωδεῖν. GRAEV. Ὀχρός τέ μιν εἶλε παρείας, est in Homeri l. c. τέ etiam edd. Luciani, non δέ. REITZ.

ibid. Σου) Cod. Mf. Ox. & utraque Ven. recte. Reliqui libri se. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐκ) Euripidis verba quia mutavit Lucianus, Iovi adaptans, adscribam: Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινόν, ᾧδ' εἰπεῖν ἔπος, οὐδὲ πάθος, οὐδὲ ξυμφορὰ θεήλατος ἥς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος — ἀνθρώπου φύσις. Ultimum versum iterum habes in fine Ὀκ. v. 167; ubi pro ἀνθρώπου recte legitur ἀνθρώπων. Versa haec a Cicerone sunt. Vide Muretum Var. Lect. VIII, 16. SOLAN. Haec omnia ex Euripid. Oreste I & seqq. Solan.

Immo mutatis personis. Sic ubi versu tertio Eurip. habet ἀνδρῶν φύσις, Noster ἡ θεῶν φύσις fecit &c. REITZ.

ibid. Ὡς εἰπεῖν) Ὡς alias legitur. GUYET. Nullam invenio ed. quae ὥς habeat, licet inspexerim *Fl. Ald. l. H. Fr. P. B. 1. S. A.* Nihil vero varietatis deprehendi, nisi *Fl. & B. 1.* φῶδε cum iota subscr. habere, cett. non. Ergo voluit, ὥς εἰπεῖν alios auct. amare. REITZ.

Pag. 224. l. 3. Ἀπολλόν) Haec & sequentes parodiae Euripidis ex quibus fabulis desumtae sint, mihi non constar. De κοίμισον vide *Rhes. 669.* SOLAN.

ibid. Ἀρχὴ λόγων) Incipis. GUYET.

ead. l. 4. Ὡ παγκάκιστοι) Senarii. GUYET. Sed hos *Par. ed.* iam divisit. REITZ.

ead. l. 6. Οἰκείων) Etsi οἰκείων quoque erat in *P.* quam sequimur describendo, (non tamen sine mutatione, ubi id necessarium videtur) & ex *Cod.* suo quoque sic legi videtur velle Graevius, nullus tamen id probare possum; quin e contrario, si vel plurimi haberent οἰκείων, id in οἰκείων mutandum censerem; nam cum versus sit iambicus, cur trochaicum ei intruderemus? REITZ.

ead. l. 7. Τί [μοι] ῥέξεις;) Versus hexameter est e veteri poëta: τὸ μοι additamentum videtur. Sed forsitan tamen est a Luciano ipso. GUYET. Recte iudicat Guyetus: quare μοι seclusi quidem, ut versus dimensio appareret, non tamen expunxi, quia studio videtur intextum. REITZ.

ead. l. 9. Ὅργαν) Quia Euripideum est, pro ὄργην, nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 13. Ὅτις ἐστὶ σοι) Pleonasmum horum verborum (nam priora sensum satis absolvebant) compluribus Graecis Latinisque exemplis, non omisso hoc Luciani loco, firmat *Davis. ad Cic. De nat. Deor. I, c. 26, p. 65.* Quem, indicante in margine *Hemsterhusio*, consului, exscribere nolo, quia hic notarum habemus satis. *Conf. Gall. c. 12.* REITZ.

ead. l. 14. Οὐκ οἶσθ') Versus senarius. GUYET.

Pag. 225. l. 6. Σάτυρον) Antiopam decepturus, quam c. 5 nominat: Nyctei erat filia. SOLAN.

ead. l. 8. Ἄλλου του) In vett. quibusdam edd. haec ita continuo ductu sunt exarata, ac si unum verbum esset, velut ὅστις plerumque iunctim scribere amant. Sed του sine accentu pro τινος valere, si quem fugit, adeat nos supra ad *Tyran. c. 11, Gesner. ad Quom. Hist. cap. 51, Hemsterh. ad Prometh. c. 7; addatque Amor. c. 27, & Herodian. II, 3, 12.* REITZ.

ead. l. 10. ὦ μακαρία) Verba Iovis ἔνστιχα videntur, sicque corrigenda & ordinanda:

— — — ὦ μάκαιρ'

"Ἦτις ἐν ἔρωτι, καὶ τοιαύταις παιδῖαις

Οἷσι δ' ἀμέτερα πράγματ' εἶναι· ἄλλο τί.

Τὸ ἄλλο τί, quod supplendum videbatur, supplevimus ex sequentibus. GUYET.

ead. l. 13. Ἐν ἐσχάτοις) Senarii Ἐν ἐσχάτοις &c. Καὶ τοῦτο &c. Ἔστυκεν ἡμᾶς εἴτε χρὴ τιμᾶσθ' ἐτι.

Καὶ τὰ γέρ' ἔχειν τ' ἀν τῇ γῇ, εἴτε κ' ἡμελῆσθαι. GUYET. Non male quidem Guyetus rursus coniecit, & hic versus esse; sed quia transpositio est instituenda, nec ultimus tamen versus recte procedit, nihil in vulgata mutavi. Et quis ait, ubicunque versus vestigia apparent, nihil de suo adiecisse Lucianum, quod & alibi eum fecitasse vidimus? Alia res est, ubi una syllaba demta, vel una transpositione facta, aut eiusmodi levi mutatione versus reparari potest, aut ubi ipse ait, se hoc vel illud poetae afferre, ibi ad restituenda metra proni erimus. REITZ.

ead. l. 14. Ξυροῦ) Mf. Ox. Ξυροῦ νῦν, quod nihili est. Vide Iliad. K, 173, — ἐπὶ ξυροῦ ἴστανται ἀκμῆς. Utuntur & alii; & iam in proverbium abierat. SOLAN.

Pag. 226. l. 1. Αὐθις) Ex Mf. Ox. inferamus. SOLAN. Non diu haesitavi in recipiendo illo αὐθις ex Cod. Ox. res enim ipsa, & sequens ἐπικρατήσαντες αὐθις clamant, etiam priore loco idem requiri. REITZ.

ead. l. 4. Θάρσει — θεοῖς) Senarius. GUYET. Parodia Euripid. in Phoen. 118: Θάρσει τὰ γ' ἔνδον ἀσφαλῶς ἔχει πόλις. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅτε — παραλυπεῖ) Mff. Regg. 2954. 2955. & 3011. Vulg. παραλυποί.

ibid. Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος) Sunt histrionum nomina, ut infra. COGN. τῶν τραγῳδῶν ὑποκριταὶ fortasse. GUYET. De his vide Men. c. 16, & infra c. 41. Polus Demosthenis aetate vixit, Plut. 1544, 1; 1558, 2; 1579, 2; 621, 1, & 1405 f. diu vixit. Vide etiam A. Gell. VII, 5. Aristodemus etiam Demosthenis aetate vixit. Vide Demosth. p. m. 168 C. cum Aeschinē sub eo tertias egisse partes asseveret. SOLAN.

ead. l. 8. Τιμοκλῆς — Δάμις) Timoclem Stoicum nullibi, nisi apud Nostrium, invenio. Hetoemocles Stoicus, qui in Συμπ. inducitur, idem est haud dubie cum eo, ad quem suum de Merc. cond. librum scribit. Vide not. ad Muc. c. 2. SOLAN.

ead. l. 10. Προνοίας περί διαλεγέσθην) Res & cardo totius negotii, prudentia: COGN.

ead. l. 14. Συναγωνίζεσθαι ἡμῖν) Non quidem arbitror huius verbi potestatem plerisque ignotam; non possum tamen quin in transitu moneam, egisse de eo Iac. Elsner. in Ep. ad Rom. XV, 30, ubi συναγωνίσασθαι μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς. Et ex Thucyd. II, p. 97, item III, p. 219, tradidisse, id significare primo, *socium esse & adiutorem in belli certamine*; tum, *ad esse periclitanti in iudicio*, docente Bifeto ad Aristophan. Thestroph. v. 1070. Deinde in genere, *studiose & omni opera adiuuvare laborantem*, ut Lucianus h. l. Et Isocr. Orat. ad Philipp. p. 216. Ac Porphy. de Abstin. L. IV, § 13. Adderem Ioseph. Antiq. XII, 1, Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, ὃς ἦν ἐπὶ τῶν βιβλιοθηκῶν τοῦ βασιλέως — συναγωνίζετο. Adderem alios, si in rebus notis haerere utile videretur. REITZ.

Pag. 227. l. 2. Συνουσίας) Varietas illa inter συν & ξυν nullius momenti tam saepe occurrit; ut non semper opus sit de ea monere. Cod. O. plurimum ξυν habet. In edd. Luciani autem ita promiscue se offert, ut nescias, utrum Luciano sit frequentius. Ita ξυνουσίαις Herm. c. 18. Sed συνουσίαις ibid. c. 20. Conf. mox c. 6, ubi rurs. ξυνέλθετε & συνέλθετε. Non repetam plus quam quadraginta similia mihi ex Luciano meos in usus notata. Dicam tantum, in Timone intra 34 paragraphos octies συν, quinquies tantum ξυν occurrere, alibi aequalem fere utriusque esse numerum; in nonnullis vero verbis nunquam ξυν, sed semper συν legi, ut in συλλάβοιμι, nunquam inveni ξυλλάβ. forsitan euphoniae gratia. Si vero deinde invenero ξυλλάβοιμι, id monebo; non item, quoties in aliis variatur, nisi Solanus id faciat. REITZ.

ead. l. 3. Μετέωροι πάντες) Eos metaphorice quasi in aëre suspensos vocari, qui in magna versantur expectatione, si non satis notum est, conferas mox Icarom. c. 3 f. ὡς ἐγὼ σοι μετέωρος εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων. Ac Demosth. encom. c. 28, καὶ δὴ καὶ μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύτης ἦν τῆς ἐλπίδος. Et Alciph. 2, Ep. 4, p. 250, πάντα μετέωρα νῦν ἐστὶ βουλόμενα. Ἰδεῖν Μένανδρον, καὶ ἀκοῦσαι φιλαργύρων &c. adeasque Bergt. ibi haec Luciani aliaque similia adducentem, quibus tantum addo Long. Past. 3, pag. 100, (ed. Moll.) καὶ τὸν Δάφνιν μετέωρον πρὸς τὴν ἀκρόν καταλαβόν. Idem etiam de navi in altum evecta, L. 2, p. 58, τὴν ναῦν ἐς τὸ πέλαγος μετέωρον ἔφερον. Item 2, 71 Iungerm. ναῦς ἐπ' ἀγκυρῶν μετεώρους διορμίσας, quod Iungermannus convertit, naves in ancoris subreptas con-

sistuit. Sed & de iis, quae incerta pendent, recte dici, videmus ex Plutarch. Num. p. m. 60 f. μετέωρον τοῦ πολιτεύματος ὄντος, *suspensa sine imperio Republ.* Quod paulo aliter tamen intelligendum ap. Herodian. II, 9, 3, πυνθανόμενος τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν μετέωρον φερομένην ἀρπάσαι, nempe, *principatum suspensum ac direptum expositum.* Sed de *suspensio* sive *incerto animo* aequae, si non rectius, quam *pendere ex alicuius ore*, (ut ibid. II, 13, 8, conversum legimus) verteretur hoc eiusdem: Προεῖρητο γὰρ τῷ τοῦ Σεβήρου στρατῷ, ὅπνῃκα ἀνστασιν εἰς τὸν βασιλέα ἀποβλέποντες, μετέωρον τε γνώμην ἔχοντες, κυκλώσασθαι αὐτοὺς πολεμῶν νόμῳ. REITZ.

ead. l. 5. Ἐν στενῷ) Supra in Hermot. c. 63, συνελαύνεις εἰς στενόν. Mox infra cap. 30, ἐν τῷ στενῷ ἔχόμενος. Alciph. I, Ep. 24 f. μὴ δὲ περιῖδης ἀγαθοὺς γείτονας εἰς στενὸν τοῦ καιροῦ φθειρομένους. Ubi Bergl. hoc Luciani quoque affert. REITZ.

ead. l. 7. Ἀνάγκη — ὀνόματα) Has duas voces delet Ox. Mf. quae in vulgatis post ἀνάγκη leguntur, nempe τὰ ἡμέτερα, & mox in iisdem impressis legitur δόξαντα: valde aridet haec Mf. O. scriptura, quam ideo in textum recepi. SOLAN.

Pag. 228. l. 2. Ἐπανεγεγυῖν) Ex O. Codice hoc, pro vulgato ἐπαναγαγεῖν. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπεισιν) Edd. praeter Fl. omnes ἀπίσι. Sed in ἀπεισιν conspirant Mff. Ox. Reg. 3011. & marg. A. 1. & sic rescribi iubebat cl. B. de Ball.

ead. l. 9. Ἀγνοήσεται) Rectius Mff. Regg. 2954. & 3011. ἀγνοηθήσεται.

ead. l. 11. Κοινοῦμενος) Conf. infra Icarom. c. 29 pr. REITZ.

ead. l. 13. Ἀπαντες ὁρθῶς γὰρ λέγεις. EPM.) Scripturam, quam exhibet Cod. Ox. expressimus, utpote vulgata praestantior, quae Mercurio haec verba tribuit. SOLAN.

ead. l. 15. Συνέλθετε) Cum I. etiam haberet συνέλθ. Solan. notarat Cod. O. habere ξυνέλθ. uti & mox ξυγκαλῶν. At cum videam, eundem Codicem sic saepissime ξ pro σ exhibere, ambigo, an opus sit id ubique in variantt. notare cum lektoris fastidio. Vid. de eo iam notata ad cap. 4 huius Dial. v. συνουσίας. REITZ.

Pag. 229. l. 13. Τὸν Ἀπόλλω) Hoc recte se habere, vid. ad cap. 10. REITZ.

ead. l. 14. Τὰ πολλὰ τῆς μαντικῆς ἀσφαλείας) Ἀσφαλείας. GUYET. (Idem notarat etiam la Croze. REITZ.) Pro ἀσφαλείας lego ἀσφαείας, & verto, *quantvis obscuritas multa tegat.* Sic in Gallo χρησμούς ἀσφαεῖς dixit, c. 18 f. ἐν τοῖς ἀσφαεῖς

τῶν χρησμῶν. L. BOS. Recte emendatum est a Parisiensi editore, quod in edd. erat ἀσφαλείας, & pro eo ἀσαφείας, ut in P. & L. scribitur, repositum. Sed μαρτυκῆς additur in P. In O. solum legitur. Vide 158 f. & 382 inf. cum Menagii not. SOLAN. Quid sibi ἀσφάλεια hic velit, & quomodo occultare ea possit vitia poëtos, nemo temere dixerit. Nota oraculorum obscuritas: indicat eam ipsum participium ἐπικρυπτούσης. Quid igitur? legendum ἀσαφείας, quod voluisse etiam doctissimum Solanum, ex interpretatione Obsopoei, ab eo interpolata, colligo. GESN. Quod L. Bos monuit, id sic iam editum erat in Par. Non tamen dixerim, eum inde hausisse, quia cett. male quoque ἀσφαλείας. Ceterum a plagii crimine non est immunis, quod patefiet in nova ed. eius Ellipseων, brevi forsan proditura. REITZ.

Pag. 230. l. 8. Θήλεια δὲδς) Τὸ νῦν hic deest, aut alia particula δίχρονος. GUYET.

ibid. Μῆτε τις οὖν θήλεια δὲδς, μῆτε τις ἄρσση) Claudicat versus hic, ut etiam postremus in voce γόνυμοι. Sed volens sciens hoc Lucianus ita commisit in persona Mercurii, ut mali poëtae, & qui paulo superius de se ipse dixit, ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικὸς εἰμι. MARCIL. Parodia ex variis Homeri locis, quae indicamus, concinnata, in qua ex ipso Homero quaedam emendanda sunt, ut τῷγε post θήλεια δὲδς, & ὅσσοι. SOLAN. Nihil mirum, si versus claudicat, quando vox omittitur, quam ex Homero ab Solano indicato restituiimus. Editor Parisinae damnum hoc sarcire cupiens, καὶ de suo, ut suspicor, supplevit, quo versus quidem dimensioni, non adeo intellectui satisfiebat. REITZ.

ead. l. 9. Μῆδ' αὐτῶν) HOMER. II. 7. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅσσοι — Νόνυμοι) Mercurius iussu Iovis convocaturus concilium Deorum, inter alia, quae βαλιδεῖ, & hoc ait: — ἀλλ' ἐς Διδε ἐλθετε πάντες εἰς ἀγορὴν, ὅσοι τε κλυτὰς δαίνυσθ' ἐκατόμβας, ὅσοι τ' αὖ μέσατοι, ἢ ὕστατοι, ἢ μάλα πάγχυ Νόνυμοι, βομοῖσι παρὰ νήσσοισι κάθησθε. Emendatius Basileensis legit ὅσσοι in utroque loco. Cur vero ultimum verbum in voce νόνυμοι claudicare dicat Marcilius pag. 137 ed. Amst. non intelligo. Utique secunda in Νόνυμος producit. HOM. II. M., v. 70: Νωνύμους ἀπολέσσαι ἀπ' Ἀργεὺς ἐνθάδ' Ἀχαιοὺς. Pro νόνυμοι apud Lucianum in ed. Flor. legitur γόνυμοι. Utrumque usitatum. IENS.

ead. l. 12. Ὅσσοι τ' αὖ) HOM. II. I, 228, & mox Νόνυμοι II. N, 227. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. 'Αλλ' ἐς Διὸς) Hoc Scholium haud satis apte hic insertum, nolimus tamen loco movere, quo Scholiastae ingenium magis innotescat, qui arrepta marium feminarumque inter Deos mentione, notam, quam alibi aut concinnarat aut invenerat, alieno prorsus loco lectori obtrudit. Vid. Schol. 43 ad Θ. Δ. SOLAN.

Pag. 231. l. 1. Νώνυμοι) Non dubitavi sic dare ex Fl. & Homeri loco ab Solano citato. Item ex Iliad. Ε, 70, ubi plane idem versus, quem Ient. ex M, 70, citat, recurrit, nec tamen νώνυμος, sed νωνύμους scribitur. Quin & M, 70, in ed. optimae notae Oxon. νωνύμους similiter legitur. Et quamvis erudit. Clarke νωνύμους ibi ediderit, fateatur tamen, alios νωνύμους habere, aitque: *Nulla ex analogia produci potest illud ν. Utrumne vero νωνύμους, quomodo nonnulli ediderunt, an νωνύμους aequae ac νωνύμους pronuntiarint Iones, non liquet.* Non tamen ausim repugnare Iensio, νωνύμους & νωνύμους promiscue inveniri, & prius etiam produci: nam in Odyss. priore modo scribitur A, 222, — θεοὶ νώνυμον ὀπίσσω, in 3 edd. antiqq. ac tamen media fit longa. Sed quia crebrius corripitur sic scriptum, ut Od. Ε, 182, Νώνυμον ἐξ Ἰθάκης —, item N, 239, Οὗτω νώνυμός ἐστιν ἴσασι δέ μιν μάλα πολλοί. suspicio remanet, etiam priori Od. loco consona duplicata legendum. Quare fraudi non erit recepitse in Luciano, quod tutius est, etsi nondum plane negari queat, alterum quoque defendi posse. Sed sentio, nimis iam curiosum me fuisse in una literula indaganda, & non multum utilitatis inde lectorum plurimos capturos. REITZ.

ibid. Βωμοῖσι) Lege, ἐν βωμοῖς παρὰ κνίσσαις. GUYET. Recte quidem Guyetus vidit, in vulgaribus edd. deesse aliquid ad numerum. Iam vero, cum pro νώνυμοι, habeamus νωνύμοι, addito ἐν nihil est opus. REITZ.

ead. l. 4. Ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ) Indicarat Solanus in marg. conferend. Dial. 1, T. I. Ibi autem § 2 legas: φύσεως — ἔχων δεξιῶς. Sed illa verbi ἔχῃ structura satis est obvia. Vid. tamen Tox. cap. 44 f. ὥς τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ δυνάμεως ἔχοι, ibique obiter notata: nam his inhaerere, ubi nihil est difficultatis, non est animus. REITZ.

ead. l. 8. Εὐφράνερος) Miror, hunc inter statuarios nominari, omittique hic Polycletum, qui paulo post a Mercurio memoratur. Euphranor enim insignis quidem pictor, non statuarius; nisi forte etiam tabularum pictarum hic rationem a love haberi putes, quod a vero mihi non videtur abhorrere. Eui

phranoris inter alia celebrabatur Iuno, cuius & Noster meminit. Habet tamen etiam Laetantius inter statuarios L. II, 4, cum Polycleto & Phidia, p. m. 111 B. SOLAN.

Pag. 232. l. 1. τῶν χαλκῶν) Sola I. hic γὰρ pro τῶν habet; sed vulgatam sequor. SOLAN.

ead. l. 6. Πλουτίηνδην — 'Αριστ.) Quid haec significant, docebit Aristot. Pol. IV, 157, 17. SOLAN.

ead. l. 10. Χαρίεντες) Conf. infra cap. 48, locaque ibi indicata. REITZ.

ead. l. 12. Ἐλεφάντινοι) Iuppiter Olympius, de quo ad Θυσ. c. 11, & Συγγρ. c. 51. De materia Colossorum eorum vide 'Αλ. c. 24. SOLAN.

ead. l. 15. Μυῶν) Sic Mf. O. Vide 'Αλλ. c. 24, ubi in impressis itidem peccatur: μυῶν enim utrobique habent omnes. SOLAN. Dedi hoc Mf. ac Solano, ut μυῶν ἀγ. murium greges, pro μυῶν muscarum, reciperem; quia habitatio illis hic convenientior, quam his; & verbum ἐμπολιτεύομαι, quasi civitatis forma incolere, μυρίbus quam muscis melius conveniat. Utrum autem infra Gallo c. 24 f. muscarum grex potior sit gregis murium, quod Wessel. Obf. pag. 51 voluit, ibi disquiremus. REITZ.

Pag. 233. l. 1. Βενδῖς) Vide 'Ικαρ. cap. 24, & Strab. X, pag. 471. SOLAN.

ead. l. 2. Ὁ Μῆν) Deus Lunus, qui a Phrygiis praecipue colebatur. Vide c. 42. Eius effigiem in nummis exhibet Spanh. p. 193, quem vide. Sic autem scribitur in O. & Fl. ed. In reliquis Μῆν. Nisi quod in P. Μῆν ὁ ὅλ — scribitur, prave. SOLAN.

ead. l. 3. Πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ.) Cum non satis discrete notasset Solanus, quid Fl. hic haberet, ego eam adii, cum ceteris contuli, invenique, eam pro vulgato, καὶ πολυτίμητοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ. καὶ τοῦ τούτου καὶ Ἑρμῆ, δίκαιον, sic habere: καὶ πολύτιμοι. Ποσειδῶν. ὡς ἀληθῶς τούτου Ἑρμῆ δίκαιον. Ex ea igitur lubens arripui illud πολύτιμοι, quod sensus post βαρεῖς postulat. Non enim idem esse πολυτίμητοι, quod honorem cultu exhibendum signif. cum alterum de eo, quod multo pretio emitur, verius dicatur: idque notum arbitror, alioqui testimoniis firmarem. Ceteras tamen eiusdem Fl. mutationes assumere non sum ausus, quod omissionem prae se ferunt. Formula autem ὡς ἀληθῶς Nostro est cum aliis familiaris. Vid. de Salt. c. 2 m. Alex. c. 61, Lexiph. c. 22, Amor. c. 48. Ac Bergl. ad Alciph. I, 30 f. Sic in aliis adiecit. Long. Past. III, p. 111, ἡ δὲ ἡγεῖτο ὡς μακροτάτω τῆς Χλῆς. REITZ.

ead. l. 4. Πού) *Lege πῶς*. In O. deest. SOLAN.

Pag. 234. l. 2. Χρυσῇ) Homero nempe passim. SOLAN.

ead. l. 4. Πεντέλῃθεν) Πεντέλη locus in Attica. GUYET. Vide notam ad Ἐρωτ. c. 13, ubi aliter traditur. SOLAN.

ead. l. 5. Δόξαν οὕτω Πραξιτέλει) Tale est Horatianum illud: *Cum faber incertus scamnum faceretne Priapum, maluit esse Deum* &c. GUYET.

ead. l. 10. Καὶ γὰρ καὶ) Et si posterius καὶ, quod Fl. omisit, abesse potest, minime tamen eam sequor; quia sic solet Nostro aliisque duplicari. Vid. Alex. c. 24, ibid. c. 28 pr. Imag. cap. 6 f. &c. REITZ.

ibid. Τὸν Ἀπόλλω) Quod Solanus noster operae duxit notare consensum in Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα, monet, id iam dictum recte se habere, ad Iov. Conf. c. 8. Et hoc Iov. Trag. c. 6 eodem modo legebatur. Et sic Diod. Sic. quoque τὸν Ἀπόλλω, L. 2, c. 47, atque alibi. REITZ.

ibid. Ἀπόλλω — πολύχρυσον) Dives dicitur Il. I, 404; sed nullibi, quod praefiscine dixerim, apud Hom. πολυχρυσος, quod apud Hesiodum epithetum est Veneris passim, ut Ἐργ. 519. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐν τοῖς ζευγίταις) Cum mox τοῦ θητικῷ, tum πεντακοσιμεδύμων & ἱππάδος etiam mentio iniciatur, optimum fuerit hic uno loco proponere antiquum illum Solonis censum, ad quem respicitur: faciemus hoc Plutarchi verbis, Solone p. 160 H. Steph. τοὺς ἐν ξηροῖς ὁμοῦ καὶ ὕγροις (oleo, arbitror) μέτρα πεντακόσια (quingenas f. quingentas de unoquoque genere) ποιούντας, πρῶτους ἑταῖρα, καὶ πεντακοσιομεδύμους προσηγόρευσε· δευτέρους δὲ τοὺς ἵππον τρέφειν δυναμένους, ἢ μέτρα ποιεῖν τριακόσια· (trecentas, trecentas de unoquoque genere) καὶ τοὺτους ἱππάδα τελοῦντας ἐκάλουν. ζευγίται δὲ οἱ τοῦ τρίτου τιμήματος ὀνομάσθησαν, οἷς μέτρον ἢ συναμφοτέρων τριακοσίων (utriusque generis simul sumti trecentorum) οἱ δὲ λοιποὶ πάντες ἐκαλοῦντο θῆτες, οἷς οὐδ' ὁμῶς ἀρχὴν ἔδωκεν ἀρχεῖν, ἀλλὰ τῷ συνεκκλησιάσειν καὶ δικάζειν μόνον μετεῖχον τῆς πολιτείας. Hinc apparet, *classicos* vel *primi census* homines vocari posse πεντακοσιομεδυμῶνους, *equestrem* Atticorum censum esse τὴν ἱππάδα, ζευγίτας f. *iugarios* dictos, quod duo iuncti unum equum publicum alerent, θῆτας denique cum *capite census* Romanorum comparari utcunque posse. GESN.

ead. l. 13. Κόλλοπας) De hoc vide ad Συγγρ. c. 23. SOLAN. Remittit Solan. ad Deor. Dial. VII, c. ult. Sed ibi ex Codd.

κολλάβους editum de re eadem. Nihil tamen hic muto. Vide sis, quae sagacissimus Hemsterh. ibi est commentatus. REITZ.

Pag. 235. l. 1. Τῷ Θητικῷ) Θητικὸν infimae classis locus apud Athenienses. Nam totam civitatem in quatuor classes Solon diviserat, in πεντακισιομεδίμνους, ἱππᾶδας, ζευγίτας καὶ θητικούς. Scholiast. Aristophan. ad Equit. tres tantum facit ordines. BOURD.

ead. l. 3. ΚΟΛΟΣΣΟΣ) In l. & Fl. non hoc modo nomen, sed & pleraque interlocutorum integra scribuntur; adscriptit Solan. conferend. Quom. Hist. cap. 23. Ibi Colossi Rhodii & proportionis imaginum fit mentio. REITZ.

ead. l. 4. Εἰ δ' οὐκ ἔστιν ὑπερφυᾶ) Sententia postulare videtur, ut unica mutata literula legamus εἰ γοῦν. Certe in interpretando hoc sum secutus. GESN.

ead. l. 6. Τελέσματος) Primo trecenta talenta ex Demetrii apparatu sive machinis relictis conflata, ad eam rem adhibita sunt. Plin. 34, 7. Neque sufficiente hac summa, collata est praeterea a Rhodiis alia ad perficiendum opus pecunia. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπεποίητο ἂν) De meo non inseruissim illud ἂν, quia tam brevi intervallo iterum ἂν habemus. Verum quia Solanus noster id fecit, & sensus potius quam euphoniae ratio habenda, obsecundavi. Magis enim iam aperte declaratur, Rhodios non revera sedecim aureos Deos inde fecisse; sed, si voluissent, facere potuisse. Ceterum de praeterito passivo potestate activa usurpato dictum abunde supra. Conf. 1 Ver. Hist. cap. 35, & notam Iensii ad Tyrannic. cap. 12, ubi licet πεπραγμένου frustra active interpreteretur, multa tamen alia exempla addit, unde id patet; quorum alia ex Luciano etiam alibi non semel indicavimus. REITZ.

ibid. *Αν) Ex Ms. Ox. ante ὅσους. SOLAN.

ead. l. 10. Τί ᾖ Ζεῦ) Colossus Rhodius propter ingentes sumtus in se factos sibi προεδρίαν inter Deos vult vindicare. Consulit de hac re Mercurius Iovem: τί, ᾖ Ζεῦ, χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἔμοι γοῦν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέπομαι, χαλκοῦς ἐστίν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὅπως τάλαντων κεχάλευται, ὑπὲρ τοὺς πεντακισιομεδίμνους καὶ τὴν ἱππᾶδα ἂν εἴη. Hic locus imperitissime vertitur: Quid factu opus, Iuppiter? Nam hoc iudicare difficile est. Nam si materiam respexero, aeneus est. Verum si supputem, quae in eo fabricando impensa fuerint talenta, plures quam quingentos modios, & censum equestrem inveniam. Oedipus sit, qui ultima Latina verba explicet. Quid enim quingenti medimni & equestris census faciunt ad impen-

fas, quas consumserunt in Rhodio Colosso erigendo? non plus sane, quam tenuis & despectus rivulus ad Aegaeum mare. Paulo ante Mercurius, cum Venus, quia ab Homero appelletur *χρυσή*, dixisset, sibi quoque inter primi subcellii Deos locum deberi, respondit, illam visuram quoque multi auri possessorem Apollinem *ἐν τοῖς ζευγίταις καθήμενον*, inter zygitas sedentem, hoc est, tertiae classis Deos, quia ipsius templum sit compilatum, ideoque Veneri cogitandum, non male secum agi, *μηδ' ἅπαν ἐν ἡντικῇ ἐκκλησιάζουσα*, si non inter imi subcellii Deos collocetur, in Deorum conventu. Haec loquendi genera sunt ex republica Atheniensis petita, in qua Solon secundum censum divisit in quatuor classes cives. Tertia classis erat *τῶν ζευγιτῶν*, qui ducentos medimnos aridorum & liquidorum pendebant reipublicae, & minas decem. Quarta erant *ἡντιῶν*. *Θῶτες* ad nullum magistratum poterant adspirare, sed nullum quoque pendebant tributum, ut Romae *proletarii* & *capite censi*. Eandem translationem retinet in sequentibus, & affirmat, si sumtus sint respiciendi in Colossum impensis, super *πεντακοσιομέδιμους καὶ τὴν ἱππάδα ἀν εἶν*, hoc est, eum ante primi & secundi ordinis Deos sedere debere. *Πεντακοσιομέδιμοι* erant ex Solonis descriptione primae classis cives, qui ex suis possessionibus capiebant fructus quingentorum modiorum, aridorum simul & liquidorum, & qui aerario pendebant talentum. *καὶ τὴν ἱππάδα* scil. *τεταλοῦντες*, hoc est, quod tributum equestrem penderent, hoc est, equitem cogerentur alere in usum reipublicae: quorum facultates erant modii trecenti, tributum semi-talentum. Hi erant secundae classis cives. Hanc distinctionem civium Atticorum lepide Lucianus transtulit ad Deos. Vide Polluc. VIII, 10, Plutarch. in vita Solonis, & Aristidis, & Meursium in Solone Aristotelis sententiam refellentem. GRAEV.

ead. l. 12. Ἀφ' ὅποσων ταλάντων) Conf. supra Afin. c. 53, ἀπὸ χελώνης πεποιημένη. Aristoph. Nub. 766, ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἄπτουσι. Sed propius accedit, immo plane respondet hoc Demosthenis, quod Steph. affert, licet haud indicato loco, qui est De Coron. in decreto Chersones. pag. 326 A. ed. Hervag. στεφανούσιν — στεφάνῳ ἀπὸ ταλάντων ἐξήκοντα. REITZ.

ead. l. 13. Ὑπὲρ τοὺς) Cum id a Benedicto conversum esset, plures quam quingentos modios, Guyerus adscripserat, verendum supra. REITZ.

ibid. Πεντακοσ. — ἀν εἶα) Absurdissima sunt, aut inversa, quae in vulgatis post πεντακ — leguntur, καὶ τὴν ἱππάδα

nam prius esse posteriore maius, quis ignorat? Cod. Ox. & ed. Fl. silente collatione P. omittunt, quod & ego secutus sum. REITZ.

ibid. Καὶ τὴν ἱππᾶδα) Delerat haec verba Solanus in Iun-
tina, quod non exstarent in O. nec Fl. Et certe glossam sapiunt;
quia tamen suspicio est, ea & in aliis Codd. haberi, (quod de eorum omissione nihil praeterea noratum invenio) & quia Gesner. in versione retinuit, nolui omittere. REITZ.

Pag. 237. l. 1. Καθίζόντων) Quod Fl. exhibet, frustra est; & καθίζεσθωσαν saltem scribendum fuisset. Atticam vero imperativi formam esse καθίζόντων pro καθίζεσθωσαν, vidimus non semel. Conf. Zeux. c. 5, & Notam, ἐπαινούντων pro ἐπαινεύσθωσαν. Adde Alciphr. II, 1 f. ἀλλ' αὐτοὶ μὲν χαίρόντων. Sic III, 30 f. φθονούντων δὲ οἱ πονηροί *ibid.* p. 394, ποιούντων eadem ratione. Erunt tamen, qui καθίζόντων malint, quia καθίζω est colloco, καθέζομαι sedeo. Sed nihil opus esse, credo. Nam & sic Long. Past. II, 83, Φιλητὰς καθίσας ἔρθιον, *Philetas sedens erectus*, quod cum exponi possit, collocans se erectum, etiam hic ita exponat, qui velit. Nam & sic Hom. II, Γ, 426, ἔνθα κάθιζ' Ἑλένη, *ibi sedebat Helena*, & alibi passim. REITZ.

ead. l. 6. Διαγομάς) Subaudi ποιεῖ, ὃ Ζεῦ. GUYET. Populi Romani tumultuantis sub Imperatoribus voces concioni etiam Deorum tribuit. SOLAN.

ibid. Πού τὸ νέκταρ) Non displicet scriptura Cod. O. πού τὸ νέκταρ, πού τὸ νέκταρ — πού αἱ ἐκατόμβαι; Festinantibus enim, & perturbatis eiusmodi repetitiones esse proprias, in omni lingua, notum arbitror. Vid. tamen, si lubet, Aristoph. Plat. 114, οἶμαι γὰρ οἶμαι, ibique Spanhem. Item v. 643, ταχέως, ταχέως nec non v. 348. Sic apud LXX, Exod. I, 7, καὶ κατίσχυσαν σφόδρα, σφόδρα. REITZ.

ead. l. 7. Κοινὰς τὰς θυσίας) Subintellige ποιεῖ, ὃ Ζεῦ. ποιῶμεν. GUYET.

ead. l. 11. Ἑλλήνων συνῆσιν) Quod φωνὴν inferat O. glossa est. Potest enim satis per ellipsin intelligi, ut ἀπὸ μιᾶς (sc. φωνῆς) in Ev. Luc. XIV, 18, monente L. Bos de Ellipsi. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὸν Δία) Atqui non Iuppiter haec, sed Mercurius, loquitur. SOLAN.

Pag. 238. l. 1. Σοφιστῶν) Corrupta haud dubie haec scriptura: quis enim unquam fando audit *mutos Sophistas*? Tritum in ea re proverbium postulat ἰχθύων, ut Ἀλ. cap. 1, & Ἀπαιδ. c. 16. Sed nimis abhorret scriptura. Manuscriptorum opem exspecto, in quibus nihil adhuc subsidii. Silent enim

Collationes; neque abit Ox. a vulgari textu. Memini tamen; alicubi me legere *Sophistas* dici Pythagoreos; quo & hic respici volunt. Vide 'Αλ. cap. 4. SOLAN. Neque quidquam immutaverim, neque Pythagoreos intellexerim. Sed iocum esse a contrario crediderim, ut garrulitatem Sophistarum in transitu tangat, & parum reverentiae haberi Diis innuat: dum enim Iovem ubivis traducit, quidni & falso hoc scommate eum rursus ludat? De metaphora hac, quam *deceptionis* vocant, vid. Eman. Thesaur. ideam argutae dictionis. REITZ.

ead. l. 8. Ὅτε ἠπείλεις) Ita ed. Fl. In Ms. Ox. & P. ὅτε ἀπειλοῖς. In reliquis ὁπότεν ἠπείλεις. SOLAN.

ibid. ἠπείλεις) ἠπείλεις. GUYET. Hom. Il. Θ, 18. SOLAN. Noli tamen credere, etiam ἠπείλεις ex Homeri loco probari. Vulgatum ἠπείλεις, quod edd. obsedit, non effugit Solani diligentiam, ex Florentina corrigendum; quam ego recepi ante, quam Guyeti emendationem vidissem. Quod autem ait, eam etiam ὅτε pro ὁπότεν habere, fallitur: nam ὁπότεν etiam exhibet cum cert. Sed error calami est in eius nota, inde natus, quod in collat. in marg. I. instituta tantum signarit ὁ, ἠπείλεις Fl. Vulgatam enim plane falsam patebit attendenti, cum subiunctivus augmentum in hoc tempore non admittat, sed ἀπειλῆς dicendum fuisset. Florent. vero lectionem probam esse, testimoniis nihil indiget, alioqui asferrem Hom. Il. O, 179, ἠπείλεις κακείνος &c. Forfan tamen optativi forma usus fuerit Lucianus, ut O. & P. prae se ferunt; sed quia Fl. lectio a vulgata propius abest, eamque minore mutatione corrigit, hanc sum amplexus. In ὁπότεν vero nihil mutavi: nam & sic rursus deinde cap. 19 m. ὁπότεν ὁρῶσι τοσαύτην — τὴν ταραχὴν, ubi L. solus etiam ὅτε. REITZ.

Pag. 239. l. 4. Ἀκούσεσθαι) Hic mirari subit Scholiae tarditatem, qui cum in suo Codice προύσεσθαι legisset, uti & in Ox. scriptum est, neque consulto alio, neque tantillum dubitans scripturam depravatissimam enarrat. Quid a tali Critico expectandum sit, hinc facile intelligas. SOLAN.

ead. l. 9. Κέκλυτέ μεν) Homer. Il. Θ, 5. Illud μεν ex O. & Fl. est, qui Codd. etiam reiiciunt τε, post πάντες, sed in eo nolui imitari. SOLAN.

ead. l. 10. Πεπαρώνηται) Inquinatissime antehac legebatur πεπαρώνηται, neque in impressis tantum, sed & in O. & Coll. & Excerpt. SOLAN. Quamquam παροινεῖν de iis, qui ebriorum more bacchantur, aliisque molesti sunt, recte hic primo intuitu videtur dictum; tamen cum de metro hic ser-

mo sit, & respiciat ad parodias illas tragicas, quas Iuppiter protulit c. 1, 3, 4, ita certa visa mihi Solani emendatio, ex ipso Luciano petita, ut eam recipere non dubitaverim. Cui tamen vulgata revocanda videtur, revocet etiam versionem Gesneri, quae erat: *Satis etiam apud nos prima illa quasi per ebriam contumeliam effudisti.* Sed obitare videtur sequens *πλὴν*, quod cum pro adversativa coniunctione acceperint interpretes, non potuere cogitare de *παρωδία*. At si, quod revera significat, *πλὴν* reddas, *quod reliquum est*, iam bene procedent omnia. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Προὔσσειναι) Hoc Scholium, nisi per Ox. Cod. foret, quo referretur non esset. Sed ex eo patet, in quibusdam Codicibus ita corrupte legi pro *ἀκούσσειναι* quod verum esse, locus ipse Scholii satis confirmat, cum inter *εὐ-προσωποτάτην* & *διαμέλλεις* in Voss. Ms. positum sit. SOLAN.

Pag. 240. l. 1. Ἀρξομαι) Haec verba in quibusdam, uti habent, Mercurio tribuuntur, in aliis immutata, ut pro *ἄρξομαι*, sit *ἄρξαι*, & ante *ἀντί* . . . ponitur *Ζεύς*. Ego hanc, ut scripturam optimam, secutus sum. Ut autem sui temporis Rhetoras rideat, adeo imperite Iovi suo hoc Demosthenis prooemium tribuit, ut vel illud *ἀνδρες* excidat, quod voce *ἑοὶ* emendare mox conatur. SOLAN. Si cum *Fl. ἄρξας* legas, recte Mercurii persona praemittitur, & Iovis denuo ante *ἀντί* collocatur. Sed cum in *ἄρξομαι* consentiant ceterae, hoc servavi. Nimis autem earundem apertus erat error, quod Mercurio haec tribuerint, non mutato verbo, nec repetito mox Iovis nomine, cum deinde, c. 18 f. denuo Merc. loquens induceretur. REITZ.

ead. l. 2. Ἀντί πολλῶν &c.) Demosth. Ol. I. SOLAN.

ead. l. 3. Ὑμᾶς) O. Fr. S. recte. In reliquis *ἡμᾶς*. SOLAN. Retinuerat Parisinae ed. interpretes *ἡμᾶς*, ac tamen *vos* dederat, quod sensus postulat. Quare talia vel sine Codice mutarem. REITZ.

Pag. 241. l. 5. Περιπατήσῃμι τὸ δειλινόν) Sunt verba LXX Interpreti. Genes. III, 8. LA CROZE. Verba Genes. l. c. sunt: *Καὶ ἤκουσαν τῆς φωνῆς κυρίου τοῦ θεοῦ περιπατούντος ἐν τῇ παραδείσῳ τὸ δειλινόν.* Ellipsis autem videtur, pro *κατὰ τὸ δειλινόν*, qua etiam utitur Long. Past. IV, p. 106 f. ed. Moll. *ἄγων δὲ αὐτὰς (τὰς αἴγας) πᾶνυ ἔωθεν, καὶ ἀπάγων τὸ δειλινόν.* Idem L. 2, pag. 43, *συνέρχονται τὸ ἑσθινόν.* Sic mox Dial. Galli sequente, *τὸ ὀρθινόν.* Quare assentior diligentissimo Berglero, *τὸ ἑσθινόν* quoque pro *τὸν ἑσθινόν* legendum in Al-

ciphr. I, Ep. 34, p. 148, ubi simul haec Luciani afferens ait; haec suppleri vel per κατὰ τὸ τοῦ καιροῦ, vel per nomen verbale; quem vide. REITZ.

ead. l. 8. Λιβανωτοῦ χόνδρας τέτταρας εὖ μάλα εὖρ.) Si τέτταρας excipias, plane iisdem verbis utitur Alciphr. in describendo pauperrimorum hominum sacrificio. L. III, Ep. 35 f. ὁ δὲ ἐτι πενέστερος λιβανωτοῦ χόνδρους εὖ μάλα εὐρωτιῶντας. Quo loco Bergler. & hoc Luciani proferre non est oblitus. Gesnerus in tua correxerat εὐρωτιῶντος, & muciā veterat; bene, ut seq. παρασχόντος respondeat. Quare & hoc malim, aut potius παρασχόντας cum Pell. recipere, quia & Alciphr. l. d. εὐρωτιῶντας habet. Vulgatum tamen non movi, quia παρασχόντος ad λιβανωτοῦ relatum videbatur stare posse. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπισβεσθῆναι) L. optime. In reliquis ἀποσβ—. SOLAN. Ἀποσβεσθῆναι) Ignoro verbum ἐπισβέννυμι, nec in Alciphronis loco adducto quidquam est praesidii. Et vix credebam, Solani aut Collatorum fuisse mentem, ut aliud tantum compositum eiusdem verbi σβέννυμι necessario substituendum voluerint; nam si *exstinguendi* significatus retinendus erat, vulgata quoque poterat servari, atque exponi per ellips. praeposit. συν, ut *tus statim una cum carbone exstingueretur*, qualem ellipsin non semel habuimus supra. Vid. saltem ad 1 Ver. Hist. c. 33 med. Verum videns, aliud quam *exstinguendi* verbum hic locum non habere, sensi Solanum ἐπισβεσθῆναι ideo accuratius existimasse, quoniam ἐπι sic posset commodius denuo intelligi, i. e. ἐπισβ. ἐπὶ τῷ ἄνθρακι. Quod itaque facile concederem ac reciperem, si modo plures Codd. addicerent, aut aliunde mihi ex probatis auēt. notum esset verbum ἐπισβ. At quia vulgatum satis potest intelligi eo sensu, quo diximus, cumque prunae ex ligno, quibus utebantur, citius exstinguuntur, quam nostrae ex cespite, non inapte dicentur una cum ture exstinctae. REITZ.

ead. l. 10. Ὀσφραῖσθαι τοῦ καπνοῦ) Cum Iuppiter conquestus esset de sordibus Mnesithei, qui ex naufragio servatus cum Diis promississet hecatombam, solvit tantum gallum festivo confectum, & quatuor grana turis, ὥς αὐτίκα ἀποσβεσθῆναι τῷ ἄνθρακι, μὴ δὲ ὅσον ἀκρα τῇ ῥινὶ ὀσφραίνεσθαι τοῦ καπνοῦ παρασχόντος, ut in pruna statim exstinguerentur, & vix summas nares feriret fumus ex illis natus. Ms. ὀσφρῖσθαι. Sed lege ὀσφραῖσθαι. Idem quidem est, quod ὀσφραίνεσθαι: sed Grammatici observarunt, malle Atticos ὀσφραῖσθαι, quam ὀσφραίνεσθαι. GRAEV.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐκχεόμενον) Haec omnia de Caphareo promontorio habentur totidem verbis in Erymologico Magno. Stephanus aliam vocis etymologiam tradit, quae veterior, licet ipse eam non satis intellexerit. καθηρεύς, inquit, ἐκαλεῖτο, ὅτι τοὺς πλόντας ἐκεί ἐκαθῆρον οἱ Εὐβοεῖς. Nempe καθηρεύς est Graece, quod Καφαρεύς fuit lingua Phoenicia: nam ut καθαίρειν significat *expiare*, *lustrare* apud Graecos, ita etiam sumitur apud Phoenices *Caphar*. Sic nimirum scopulum, aut navale hoc Euboeae vocaverant, qui cum Cadmo ex Phoenicia in eas oras advenerant. Vid. Bochartum in Canaan lib. I, cap. 13; qui tamen veram huius vocis originem non est affecutus. CLER.

Pag. 242. l. 5. Θώκων) Narrat Iuppiter, se venisse in Poecilem, & ibi varios homines invenisse, alios sub dio, alios vade clamantes, ἐπὶ τῶν θώκων καθήμενους, in cathedris sedentes. Sed Mf. θάκων, & quidem rectius. Nam θάκος est poëticum, quo Homerus aliique sunt usi, sed θάκος est scriptoribus pedestribus proprium, & notat fellam, confessum; quamvis illud quoque invenitur apud Aristophanem. GRAEV. Θάκων) Ita etiam Mf. Οκ. & P. vide Schol. Aristoph. 128 E. sed hic *sedilia* significat, ut apud eundem iuniores dicuntur: τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι. SOLAN.

ead. l. 8. Νεφέλην) Uti solent apud Homerum passim. Sed verba non sunt Homerica. SOLAN.

ead. l. 9. Πόργωνα) Atqui Iuppiter barbatus ipse pingitur Θυσ. c. 11. Verum prolixior fuisse videtur barba philosophorum. De ἐπισπασ. vide Πητ. c. 12. SOLAN.

ead. l. 10. Παραγωνισάμενος) Scribitur in nonnullis vulgaribus Lexicis & brevi in med. Sed praestat ω. Alciph. I, p. 26, παραγωνίσασθαι τοὺς ἀντραστὰς βουλόμενος, ubi Bergler. eodem modo exaratum ex Heliød. & Nostro de Calumn. affert. REITZ.

Pag. 243. l. 1. Ἐξεκέκοπτο) Quia Codicem auctorem habet haec scriptura, & quia supra etiam Τοx. c. 40 f. edd. ἐξεκέκοπτο habent, vulgatam sic emendari, Solan. etiam iubente, curavit. Alioqui aegre obtemperassem. Vide, quae de augmento plusquamperfecti omisso iam saepe dixi; pro Imag. c. 3, & 1 Ver. Hist. c. 13 &c. REITZ.

ibid. Το Σαρδάνιον) Ridere risum Sardonium dicuntur, qui risum rident τὸν ἐπὶ οὐδενὶ ὑγιῖ. Sic in Asin. Σαρδάνιον γελῶντες ἔλεγον, i. e. Sardonicè ridentes aiebant. COGN.

ead. l. 6. Οὐδὲν ἄλλο, ἢ μηδὲ ἄλλως ἡμᾶς εἶναι λέγων) Obso-
Lucian. Vol. VI. L1

poeus: breviter, nihil aliud, quam in universum nos non esse; quæ quidem singula unde colligat, præsertim primam vocem, non video. Itaque Benedictus omissa illa, *nihil aliud, quam nos non esse, dicens*. Atqui ipse auctor & nunc & in principio testatus est, multa ab eo dicta esse de providentia. Rursus si nihil aliud, quam Deos non esse, dixit, non probavit igitur, atque ita nihil profecisse diceremus. Sed certe & probavit statuas fictas ab hominibus, & ipsum Iovem fuisse hominem. Sane parum videntur percipere locutionem Luciani, qui innuit, sic eum probavisse aut οὐδὲν εἶναι Deorum, aut non providentiam, *non secus ac si prorsus nos non effemus*, dicens homines de Diis cogitare debere nihil aliud, quam si penitus non essent. GRON. Locus est corruptus. O. οὐδέν. ἀλλά. Quid reponendum sit, mihi non liquet. SOLAN.

Pag. 244. l. 1. Ἐπεξελεύσασθαι τὸ σκῆμμα) Pro his verbis in P. & O. ἐπισκοπήσαν τὸν λόγον. Sed nihil muta, & confer Διον. c. 7. SOLAN.

cad. l. 3. Παρ' αὐτῶν) In Cod. Ox. lacuna est pro his verbis. SOLAN.

cad. l. 10. Σφῶν αὐτῶν) Glossema videtur. GUYET.

cad. l. 11. Ἀτίμητα) P. ἀτίμητα, sed non placet. SOLAN.

Pag. 245. l. 5. Ἐκ τοῦ νόμου) Formula sequitur in concionibus adhiberi solita; quam habet iterum initio Ἐκκλ. SOLAN.

ibid. Ἀνιστάμενοι) De rostris aut suggestu nihil hic audis; unde coniecere est, non semper ea adhibita, sed stantes tantum conciones habuisse. Vide & Ἐκκλ. c. 1. SOLAN.

cad. l. 8. Τελείων θεῶν) Alii hoc aliter intelligunt. Ego de aetate intelligendum, eo potissimum inductus censeo, quia paulo post, c. 26, Apollinem audio, sententiam sibi, utpote iuniori, non licere pro concione dicere. Eoque sensu vocem passim usurpari notum. Vid. Xenoph. Cyrop. VIII, p. 133, 35. Plut. τέλειον ἱμάτιον pro toga virili usurpat in Anton. Vide etiam Nostrium Ἐκκλ. c. 1 & 15. Faceffivit tamen haec vox negotium viris etiam doctissimis: inter quos S. Petrus de emendatione mox, ut fit, cogitavit, nempe ut voce una in duas disiuncta pro τελείων fiat τελέων. Sed frustra sollicitat scripturam: recte enim habet. Τέλειοι θεοί Luciano q̄ sunt, quibus per aetatem sententiae dicendae ius fasque est. Ridet enim quosdam Deos velut infra Senatoriam aetatem. Et quia mos apud Athenienses obtinebat, ut nemini triginta annis minori publice liceret dicere; ita & inter Deos silentio eos damnari voluit, qui sive imberbes adhuc, seu alia de causa ad

ætatem virilem nondum pervenisse rite censerì poterant. Sententiæ nostræ firmandæ causa unicum hunc amplius Chrysostomi locum addam Homil. XIX ad Pop. Antioch. p. m. 183, 2: οἱ υἱοὶ καὶ εὐγενεῖς ὄσιν, ὅσι δὲ ἀτελεῖς πολλοὺς τῶν δούλων δεδούκασι. Alium tamen sensum, quem vir eruditissimus huic voci tribuit, dum Callimachum enarrat, si lubet, vide. SOLAN.

ead. l. 11. 'Αλλ' ἡμεῖς μὲν) 'Αλλ' ὑμεῖς μὲν. MARCIL. 'Αλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες) Apud Homerum & in O. πάντες. In omnibus impressis ἅπαντες. SOLAN. Homer. Il. Θ, 99. Ex quo ὑμεῖς & πάντες etiam restituiimus Luciano; cum in eius edd. ne Fl. quidem excepta, male ἅπαντες legeretur, & ἡμεῖς etiam in P. & H. REITZ.

ead. l. 12. Μετὰ παρρησίας &c.) Conf. infra Deor. Concil. sub init. REITZ.

ead. l. 13. Τὸ συμφέροντι παρ.) Illud τῷ ex Ox. & L. Codd. est, uti iam antea conieceram, pro vulgato τό. B. 2. & Fr. aliter rem expediunt, nempe τὸ συμφέρον τι π. quin & π — τῷ — B. 2. habet. Reliquæ omnes τὸ συμφέροντι παρρησιαζόμενος. SOLAN.

Pag. 246. l. 1. Τάγε ἀπὸ καρδίας) Ex Euripidis Erech. quæ verba a Plut. laudantur p. 63, II ed. Han. de Adulat. & Amici discrim. Sed in fragmentis ed. Barnesii non comparent, saltem ut ad eam fabulam pertinentia. Ἐμοὶ γὰρ εἰν πτωχός, εἰ δὲ βούλεται Πτωχοῦ κακίαν, ὅστις ἂν εὐρους ἐμοὶ Φόβον παρελθὼν τ' ἀπὸ καρδίας ἐρεῖ. Nisi proverbialem vocem iam ante Euripidem malis; a qua sententia non admodum abhorreo. SOLAN.

ibid. 'Απὸ καρδίας) Proverbium, de quo dixi ad Petron. BOURD. Sæpe ad verbum responderet Belgicismo. Exemplæ ex Nov. foed. & Theocr. Eid. 29, v: 4, dedit frater Gul. Orto, in Belg. Graeciss. pag. 437. Alia de eodem Elfrer. ad Ev. Marc. XII, 30. REITZ.

ead. l. 9. Ὅπῃτα) Conf. supra c. 19 med. REITZ.

ead. l. 15. Τυμπαριζόμενος) Quod damnati ducerentur cum tintinnabulo ad supplicium. Dixi alibi. BOURD. Τυμπαριζόμενος quid sit, non recte docet Bourdelotius. Vide Scholiasten Aristoph. 50. SOLAN. Dixi alibi, Bourdelotius. Ubi vero? Bourdelotius egregius commentator, semper aut alibi dixit, aut alibi dicturus est. LA CROZE.

Pag. 247. l. 2. Οὐδὲ) Sic optime Codex O. In reliquis οὐδέα. SOLAN.

ead. l. 4. Διαβὰς τὸν Ἄλυν) Vide Herodotum l. c. Κροῖσας Ἄλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει. Quod a Cicero-
ne verbum: *Croesus Halyn penetrans magnam pervertet opum*
•vīm. SOLAN.

ead. l. 7. Ὡς εἰπὼν Σαλαμῖς) Vid. Herod. VII, p. 271, in de-
cantato de muris ligneis oraculo, cuius sensum Themistocles
aperuisse traditur. Vide c. 31. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ οὐδενὶ λόγῳ) Καὶ ἐν οὐδενὶ λόγῳ. GUYET. Ἐν
οὐδενὶ λόγῳ) Ex Codice Ox. est illud ἐν. SOLAN. Bene divina-
rat Guyetus; nec ego dubitavi absentem in edd. praepositio-
nem revocare, quia phrasis usitatissima eam postulat. Sic pro
Imag. c. 17, ἐν μεγάλῳ τίθεσθαι. Et Quom. Hist. c. 32, ἐν γέ-
λωτι ποίησασθαι. Conf. etiam Tox. c. 22. REITZ.

Pag. 248. l. 5. Ἐν τῷ συλλόγῳ) Non agnoscunt O. & P. il-
lud ἐν, retinui tamen. SOLAN.

Pag. 249. l. 1. Πιτυοκάμπτην) Et sic, non ut est in O. edi-
tum Prometh. c. 7 f. ubi omnino vid. notam Hemst. REITZ.

ead. l. 9. Καθήμεθα) Conf. supra de Sacrif. c. 9 pr. SOLAN.

Pag. 250. l. 1. Περὶ) Servavi scripturam, quam Gefnerus in
versione expressit. Nec quisquam obiecerit, odores adoleri,
carnesve immolari non circum, sed in ipsis altaribus: nam
περὶ pertinet ad homines circum altaria versantes, dum sa-
crificant. REITZ.

ead. l. 3. Ἐπειδ' ἂν κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοντες, εὐ-
ρίσκωσιν οὐδ' ἐν ὄφελος αὐτοῖς ὂν, εἰ δύοιεν ἡμῖν καὶ τὰς σπονδὰς
πέμπουεν) Quod si, inquit Momus, homines paulo attentius
rem considerent, facile deprehendant, nihil sibi prodesse, si no-
bis Diis rem sacram faciant: non enim propterea rerum hu-
manarum cursus mutatur, & ad hominum vota accommoda-
tur. Pro σπονδὰς πέμπουεν Graevius in Ms. legi ait πομπὰς
πέμπουεν. Equidem non dubito, quin lectio illa MSti, εἰ δύοιεν
ἡμῖν καὶ τὰς πομπὰς πέμπουεν, sit omnino γνήσιος. Voce
δύειν comprehendit hic Momus omne sacrificii genus: per
πομπὰς πέμπειν autem intelligit ludos votivos, solemnes
pompas, θεωρίας, & id genus omnia. Neque vero de sanita-
te dictionis πομπὰς πέμπειν dubitandum reor, praesertim
cum, eam probam esse, doceat nos insignis locus in Demo-
sthenis Or. I contra Philippum p. 50 E. Ait illic orator, Εἰ γὰρ
ἔροιστό τις ὑμᾶς, Εἰρήνην ἄγετε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι; Μὰ Δί' οὐχ
ἡμεῖς γε, εἴποιτ' ἂν, ἀλλὰ Φιλίππῳ πολεμοῦμεν. Οὐκ ἐχειρο-
τονεῖτε δὲ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν δέκα ταξίαρχους καὶ στρατηγοὺς,
καὶ φυλάρχους, καὶ ἱππάρχους δύο; Τί οὖν οὗτοι ποιήσουσι, πλὴν

ἐνὸς ἀνδρὸς ὃν ἂν ἐκπέμψετε ἐπὶ τὸν πόλεμον; οἱ λοιποὶ τὰς πομπὰς πέμπουσιν ὑμῖν μετὰ τῶν ἱεροποιῶν. Si quis enim vos roget, Pacemne agitis, Athenienses? Minime vero nos quidem, distulistiis; sed cum Philippo bellum gerimus. Nonne vero creaslis e vestris civibus decem centuriones, & duces, & tribunos, & magistrum equitum duos? Quid autem isti plus agunt uno viro, quem miseritis ad bellum? reliqui pompas vobis ducunt cum sacrificulis. Sicut autem hic πομπὰς πέμπειν, ita idem Demosthenes πομπὴν πομπεύειν habet in Orat. contra Meidian in Μαρτυρία Pammenis aurarii: Ἐκδόντος δέ μοι Δημοσθένους, ὃ μαρτυρῶ, στέφανον χρυσοῦν, ὥστε κατασκευάσαι, καὶ ἱμάτιον διαχρυσὸν ποιῆσαι, ὅπως πομπεύσῃ ἐν αὐτοῖς τὴν τοῦ Διονύσου πομπὴν &c. Cum autem mihi Demosthenes, cui testimonium dico, auream coronam parandam, & auratam vestem faciendam locasset, ut in eis Bacchanalium festivitatem celebraret &c. Dicitur autem πομπὴν πέμπειν, five πομπεύειν pari locutionis ratione, qua ἐρᾶν ἐρωτᾶ. Ἀπὸ κρίσιν ἀποκρίνεσθαι. Κινεῖν κινήσιν. Τολμᾶν τόλμημα. Ἐλπίζειν ἐλπίδας. Φιλοφροσύνας φιλοφρονεῖσθαι. Γαμεῖν γάμους. Εὐδαιμονίαν εὐδαιμονεῖν. Ὑβρίζειν ὕβριν. Ἐπιβουλεῖν ἐπιβουλήν. Κινδυνεύειν κινδύνους. Πειθεῖν πένθος. Νίκην νικᾶν. Σιταγωγεῖν σιταγωγίαν. & plura talia, quorum ingentem praeter haec acervum a nobis alibi collectum, huc transferri nihil attineat. Ceterum si de σπονδαῖς potius, quam πομπαῖς, voluisset Lucianus hic loqui Momum, non σπονδὰς πέμπειν, sed σπονδὰς σπένδεσθαι longe concinnius dixisset, quemadmodum iam locurus fuerat in Timone c. 43: Καὶ μήτε κήρυκα δέχόμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδόμεθα. Et neque missum ab illis caduceatorem recipiamus, neque foedera feriamus. IENS.

ead. l. 4. Ἀνακύπτοντες) Conferri iusserat Solanus Somn. c. 7, ubi pro λέκτιον. Iunt. quae ἀναλήφων δὲ οὐδέποτε, quoque legi maluit ἀνακύπτων δὲ οὐδ. quod al. edd. habebant; etsi in notis dixerit, utrumque illic aptum esse. Sed alia capitum seu paragraforum divisione ab Hemsterh. facta, iam vid. Somn. § 13, ubi ille editor ἀνακύπτων praetulit, rationemque reddit; quem vide. REITZ.

ead. l. 5. Πομπὰς) Mss. Gr. Ox. & P. In impressis est σπονδὰς. V. Iens. SOLAN. Σπονδὰς πέμποιν) Non reprehendo formulam πομπὰς πέμπειν, & sit πομπῶν mentio paulo ante c. 18. Sed puto hic de sumtu sermonem esse & impensa, ac de alimentis Deorum adeo. Mittere etiam apud Romanos in sacrificiis usitatum, & aliquoties de inferiis usurpatum Virgilio atque Ovidio. GESN. Πομπὰς πέμποιν) Neque tamen im-

probarem σπονδάς. Sed propter Codicum numerum, & viro-
rum doctorum ποιμπάς praeferentium consensum, hoc reci-
pere sum permotus. V. Dion. p. 279 A. Plat. de Rep. I, pag.
571 A. REITZ.

ead. l. 6. Εἴτ' ἐν βραχεῖ ὅψι καταγελῶντας μὲν τοὺς Ἐπι-
κούρους) Momus ad Iovem: εἴτ' ἐν βραχεῖ ὅψι καταγελῶν-
τας μὲν τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδόρους, καὶ Δάμιδας, κρα-
τουμένους δὲ, καὶ ἀποσφαττομένους ὑπ' αὐτῶν, ταὺς ἡμετέ-
ρους συνηγούρους. Benediſtus: Deinde brevi videbis irridentes Epi-
curos, Metrodoros, & Damidas, victosque & iugulatos ab ipsis pa-
tronos hosce nostros. Apud Latinos sane iugulare adversarium le-
gitur, pro ad inciras redigere. Sed Graecos ad ista has voces
σφαττεῖν & ἀποσφαττεῖν non existimo transulisse: sane nul-
lum exemplum memoriae succurrit. Emenda sine mota ex
Mf. καὶ ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν. Patronos hosce nostros vi-
ctos, & os eis obstructum esse. Nam ἀποφράττειν est os obturare
adversario, ut ne hircere possit. Pollux VIII, 15, ἀποστρέφειν
τὴν γλῶτταν, ἀποφράττειν τὸ στόμα ἄμεινον. Aliud est infe-
rius c. 43, cum Momo intempestiva interpellatione obtunden-
te Deos, Iuppiter respondisset, Σὺ ἡμᾶς ἐπισφάττεις, ὦ Μῶ-
με· quod non est, tu mactas nos, Mome, ut interpretes; sed Lati-
ni dicunt, enecas nos, Mome: ut Terentius in Andria IV, 1, *Cur
me enecas?* aut occidis nos, ut Horat. *occidis saepe rogandos* Sed
in hoc ipso dialogo c. 52 f. hoc verbum ex Mf. reponendum
est, ἥδη γὰρ σε τούτῳ ὀστράκῳ ἀποσφάζω, ego te hac testa inter-
ficiam. Vulgo frigidius, ἀποθραύσω. Paucis versibus ante: τὰ
δ' ἄλλα κατὰ ῥοὴν φέρεται, ὥς ἂν τύχοι ἕκαστον παρασυρόμε-
να. Melius Mf. παρασυρόμενον, ut quaevis forte trahitur, a vi flu-
minis scilicet. Παρασυρόμενον pertinet ad ἕκαστον. Sed in iis,
quae modo praecefferunt, non proboeiusdem libri scriptu-
ram, quae pro τὰς σπονδάς πέμποισιν, prae se fert τὰς πομπ-
ὰς πέμποισιν. Nam quamvis pompae & ludi in Deorum ho-
norem instituerentur, tamen πομπὰς πέμπειν nemo dixerit.
Ibidem statim & sic cum Mf. legendum ὥστε ὑμᾶς τερον ἂν εἴη,
quare vestrarum esset partium, non ἡμέτερον, sequentia indicant
verba, in quibus non damno, τὰς θυσίας καρπουμένων, quod
in edd. exstat. Non possum tamen non indicare, in vetere
libro haberi τὰς θυσίας μόνων ἑστωμένων, vobis solis sacrificia
in epulis comedentibus; cum nunc partem sibi vindicent sacer-
dotes, partem qui sacrificant: & id magis arridet, genioque
Luciani est convenientius. GRAEV.

ead. l. 8. Ἀποφραττομένους) Ita optime Q. & P. etiam. Quod

enim ἀποσφαττομένους in vulgatis legitur, absurdissimum est. SOLAN. Καὶ ἀποσφαττομένους) Praefero hic etiam antiquam lectionem, & versionem *iugulatos*, quae ad disputationem talem bene convenit: praesertim cum hoc ipso libello deinde ἐπισφάττειν etiam metaphora simili adhibeatur. Credo ego, ἀποσφαττομένους esse glossam: certe nemo sanus potuit τῷ ἀποσφαττομένους substituere ἀποσφαττομένους, sed contra. GESN. Ἀποσφαττομένους) Non potui denegare quatuor Codicum collationibus, quin earum lectionem reciperem, Solanique diligentiae satisfacerem; & sensus adeo planus est ab ea, ut nemo alium sit desideraturus. At verum est, ἀποσφάττομ. elegans esse, si Latinorum more dictum intelligas; sed dum exempla desidero, Codices sequor. Si satis verum foret, ἐπισφάττεις, quod deinde occurrit cap. 43, idem esse, etiam hic vulgatum servarem: quod si deinde comperiam, fatebor, me huius etiam mutationis poenitere. REITZ.

ead. l. 10. τῶν) Quasi dixisset ὑμῶν. SOLAN.

ead. l. 12. τὸν τιμωμένον ἦν) Cur τιμωμένον dederim, res ipsa loquitur. Nec repetam, quae alibi ex Aristoph. Plut. dixi, εἰ γὰρ τὸν φίλον, & similia. REITZ.

ead. l. 16. Δημοσθένος) Demosthenis verba Olynth. I, p. m. 6 B. sunt: Το μὲν οὖν ἐπιτιμῶν ἴσως φῆσαι τις ἂν, ῥᾶδιον καὶ παντὸς εἶναι. τὸ δ' ὑπὲρ τῶν παρόντων ὃ τι δεῖ πράττειν ἀποφαίνεσθαι, τοῦτ' εἶναι συμβούλου. SOLAN.

Pag. 251. l. 6. Κατ' ἐμὲ αὐτὸν εἰς ὅσον) Illud εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατὸν, videtur interpretatio esse τοῦ κατ' ἐμὲ αὐτὸν, adeoque nonnullis pro glossa habebitur: quod ut non nego, ita tamen minime elimino, quia interpretatio est necessaria, ab ipso Luciano forsan profecta; si quid tamen superfluum, malim illud ἐμοὶ abesse, tumque εἰς ὅσον δυνατὸν non esset idem, quod κατ' ἐμὲ αὐτὸν, sed respiceret ad fatum Parcaeque, quarum necessitati & se aequae ac Iovem fateretur subiectum, quasi diceret, si modo per fatum fieri potest. REITZ.

ead. l. 10. Ἐκ ποδῶν) Iam sic scribitur; alias ἐκ ποδῶν. Vid. supra notata ad Dial. pro Imag. c. ult. f. Adde Soph. Ai. 1020, ubi ἐκ ποδῶν quoque exaratum, *procul* valet. Hic vero *e medio* vertere malim, cuius exempla vid. supra l. c. Licet fatear, saepe nihil interesse. Ap. Xenoph. autem in edd. antiqq. ἐκ ποδῶν scribi amat. Vid. Cyrop. L. III sub init. f. ed. Bas. 1555, pag. 43, βουλόμενοι τὰ ὄντα ἐκ ποδῶν ποιεῖσθαι. Quod & ibi vertitur *procul* portare. Sed & ibi eodem redibit, utrum *e medio*, & *conspectu*, veritas. REITZ.

ead. l. 11. ἦτοι κεραυνῶ) Ex Mf. legendum, ἦτοι κεραυνῶ, ἢ ἄλλη τινι μηχανῇ, non ut edd. praeferunt, ἦτοι κεραυνῶ τινι, ἢ ἄλλη μηχανῇ. GRAEV. Mf. Ox. ἢ τινι ἄλλῃ. Impressi, τινι, ἢ ἄλλῃ. Ego ordinem verborum sic mutavi. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐπιλέλῃσαι οὐδ' ἐν) Legendum viderur, ἐπιλέλῃσαι ὅτι οὐδ' ἐν &c. GUYET. Bene coniecerat Guyetus, coniunctionem deesse. Ὡς igitur ex Cod. O. lubens recepi. REITZ.

ead. l. 16. Ὡς οὐδ' ἐν) Ex Mf. Ox. est illud ὥς. SOLAN.

Pag. 252. l. 4. Πλοκάμων — ἔλκοντα) Quando hoc factum sit nescio. In Ox. ἔλκοντας. Utrumque probum. SOLAN.

ead. l. 6. Γεραιστῶ) Veram esse hanc scripturam, patet ex Thucyd. III, 3, (quem adeundum Hemsterh. in marg. monuit.) Nam licet Hudson. in variantt. Lestt. illic notet, etiam Γεραιστὸς sine diphthongo scribi, Waffius tamen bene monet, etiam Latinis Geographis *Geraestus* scribi, ac Dukerus ex Liv. XXXI, 45, *Geraestum nobilem* Euboeae portum vocari, docet, ac Lucianum ex h. l. testem adducit; licet errore typographico Γεραιτὸς pro Γεραιστὸς in illa ad Thucyd. Nota edium conspicitur. REITZ.

ead. l. 9. Ἀποσκευάζεσθαι) Malam interpunctionem, ex qua mala quoque ante versio nata erat, correxi. Vulgo enim sic editum fuit: καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι, τὸν ἄνδρα οὐ περιμείναντες &c. Sed ἀποσκευάζεσθαι pertinere ad ἄνδρα, facile patet, & locutio fatiseft vulgata, pro *e medio tollere* aliquem, maxime Herodiano, qui aliquoties ita utitur, ut I, c. 17, § 3, καὶ λοιποὺς πατέρας φίλους ἀποσκευάσασθαι πάντας ἠθέλην. Item VII, 1, 7. Quod supra iam exhibuimus. Et Nostro supra Tyrannic. c. 1, atque alibi. REITZ.

Pag. 253. l. 1. Τινὰ ταύτην) Subaudi ὁδόν. GUYET. Vid. Bos de Ellipsi, & nos supra T. I. Patebit ex Indice. REITZ.

ead. l. 9. Νέοις) Ante trigefimum aetatis annum pro comitione dicere leges Atheniensium non sinebant. Senioribus etiam primus dicendi locus concedebatur. Vide Plut. 1404, 2. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡστε μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασιν προκείσθαι τὸν λόγον) Horum verborum sensum non sunt affecti interpretes, quorum alter: *ut in ea non aetatis, sed communis omnibus boni ratio proponatur*. Alter: *ut non aetatis respectu, sed communis utilitatis servandae gratia omnibus quoque sermo sit propositus*. Sensus est: *ut non aetatis ratio haberi debeat, sed omnes communiter sententiam suam dicere oporteat*. Eodem modo, quo Mneshiphilus apud Plut. Conviv. 7 Sapient. p. 154: Ἐγὼ τοι

ὦ Περικλῆδες, τὸν λόγον ἀξιώ καθάπερ τὸν οἶνον μὴ Πλουτί-
δην μὴδ' Ἀριστίδην, ἀλλ' ἐξ ἴσου πᾶσιν ὥσπερ ἐν δημοκρα-
τίᾳ νέμεσθαι καὶ κοινὸν εἶναι. Haec in Observ. Crit. pag. 65
habebat L. Bos. REITZ.

Pag. 254. l. 4. Δηξιερχικόν) Subaudi βιβλίον. GUYET.

ead. l. 7. Βαθυπύγωνα) Conf. supra Reviv. c. 6. REITZ.

ead. l. 8. Εὐγένειον) Vid. infra Icarom. c. 10 pr. Ubi iterum
de *barbas*, s. pulchro circa mentum, usurpat; nam quod etiam
generosum significet, ut Bud. Lexicon minus ait, nondum com-
peri. Sed cum ab *εὐγενῆς* quoque fiat *εὐγένεια*, *nobilitas*, non
mirarer, si etiam *εὐγένειος* adiective eod. significatu reperiam;
quamvis tum ad ambigua homonymiae referendum. REITZ.

Pag. 255. l. 4. Ἄλλ' οὐ σὲ χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐπιέναι) Ridicu-
lus est Benedictus, cum ab Obsopoeo, verbum Graecum ver-
tente per Latinum *permittere*, sit ab it, ut putet, id notare *man-
data dare* vel *iniungere*, cum in Toxari c. 37, καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ
μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας εἰσέναι, ipse clare vide-
rit, recte id verbum ab Obsopoeo sumtum esse. GRON.

ibid. τὰ τοιαῦτα ἐπιέναι) Parum hic distant, *permittere*, *man-
dare*, *facultatem dare*: nihil vel verbo ἐπιέναι repugnat, vel
rei, de qua agitur: quod vel inde apparet, quia statim subiun-
gitur, ἢν οὗτος καλέσῃ. Placuit praesertim *facultatem dare*, quia
hoc verbo Praefidis potestas commode exprimitur. GESN.

ead. l. 8. Ἔοικε) Aut post ἀνὴρ excidit εἶναι, aut alia huic
loco quaerenda medela. Codex certe Ox. aliter aut restrinxit,
aut reperit, cum habeat: ἔστι μὲν χρηστὸς καὶ εὐσεβὴς, &
μοχ ἡκριβωκὼς τοὺς τῶν Στωϊκῶν. SOLAN.

ead. l. 12. Πιθανός) Sic L. & Ven. 2. Basf. 2. In reliquis πι-
θανός, prave. SOLAN.

ead. l. 13. Τὴν φωνὴν ιδιώτης) Qui vulgari stilo nulla arte
exculto utuntur, *ιδιώτας* appellari, praeter alios etiam docet
Iac. Elsner. ad 2 Ep. ad Corinth. c. XI, 6, p. m. 159. Et Iensf.
in Lectt. Lucian. p. 91, de plane ἀμούσῳ. Sed hoc nimis iam
notum, & vidimus supra in Hermot. in Amor. &c. REITZ.

Pag. 256. l. 2. Συνείναι) Συνείναι alibi dedimus, ut de Salt.
versf. fin. Ac lenius haec verba adducens ad de Salt. § 1, et
aliud agens, quoque scribit *συνείναι*. Et hoc differentiae cau-
sa melius puto: quia tamen iam crebrius *συνείναι* scribi video,
quam ante suspicabar, vulgatam quidem exhibeo, qualem hic
inveni, quamquam ex compendio scribendi in his infinitivis
usitato, facile fieri potuit, ut perperam confunderetur. Qua-
re dedita quoque opera Davisium haec Luciani citantem in

Addendis ad Cic. Tusc. Disp. I, c. 3, *συγείναι* scripsisse arbitrator. Usus autem erat Cicero simili querela, scribens: *Fieri autem potest, ut recte quis sentiat, & id, quod sentit, polite eloqui non possit: sed mandare quemquam literis cogitationes suas, qui eas nec disponere nec illustrare possit, nec delectatione aliqua allicere lectorem, hominis est intemperanter abutentis & otio & laboris*. Quod vero ed. *Amst.* hic male habeat *συγείναι* — *ὁξίς ἐστι*, non opus erit monuisse. REITZ.

Pag. 257. l. 1. *Μεταίχμιον ἀσφαλῶς*) Id est, in medium proiiciens oracula, ut incertum sit, ad quem quidque pertineat. Similis phrasis infra Έκκλ. cap. 3, *νὺν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπερίπται σοι ὁ λόγος* &c. KUSTER. Hic iterum aut abutitur hac voce Lucianus, aut corruptus est a librariis. Vide c. 6, & Έλ. c. 18. *Fl.* non agnoscit ἀσφαλῶς. Vide Έλεξ. c. 22 & 49. SOLAN.

ibid. Ές τὸ μεταίχμιον) Vix est, ut interpretatio simplex vim & elegantiam huius loci assequatur, cui similis alter est in *δραπέταις* non procul ab initio. Nempe *μεταίχμιον* est locus inter duas acies, iam iam concurrere parantes, interiectus: quidquid est in hoc *μεταίχμιο*, incertum est, cuius sit, sequitur victoriam. Apollo oracula sua, ut ipse tutus sit, nempe daciai queat convinci, proiicit ἐς τὸ μεταίχμιον, in eum locum, unde rapere ad se conetur uterque pugnantium, vindicet sibi & retineat idem, qui & campum aciei ac victoriam. GESN.

ibid. Ἀσφαλῶς ἀπορίπτων) Ἀσφαλῶς legendum videtur, ut supra c. 6 med. ἀσφαλείας pro ἀσφαλείας, & infra Pseudol. c. 3 a. m. ἀσαφῆς pro ἀσφαλῆς. GUYET. Et si supra c. 6 ἀσφαλείας pro ἀσφαλείας propter Codices prætuli, quod ibi sensum probum fundat, cum Apollini obscuritas vaticinii propter ignorantiam futurorum exprobretur; dubito tamen, an semper sic legendum. Hic certe cum ἀπορίπτων aequè rectè coniungitur ἀσφαλῶς, caute, quam ἀσφαλῶς, & ad prudentiam eius respici videtur, qua cavet, ne ignorantia sua prodatur. Ita ἀσφαλέστερον ἀποκρίνη supra c. 6, prudenter respondeas, ne errare: notumque est vetus verbum ex Eurip. Phoen. 597, Ἀσφαλὴς γὰρ ἐστὶ ἀμείνων ἢ θρασὺς στρατηλάτης. Ubi cautius miles audaci praefertur. Si tamen ἀσφαλῶς ex libris proferretur, cedèrem, ac facile admitterem, ut quod melius cohaeret cum seqq. ὡς τοὺς ἀκούοντας ἄλλου δεῖσθαι Πυθίου, quo certe obscuritas, non cautio significatur. REITZ.

ead. l. 11. Δάμιν αὐτοπρόβητον καὶ δι' αὐτοῦ λέγειν) Nescio,

utrum Obsopoeus omiserit rectius secundae vocis interpretationem, an festinationem suam indignius prodiderit Benedictus, non satis considerans vim eius, & ideo interpretans male *praesentem*. Nam aequae praesens futurus erat Timocles, si advocato suo ad aurem addaret. Efficacia utique Graecae vocis longe alia & maior est, & satis ab viris doctis explanata, & hic ideo difficilior ad exprimendum Latine, quia ipse Lucianus per sequentes voces δι' αὐτοῦ eam explicuit. Certe tamen notat, eum & aperta facie & sine simulationis velamento, & proprio ore atque ingenio dissertaturum, ut αὐτοπρόσωπον κάλλος in Timone p. 76 ed. Salmur. tum ob alios respectus, tum cui προσωπεῖον abest. Infra in Gallo simile occurrit, ὥσπερ ποτὲ ἡ φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος ἐμμαντεύετο. GRON. *ead.* l. 16. Ἐπινοήσομεν) Codex Ox. ἐπινοήσωμεν, mendose: neque enim id agit, ut consilium, quod risit, probet. SOLAN. *Pag.* 258. l. 9. Ἐν τῷ στενῷ ἐχόμενος) Conf. supra dicta ad c. 4 f. & credes articulum etiam hic rectius omitti; sed quia hic brevius comma, euphoniae causa articulus additus non adeo displicet. REITZ.

ead. l. 15. Κορυφαῖν) Vide not. ad Δικ. c. 1. SOLAN.

Pag. 259. l. 1. Ἀπάντων μοι τῶν χρησίων) Vates enim aqua pota varicinabantur. Vide Tatian. 72. Tripode etiam opus erat, & aliis nonnullis, quarum pars a Nostro recensetur Hesiod. c. 9. SOLAN.

ead. h. 4. Ἀναδέξασθε δὲ, εἰ καὶ ἡμεῖς τὰ λέγομεν) Quae accipietis, etiam si sint concepta carnēte. Εἰ καὶ ἡμεῖς τὰ enim legendum videtur, pro εἰ μὴ ἡμῶν. Excusat se, si, ut ceteri Dii, pedestri sermone non utatur. GUYET. Ἀνέξασθε) Ex edd. Ven. & Ms. Ox. haec scriptura: in reliquis ἀναδέξασθε, vel ἀναδέξασθε, legitur, quod nos repudiamus. SOLAN. Ἀνέξασθε) Haec lectio etiam adscripta erat margini ed. meae Hagenoanae; & quia Iunt. & O. eam firmabant, eam prae vulgata recepi. Sic deinde c. 36, ταῦτ' ἀκούοντες, ἀνέξασθε; quamvis alia occasione. Etsi enim ἀναδέξασθε hic vertendo accipietis, (ut Gesnerus dederat) sensum non malum fundat; ac δέξασθαι quoque de oraculis dicatur, ut ap. Aristoph. Pl. 63, Δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ Θεοῦ alterum tamen praestare, facile se probabit intuenti. Guyetus vero leviori mutatione pro ἡμεῖς, ἄμετρα potuisset legere, neque tum opus fuisset particulam negativam in affirmativam mutare. Non possum tamen, quin addam, quae L. Bos in Obs. Crit. p. 66 super hoc loco affert, ait autem: Insulse interpretes, quorum alter, quod

caperetis, nisi carmine responsum darem. Alter: suscipietis vero haud dubie, nisi versiculis inclusum oraculum protulero. Sensus est, *recipietis autem in vos, si non metro constant iusto, quae dicam.* q. d. Si iam non pedibus suis constant carmina, quae proloquor, si vitiosa sunt, culpa non erit in me, quia ego praemonui, me solitis instrumentis meis hic destitutum esse, sed in vobis erit culpa. Elliptice dixit, ἀναδέξασθε pro ἀναδέξασθε εἰς ὑμᾶς τὴν αἰτίαν quemadmodum in Paralip. p. 24, ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. His lectis, eo magis impulsus sum ad reiciendam vulgatam; nam certe longe arcessita est haec interpretatio & ellipsis: quin etiam ἀναδέξασθε οὐν porius, quam δὲ legat, si ex illa consequentia in alios culpam carminis mali conicere voluerit. REITZ. Mihi satis facit, ut nihil certe aliud requiram, vulgatum ἀναδέξασθε, *recipietis, aequi bonique consuletis.* Ἀνέξασθε tamen nec ipsum damnare aulim. GESN.

ead. l. 6. Ἡ ἐρμηνείας) Cum καὶ pro ἢ haberent edd. posterius ex I. recepi, & ex marg. Hag. Et si Iunt. ἢ καὶ exhibet, possumus tamen illo καὶ satis carere; & ut quis dicat, καὶ simul servandum fuisse, vertendumque cum emphasi, *aut interprete etiam*, nondum tamen permovere, ut credam eo opus esse: nam an plus est interpres, quam patronus, ut incrementi particula addita requiratur? Verterant iam olim, *aut interpretis*, licet καὶ retinerent; cumque sic adiuvere Graeca vertendo cogerentur, quidni eodem iure lectionem Graecam iuvamus aptum vocabulum recipiendo, & illud καὶ satis iam hic & alibi frequentatum, reiiciendo? quod si quis revocare velit, faciat; nam haud adeo magni est. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ χελώνη) Et hic secuti sumus auctoritatem Mss. Ox. P. & edd. Ven. cum in aliis legeretur ἢ pro καὶ vide Herod. I, 47, p. 11, & Nostrum Z. Ἑλ. c. 14, & Δικ. c. 1. SOLAN. Necessaria erat vel sine Codicum auctoritate mutatio τοῦ ἢ, in καὶ nam vulgata historiae repugnat: simul enim & permixtas testudinis agniue carnes coctas fuisse, supra iam cap. 14 Iov. Conf. vidimus ex Herodot. I, 47. (al. p. 20.) Et sic Nostrer de re eadem infra in Bis Acc. sub init. ἀρνεα κρέα, καὶ χελώνας & supra l. c. etiam ἀρνεα κρέα καὶ χελώνης. Neq. abhorrerem a ξυνέφεται recipiendo; pro quo deinde ait εἰς αὐτὸ ἐφέται. Sed quia non tanta necessitas, vulgatam passus sum retineri. REITZ.

ead. l. 11. Κόμη ἀνασοβουμένη) Non poterat Benedictus vocem minus huc aptam excogitare, quam qua usus est, *crispata coma*, quae nihil ad vaticinantes. Basileenses clarius, *comarum*

semet igitur horrore. Horrentes enim & iactatas comas in vatibus agnoscunt Latini. Heliodorus libro III dicit τήντε κόμην διασείσας καὶ τοὺς κατὰ χεῖρας μιμούμενος. GRON.

in Schol. col. 2. l. 9. Κορύβαντες) De hisce vid. Strabo lib. X. Ex quo, advocata & Phoeniciae linguae ope, paucis indicabimus, qui Corybantes hi fuerint. 1) Viri fortes fuerunt satellites primorum Phrygiae regum, qui postmodum in Deorum numerum relati sunt. Hoc fabula, i. e. antiquae Graeciae fama docet, idemque apparet ex ἐνοπλίῳ κινήσει, quam memorat Strabo. Hebraice *Cheroub* dicitur vir fortis, ut multis probat I. Spencerus de ritualibus Mosis legibus p. 764; unde angeli dicuntur *Cherubini*, hoc est, fortes, ut alibi dicuntur *Abbirim*, quod idem significat. Indidem Corybantes δαίμονες dicti sunt. 2) Confunduntur cum Καβείροις, ut ibidem testatur Strabo: ita & Hebraice *Cheroub* & *Chebir*, unde *Cabiri Dii*, unum idemque significant, ut idem ostendit Spencerus. 3) Corybantes, & Cabiri, ut & Cherubini ex Aegypto orti, auctoribus Herodoto & Strabone, quibus adiungas licet Spencerum & Bochartum. 4) Idem dicebantur esse cum Curribus, qui fuerunt etiam viri fortes, Hebraeis *Brichim*, ut ostendit Bochartus. Verum ista γείματος χάριν, donec Mythicorum temporum Historiam edamus, ubi ex fabulis antiquissimas eruemus historias. CLER. De varia δαιμόνων opinione, significatione ac denominatione multa Iacob. Odé, in eruditissimo opere de Angelis, p. 172 — 188. Et si *Corybantes* his non annumerat, quia revera erant homines. REITZ.

Pag. 260. l. 1. Κέκλυτε) Adi Aristoph. Ἰππ. 298 B. & 348, unde hoc imitatus est Lucianus. SOLAN.

ead. l. 4. Μύθοις κορυσσομένοι πυκνοῖσι) *Subtilibus armati sermonibus.* GUYET.

ead. l. 5. Πολλὰ γὰρ ἔνθα μῦθου) Πολλὰ γὰρ ἔνθα καὶ ἔνθα μῦθον. MARCIL. Quod Marcil. inferendum monet, id in edd. iam inveni, & Homero familiarissimum est ἔνθα καὶ ἔνθα, ut Il. B, 462, E, 223, H, 156 &c. REITZ.

ead. l. 6. Ταρφέος ἀκρά κορύμβα) Ridiculus sit, si quis se plane interpretari posse dicat, quae Momus ipse obscuritatis nomine effuse ridet. Illa obscuritas ab hoc versu incipit. Singula verba verbis si reddere velimus, ταρφῆς est densus, ut silva, ut fruges, κόρυμβα dici possunt summa, q. d. κορυφαία, uniuscuiusque rei, ut corymbi plantarum, ut aplustria navium; ἐχέταλιν stivam esse aratri, constat; poni nonnunquam etiam pro sulco, monet Hesychius. Igitur vel hic

sensus esse potest, ab hoc tumultu disputantium philosophorum spicas in densis sulcis moveri: vel, quoniam nihil alias occurrit in oraculo, quod ad irridendam Deorum, Iovis imprimis, anxietatem & sollicitudinem pertineat, ταρφέος ἐχέτης ἀκρα κρύμβα est absurda, & similis oraculis aliis descriptio coeli, Deorumque. Nam ἐχέτης, si serio pugari porro placeat, dixisse potest, per metalepsin pro ἀμάξῃ s. plastro illo coelesti, (vid. *Hiad.* Σ, 488) quod polo vicinum est; polum pro coelo, cui ἀκρα κρύμβα tribuere non inepte potuit; coelum pro Diis ipsis. Hoc cum videretur sententiae magis accommodatum, sequi in interpretatione placuit. Porro ἀκρίς potest alludere ad τερτιγοφρίαν Atheniensem, si, ut videtur, Timocles Atheniensis fuit; Damis autem comparari vulturi. Sed ohe! satis est, ne ludibrium debeamus Momō. Quorsum pertineant ἐξυβείας, κλωγμάς, κορῶνας, ὄροι, ἡμίονοι, & verba prope omnia, nempe ad iniuriam & irrisionem philosophorum, non est obscurum, si quis velit attendere. GESN.

ead. l. 7. Ἄλλ' ὅταν αἰγ.) *Homer. Odys.* X, 302. SOLAN.
ibid. Αἰγυπτιδ) *Ms.* Οἱ Αἰγυπτίως, corrupte. Vid. *Od.* X, 302, & *Il.* Π, 428. SOLAN.

ead. l. 16. Λέγει) *Ex* *Mss.* Reg. 2955. pro vulg. λέγει.

ead. l. 17. Θηματοκλέους) Consule, si non meministi, Corn. Nepotem in Themistocle. Is enim oraculi mentem enarravit, quo sese muris lignaῖς ἔκριναν Athenienses inebantur. Vide (supra c. 10, & add. *Polyaen. Strat.* I, p. 40. SOLAN. Alludit ad oraculum de domibus lignaῖς. V. *Plutarch. Guxer.* Idem notum ex Corn. Nep. in vit. Themistocelis c. 2. RETZ.

Pag. 262. l. 2. Κανθήλιος) Laudantur versus quidam Elyssippi, in quibus peius quid asino est κανθήλιος. Εἰ μὴ τοῦδε σκεπτός Ἀθήνας, στέλεχος εἶ. Εἰ δὲ τοῦδε σκεπτός, καὶ τοῦδε σκεπτός, ὄνοα. Εἰ δ' εὐαρεστῶν ἀποτρέχεις, κανθήλιος. Haec ex notis Bittershusii ad *Porphyr.* No. 18. SOLAN.

Pag. 262. l. 1. Βοιωτίων) Sic *Horatius*: *Boeotum in crasse iurares aëre natant.* SOLAN.

ibid. Εὐνοπολέτας ἐπὶ ποτηρῶν τοσούτους) Sic omnes, quos vidi, Codices. Sed non dubito, quin legendum sit ἐπὶ ποτῇ, ut infra *Somm. L.* Bos. Mihi non est dubium, legendum esse ἐπὶ ποτηρῶ. Calligraphorum vicini in utraque vocula exprimenda ductus corruptioni occasionem dederunt. Gesn. Recte divinarunt E. Bos, & I. M. Gesn. ἐπὶ legendum pro ἐπὶ. Quare, cum *Fl.* etiam id habeat, sic *Luxiano* reddidi. RETZ.

ead. l. 2. Αὐτῷ Μαραθῶνι) Pugna enim Marathonica in ea porticu publice depicta fuerat, & Miltiadis virtuti datum, ut in decem praeceptorum numero prima eius imago poneretur, ipseque hortaretur milites, proeliumque committeret, teste Corn. Nep. in Milt. De Cynaegiro, quod asseram, nihil habeo, nisi quod statutam ei aeneam nullam fuisse constat ex Δαμίων. c. 53. Imaginem fuisse credo, qualis Miltiadis illa & reliquorum, De Rhetoribus quod addit, illustratur ex Περτ. cap. 18, quem locum ipse inspicito. SOLAN.

ead. l. 4. Τὴν μεγίστην — ὑπόθεσιν) Ridiculum argumentum, & simile illi, qui caput sibi ne praecideretur deprecatus, illud causabatur, se non habiturum, ubi pileum imposeret. Nempe deridet iusiurandum illud Demosthenis, Οὐ μὲν τοὺς ἐν Μαραθῶνι πρακινδυνεύσαντας, quod expendit Longinus l. 16, ubi omnia, quae hic dici possent, viri docti, praesertim Tollius. Add. tamen Spanhem. ad Aristophan. Νεφ. 982. GESN.

ead. l. 6. Ἰσως) Ex Mf. Ox. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐκ οὖν καὶ ὁπότε) Ducihus Mff. Regg. 2955. & 3011. inseruimus illud καὶ inter οὐκ οὖν & ὁπότε, quod ignorabant. edd.

Pag. 263. l. 5. Ὁ κωμικός) Aristophanes, sed locus non succurrit. V. Συγγρ. c. 41. SOLAN.

ead. l. 6. Μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς τιμαῖς) Solet auctor dicere μακρὰ, idque videtur convenientius. In Asino: καὶ γὰρ τοῖς παρακαταμέναις κριθιδίαις μακρὰ χαίρειν λέγων. In Gallo: ὁ Ἀχιλλεύς ἵππος μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρηματίζειν. Pagina tamen 229: μακρὰν χαίρειν ταῖς πύλαις φράσαντες. GRON. Μακρὰ χαίρειν) Quia sic supra Asin. cap. 46, infra Galli. c. 2, atque alibi apud Nostrum invenitur; & Cod. P. id suppeditat, hoc vulgarae μακρὰν praetuli. Namque & Aristoph. Pl. 612, μακρὰ πλάειν. Item Eccl. 425, & passim, non μακρὰν. GRONOV. recte quidem notat, infra tamen in Bis accusato, vulgo etiam μακρὰν χαίρειν legi, (v. eius Dial. cap. 21 post med.) sed cum ibi Iuntina quoque, item Cod. P. habeant μακρὰ, non dubitavi utroque loco sic edere; nam sic verius videtur. Licet μακρὰν non omnino damnare auserim; quid prohibet id assumere, quod manifesto probum est? REITZ.

ead. l. 7. Καὶ νύσσῃ) Homer. Odyss. A, 606. SOLAN.

ead. l. 11. Εὐγῆ) Εἰρηνικῶς. GUYET.

ibid. Οἰκοῦν ὁ μάρτυς) Testis domesticus. Dixi de hoc pro-

verbio alibi. Cetera huius Dialogi sunt centones Homerici & Euripidei. BOURD. Οἰκοθεν) Id est: Tu, o Hercules fili, testis domesticus es, cuius testimonium contra nos valitutum est. GUYET.

ibid. Ἀπέσπασας) Subaudi ἡμᾶς, αἰρωνικῶς. Damidi vero, subintellige & aliis ἀδελφῶς. GUYET.

ead. l. 12. Ταῦτα) Id est, superiora illa: Εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ ὑμέτεροι, μακρὰν χαίρειν φράσας &c. GUYET.

ead. l. 15. Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῇ) Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῇ, ἀδελφὸς ἐστίν, ὁ ἀγοραῖος, ὁ παρὰ τὴν Ποικίλην. πίττης γοῦν ἀναπέπλησται, ὅσημέραι ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν. Sic scribitur in antiquo Codice: pro quo in vulgatis habetur ἀναπλαττόμενος, quod quidem & ipsum idem notat, sed alterius est interpretatio. Tritius scilicet substitutum est minus vulgato. Hoc modo vero verte: Tuus est sane, Mercuri, frater, forensis ille, qui ad Poecilen est. Itaque pice est refertus, cum quotidie a statuariis exprimitur, sc. eius forma, propter excellentiam. Dicebatur Ἑρμῇ Ἀγοραῖος forensis, quia illa porticus erat in foro, & Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι, Mercurius ad portulam, cuius crebra apud veteres mentio. Vide Harpocratonem, & quae ad illum notat Valesius, nec non Meursii Athenas Atticas lib. 1, cap. 5. Verba mox sequentia, ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν υποπιττούμενος, στέρνον τε καὶ μετάφρενον· ὥραξ δὲ μοι γέλοιος ἀμφὶ σώματι πλάσσεις παρηώρητο μιμηλὴ τῇ τέχνῃ, σφραγίδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντετυκτούμενος· vertunt, cum ad porticum iam fabricaret aeneus, ad perque dorsum, perque pectus ungeret, factusque inepte thorax corpori meo appenderet, nec arte dispari foret, ex gere totus mihi additur balthus. Illepide sane & imperite. Hoc enim dicit Laciagnus: Cum fabri aerarii picem illevissent pectori & tergo, ridiculifque thorax corpori imitatrice arte fictus esset appensus, omni aeris figura impressa. Figura nimirum aerei thoracis, quae illi pici imprimebatur. Sunt versus alicuius Tragici, quamvis in responsione Iovis pro παύου ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε τραγῶδων legatur in Mf. ἱαμβίζων. Μιμηλὴ τέχνῃ, est ars, quae imitatur, aut simulat, qualis est pictorum, & fictorum. Ἑρμῆς autem ἀγοραῖος appellatur a love voce una ex duabus conflata Ἑρμαγόρας. GRAEV.

ibid. ὁ ἀγοραῖος) Ὁ Ἑρμῆς ἀγ. GUYET. Pausan. Att. p. 27, 22: Ἰοῦσι πρὸς τὴν σταῶν, ἣν Ποικίλην ὀνομάζουσιν ἀπὸ πῶν γραφῶν, ἐστίν Ἑρμῆς χαλκοῦς καλούμενος ἀγοραῖος. GESN. Pag. 264. l. 2. Ἐκματτόμενος). Sic etiam P. & L. Propria

huic rei vox. Vide Plat. Πολ. Γ. p. ed. Ald. 35 P. SOLAN. Alci-
ciph. III, Ep. 64, p. 434: Ὁ δὲ παῖς ἐς τὸ ἀκριβέστατον
ἐξεμάχαστο τὸν διδάσκαλον. *Filius autem exactissime expressit ma-
gistrum.* Nec dubitavi hoc verbum Luciano reddere, quod
quatuor Codd. habebant, cuius glossa ἀναπλαττούμενος vi-
detur, quae in vulgatam irrepsit, ut notius verbum pro mi-
nus vulgari saepe solet. REITZ.

ead. l. 9. Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν, ὑποπιττούμενος
στέρνον τε καὶ μετάφρενον) Ut mirifice gessit se Lucianus in
commentanda hac locutione, sic mirifici quoque fuerunt in-
terpretes tum in ea contemplanda, tum Latine exprimenda.
Nam cum vertunt *cum ad porticum iam fabricarer aeneus*, pas-
sivo intellectu, ut pater ex sequentibus, rem fortasse per-
hibent, sed non appropinquant Graecis, quae sunt activa,
notantque, *eram fabricans vel fingens aera*, & ideo *obductus
pice pectori & iergo*. Quod cum de se iactat hic in statua Her-
magoras, ultro satis intelligendum praeber, id fieri per fa-
bros aerarios. In sequentibus vero & vana & nulla in Grae-
cis mentio balthei, & omnia sic vertenda simpliciter: *thorax
autem ridiculus* (utpote ex fragili materia & nullius munimen-
ti) *corpori circum allitus appenderet arte imitatrice omnem aeris cae-
laturam impressam habens*. GRON. Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλ-
κουργῶν ὑποπιττούμενος στέρνον τε καὶ μετάφρενον· δώρα δὲ
μοι γέλοιος ἀμφὶ σώματι πλάσθεις, παρηώρητο μιμητὴ τῇ τέ-
χνῃ, σφραγίδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντυπούμενος. ὧρ δ' ὄχλον καὶ
τινας δύο ὄχρους κεράκτας, πυγμαίους σοφισμάτων, δά-
μιν τε, καί. ZETΣ. Πάου, ὃ Ἐριμαγόρα βέλτιστε, τραγωδού-
μενος. Sunt verba Hermagorae, fratris Mercurii, ad Iovem,
cuius Hermagorae statua erat ad Poecilen, ut praecessit. Sed
verba male & ab librariis, & ab editoribus habita. Primo quid
est χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος; Interpres vertit, *cum ad
porticum iam fabricarer aeneus*. Λῆροι. Ἀν χαλκουργῶν est ae-
neus? an ὑποπιττούμενος est *cum fabricarer*? Deinde in Sal-
murienſi ed. unde nos haec descripsimus, desideratur vox
στείχοντα post ὄχλον. Scripsit Lucianus χαλκουργῶν ὑπο-
πιττούμενος per anastrophēn praepositionis usitatissimam,
praecipue poetis. Sic Euripides in Phoenissis v. 299: Ἐμῶν
τυράννων, ὧν ἀπαστάλην ὑπο. Meorum dominorum, a quibus mis-
sa sum. Aeschylus in Prometheus v. 367: Ἰπνούμενος ῥίζαισιν
Αἰτναίαις ὑπο. Ubi torretur sub Aetnae radicibus. Idem fit in
aliis praepositionibus, περὶ, ἐπὶ, ἀνὰ, frequentissime. Sae-
pe quoque Lucianus prosae orationis scriptor περὶ per ana-

στροφην (πέρι) habet. Est ergo χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος, cum a fabris aerariis pice lineret. Ceterum sunt omnes iambi, quos Noster vel ex Tragico aliquo desumpsit omnes, vel interpolavit; qualibus Tragoediarum aliorumque poematum centonibus hic libellus est plenus. Respondet propterea Iuppiter, & initio ultimi versūs interpellans Hermagoran, ait, Παῦσον, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγωδούμενος. Legendum quoque μιμητὴ τέχνη, eiecto articulo τῇ, ab non intelligente nec advertente, temere incucato. Versus autem ita ordine ponendi, (ut iam in textu curavimus.) IENS. Iambi septem sic distinguendi &c. Guyet. Eodem modo Guyetus distinxit, ut Ienius. Idem fecerat la Croze; quare eadem iam non repetam. REITZ.

ibid. Χαλκουργῶν ὑποπιτ.) Vide Iensf. Parodia est Euripidis, Orest. 867 & 872. SOLAN.

ead. l. 14. Στείχοντα) Cur Iensf. dicat στείχοντα in Salmur. ed. deesse, nescio; nam omnino adest in illa, aequae ac in Amst. B. 1. ceterisque. Alias στείχοντα non signif. tumultuantem, sed euntem, immo ordine ire, unde στίχες ἀνδρῶν, ordines militum in acie stantium, Homero frequens. Item στίχος, unde distichon. Hom. Od. 1, 418. De Cyclope: Εἴ τι νᾶ που μετ' ὕεσσι λάβοι στείχοντα δῦραζε. Si qua quandam prehendere possit cum ovibus foras exeuntem. Sed cum ὄχλον addatur, eodem iure veritas tumultuantem, quo exeuntem, quando δῦραζε additur. Ceterum & στίχῳ inveniri in prael. pro στείχῳ, non repetam ex I. Horrei Observationibus Criticis pag. 13. REITZ.

Pag. 265. l. 1. Δάμιν τε καὶ ἱαμβικὴ διποδία. GUYET.

ead. l. 2. Ἑρμαγόρα) Hic Ἑρμῆς ἀγοραῖος scribendum videtur. GUYET.

ibid. Τραγωδῶν) In P. & L. etiam ἱαμβίζων. Sed nihil mutato opus est. SOLAN.

ead. l. 7. Τί οὖν ἔτι) Senarius, sed ita scribendus: Τί οὖν ποιεῖν ἔτι χρὴ λοιπὸν, ὦ θεοί. GUYET. Facilis & plana videtur emendatio Guyeti versum restituere conantis; nondum tamen sic edi curo; quia non certum est, versum ipsum voluisse proferre Lucianum, an imitationem tantum; tum vero, quia Guyetus quarta sede spondeum relinquit. Alia res est, dico iterum, ubi ex pluribus versibus seqq. liquet, Lucianum carmina proferre, quod ex uno ad usus suos detorto versiculo non constat; ideoque nimis diligens in uno eiusmodi restituendo esse nolim. REITZ.

Pag. 266. l. 1. Σιγῇ ἐφ' ἡμείων) Parodia est ex Homero de-
torta, quem vide ll. H, 194. SOLAN.

ead. l. 4. ΔΑΜ. Οὐκ) I. e. οὐκ εἰς θεοί, οὐκ προνοοῦσι. GUYET.

ead. l. 9. Εὐφρονότερον) Depravate, ut arbitror. Scripserat,
credo, εὐτονώτερον. SOLAN.

ibid. Ἐπῆχει) Legend. videtur ἐπῆχει pro ἐπίχει. GUYET.
Ἐπῆχει L. optime, ut alibi usurpat ἐπίπαττε. Vide Ἀναβ. c.
22, & Πητ. c. 16. In omnibus impressis ἐπῆχει. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπιστομίζων) Cum Pricaeus arbitraretur, in Ep.
ad Tit. I, v. 11, οὐς δὲ ἐπιστομίζειν, non significare *os obtu-
rare*, sed *freno coërcere*, recte ab I. Elsn. p. 321, Observ. T. II,
hoc Luciani testimonio, item alio ex Aristoph. Eq. 840, nec
non Heliod. ac Plutarch. refutatur. Ceterum pro *refrenare* ta-
men Pollux p. 972. Forsan & *facere ut quis pronus in os cadat*,
vide coniectatum supra pro Imag. c. 10. REITZ.

Pag. 267. col. 2. l. 3. Κανθάριμον) Adscripserat Hemsterh.
Lege: ἐν Π. δῆπου'στι κἀνθαρος λιμήν. REITZ.

Pag. 268. l. 9. Ὡν — τῶν ἄλλων) Subaudi ἕνεκα, vel ἀν-
τί. GUYET.

ead. l. 14. Μετ' ἀμύμονας Αἰθ.) Hom. Il. A, 423. SOLAN.

Pag. 269. l. 2. Ἀνεπαγγέλτοις) Αὐτεπαγγέλτοις legendum
videtur. GUYET. Dicit, Deos saepius ad Aethiopas epula-
tum ire, καὶ ἀνεπαγγέλτους, etiam invocatos. Sed Mf. αὐτ-
επαγγέλτους, quod elegans est vocabulum, qui se ipsos invi-
tant, qui condicunt. Hoc enim Latinis est *condicere alicui*, ut
apud Cic. 1 ad fam. 9 alicui significare, se apud eum coena-
turum. Eadem quidem vis est vocis ἀνεπαγγέλτος, sed illud
tamen exquisitius. GRAEV. Recte coniecit Guyetus, idque
quatuor Codd. firmant. Quare non recepisse stultitia fuis-
set. REITZ.

ead. l. 14. Τὸ ζητούμενον) Τὸ ἐξ ἀρχῆς ζητεῖσθαι, Aristot.
GUYET.

Pag. 270. l. 2. Ἐνι γὰρ καὶ ἄλλως ἀρξάμενα) Contingit enim,
ut haec incepta sint, Benedictus: iam enim alias incepta sunt, Ob-
sopoeus, quae sanequam non efferunt vim loquentis. Verte:
Potest enim esse, ut aliter (quam scilicet munere providentiae)
vel *temere & fortuito incepta &c.* Nec vero in praecedentibus
illa αὐτὸ που τὸ ζητούμενον συναρπάζεις interpretes aut cum
Benedicto tu quidem quaestionem corripis, vel cum Obsopoeo
tu quidem quaestionem discerpis, sed pro argumento latenter ar-
ripis & producis id ipsum, quod quaeritur, & sic fraudem
facis. Et nisi fallor, hunc locum innuit, eumque sic exponen-

dum putavit, Henr. Valesius in postumis ad Harpocratios-
nem pag. 145. Quin etiam mox Benedictus temere omisit in
versione καὶ ἐπαινοῦντι at recte Obsopoeus, ac laudibus effe-
ras. GRON.

ead. l. 8. Διαλλάττεσθαι) Manifestum mendum est in his
verbis Epicurei philosophi, quibus dixerat, Stoicos ipsos τά-
ξιν vocare ἀνάγκην. Εἴτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἰ τις σοι
μὴ ἀκολουθοῖν, τὰ γιγνόμενα μὲν, ὅποιά ἐστι, καταριθμώμε-
να καὶ ἐπαινοῦντι, οἰομένῳ τε ἀπόδειξιν ταῦτα εἶναι, τοῦ καὶ
προνοῖα διαλλάττεσθαι αὐτῶν ἕκαστον. Interpretes: Deinde
scilicet indignaberis, si quis te non sequetur, cum ea, quae fiunt,
qualia sunt enumeres & laudes, & putes hisce demonstrasse, horum
unumquodque immutari providentia. Atqui non permutantur,
sed eundem servant ordinem illi siderum motus, temporum
vices, & quae enumeravit alia. Scribendum sine dubio, ut
est in Mf. διατάττεσθαι, regi, administrari providentia. Sic
paulo ante Timocles quaerebat, οὐδ' ὑπὸ τινι οὐν θεῷ τάττε-
ται ἢ τῶν ὄλων ἐπιμέλεια; Hoc igitur universon nullane provi-
dentia regitur? GRAEV. Διατάττεσθαι) Ex Mf. Gr. P. & L. In-
fra iterum δέταττες ἔλαστα. SOLAN. Διατάττεσθαι praetu-
li vulgatae διαλλάττεσθαι, quia quatuor Codd. iubebant,
& melius videtur; versionem Gesneri tamen non attingi, quae
non multum abest ab restituta lectione. REITZ.

ibid. Τὸν κομιλὸν) Unde habeat nescio. SOLAN.

ead. l. 9. Ἄλλο — μοι) Inter duas hasce voces insertum erat
δὲ, quod exfulare, duce Fl. ed. iussimus. SOLAN.

Pag. 271. l. 3. Μέλει) Sic Ven. utraque. O. μέλλει. Reliqui
libri μέλειν, minus eleganter. SOLAN. μέλει etiam Mf. Reg.
3011. quod cur reddere Luciano dubitarit Reitzius, cau-
sam non videmus.

ead. l. 7. Ὀμήρῳ) Vide eum Iliad. A, 399. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐξαπατᾷ τὸν Ἀγαμέμνονα) Hom. Iliad. B, 6 &
seqq. SOLAN.

Pag. 272. l. 3. Διομήδης μὲν ἔτρωσε τὴν Ἀφροδίτην) Ho-
mer. Il. E, 335. SOLAN.

ibid. Εἴτα τὸν Ἄρην) Iliad. E, 855. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐμοιόμαχον ἀναμῖξ &c.) Homer. Iliad. γ, 70;
75. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπτοῖ δ' ἀντίστη) Homer. Iliad. XX. MARCIL. Id
est, Il. γ, 72. REITZ.

ead. l. 9. Ἀρτέμιδος — μοι.) Hom. Il. I, 529. SOLAN.

Pag. 273. l. 2. Ἀπορίψων τὴν ἀσπίδα) Clypeum abicere

ἔειπε pro eo, quod est causae diffidere & contentionem relinquere. Desperat enim, quisquis in bello arma abiicit, & aut fugam spectat, aut mortem expectat. Graeci simplici vocabulo *ῥιψιδας* vocant timidos. Id cognominis Demosthenes in proelio quondam emeruit. Cleonymus apud Aristoph. in Fuc. *ῥιψιδας* appellatur. Plato libro de Leg. XII declarat, *ῥιψιδας* nomen multo probrosissimum esse. COGN.

ead. l. 10. Πῶλον, καὶ Ἀριστόδ.) Τὸς ὑποκριτάς. GUYET. Vide supra not. ad Men. cap. 16, & hoc ipso opusculo cap. 3. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐμβάδας) Sic P. Sed *ἐμβάτας* I. B. 1. H. S. Ergo sic iam lego, notamque ad Scholion eiusdem verbi plane deleo. Sed rectius haec distincta & expressa Adv. Indoct. c. 6, & Saturn. cap. 19. REITZ. in *Addend. & Corrig.* Nota ad Scholion sic habebat: Ἐμβάτας) Sic bis scriptum in Schol. cum *ἐμβάδας* recte in textu Luciani. Sed utrovis modo scribitur, *ἐμβας*, *ἄδος*, & οἱ *ἐμβάται*. Vid. Poll.

ead. l. 13. Προγαστρίδια) Cum *προγαστρε* fit, cui venter prominet, possis *προγαστρίδια* putare pulvillos affimulando ventri prominulo aptos. Sed etiam possit vestis esse ante ventrem suspendi solita &c. GESN.

ead. l. 14. Σωμάτια) Bis ad scenae apparatus & vestimenta histronica refert Pollux. Quid si origo inde Gallici *corset*, eodem modo formati, & Germanici *Leibgen*? quibus nomini- bus notari vestem, muliebrem praesertim, qua arctius corpus stringitur, notum est. GESN.

Pag. 274. l. 1. Ἐπεὶ καὶ ἑαυτὸν ὀπότεν ὁ Εὐριπίδης) Ἐπεὶ καὶ ἑαυτὸν ὀπότεν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπεισαγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντά οἱ λέγει, ἀκούσας αὐτοῦ τότε παρρησιαζομένου. Sic lege & interpunge. Ἀκούσας pro vulgato ἀκούση, quod tamen cum in hac, tum in Salmurien- si ed. typographorum vitio est omissum, & τότε ex Mf. reposui. Cum ex sua sententia Euripides, nulla necessitate fabularum compulsus, quae ipsi videntur, profert, audi tunc libere loquentem. GRAEV. Ἐπεὶ καὶ ἑαυτὸν ὀπότεν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπειγα- γούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντά οἱ λέγει, ἀκούση (hanc vocem omiserunt sequiores editores) αὐτοῦ ποτε παρρησιαζομένου. Sic locum hunc interpungendum esse, recte monuit Graevius pag. 874 ed. Amst. Alia mutatione hic locus plane non indiget, ut qui sit sincerissimus. Disputant Damis & Timocles, ille, non esse eos, qui vulgo ferantur,

Deos; hic, vere eos esse, contententes. Post varia ultro citroque dicta, rogat tandem Timocles Damin, num ergo nihil sani iudicet dicere Euripidem, cum Deos in scenam inducens, eos faciat heroum servatores, impiorum vindices. At, inquit Damis, si hoc modo tibi, o bone, persuaferint Tragicæ, oportet ut Deos censeas vel ipsos hypocritas, (qui nempe partes in scena agunt) vel gothurnos, & reliquam Tragicam *σκευήν*, quibus illi Tragoediae maiestatem augment. Si ita existimas, id vero maxime ridiculum iudico; cum (sic verto Graeca verba, quae proposui) ubi per se Euripides, nulla fabularum necessitate id exigente, ea, quae sibi videantur, dicit, audieris eum aliquando libere pronuntiantem, 'Ὅρᾳς τὸν ὑψοῦ, τὸν δ' ἀπείρον αἰθέρα, καὶ γῆν περίξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαῖς, τοῦτον νόμιζε Ζῆνα· τὸν δ' ἡγού θεόν. Vides supernum simul, & immensum aethera, Terram humidis circumplectentem brachiis, Illum Iovem arbitrare; hunc esse puta Deum. Ἀκούσῃ est secunda persona Aor. 1. Subi. Medii. In quo hallucinatus est interpres, vertens *audies*, quasi esset hic ab ἀκούσομαι, cum sit ab ἀκούσσωμαι. IENS.

ead. l. 2. Ἀκούσῃ αὐτοῦ ποτε) In Ox. ἀκουσον αὐτοῦ τότε. In L. etiam τότε, quod & genuinum censeo. SOLAN. Ἀκούσῃ & ἀπείρον') Cum in marg. Ald. ἀμουσον sine signo, quo pertineat, ita adscriptum esset inter ἀπείρον & ἀκούσῃ, ut utrovis trahi possit; suspicabar quidem, & adhuc suspicor, scribentem ἀκουσον pro ἀκούσῃ notare voluisse, quia & sic alii bini Codd. habent. Interim quia ἀμουσον re vera magis respondebat τῷ ἀπείρον, i. e. quando ab recto ἀπείρος oritur, & rudem notat, id in variantt. eo apponi sum passus; etsi absurdum plane est, si scriba de hoc adiectivo sic sensit; nam hic ἀπείρον' esse a nominativo ἀπείρων, *immensus*, nimis est apertum: ideoque apostrophum in edd. deficientem addidi, ut valeat pro ἀπείρονα. REITZ.

ead. l. 4. Ὅρᾳς, &c.) Inter Euripidis fragmenta, quorum ignorantur fabulae, v. 1. Cic. de Nat. Deor. II, & Plut. 1066 f. 1397, & 1695, 2, meminere horum versuum, apud quos omnes ὑγραῖς legitur. Vid. etiam Clem. Alex. p. m. 12, 2. P. tamen etiam *θερμαῖς* agnoscit, & Athenaeus p. 53 D. SOLAN. Nobiles senariolos primo merito loco inter fragmenta incertarum Euripidis Tragoediarum posuit Barnesius. Dedimus, quam & ipse servavit, versionem H. Grotii, quae metrum auctoris cum sententia pulchre fervet, nisi quod pro ὑγραῖς ipse nimis ad verbum dedit *vidis*; quod puto potius est, ut

reposuimus, *mollibus*. Paulo licentius Cicero de N. D. 2, 25: *Vides sublime fufum, immoderatum aethera, Qui terram tenero circumieftu amplectitur? Hunc summum habeto divom: hunc perhibeto Iovem*. Ad hunc locum laudavit reliquos, qui mentionem horum versiculorum fecere, Davifius. Adde Euseb. Praep. Evang. 13, 13, & auctorem Philopatridis Luciani c. 10. Huc etiam pertinere videtur illud Festi in Sublimem, cum ex Ennii Thyeste laudat, *Aspice hoc sublime candens, quem vocant omnes Iovem*, quod iam vidit Nic. Loënf. Epiphyll. 5, 14; qui porro inde colligit, ex Euripidis Thyeste ipsum, quem tractamus, locum esse desumptum. Qui sequitur versiculus, (quem uno versiculo Latino recte explicari posse diffidebam) Euripidi etiam tribuitur, & cum superioribus coniungitur ab Athenagora Legat. c. 6, p. 23 Dechairii, qui vir doctus ait esse ex Hecuba, in quo falli illum puto, nisi ego requirens falsus sum. GESN.

ead. l. 5. Ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις) In versu Euripidis pro ὕγραῖς ἐν ἀγκάλαις Ms. θερμαῖς ἐν ἀγκάλαις. Mox in alio versu ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς verte, *quicumque Iuppiter sit*. GRAEV. Servavi vulgatam ὕγραῖς, quia coelum tellurem ambiens recte dicit solet *humidum*. Nec tamen diffiteor, θερμαῖς de igne coelesti intelligi posse, quo terra circumfusa blande fovetur. Sed *mollibus*, quod Gesnerus dedit, satisfacit utrique. REITZ.

ead. l. 8. Ζεὺς — κλύων) Ultimam vocem non agnoscit Fl. Ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς, non existant in O. Vide etiam Hec. 488, Or. 418. SOLAN.

ead. l. 15. Πῶς) Cum in O. absit, ego non adderem, si & in aliis abesset. Est quidem eius pleonasmus haud infrequens. Sic Icarom. c. 1, καὶ ἡσυχῇ πῶς ἀναμετρεῖς. At tum scribitur enclitice, sine accentu. Hic vero potest cum emphasi accipi, i. e. *mirum quantum*, de qua vid. Bud. Comment. p. 290, ac valebit, *omnino*, & accentum servabit. REITZ.

Pag. 275. l. 1. Ἀκινάκη θύοντες) Vide supra Toξ. cap. 38. SOLAN. De hoc ritu nonnihil habet Brod. Misc. p. 533, Thesaur. Crit. Part. 2. Qui quia nunc ad manus non est, describi a me nequit; sed satis hoc visum alibi, ut Tox. c. 38, atque ante. REITZ.

ibid. Ζαμόλξιδι) Consule Herod. IV, pag. 159, ex quo tamen fugitivum fuisse non pater. In Ox. deest Θράκες. Certe a Scythiis celebratur Σκυ. c. 1. An etiam a suis Thracibus, aliunde ex hoc non constat. Thrax utique Ἰστ. β, cap. 17, vocatur. SOLAN.

ead. l. 3. Μηνι) Vide supra c. 18. Clem. Alex. 12, 2, προσ-
εκύνησαν ἥλιον, ὡς Ἴνδοι, καὶ σελήνην, ὡς Φρύγες. In Ox. scri-
bitur Μηνι, quod rectius, quam quod in omnibus impressis
est Μήνη· ideoque in textum recepi. SOLAN. Ego nihil muto.
Vid. Hesych. & Hom. II. Ψ, 455. REITZ.

ibid. Κυλλήνιοι Φάλητι) Quis sit Phales, cui sacra faciant
Cyllenii, equidem non dixerim, & gratiam habebo, qui do-
cuerit. Interim dedi in versione Phanetem, notum ex Orphi-
cis versibus, ab Athenagora Legat. c. 16, p. 72, servatis,
itemque aliis, quos debemus Macrobio Sat. I, 18. Qui etiam
docet tum *Λεο.* tum c. 17, Solem esse Phaneta. Si quis dicat,
tum demum aliquid verosimile habituram coniecturam no-
stram, si a Cyllenii sic cultum constet Apollinem, ut notum
est de Mercurio, cui Cyllenii nomen inde hæsit: huic ego
respondeam, eodem Macrobio auctore c. 19, Mercurii ipsum
numen ad Solem pertinere. De Phanete omnia Eschenbachius
in Epigène. GESN. Principio notae Gesneri adscripsit Wessell.
V. Hesych. φαλητε, & Dion. Chrysost. p. 412 D. REITZ.

ead. l. 4. Φάλητι) Quis hic sit nescio. SOLAN.

ibid. Περιστερᾶ) Vide infra. SOLAN.

ead. l. 5. Ὑδατι) An Nilo? GUYET. Quidni animalia in
aquis habitantia, crocodilos, hippopotamos &c. per meto-
nymiam? Vid. Davif. (cuius Hemsterh. in marg. admonuit)
ad Cic. I De nat. Deor. c. 29, p. m. 72. (Hemsterhusio 68.)
Ubi inter alia huc facientia etiam hæc affert ex Ioseph. in
Apion. I, c. 71: Οἱ δὲ ἵπποι οἱ ποτάμιοι νόμῳ μὲν τῷ Παπρη-
μίτῃ ἱπποὶ εἰσὶ, τοῖσι δὲ ἄλλοις Αἰγυπτίοις οὐχ ἱπποί. REITZ.

ead. l. 8. Κροκίδειλος) Spanhem. 178; & confer cum his
omnibus ea, quae habentur Έκκλ. c. 10. SOLAN.

ibid. Κυνοκέφαλος) Anubis. GUYET.

ead. l. 11. Ποτήριον) Vide Pignorii mensam Isiacam p. 31.
Sed *modius* est nostris, quod *poculum* vocat. SOLAN.

Pag. 276. l. 9. Τῷ Λυδῷ) Confer Έπισκ. c. 11, Z. έλ. c. 14,
& hoc ipso opusculo c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅμοιοι, πρὸς) Sic *Fl.* In rel. inter has voces erat
καὶ prave. Eadem *Fl.* ἐπιστραφῆς: sed vulgata proba. SOLAN.

Pag. 277. l. 2. Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ἑλεθρὸς) Croesum perni-
ciem Sardaniam vocat, a Sardibus eius regia, unde & Ho-
rat. I Ep. Quid Croesi regia Sardis? Et patet ex hac locutione,
non temere ἑλεθροὶ sine auctoritate mutandum in ὀλεθροὶ su-
pra, Pseudom. c. 11, ubi habuimus ἑλεθροὶ ἐκεῖνοι Παφλαγῶ-
τες: nam etsi pluralis ibi sit, & ὀλεθροὶ deinde dicat adiecti-

ve; tamen & substantive de Salt. c. 5, ὁλέθρα τινὶ ἀνθρώπῳ. Ac pluralis in aliis similibus adeo est frequens, ut iam perquirere, ubi etiam ὅλεθροι legitur amplius, operae non videatur. REITZ.

ead. l. 5. Κιθαρῳδός) Apollo, an Mercurius? GUYET.

ead. l. 7. Ἐπισφάττει) Vocem hanc eo sensu haud temere reperias. Servanda tamen. SOLAN. *Μάστιγας* dederant olim satis ambigue. Sed *occidis*, vel *obtundis*, vertendum credo; si probum est ἐπισφάττεις. Conf. tamen supra ἀποσφαττομένους in var. Lectr. c. 22. REITZ. Ἀποσφάττεις Ms. Reg. 2955.

Pag. 278. l. 3. Κακὸν ἐπηχεῖ) Τοῦτ' ἴσθαι ἡμῖν τὸ ἀμαχὸν κακὸν ἐπηχεῖ; Ms. τοῦτ' ἴσθαι ἡμῖν τὸ ἀμαχὸν κακὸν ἐπῆλθεν; GRAEV. Ἐπῆλθεν Mss. Ox. & P. & utraque *Venetæ* rectius, quam ἐπηχεῖ, quod in reliquis. In Coll. tamen Scholii tantum vicer. obtinet. SOLAN.

ead. l. 6. Μάρπτει) Vide Homer. Il. O, 137. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῶν θεῶν ἀφιγμένος) Ἀπὸ ἀν' ἐκ pro ἐπὶ legendum? Editio *Bas.* habet περὶ, quae lectio non placet: versus est trimeter. Sic autem legendus: Ἐκεῖθεν ποθεν ἐκ τῶν θεῶν ἀφιγμένος. GUYET. Post inventum παρὰ non iam opus erit ἐκ legere, eoque minus, quod mox ἐκ rursus sequatur: quales repetitiones me quidem non offenderent; non tamen eas augerem, ubi aliud, quod probum est, invenio. Bene tamen offecit Guyetus, περὶ & ἐπὶ falsum esse. REITZ.

ead. l. 15. Τάφον) Vide Lactantium haec fusius differentem I, 11, & Nostrium Τιμ. c. 4. SOLAN.

Pag. 279. l. 9. Ἀναδυσάμενος τῶν ἄτων) Hercules Gallicus haec enarrabit c. 3. Passim eodem alludit. SOLAN.

ead. l. 11. Σειρὴν χρυσεῖν) Hom. Il. Θ, 18. SOLAN.

Pag. 280. l. 1. Ἐμπιπλὰς) Recte rursus edd. nec opus ἐμπιπλὰς inserto μ semper scribere, ut alibi voluit Solanus. Vid. notata ad Amor. c. 24. REITZ.

ibid. τὰ ἀκάτια) Id est, ἰστία, Hefych. GUYET.

ibid. Ἡ οἱ ἐρέττοντες) Omisssa ante ἢ vox μᾶλλον. Vide ad Iov. Conf. c. 7, & finem huius ipsius libelli. GESN.

ead. l. 7. ΖΕΥΣ) Ex coniectura personarum nomina mutavimus. Quae enim nunc Iuppiter loquitur, in omnibus nostris libris Damidi insulse tribuebantur. Quin & Codex Ox. errori ceterorum hoc addidit, quod pro ὁ Τιμ. reposuit ὁ Τιμόκλεις. Idemque mox nomen, cum statim importune recurreret, delevit. Nihil emendatione nostra certius. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλυσίτελές δέ) Ἀλυσίτελές δέ, οὐδὲ ἀλογον οὐ-

δέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρεῶδες ἦν αὐτοῖς. In Mf. hic adduntur nonnullae voces: ὃ μὴ χρήσιμον πάντως καὶ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς, quod non utile omnino & necessarium sit ipsis ad navigationem. GRAEV.

ead. l. 13. "Ὁ μὴ χρήσιμον — ναυτιλίαν) Haec etiam Ox. Codex, &, quod miror, ed. P. unde nata, nescio: raro enim in textu quidquam mutare consuevit. SOLAN. Verba Parisinae ed. servavi, quia tribus Codd. firmatur. Vulgata ceterarum edd. lectio quidem satis commodum sensum exhibebat, dando, οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρεῶδες ἦν αὐτοῖς: quod Gesnerus verterat, nihil habebat navis, quod non ipsis esset usui. Nec facile quisquam divinasset aliquid addendum vel mutandum; verum quia principis editionis aut unius Codicis omisso facile transire solet ad posteriores edd. omnes, nolui committere, ut illa detecta denuo maneret intacta, etsi haud adeo magni est momenti. Nihil igitur indignabitur Gesnerus, me versionem etiam sex verbis auxisse. REITZ.

Pag. 281. l. 1. 'Ὁ μὲν πρότονος) Προτόνους & πρότονα explicant Homeri interpretes ad Il. A, 434, & Od. B, 425, itemque Hesychius, duplices funes, a carchesio hinc in proram, hinc in puppim tentos. Sed in ea, quae hic describitur, navi, πρότονος vim nominis sui servare debet, & funis esse versus proram s. anteriorem navis partem tentus, cuius ope erigatur demissus antea malus, qui renitatur, nec versus puppim recidere malus possit: nam ne a ventis versus proram queat deiici, satis impedit reliqua constructio. Et videtur hinc emendanda figura Schefferi de mil. nav. ad p. 168, in qua protonus non est protonus, sed epitonus: i. e. navis Schefferi similis hac parte est huic, quam reprehendit Damis. GESN.

ead. l. 2. Οἱ πύδες δὲ ἐς τὴν πῶραν) Nempe πύδες, h. e. funes, quibus imum latus veli ex utroque angulo ad navem alligabatur, debebant, ut ventis ferentibus reniterentur, tenti necessario esse versus puppim. Melius hic respondet figura Schefferi. Ed. Scheff. p. 158 seq. De chenisco nihil opus est monere, cum vel ipse noster eum aliis locis satis declararet. GESN.

ead. l. 7. Διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην) Duplicarium aut tripliciarium. Διμοιρίτης, cui duplex portio datur, duplex annona &c. GUYET. De his silent, qui de re nautica veterum scripsere: nec alibi temere posterius invenias. Sed duplicarios etiam norat Livius, quem vide L. II. Consule Turneb. Adv. XXI, 28. Stipendium autem simplex diurnum Athenis tres oboli, seu dimidia drachma. SOLAN. Cum ex contrario appareat, hic

non tam de stipendio, & commodis, quam de munere & honore agi: malui hoc sequi, quod & Scholia ad h. l. primum ponunt, & e Suida probari potest, & confirmatur ex Aeliani Taëticis, apud quem pag. 20 Blanc. λόχος in aliquot ἐνωμοτίας dividitur; deinde dicitur p. 21, τὰς δὲ δύο ἐνωμοτίας διμοιρίαν, καὶ τὸν ἡγούμενον τούτων διμοιρίτην καλοῦσι κ. τ. λ. Hoc certe apparet, praefecturae cuiusdam nomen apud Aelianum διμοιρίτην potius esse, quam commodi. GESN.

ead. l. 8. Δεινόν) Ἀοκνον, quod edd. omnes praeter Iunt. habebant, viderur fuisse interpretatio τοῦ δεινόν, & sic irrepsisse. Quare hoc praetuli, licet paucioribus testibus firmatum. Maiorem enim vim habet, si mirabilem & quasi terribilem natando dicas, quam impigrum, quod vulgata lectio exhibet. In qua strenuum tamen edi passus sum, quia δεινός usitato Latino vocabulo vix tamen satis ἐνεργητικῶς reddi poterit; nec potens, terribilis satisfaceret lectori Latina sola intelligenti. Exempla vero phraseos δεινός ποιεῖν τι sunt obvia. Alciph. I, Ep. 10, pag. 38, οἱ τὰ μετέωρα δεινοί. i. e. *Astronomi*. Aelian. V. Hist. III, 1, κατὰ χειρουργίαν δεινός. Adde Suid. v. κλείσοφος. Et Interpret. ad Ael. I, 1, ubi δεινοὶ κατὰ κοιλίαν οἱ πολυπόδες. Sic δεινός λέγειν, Aristoph. Ach. 428; quod recte tamen ibi vertitur *dicax*, in malam fere partem. Nam δεινός proprie *malum* quid esse, recte quidem ex Plat. in Protag. pag. 206, ait Horreus in Obs. Crit. ad Herodot. pag. 33. Platonis quippe verba sunt: Τὸ γὰρ ΔΕΙΝΟΝ, φησί, καλὸν ἐστίν. οὐδεὶς γοῦν λέγει ἐκάστοτε δεινοῦ, οὐδὲ δεινῆς εἰρήνης, οὐδὲ δεινῆς ὑγείας· ἀλλὰ δεινῆς νόσου, καὶ δεινοῦ πολέμου, καὶ δεινῆς πενίας· ὥς τοῦ ΔΕΙΝΟΥ κακοῦ ὄντος. Verum nihil obstat, quin ususetiam ad res bonas transfulerit: nam & ipse Plato, quod vel Lexica notarunt, in eod. Protag. Πρωταγόρας σοφὸς καὶ δεινός ἐστίν ἀνὴρ, dicit. Rurfus Aristoph. Nub. 242; νόσος — ἰππικὴ, δεινὴ φαγεῖν, i. e. *immensa voracitas*, in mal. part. Sed ratio translationis ad actiones vehementes, quaeve spectatores in stuporem rapiunt, satis patet contemplanti. Ideoque elegantius ac longe potentius hoc verbum debiliori facile in Luciano praetulimus. Quin & ad *urinandi* artem magis, quam ad simplicem narrationem, hic respiciendum, etsi κολυμβᾶν utrumque complectitur. Alioqui νήχειν potuisset dicere, si de *natandi* sola arte, non *mergendi*, voluisset loqui. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 6. Ἀρετὴν τέλεισι) Aut errat Scholiastes, aut corruptus est a librariis. At vero sic etiam legitur in Exc. G. & in margine C. SOLAN.

Pag. 282. l. 2. *Χαρίεντας*) Pro *eruditis* ac *politis* habuimus supra, Quom. Hist. c. 16, *ἀλλὰ δὲ τινὶ χαρίεντι, καὶ δυνήσομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι προπεπονηκώς*. Ubi vid. not. Graevii meamque. Gesnerus illic reddidit, *venusto*; hic *honestos*, i. e. digniores, quod huic loco convenientius, etsi eruditi non excludantur. Adde Barnes. ad Anacr. v. 894 & 1192. Nostrium supra c. 8, ubi *χαρίεντες καὶ εὐπρόσωποι* iunguntur, adeoque prius ibi certe *venustum* significat, i. e. cui inest commendatio ac dignitas morum, vultusque liberalis. REITZ.

ead. l. 9. Ἐντροφῶντες, καὶ τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς καταπτύοντες) 'Τῇ' αὐτοὺς legendum videtur. GUYET. Sine dubio corrigendum ὑπ' αὐτοῖς. Quid enim? An potentes illi & delicatuli eos, qui se maiores erant, contumeliose habuerunt? Immo eos, qui sibi subiecti erant, (quod ad Sardanapalum maxime referendum) contumeliis insolenter proculcarunt. IENS. Τῷ' αὐτοῖς Mf. Ox. recte. In P. ὑπ' αὐτοῦς. Iensius ὑπ' αὐτοῖς volebat. Ego etiam in *καταπτύοντες* aliquid mendi latere puto. Forſan scriptum fuerat *καταπατῶντες*, uti supra dixerat *πατουμένους*. Certe aliter solet construi *καταπτύω* vel *καταπτύομαι*. Vide not. ad N. Δ. XX. SOLAN. (Immo recte genitivo iungitur.) Non dubitavi ὑπὸ pro ὑπὲρ ex duobus Codd. recipere, quod Iensii & Guyeti coniecturam confirmat, & ad sensum requiritur: nam etsi ὑπ' αὐτοῖς, quod ad orthographiam, quoque cum Iensio hic fere praeferrem, satius tamen duxi Codicis scripturam sequi, quae sensum reddit sanum. Et licet vulgatum ὑπὲρ αὐτοὺς, ab Gesnero conversum, & *multum se praestantiores viros despuentes*, primo aspectu probum videatur, ac Dial. seq. atque apud alios etiam hoc significato occurrat; tamen rem propius intuenti patebit, quanto potior sit lectio restituta. Quem enim, quaeſo, supra se habebat Sardanapalus similesque tyranni? anne vero simplex & vera est narratio, eum omnes subditos contumeliose tractasse, iisque insultasse? Demus tamen, quod negari non potest, eum etiam viris se melioribus insultasse. At hoc ipsum iam non excluditur: nam inter dignitate inferiores etiam erant meliores. Contemserit praefectum Arbactum Sardanapalus, sed meliorem, (vid. Iustin. I, 2.) ambigue tamen nimis eius virtus eo significaretur, si ὑπὲρ τὸν Σαρδανάπαλον diceretur; quare quod planum est & verum praefereſſe peccare, quam coacta, ut videbantur, dare malui. Si aberravero, Gesnerus in Praefat. me castigabit; lector autem vulgatam potiorem existimans, eam retinere poterit. Est vulgatae aliquid praesidii

in verbis praemissis, *χαρίεντας πολλούς* — ὑπὸ χειρὸν πα-
τουμένους, quibus similiter conqueritur, praestantiores ab in-
ferioribus ludibrio haberi. Sed melius Sardanapalus iam dici-
tur eodem more, quo superiores in navi collocati (licet in-
digni) insultant inferioribus dignioribus, despuere in infra se
positos, (licet & ii revera sint digniores) adeoque vel restituta
lectio sic accuratius cohaeret cum praemissis, ad quae certe
haec sunt aptanda. REITZ. Bonum factum puto, quod rece-
ptum in contextum & interpretationem illud ὑφ' αὐτοῖς. GESN.

Pag. 283. l. 8. Πρώτας ἐπιμελητῆς) Πρωτεύς hic vulgo au-
diebat. Έτ. XIV. Gubernatori dignitate, ut inter nautas pro-
ximus. *Famulum gubernatoris* vocat Xenophon Οἰκονομ. Post
hunc τοῖχου ἄρχων, de cuius officio disceptratur. Vide Plut.
1458, initio fere vitae Agidis, & Xenoph. Ἀναβ. V, p. 217,
25: ὅταν δὲ χειμῶν ᾖ, οὐχ ὁρᾷτε, ὅτι καὶ νεύματος μόνου ἐνε-
κα χαλεπαίνει μὲν πρωτεύς τοῖς ἐν πρώτῳ, χαλεπαίνει δὲ κυ-
βερνήτης τοῖς ἐν πύμνῃ. SOLAN.

ibid. τοῖχου ἄρχων) Hic vulgo dicebatur τοῖχαρχος. Vide
Suidam voce τοῖχαρχος. KUSTER.

ead. l. 14. Ροῦν) Ven. utraque ροῦν. Reliquae edd. & Ox.
ροῦν. Quorum utrumque locum hic habere potest. Plato
enim κ. ροῦν ἀγωνίῃ τὴν δίκην scripsit, ed. Basf. p. i f. SOLAN.

Pag. 284. l. 1. Οὐδὲν ἰσχυρὸν) At, inquires, laudantem pau-
lo ante inducebas? Recte; nec factum muto. Tanto magis ri-
dicule haec dicuntur a Iove. Nec verbum commutatu-
ros fat scio, quibus vis Comica nota est. Haecenus de Luciani men-
te: rem ipsam nunc videamus; pudeat enim tantum operae
in oculis emendandis, elegantius restituendis, obscuris illu-
strandis posuisse, nunc, cum causa agitur gravissima & mo-
mentosissima, personae mutae partes agere, nedum ut cum
Iove Luciano risum spectatorum adaugeam, quod multi ho-
die fastidant, homines γέλωτος ἀκρατέστατοι, Luciano, ut in-
genio minores, ita scelestiores multo, cum in tanta Christianae
veritatis luce non caecutiant modo, sed, quod nefariae
impietatis summum est, dictis scriptisque id unum adniti com-
periantur, ut religionis fundamenta aut convellant, aut ludi-
brio sui similia, summo conatu, exponant. Sic, ut alios
omittam, repertus nuper apud Anglos nostros, qui immorta-
litate animarum, totamque adeo religionem Christianam,
nefario volumine, dum fingit se morti non obnoxium in coe-
lum translatum iri, scommatis perpetuis ab ovo ut aiunt us-
que ad mala, rideret: homo in Hibernia primum, deinde &

in Anglia tandem notatus. Sed his missis, quae dolor extorfit, ad Lucianum iam redeamus. Damidis adversus providentiam argumentorum tota vis in eo est, quod in rebus humanis bonis ut plurimum male est, malis bene. Quae enim alia affert argumenta, aut nos Christianos non tangunt, aut parvi admodum momenti sunt. Id autem quale sit expensurus, quam inepti iudices bonorum malorumque simus nos homunciones, quod Christianus poteram, non iam regeram. At ut facilis dem, bonos esse, in quibus honestatis aliqua species est; ita *bonis male esse*, si rem rite putemus, nequaquam, plurimis de causis, iisque gravissimis, concesserim. Neque enim *iis male esse* continuo censendum est, quibus opes, facultates, fortunaeque quam amplissimae non obtigerint: cum ut plurimum invidiae, malisque artibus omnis generis, minus pateant, qui in medio positi, nihil, ob quod petantur, habent. Tutiores itaque, quae felicitatis non infima sors est; nec a fortunae telis tantum, sed & a voluptatum ambitionisque illecebris, a quibus saepe capti opulentiores, in tragicos fere, certe foedissimos exitus, praecipites ruunt. . . . Sed quid ego haec nunc exsequor, Luciano ipsi tories & observata recte & demonstrata? Quia tamen aliter hic quibusdam sentire forsitan videbitur, & quorum alibi vanitatem arguerat, ea nunc *bona* ducere; rationem providentiae, bonis haec aliquando non tribuentis, ultra quam ipse vidit, pervideamus. Ut ergo pueris non omnem ludendi veniam, qui sapiunt faventque haud stulte, parentes concedunt; sed eam solum, quae cum honestate, corporisque & animi liberali profectu coniuncta est: ita & bonis, quos vere pueros educat eruditque, Deum Opt. Max. cum consulit, non gratissima semper, sed optima & ad virtutem accommodatissima, dare decet. Unde iam satis liquet, *ei non statim male esse*, cui ad voluptates aliasve cupiditates non suppetunt amplissimae copiae ac facultates. At, inquiunt Damidis similes, non desunt tantum bonis bona, sed adsunt mala, inopia, contemptus, iniuriae, mors ipsa quandoque, & cruciatus. Adsunt aliquando, fateor, quae narras: sed an mala sint, vide, quae fortiter ferendo vix ipsis tuis sapientibus mala visa sunt, nedum nobis Christianis, quibus horum omnium ratio ex revelatione penitus perspecta est. Hisce enim virtutem patientiamque suorum ingenerat, firmat, & ad summum tandem perducit gradum; ut cum fortiter, luctati cum his, decertaverint, immortalitate tandem, qua continetur felicitas omnis, donet. Non ergo cum Solone tuo exitum hominis

ex hac vita solum exspectes, ut de beatitudine eius pronunties; sed, quid hanc vitam sequatur, respice, & in rationes refer, quicunque de providentia iudicaturus accedis; ne stulti aut pravi ratiocinatoris culpam subeas, levia & minuta putantis, summam rei & caput omittentis. Malis autem cum bene est, patescit Dei cum benignitas, tum patientia, quae, ut resipiscant, invitat, dum poenitentiae locus est, imminentesque quamvis feras, certas tamen, scelerum poenas effugiant. Senecae locum unicum & Lactantii alterum hic locum adducam, qui sane in eam rem legi & perpendi serio merentur. Qui rem pertractatam videre volent, Sherlockii De Providentia librum adeant, qui Anglico idiomate conscriptus, Gallice etiam nuper versus in omnium manibus versari meretur. Senec. de Div. Prov. Non vides, quanto aliter patres, aliter matres indulgeant? Illi exercitari iubent liberos ad studia obeunda mature: feriatis quoque diebus non patiuntur esse otiosos: & sudorem illis & interdum lacrimas excutunt. Lactantius V, 22: Si quis autem volet scire plenius, cur malos & iniustos Deus potentes, beatos, & divites fieri sinat; pios contra humiles, miseros, inopes esse patiatur: sumat eum Senecae librum, cui titulus est, *Quare bonis viris multa mala accidunt, cum sit providentia*, in quo ille multa non plane imperitia seculari, sed sapienter, ac paene divinitus elocutus est &c. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐπαντλεῖ) Vid. infra not. Iensii ad Mort. Peregr. c. 5 m. qui Ἐπαντλεῖν (λόγους) exemplis probat atque illustrat. REITZ.

ead. l. 6. Δὴ) Ox. ἤδη. Sed nondum a me impetrare valeo; ut illud δὴ repudiem, quod toties sic eleganter usurpari ab hoc nostro & ab aliis optimis scriptoribus video. SOLAN.

Pag. 285. l. 12. Τυμβωρύχῃ) Deserui scripturam editionum principum secundam corripientium. Nam longa est etiam apud alios, & Aristoph. Ran. 1180, Οὕτω γ' ἀνείη πρὸς πᾶν τρὸς τυμβωρύχους. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ ὥς) Ox. & Fl. ed. In reliquis ὥς καὶ, prave; nisi quod B. 2. δὲ καὶ fecit, minus apte. SOLAN.

Pag. 286. l. 2. Πληγὰς λαβὼν) Crebro utitur hac phrasi Noster, quam cum Belgicissimo Graeco comparat frater consultiſſi. G. O. Reitz. in Belg. Graeciff. pag. 495. Conf. Somn. cap. 2. REITZ.

ead. l. 3. Ἀποθραύσω) Etsi supra c. 43 f. ἐπισφάττεις non plane signif. mactas, iugulas, tamen pro occidis valet. Qui au-

tem hic ἀποσφάττειν, quod Graev. illic, vel ad c. 22 monet, hic ex Cod. esse recipiendum, locum habere queat, nondum video: nam ut recte per iocum procedit oratio, *ne fugito, antequam verbera tuleris*; ita nimis ridiculum videtur, addere, *mane, donec te occidero, deinde fugies*. Nisi & hunc risum ex ἀδυνάτω captare voluerit Lucianus: quod si constet, lubens receperim ἀποσφάττω. Fuit tamen, cum in oppido nobis vicino maleficus iudicum sententia ad patibulum damnaretur, simulque in exilium mitteretur; quales facetas sententias collegit ac forsan in lucem emittet ampliss. van Bynkershoek. Hoc si serio aliquando factum, quidni eadem per iocum imitari liceat? Verum cum facilioris intellectus verbum habeant edd. omnes, non audeo ab iis discedere. Alia res foret, si omnes Codd. consentire constaret. Recipiat tamen ἀποσφάττειν, cui lubet. Interim, *communiuam tibi caput*, fere eodem redit. REITZ.

ead. l. 4. Ἀπεισιν) Etsi abis, discedis, recte se hic habet; tamen dixerit quis, ἀποτρέχει maiorem hic vim habere, quia fugere iussus est. Sed cum ridens discedat, patet eum alterius minas pro ioco accepisse, & contempsisse; unde consequitur, vulgatum ἀπεισιν melius, & ἀποτρέχει glossam eius esse. REITZ.

ead. l. 8. Κομικὸς) Menander, teste Plut. Π. εὐθυμ. 844, 2, & 1064, 1. V. Stob. γνομ. pag. 315, & Grot. Flor. 457, (f. Stob. Flor. CVIII) ubi μὴδὲν pro Nostri οὐδὲν. In nupera frag. Men. editione adduntur his Menandri verbis alia, quae Plutarchi sunt, non Menandri, V. p. 252, & Em. p. 93. SOLAN.

ead. l. 11. Εἰσιν) Fere adducor, ut credam potiore esse Fl. lectionem, quae εἰσιν omittit, quod quis, ellipsin supplere volens, addiderit. REITZ.

ead. l. 14. Δαρσίου) Vide Herodot. III. SOLAN.

ead. l. 15. Ζωπύρου) Vid. Herodot. fin. lib. III. REITZ.

IN SOMNIUM SEU GALLUM.

Pag. 288. l. 3. Ὁ κάκιστε ἀλεκτρυὼν, ὃ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψαι Alciph. III, Ep. 10, eadem fere habet, quae Ep. sic incipit: Ἐπιτρίβειν, καὶ κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο ὁ κάκιστος ἀλεκτρυὼν καὶ μιᾶρτατος, ὅς με, ἥδ' ὅν' ὄγειρον φερόμενον, ἀγαθῶσας, ἐξήγειρεν. ἐδάκουν γὰρ — λαμπρὸς τις εἶναι, καὶ βαθύπλουτος &c. Ad quae quid notarit Bergler. adscribere hic non dubito; Haec epistola, & Luciani Somnium sive Gallus initio,

adeo inter se conveniunt, sicut & alia quaedam, partim iam notata, partim notanda, ut vel ambo ex iisdem fontibus sua hauserint: vel, quod potius credo, alter ab altero: & forte Lucianus a Nostro: ac ferme iam credo, Lucianum Ἀλκιφρονίζειν, non Alciphronem Λουκιανίζειν. Magis autem omnia dilatantur apud Lucianum. REITZ.

ead. l. 6. Διάτορον) Persant. GUYET. Διάτορον τε καὶ γεγωνὸς) Hoc loco uti poterat Iac. Gronovius ad defendendum Aelianum V. H. 2, 44. ab importuna correctione Perizonii; ubi eadem verba occurrunt, διάτορον τε καὶ γεγωνὸς ἔτι μάλιστα. Sed ipse agnovit errorem suum Perizonius, & usum verbi declaravit ex Aristot. Probl. 11, 25, διὰ τί ὅταν ἀχυρωθῶσιν αἱ ὀρχήστραι, ἦττον οἱ χοροὶ γεγῶτασιν. Vid. Diss. de morte Iudae cap. 10, p. 76. Nec dissimulavit nuperus editor, Abr. Gronovius. GESN. Adscripseram & ego nonnihil de loco Aeliani 2, 44. Sed videns, Gelsnerum idem agere, mea exsulare iussi. Hoc tamen addam, male in ed. Aeliani Perizoniana editum γεγωνὸς media brevi, cum Kuhniiana rectius γεγωνὸς dederit. Nam γεγωνὸς est natus; γεγωνὸς, quod aures ferit. Ex sic Alciphr. III, Ep. 48, τορῶ τινι καὶ γεγωνοτέρῳ φωνήματι χρησάμενος (sic enim, pro φωνήματι, cum Bergl. legendum) ad quae verba Bergler. haec Luciani aequae ac Aeliani afferre haud neglexit. Adde Homer. Il. Θ, 227, ἤϊον δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνὸς, vociferatus autem est intente, Danaos inclamans. Ne plura ap. eund. obvia accumulem. REITZ.

Pag. 289. l. 3. εὐθὺς σι) Recte hic edd. εὐθὺς, etsi σ sequitur; nam ita scribendum, quando tempus significatur, εὐθὺν vero, quando locus, monent Phrynichus & Ammonius, non prorsus immerito: licet enim exempla non desint, ubi confundantur εὐθὺν & εὐθὺς, ut supra Amor. c. 53, οὐκ εὐθὺν περίεργον, non statim nimis curiosum illud: ibid. c. 8, εὐθὺν γὰρ μου προσεβήνυσαν, statim ad me — confluxerant: item c. 42, εὐθὺν τὰ μακρὰ λούτρα δεῖ. tamen ibi fretus Luciani edd. aliisque exemplis, quae notata habebam, per festinationem autem addere non poteram, nimis generaliter dixi, nihil differentiae esse inter haec. Ideo deinde, ubi denuo confusa invenero, hoc disputabo accuratius, & exempla complura subiungam, ubi distinguatur, ubi confundatur. REITZ. Pro εὐθὺς cl. Bel. de Ball, ex Ms. Reg. 3011. reponi iubet ἀμέλει, propter vicinum nimis alterum εὐθὺς, paucis interiectis antecedens. Sed condonanda forte ista repetitio indignationi Micylli. Admodum tamen blanditur etiam nobis illud ἀμέλει.

ibid. Συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ). Celeb. D'Ablancourt haec Lucian. Vol. VI.

Gallice reddens; *je lui tordrai le cou*, ait, hanc locutionem convenientiorem esse, quam qua Lucianus utitur. Non male. REITZ.

ead. l. 4. Νῦν γὰρ μοι) Potiorem Florentinae lectionem arbitror, quae δὲ hic habet; idque quia iam proxime praecessit γὰρ. Sed quia non magni hic interest, vulgatam non muto. Facile quidem propter scribendi compendium aberratur in his particulis, quae hinc saepe confunduntur; vid. Alex. c. 44 & 46, ubi δὲ fere pro γὰρ, & Amor. c. 38, ubi contra γὰρ pro δὲ. Conf. & Hermor. cap. 29 f. Quo ipso discrimen maximum has inter coniunctiones non tollo, sed esse aio, ubi utraque sensui satisfaciat: aequae enim dixeris, non iam puniam te, *nam cras* potius id fiet; quam, non iam puniam te, *sed cras*, vel *cras vero*, potius id fiet. Conf. Stephan. ad Scholiaf. Thucyd. pag. 602, N°. 11, ubi Scholiaf. aduersatur, δὲ pro γὰρ positum dicenti. Verum vid. eund. p. 611, ubi assentitur eidem Scholiaf. δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ usurpatum affirmanti. Sunt autem Thucydidis verba L. I, c. 77 m. *Εκείνως δὲ οὐδ' ἂν αὐτοὶ ἀντέλεγον*, illo enim modo ne ipsi quidem contra nos dicere potuissent. Iterum ibid. c. 102, ubi rursus Schol. τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ observat, ac bis, ter, alibi. REITZ.

ibid. Μοι πράγματα παρέξεις) Casaub. ad Suet. Sic p. 811. (i. e. de Luc. c. 16.) BOURD.

ead. l. 5. Μεταπηδῶν) Sic P. & L. melius, quam ut est in reliquis ἀναπηδῶν. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅπως ἂν δυνάμην) Omissum in edd. ἂν inferui-musex Mss. Regg. 2955 & 3011.

ead. l. 8. Ἦν γοῦν πρὶν) In Gallo, Ἦν γοῦν πρὶν ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον μίαν κρηπίδα ἐργάσαιο. Mf. Ἦν γοῦν πρὶν ἀνίχειν τὸν ἥλιον μίαν κρηπίδα ἐργάσαιο. Leg. ἀνίσχειν. Sed perinde est, siue sequaris editos, siue Mf. Sic & inferius idem Codex pag. 160, ὅποτε ἀνίσχοι ὁ ἥλιος, pro φαῖνοι. GRAEV.

ead. l. 9. Ἐργάσαιο, προσδοῦ ἔση τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιστα) Aliter in Flor. Cod. ἐργ. ἰν' ἐσθίης τὰ ἄλφιστα. BOURD. Malim πρὸ ὁδοῦ. Sed servavi scripturam edd. Non deerunt, qui προσδοῦ malint; neque iis adversarer: nam id *vestigal* signif. ap. Diod. Sic. L. 2, c. 48, ἐκ βαλσάμου πρόσδον λαμπρὰν λαμβάνουσι. Immo quemvis quaestum, ut ap. Nostr. Somn. c. 9, εὐτελὲς δὲ τὴν πρόσδον ante lectum, iam vero πρόσδον ibi editum alias ob causas. Interim significatus τοῦ προσδοῦ fati notus est aliunde. Vid. Asin. c. 50 pr. πρόσδον εὔρεν ἐξ ἐμοῦ. Et Herodian. III, 1, 11, πρόσδοις ταῖς ἀπὸ θαλάττης — ὠφελεῖτο.

Nam cum sit construendum, ἔση πεπονηκὼς τοῦτο προσόδου, periphrasi participii satis usitata, de qua egimus Dial. proximo; *quaestum, lucrum*, quem laborando quaerit futor, esse intelligendum, satis patet, & πρὸ ὁδοῦ, licet *operae pretium* veritas, prae altero languet. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 5. Εἰς τὸ αὐτὸ) Incipit scil. novum in eundem locum Scholion. SOLAN.

ibid. l. 8. Ὅς Κριδς) Ita fabulam de aureo vellere satis frigide ἐμυθολόγησεν Heraclitus de incredibilibus c. 24. CLER.

ibid. l. 13. Ἐφῶτε) Leg. ἐφοῖτα. REITZ. Wesseling. melius ἐφ' ᾧ τε. IDEM in Addend.

ibid. col. 2. l. 5. Δύνη) Sic V. etiam, corrupte. Lege δυνήση. SOLAN.

ibid. l. 21. Σύν τε δὴ) Ex II. K, 224. SOLAN.

Pag. 290. l. 2. Ἀφανότερος — ἰχθύων) Arist. 2 de an. adimit omnibus piscibus vocem, excepto scaphro & porco fluviali. Veteres autem quemvis piscem vocabant ἄλλοπα, quod vocem edere non posset. Unde Plut. in Symp. & Athen. existimant, Pythagoricos a piscibus abstinuisse ob ἰχθυόβιον. COG.

ead. l. 3. Ὅναρ πλουτῶν) Simile protulit Cic. in Sallust. Pastor quidam apud Theocr. in Ecl. IX: — — ἔχω δέ τοι ὄσος ἐν ὄνεϊρ φαινόνται, πολλὰς μὲν οἷς πολλὰς δὲ χιμαῖρας. Possideo, quaecunque solent sub nocte videri In somnis, vim magnam onivium, multasque capellas! COGN. Pro κατ' ὄναρ. Non semel habuimus T. I. Et satis notum est. REITZ.

ead. l. 5. Ζεὺ τεράστιῳ) Τεράστιος Ζεὺς Sophocl. in Oedip. Oed. Colon. Ζεὺ ἀλεξήτωρ τίς ποτ' ὁ πρεσβύς; Hesych. ait, Τεραστίους Θεοὺς Deos esse signorum ac prodigiorum effectores. COGN.

ibid. Ἡράκλεις ἀλεξίκακος) Alciph. III, Ep. 47 pr. Ἐρμῇ κερδῶς, καὶ ἀλεξίκακος Ἡράκλεις, ἀπεσώθην. Ubi Bergl. hoc primum esse Herculis epitheton ex Luciani h. l. Aristoph. Schol. & Apoll. Rhod. docet. REITZ.

ead. l. 14. Ἀχιλλέως ἵππος) Hom. II. T, in fine. COGN. i. e. v. 404. SOLAN.

ibid. Ξάνθος) Iunone suggerente: αὐδῆντα δ' ἔθηκε δῖα λευκόλευκος Ἥρη. LEED.

ibid. Μακρὰ χαίρειν) Conf. supr. Iov. Conf. c. 32 f. Et infra c. 23. REITZ.

Pag. 291. l. 6. Ἀργεῦς) Dicitur fuisse prima navis, in qua Iason cum 54 heroibus Thessalis navigavit Colchos ad rapiendum vellus aureum, dicta ab eiusdem nominis artifice;

alii ab ἄργον, quod est velox. Facta est ex arboribus Dodonae silvae Epiri Iovi sacrae, quibus olim oracula reddebantur: unde poëtae finxerunt; hanc navem fuisse vocalem. Apoll. L. IV Argon. COGN.

ead. l. 7. Φηγός) Vocalis haec arbor nonnunquam δρῦς vocatur, nonnunquam φηγός. Nec id mirum: species enim τῆς δρῦς ἢ φηγός, si Pausaniae credamus. Sic enim ille in Arcad. Ἀρκάδων δ' ἐν τοῖς δρυμοῖς βίαισι αἱ δρῦς διάφοροι, καὶ τὰς μὲν πλατυφύλλους αὐτῶν, τὰς δὲ φηγούς καλοῦσι. Sophocles etiam *fagum* appellat, Trach. 175; versu autem i 175, δρῦν. LEED.

ibid. Αὐτόφωνος) Quid hoc sit, & quando oracula dici coeperint αὐτόφωνα, ex Nostro discas Ἀλεξ. cap. 26: vix enim apud alium invenies. SOLAN.

ead. l. 8. Εἰ βύρσας εἶδες ἐρπούσας &c.) Nihil ad hunc locum Gilb. Cognatus commentatur, qui tamen de Argus navis carina & Dodonae quercu satis multa, quae tamen omnibus nota sunt. Non venit illi in mentem locus Homeri, ad quem hoc loco allusit Lucianus, Odyss. M: Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα προῦφαινον, Εἰπον μὲν ῥίνοι, κρῖα δ' ἄμφ' ὄβελοῖς ἐμεμύκει, Ὅπταλέα τε καὶ ὀμέα. βοῶν δ' ὅς γ' ἔτετο φωνή. Id portentum nempe factum est, quando Ulyssis focii fame coacti solis boves mactavero. PALM. Homer. Od. M, 395. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐχρημύθισεν) Alciph. III, p. 406, τὴν ἐχρημύθιον ὑποσημαίνων, *silentium* Pythagoricum *subindicans*. Noster Leziphan. c. 9. REITZ.

Pag. 292. l. 10. Παραδοξότατόν σοι λέγων ἔτι λέγω) In Flor. Cod. deest λέγων. Sed similibus originationibus gaudere Lucianum supra monui. BOURD. Vid. de his cognatorum verborum additionibus Iensf. ad Iov. Conf. ubi πομπὰς πέμπειν, & sexcenta similia. Quare & hic λέγων ante λέγω non elicio cum FL. REITZ.

Pag. 293. l. 13. Μεινχάμηντο) Correxerat Solan. ἐμεμνχ. Sed nihil opus esse augmento addito, *sabem* in his temporibus, plus satis inculcarum ad Alex. c. 22, pro Imag. c. 3 & 19, & i Ver. Hist. c. 13, ubi exemplorum dedi assatim; quae si non sufficiant, adde Wessl. ad Diod. Sic. L. 2, cap. 8, N°. 63, qui duodecim etiam testimonia neglecti augmenti afferens, ad Iungerman. ac Dukerum remittit. Quomodo Cod. L. hic habeat, non satis assequor ex annotatione eiusdem Solani, in inferiore marg. *Iustinæ* sic adscripta: ἐμεμ — L. ἐπεποιήτο. Nam praeter consuetudinem sic iam literam Codicis inter duo verba inserit. Interim, eum omnino voluisse ἐμεμνχάμην-

το legi, certum est, quod praeterea & ipsi etiam textui appo-
fuerit. Coniicio tamen, in L. prius verbum cum augmento
fuisse scriptum, eiusque glossam ἐπεποίητο vel margini eius-
dem adpictam, vel ipsi quoque contextui infartam. REITZ.

ibid. Ἀφέντα δὲ, ὡς ἀφείδη, τὸν Ἄρην ἀγανακτῆσαι κατὰ
τοῦ Ἀλεκτρύβους) Mirum, ni illud ὡς ἀφείδη sit glossema τοῦ
ἀφέντα. Ego certe ita existimem. Narrat Micyllus fabulam
Galli, eum in coelo cum reliquis Deis viventem, Martis prae-
cipue studiosum fuisse; in cuius gratiam cum vigiliis ageret,
dum ille cum Venere concumberet, indicaturus, si vel Sol,
vel alius quisquam accederet, somno fuisse oppressum, atque
ita concumbentes illos a Sole fuisse Vulcano proditos. Tum
vero Martem, ubi vinculis esset solutus, quibus a Vulcano
cum Venere esset comprehensus, prae indignatione mutasse
Gallum in avem. IENS. Ὡς ἀφείδη) Tam manifesta haec est
explicatio praemissi participii ἀφέντα, ut vix mihi tempera-
rim, quin contra edd. omnes eiecissem. Sed ne temerarius vi-
dear, uncis ut suspectum seclusi. REITZ.

ead. L. 14. Τὸν Ἄρην) Utrovis more dici Ἄρην & Ἄρη, ex
Grammaticis notum. Vid. infra Δημοσθένην & Δημοσθένη, ad
Demosth. Encom. cap. 2 & 9. Ideoque a vulgata non re-
cessi. REITZ.

Pag. 294 l. 8. Πυθαγόραν Μνησ.) Addidit ed. P. Μνησάρχι-
δην Σάμιον, quod etiam in P. invenitur. Quod ideo genui-
num existimo, quia mox a Micyllo Μνησάρχου παῖς voca-
tur. In eodem Codice pro οἶδα ἄρα, legitur ἀκούεις τινὰ
Π. SOLAN.

ibid. Μνησάρχιδην Σάμιον) Samii Mnesarchi annulorum
sculptoris, de quo Laërt. COGN.

ead. l. 10. Ὃς ἐννομήτες) De disciplina Pythagorica Gell.
L. I, c. 9; L. IV, 11. Ovid. XV Metam. COGN.

ead. l. 11. Μῆτε κρείων γένεσθαι) Senec. Ep. 19. COGN. Ari-
stoxenus apud Laërtium p. 219 A. ait, eum πάντα τὰ ἄλλα
συγχεῖν ἐσθίσιν ἐμψυχα, μὲν δὲ αὐτὸν ἀπέχεσθαι ἀρο-
τῆρος βοός, καὶ κριού a quibus, nisi cui absunt alia, quis non
abstinet? LEED.

ead. l. 12. Τοῦν — ἀποφαίνων) Non agnoscit ἄπονον Fl. ed.
quod reliqui omnes impr. ante ἀποφαίνων habent. SOLAN.

ibid. Ἐκτρέπεζον ἄπονον) Legendum videtur ἄπονον ἐκτρέ-
πεζον. GUYET. Si καὶ additum usquam invenissem, transposi-
tionem Gesneri etiam in textum recepissem. Iam vero & ali-
quid addere, & transponere simul, non sum ausus; sed satis

habui lectionem *Fl. revocare*, sensum optimum exhibentis. Interpres Parisinae, intellectui consulturus, ἀπονον reddiderat *salubre & parabile*. REITZ.

ibid. Ἀπονον ἀποφαίνων) Diu aestuavi, quid sibi vellent hic τὸ ἀπονον, quod eo, quo spectatur, loco prorsus non convenit; donec tandem ex ed. Florentina, quae hac voce omnino caret, didici, eam abesse debere ab hoc loco, & haud dubie ab somniantibus vel typhothetis vel librariis inculcatam; quod propter affinitatem priorum syllabarum in ἀποφαίνων facile potuit contingere. Ut meam tibi mentem candide aperiā, lector, opinatus eram ego, pro ἀπονον legendum esse ἀπόρρητον. Ἀπόρρητα scilicet ea sunt, quae religionis causa dici, vel fieri sunt vetita. Sic pag. seq. eosdem hos κύαμους, si edantur ab ave, vocat Gallus οὐκ ἀπόρρητον τροφήν. Sic οὐρανός apud Nostrium de Sacrificiis c. 9 f. dicitur ἀβάτος καὶ ἀπόρρητος τῶ θνητῶν γένει. Nimirum vox ἀπόρρητος propria fuit de iis sacris, quae erant μυστικά, & vulgo enuntiari vetita. Sic τελεταὶ ἀπόρρητοι apud Nostrium in Amoribus c. 42, & ἐξαγορεύειν ἀπόρρητα dicebantur, qui sacra Eleusinia enuntiabant. Vide Nostrium in Reviv. c. 33. Sed, ut ante dixi, non liquet, vel ipsum ἀπονον, vel pro eo quodcunque aliud ab Luciano profectum esse: quare furcillis exigatur ea vox. IENS. Duas habeo de hoc loco coniecturas: unam, ut ἀπονον transponamus, & adiiciamus copulam, hoc modo, ἡδιστον ἐμοὶ γούνη δολον καὶ ἀπονον, eo sensu, quem in interpretatione posui. Ἀπονον certe hoc significare posse, nemo facile negaverit: verumne sit? alia quaestio est: sed ad nostram rem satis est, modo futor ita putaverit. Certe alvum facile transire κύαμον, etiam illi non negant, qui flatulentum esse aiunt. Altera coniectura nostra est, an forte legendum sit ἀπωνον, qua ratione locum servare posset suum, & iungi cum ἐντράπεζον. Nempe ἀπωνον significare puto contrarium nominis εὖωνος: quemadmodum hoc denotat facile emtu, parabile, vile; ita ἀπωνον fuerit, quod non prostat venale, nec proinde emi facile potest. Sed coniectura utraque est: qua melius quid afferri opto. GESN.

ead. l. 15. Εὐφορβος) Nobilis Troianus, Iliaco in bello a Menelao occisus, cuius animam Pythagoras in se immigrasse affirmabat. Ovid. L. XV Metam. COGN. Non solus hoc Lucianus tradidit. Res est omnibus ex Ovidio aliisque nota. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Καί τι) Corrupta haec. Lege ὅτε pro καί τι. SOLAN. Καί τοι rectius legit I. I. Wetstenius. REITZ.

Pag. 295. l. 3. 'Εκείνος αὐτὸς) Paraphrasis est huius versus: 'Εκείνος οὗτος εἰμὶ· λοιδορεῖ δὲ μοί. BOURD.

ead. l. 6. Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατ.) In Flor. Cod. ταῦτα μ. ἑ. τερατοδέστερα. BOURD.

ead. l. 7. Μνησάρχου παῖ) Herodot. IV, 159 f. & supra initio huius capituli. SOLAN.

ead. l. 9. Ταναγραῖος) A Tanagra Boeotiae mediterraneae urbe, de qua Ptolem. L. III, c. 5, Plin. L. X, cap. 2. COGN. Varro de R. R. III, 9, & Colum. VIII, 2. LEED. Vide Plinium X, 21, de gallis Tanagraeis, quos fortissimos fuisse ait. Et adde, quae Noster habet de certaminibus gallorum apud Athenienses Γυμν. cap. 37. SOLAN. Nimirum Tanagram galli patriam suam non minus ac Rhodum nobilitarunt. Plin. X, 21, 24. Add. Colum. VIII, 2, 4 & 13. GESN.

Pag. 296. l. 1. Ἦκον;) Quod Solanus ἦκα coniecero, eius rei causam aliam non video, quam euphoniā. REITZ.

ead. l. 3. Ἄλλῃ) Antea legebatur ἄλλο. Mutavit Par. merito, sed sola. SOLAN. Servavi quidem Parisinae ed. lectionem, & Solano monenti parui; licet suspicer & eius editorem tamen ἄλλο legisse, cum in versione dederit, cum aliud quiddam sit. Credoque, eum id inter corrigenda typographorum specimina ex arbitrio mutasse, quod sic melius cum dativis proximis conveniat: eademque ratio me movit, ut meliora sequeretur; alioqui vulgata facile defendi posset. REITZ.

ibid. Ἡ Πυθαγόρα) Ἡ Πυθαγόρα ὄντι παραγενομένη καὶ τὸ ἴσον ἡσβεσθῆναι κύαμους φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς ἐδεδόκει. Aut si Pythagoras, peccasse, & aequè impium fuisse, si fabas edisti, ac si patris caput comedisses. Nimirum, quia Pythagorei a fabis abstinebant, quod illorum magister eas parentum capitibus esse similes docebat. Superius in dialogo Menippi & Aeaci, cum Menippus dixisset, in pera sua non nisi fabas esse, quas nolit edere Pythagoras, respondet hic: Δὲς μόνον, ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα· ἔμαθον γὰρ, ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τοκήων ἐνθάδε. Da modo. Apud inferos aliae sunt opiniones. Didici enim, hic fabas & caput parentum nihil habere similitudinis. Ubi nescio, cur interpretes veriant κεφαλαὶ testiculos: quamvis non ignorem, alios hanc quoque tradere causam, cur Pythagoras fabis abstineret, quia virides fabae similes sint ἀνδραῖς μορίοις, ut loquitur Lucianus in βίῳν πρῶτον. Sed de capite parentis Clem. Alexand. 3 Strom. Οὐδὲ μὲν ὅτι ἀνθρώπου κεφαλὴ ἀπεικάζεται κύαμος κατὰ τὸ ἐπίπλυνον, ἴσον τοι κύαμους τρώγων, κεφαλὰς τε τα-

κήων. Fabas, inquit, prohibuisse Pythagoram, quod sit legumini flatus excitans, *non quod parentis capiti sit simile, ut velit ille versus, Idem est, fabas atque caput patris edere.* GRAEV.

ead. l. 4. Φαγόντα) Scribere debuit φαγόντι. Sed innumera sunt, quae huius farinae admisit. SOLAN. Paulo inclementius Solanus pronuntiat; quasi per errorem ita scripserit Noster, pro φαγόντι. Immo cum dativo absurdus sensus erit, *qui fabas edit, fabas edenti similis est*; & dativus quidem convenit cum praemissis, accusativus vero ad infinitivum ἡσθεβικέναι respicit, pro ὡς φαγὼν ἡσέβηκας. Et si innumera talia inveniantur, & quidem quorum ratio constructioque fatis appareret, id linguae genio proprium esse statuendum potius, quam pro incuria habendum. Alia res foret, si nihil convenientiae inveniremus. Exemplum quaedam alia videbimus infra hoc Dial. c. 26, ubi similiter praecedente dativo sequitur accusat. cum infin. κίνδυνος, ἐμοὶ μὲν — ἀλλάξαι ἐντεμόντα. REITZ.

ead. l. 5. Κεφαλήν) Vide N. Δ. XX, Clem. Alex. Strom. III, Ovid. Met. XV, v. 2, A. Gell. XI, 4. LEED.

ead. l. 11. Ἐν ὅσοις — ἐβίότρευσα βίους) Blos generaliter de vitae genere victusque quaerendi ratione etiam Alciph. I, 29. p. 120, χρηστωτέρῳ γὰρ ἦθει κέχρησαι τοῦ βίου, *probioribus enim moribus, quam pro isto (scil. meretricio) vitae genere, uteris.* Plura ibi similia affert Bergler. Alias δὲ βίος etiam homines vertendum, vid. apud Nostrum Amor. 20 & cap. 33, & Tim. § 25 &c. De usitata autem repetitione verbi cognati fati dictum alibi, ut ad Alex. c. 32. Et paulo ante Iov. Trag. c. 22. Sed haec adeo sunt frequentia, ut postea silentio praeterire sit animus, nisi qua obiter eodem lectorem ablegare necessitas cogat. REITZ.

Pag. 297. l. 8. Ἀμενηνὴν) Homer. Od. K, 521 &c. SOLAN. Ibi legimus — ἀμενηνὰ κάρηνα, *imbecilla capita.* Adde Odyss. I, 560, — ἀμενηνῶν εἰσιν ὄνειρον. Ac saepe alibi. REITZ.

ead. l. 15. Γάργαλον) Adscripserat Noster, V. Th. M. Eius autem verba in ΓΑΡΓΑΛΙΣΜΟΣ sunt: Γαργαλισμὸς μὴ εὔπης, γάργαλος δέ. Λουκιανὸς ἐν τῷ Μικυλλος, ἢ ἀλεκτρυῶν τοιοῦτον γάργαλον παρῆχτο μοι τὰ δρώμενα. REITZ.

*Pag. 298. l. 1. Ἠράκλεις, δεῖνόν τινα φῆς τὸν ἔρωτα τοῦ ἐν-
υπνίου, εἶγε πτηνὸς ὄν &c.*) Pater voci octavae adscripsit ὄνει-
ρον, cum manifestissime appareat ex sequentibus, auctorem scripsisse, vel in animo habuisse scribere masculino genere: nec tamen sequentia talia sunt, ut ad τὸν ἔρωτα referri possint, sed debeant ad ipsum ὄνειρον. Equidem hic locus simili-

mus est Livianis illis XXVII, 27: *L. Caelius triplicem rei gestae ordinem edit: unam traditam fama, alteram scriptam, tertiam quam ipse pro inquisita ac sibi comperta offert.* Ubi possem suspicari, τὸ ὄριον venisse ex permutatis & contractis literis pro rationem. Sed simile exstare video in Varrone lib. 1 R. R. c. 12: *Sen cogare secundum flumen aedificare, cavendum, ne adversum cum ponas, quasi putasset se scripsisse fluvium vel amnem.* Item in Vitruvii praefatione libri VII: *Itaque quoniam sexto volumine privatorum aedificiorum rationes perscripsi, in hoc, qui septimum tenet numerum, de expositionibus exponam.* Ceterum sequentia verba καὶ ὅρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον imprudenter & inepte vertunt, metasque volandi praescriptas, habeat somnium. Ita apud interpretes insomnium habet metas volandi somnium; quae quis intelligit? Lucianus de ipso somno id dicit, & posse tamdiu circumvolare somnium, donec duret somnus, recte & elegantissime statuit. GRON. Ἐνυπνίου) Quis dixerit, studione an parum attenta mente sic dederit Lucianus? At quia enallagae huiusmodi sunt frequentes, de quibus supra non semel monuimus, etiam hic nihil sine Codicum auctoritate mutassim. Conf. ad 2 Ver. Hist. c. 37, Tyran. c. 8, Imag. c. 9, aliaque, quae forsitan ex Indice patebunt. Nec vitii potest esse suspectum, propter versum, hoc Theocriti Eid. XX, 31, Καὶ πᾶσαι με φιλεῦντι τὰ δ' ἀστὺκὰ μ' οὐκ ἐφίλασεν, Omnes mulieres me amant; urbanae vero me non amant. Ubi πᾶσαι refertur ad γυναῖκες versu proximo praemissum: ἀστὺκὰ vero eodem referendum, refertur ad intellectum κοράσια vel sim. etsi earum nulla mentio facta. REITZ.

cad. l. 2. Εἶγε πτηνὸς ὄν) Ὑποσάλοικον, ut etiam mox illa, μελὸς ὄντω καὶ ἐναργὲς φαινόμενος &c. Neque dixeris, haec referri ad vocem ἔρωτα, disconvenit enim. Plane quidem hoc Luciani festinantis, & de re ipsa magis, quam dictione, cogitantis παρὰρᾶμα. MARCIL. Πτανὸν ὄνειρον vocat Eurip. Phoenic. 1539, & iterum Iph. Taur. p. 416 C. Virg. etiam Aen. VI f. SOLAN.

cad. l. 3. Ὑπὸς τὰ ἐσκαμμένα) Vid. Zenod. qui Phyllo O-puntio fines assignatos transgresso originem proverbii tribuit. Mercur. de Gymn. II, 11. (per plana loca continuatis saltibus saltabant . . . terminum, quem attingere magnam, praeterire maximam laudem fuisse verisimile est, τὰ ἐσκαμμένα vocatum.) Vide Plat. Κρατύλῳ, ed. Basf. p. 38 B. SOLAN.

cad. l. 4. Ἐνδρακτῖβος ἀνεγείρει τοῖς ὄφθ.) Thom. Mag. haec eodem modo habet in ANEWFEN. REITZ.

ead. l. 6. Τριπύθης) Habuimus etiam in Quom. Hist. cap. 31. Cur *Salm.* id hic mutaverit, nescio, nisi quod operarum culpa accidisse arbitror. REITZ.

ead. l. 7. Ἐτοιμος λέγειν) Additamentum videtur. GUYET. *ibid.* τὸ μεμνησθαι, καὶ διεξιέναι τι) Praeuntibus Mff. Regg. 2955. & 3011. eiecimus illud τι, quod male vulgo legebatur post μεμνησθαι. Non agnoscit etiam B. 4.

ead. l. 11. τὸ νῦν) Non tanti feci omissionem *Fl.* (quae c. 9 eod. modo ἄχρι pro τὸ ἄχρι habet) ut articulum abiicerem, qui adest in cett. & mox cap. 20 f. πλὴν τὸ νῦν &c. Nimis tritum est, adverbii temporis aequae ac adiectivis adverbialiter positae sic addi articulum, pro κατὰ τὸ νῦν, quam ut quis exempla desideret; frequentius autem in πρὸς τὸ νῦν, μέχρι τοῦ νῦν, quam sic absolute. Recte tamen sic dici τὸ νῦν, aequae ac τὸ παλαιόν, olim, τὸ ἑσθινόν, nunc, & simil. quae ante vidimus, Iov. Trag. c. 15; facile colliges ex Diod. Sic. L. II, c. 1, τὸ τινικαῦτα. Item L. I, cap. ult. v. 43. Vid. plura in not. Wessel. Adde Act. Apost. IV, 29, καὶ τὰ νῦν Κύριε ἐτίδε ἐπὶ τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν. Alciphro. III, p. 318 E. — μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν. Theocr. Eid. I, 15, Οὐδέμις — τὸ μεσαμβρινόν — Συρίσδεν, non licet circa meridiem cantare. τὸ τελευταῖον tandem, bis in c. 55, L. III Diod. Sic. Item τὸ προτεῦ *ibidem* & apud alios. REITZ.

ead. l. 12. Ἐλεφαντίνων πυλῶν) Somnia vana emitti per portam eburnam, vera per corneam, vid. etiam ap. Virgil. Homeri somnia imitantem. Aen. VI, 894: *Sunt geminae somni portae* &c. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 3. Ὑπὲρ) Περὶ editum, correxit Solan. Et mox pro φαυλώτερος ἐγένετο, dedit Φαυλός τις, ex *Coll.* quod sic quidem exhibui, quia rectius altero, nondum tamen accuratum; sed vel Φαῦλος scribendum, vel cum Suida (quem sequeretur, quia ex eo plurima compilavit Scholiae) Φάυλας. REITZ. Cl. Wesseling. monuit videndum Zenob. VI, 23, & ibi Schott. IDEM *in Addend.*

ibid. l. 6. ὁ πρόδας) Forfan κ' scribendum. Certe non ὁ'. SOLAN.

Pag. 299. l. 1. Πυθαγόρα) Atqui duas Hom. Od. T. Δοίμα γὰρ τε πύλαι ἀμεινῶν εἰσιν ὀνείρων. Virg. VI Aen. *Sunt geminae somni portae* &c. COGN.

ead. l. 2. Ὀμηρος) Od. T, 560. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐκείνου) τοῦ χρυσοῦ scil. GUYET.

ibid. Καὶ μέταλλα ἕλα χρυσοῦ κοιμίσθαι μοι δοκεῖ) In-

terpres: & solidas auri venas mihi videris adduxisse. Μέταλλα ὅ-
λα χύσεια, totas auri fodinas, aut auraria metalla. Metalla
Latinis & Graecis scriptoribus sunt loca, unde metalla effo-
diuntur. Iustinus de Philippo VIII, 2: Auraria in Thessalia, ar-
genti metalla in Thracia occupat. Sic damnari ad metalla. GRAEV.
ead. l. 11. Κεκομῖσθαι) Ita Fl. & L. nisi quod in hoc men-
dose scriptum est κεκομίσθαι. Vide Ἰκαρ. c. 1 extremo. In re-
liquis κεκομίσθαι. SOLAN.

Pag. 300. l. 6. Ἀριστον μὲν ὕδωρ) Pind. Ol. I, 1. SOLAN.

ead. l. 10. Ὡς περ τοῦ τοῦ μόν) Ὡς περ οὖν τοῦ μόν. MARCIL.
Recte quidem lectionem, quam invenit, malam, corrigit
Marcil. Sed cum pro illo τον iam γὰρ habeamus, mutatione
nihil amplius opus erit. REITZ.

ead. l. 13. Εὐκράτης) Verum fuisse nomen, ob infanda, quae
in ipso fine de eo narrantur, non arbitror. Vide tamen Φιλοφ.
c. 5, ubi nomen idem occurrit. SOLAN.

ead. l. 14. Λουσάμενον) Vera hic observatur verbi medii po-
testas, i. e. cum laverim me; quam in hoc verbo praeclare ab
activo distinguit Long. Past. I, p. 35 f. (p. vero 27 ed. Moll.)
λούεις τὸν Δάφνην ἢ Χλόη — καὶ αὐτὴ ἐλούσατο τὸ σῶμα. No-
ster supra c. 3, ὑμᾶς ἀπολογουμένους τῷ Ἄρει. Quod & me-
dia & passiva forma potest exponi. Sed post Kusteri de ver-
bis mediis laborem, plura de his addere nolim. Dabitur alias
occafio ostendendi, in multis verbis promiscue usurpari me-
dium, reciproca, & activa sive transitiva potestate. REITZ.

ibid. Ἦκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν) Pro πρός vel κατὰ τὴν ὥραν,
ut in Ev. Ioan. IV, 52, χθὲς ἐβδόμην ἀφῆκεν αὐτὸν ὁ πυρετός.
Plura omitto sciens. Neque addam etiam ἐπὶ τὴν ὥραν dici,
quod Gronov. demonstrat ad Arr. 2, 2, No. 10. REITZ.

Pag. 301. l. 4. Ἀθλητῇ) Sub Pythagorae ipsius persona:
primum enim fuisse aiunt, qui πυγμαίη secundum artem O-
lympiae certavit & vicit Ol. XLVIII. Diog. Laërt. in Pyth.
p. 225 E. & Afr. ἀναγρ. apud quos de hoc certamine plura.
Eius victoriam ad Ol. LI refert Syncellus. Haec ex Loydio
de Olympionicis &c. Consule de ea ré R. Bentleii, & Henr.
Dodwelli controversiam; illum dissertatione de Phalar. Epist.
52, hunc de aetate Pyth. p. 153. Prior de philosopho intelli-
git; posterior de alio. SOLAN.

ead. l. 8. Ὀμηρον ἀμβροσίην) Hom. Il. B, 56. SOLAN.

ead. l. 13. Προάγοντα) Καλύει γὰρ οὐδὲν αὐτὸς σε δειπνεῖν,
ὥς περ ὄνειρόν τινα τοῦ δειπνοῦ ἐκείνου προάγοντα, καὶ ἀναμη-
ρυκώμενον τῇ μήμῃ τὰ βεβρωμένα. Latinus interpres: Nihil

enim prohibet, quo minus denuo coenes, si velut illius coenae somnium reducas, & quae tum ederis, rursus commemoratione quasi rumines. Προάγειν num est reducere? immo id est educere, producere. Non potest haec vox hic locum habere. Legendum, ut legitur in optimo Codice, ἀναπλάττοντα, si veluti coenae illius somnium imagineris, animo concipias. Nam ἀναπλάττειν est φαντάζεσθαι, imaginari, animo deformare. GRAEV.

Pag. 302. l. 6. Ἔστιν γενέθλια) Sic ἔστιν γάμους, epulas nuptiales celebrare, Aristoph. Av. v. 131, & Ael. V. H. VIII, 7 pr. REITZ.

ead. l. 8. Μαλακῶς ἔχοντα) Phrasi eadem utitur Alciph. III, Ep. 19, p. 318: Ὁ δὲ συργαστρος μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν, subulcus vero iam aegrotat. REITZ.

ead. l. 11. Προσκυνήσας) In Flor. Cod. deest προσκυνήσας. BOURD. Προσκυνήσας non agnoscit Fl. ed. neque in P. existisse verisimile est, cum fileat Collatio. Et sane absurdum videretur & contra Graecorum morem; nisi de Diis intelligamus, quod minime patiuntur verba Graeca. De Simone tamen infra cap. 14. dicit, ὅφ' ἀπάντων προσκυνούμενος, sed in maius haud dubie rem extollens. SOLAN. Tria illa participia ἀκούσας, προσκυνήσας, εὐχόμενος, me non adeo offendunt, cum similia dederim ad Tox. c. 2; quam verbum ipsum προσκυνήσας, de quo recte Solan. sentit, id contra morem Graecorum esse, qui ne reges quidem adorare voluerint, ut notum ex historia Ismeniae Thebani, ap. Ael. I, 21, qui Persarum regem adorare nolens, ne in patrios mores peccaret, humi proiecit annulum. Potest tamen eodem modo rem exaggerasse, ut infra l. c. Sed & Liban. Ep. 78, ἐκείνοις δὲ πανταχοῦ προσκυνεῖν. Conf. not. Wolfii no. 11. Ita ut Lucianus etiam pro stilo sui temporis hoc verbo usus videri possit, non respiciens ad morem antiquum. REITZ. Verbum προσκυνεῖν hic me non offendit. Actum iam erat tempore huius scenae de illa libertate Graeca. Vid. Lucian. Nigrin. c. 21. GESN.

ead. l. 12. Ἠπίαλον) Vid. ad Scholiasten notata. Adde eodem modo usurpantem, non adeo pro horrore, qui febrem algidam antecedit, quam pro febre ipsa, quae est cum horrore perpetuo, Alciph. III, pag. ult. καὶ Ἠπίαλον συσχεθεῖς, εἰς τὴν ἑω ἀπέψυξε. Ubi vel adeo vehemens notatur febris, ut inde altero die exstingeretur aeger. Vulgatum ἐπιάλω enim nihili esse, recte notat Bergler. l. c. REITZ.

ead. l. 13. Ἐφεδρος) Vid. Spanh. ad Ioseph. Ant. XVI, c. 3, § 3, ubi Iosephus ait: διδὼ καὶ καθάπερ ἑφεδρόν τινα τὸν Ἀντί

πατρων εἰσῆγαγεν. Ad quae verba ille : *Apposite hic ἑφεδρος Antipater, quasi ternarius in duorum fratrum vicem subsidarius, iuxta Scholiast. ad Aīac. Soph. v. 618 : ἑφεδρος δὲ παρεσκευασμένος, ὅταν δύο τινὲς παλαίουσι, παλαίειν τῷ νικήσαντι. Hinc Lucian. in Gallo &c. Vide plura, quae noto de hac voce ad Aeschyl. Choëph. v. 861, μένος ἦν ἑφεδρος Δίσκος μέλλει θεὸς Ὀρέστis. Idem vero hic Zonaras pag. 245 B. ὡς ἑφεδρόν τινα τὸν Ἀντίπατρον εἰσῆγαγεν. Infra ἄλωσ. L. 1, c. 42, ὥσπερ ἐπιτείχισμα τοῖς νείοις. Addo Aristoph. Ran. v. 804 : — ἔμελλεν — ἑφεδρος καθεδεῖσθαι καὶ μὲν Αἰσχυλὸς κρατῇ, Ἐξείν κατὰ χώρων. εἰ δὲ μὴ, περὶ τῆς τέχνης Διαγωνισίῳ ἔφασκε πρὸς γ' Εὐριπίδην. REITZ.*

ead. l. 15. Συνεχὲς ἐπισκαπῶν, ὅπως ἀπαντῶν τὸ στοιχεῖον εἶναι) Subinde respiciens, quos pedum esset solarii umbra. Recte sic Salmuriensis interpolator. Alii ineptissime. Veteres enim tempus metiebantur pedibus ad proprii corporis umbram. Pollux lib. VI, c. 8 : τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο τὸν καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ ἢν καὶ στοιχεῖον ἐκάλουν. καὶ ἔδει σπένδειν, εἰ δὲ κάπνου τὸ στοιχεῖον εἶναι. Umbra vero tempus ad coenam eundi indicabant ; quam & στοιχεῖον vocabant. Et στοιχεῖα decem pedum existente libandum erat. Legendum autem ἔδει σπένδειν, prope-randum erat ad coenam, cum umbra decem pedum esset ; quia tum erat legitimum coenae tempus. Sic mensurabant tempus diei ante horologiorum inventionem, de quo multis disputat maximus virorum Salmasius in Exerc. Plin. Aristophanes in Ἑκκλήσ. (v. 648). Σοὶ δὲ μελέσει Ὅτιαι ἡ δεκάπου τὸ στοιχεῖον λιπαρὸς χορεῖν ἐπὶ δεῖπνον. Tibi vero curae erit, cum decem pedum umbra erit, ad laute prandendum ire. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 1. Σὺν τριβακῶ) Verum Scholion fuit ἐν — τριβῶνι) Σὺν τριβῶνι. SOLAN.

ibid. l. 2. Ἠπιάλον) Hoc Scholion antea ad πλευρίτιν referebatur, quod minime ferendum. Ad hanc igitur referri volumus, quamvis in enarratione sciamus esse, quod Medici reprehendant. Confirmatur autem emendatio nostra, auctoritate C. SOLAN. Tamen & Hesych. Ἠπιάλος, ῥίγος, πρὸ πυρετοῦ, ἐκαλοῦντο δὲ εὖτω καὶ οἱ ψυχροί. Ἠπιάλον, ῥίγων, τὸ γὰρ πρὸ τοῦ πυρετοῦ ῥίγος ἡπιάλον φασιν. Cui & assentitur Galenus. Vid. Foef. Oecon. Hippocr. qui recte docet, & febrem algidam sic vocari : quamvis alii pro febre miui accipiant ; quod hic locum non habet, quia male precantis est sermo. Immo pro febre ipsa hic valet generaliter ; vid. not. ad textum Luciani. REITZ.

ibid. col. 2. l. 4. Εἰσέρχόμενος) Vid. Lucian. Ἑρμ. cap. 40. SOLAN.

Pag. 303. l. 1. Ὅπισθ' αὖ ποιν) Veteres ad umbrae longitudinem gnomonis puta alicuius solarii, aut forte sui ipsorum corporum meriebantur horas diei. Id fieri posse ostendit Schronerius in gnomonices suae p. 78. At tunc pedes necesse est, ut varii essent, nunc breviores, nunc longiores, iuxta gyrorum varietatem, quos per Zodiacum sol facit. LEED. Vide Κρονος. c. 8, & Λεξ. c. 4. Salmast. Plin. Ex. 446 B. & 455, quem consultavit Dion. Petavius Diff. Var. VII, 7. Poll. I, 72; VI, 48 &c. Suid. Δεκάπων. & Arist. pag. 744, & Athen. 8 C. & Casaub. ad eius lib. VI, c. 10. SOLAN.

ibid. τὸ στοιχεῖον) Litera redditum erat in *Par.* Sed glossa haec margini addita: *Gnomonem horologii intelligit.* Ego *literam* recte quidem verti agnosco; sed *numerus* tamen intelligendum, s. umbrae mensuram, novi, quia numeros Graecorum literis exprimi solitos, manifestum est. REITZ.

ead. l. 3. Ἀπορρίψας) Quia de balneo sermo est, ubi sordes repurgantur, quod ἀπορρύπτειν apud Plut. dicitur, (v. p. 868 B.) emendandum putaram, & legendum ἀπορρίψας. Sed quia alibi etiam eandem vocem usurpat Noster, ἴστ. α', cap. 30, mutatam nolimus contra Codd. fidem. Omnis morae impatiens raptim lavat. Vide etiam Polyae. Strat. IV, pag. 237 C. Adde Iambl. No. 74, & 77 A. — σπύλους. SOLAN. Ἀπορρίψας pro *celeriter proripio* positum esse, non modo exempla ab Solano adducta, sed & praemissa πρὸς τάχος, suadent; quare non mutarim in ἀπορρύψας. Nam & sic ἐκπίπτω de eo, qui de lecto subito deflavit, *se deiecit*, habuimus Afin. cap. 54. REITZ.

ead. l. 5. Ἀναβολή) Ἀπέρχομαι κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένος, ἀντιστρέφας τὸ τριβώνιον, ὡς ἐπὶ τοῦ καθαρωτέρου γένοιτο ἡ ἀναβολή. Ab eo nitide admodum cultus, sic obverso pallio; ut, quia esset parte purissimum, ea videretur. Sic interpretes. Nec reprehendo, nec hic audio veterem Codicem, qui pro ἀναβολή legit μεταβολή. Sed ἀναβολή est ipsum pallium. Glossae ἀναβολή, amictus, amiculum. Inferius in Timone: τὸ σχῆμα εὐσταλὲς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολήν. Cultu decorus, atque ornatus incessu, ac pallio modeste composito. Sic alibi eidem ἀναβεβλημένος εὐσταλὲς est, qui incedit pallio decore composito. GRAEV.

ead. l. 14. Ἀρχιβίου) Nomen videtur fictitium. SOLAN. Alciph. III, Ep. 55, p. 406: Ἀρχιβίος ὁ Πυθαγορικὸς ὄψων ἐπὶ

τοῦ προσώπου πολὺν ἐπιβεβλημένος. Num uterque fictus sit, dicere per festinationem non habeo. Nam quod Grammaticus hoc nomine Suidae commemoretur, huc nihil facere arbitror. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 5. Οὕτως δὲ) Consuetudo postularet οὕτω, sequente consona. Sed nihil muto, quia & in optimis auct. interdum sic scribi video, ut Diod. Sic. II, cap. 50 sub init. οὕτως φλογάδης. Item Alciph. III, p. 348, οὕτως τήν. Et vicissim οὕτω seq. vocali. Plura dabo alias. REITZ.

Pag. 304. l. 1. Τὰ καθήκοντα) Officia; & sic recte idem interpres in Convivio seu Lapithis vertit, τὰ καθήκοντα εἰδέναι, qui officia norunt. BOURD.

ead. l. 4. Πρὸς ἡμῶν) Flor. πρὸς ἡμᾶς. BOURD.

ead. l. 6. Ἐθέλης) Ita correximus ex Mss. Regg. 1428. & 3011. cum vulg. legeretur ἐθέλοις.

ead. l. 10. Θεσμβόπολιν) Verum nomen. Stoicus is philosophus, de quo Noster nominatim Μισθ. c. 33 & seqq. & sine nomine in Ἑσμ. vide not. ad c. 11. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀμα λέγων) Etsi abesse queat λέγων, recte tamen sic additur participio, quod vel Lexicographi observarunt. Confer μεταξὺ eadem structura Iov. Conf. c. 4. Et de Salt. c. 11 pr. REITZ.

ibid. Χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ) Hanc scripturam secutus est interpres. In aliis tamen Codd. legitur χειραγωγῶν τὸν Θεσμβόπολιν ἐπεριδόμενον τ. οἰκ. BOURD.

Pag. 305. l. 1. Κελεύσω) Flor. κελεύω. BOURD.

ead. l. 2. Ἐν τῇ γυναικωνίτιδι — ἐστιαθῆναι) Angl. ἐστιᾶσθαι. De hoc loco Heini. ad Hesiod. BOURD.

ead. l. 3. Χώραν ἔχης) Sic fere supra pro Imag. c. 9, κατὰ χώραν ἔσθ, suo loco relinquere. Et Long. Paft. II, pag. 75, κατὰ χώραν ἔμενεν (τὰ πρόβατα.) REITZ.

ibid. Λύκος χανὸν) Fab. Aesopi. SOLAN. Qui nescit, videat fabulam eius 138, inscriptam Λύκος καὶ γράυς vel Avian. F. I. REITZ.

ead. l. 7. Νὴ Δία) Erunt, qui non dubitabunt μὰ Δία ex P. & L. rescribere. Nec ego multum refragarer. Μὰ Δία enim negatione adiuncta dici amat, vid. notas ad Dial. Mort. XX fin. immo per se fere negat; cum νὴ Δία affirmantis sit. Distinxit Aristoph. Ran. 790, — κ' οὐκ ἐβάλλετο Μὰ Δί' item v. 800, Μὰ Δί' οὐκ ἐκείνος dicens. Sed ibid. medias inter has negationes, v. 793, — Νὴ Δί' οὐράνιον γ' ὅσον affirmative pronuntians. Plura ex eod. facile congeri possunt, quia frequen-

tissime omnium hac formula utitur. Idem obiter Ienius monuit ad Abdic. cap. 2. Et non opus est probare, Nō affirmantis tantum esse. Sed μὰ tamen etiam cum affirmatione legas, ita ut simpliciter notet, *per Iovem*. Sic apud Alciphr. L. II, 4. *pr. μὰ τὴν Καλλιγένειαν, ἐν ᾗ (ᾗς) νῦν εἰμι, κατέχαιρον*. Ad quae Bergl. *Alias usitate negantis particula iurandi; hic in affirmatione, quod raro fit. Non desunt tamen exempla. Apud Aristæen. I, Ep. 10. Apud eund. I, Ep. 14. — Ita & Plutarch. in Alcib. pag. 206, ἀνάγκην οὖσαν αὐτοῖς καὶ ναυμαχεῖν, καὶ πεζομαχεῖν, καὶ μὰ Δία, τειχομαχεῖν. Ubi alius posuisset νῆ pro μὰ &c. Addo Aristoph. Plut. 187, καὶ ναὶ μὰ Δία, τούτων γε πολλῶ πλείονα. Verum cum contra, etiam semel, quod sciam, Aristoph. νῆ addat negationi, Thesm. v. 647, καὶ νῆ Δία, τιτ-δους γ', ὥσπερ ἡμεῖς, οὐκ ἔχει* apud Nostrum vero duplex illa negatio οὐκ ἀπραγμόνως, non sine molestia, revera sit affirmatio id factum esse cum molestia; tanto minus vulgatum damnare sum ausus. REITZ.

ead. l. 8. Περιβύσαντες) Adscriptit Solanus, vidend. supra Quom. Hist. c. 22. Sed ibi legas πολλὰ παραβέβυστο. Quid tum? REITZ.

ead. l. 11. Κατακλίνουσι) Εἴτα μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον κατακλῖσθαι αὐτοῦ, ἐμὲ κατακλίνουσι φέροντες, ὥς ὁμοτράπεζοι εἴημεν. In Mf. ὑποκατακλίνουσι quod minime dammandum. Cum, inquit, nemo vellet accumbere iuxta eum, me ibi collocarunt infra ipsum, ut in eodem lecto iaceremus. Sic hic locus interpretandus. Ὅμοτράπεζοι sunt, qui in eodem lecto triclinari cubant. In singulis lectis tres accumbere solitos, nemo humanior paulo nescire potest. GRAEV.

ead. l. 12. Ὅμοτράπεζοι) Non hoc solum videtur velle Micyllus, eodem se in lecto accubuisse: ὁμόκλινον enim dicturus erat, vel ὁμοκλινῆ. Sed mensae societatem indicat non illam modo communem, verum etiam peculiarem. Nempe mensa etiam minor supellex, tabula, lanx, in qua uni vel duobus sua cibi portio apponitur. Notum est Virgilianum illud Aen. VII, 115, *Heus etiam mensas confusimus*; ubi apparet e locis Dionysii Hal. atque Lycophronis a Cerda laudatis, eandem vim esse Graeci τράπεζα. Firmantur his ea, quae ad Petron. c. 34, p. 137, de privis id genus mensis dedit Burmannus. GESN.

Pag. 306. l. 1. Ἀρετὴν τινα) Supra Tim. c. 9. Infra de Mort. Peregr. c. 3. Bis Accus. c. 11, & passim. REITZ.

ead. l. 4. Κέρατα) Conf. Dial. Mort. I. SOLAN. Ibi autem,

§. 2, habemus, καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοισ· deque his sophisticis argumentationibus actum ibid. in nott. Cognati, Vorfii, ac Solani nostri. REITZ.

ead. l. 6. Σύνειρα) Σύνειρα. GUYET. Non improbarem, si plures Codd. addicerent; licet satis frequenter alibi sit monitum, non opus esse semper similia tempora connec̃ti. REITZ.

ead. l. 11. ἄκουε) Scribendum, ἄκουε δὲ ἥδη καὶ τὸ ἐνύπτιον. Sic Mf. GRAEV.

ibid. Δὴ) Conf. supra Iov. Conf. c. 51 pr. SOLAN.

ead. l. 17. Ἀέναν) Sine dubio Solan. quaesivit, num quae ἀένναν haberet. Ita enim plerumque scribitur. Ideoque ceteras edd. excussi, & cum in ἀέναν consentire viderem, ita dedi; licet Steph. id poëticum dicat, cum in prosa ἀένναος dicatur. REITZ.

Pag. 307. l. 3. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους) Conf. supra de Merc. cond. c. 3. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ προέθεν πολλοὶ) Alciph. paulo aliter III, p. 300, εἴτα οἰκετῶν ἐπέσθαι μοι στίφος (ἐδόκουν) &c. REITZ.

ead. l. 6. Δακτυλίου βαρεῖς ὅσον ἑκατάδεκα) Videtur de duplicato annulorum numero dicere. Annulli enim plerumque octo in digitis, ut inferius Icaromenippo. MARCEL. Alciph. l. c. Ἐφαίν δὲ καὶ τὸ χεῖρε δακτυλίων πεπληρῶσθαι, καὶ πολυτάλαντους λίθους περιφέρειν. Ubi Bergl. Lucianea comparans ait: Videtur Lucian. πολυτάλαντους de pondere accepisse, dum ipse βαρεῖς dicit. Quod magis apparet in Amoribus c. 41, ubi alium Alciphronis locum (qui est Epist. XI, L. III) imitatur, ubi de inauribus, quarum πολυτάλαντον βρίςος dicit, multorum talentorum pondus, satis hyperbolice. Immo studio lusit Lucian. in πολυτάλαντος, quia quando de aureis annulis sermo est, gravitas & pretium quasi unum & idem sunt. Τάλαντον autem & pondus & certam pretii summam significare, quis nescit? REITZ.

ead. l. 7. Ἐξημμένος) Antea in omnibus legebatur ἐξημμένους. Sed mox videbis, vere Lucianeam esse, quod reposui; cum χρυσὸν ... ἐξημμένους τῶν βοστρύχων de Euphorbo dicet, c. 13. Consule Συμπ. c. 42, & Ἐπ. Κρον. c. 4. Nam quae ita apponebantur in partes divisa, effertur ut dicantur, non sinunt veterum mores. SOLAN. Ἐξημμένους) Ne Solani diligentiam defraudem, dicam, ipsum adscripsisse legendum ἐξημμένους, optime, ut mox cap. 13 pr. Et Catapl. c. 3, τινὰ, καὶ πῆραν ἐξημμένον, non — μένην. Ita enim amat construi & hoc verbum & καταρτάσμαι, solemnī ellipsi praep. κατὰ, vel hyp-

Lucian. Vol. VI.

Ο ο

allage, quod indicavi ad Amor. c. 41. Sic Afin. c. 48; ἐπὶ τὰ βάλλομαι στράματα πορφύρα, & sexcenta similia. Quare parum absuit, quin in ipsum textum reciperem. REITZ. Quod Solanus probe divinarat legendum ἐξημμένος, id iam Lucia no reddidimus auctoritate Ms. Reg. 3011.

ead. l. 9. τὸ δεῖπνον ἀρτί συνεκομίζετο) Verbum hoc, ad mortuorum curam & sepulturam pertinens, non sine lepore ad finem coenae, & ciborum ablationem refertur, cum saturati cibo convivae ad laetiores invitatiunculas & pocula uberiora transeunt. Hunc τῶν φιλοτησιῶν locum fuisse, cum Hefychii descriptio docet, πρόποσις τις μετὰ τὸ δεῖπνον ὑπὲρ φιλίας, tum ille Socratis & Phocionis charientissimus de cicuta poculo, apud Aelianum V. H. I, 16, & XII, 49. Itaque probavi etiam lectionem, quam habent Ald. 2. & Hag. utraque ἐκκομίζομένου. GESN.

ead. l. 10. Ὁ πότος συνεκροτεῖτο) Ut in Nigrin. BOURD. At Scholiast. τὸ ποτὸν neutrum facit; quod etiam usitatum, ut supra 1 Ver. Hist. c. 23, ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἐστὶν &c. ubi idem ex Ceb. tab. quoque probavi. Adde infra Icar. c. 7 f. Et Diod. Sic. L. III, c. 33, v. 89, ubi τοῦτο τὸ ποτὸν in variant. quoque eodem modo probatur. Ὁ πότος autem masc. satis obvium & a Lexicographis iam sat multis firmatum ex aliis Luciani locis, aliisque auctt. Differentiam autem pro ratione accedens, quam Scholiast. tradit, Ammonius quoque habet. Sed utrumque masc. gen. effert, scribens: Πότος βαρυτόνος, καὶ πότος ὀξύτονος διαφέρει. Πότος μὲν γὰρ ἐστὶ βαρυτόνος τὸ συμπόσιον ὡς Μένανδρος, Πόσις συνεχής, κίβητι, ὀξύτονος δὲ αὐτὸ τὸ ἐκπομαῖ ὡς Δημοσθένης — Βρωτοῦ καὶ ποτοῦ μεταλλαβεῖν. Sic iam πότος & ποτός, & ποτὸν neutro genere usurpatum probum est: at neutrum τὸ πότον uade probetur, non habeo; nec probabile puto: nam ποτὸν revera neutrum est adiectivi ποτός potabilis; at cum ὁ πότος sit substantivum tantum, non credo & eadem ratione τὸ πότον dici posse. Quare primum Scholii verbum in πότος mutandum censéo. REITZ.

ead. l. 11. Φιλοτησίας προπίνοντα) Vide Iul. Capitol. in Vero, quem ait convivas ira donasse. SOLAN.

ibid. Ἐν χρυσαῖς φιάλαις) Sic bibere IN poculo, pro EX, habuimus supra, Deor. Dial. VI, § 2, ἐν ἐκπώματι πίνειν. Item de Merc. cond. cap. 26 f. ἐν ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ πίνειν. Quod etiam Latinis usitatum ostendi in libello de Ambiguis. Sic etiam Athenaeus XI, pag. 483, cap. 10, πίνουσιν ἐν πιδάμας cum duobus ante veribus dixisset, πίνουσιν ἐκ κερα-

μένων ποτηρίων. Sed ἐν Graecis ibi frequentius, quam ἐκ. REITZ.

ead. l. 12. Εἰσκομιζομένου) Veterem scripturam ἐκκομ — mutavit editor Salmuriensis in εἰσκομ — Recte. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνέτρεψας) Vid. supra de hoc verbo, ad Afm. cap. 40. Et conf. rursus, si lubet, Alciphronem, satis iam indicatum, qui dulce somnium galli cantu similiter interruptum ait. REITZ.

Pag. 308. l. 5. Τὸ πολὺ) Ita Mf. Reg. 2955. In edd. deest artic.

ead. l. 8. Ἐξήεις πολεμήσαν) Hom. Il. P, 51. SOLAN.

ead. l. 11. Διαδεδαμένους) Ἀναδεδαμένους L. Utrumque probum. SOLAN.

ead. l. 12. Χαρίτεσσιν ὁμοίαις) Parvae sunt duae labe, quae videntur a typographis profectae, sed quae tamen omnes inquinant editiones, in quibus scribitur χαρίτεσιν ὁμοίαις, pro χαρίτεσσιν ὁμοίαις & ὅτι χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφόνκοντο, pro ἐσφόνκοντο. Sic enim apud Homerum Il. P, v. 51, cuius sunt, ut liquet, verba. GRAEV. Χαρίτεσιν antea legebatur, quod versus respuit, ideoque Homerum secutus mutavi. Vid. Il. P, 16. Et ad verba seq. vid. eund. ibid. v. 52. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐσφόνκοντο) Mendose in multis, iisque recentioribus, legebatur, ἐσφόνκοντο. At Fl. Ven. utraque Ald. & Fr. & ipse Homerus, uti restituimus, habent. SOLAN.

Pag. 309. l. 2. Ὡς ποτε) Omnes praeter P. ὥς (P. autem ὀπότε.) Atqui melius & ad scripturam propius ὥς ποτε. SOLAN. Scripturam ed. P. ὀπότε exhibentis non sperno, neque ab ea discessissem, nisi iusta suspicio esset, eam ex coniectura sic emendasse ceterarum ὥς ποτε. REITZ.

ead. l. 13. Ἦφουν) Ὅτε τὸ ἔτος Ἦφουν τοῖς Κρονοῖς, δύο τέμους τοῦ ἀλλᾶντος ἐμβαλόν. Cum duobus extorum frustis iniectis legumen coquerem Saturnalibus. Ἐφω quidem mutuatur sua tempora ab ἐφείω, sed quod dudum repudiarant Atticorum aures, ut οἱ γραμματικῶν παῖδες docuerunt. Itaque pro Ἦφουν malebant olim Ἦφον, sed postea Mf. mihi ostendit legendum esse Ἦφῆσα, & pro τέμους, τεμάχῃ. Sed ἀλλᾶντες sunt botuli, farsimina, non intestina. GRAEV. Ἐφείω rarum esse Grammatici aiunt, non plane damnant: ideoque imperf. inde formatum servavi quidem, facile tamen permittens, ut Ἦφῆσα cum duobus Codd. legat, cui libuerit. Utitur praef. inf. ἐφείω ab ἐφείω Aret. Cappad. L. 2 Morb. Acut. c. 2, p. m. 97 A. Verum is Attice non scripsit, & futurum secundum esse aliquis contendat. Sed potestate praesentis tamen ibi usurpa-

tur. Ἐ-φείν vero dici de eo, qui quid coquendum curat, ait Casaub. ad Athen. L. IV animadv. cap. 15 versus fin. In ipso vero Athen. sub init. eiusd. cap. Ἐ-φείν quoque praesens est, φακὴν Ἐ-φείν — μαμαθήκειν, ter eod. cap. ac deinde saepe occurrit. Apud Diodor. Sic. I, cap. 84, praef. Ἐ-φῶντες legitur, quasi foret ab Ἐ-φᾶω, ideoque Westel. N°. 29 Ἐ-φῶντες malit, uti recte est ibid. c. 80. Quod autem Casaub. dicat Ἐ-φῶ esse, coqui curo, id ita verum credo, ut saepe facere quis aliquid dicitur, qui id per alium facit. Et sic *lentes coquere* dicitur dominus, qui id servis imperat. Nam Ἐ-φῶ per se esse coquo, prokarem, si quid opus foret, ex Pind. Ol. A, — ἐν σκότῳ καθήμενος Ἐ-φῶς (γῆρας), & ex aliis. Sed acute philosophantes responderent, nec servus coquit, sed olla, furnus, sol, ignis, coquit. Verum has argutias auditor sanus risu exciperet. REITZ.

Pag. 310. l. 1. Σίμων) In P. & I. Σίμονα, prave. SOLAN. ibid. Κεραμεῶν τρύβλιον) Generaliter pro quolibet fictili. Sumitur tamen pro factis fictilibus, qualia Numae fictilia: & ita videtur interpretari τρύβλιον Hefych. ποτήριον μυστηρίου. BOURD.

ead. l. 7. Ἀνιζομένους ἡμᾶς) Active & passive usurpari ληίζομαι vid. Duker. ad Thucyd. III, cap. 85, quem adeundum monebat Hemsterh. REITZ.

ead. l. 13. Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶτον, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους, Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων, ἄσμενος ἐξελαύνει, ἀλουργῇ καὶ ὑσγίνοβαφῇ ἀμπεχόμενος) Et quae sequuntur. Hic aliquid excidit. Sententia enim hiat, nec est, unde pendeant ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους, Salmurienſis quidem interpres multa infarcit, alia omittit, & cetera misere vertit: *Postquam vero pridie mortuus fuisset, omnes illas pecunias iuxta leges, Simon ille gaudens effert, purpurea hyfginoque tincta veste indutus.* Πῶς κεῖνται in Graecis Simon ille gaudens effert? Nam ἄσμενος ἐξελαύνει aliud est, ut statim videbimus. Cur omisit τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων. Poteratne flagitiosius in hoc loco interpretando quisquam versari? Nec melius Erasmus: *At simul ac mortuus est nuper, universis illis opibus iuxta leges Simon ille, qui coria patria, qui patellam circum lungebat, gaudens purpura ostroque circumiectus.* In his nulla sententia. Ad primæ autem verba ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους addendum εἴλε, quod vitio liberiorum intercidit, aut simile quiddam. In sequentibus quoque aliquid perit: ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ nihil habent, unde

pendeant, & nihil significant. Sed ex Mf. haec iactura egregie sarcitur, qui in prioribus unum aut plura verba periisse luce meridiana clarius ostendit, quamvis & ipsa συνέχεια & ratio satis indicet. Sic autem in vetere Codice hic locus scribitur: Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶτον, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια περιβεβλημένος τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων &c. Pulchre sane & vere. Sic igitur locum totum scribe & verte: ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶτον, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους . . . Σίμων. Καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια περιβεβλημένος πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων ἄσμενος ἐξελαύνει ἀλουργῇ καὶ ὑσγίνοβαφῇ ἀμπεχόμενος. Postquam vero pridie mortuus est, omnia illa secundum leges cepit Simon. Et nunc ille, qui pannis sordidis indutus erat, qui catinum lingeat, hilaris equo vehitur, purpurea, & coccinea veste amictus. Ἄσμενος ἐξελαύνειν est laeto & alacri animo equo vehi: ἐλαύνειν est, subaudito ἵππον, equitare. Ut apud Latinos vehere sc. se equo, pro vehi, frequenter legitur, sic & ἐξελαύνειν, & ἐπεξελαύνειν. Herodot. ἐξήλαυσε ἐς ἦθεα τὰ ἑαυτοῦ, equitavit ad suam domum. Ἐξελαύνειν proprie Germanis & Belgis est uirgidean. Hyginus quidem color differt a coccineo, cum sit medius inter purpuram Tyriam & coccinum, potest tamen coccineus verti. Hyginus enim color conficiebatur ex purpura, quae coccino superinducebatur, ut dudum docuere viri doctissimi. Vide Salmas. exercitat. Plinian. GRAEV. Puto ego, Graevii Codicem, ut alias in hoc dialogo, ita hic, librarii sedulitatem passum. Nam illud quidem, ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ita Lucianum est, ut qui illi ereptum eat, non nosse virum videatur: ostenderunt copiose viri docti ad Νεκρ. 10, 4. Sed neque non commode (in futoris praesertim semidocti sermone familiari, & ad sapientiam ostendendam abrupto.) iungi videntur ista ἅπαντα ἐκεῖνα ἐξελαύνει. Quae absconderat Drimylus, quae attingere ausus non fuerat, ea Simon exigit, protrahit e tenebris, & prodire in lucem atque conspectum iubet, dum illis qua domi, qua in publico, utitur &c. Si τῷ ἐξελαύνει placeat solemnem illam, in equo vel curru procedendi significationem servare: tunc ἄσμενος illud iungendum cum περιλείχων, & intelligendum ad ἅπαντα ἐκεῖνα, & quae sequuntur, verbum ἔχει. GESN. Non improbamus cum cl. Bel. de Ball. scripturam Mss. Regg. 2955. & 3011. sic exhibentium: ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους Σίμωνος ἐστὶ καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων (περιέλων vult idem vir cl. sine causa) ἄσμενος ἐξελαύνει. Nihil tamen vul-

gatam mutavimus, ex qua sensum haud absurdum elicitur Gesnerus.

ead. l. 14. Τὰ πινάρᾱ) Legendum videtur ὁ τὰ ῥάκια τὰ πινάρᾱ ἡμφισμένους, aut simile quid. GUYET. Immo intelligitur, ut bene monet Gesner. Exempla dedere Iensf. alique ad Mort. Dial. X, § 4. Conf. infr. Bis Acc. c. 14, ὁ τὴν σύριγγα. REITZ.

ibid. Τὸ τρυβλίον) Quia & paulo supra, & infr. c. 29, & alibi hoc accentu in edd. Luciani exaratum invenio, ita relinquo. Malim tamen τρυβλίον cum Iung: ad Poll. VI, Segm. 85. Ut βιβλίον aliaque diminutiva trisyllaba solent esse paroxytona. REITZ.

ead. l. 15. Ἄσμενος) Pone comma post ἄσμενος. KUSTER. Ego in περιλείχων ἄσμενος mendum latere puto. SOLAN.

ibid. Ἐξελαύνει) Curru vectus in publicum prodit &c. Male interpretres. GUYET. Vidit igitur iam Guyetus idem, quod Graev. Ita simplex ἐλαύνειν pro proficisci, Thucyd. VIII, cap. 108, ἀναζεύξας ἤλαυνεν ἐπὶ τοὺς Ἴωνας, solvens (navim) properabat in Ioniam. Aelian. V. H. I, 31 pr. ὅταν εἰς Πέρσας ἐλαυνῇ βασιλεὺς, cum rex in Persidem equitat. Ibid. cap. 33, Ἀρταξέρξης ἐλαύνοντι τὴν Περσίδα, Artaxerxi per Persidem equitanti. Quae constructio ne durior videatur, confer Lucian. Rhet. praec. c. 5, ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντες. Et ALEX. c. 46 f. γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. Item ἐπελαύνειν pro adventare, in Quom. Hist. c. 3. Ἐξελαύνειν autem rursus hoc Dial. c. 25, ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον — ἀρχοντα. REITZ.

ibid. Ὑσγινοβαφῇ) Ὑσγινον, plantae genus, cuius succus violaceum vel purpureum tradit colorem. Qualis autem ea sit, utrum hyacinthus, an vaccinium, an coccus, an glastum, non convenit inter auctores. Sunt, qui dicunt, ὕσγινη esse plantam, & ὕσγινον, quae exinde fit, tineturam; eamque non purpuream, sed rubram esse: magis congrue forsan huic loco; nam differunt, opinor, inter se αλουργές, καὶ τὸ ὕσγινοβαφές. LEED. Aelian. V. H. III, cap. 9, Ἐπ' αὐτοῖς δὲ ποζοῦται χίλιοι, φλόγινα ἐνδεδυκότες καὶ ὕσγινοβαφῇ. Ubi Periz. ex Salmaf. Exerc. Plin. p. 272 docet, colorem ὕσγινοβαφῇ medium fuisse inter coccum & purpuram, propiorem tamen purpurae. Plura Salmaf. p. m. 193. REITZ.

Pag. 311. l. 3. Ἐγὼ μὲν ἰδὼν προσιόντα) An non προϊόντα; Ut infra in hoc libello, ὥστε ὅποτε προϊοίμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύουν. GRON.

ead. l. 9. Αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὐτάς) Non reprehendo vulgatam, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὐτάς: sed magis tamen

probo libri veteris scripturam, in qua αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνερ-
τῆσαι αὐτάς, minantur se ipsas suspensuras. Hae sunt & minae
& facinora mulierum perditae amantium. In hoc ipso Lucianus
non unum est exemplum. GRAEV.

cad. l. 14. Ω. χρυσὴ) Homer. Il. Ξ, 214. Eur. fr. Belleroph.
70, v. 6. Addend. Vide not. ad Τιμ. c. 24. Pro βροτοῖς autem
legitur hic κτέρας, quod observandum. Apud Athenag. legi-
tur ἀξίωμα pro δ—. Leopard. 44. Apud Grotium δεξ—. SO-
LAN. Dedimus interpretationem prioris versiculi Euripidei
apud Senecam Ep. 115, servati etiam a Barnesio fragm. Bel-
leroph. v. 70. Qui nimirum etiam ultimam vocem non po-
nit κτέρας, sed βροτοῖς, quam substituere fortasse, qui inso-
lentiam illius vitarent. Est ceteroqui κτέρας apud Hesychium
κτῆμα, quod probe huc convergit. Alterum versiculum & ad
Incerta rerulit Barnesius v. 387, & in Add. Belleroph. v. 6,
ubi etiam ita vertit, *Aurum est, quod homines vincit imperio suo.*
GESN.

ibid. Κάλλιστον κτέρας) In Euripide κ. βροτοῖς. BOURD.

ibid. Κτέρας) Κτέρας hic locum habere non videtur. GUYET.
Recipiatur ergo pro eo βροτοῖς ex Eurip. vertaturque: *Aurum
res iucundissima mortalibus.* REITZ.

Pag. 312. l. 12. Λοιδορεῖσθαι σοι) Suspecta videtur Solano
haec fuisse lectio, quod asterisco appposito significavit. Sed
λοιδορεῖσθαι videtur passivum esse, & σοι pro ὑπὸ σοῦ valet,
q. d. πράγεις με πρὸς τὸ λοιδορεῖσθαι ὑπὸ σοῦ sive ἵνα σὺ
λοιδοροῦμαι. Quid causae lateat, cur igitur improbarit, non
satis assequor. An quia λοιδοροῦμαι plerumque medium esse
solet; an quia dativum amat & λοιδορεῖσθαι τινὶ activa pote-
state dici solet, hic vero λοιδορεῖσθαι μὲ dici visum fuerit?
Vix credo, quia μὲ ad πράγεις pertinere, satis videre po-
tuit. Sed melior occasio erit hoc discutiendi ad Icarom. c. 30
f. ubi activum λοιδορεῖν, quod alias accusativo iungitur, ma-
nifesto construebatur cum dativo in edd. REITZ.

Pag. 313. l. 1. Ἀπὸλλωνος) Pythagorae animam ab Apollī-
ne ad homines missam, ut res cartissima, de qua οὐδὲς ἐν
ἀμφισβητήσει, affirmat Iamblichus in vita Pythag. c. 2. Pri-
orem esse corpore a Pythag. docuit Plato Tim. ed. Bas. 1556, p.
478, l. 40. Alutam esse, Phaedone p. 204, l. 33. LEED. Vide
N. Δ. XX; & Diog. Laërt. post pag. 507 B. SOLAN. Servat
decorum Lucianus. Volebat suspicionibus quibusdam homi-
nes inducere Pythagoras, ut crederent, se esse Apollinem.
Vid. Iamblichus f. 177, & Porphyr. f. 28. GESN.

ead. l. 3. Καταδίκην) Memorat Clem. Alex. Strom. III; Philolaum Pythagoricum sic dixisse, μαρτυρόνται δὲ καὶ οἱ παλαιοὶ θεολόγοι τε καὶ μάντις, ὡς διὰ τινὰς τιμωρίας ἐψυχὰ τῷ σώματι συνέζευκται, καὶ καθάπερ ἐξ σώματι τούτου τέθναπται. Huius sententiae Orpheum esse auctorem, tradit Plato Cratyl. p. 55, l. penult. LEED.

ead. l. 12. Μύρμηξ Ἰνδικός) De qua Prop. III, 13: *Inda ca-vis aurum mīitit formica metallis*. Et mira de eadem narrat Plin. XI, 31, cui non multum ab simile narrat etiam Herodotus in Thalia. LEED. Quasnam formicas Indicas, quae aurum effodiant, tradiderint veteres, ex Aeliano disces de anim. III, 4. De his etiam Philostr. 229, ubi in nota habes auctorum loca de iis, quae nos, ubi de Gryphibus, cum aliis insuper attulimus, ad Ev. δ. ultimum. SOLAN.

ead. l. 14. Εἴτα ὠκνοῦν ὁ κακοδαίμων ἐλγὼν τῶν ψυχμάτων ἥκειν ἐς τὸν βίον, ἐξ ἐκείνου ἐπιστισταμένος) Salmuriensis: *Itane neglexi infelix vel pauca frustra in vitam importare, cum illo essem alius*. Sed ἥκειν ψυχμάτα ἐς βίον significare frustra importare in vitam? In ed. Basileensi Graeca 1555 legitur, ἐλγὼν τῶν ψυχμάτων ἥκειν. Constat sane, ἥκειν construi cum secundo casu, ut apud Herodotum εὐ ἥκω χρημάτων, *sum pecuniosus, dives*. Εὐ ἥκω φρονῶν apud eundem, *sum prudens*. Sed tum semper εὐ aut πόρρω, adiunctum habet. Quod concise dicunt εὐ ἥκειν τῶν χρημάτων, integrum est, εὐ ἥκειν ἐπὶ πολὺ τῶν χρημάτων. Sed hic habere locum non potest, ne nunc dicam ἐλγὼν legi in Ms. Flor. Ald. ceterisque edd. In Florentina vero ed. scribitur ἥκων pro ἥκειν. Inde mihi persuasi, excidisse & hic verbum φέρειν. Et legendum ἥκειν φέροντα, *omisi ferre in vitam*. Est loquendi genus, ut multa huius generis alia, Graecis peculiare: ἥκω φέρων est *fero*. Ilaeus, οὐ γενομένης διαθήκας ἥκει φέρων, *non affert factas testamenti tabulas*. Apud poetas vero, inprimis apud Homerum, infinita talium locutionum sunt exempla. GRAEV. Basileensis editio, ἐλγὼν τῶν ψυχμάτων. Idque sanius. Ceterum verba haec ita versa vulgo leguntur, *Itane neglexi infelix vel paucula frustra in vitam importare, cum illo essem alius?* Sed profecto haec versio a mente scriptoris est alienissima. Rogarat Micyllus Pythagoricum suum gallum, quis ipse antea fuisset; respondebat gallus, eum (Micylum) fuisse μύρμηκα Ἰνδικόν, ex iis, qui aurum effodiunt. Tum vero pauperculus Micyllus, *Itane ego infelix pigratus fui in vitam venire, pauculis inde frustis pro commearu mecum sumtis?* IENS. Nihil deest ad sensum, modo aliter construantur verba,

quam adhuc factum, aut levissima transpositione iuventur, ad quam Gesneri versio pronum iter monstrat. Quod enim Graevius φέρωντα ingerit, concederem, si plane opus esset, & si φέρων dixisset, bene haberet, idque voluit, credo, sed non attendit ad sequentem nominat. ἐπισιτισάμενος. Conf. sup. Alex. c. 6, ἐπισιτίσαντό τε τὰ ἀρκούντα. Arrian. L. III, cap. 20 f. ἐπισιτισάμενος δὲ αὐτόθι, ὅτι ἔρημον τὴν πρόσω χόρην ἤκουεν. Nostrium infra Icar. c. 11, & Bis Accusf. c. 28 pr. ἐπὶ δὲ ἱκανὸς ἐπισιτίσαστο. Unde videbis, non esse *alo*, *comedo*, ut vulgo cum Lexicographis vertebatur, sed in *viaticum capio*, f. de frumento mihi prospicio. REITZ.

ead. l. 15. Ἦκειν — ἐπισιτισάμενος) Supple partic. ἄγων, aut φέρων. LEED. Vide N. Δ. I, Ἐπισκ. c. 20, & Eurip. Orch. 1323. De ἐπισιτ — vide Ἰκαρ. c. 11. SOLAN.

ibid. Τὸνδε) Admisimus ex Mf. Reg. 3011.

Pag. 314. l. 5. Ἐπ' Ἰλίου) Omnes edd. praeter Venetas, ἐν Ἰλίῳ, quod & ferri poterat, quia Troianus Euphorbus. Vide Συμπ. c. 35. SOLAN. Ἐν Ἰλίῳ) Non ausus sum ἐπ' recipere, quia mox post versum hinc sextum eodem respiciens ἐν Ἰλίῳ rursus ait; & quamvis pugna revera non *intra*, sed ad Ilium gesta sit, tamen & ἐν sic utitur Homer. quem indicavi ad Quom. Hist. c. 28. Ubi Lucian. etiam ἐν Εὐρώπῳ, & c. 38, ἐν Ὀλύμπῳ pro ἐπὶ. REITZ.

ibid. Ἀποθανὼν ὑπὸ Μεν.) Hom. Il. P, 47 seqq. SOLAN.

ead. l. 6. Χρῆνυ ὕστερον) Diog. Laërtius Hermotimum & Pyrrhum piscatorem Delium fuisse, antequam Pythagoras esset, tradit p. 215 B. A. Gellius post Pythagoram Pyrandrum fuisse, deinde Callicleam Deam, deinde feminam pulchra facie meretricem, cui nomen fuerat Alce. IV, 11. (Vide Menag. ad Diog. Laërt. l. c. p. 26 D. E.) Aethalidem praeter alios inserit Porphy. N°. 45, & Tertullianus de anima. Noster inter Euphorbum & Pythagoram vacuum ponere videtur. De Pythag. Euphorbum se probante vide Iambl. N°. 63, & 134, & Diog. Laërt. l. c. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 3. Κασίγνητοί τε ἔται τε) Hom. Iliad. II, 456. SOLAN.

Pag. 315. l. 1. Ἐγὼ δὲ τοσοῦτον) Scribe: ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν σοι φημι ὑπερφυῆς μὴδ' ἐν γενέσθαι τότε. Et sic legit interpres Latinus, quamvis omnes edd. Graecae μὴδ'. GRAEV. Μὴδ' ἐν P. & L. uti emendare iusserat Graevius. In impr. μὴδ', aut disiunctim μὴ δέ. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀφιδραῖς) Diodor. Siculus habet in singulari Ἀ-

φίδναν IV : φοβηθεὶς ὁ Θησεύς ὑπεξέθετο τὴν Ἑλένην εἰς Ἀρίδ-
ναν, τῶν Ἀττικῶν πόλεων. LEED.

ead. l. 9. Τὸς τότε) Recte addita haec sunt, ut ad Euphor-
bum referantur, non ad Pythagoram. SOLAN.

Pag. 316. l. 2. Πάτροκλον) Hom. II. Π, 808. SOLAN.

ibid. Ἀπέκτεινα) Non peremisti, o bone, vulnerasti tan-
tum: Hector peremit, v. 818 & seqq. LEED.

ead. l. 4. Ὁ Μενέλαος &c.) Hom. II. P, 47 seqq. SOLAN.

ead. l. 11. Βίβλους τὰς Ὀρου) Orum aiunt regem Aegypti
fuisse, nescio quot annos ante urbem Romanam conditam.
Gilb. Cognatus eos Ori duos libros, opinor, vult, qui annexi
Pierii Valeriani Hieroglyphicis, scripti primi fuerunt ab Oro
isto, ut ibi vocatur, Apolline, in lingua Aegyptiaca, in Grae-
cam autem a nescio quo Philippo versi. Iudis autem libro-
rum meminit Plato in II Dial. de Legumlatione, vocatque
τῆς Ἰσίδος ποιήματα, τὰ τὸν πολὺν τοῦτον σσασμένα χρὸ-
νον μέλη. LEED.

ibid. Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν) Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας
οὕτω διέθηκα τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὥστε δεῖν ἰδεῖν με. In-
terpolator; Et cum in Italiam rursus vela fecissem, eo affectu
Graecos eius temporis imbui, ut me Deum praedicarent. Palmerius
cum vidisset, in ultimis verbis labem haerere, censabat legen-
dum esse, ὥστε ὡς δεῖν ἰδεῖν με. Sed una immutata literula
vidi puer fere, scribendum esse, ὥστε δεῖν ἰδεῖν με, ut me pro
Deo ducerent, seu haberent. Et vere me vidisse, Mf. postea de-
claravit, qui eandem servavit scripturam. GRAEV.

ead. l. 12. Τὸς κατ' ἐκεῖνα) Τὰ χωρία ut Aristoph. Nub.
II, 1, οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα, non alia sunt praeter haec
loca. LEED. Κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας) L. Bos de Ellips. p. 93 super
hoc loco ait, perperam interpretem haec Luciani vertisse,
Graecos eius temporis; hoc enim dici κατ' ἐκείνους sc. χρόνους.
Sed κατ' ἐκεῖνα dici pro κατ' ἐκεῖνα μέρη τῆς γῆς. Adeoque
& hic reddendum, Graecos, qui isthic erant. Id quod pluribus
demonstratum videas ibid. REITZ.

ead. l. 13. Ὡστε δεῖν ἰδεῖν με) Lego, ὥστε ὡς δεῖν ἰδεῖν με.
PALM.

ead. l. 14. Ἀναβεβιωκέναι) Diog. Laërtius p. 219 A. B. ex
Hieronymo quodam refert, Pythagoram descendisse εἰς ᾗδου,
atque ibi vidisse Hesiodi & Homeri animas, nescio quas
poenas luentes. LEED.

ead. l. 15. Χρυσοῦν τὸν μηρὸν) Iambl. in vita Pythag. N^o,
92, & Diog. Laërt. p. 216 E. λέγεται δὲ αὐτῷ ποτε γυμνα-

Σέντος τὸν μὲρὸν ὀφθῆναι χρυσοῦν. Porphyrius ait, id eum ostendisse Abaridi sacerdoti Apollinis, ante opinanti, ipsum esse Apollinem, ut eo viso pro certo haberet. LEED.

Pag. 317. l. 6. Περὶ αὐτῶν) Sic Fl. ed. melius, quam ut in reliquis est ὑπέρ. SOLAN. Ὑπέρ αὐτῶν) Lubens admitterem περὶ cum Fl. si plures addicerent. Sed ὑπέρ nondum reiicio cum Solano, qui id iam delerat: nam etsi norim, qui differat ὑπέρ & περὶ, tamen didici, saepe ὑπέρ poni, ubi & περὶ locum haberet, aequae ac apud Latinos *super* pro *de* vel *circa*, ut nimis notum ex Virg. Aen. I fin. *Multa super Priamo rogicans, super Hectoris multa*. Ita Diogen. Laërt. videtur τῷ περὶ substituisse ὑπέρ, in prooem. pag. 8, Segm. 10 pr. Τὴν δὲ τῶν Αἰγυπτίων φιλοσοφίαν εἶναι τοιαύτην, περὶ τε θεῶν καὶ ὑπὲρ δικαιοσύνης, i. e. *philosophiam de Dīs & iustitia*. Aelian. XII, 52 pr. Ἰσωκράτης ὁ ῥήτωρ ἔλεγεν ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίων πόλεως, ὁμοίαν εἶναι ταῖς ἑταίραις. REITZ.

ead. l. 9. Οὐδὲν ὑγιές) Vide Iambl. N°. 105 & 227, ubi fateatur, ridicula iis videri, qui rationes mysticas ignorent. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅσω δὲ ἂν ξενίζοιμι) Ante ξενίζοιμι, μάλλον intelligendum relinquitur. Conf. nos supr. ad Dial. pro Laps. c. 12, Quom. Hist. c. 17, & Phal. I, 1; item πλείους post ὅσω omissum c. 8, ibique notata. Pro Imag. c. 17 &c. Anacr. Od. XI, 11, Ὅσω πέλας τὰ μόρνης, quo magis mors appropinquat, Ubi μάλλον quidem praecedenti orationis membro praemissum, altero tamen facile repetendum. Ita comparativus adiectivi post ὅσον intelligendus in Long. Past. III, 118, ἡ φωνὴ τοσοῦτον ἐπαύετο βράδιον, ὅσον ἤρξατο, sonus desinebat tanto serius, quanto inceperat, i. e. quanto serius inceperat. Adde Hippocr. S. 2, aph. 10, Τὰ μὴ καθαρὰ τῶν σωμάτων, ὁκόσῃ ἂν θρέψῃς, μάλλον βλάψεις ubi etsi sequitur μάλλον, tamen post ὁκόσῃ idem tacite supplendum relinquitur; & sic distinguo haec aphorismi verba, non comma cum Foefio post μάλλον ponens. Sic ante ἢ intelligendum μάλλον, ap. Alciph. III, Ep. 70, p. 444, Ἀττικῆς στωμυλίας καὶ ξένης, ἢ κατὰ τοὺς χαρίτας ἐπαίτων. Plura Gesner. ad Iov. Conf. c. 7, ubi inter exempla, quae affert, aptissimum hoc ex eiusd. Dial. fin. ἐβουλόμην ἂν ἓνα τοιοῦτον ἔχειν — ἢ μυρίας μοι βαβυλῶνας ὑπάρχειν. Sed quo plura? cum posterioris huius ellipseos tot iam produxerit testimonia L. Bos de Ellipsi, p. 327—9. Prioris autem, post ὅσω, nullum. Ut autem ad priorem ellipsin non attendisse animadvertimus Meibomium in Epicteto, (supra pro Laps. c. 12) ita ad alteram non attendisse videtur interpretes Hero-

diani I, 17, 16, dum haec verba, *συρτίθενται φάσας τι δράσαντες ἢ παθεῖν*, reddit: *constituunt, aut faciendum sibi quamprimum, aut patiendum aliquid*. Cum deberet: *Constituunt aliquid audere potius, quam pati*, sive, *maluerunt praevenire, quam praeveniri*; sequitur enim, eos Commodum veneno sustulisse, ne ipsi mortem subirent, quam is minabatur. Latinis eodem modo *magis vel potius* omittere, haud infrequens. Tacit. de mor. Germ. c. 6 f. *Cedere loco — consilii, quam formidinis arbitrantur*. Sallust. Catil. 48, 5, *Tanta vis hominis leviunda quam exagitant* videbatur, ubi plura Cort. Adde Gron. Duker. ac Drakenb. ad Liv. I, XXV, § 13, Ienſ. Lectt. Luc. p. 278—9, & Wopkens Lectt. Tull. p. 224. De potestate autem verbi *ξενίζομαι*, pro insolenti & peregrina re perturbari, vid. Iac. Ellſner. ad Ep. Divi Petri IV, 4, ubi *ἐν ᾧ ξενίζονται* hoc Luciani aliorumque testimoniis firmatur. REITZ.

Pag. 318. l. 1. *Ἐν τῷ μέρει*) Similis locutio est apud Aristoph. Ran. I, ubi Scholiastes exponit *ἐν τῷ ἰσῷ μέρει* & II, 1, Vesp. in Fam. Chor. ubi exponi posse videtur *ἐν τῷ ἑτέρῳ μέρει*, ex altera parte, vel vicissim. LEED.

ead. l. 5. *Ἀποδυσάμενος*) *Υ* & *η* toties male confunduntur in edd. vet. ut vix opus sit monuisse, aut ad edd. attendisse, si sensus alterutrum postulat. REITZ.

ead. l. 7. *Ἀσπασίαν*) Meretricem etiam factam tradit A. Gellius, sed aliam, nempe *Alcen*: quem vide IV, 11. SOLAN.

ead. l. 15. *Καιινὺς*) Vid. Ant. Liberalem Met. c. 16. Elatus rex erat Lapitharum. SOLAN.

Pag. 319. l. 4. *Ἦπυεν*) Forſan ὥπυεν. GUYET. *Ἦπυιεν*) Vox non inhonestae significationis. Hesychius exponit *ἐγάμει*. LEED. Sic *Fl.* sola. In reliquis ὥπυεν. SOLAN. *Ἦπυιεν* & scribi curavi supra, Eun. cap. 12, ubi itidem edd. vulgo *ι* medium omiserant. In *l.* hic est ὥπυεν, iota initio subscripto, quod tamen manu perperam additum, non impressum suspicor. Ignosce, lector, Crenianae huic diligentiae. Interim ὀπύω sine *ι* est ap. Aristoph. Ach. v. 254, — *ὡς μακάριος ὅς τις σ' ὀπύσει*. Quod nescio an poeticum sit, ad corripiendam syllabam. REITZ.

ead. l. 5. *Ὀρᾶς*) Sic melius P. & L. quam in impr. *οἶδας*. SOLAN.

ead. l. 7. *Εὐριπίδης*) Locus est Medae v. 250: *Ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα Στῆναι θέλωμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ῥατὰξ*. Laudat Barnesius versionem Ennii, *Nam ter sub armis malo vitam cernere, Quam semel modo parere*. GESN.

ead. l. 9. Στῆναι) Τοι excidisse videtur, στῆναι τοι, ἢ ἀπαξ &c. GUYET. Non male olfecit Guyet. aliquid ad verbum deesse; at cum in Eurip. legatur, Στῆναι θέλομαι' ἀν' μᾶλλον ἢ ἀπαξ τεκεῖν, patet, non ipsum verbum, sed sententiam tantum eius ab Luciano esse excerptam. Quare in vulgata nihil mutaverim. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὀδίνουσαν) Inscite vertunt: immo praemoneo te, paulo post puerperam fore. Sensus enim est: equidem in mentem tibi revocabo, o Micylle, quando non multo abhinc tempore parturies: id satis liquet, tum ex iis, quae antecedunt, tum ex iis, quae sequuntur. L. BOS.

ead. l. 11. Ὀδίνουσαν) Ὀδινούσαν legendum, ut sit futuri temporis. GUYET. Assentior Guyeto, nil tamen mutavi. Amat futurum εἰς μακρὰν, vid. Aristoph. Thefm. 389, & Vesp. 452. Alciph. I, Epist. 35 f. οὐκ εἰς μακρὰν ἀγασσομένοις. Sed praefens hic nil habet incommodi. REITZ.

Pag. 320. l. 1. Σὲ οὖν) Unde habeat, haud facile dictu est: nequetamen adeo absurde sua solet comminisci, ut nihil prorsus veri subsit. De Pythagora autem quid vere senserit Noſter, serio in Alex. exponit c. 4. Hic autem Polycratem intelligit, cuius aetate vixisse traditur. Vide Iambl. N°. 11. Adoleſcebat enim Pythagoras cum &c. Diog. Laërt. pag. 214 D. SOLAN.

*ead. l. 2. Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ) Iac. Elsner. haec Luciani verba, ad illustranda Apostoli illa ad Roman. VII, 3, afferens vertit, *Aspasiam nupsisse tyranno*, atque idem significare putat, quod Apostolo εἰς γέννηται ἀνδρὶ ἐτέρῳ. Sed minus profecto accurate. Nam primo non videtur attendisse, quod Lucian. haud ita multo ante Aspasiam vocet meretricem, ut erat; neque esse confundendam cum Aspasia, quam Cyrus sibi iunxit, de qua Aelian. XII, 1, quamque probe distinxit Loydus in Lex. Hist. Geogr. Deinde, aliam esse verborum Luciani structuram, qui vult, *tunc, galle, exstisti Aspasia tyranno?* unde minime consequitur, verbum *γενέσθαι* τινὶ hic significare, *nubere alicui*, etsi casu accidat, ut de coniunctione cum viro hic etiam sermo sit: nam si illud *σε* modo praepositum & omnino cum *γενέσθαι* cohaerens considerasset, vidisset sane, vulgarem τοῦ *γενέσθαι* hic esse significationem. Interim alia Elsnerus habet testimonia, unde nubendi sensus probatur. REITZ.*

ead. l. 3. Τίς δὲ δὴ) Scripturam hanc suppeditarunt Mss.

Regg. 2955. & 3011. Edd. non consentiunt, quarum pars tantum *tis* δὲ, aliae *tis* δὴ habent.

ead. l. 6. Διοσκόρω) Ita impr. In Coll. Διοσκώρω, uti & 'Ετ. Δ. XIV scribitur. SOLAN. Infra Dial. Mer. XIV f. iterum τὸ Διοσκώρω. At in Merc. Cond. c. 1, & alibi, Διοσκώρω, & sic fere perpetuo scribitur; vid. exempla compluria in praelonga illa, sed pererudita nota Hemsterhusii, ad Deor. Dial. XXVI, § 1, de ovo Castoris & Pollucis agente. Steph. fatetur, etiam Δίοσκοροι scribi, licet nullum afferat exemplum. Sed Δίσκουροι tantum habent Suid. Hesych. Poll. REITZ.

ead. l. 10. Μακρὸν) Mss. Μακρὸν δ' ἂν γένοιτο καταρβμείσθαι ἕκαστα. GRAEV.

ead. l. 12. ἥσθην γὰρ τῷ βίῳ) Refert gallus, se, cum primum fuisset Euphorbus, deinceps in alia corpora transmigrasse: hinc enim se fuisse Pythagoran, dein Aspasiā, Philosophum, Regem, Pauperem, Satrapam, Equum, & multa alia animalia; denique saepe gallum: nam, inquit, *delectabar hac vita*, galli nempe. Veram iraque huius loci scripturam opinor esse, ἥσθην γὰρ τοῦτ' ὃ τῷ βίῳ. Neque enim, quamvis magnam saepe articulus ὁ vim habeat, puto eum hic sic simpliciter sufficere. IENS. Mss. Regg. 2955. & 3011. ἥσθην γὰρ τοῦτ' ὃ τῷ βίῳ, quod recepimus.

Pag. 321. l. 2. Αὐτῶν) Duce Fl. expunxerat Solanus hoc αὐτῶν, & fateor, recte posse abesse, Interim quia non insolitum simili modo abundans pronomen, & facilius accidit, ut tale quid ab scribis pro abundante habitum omittatur, quam ut non inventum addatur, nondum ab lectione ceterarum edd. veterum, quae αὐτῶν, una cum reliqq. Codd. habent, recedo. Exempla ex Diod. Sic. dedit Weseling. in nott. ad lib. I, c. 97, ubi miserabilis pleonasmus in verbis, πῶθεν αἶψα τετρημένον, εἰς ὃν — ὕδωρ φέρειν, εἰς αὐτὸν, prae quo haec Luciani vel elegantia sunt. Sed ut αὐτῶν hic in Luciano abundare videtur, ita, retento illo, ἅς ἔχουσιν abundare aliis videbitur; sed hoc firmatum ex Daviſio vid. ad Iov. Trag. cap. 2, cuius verba cum ibi non addiderim, pauca hic subiiciam. Ex Soph. Ai. Flag. 18 affert: Ὅρῳ, Ὀδυσεύ, τὰν Θεῶν ἰσχυρ, ὅση; Electr. v. 954: Παρουσίαν μὲν οἶσθα καὶ σύ ποτε φίλον, ὧς οὐτὶς ἡμῖν ἔστιν &c. Polyaen. Strat. VIII, c. 8: Τὸν βασιλέα τὸν Ποσειδῶνα οὐκ εἶδὼς ὅστις ἦν. Lucian. Iov. Frag. l. c. τὴν αἰτίαν τῆς λύπης ἥτις ἔστι σοι. &c. quae apud Daviſ. ad Cic. Nat. D. I, c. 26, videre licet. Abundat & alio modo pronomen apud Nostrium de Merc. Cond. cap. 19 pr. τοῦτο μὲν ἥδιστον

ἐκεῖνο δεῖπνον. Alii pleonasmū notabuntur infra Icar. cap. 1, ubi διοπετής ἐξ οὐρανοῦ. Sed vid. de hoc pleonasmō notas ad Dial. Mar. III. (Vol. II, pag. 354 (sq. h. ed.) REITZ.

ead. l. 10. Τὸ νῦν) Conf. supra huius Dial. c. 6 m. REITZ.

Pag. 322. l. 5. Τὸν ἀγρὸν τέμνωσιν) Respicitur ad arbores ac segetes, quas hostis succidit. Thucyd. VI, 7, τῆς τε γῆς ἔτομον οὐ πολλήν, καὶ σίτον ἀνεκόμισαν. REITZ.

ead. l. 6. Ἐμβαλόντες) Intellecto ἑαυτοῦς. Est autem hoc verbo huic ita proprium, ut fere perpetuo sic absolute ponatur, quando pro *invadere*, s. iniicere se aliquo, ponitur. Indicarunt quidem, sed exempla vix dedere Lexicogr. Hinc id tironum gratia monuisse fas esto. Thucyd. II, cap. 84 pr. δόκησιν παρέχοντες ἐμβαλεῖν, *opinionem praebentes invadendi*, quod Schol. ibi recte exponit, προσπείσειν. Idem VI, 70, καὶ ἐσβαλόντες ἐς τοὺς ὀπλίτας. Et saepissime alibi. Arr. I, c. 2 m. Ἀλέξανδρος δὲ — Φιλῶταν — προσέταξεν ἐμβαλλεῖν. Ibid. ὡς δὲ ἡ τε φάλαγξ πυκνὴ ἐνέβαλλεν ἐς αὐτοὺς. Idem V, 16 f. αὐτὸν κατὰ κέρας ἐμβαλεῖν σπουδὴν ποιοῦμενος. Et sic alterius fere paginis. Horodian. VI, 5, 11, τὸ στρατιωτικὸν — ἐμβαλὼν εἰς τὴν Μήδων χώραν. Eadem ratione προσβάλλειν IV, 16, ἀπάγειν, & similia passim obvia. Thucyd. I, 49 pr. προσβάλλειν ἀλλήλοις, *in se mutuo irruere*, proelium committere. Adde Nostr. de Salt. c. 76, προσβαλεῖν ταίχεσι. Liban. Ep. 12, p. 3 f. προσβάλλοντα νοσήματα, *morbi, quibus infestor*. Sed de his congerere, quae inveniuntur ὅσα λόγῳ. REITZ.

ead. l. 12. Εἰσφέρειν) Locutio manca. Supple χρήματα εἰς τὸν πόλεμον ἀπὸ τῶν οὐσιῶν τοὺς πολίτας, ut Plutarchus in casu non absimili. Non inusitatum tamen est pro *tributum solvere*, solum dicere εἰσφέρειν, sine ulla adiectione. Atque hinc est, quod εἰσφορὰ sit idem ac τέλεσμα, *tributum*. LEED.

ead. l. 14. Οἰσίνην) Vide Thucyd. IV, 8, & Virgil. VII, 632, — *flectuntque salignas Umbonum crates*. Has deinde corio vestiebant. Vid. N. Δ. XIV. Apud Tacitum etiam Ann. II, 27, (cuta Germanorum dicuntur fuisse *viminum textus*). SOLAN.

Pag. 323. l. 8. Οὐδὲ λόγῳ μεταδιδούς) Ad ostracismum, puto, & tacita illa testarum, ut Romae tabellarum, suffragia respicit. *Vindicem tacitae libertatis tabellam* vocat Cicero de L. Agrar. 2, 2. GESN.

ead. l. 13. Οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς καταράτοις οἰκονομοῖς διαπυκτεύων, καὶ πρὸς τὰς φροντίδας λογιζόμενος) Vertunt; neque supputandis, aut repetendis pecuniis occuparis, neque cum sceleratis dispensatoribus confistaris,

neque curis distraheris. Sed cui persuadebit, πρὸς φροντίδας λογίζεσθαι esse curis distrahi? ne dicam, τὸ λογιζόμενος esse in eadem περικοπῇ repetitum inscite, & in ultimis verbis esse ἀπροσδιόνυσον. Optime Ms. καὶ πρὸς τὰς φροντίδας μεριζόμενος, & talibus curis distractus, talibus curis pressus. Μεριζεσθαι πρὸς τι est alicuius rei participem fieri. Obvia sunt exempla. GRAEV.

ead. l. 15. Τοσαύτας φροντίδας μερίζ.) P. L. & P. ed. τοσαύτας. P. & L. μερ—. In impressis reliquis τὰς φ. λογίζ— Conf. Δικ. c. 2, πρὸς τοσαύτας φροντίδας διηρημένος. SOLAN.

Pag. 324. l. 1. Ἐπαναστάς. περὶ δειλὴν ὥραν, λουσάμενος ἢν δοκῇ) Vertunt: Sero surgis crepusculo, &, si libuerit, lavaris. Praestat sera vespera. Duplex enim erat vespera, prior, & ferrior. Vespera prior statim erat a prandio, posterior, cum sol occideret, Atticis, δειλὴ πρωία, καὶ ὥρα. Suidas: Δειλὴ ὥρα ἢ περὶ δύσιν ἡλίου. δειλὴ πρωία, ἢ πρὸ ἀρίστου ὥρα, ἢ μετὰ τὸ ἀριστον. Sera vespera circa solis occasum. Vespera prior, quae est a prandio. Nam verba ἢ πρὸ ἀρίστου ὥρα, sunt tanquam insulsa delenda. Hesych. δειλὴ πρωία, ἢ μετ' ἀριστον ὥρα. δειλὴ ὥρα, ἢ περὶ δύσιν ἡλίου. Vespera prior est tempus a prandio. Vespera ferior, quod est circa solis occasum. Hinc & serus vesper Latinis. Varro: Nescis, quid serus vesper vehat. GRAEV.

ead. l. 2. Σαπέρην τινα, ἢ μαινίδας, ἢ κρομμύων κεφαλίδας) Cum sic notabiliter muret numerum Lucianus, iniqui sunt interpretes, qui eum non sequuntur, ut facit sane & Erasmus, vertens, & maenide pisciculo, & Benedictus vel maenide; cum Lucianus clare ista numeri varietate subindiceret, unam maenida ad coenam satis non esse, sed saperdae non nisi maenidas pares esse. Unde & brevem maenam dixit Martialis. GRON.

ead. l. 11. Ἐπιλάβηται) Sic supra Nigr. § 29 f. ἡ ἱππομανία — ἐπέληπται. Ubi Solanus huius verbi potestatem, quae hic & illic est, corripi morbo, recte contra Gronov. asserit. Vid. Foef. Oecon. Hipp. ex quo vel solo hic significatus satis patet. Adde tamen plura de eodem verbo monentem Bergler. ad Alciph. I, pag. 9, activa & med. forma; nam Alciph. αἱ χειμῶν ἐπιλάβοιτο, ut hic ap. Lucian. Thucyd. vero active καὶ τὴν φυλακὴν ὁ χειμῶν ἐπέλαβε, oppressit. Herodot. VIII, 115, ἐπιλαβὼν δ' αὖ λοιμὸς τότε τὸν στρατὸν — ἐφθειρε. Dio Chrys. de Regno II, διὰ τὴν ἐπιλαβοῦσαν νόσον. Adderem Herodian. 2, ἡμέρας ἐπιλαβούσης, die ingruente; item Diod. Sic. aliosque, si quid opus crederem. REITZ.

Pag. 325. l. 1. Μακρὰ οἰμῶζειν) Μακρὰν vulgo legebatur, quod praeceunte Cod. mutare non dubitavi, quia usus sic postulatur. Vid. supra Ion. Conf. c. 32. Et hoc Dial. c. 2, ubi μακρὰ χαίρειν etiam, non μακρὰν. REITZ.

ibid. Ταῖς ἱατρικαῖς περιόδοις) Conf. supra Nigr. § 22 f. ἱατροῖς περιέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων, ibique notam Bourdelotii. REITZ.

ead. l. 6. Ὁ Ἰκαρος) Conf. Imag. c. 21. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸν Δαίδαλον) Sic utra Imagin. cap. 21 p. med. SOLAN.

Pag. 326. l. 1. Ὃταν ὁ Κροῖσος περιτετιμμένος) Affert eodem modo Th. Mag. v. τίλλω. SOLAN.

ead. l. 3. Ἡ Διονύσιος καταλυθεὶς τῆς τυραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκει) Salmurienfis: *Aut cum Dionysius tyrannide abdicatus Corinthi literas docet. Latinis abdicare magistratum dicitur is, qui sponte illum deponit, & exuit se ipse dignitate: abrogatur vero magistratus ei, qui illo ab alio exuitur. Mallet igitur, abrogata tyrannide, aut exutus tyrannide. Sed Mf. non inscite, ἡ Διονύσιος καταδύσης τῆς τυραννίδος ἐν Κορίνθῳ γραμματιστὴς διδάσκει, μετὰ τυλικάυτην ἀρχὴν παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων. Aut Dionysius, postquam exstincta est tyrannis, Corinthi Grammatista docet, post tantum imperium pueros syllabas connectere cogens. Γραμματισταὶ enim dicebantur, qui pueros docebant prima elementa Grammatices: Grammatici vero, qui poëtas & alios scriptores interpretabantur. Pro ἀναγκάζων idem Codex διδάσκων, quod non probo, quia modo id vocabulum praeceffit. Sed mox rectius in illo exaratur: ποίου πότε ἀπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου, quam in vulgatis ποίου τινὸς ἀπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου, quale illud vitae genus esse olim expertus es. Nam τινὸς ἐκείνου non bene iunguntur. GRAEV.*

Pag. 327. l. 1. Ἐν ταῖς μάλιστα) Conf. infra Ἀποφρ. cap. 14 f. SOLAN. Immo vide notam Hemsterh. ad T. I, Somn. § 2. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς) Cum recensuisset regiarum divitiarum affluentiam, subiicit, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγωδία πᾶσα ἐξ ὑπερβολῆς ἐξωγκωμένη. Vertunt: reliquaque omnis tragoedia principatus, supra quam credi queat, ingens. Quid sit tragoedia principatus ingens, quaerant, quibus libet ληπεῖν, & tempus perdere. Vertendum, reliquusque regius omnis apparatus, supra modum ingens: τραγωδία ἀρχῆς est regii fastus chorum, omnia, quibus reges superbiunt, & suam ostentant

potentiam. Amat hoc vocabulum Lucianus, ut superius notavimus. GRAEV.

ead. l. 10. Τὰ τέγῃ) De testis veterum planis, neque, ut sunt plerumque nostra, fastigiatis, vide, si lubet, Casaubon. ad Athen. IV, 12; indeque frequenter spectatum esse, ex eodem, si nescias, discas. SOLAN.

ead. l. 12. Τους προπέμποντας) Alios conscensis testis aedium magni aestimasse, si illis liceret videre τους προπέμποντας, τους ἐπομένους, anteamblones, & a tergo sequentes. Optime Mf. τους προπομπεύοντας, qui ante me ibant, pompam quasi regiam ducentes. Nam προπέμποντας, est praemittentes. GRAEV.

Pag. 328. l. 1. Ὁ μὲν Ποσειδῶν &c.) Senarii duo sic legendi :

Ὁ μὲν Ποσειδῶν, ἢ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλος

Χρυσοῦ τε καὶ ἐλέφαντος ἐξειργασμένος. GUYET.

ibid. Ἡ Ζεὺς ἐστὶ) Hoc quoque vitiosum est in verbis mox sequentibus, ἢ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλος χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος, aut Iuppiter omnibus partibus decorus, auro & ebore compactus. Sed unde pendet χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος; Mf. ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. Quis dubitet sic scribendum? GRAEV.

ibid. Χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος) Mf. Graevii p. 879 ed. Amst. ἐκ χρυσοῦ. Utrumque probum. Quod vulgata lectio habet ἁλλειπτικῶς, id liber Mf. plene exhibet. Solent nempe Graeci saepissime materiam, unde quid factum sit, ponere in secundo casu, per ellipsin praepositionis ἐκ vel ἀπὸ. Sic supra in Pro Imag. c. 23 dicuntur δημιουργήματα λίθου, καὶ χαλκοῦ, καὶ ἐλέφαντος πεποιημένα. Infra in Philopof. cap. 17, σιδήρου πεποιημένος. & saepius alibi. Aelianus IX Ποικιλ. 14, μολίσδου πεποιημένα. Integra locutio exstat in Nostri Hermot. c. 39 pr. ὁ δὲ φιάλην, ὁ δὲ στέφανον (ἔχει) καὶ ὁ μὲν χαλκοῦ, ὁ δὲ ἐκ χρυσοῦ. pag. praecedenti simpliciter dixerat, ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ· οἱ δὲ ἀργύρου· οἱ δὲ χρυσοῦ· οἱ δὲ κασσιτέρου εἶναι αὐτὸ (τὸ ζητούμενον) φάσκουσι. In Dial. Mort. XI, c. 3. εἶχον δὲ πᾶν καρτερὰν (βακτηρίαν) ἐκ κοτίνου ποιησάμενος. Aeschylus in Prometheus v. 239: Σιδηρόφρων τε καὶ πέτρας εἰργασμένος. Per ἀπὸ dixit Lucianus supra in Asino c. 53 pr. κλίην ἢν μεγάλην, ἀπὸ χελώνης Ἰνδικοῦ πεποιημένη. IENS. Conf. supra de Sacrif. c. 11, & passim. SOLAN. Quamquam recte ἐκ possit addi, ut Diod. Sic. I, c. 64 m. ἐκ λίθου κατασκευάζειν & ἐκ πληροῦν, tamen secutus sum numerum Codd. & edd. longe maiorem, qui ἐκ omittunt: est enim genitivus materiae, quem usitatissima ellipsi praepos. ἐκ & ἀπὸ solere efferri, no-

nissimum. Vide 1 Ver. Hist. cap. 7, & L. 2, c. 33, ἡ δὲ κεράμου πεποιημένη, & ad utrumque locum obiter notata. Nam satis superque est exemplorum in nota Iensii & L. Bos de Ellipsi. p. 277. Et ex solo Luciano plus quinquaginta proferre possem. Miror itaque, qui Graev. interroget, unde pender χρυσού; & necessario ἐκ addendum esse credat. Solanus vero, cum ad Dial. de Sacrif. remittit, id ideo non facit, ut ἐκ infer-tum velit; nam ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντος ibi legas, quod nihil huc facit: sed tantum, ut luxum hunc simili ratione ibi descri-ptum commonstret. Nemo autem redarguet, spero, me ver-sum ex Guyeto non restituisse, cum nec ex praemisso versu pateret, Lucianum senarios proferre voluisse. Nam Ζεὺς ἐστὶ ἵπpondeum facit male. REITZ.

ead. l. 4. Μοχλοῦς) Audi, quid de Colosso omnium longe maximo Plin. XXXIV, 7: *Spestantur intus magnae molis saxa, quorum pondere illud stabiliverat constituens.* SOLAN.

ead. l. 6. καὶ πίτταν ὑπόπηλον) Sequitur pervenusta com-paratio tyrannorum cum Colossis & statuis affabre factis a praestantissimis artificibus, sed in quibus intus nihil videamus, nisi vestes, clavos, stipites, καὶ πίτταν ὑπόπηλον, hoc est, si fides interpretibus, *picemque sublitam.* Sed Mf. καὶ πίτ-ταν, καὶ πηλόν, & *picem*, & *lutum.* Ὑπόπηλος est vocabulum nihili, quod nusquam legitur. Dicendum fuisset πῆλινος. Sed quid moramur vera lectione inventa? Sic se scripsisse paulo post ostendit quoque, ubi Micyllus dicit, οὐδέ ποῦ ἐφησθα τὸν πηλόν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλοῦς, οἵτινες εἶεν τῆς ἀρχῆς. *Nondum ostendisti lutum, & clavos, & vestes regni.* GRAEV.

ead. l. 7. Μυῖων πλῆθος) Lego μυῶν πλῆθος ἢ μυγαλῶν, id est, *foricum & murium araneorum copia.* Nam forices & mures ara-nei melius conveniunt, quam muscae. PALM. Μυῶν) Vide su-pra ad Z. Tr. cap. 8. Hirundines etiam infestasse statuas Deo-rum, narrat Clem. Alexandr. p. 21 B. SOLAN. Cur μυῶν le-gam, vid. omnino supra Iov. Trag. c. 8, ubi καὶ μυῶν ἀγέ-λας similiter pro μυῖων dedimus: tum vero, quia rodentibus curis, de quibus hic cap. proximo ipse praemisit, melius con-veniunt *mures*, quam *muscae*; immo quia mustelae adduntur hoc loco, quae mures maiores dicuntur, earum focii erunt *mures*, non *muscae*; etsi aliter visum Wessel. Obs. p. 51, qui haud aegre feret ab se discedi. De *muribus* in templis Hom. Batr. 174, Plut. Syll. p. 455. REITZ.

ead. l. 12. Ἐξελάνθειν) Conf. supra notata ad cap. 14 huius Dial. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ προσκυνούμενον) Confer supra huius Dial. cap. 9 med. ibique notata. Sed adde Wolf. ad Liban. Epist. 78. REITZ.

ead. l. 14. Ἐοικεν οὕτως) Lege ὅπως. GUYET.

ibid. Κολοσσιαίφ) Hoc praetuli, ut verius, & quia sic supra Imag. c. 17, atque alibi, scribitur. REITZ.

Pag. 329. l. 2. Δήγματα) P. δήματα. Veneta utraque δείγματα, unde conicio scriptum fuisse δείματα. SOLAN. Cum in I. esset δείγματα, Solanus deletο γ. δείματα inde fecerat; idque non modo adscriptum erat marg. A. i. IV. sed & marg. Hag. ex quo Solan. id accipere potuit, quodque mihi sese ita probat, ut fere in contextum receperim; sed cum Gesnerus vulgatam fervans dederit morsus, quod quidem sensum fatis planum exhibet, nolui quidquam immutare. At si δείματα legamus, gradatio bipartita longe elegantiore faciet sermonem; nam pavor plus est, quam metus: adeoque metus ac pavores, suspiciones & odia, sese consequentur iusto ordine. Et sic insidiae & somnus interruptus. REITZ.

ead. l. 11. Οὐδὲ γὰρ — Ἄγαμ.) Ποιμένα λαῶν, aut quid simile hic deesse videtur. GUYET. Hom. II. K, 3. SOLAN. Ubi cum ποιμένα λαῶν addatur, potest Luciano inferere, quisquis necessarium putat. Ego non addidi, quia nimis arroganter factum foret, nec sensus id requirit. REITZ.

ead. l. 14. Λυδόν) Croesum. Vid. Xenoph. Cyrop. VII, p. 108, 14, & Herodotum, & Nostrum Ὑ. six. c. 20. SOLAN.

ibid. Ὑῖς καφὸς ὦν) Dixi ad ὑπὲρ τῶν εἰκόνων, sive ad Apolog. pro Imaginibus. (c. 20.) MARCIL.

ibid. Πέρσην) Xerxem. Vid. Xenoph. Ἀναβ. SOLAN.

ead. l. 15. Δίῳν) Dionysium. SOLAN.

Pag. 330. l. 1. Κοινολογούμενος) Conf. supra Nigr. cap. 14 med. (iam est c. 24.) Et Dear. Iudic. c. 2. SOLAN.

ibid. Παρμενίων) Alexandrum ipsum. Consule Curtium VII, 2, & Diodor. Sic. XVII. SOLAN.

ead. l. 2. Πτολεμαῖον) Non eundem Ptolemaeum, nam Ptolemaeus Lagus erat, qui Perdiccae molestiam creavit: cui autem Seleucus? Ptolemaeus Ceraunius. V. Iust. XXVII, 2. LEED.

ead. l. 8. Ἐλπίζειν) Sic Virgil. Aen. I, 547, IV, 419. Aristoteles Rhet. 5 opponit θάρσος τῷ φόβῳ, non ἐλπίδα. LEED. De mali expectatione ἐλπίδα vidimus supra Tyran. c. 3, & alibi. Ἐλπίζω vero Long. Past. I, pag. 7, (al. 5 f.) de quavis expectatione: οὐδὲν εἶδεν, ὦν ἤλπισεν, ἀλλὰ τὴν μὲν διδοῦσαν πᾶν ἀνθρώπινως τὴν θῆλιν εἰς ἀφρονον. REITZ.

ibid. Ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπέθανεν) Sic fere Imag. c. 1, ὑπὸ τινὸς πάσχειν. Diod. Sic. p. 297 f. (ed. Baf.) θανάτῳ περιέπεσεν ὦν, ὑπὸ τοῦ πλήθους. Aelian. XII, 55, τοὺς ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων — ἀποθανόντας. At hoc posset intelligi, quod ipsorum pedibus fuerint conculcati. Sed quid obstat, etiam alia mortis genera ideo translate per ὑπὸ designari, quia caesus ordinario succumbit. Et ita Homerus millies ait, *sub* meis manibus domabitur, cadet. REITZ.

Pag. 331. l. 1. Ὁ δὲ κίνδυνος) Adscripserat Solanus conf. Συγγρ. p. 413, i. e. Quom. Hist. c. 45. Ibi autem simili structura κίνδυνος μέγιστος legitur, ex Cod. L. pro vulgato κίνδυνον μέγιστον. REITZ.

ibid. Εἰ παρολισθοῖ) Εἰ παρολίσθῃ forsan. GUYET. Immo si necessario ab ὀλισθαίνω deducendum esset; sed cum & ab ὀλισθέω possit, nihil in accentu muto. Vid. Scoti Grammat. p. 489, atque alibi. REITZ.

ead. l. 3. Αἰμάξαι) In his quoque verbis maculae sunt eluendae veteris Codicis ope, quae sic eduntur: ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ὁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐδὺ, ὀλίγον τι αἰμάξαι τοῦ δακτύλου ἐντεμόντα. Latinus interpres: Nam mihi hoc unum periculi est, ut si paululum aberret smilion, defleatque a recta incisione, summum secantis digitum exiguus tingat sanguine. Αἰμάσσειν non construitur cum secundo casu. Sed legendum ex Mf. αἰμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντεμόντα ὀλίγον τι & vertendus totus locus, mihi enim hoc unum periculum est, ut si scalpellum aberret, defleatque ab incisione recta, digitos leviter secando vulneret. GRAEV. Assentior quidem Graevio δακτύλους scribi posse, aequae ac supra Tox. c. 37, licet alio cum verbo, ἐντεμόντας τοὺς δακτύλους. Interim ex vulgata lectione non sequitur, αἰμάξαι hic esse constructum cum secundo casu, qui potius pendet ab ὀλίγον, & ita intelligenda vulgata, ἐμοὶ μὲν κίνδυνος, — ἐντεμόντα αἰμάξαι ὀλίγον τι τοῦ δακτύλου. Cumque velit extenuare suum periculum, haud absurda sic est vulgata; quare nihil mutavi, eoque minus iam immuto, quod his scriptis video, Gesner. etiam sic vertisse. Neque quisquam spero ἐντεμόντι malit, propter μοι, qui meminerit ἐντεμόντα αἰμάξαι nihil aliud esse, quam ὥς vel ὅτι ἐντεμὼν αἰμάξω, usitata accusativi cum infinitivo structura, cuius exempla vel magis intricata vidimus alibi. Sed plane ut hic, supra c. 4 f. ἐψεύσθαι σοι ἀνάγκη — καὶ ἡσέβκναι φαγόντα, quod frustra improbabat Solanus noster. Et cur, quaeso, hoc magis durum est, quam Latinorum,

non licet mihi otiosum esse, pro, ut otiosus sim. Eadem ratione ἔξεστι, quod dativum postulat, habet accus. seq. infin. Luc. VI, 4. Vid. nos ad de Sacrif. c. ult. f. Addo Aelian. XIV, 18, ubi nominativo praecedente, accusativus tamen cum infin. sequitur: nam πολλῶν ait, γὰρ ᾤετο πικροτέραν, ὥς τὸ εἶδος, εἶναι τιμωρίαν ἐκεῖνος, ἐν Ὀλυμπία θεόμενος — ὅπτασθαι, ἢ ἀλεῖν μύλην παραδοθέντα. Noster Iov. Conf. c. 7 f. οὐ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ubi & ἀθανάτοις εἶναι sine τὸ dicere potuisset. Sed quo plura in re facili? Alia, quae annotavi, dabo, ubi tempus permittet, locusque postulat. Alios interim accusativos pro nominativis positos vide apud Kusterum ad Aristoph. Plut. v. 55, & 220, & 531. REITZ.

ead. l. 8. Ξίφη ἐλεφαντόκωπα) Heliod. lib. 2. BOURD. Regi scenico tribuit Micyllus ξίφη ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐπίσειστον κόμην, *eburneis capulis gladios, & comam ventilantem*, sic interpret. Sed hoc nullus mortalium intelligit. Κόμη ἐπίσειστος est coma promissa, quae flagellat cervices, coma vaga & volucris, ut Tertullianus loquitur, quae motu corporis aut aurae facile movetur. Pollux IV, 19, ubi agit de personis Comicis: τῷ δὲ ἐπίσειστῳ στρατιώτῃ ὄντι, καὶ ἀλαζόνι, καὶ τὴν χοροῖαν μέλανι, καὶ τὴν κόμην, ἐπίσεινται αἱ τρίχες. Milii vero, qui a coma dicebatur ἐπίσειστος, & iactabundo, est color & coma niger, moventur seu vibrantur capilli. Philostratus in imaginibus describit Cyclopem, χαίτην ἀνασειόντα ὀρθὴν, καὶ ἀμφιλαφεὴ πίτυος δίκην, iactantem rectos crines & multos instar quercus. Talis ἐπίσειστος κόμη mihi videtur conspici in Alexandri Magni nummo, quem cum alii, tum Iacobus Sponius nuperius attulit in Antiquitatibus curiosis Gallice editis. GRAEV.

ead. l. 10. Προσκρούσας — παρῆχε) De histrionibus regis personam gerentibus, ἣν δὲ, οἷα πολλὰ γίνεται, προσκρούσας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καταπέση, γέλωτα δηλαδὴ παρῆχε τοῖς θεαταῖς. Quod si, qualia plerumque accidunt, ipsorum aliquis impingens, media in scena cadat, risum profecto movet spectatoribus. Sic interpretantur. In Ms. pro προσκρούσας habetur κενεμβατήσας, & pro παρῆχε, παρέχοι. Vocabulum rarum est κενεμβατεῖν, in locum vacuum venire, ubi sit cadendum, ut si quis paret se per scalas, illis ablati, ex editiore loco descendere, necesse est ut cadat. Plutarchus in Flaminio, cum narrasset, Graecos in ludis Isthmiis, praeconis vocem, qua liberos illos esse iusserat, tanto excepsisse plausu, ut corvi supervolantes in stadium deciderint, causam huius rei reddit: αἰτία δὲ ἡ τοῦ ἀέρος ῥῆξις. ὅταν γὰρ ἡ φωνὴ πολλὴ καὶ μεγάλῃ

φέρται, διασπόμενος ὑπ' αὐτῆς οὐκ ἀντερείδει τοῖς πετομέ-
νοις, ἀλλ' ὀλίσθημα ποιεῖ, καθάπερ κενεμβατοῦσιν. *Causa est*
divisio aëris: cum enim multa & elata vox mittitur, divisus ab ea
non sustinet volucres, sed facit ut decidant, ut solet iis evenire, qui
in loca vacua veniunt, ubi nullum est solum, cui insistant, ubi
est hiatus, sicut in fossis, & puteis. Non vero in scena plana
illos histriones, de quibus loquitur, cadere, sed de altiore
loco in humiliorem & depresso rem, ostendunt sequentia,
ubi totum corpus gravi illorum κενεβατούντων lapsu vulne-
rari, & violari ait. Huius vocabuli vim cum non caperent
scioli, supposuerunt notius & tritius προσκρούσας. Fuisse ve-
ro in theatris non unum locum, ubi histriones poterant prae-
cipites cadere in inferiora loca, liquet cum ex aliis antiquo-
rum locis, tum ex Pollucis lib. IV, cap. 19, ubi agit de thea-
tri partibus. GRAEV.

ead. l. 13. Αὐτῷ διαδήματι) Τὸ σὺν ἐλλείπει. GUYET. Bene
Guyet. ait σὺν per ellipsin intelligi. Et vidimus alibi, ut supra
1 Ver. Hist. cap. 33. Neque id hic rursus monerem, adeo est
obvium, nisi incideret, Perizonium ad Aelian. I, cap. 3, fru-
stra σὺν addere iubere, cum recte in Aeliani textu sit κα-
ταπιεῖν αὐτὸν αὐτῷ τῷ καλᾷ. Ellipsi prorsus eadem. Triā
familia dedit Bergl. ad Alciphr. pag. 12. Addo igitur, (quia &
Spanhemium in eo errasse observat ille) ex Nostro T. I, Tim.
§ 22, ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ. Soph. Ai. 56, Λείας ἀπά-
σας καὶ κατηναρισμένας, αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις. Hom.
Il. Θ, 24, Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμι. — Arrian. II, c. 2 f. ὅκτῳ
μὲν ναῦς αὐτοῖς ἀνδράσιν ἔλαβε. Noster denuo Icar. c. 27, κα-
πνὸν αὐτῇ κνίσσῃ. Et cap. 33, ἐπιτρέπονται αὐτῇ διαλεκτικῇ.
Ne plura iam congeram. Nam vel centies in Luciano occur-
rit. REITZ.

ead. l. 16. Πάκια δύστηνα) Tangit scenicas vestes servor-
um. Duplex vestis in scena, liberorum & servorum, ut pa-
ter apud L. Polluc. c. 13, l. 7. Eorum, qui servos fingeant,
vestes centuculi ex parvulis pannis. Sic p. 1029, αἱ τραγικαὶ
ἑσθῆτες ἐκ ῥακῶν πάνυ εὐτελῶν συγκεκομμέναι. Hinc centu-
culum mimi, apud Apul. Apol. 1. Hinc iocus ille Plautinus:
Consutus tunicis huc advenio, non dolis. BOURD.

ibid. Ἐμβάδων) Ex glossa natum κοθόρων. Ἐμβάδων supra
habuimus Iov. Trag. cap. 41 m. atque alibi. Vid. Indicem.
REITZ. Anne & hic ἐμβάτων leg. quia de tragicis fermo? Vid.
Adv. Indoct. c. 6. IDEM in Addend.

Pag. 332. l. 7. Τόγε κεφάλαιον) Supra Nigr. c. 1, ἐν κεφα-

καὶ ὁ *summatim* est. Vid. ibi Bourdel. In Quom. Hist. c. 28 f. αὐτὰ δὲ τὰ κεφάλαια, *ipsa capita & summaria*. Item Char. c. 2, τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων. Asin. cap. 29 pr. κεφάλαιον τῶν κακῶν, *summa, cumulus malorum*. REITZ.

ead. l. 9. Ἐμμεμετρημένος) Dicit Aleſtryon, nullam vitam humana tranquilliorē esse, si modo sit *μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρεῖαις ἔμμεμετρημένος, naturalibus dumtaxat cupiditatibus & usibus circumscripta*. Sed quis dixit ἔμμετρέω, aut ubi legitur ἔμμεμετρημένος; Nusquam, quam in hoc loco, qui merito suspectus fuit viris doctis. Mf. noster scribit *ἑμμεμετρημένος*. Optime. Thucydides lib. II, ἐν οἷς εὐδαιμονῆσαι τε ὁ βίος ὁμοίως καὶ ἐντελευτῆσαι *ζυνεμετρήθη, quorum vita simul & mors felicitate circumscripta est*, hoc est, qui vivi & morientes fuerunt felices. GRAEV. Simplex μεμετρημένος quod FL. habet, non displicet; & sic supra de Merc. cond. c. 30 pr. καὶ ὕπνον μετρούμενον τῇ ἐπιθυμίᾳ. Alia de hoc verbo vid. notata ab Hemsterh. ad Nigr. c. 15. Conf. & pro. Imag. cap. 21 f. REITZ.

Pag. 333. l. 2. Ἐκ παίδων) Modo plurali numero efferri, etsi de uno tantum homine sermo est, modo singulari, vid. supra Tox. c. 27. Plural. tamen fere frequentior. Diod. Sic. L. II, cap. 55 pr. ἐκ παίδων ἦν ἐξηλωκός. Iterum sic ibid. &c. vid. supra. At singularis praeter Alciph. ibi adductum, etiam est apud Nostrium, Tox. c. 57 med. ἑταῖρος ἐκ παιδὸς ὢν. Ac rursus apud Diod. Sic. III, cap. 32 f. ἐκ παπίου — ἀποτέμενονται, pro ἐκ νεπίων. REITZ.

ead. l. 7. Ἐγὼ σε ἰάσομαι) In Evang. Matth. XIII, 15, καὶ ἰέσωμαι αὐτοὺς legimus, ubi I. Elsner. haec Luciani afferens monet, id in genere esse, *iuvabo, malo liberabo*, (immo & errore liberabo) Lucianumque similiter locutum in Fugit. & Catapl. Vid. igitur Fug. c. 5, & Cat. c. 7. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν) Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν. MARCIL. Laborare hunc locum vidit Marcilius; sed remedium praefert nobis Mf. offert, in quo legitur, εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν γε σύ με ἀναγκάσεις; Num tu me compelles parietes perfodere? Praecedentia vero verba sic distinguenda sunt: πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων θυρῶν; quomodo hoc fieri poterit, *clausis foribus*? GRAEV. Εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν etiam P. & L. Cerebrae a vulgatis non differunt, nisi quod in P. ἀναγκ— est, pro *συναν*— quae his mutatis satis iam commode habent; ideoque servavi. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐπικαμπές ἐστὶ) Post τὸ ἐστὶ reponendum vide-

ταρ ἀποσπάσαι vel ἀποτίλλαι, quod excidit librario. GUYET. Non credo excidisse ἀποτίλλαι. Sed medium galli sermonem cupidus interrumpit Micyllus: continuatur autem orationis filum in seqq. ἀποσπάσαι &c. Exempla eiusmodi interruptionum apud Comicos sunt obvia. In Terentio vel pueris nota. Similis ἀποσιώπησις occurrit rursus Dial. seq. Icarom. cap. 11 fin. REITZ.

Pag. 334. l. 8. Ὁ δὲ αὖθις — τὰ καττύματα) Locus est, qui me diu torfit, praesertim cum nihil in antiquo libro mihi esset praesidii ad eum emaculandum. Nam inquinatum esse, nullus dubitabam. Quis enim haec interpretetur, ὁ δὲ, loquitur de Simone cerdone, qui luculentam creverat hereditatem, αὖθις περιτρώζεται ἀποπίνων τὰ καττύματα. Vertunt, at ille rursus coria calceis assuenda obrodet, ebibetque. Serice aut Scythice si interpretes locutus esset, aequè intelligeretur ac nunc intelligitur. Quid enim ebibet? quid bibere ad corii rosionem? Dein ubi in Graecis sunt coria calceis assuenda? καττύματα sunt soleae, quae calceis suppinguntur, & pedibus teruntur. At pro ἀποπίνων si legas, ut sine dubio legendum, ἀποπινοῦν, omnes tenebrae discutientur, quae locum hunc reddiderant inexplicabilem. Πινόω est sordibus inquino, maculo, ἀποπινώω est sordibus purgo, emaculo. Hesych. ἀποπινοῦται, ἀπορυποῦται. πίνος γὰρ ὁ ῥυτίς. Ἀποπινοῦται est sordibus purgatur. Πίνος enim est sordes. Sic hunc Hesychii locum emendandum vidit olim H. Stephanus, cum in editis libris legatur ἀπινούται & recte Stephanum legisse, hic Luciani locus argumento est. Sententia igitur Graecorum Luciani verborum haec est: at ille rursus soleas obrodens sordibus purget. Nam futores etiam ore soleas crepidarum lingendo, & si quid dedecet dentibus abradendo, ut magis niterent, emundasse videntur. GRAEV. Sermo est de homine, qui cum fuisset furor, dives postea evaserat. Huic bona sua eripere vult Micyllus, atque adeo ille iterum, inquit, circumrodet, ἀποπίνων τὰ καττύματα. Haesi ad hunc locum cum viro magno I. G. Graevio. Quid enim est ἀποπίνειν τὰ καττύματα; At sagacitas eiusdem viri cl. sibi, mihi, & omnibus ad haec verba accedentibus, lectionem & sensum huius loci genuinum pervestigavit, eruto ex Hesychio ἀποπινοῦται, ἀπορυποῦται, sordibus purgatur, lectoque ἀποπινοῦν pro ἀποπίνων. Sed ego semper putavi, sine dubio typorum vitio, ἀποπινοῦν pro ἀποπινών scriptum esse in viri cl. Animadversionibus. Nam ἀποπινών requiritur, sordibus purgans. Atque adeo nulla literarum mutatione, transposito

modo & immutato accentu, locus hic praeclare restitutus est. Ne tamen quid celem; ego, necdum visa viri cl. animadversione, cogitaveram ἀποπίνων esse legendum. Sed cedo lubens meliori, & haud dubie certissimo. IENS. Lege ἀποτείνων. Guyet. Purgare aut eluere soleas ore non solent, quod audierim viderimve, sutores, sed hoc vetus illorum crimen est, ore illos & dentibus extendere coria. Martialis de sutore, quem Simonis huius Lucianei archetypum dicas, adeo similis est, IX, 74: *Dentibus antiquas solitus producere pelles, Et mordere luto putre vetusque solum. Praenestina tenes* &c. Equidem non dubito, dedisse Lucianum ἀποτείνων τὰ καττύματα, quod inter dictantem & scribentem, iotacistaе ut sunt Graeci a pluribus inde seculis, facillime in ἀποπίνων mutari potuit. Certe sic interpretatus sum. GESN. Iensii emendatio ἀποπινῶν legentis commodissima est, quia mutatione levissima peragitur. Interim nihil in vulgata mutavi, quia ἀποτείνων quoque apprime appositum est. Graevii ἀποπινούν certe aut vitium est operarum, aut ipse errorem hausit ex Grammatica, quae vitiosius quotidie prodeunt. Veluti & in paradigmate verbi χρυσῶ, in Grammatica Verweiana χρυσού male legitur in partic. pro χρυσῶν, in tabula ab aliis adiecta, idque in edd. duabus tribusve. REITZ. Haud male divinavit Gesnerus ἀποτείνων legendum pro vulg. ἀποπίνων, quod minime erat ferendum. Quare cum Mss. Regg. 1428. & 3011. etiam id habeant, sic rescribere non dubitavimus.

ead. l. 12. Καταφωρᾶσαι) Th. Mag. v. φωρῶ. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπῶτιλον) V. Th. Mag. v. τίλλω. SOLAN.

Pag. 335. l. 6. Παρὰ τὸν Σίμωνα) Florent. περὶ τὸν Σ. De hac mutatione nominum eleganter Casaubonus ad Arhen. c. 14, lib. 5. Mercer. ad Arist. pag. 241. BOURD. Παρὰ τὸν Σίμωνα Fl. ed. & V. 2. Bened. ἐπὶ. Reliqui impressi περὶ. SOLAN. Recte indicavit. Confuse Bourd. REITZ.

ead. l. 10. Κλειθρον) Cum nihil varient edd. cur id apposuerit Noster, quod silentio satis indicari potest, non assequor. Sed forsā suspicatus est κλειστρον in quibusdam esse, ut supra Tox. c. 57, quod ibi recte in κλειθρον mutatum. REITZ.

ead. l. 15. Ἀμαυράν γε) Sic impressi plerique; recte. Ven. utraque τσ. SOLAN.

Pag. 336. l. 6. τὰ δὲ ἐκκαίδεκα εἶδε Σωσύλος) Ms. unam vocem, quam & exigit sententia, interponit, quae recipienda est, τὰ δὲ ἐκκαίδεκα εἶδεν, οἶμαι, Σωσύλος, at sedecim vidis; opinor, Sossylus. Nam se dubitare, non certo scire num. vide-

rit, ex sequentibus licet cognoscere. Paulo inferius: *σιώπῃ-
σον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καταφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς*. Vertunt: *Ta-
ce, Micylle, ne nos praesentes prodas in furto*. Quis furabatur?
Atqui iam gallus praedixerat, furari non licere, nec quid-
quam rei alienae tangebant. Praeterea ubi in Graeco est, *in
furto*? Ista igitur verba dele, si Graeca recte velis intellige-
re. GRAEV.

ead. l. 7. Ὀλως γοῦν) Si quis Cod. ὄλος haberet, non sper-
nerem: causam vid. ex not. nostra sequ. Satis tamen tolera-
bile est ὄλος. REITZ.

ead. l. 8. Περὶ τὸν Ἰππῶνά ἐστιν &c.) Typographi vitium
esse ducerem, nisi in omnibus edd. inveniretur. Scribendum
enim *περὶ τὸν ἰππῶνά ἐστιν &c.* GRAEV.

ibid. Ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ φιλόπρονος ὢν) Delendum τ' &
sic interpungendum, ut vides, ne in sensum delabaris absur-
dum, quem secutus prior interpret est. SOLAN. Quia nimis
brevis est Solani nota, sed ad veritatem faciem praeferens,
nonnulla addam. Versio, quam ille absurdam vocat, haec
fuit: *Itaque de curando stabulo non est admodum sollicitus, quam-
quam nec alias admodum laboris appetens*. Graeca enim sic lege-
bantur: ὄλος γοῦν περὶ τὸν Ἰππῶνά ἐστιν οὐ πᾶν ἐπιμελὴς,
ἄλλως τ' οὐδὲ φιλόπρονος ὢν. Gesnerus sic: *Etenim circa equile
non valde iam diligens est, qui neque alias laboriosus sit*. Nec pote-
rat aliter ex vulgata, quam, distinctione mutata, & τὸ εἰε-
ῖτο, nunc in sensum plane contrarium converti: rem enim
ipsam flagitare puto, ut servus alias negligens stabuli, nunc
thesaurum in stabulo latentem sciens, plurimum in eo versetur,
ut sub diligentiae praetextu occasionem capter subinde
aliquid inde auferendi; nec enim simul & semel audebat aut
poterat auferre. Hinc itaque nata hero furti suspicio, & in-
solitae rei admiratio, quod equisonem olim parum curiosum
sui stabuli, iam adeo frequentem atque in purgando eo sol-
licitum cerneret. Qui sensus ex versione iam satis patet, prae
quo pristina lectio sponte iam corruiet: nec quisquam, credo,
argutari volet, ut vulgatum defendat, in quo nihil cum furti
suspicionem cohaeret, nisi dixeris, *quia ex furto iam dives factus
est, negligit stabulum*. At ut hoc per se nihili est, ita magis frige-
get, si nova negatio subsequitur, *neque alias solet esse diligens*:
quid ergo sic praeter solitum facit? REITZ. Recte administra-
tam curationem loci a corruptione laborantis arbitror. GESN.

ead. l. 10. Ὁ Τίβιος) Vid. supra Tim. c. 14 m. SOLAN. I. c.
huius ed. c. 22. Servi nomen. REITZ.

ead. l. 12. Τὰ μὲν — τοῦ κακοθαίμονος) *Sic nostros vidisti stentis ocellos.* LEED.

Pag. 337. l. 3. Σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ καὶ τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἔχω) *Elegantius & ἀπτικότερως* Mf. τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἀπειμι ἔχων. *De quo loquendi genere paulo ante monui.* GRAEV.

ibid. Τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης) Alludit ad furtum Simonis, de quo supra cap. 14, ὅς τὸ τρύβλιον κεραμοῦν ὑφελθίμενος ὤχετο ὑπὸ μάλης ἔχων. GUYET. Mallem τρυβλία. Sed nihil mutavi. Vid. supra ad c. 14. REITZ.

ead. l. 4. Ἀπειμαι ἔχων) P. etiam. Pro quibus in impressis tantum ἔχω. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀριθμήσω αὐθις) Theophrastus in Charact. π. ὠπιστίας, κατὰ στάδιον numerantem pecuniam suam facit p. 51. SOLAN.

Pag. 338. l. 7. Γνίφωνα) Conf. supra Tim. c. ult. Λάχης, καὶ Γνίφων. Alciphr. III, Ep. 34 f. Φείδωνος καὶ Γνίφωνος μακροπρεπέστεροι, ut recte Bergl. legit, nostrumque etiam citat in Vit. Aust. cap. 23. Ubi habuimus, τὸ δὲ γνίφωνα εἶναι καὶ τοκογλύφον. Et ubi iam malletm edidisse Γνίφωνα, ut pateret nomen viri esse. REITZ.

ead. l. 9. Ὅρᾱς — τοὺς δακτύλους κατεσκληκότες) Ὅρᾱς ἐπαγρυπνεύοντα καὶ τοῦτον ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκότες. Interpres: *Vides hunc etiam curis invigilantem, digitis contortis usuras supputantem.* Sed δακτύλους κατεσκληκότες, non est contortis digitis, sed cuius digiti contabuerunt. Sic paulo ante de Simonide: καὶ κατέσκληκεν ἕλος ἐκτετηκὼς ὑπὸ φροντίδων, & totus contabuit, & extenuatus est curis. Sic igitur verte: *Vides hunc etiam vigilare prae curis, supputare usuras, & eius digitos contabuisse*, ut solent esse hominum morbis aut curis confectorum digiti. Posses etiam vertere, *digitos eius occalluisse, callo fuisse obductos, sive callo induruisse assidua supputatione; & hoc malo.* Mox nescio, cur σίλφῃ Latine vertatur *silpha*, ut paulo ante σμίλιον, *smilium*, cum Larina lingua has voces ignoret, & in ea suppetunt commodae, nimirum *blatta*, & *scalpellum*. GRAEV.

ibid. Ἐπὶ φροντίδων) Sic omnes libri nostri. Ego malletm ἐπὶ. SOLAN. Et ego cum Solan. malim ὑπὸ, ut supra cap. 29 paulo ante med. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκότες) Tolerabile forte diviti incommodum, si digiti soli occallescant, tractanda multum pecunia. Sed blatta, culex, musca fit, & iam est,

hic Gniphō, *τοῖς καταβῆναι*, ἐκτέτηκεν ὁλος, ut statim dicetur. Quid igitur sibi volunt hic digiti? ad computationem pertinent usurarum. Puto nempe legendum, quod interpretatus sum, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους κατὰ τοὺς δακτύλους. Particulae καὶ & κατὰ quam facile in Mss. misceantur, notum est. Si cui vel sic audax nimium videatur mutatio; ponat per ἐν διὰ δυοῖν iuncta ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους καὶ τοὺς δακτύλους. Nam revera & *usuras* & *digitos* numerat, qui *usuras* computat digitis vel ad digitos. GESN.

ead. l. 12. Σίλφην) Conf. infra Ἀπαίδ. c. 17. SOLAN.

Pag. 339. l. 4. Ὀνειροπολεῖς τὸν πλοῦτον) Supra Dial. Mort. V f. etiam passive, τὸν ὀνειροποληθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντες. Long. Paf. IV, pag. 129, (137) ὀνειροπολεῖ γάμους πλουσίους. REITZ.

ead. l. 5. Ὑπὸ τοῦ οἰκέτου) Subaudi περαινώμενον. GUYET.

ead. l. 14. Ἔστι) Ex l. ἔστο Solan. noster ἔστω fecerat, ut cum χαίρω conveniret. Concederem, si pro ἔμοι γε etiam legeretur ἔμοι δὲ, quo indicaretur haec sibi respondere. Iam vero nihil opus est, & accuratius insipienti apparet, illud ἔστο propius accedere ad reliquarum ἔστι, & errorem tantum typographicum esse, quia πλοῦτός ἔστο, accentu retracto, eadem aequae exhibet ac ceterae, adeoque editorem ne quidem in animo habuisse, ἔστω dare: quod tamen haud adeo religiose observarem, si necessitas mutationem suaderet, aut aliae edd. bonae notae, vel Codd. ἔστω haberent, REITZ.

Erratum

p. 260. l. 5. Ἐτεράλλειν ἔστι Ἐτεράλλει.

192107--

731